

Vi Vi Đích Vi Tiểu

Contents

Vi Vi Đích Vi Tiểu	2
1. Chương 1: Gặp Nhau Trong Nhà Xí	2
2. Chương 2: Cậu Ta Là Đồ Yêu Nghiệt	7
3. Chương 3: Lời Tổ Tình Trên Diễn Đàn	12
4. Chương 4: Đồ Âm Hồn Bất Tán	16
5. Chương 5: Tôi Thấy Anh Rất Thuận Mắt	19
6. Chương 6: Cậu Ta Thật Không Đơn Giản	24
7. Chương 7: Tôi Thích Thách Thức	28
8. Chương 8: Tôi Mời	31
9. Chương 9: Khóa Huấn Luyện Khiêu Vũ	36
10. Chương 10: Trận Mưa Bất Ngờ	41
11. Chương 11: Thi Chạy Tiếp Sức Kỷ Niệm Ngày Thành Lập Trường	48
12. Chương 12: Cuộc Chơi Bất Đầu	53
13. Chương 13: Màn «xôi Thịt » Quái Đản	56
14. Chương 14: Cậu Nói Là Tôi Ôm Cậu?	60
15. Chương 15: Người Anh Yêu	66
16. Chương 16: Đối Đầu Trực Diện	71
17. Chương 17: Bữa Cơm Kỳ Dị	76
18. Chương 18: Kính Vãn Ra Tay	82
19. Chương 19: Dẫn Sói Vào Nhà	88
20. Chương 20: Tay Nắm Tay	95
21. Chương 21: Lâm Vi Ghen Kìa	101
22. Chương 22: Thôi Cũng Xem Như H	108
23. Chương 23: Tiến Triển Từ Từ	114
24. Chương 24: Cùng Nhau Đón Năm Mới	120
25. Chương 25: Cuối Cùng Cũng Tổ Tình	126
26. Chương 26: Người Mở Đường	132
27. Chương 27: Lăn Đầu Mâu Thuẫn	138
28. Chương 28: Lại Bị Từ Chối	144
29. Chương 29: H	150
30. Chương 30: H	156
31. Chương 31: Lâm Vi Rất Gian Xảo	162
32. Chương 32: Tình Địch Xuất Hiện	168
33. Chương 33: H Trong Bồn Tắm	174
34. Chương 34: Hành Hạ Thống Khổ	179
35. Chương 35: Chúng Ta Chia Tay Đi	185
36. Chương 36: Đối Đầu Trong Cuộc Thi	191
37. Chương 37: Truyền Thuyết Về Tam Kiếm Khách	197
38. Chương 38: Cuộc Chiến Sinh Tử Trên Diễn Đàn	203
39. Chương 39: Bánh Ngọt Ăn Ngon	209
40. Chương 40: Rốt Cuộc Cũng Làm Hòa	216
41. Chương 41: Chuyện Xưa Của Bảo Đình	222

42. Chương 42: Chân Tướng Sự Việc	227
43. Chương 43: Chuyến Du Lịch Ngọt Ngào	233
44. Chương 44: [h] Lâm Vi Phản Công	239
45. Chương 45: Vấn Đề Của Diệp Gia	245
46. Chương 46: Tất Cả Là Quá Khứ	250
47. Chương 47: Bác Sĩ Và Thầy Giáo	257
48. Chương 48: Gặp Lại Sau Ly Biệt	263
49. Chương 49: Yêu Nhiều Hơn Hận	269
50. Chương 50: Cuộc Chung Sống Kỳ Quái	275
51. Chương 51: Ngày Sinh Nhật Đau Khổ	281
52. Chương 52: Tiếp Tục Yêu Nhau	287
53. Chương 53: Con Sói Vô Lương Tâm	293
54. Chương 54: Lời Giải Thích Cuối Cùng	298
55. Chương 55: Kết Thúc Viên Mãn	304
56. Chương 56: Phiên Ngoại 1: Tình Yêu Đau Dại Dày	309
57. Chương 57: Phiên Ngoại 2: Chỗ Ở Của Chó	313
58. Chương 58: Phiên Ngoại 3: Cách Anh Yêu Em	318
59. Chương 59: Phiên Ngoại – Giai Đoạn Ngọt Ngào	323
60. Chương 60: 100 Câu Hỏi Phỏng Vấn Diệp Lâm	330

Vi Vi Đích Vi Tiểu

Giới thiệu

Edit: Xiao Yang. Thể loại: Hiện đại, cường công cường thụ, niên hạ, tình hữu độc chung, ngược tâm, HE. Truyện Vi Vi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-vi-dich-vi-tieu>

1. Chương 1: Gặp Nhau Trong Nhà Xí

Nguồn: thuynghuyetvien.wordpress.com

Vi vi đích vi tiểu

(Nụ cười mỉm của Lâm Vi)

Tác giả: Diệp Chi Linh

Biên tập: Xiaorong

Chương thứ nhất

Gặp nhau trong nhà xí

“Này, tôi là Chủ tịch hội sinh viên Trần Dục, em là ai?”

“Em là Hà Tiểu Tuyết... Hội trưởng, chuyện là...”

“Có vấn đề gì?”

“Chuyện là người phụ trách tiết mục ‘Khiêu vũ cùng sói’ không liên lạc được...”

“Em nói gì?”

“Em, em đã gọi điện thoại đến lần thứ n, cậu ta vẫn cứ tắt máy...”

“Tại sao?”

“Cậu ta nói, cậu ta không muốn đến nữa...”

“Khỉ gió. Mắc bệnh à? Dạ hội sắp bắt đầu đến nơi lại đột nhiên nói không muốn đến? Nó tưởng trường này là nhà nó mở chắc? Hay tưởng hội diễn đêm nay là trò đồ hàng của bọn nít ranh? Trưởng ban văn nghệ đâu? Tổng đạo diễn sân khấu đâu? Chết đâu hết cả rồi?”

“Mọi người đều cuống hết cả... Mấy người đến nhanh chút được không...”

“Được rồi được rồi, lập tức đến ngay.”

“À, Lâm Vi, cậu đang làm gì?”

“Hẹn gặp Chu Công, tìm tôi có việc gì?”

“Nhanh lên, đừng ngủ nữa. Heo à ông, con mẹ nó mau đứng lên cho tôi! Sao mà mãi không trả lời!”

“À, tôi còn đang ngủ trần đây, để mặc quần áo cái đã.”

“... trần cơ đấy, sao không trường luôn đi! Mau đến dạ hội đi.”

“Dạ hội làm sao hở? Thùng trần nhà hay là sụt sàn?”

“Đừng có nói nhảm nữa, mau tới đây.”

Tút tut, điện thoại bị treo.

Lâm Vi bất đắc dĩ thở dài.

Sự việc bỗng nhiên xảy ra. Giống như không trung còn đang trong xanh bỗng chốc vang tiếng sấm rền, sau đó cơn mưa cứ thế rào rào xối xuống.

Chết một nỗi không ai mang ô.

Lúc nhận được điện thoại, Lâm Vi đang trên giường ngủ bù. Thân là trưởng ban thư kí hội học sinh, anh vốn phải đích thân tới hiện trường “chỉ huy”, nhưng vì hôm qua thức đêm viết kế hoạch, viết đến hông nhức lưng đau chân mỏi chả còn sức đi lại, đành nằm vật ra như xác chết trên giường, giờ thực sự là không lết dậy được.

Trưởng ban văn nghệ Ôn Đình nhậm chức đã được ba năm, cần kinh nghiệm có kinh nghiệm, cần năng lực có năng lực, cần đảm lược có đảm lược. Vậy nên hội trưởng và trưởng ban thư kí mới yên tâm giao dạ hội cho Ôn Đình.

Không ngờ lại xuất hiện tình huống này.

Mà càng chết người ở chỗ, Ôn Đình cũng không thấy đâu cả?

Lâm Vi vừa mặc quần áo vừa ca thán.

Nghỉ diễn?

Từ sau cách mạng văn hóa đã vài thập niên khó gặp, sao hôm nay lại rơi đúng đầu mình cơ chứ? Chắc chắc, đen đủi hết biết.

Đến lúc Lâm Vi lết khỏi giường, mơ mơ màng màng chạy tới hiện trường dạ hội, hậu trường đã loạn rồi tình rối mù, nhìn vào y hệt ổ kiến bị bão lớn quét qua.

Lâm Vi chỉ cảm thấy gió lạnh thổi phàn phật sau lưng, trong óc phát ra tiếng ông ổng, trước mắt toàn là sao sáng.

Đương nhiên, thủ phạm gây rối chính là thằng cha phụ trách tiết mục Khiêu vũ cùng sói.

Không muốn diễn?

Nói đùa hở?

Thật muốn sút tên thiếu năng này lên sao Hỏa.

Lâm Vi nhận bằng phân phối chương trình từ tay em gái lớp dưới mắt đã rưng rưng đỏ như trái đào, trên sân khấu vừa lúc đến tiết mục đơn ca của Ôn Đình, tiết mục tiếp theo chính là Khiêu vũ cùng sói.

Lâm Vi cười khẩy, “Ai đảm nhiệm phần nhắc nhở?”

Hà Tiểu Tuyết thoáng run run, tủi thân than lên, “Là em...”

“Trước năm tiết mục phải nhắc người diễn đến đúng lúc, trưởng ban của các em không dạy à?” Chất giọng lạnh muốn chết, trên mặt cũng thế, cả người như cái điều hòa thiên nhiên vậy.

“Em đã nhắc trước rồi đấy chứ, cậu ta cũng tới rồi. Thế mà bây giờ tự nhiên không thấy đâu! Điện thoại cũng không gọi được...”

Lâm Vi trừng mắt nhìn cô bé: “Đưa tôi số.”

Hà Tiểu Tuyết buồn bực lấy điện thoại di động, đưa số điện thoại cho Lâm Vi, lè nhè than thở: “Cậu ta tắt điện thoại, không gọi được, em thử nhiều lần lắm rồi...”

Lâm Vi liếc dãy số nọ một lát, 138xxxx4848... Chết đi chết đi, đúng là số điện thoại xui xẻo mà!

Chú thích: 48 48 = phát âm “sìbāsì bā” gần giống với “Chết dichết đi” = phát âm “sìbāsī bā”

Cau mày bầm số, tút tút hai tiếng, không ngờ lại gọi được, thế nhưng tên kia không bắt máy, cứ để máy chờ mãi.

Mình gọi mãi không được, sao anh ta gọi một lần được luôn nhỉ? Thật xui xẻo hết biết! Hà Tiểu Tuyết cúi đầu trầm ngâm rằng, ngoài mặt vẫn tiếp tục giả vờ làm nữ sinh ngoan, ra vẻ tội nghiệp, “Anh à, bây giờ phải làm sao?”

“Bảo MC nghĩ cách, đẩy Khiêu vũ cùng sói xuống...” Lâm Vi cúi đầu nhìn bằng chương trình, “Để tiểu phẩm diễn trước.”

“Thế nói với họ thế nào?”

“Tự họ biết lo liệu. Em làm tốt việc của mình đi đã.”

Lát sau, tiết mục đơn ca của Ôn Đình kết thúc, tiếng vỗ tay nổi lên như sấm.

Hai đứa MC kẻ tung người hứng, bắt đầu nói xạo.

Người diễn tiết mục nhảy tiếp theo bị sói bắt mất rồi? Không diễn nữa á. Thế giờ tính sao? Đi báo cảnh sát nhanh lên!

Xin mời quý vị thưởng thức tiểu phẩm Báo động.

Dưới đài một loạt xôn xao.

Tiếng huýt gió, huýt sáo, tiếng reo hò, tiếng vỗ tay, tiếng gào thét, tiếng đập thanh cổ vũ... Mọi âm thanh hỗn loạn trộn hết vào nhau.

Người diễn tiểu phẩm cũng thật bực mình, thế mà còn phải mặt dày diễn tiếp.

MC cũng bực theo, xuống đài ra sức lau mồ hôi lạnh, nhân tiện còn hỏi thăm cả nhà thẳng diễn cái tiết mục nhảy kia.

Buồn bực nhất vẫn là Ôn Đình, còn có Lâm Vi và Trần Dục.

Ôn Đình là trưởng ban văn nghệ, tổng đạo diễn sân khấu, kết quả mình vừa lên diễn thì lộ ra lỗ thủng như vậy.

Trần Dục là hội trưởng đương nhiệm, tuy rằng cũng sắp hết nhiệm kì rồi...

Lâm Vi là thư kí đương nhiệm, là hội trưởng tương lai, tuy vẫn chưa nhậm chức...

Ngộ nhỡ dạ hội có vấn đề, ba người bọn họ không tránh khỏi tránh nhiệm.

Bị thầy cô mắng, bị bạn học chửi, còn phải cúi đầu làm trò ngoan bạn hiền, ngoan ngoãn viết kiểm điểm.

Mà thằng cha thối tha không diễn nọ lại được phủi mông sạch sẽ.

Ba người trợn mắt nhìn nhau, cuối cùng đều giương mày khinh khỉnh.

“Đình Đình cậu có biết đứa phụ trách tiết mục kia có chuyện gì không?” Trần Được hỏi.

“Lúc duyệt diễn đã thấy qua, Diệp Kính Văn, thằng nhóc lớp dưới vừa vào trường, rất khoa trương.” Ôn Đình bắt đầu dĩ thử dài, “Chọn đúng lúc bỏ diễn. Đúng là không biết nghĩ.”

“Cậu ta không diễn thì tiết mục này bỏ luôn à?” Lâm Vi cau mày hỏi.

“Nhảy đơn mà.” Ôn Đình buông thông tay.

Lâm Vi tròn mắt.

Khiêu vũ cùng sói? Nhảy đơn?

Thế này chả phải tự nói mình là sói sao!

Lâm Vi rửa thầm.

Sau một thoáng trầm mặc, Lâm Vi lại lấy điện thoại gọi dãy số kia.

Tút tut hai tiếng, sau đó một giọng nói lười biếng truyền đến, thứ giọng vô sỉ cực kỳ.

“Ai... thế...?”

Giọng nói được kéo dài ra, lại còn kèm theo tiếng ngáp rõ to.

Lâm Vi nghiêng răng: “Tôi là Lâm Vi.”

“Lâm Vi là ai cơ?”

Là ông tổ cậu!

Tuy rằng Lâm Vi rất muốn mắng như thế, nhưng mà...

“Tôi là thư kí trưởng của hội học sinh, cậu đang ở đâu?” Nghe lịch sự hơn một chút.

“À, thư kí trưởng.”

Lâm Vi nắm tay, hạ giọng, “Hỏi cậu đang ở đâu?”

“Ở WC đấy.” Lời đáp ra vẻ vô tội.

“...” Lâm Vi lại nghiêng răng hỏi tiếp, “Cậu trong WC làm gì?!” Bạn đang ?

“Ha ha.” Thằng kia bỗng dưng cười phá lên, cứ như nghe được chuyện gì tếu lảm vậy, “Trong WC đương nhiên là để đi nhà cầu, chả lẽ anh đi WC tìm đồ ăn?”

Lâm Vi trầm mặc.

Mất thấy thời gian cứ thế trôi tuột đi...

“Cậu đang ở WC nào?”

“À, hậu đài sân khấu.” Dứt lời còn bồi thêm một câu “Nhà vệ sinh nam.”

Lâm Vi cộp một tiếng cúp điện thoại, rồi phóng thẳng hướng WC.

Trần Được và Ôn Đình ngơ ngác nhìn nhau, trước tốc độ hành tẩu như gió của Lâm Vi chỉ bắt đầu dĩ nhún vai.

Tại WC.

Đây là nơi họ gặp nhau lần đầu tiên, rõ là không lãng mạn, nhưng lại khắc sâu trong trí nhớ.

Nhất là cái mùi nồng nặc đặc trưng.

Lâm Vi vừa đi vào thì thấy một nam sinh đang nhàn nhã rửa tay trong bồn rửa.

Tay cậu ta rất đẹp, từng ngón tay vừa thẳng vừa dài, khớp xương cũng thon thả, xem chừng có thể đầu quân làm quảng cáo nước rửa tay...

Nhưng không nhất thiết phải rửa sạch từ đầu đến đuôi, còn tỉ mỉ xoa trước lau sau như thế chứ?

Cậu đang rửa hành đấy à?

Lâm Vi bất giác nghĩ tới, nam sinh rửa tay như rửa hành này chính là thằng nhóc bất lịch sự vô giáo dục trong lúc gọi điện thoại còn gấp dài ấy!

“Diệp Kính Văn à?” giọng điệu nghi hoặc, ánh mắt khẳng định.

“Ừa.”

Diệp Kính Văn mỉm cười, cặp mắt đen láy nhìn chằm chằm vào Lâm Vi, “Cậu muốn đi nhà cầu thì cứ tự nhiên, cứ hùng hổ trừng mắt người ta như thế là thế nào hử?”

Lâm Vi nhắm mắt lại, thở sâu, tâm niệm hai chữ bình tĩnh, bình tĩnh.

“Cậu rốt cục có lên hay không?” Một câu hỏi nhẹ nhàng.

“Hử? Lên ai cơ?” Diệp Kính Văn vừa lấy khăn lau từng ngón tay vừa mỉm cười hỏi, “Cậu á?”

Bình tĩnh, bình tĩnh, Lâm Vi lại mặc niệm trong lòng, nhưng mà...

“Đầu cậu bị lừa đá à? Tiết mục của cậu rốt cục có diễn (thượng) không đây? Bây giờ còn nói không diễn, cậu cho cậu là ai hả?”

“Nơi này là trường học! Cậu nếu không muốn diễn, lúc trước đăng kí tham gia làm gì? Nếu đã đăng kí sao có thể vô trách nhiệm như thế?!”

Diệp Kính Văn mỉm cười, tao nhã ném khăn tay vào thùng rác, tạo thành một đường parabol đẹp mắt.

“Nói đùa chứ, bây giờ lên giường với nhau còn chả cần chịu trách nhiệm, nhảy một điệu thì cần chặc?”

Lâm Vi rất muốn xông tới một quyền đánh bầm giập cái bản mặt sĩ sơn kia, nhưng...

Học thức... Mình là người có học thức, không thể chấp nhận cái loại biến thái này.

Lâm Vi lại thở sâu, sau đó hết sức bình tĩnh nói, “Diệp Kính Văn, tôi không biết cậu vì sao đột nhiên không diễn, hiện tại khán giả đều đang chờ ở dưới, dạ hội mừng tân sinh viên lần này cũng mời tới rất nhiều khách quý, trước mặt nhiều người như vậy mà đánh bài chuồn, cậu không sợ mất mặt à?”

“A, mất mặt phải là hội sinh viên các người chứ. Lãnh đạo cái gì, mấy người còn chả phải lũ chó săn, giả dạng làm Quan Âm phổ độ chúng sinh hay sao, buồn nôn muốn chết.”

Dứt lời còn vẩy vẩy tay, vượt qua Lâm Vi muốn ra ngoài.

Lâm Vi cau mày vươn tay ngăn cậu ta lại, “Cậu chẳng qua chỉ là thằng oắt con vừa mới vào trường không biết trời cao đất dày, lại dám nói chuyện với đàn anh như thế, có tin tôi đánh cậu không?!”

“A, anh đánh thật tôi xem?”

Bịch.

Một cú đấm cứng như đá đánh vào bụng.

Lâm Vi phúi phúi tay, nhúu mày nhìn bộ dạng khom lưng đau đớn của tên kia.

Một lúc lâu sau, Diệp Kính Văn mới mỉm cười nâng người lên, xoa nhẹ bụng.

“Thật thoải mái. Chi bằng đánh thêm cú nữa?”

Lâm Vi đứng sững tại chỗ, đầu óc thằng này có bệnh hả?

Chờ tới lúc Lâm Vi hoàn hồn, Diệp Kính Văn đã vòng qua anh, hướng cửa đi, còn giơ tay làm tư thế hẹn gặp lại.

“Đứng lại.” Lâm Vi cảm thấy giọng mình đã có đủ lực uy hiếp.

Nhưng thằng kia hiển nhiên không để anh vào mắt, tiếp tục vênh mặt ra ngoài, Lâm Vi nhất thời sốt ruột, duỗi tay kéo áo cậu ta.

Tiếng vải bị xé rách vang lên trong nhà xí.

Diệp Kính Văn xoay người, ánh mắt đen lầy nhìn Lâm Vi thật sâu. Lâm Vi bị cậu ta nhìn khiến cả người phát nhột, đành phải ngượng ngùng rút tay về, nhưng anh vẫn trừng mắt nhìn đối phương không chút khách khí.

Sự im lặng ngượng nghịu kéo dài gần ba mươi giây.

Sau đó Diệp Kính Văn đột nhiên cười rộ lên.

“Ai da, anh cũng khỏe ghê nhỉ.” Diệp Kính Văn cúi đầu nhìn ống tay áo bị kéo rách một mảng lớn, “Đồng tính? Ông anh thích loại này hử?”

Chú thích: nguyên văn “Đoạn tụ?” – “Cắt tay áo?” cách nói ám chỉ người đồng tính.

Lâm Vi nhả mặt nhú mồm, kìm chế lửa giận trong bụng, nếu không ngày mai trên báo liền đưa tin ‘Trong WC đại học T đã xảy ra một cuộc thảm sát, có người bị phanh thây’.

“Tiết mục, tôi sẽ diễn.” Diệp Kính Văn đột nhiên nhếch miệng cười, “Chẳng qua giờ tôi đang đau bụng, đừng nói nhảm, đi còn chả được đây.”

Lâm Vi hồ nghi nhìn cậu ta, mặt cười nham nhở như sói, lưng rất thẳng, nhìn qua sức lực dồi dào...

Đau bụng?

Lâm Vi chỉ cảm thấy huyết thái dương nhảy lên thành thịnh.

“Thế có muốn tôi giúp cậu trị liệu một chút không?”

Lâm Vi âm thầm nắm chặt nắm tay.

Sau khi thấy Diệp Kính Văn mỉm cười gật đầu, một cú đấm chuẩn không cần chỉnh đã vung về phía mặt cậu ta.

Bịch một tiếng.

Diệp Kính Văn về với đất mẹ.

Hết chương thứ nhất.

2. Chương 2: Cậu Ta Là Đồ Yêu Nghiệt

Nguồn: thuynguyetvien.wordpress.com

Vi vi đích vi tiểu

(Nụ cười mỉm của Lâm Vi)

Tác giả: Diệp Chi Linh

Biên tập: Xiaorong

Chương thứ hai

Cậu ta là đồ yêu nghiệt

“Này, đứng lên đi.” Lâm Vi cau mày nhìn Diệp Kính Văn đang quỳ gục trên sàn, trầm giọng nói: “Bảo cậu đứng lên đấy, nghe thấy không?!”

Nhưng ai đó lại tỏ vẻ đau đớn ôm lấy bụng, vẫn không nhúc nhích.

Cú đấm của mình làm gì mạnh đến mức cậu ta không dậy nổi nhỉ? Chẳng lẽ... là đau bụng thật?

“Dạ dày đau thật à...?”

Lâm Vi tiến đến vài bước, ngồi xổm xuống luồn tay dưới nách Diệp Kính Văn, nâng cậu ta dậy. Anh có chút phiền lòng, nhớ ra cậu ta đau dạ dày thật, mình vừa rồi còn làm mấy cú, tuy lần thứ hai là đâm lên cằm, nhưng chỗ bị đánh lần đầu... hình như rất gần dạ dày thì phải... Lâm Vi càng nghĩ càng thấy khó chịu, thấy Diệp Kính Văn nhăn nhó có vẻ cực kỳ đau đớn thì trong lòng hơi cuống: “Đau lắm à? Bằng không tôi đưa cậu đi bệnh viện...”

“Không cần.” Quả quyết cự tuyệt xong, Diệp Kính Văn đẩy Lâm Vi ra, vịn tay vào vách tường đi ra ngoài. Xem ra là đau thật.

Cơn giận ngút trời của Lâm Vi khi gặp phải bóng dáng lom khom đáng thương kia thì trong nháy mắt đã tiêu quá nửa, chuyện tiết mục cũng tạm thời bị ném tuốt sau đầu.

“Vậy cậu đến phòng nghỉ nghỉ ngơi một chút đi, tôi lấy ít thuốc cho cậu.”

Diệp Kính Văn dừng bước, xoay người lại, nhìn Lâm Vi chăm chú như đang suy nghĩ điều gì. Lâm Vi tránh ánh mắt sắc soi của cậu ta, ho khan một tiếng, lấy di động gọi về kí túc xá.

“Àlo, Tiểu Tinh à? Cậu lấy hộ tôi hộp thuốc đến đây một chút, tôi ở phòng xí... ở phòng nghỉ đằng sau hậu trường chờ cậu.”

Nói xong liền đi qua, đỡ Diệp Kính Văn đi hướng phòng nghỉ, vừa đi vừa nói chuyện.

“Mau mau mang tới nhá, cần dùng gấp.”

“Ày, hộp nào đây? Là hộp đỏ chót đầy đường hay là hộp nhựa?”

Lâm Vi cau mày: “Màu trắng, hộp thuốc.”

“Ày, ở trong ngăn kéo nào hả, tôi tìm không thấy! Là ngăn để đại từ điển Oxford Anh Trung? Hay là ngăn đầy đĩa A (đĩa xxx)? Hay là ngăn nhét tất với quần lót?” Giọng nói bên kia đầu dây rất vội vàng, còn kèm theo tiếng kéo tủ liên tiếp.

Diệp Kính Văn nhìn sang Lâm Vi, cười sâu xa, “Đồ trong ngăn kéo của anh phong phú lắm nhỉ.”

Lâm Vi có chút bực mình trừng mắt với Diệp Kính Văn, sau đó miễn cưỡng thở dài, “Tiểu Tinh, ngăn kéo của tôi là cái thứ nhất bên trái, cậu mở ra là thấy hộp thuốc màu trắng ngay.”

“Ồ ờ thấy rồi, sau rồi sao nữa? Lấy thuốc nào đến đây? Thuốc đau bụng kinh dạng con nhộng? Hay là...?”

“Mang cả đến, tự tôi tìm!”

Lâm Vi nghiêng răng ken két rồi cúp điện thoại, sau đó lăm lè kéo Diệp Kính Văn đang cười thâm thúy đến phòng nghỉ.

Tiểu phẩm trên sân khấu hình như đang tới cao trào, có thể nghe được tiếng vỗ tay cùng tiếng hô hào bên dưới.

Lâm Vi nhú nhú mày, để Diệp Kính Văn ngồi trên sofa êm mông, lại ném cho cái gối dựa để cậu ta ôm trên bụng, sau đó ra ngoài gọi điện thoại.

“Đình Đình, tiết mục kia không diễn được, thế này đi, tiếp tục đẩy phần sau lên.”

“Được rồi, cũng đành vậy, hôm nào tớ sẽ tìm Diệp Kính Văn tính sổ.”

Trường ban văn nghệ thông minh lanh lợi giải giang gặp phải tình huống chẳng ra sao này cũng chỉ đành bất đắc dĩ thở dài.

Lúc Lâm Vi vào phòng nghỉ thì thấy Diệp Kính Văn đã tự giác nằm xuống, trước ngực ôm gối dựa hình vuông, bộ dáng đáng thương hết biết.

“Cậu... cậu không muốn đến bệnh viện thật ư?” Lâm Vi ngồi xuống bên cạnh sofa, cũng thấy thông cảm cho Diệp Kính Văn hơn.

“Dùng có dùng loại ánh mắt ấy nhìn tôi.” Diệp Kính Văn mở to mắt nhìn sang Lâm Vi, “Tôi còn chưa chết được.”

Lâm Vi có chút xấu hổ thu ánh nhìn lại, “Tôi thấy hay là cậu đến bệnh viện một chuyến đi, nhờ nghiêm trọng thì biết làm sao?”

“Không đi!” Thằng thường khước từ, Diệp Kính Văn nhắm mắt lại, trở mình không thèm để ý đến anh.

Lâm Vi ngượng ngùng rút cánh tay đang đỡ ai kia về. Tên nhóc này thật không biết lễ phép mà.

Đang lúc hai người trầm mặc thì một nam sinh thở hổn hển chạy vào, “A... Lâm, Lâm Vi, hộp... hộp thuốc... của cậu.”

Nói xong liền đặt một hộp nhựa màu trắng vào tay Lâm Vi.

“Lâm Vi à, cậu, cậu làm sao?” Người đến nhìn qua Diệp Kính Văn đang rúc trên sofa, sau đó nhẹ nhàng sấn đến bên cạnh Lâm Vi, thì thào hỏi, “Thằng nhóc này là ai thế? Cậu cần hộp thuốc để làm gì?”

“À, Diệp Kính Văn. Cậu ta bị đau dạ dày.” Lâm Vi lạnh nhạt trả lời.

“Thế à... Vậy tôi về trước đây, về ăn tối, đói chết mất.” Nói xong lại chạy vụt ra ngoài.

Lâm Vi lục tung hòm thuốc, đổ mấy viên thuốc vàng vàng đỏ đỏ vào lòng bàn tay, sau đó xoay người rót cốc nước ấm đưa đến trước mặt Diệp Kính Văn.

“Đây, uống thuốc.” Giọng nói thân thiết ân cần y hệt bác sĩ nói với bệnh nhân.

“Không uống.” Lời từ chối lạnh như băng.

Lâm Vi ngẩn ra, tên khốn này thật không biết suy nghĩ!

Lâm Vi muốn để mặc cậu ta, nhưng mà... thấy ai đó co người lại đáng thương biết bao thì có chút không đành lòng.

“Hồi trước tôi cũng thường xuyên đau bụng, thuốc này rất hữu dụng, cậu thử một chút xem.” Lâm Vi nhấn nài lại tiếp tục đưa thuốc cho cậu ta.

“Lúc tôi đau dạ dày thuốc gì cũng không dùng được.” Diệp Kính Văn ngó qua mấy viên thuốc vàng đỏ trong tay Lâm Vi, cười nhẹ, “Kỳ thực, dạ dày của tôi mà được xoa một chút là sẽ hết đau ngay.”

Lâm Vi ngẩn người, xoa một chút sẽ hết đau? Dạ dày của cậu là loại gì hử?

“Thế nên, mang thuốc về đi.” Diệp Kính Văn thu lại nụ cười đầy ẩn ý, nhắm mắt lại, gối dựa trong tay lại bị ôm chặt gấp bội.

Lâm Vi hết nhìn thuốc, lại nhìn Diệp Kính Văn.

Sau đó anh bỗng đưa tay đến bụng Diệp Kính Văn, nhẹ nhàng áp lên.

“Anh làm gì?” Cả người Diệp Kính Văn rụt về phía sau, đôi mắt sắc bén quét tới, lại phát hiện đối phương đang cười đến là dịu dàng, “Tôi giúp cậu xoa dạ dày á, nhóc lớp dưới.”

Diệp Kính Văn lạnh lùng nhìn tay Lâm Vi, đột nhiên cười khẩy, “Được thôi, thế đành làm phiền đàn anh vậy.”

Nói xong còn nhắm mắt lại như đang hưởng thụ.

Lâm Vi cũng sững sờ, vốn định chơi lại một vỏ, không ngờ tên tráo này chịu để anh xoa bụng thật?

Giờ đâm lao đành phải theo lao vậy.

Lâm Vi cười cười, đầu ngón tay đặt trên bụng cậu ta, tiếp đó bắt đầu di tay thành từng vòng tròn đều đặn.

“Đủ rồi.” Diệp Kính Văn bỗng chớp lấy tay Lâm Vi gạt ra, sau đó ngồi dậy, lạnh lùng nhìn anh, “Thế mà là xoa à? Anh đang luyện cứu âm bạch cốt trảo thì có?”

Lâm Vi vừa định mở miệng phản bác thì thấy cậu ta đứng dậy đi ra phía cửa.

“Chờ xem màn biểu diễn ngoạn mục của tôi nhé, đàn anh Lâm Vi.” Âm cuối kéo đến là dài, cứ như được phát ra từ kẽ răng vậy.

Nói xong cậu ta liền biến mất khỏi tầm mắt Lâm Vi.

Thằng nhóc đó có vấn đề gì không biết? Bị nào à? Lâm Vi nghĩ mãi không được, đành phải thở dài, nói gót ra ngoài.

Cùng lúc, trên sàn diễn bỗng nhiên bùng lên một tràng pháo tay như sấm dội.

Lâm Vi ngược mắt lên nhìn, không khỏi giật mình.

Diệp Kính Văn, cậu ta có thể lên sân khấu được ư?

Trong tiếng nhạc sôi động, toàn thân Diệp Kính Văn di chuyển nhịp nhàng, mỗi bộ phận trên cơ thể đều tuân theo ý muốn của chủ nhân mà nhảy múa. Lúc thì uyển chuyển đánh hông như cành liễu trước gió, khi thì bất thần bùng bùng mạnh mẽ làm lòng người chấn động.

Dịu dàng và mãnh liệt, đẹp đẽ và cuốn hút, tất cả kết hợp thật hài hòa.

Tựa như cậu ta bẩm sinh đã là trung tâm, chỉ cần đứng trên sân khấu làm vài động tác nhẹ nhàng thôi là đã có thể trong nháy mắt thu hút sự chú ý của mọi người.

Những ánh mắt kinh ngạc.

Không khí nơi này nóng lên theo điệu nhảy của cậu, tiếng vỗ tay vang dội, dường như có thể lật bay nóc mái hội trường.

Tiếng huýt gió, tiếng thét chói tai, không khí sục sôi tới vô cùng, đưa buổi dạ hội tiến đến cao trào.

Song chỉ có mình cậu bình thản khiêu vũ, tựa như đang đắm chìm trong thế giới của riêng mình.

Thi thoảng lại ném một ánh mắt xuống dưới đài, ánh mắt lãnh đạm lại mang theo nét quyến rũ chí mạng.

Thế nhưng mỗi lần cậu ta xoay người, Lâm Vi lại thấy cậu ta khẽ nhú mày.

Tim Lâm Vi cũng theo đó mà nhói lên, cậu ta... hình như rất đau.

Sẽ không ngã trên sàn diễn chứ...

“Ê, tên này là ai á? Bảnh quá đi!”

“Đàn em năm nhất đấy, nghe nói hồi trung học đoạt giải thi đấu vũ đạo nên được tiến cử diễn trong dạ hội.”

“Thật không tồi, cậu xem vòng eo kìa, ôi chao y hệt rần nước...”

“Ai, đáng người cũng chuẩn không chịu được.”

“Giống như hoàng tử á...”

Mấy nữ sinh hàng trên bàn tán, Lâm Vi nghe thấy, trong lòng có chút nực cười.

Cậu ta? Hoàng tử?

Hoàng tử với tính tình tồi tệ như thế, hung dữ như thế, tránh xa một chút thì tốt hơn.

“Ê, Lâm Vi.” Trần Dục khoác tay lên vai Lâm Vi, “Cậu giỏi thật nha, nó không phải không diễn à? Sao giờ lại lên sân khấu?”

“Có quỷ mới biết cậu ta nghĩ gì ấy, tên quái gỡ.” Lâm Vi liếc nhìn con người đang nhảy đến điên cuồng kia, “Hình như thân thể cậu ta không thoải mái.”

“Ôi, tên kia, thật sự là...” Trần Dục nghiêng đầu suy tư thật lâu sau, rốt cục tìm được một tính từ phù hợp, “Thật sự là, yêu nghiệt.”

“Ừ. Yêu nghiệt.” Lâm Vi lặp lại lời Trần Dục, nhìn về phía sân khấu, đúng lúc gặp Diệp Kính Văn bỗng chuyển sang hướng này, nhẹ cười với Lâm Vi.

Tim Lâm Vi giật thót lên, vội vàng dời mắt.

Chẳng biết vì sao lại cảm thấy người này có chút gian xảo. Đường như nếu tới gần cậu ta, thì sẽ bị cậu ta kéo xuống vực sâu không đáy.

Ánh mắt đó giống như muốn hút người ta vào sâu bên trong.

Cậu ta là đồ yêu nghiệt... Hơn nữa còn là tên ác ma.

“Ê, Lâm Vi, cậu thấy không? Tay áo nó bị rách.” Trần Được chỉ miếng vải đung đưa mãi chẳng rơi trên tay áo Diệp Kính Văn.

“Ồ. Thấy rồi.” Lâm Vi lạnh nhạt liếc một cái, “Có lẽ đây cũng là cách biểu hiện cá tính.”

“Hừ, cá tính độc đáo thật.” Trần Được gật đầu.

Bản nhạc chấm dứt, Diệp Kính Văn nho nhã khom lưng cảm ơn khán giả, tiếng hoan hô điên cuồng vang lên như trong dự liệu.

Lâm Vi hơi cau mày, đã xem dạ hội nhiều lần lắm, nhưng tiếng vỗ tay lần này lại khiến anh phiền muộn lạ thường.

Tiết mục tiếp theo cũng không xem nữa, Lâm Vi có chút bất an. Tên Diệp Kính Văn kia nói không chừng mang bệnh lên diễn thật. Nếu thế nhờ ra bệnh chuyển nặng thì biết làm sao. Bệnh đau dạ dày nói nhẹ thì nhẹ, nói nặng thì nặng, lúc bệnh nghiêm trọng cũng có thể lấy mạng người.

Lòng thầm muốn tìm cậu ta hỏi thăm một chút, thế mà mãi đến khi dạ hội kết thúc cũng không thấy cậu ta đâu.

Khán giả giải tán rồi, thành viên hội sinh viên ở lại dọn dẹp sân bãi. Nhóm người sau khi dọn sân như gió giật điện chớp liền đi mất, trong chớp mắt không còn một bóng người.

Hội trường to như thế chỉ còn lại mỗi Trần Được cùng Lâm Vi.

“Lâm Vi, cuộc họp lúc sau đừng quên nhé.” Trần Được thu lấy một đồng những thứ ngổn ngang, nào là băng dán, bóng bay, tất cả ném vào một cái hộp. “Tôi đem mấy thứ này đến nhà kho, tôi cầm chìa khóa rồi.”

Dứt lời liền nhẹ nhàng bước ra ngoài.

“Ê, cậu còn chưa đi?”

“Ồ, tôi có chút chuyện, cậu đi trước đi.” Lâm Vi nán lại một mình.

Chờ Trần Được đi rồi, Lâm Vi quét mắt một vòng quanh hội trường, sau đó đi tuần tra toàn bộ các phòng nhỏ, cuối cùng tìm được Diệp Kính Văn trong nhà xí.

Chỉ mình cậu ta ngồi xổm nơi góc tường.

“Ê, Kính Văn, tôi đưa cậu đi bệnh viện kiểm tra chút đi.” Lâm Vi thân thiện đến gần, lấy thân phận đàn anh nhiệt tình mà quan tâm cậu ta, đã thế còn vươn tay ra đỡ. Thế nhưng đối phương không để ý tới anh, chỉ cúi đầu như đang kiểm chế điều gì.

“Kính Văn?”

“Tôi đã nói, tôi không đi bệnh viện.” Diệp Kính Văn lại gạt tay Lâm Vi, “Còn nữa, yêu cầu anh gọi tôi là Diệp Kính Văn, tôi với anh không quen biết, cảm ơn.”

Nói xong liền đứng lên ra cửa mà không quay lại.

Lâm Vi thì cứ như bị mưa đá dội đầy đầu, sững sờ ngay tại chỗ, ngây ra mà nhìn bóng lưng có chút cô đơn kia biến khỏi tầm mắt.

Hết chương thứ hai.

3. Chương 3: Lời Tỏ Tình Trên Diễn Đàn

Nguồn: thuynghuyetvien.wordpress.com

Vi vi đích vi tiểu

(Nụ cười mỉm của Lâm Vi)

Tác giả: Diệp Chi Linh

Biên tập: xiaorong

Chương thứ ba

Lời tỏ tình trên diễn đàn

Lúc Diệp Kính Văn về đến phòng ngủ thì đã là mười một giờ rưỡi, ba tên cùng phòng đang túm tụm với nhau sôi nổi tranh luận việc gì đó, thấy hắn đi vào liền vồn vã kéo lại.

Diệp Kính Văn ngáp dài thờ ơ, thế mà tên Hàn Dương kia thật không biết điều, vẫn nhiệt tình kể lại sự tình vừa qua cho hắn.

“Kính Văn, cậu không biết bài post này hoành tráng đến mức nào đâu, chưa đầy một giờ đã nhận được mấy trăm hồi âm nhé, tính ra thì vài giây lại được một hồi âm. Khoa trương quá đi!”

“Ồ.” Diệp Kính Văn đáp.

“Thật ra là một cô em lên diễn đàn tỏ tình, cậu nhìn bài này mà xem, tỏ tình hơi bị chất luôn.”

“Ồ.” Diệp Kính Văn tựa người vào thành giường, thuận tay cầm lấy khăn mặt.

“Em muốn tìm bạn trai, người ấy không được quá cao cũng không được quá thấp, tốt nhất là khoảng một mét tám lăm. Không được quá béo cũng không được quá gầy, tốt nhất khoảng sáu mươi lăm cân là vừa. Không được quá đen cũng không được...”

“Tôi đi tắm đây.” Diệp Kính Văn vừa nói dứt câu, liền đi hướng nhà tắm.

“Ồ ờ, vậy cậu tắm nhanh lên nhá, mười hai giờ cắt nước đó.” Hàn Dương sờ sờ gáy, miệng hướng phòng vệ sinh mà gọi.

Không có tiếng trả lời.

“Ê, thằng Diệp Kính Văn này đầu óc không có vấn đề đấy chứ...”

“Không thể nào, điểm thi của nó cao như vậy, làm sao đầu óc có vấn đề được...”

“Thế sao chả bao giờ nó để ý đến người khác nhỉ? Suốt ngày chỉ có một mình, đeo tai nghe cúi gằm mặt đi đường.”

Hai người đang thì thầm bàn tán, lại bị Hàn Dương vừa hoàn hồn xen vào một câu, “Đầu óc nó không có vấn đề, mà tính cách có vấn đề!”

“Khác quái gì nhau...”

“Khác nhiều chứ! Đầu óc có vấn đề gọi là thiếu năng, tính cách có vấn đề gọi là biến thái, biết chưa?”

“Ừa.”

“Tao đoán chắc là lúc nhỏ tinh thần nó bị tổn thương nghiêm trọng, gặp chuyện gì bất hạnh, thành ra mới tự thu mình như bây giờ...”

“Các cậu đang nói gì thế?” Giọng nói của Diệp Kính Văn bất thần vang lên như u hồn hiển linh.

Ba người chết lặng, tên kịp phản ứng nhanh nhất là Hàn Dương, cậu ta có chút xấu hổ cười cười, “Cậu... không phải đi tắm à...”

“À, tắm xong rồi.” Diệp Kính Văn nói xong còn như chứng minh mà dùng khăn lau lau mớ tóc đen nhánh còn đọng nước kia.

“Nhanh như vậy á, hì hì.” Ba người cười có chút mất tự nhiên, lại thấy Diệp Kính Văn chẳng hề để ý, cứ như chưa nghe được cuộc nói chuyện vừa rồi.

“Đầu óc tôi không có vấn đề, mấy người không cần lo.” Diệp Kính Văn vừa lau tóc vừa nói, “cũng chưa bị tổn thương bao giờ.”

“...” Ba người đưa mắt nhìn nhau.

“Một khoảng thời gian nữa tôi sẽ dọn ra ngoài ở.” Diệp Kính Văn nói tiếp, “Thói quen sống của tôi không hợp với các cậu, tôi cũng không muốn gây phiền nhiễu cho mọi người.”

“Kính Văn, bọn tớ không có ý này, vừa mới khai giảng thôi mà, mọi người chưa quen là tất nhiên, nhưng nếu đã phân đến kỳ túc xá thì phải vì nhau thích ứng chứ.” Hàn Dương toét miệng cười, “Đừng có lo lắng thế, một thời gian sau là quen ngay ấy mà.”

“Tôi không thích ứng người khác, chỉ có người khác thích ứng tôi.” Diệp Kính Văn lãnh đạm nhìn ba người, “Các cậu không có khả năng thích ứng, cho nên, tôi sẽ đi khỏi đây.”

Hàn Dương ngượng ngùng rút tay về, tên này thật quái gở, được thôi, dọn càng tốt, cuốn gói hết đi.

Diệp Kính Văn đi tới ban công sấy tóc, ba người còn lại mày nhìn tao, tao nhìn mày, cuối cùng đồng loạt dán mắt về phía máy vi tính.

Hàn Dương tiếp tục đọc bài post nọ.

“Đừng quá đen cũng đừng quá trắng, tốt nhất là người có màu da rám nắng khỏe mạnh. Thành tích không quá cao cũng không quá thấp, thi thoảng cúp học hưởng thụ cuộc sống. Quan hệ với mọi người không nên quá tốt cũng không nên quá tệ, có thể luôn đứng về phía em. Tính tình không được quá tốt cũng không được quá tồi, không thể hơi chút là nổi nóng cũng không thể bình lặng như nước tù. Tốt nhất là có năng lực nhưng không kiêu ngạo, như đàn anh dịu dàng ân cần chẳng hạn.”

“Chán phèo.” Diệp Kính Văn bỗng phun ra hai chữ.

“Ồ... rất nhảm chán, nhưng em gái này cũng thật là, nói thẳng toẹt ra thế cũng không sợ bạn gái người ta đem đi làm thịt...”

“Đúng đúng, tỏ tình với anh Lâm Vi khóa trên, thật sự là dũng cảm vô đối rồi.”

Diệp Kính Văn cau mày, dừng động tác trên tay, quên luôn cái đầu mới sấy được một nửa.

“Tỏ tình với Lâm Vi?”

Ba người cũng không chú ý vì sao Diệp Kính Văn vốn lãnh đạm lại bỗng thấy hứng thú, vẫn phần khởi thảo luận tiếp.

“Ha, chúng mày xem trả lời này, dòng thứ ba, cô em can đảm quá chứ, không ngờ dám dụ dỗ đàn anh của chúng ta.”

Diệp Kính Văn tiến gần lên phía trước, dùng tốc độ nhanh như gió quét qua màn hình máy vi tính.

Quả là một bài viết cực kỳ hấp dẫn.

“Nói tiêu chuẩn quá mức như thế thì rõ là LV rồi, da người ta không đen không trắng, thành tích loại thường, không cao không lùn không béo không gầy, không dữ không hiền, vừa phù hợp yêu cầu, em gái à, tiến lên, của anh ấy.”

“LV là gì?”

“Người mới sao? Tôi thấy thời gian đăng kí cùng thời gian đăng bài của chủ nhân cách nhau có 1’30s, chả lẽ có đồng chí cố ý đăng bài có tính tranh luận, cho cái kiếp y khoa buồn tẻ của anh em mình tràn ngập nhạc thú thị phi hả ?!” (*)

“LV là gì cũng không biết? Đúng là đàn nhất thế kỉ a ~”

“Chính là một anh khóa trên cực kì lợi hại nha!”

“Phía trên không được gây chia rẽ nhé, đàn anh với đàn chị là cặp trời sinh đấy, không được phá hỏng hình tượng của người ta trong lòng chúng tớ.”

“Kéo lên nào, kéo càng nhiều càng tốt, bài hay có tiếng.”

“Nghe nói nhóm LV sau dạ hội còn chưa quay về ký túc xá, chờ anh ta về lên diễn đàn thì em gái ơi em xong đời, kỹ thuật mổ của anh ấy là hạng nhất, có thể lóc hết 206 khớp xương cùng 639 bó cơ của em luôn đấy~”

“Ồ ai nói anh ấy có bạn gái hả? Không được nói láo!”

“Có câu nói, hội trưởng hội sinh viên cùng trưởng ban văn nghệ tất có gian tình, đây là quy luật đại học T, à thì, thực ra tớ không có ý gì, chỉ nêu một quy luật của đại học T thôi đấy.”

“Phía trên, nói nhỏ nè, LV còn chưa làm hội trưởng ~”

“Sắp làm rồi còn gì ~ cho nên gian tình rất nhanh sẽ được tiết lộ ấy ~”

“Ấy, tôi biết LV, cậu ấy trong sạch, tôi làm chứng ~”

“Rượu thịt trôi qua dạ, Phật tổ ở trong lòng, hành lá trộn đậu hũ, tất có điều mờ ám nhá! Huống chi, LV cũng đâu phải đậu hũ, là ớt cay rành rành ra đấy!”

“A di đà phật, cả ngày cùng nhau học, chẳng lẽ chỉ có bàn bài thôi?”

“Kỳ thực tôi thấy vấn đề này không cần phải thảo luận, không phải chuyện tình tay ba cũ rích hay sao, mấy người tọc mạch nhiều như vậy không sợ chướng mắt à...”

“...”

Diệp Kính Văn đứng lên đi đến trước bàn mình, mở máy vi tính, khẽ cười.

Lâm Vi...

Không ngờ người kia lại là đề tài hấp dẫn của viện y học cơ đấy...

Lượng trả lời bài viết trên diễn đàn đã đạt đến con số năm trăm.

Diệp Kính Văn chuyển đến trang cuối cùng thì thấy lời nhắn của một người.

“Tôi biết em là ai, cũng biết điều em muốn nói là gì, trong lòng chúng mình hiểu là tốt rồi, làm to chuyện lên đối với ai cũng không có lợi, em thấy đúng không? Em gái khóa dưới.”

Người nhắn lại, Vi vi đích vi tiểu.

Năm phút đồng hồ sau, chủ bài viết lên trang quản lý nhắn lại, xin phép xóa bỏ bài viết, cũng bắt đầu xin lỗi mình nhất thời xúc động làm diễn đàn nhốn nháo.

Diệp Kính Văn di chuột đến phía trên cái tên Vi vi đích vi tiểu kia rồi nhấn một cái, phần thông tin ngoại trừ nói hấn ta là sinh viên năm ba khoa lâm sàng, giới tính nam, còn lại trống không.

Lâm Vi...

Đúng là một người lạ kỳ nhỉ.

Người khiến tôi thấy hứng thú không có nhiều, anh cũng tính là một người rồi đấy đi.

Diệp Kính Văn mỉm cười, lưu bài viết kia vào thư mục lưu trữ.

Hôm sau, sinh viên đại học năm nhất bắt đầu đợt huấn luyện quân sự chính thức, sân thể dục vốn trống trải nhất thời tràn ngập một mảng xanh lè.

Diệp Kính Văn được phân đến hàng thứ hai mươi mốt, cùng đội với Hàn Dương.

Diệp Kính Văn mặc quân phục thu hút ánh mắt của cả nam lẫn nữ. Nhưng hắn chỉ luôn cúi đầu, lờ đi các loại ánh mắt ném về phía mình.

“Diệp Kính Văn!” Thầy quân sự điểm danh.

“Có.” Giọng nói lười biếng trả lời.

“Cậu lên đây làm lớp trưởng.”

“Thầy, đây là giấy chứng nhận của bác sĩ, còn có dấu của trường. Bởi vì em có bệnh, có lẽ không thể tham gia tập quân sự.” Diệp Kính Văn lấy trong túi ngực ra tờ giấy bị gấp thành mẫu nhỏ, tiếp đó mở ra, đưa cho thầy giáo.

Một câu “bởi vì em có bệnh” kia nói ra mà mặt không đổi sắc, nhưng trong nháy mắt lại tranh thủ được sự ngạc nhiên xen lẫn đồng cảm của đông đảo bạn học.

Có bệnh sao... Chẳng trách lúc nào cũng một mình chẳng tiếp cận với ai.

Một người bảnh trai như thế, thật đáng tiếc.

“Kỳ huấn luyện quân sự là một lần trải nghiệm đáng quý trong cuộc đời đại học, cậu không tham gia mà nói cũng có chút đáng tiếc. Nhưng nếu sức khỏe không tốt thì nghỉ ngơi cho khỏe đi. Sức khỏe là nguồn gốc cách mạng! Chàng trai trẻ, thân thể phải bồi dưỡng cho tốt!”

Thầy giáo nói xong còn nhiệt tình vỗ vỗ bả vai Diệp Kính Văn.

Diệp Kính Văn gật đầu thuận theo, sau đấy xoay người đi vòng qua sân thể dục ra ngoài.

Kỳ thật chỉ là không thích kiểu huấn luyện thiếu thực tế này mà thôi. Một tháng tập quân sự, có thể bồi dưỡng ra thể loại gì đây?

Ngoài việc bị phơi nắng thành than, những điều khác cũng không học được chút nào.

Thấy xếp hàng nhốn nháo tôi đã bực mình rồi, lại còn phải chạy vòng quanh sân thể dục như mấy thằng ngốc nữa.

Diệp Kính Văn khinh thường liếc mắt, tôi mà bước đều không chừng còn chuẩn hơn đại đội trưởng của các người.

Vốn định quay về ký túc xá thu dọn đồ đạc để hôm khác chuyển chỗ, thế mà ở lối vào sân thể dục lại gặp phải người hắn không muốn gặp – Ôn Đình.

“Diệp Kính Văn?” Ôn Đình mặc bộ váy ngắn màu trắng ôm lấy dáng người thướt tha, nhìn từ xa rất có phong thái thực nữ, nhưng nụ cười trên mặt lại toát lên vẻ lãnh đạm.

“Tôi đang muốn tìm cậu đây.”

Chắc là muốn hỏi tội vụ đào tẩu của mình hôm qua đây mà.

Diệp Kính Văn mỉm cười, “Bà chị có chuyện gì sao?” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Tôi muốn mời cậu tham gia đoàn văn nghệ của trường, không biết cậu có hứng thú hay không.”

“Không có.”

Ôn Đình sững người, chẳng ngờ Diệp Kính Văn lại thẳng thừng từ chối như thế.

“Chú em quả nhiên là người thẳng thắn nhỉ, tôi thích màn khiêu vũ của cậu, không nể mặt tôi một chút à?”

“Nếu nói thứ bà chị thích là bản thân tôi, thì tôi còn có thể xem xét.”

“Được rồi.” Ôn Đình thở ra một hơi thật sâu, “Tôi thật sự đã cố gắng thích cậu, tiếc là, thất bại.”

Diệp Kính Văn bật cười, “Vinh hạnh quá nhỉ.”

“Cậu vừa vào trường, tôi khuyên cậu vẫn nên khiêm tốn một chút, khoa trương quá độ sẽ trở thành mục tiêu công kích đấy.”

“Ha ha, tôi chẳng qua không muốn nói chuyện với người mình không thích, vậy thôi.”

“Không hợp nhau nói chẳng được nửa câu, chúc cậu em may mắn.”

Ôn Đình nói xong thì quay người đi mất, giày cao gót nện trên mặt đất vang tiếng cồm cộp cồm cộp rất có nhịp điệu.

Chắc là xem mặt đất thành đầu tôi mà giẫm chứ gì.

Diệp Kính Văn mỉm cười.

Mục tiêu công kích ư...

Chỉ cần có thể thu hút ánh mắt của người nào đó, phải làm bìa ngấm cũng không tệ chút nào.

Hết chương thứ ba.

(*) (kháp giá đích nhạc thú) : trên baidu bảo “kháp giá” hay còn gọi là “bái khối tử” (tuyệt quần), được các bạn Tàu dùng khi muốn tìm hiểu thân phận thật của một nhân vật nào đó. Ở đây mình tạm để là “nhạc thú thị phi” (hoặc “sự sung sướng khi được tuyệt quần người khác”)

4. Chương 4: Đồ Âm Hồn Bất Tán

Nguồn: thuynghuyetvien.wordpress.com

Vi vi đích vi tiểu

(Nụ cười mỉm của Lâm Vi)

Tác giả: Diệp Chi Linh

Biên tập: Xiaorong

Chương thứ tư

Đồ âm hồn bất tán

Vì không đi tập quân sự, nên một ngày của Diệp Kính Văn buồn tẻ vô cùng. Thế là hắn lên web trường tải thời khóa biểu đại học năm ba về, vừa lúc sáng nay có tiết chẩn đoán bệnh, mấy lớp khoa lâm sàng cùng học chung.

Học chung ấy, là kiểu rất nhiều người chen chúc trong giảng đường lớn, nếu có sinh viên cúp học cũng tìm không ra, mà đương nhiên, nếu có ai vô cớ xuất hiện cũng chẳng gây chú ý chút nào. Diệp Kính Văn nhìn vào gương cười cười, chỉnh lại áo sơ mi trắng một chút, rồi cầm cặp sách đi về khu giảng đường.

Lúc này đúng là thời gian vào lớp, khu giảng đường yên tĩnh kỳ lạ. Diệp Kính Văn đứng đờ đờ đứng đỉnh leo lên lầu ba, tới phòng học 303 nọ. Thầy giáo đang giảng bài, từ cửa sổ nhìn vào là một khoảng đông nghẹt toàn đầu người, phần lớn đều nghiêm túc nghe giảng chép bài, đương nhiên cũng có kẻ gục xuống bàn ngủ bù.

Diệp Kính Văn lặng lẽ đi vào từ cửa sau, vốn nghĩ loại người như Lâm Vi vừa nhìn đã biết là sinh viên ngoan, nhất định phải ngồi hàng trên chăm chú nghe giảng. Không ngờ, sau khi hắn vào phòng học, đảo mắt một cái thì đã thấy Lâm Vi đang ngồi hàng cuối cùng. Diệp Kính Văn mỉm cười, rón rén tới ngồi xuống bên cạnh anh.

Lâm Vi lãnh đạm liếc nhìn hắn, trong lòng rất ngạc nhiên, đây không phải Diệp Kính Văn sao? Cậu ta chạy tới nơi này để làm gì? Nghĩ vậy mà mặt anh vẫn tĩnh bơ, vừa nghe thầy giảng bài vừa vẽ nguệch ngoạc lên sách, trong bụng suy đoán vô số khả năng khiến Diệp Kính Văn tới nơi này. Tên nào đó thì vẫn luôn mỉm cười ngắm Lâm Vi chăm chú, lúc Lâm Vi quay sang nhìn lại, hắn liền chuyển ánh mắt lên bục giảng. Lâm Vi nhún vai hồi lâu, rồi cuộc nhin không nổi nữa, mở vở ra viết xuống vài chữ.

“Cậu tới đây làm gì?”

Diệp Kính Văn nhìn nhìn chữ viết ngay ngắn trên vở, mỉm cười cầm lấy bút trên tay Lâm Vi rồi viết.

“Chữ của anh đẹp thật đấy.”

Lâm Vi cau mày, “Tôi hỏi cậu tới đây để làm gì?”

“Ngắm anh.”

Lâm Vi roẹt một tiếng đem tờ giấy kia xé ra, vò thành cục, ném tới thùng rác phía sau. Lúc này, tiếng chuông tan học vang lên, thầy giáo gật đầu với mọi người, cho các sinh viên giải lao năm phút.

Chúu chúu chúu, vô số ánh mắt bắn về phía Diệp Kính Văn, mà cậu ta vẫn chỉ một mực nhìn Lâm Vi. Lâm Vi có chút bực mình trừng mắt lườm thẳng kia một cái, lại quay ra cười cười với mọi người, sau đó túm lấy Diệp Kính Văn ra ngoài. Diệp Kính Văn cũng không phản kháng, để mặc anh kéo đến một góc không người.

“Cậu tìm tôi làm gì?”

“À, không có gì, tôi tới nghe bài học của các anh một chút, chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc đời y học sau này.”

Lâm Vi đương nhiên không tin thằng này chỉ đơn thuần tới nghe giảng, nhưng cũng không chặn được bệnh của hắn, đành phải hậm hực buông tay, lườm cho cái nữa.

“Dạ dày của cậu khỏi chưa?”

“Dạ, đa tạ đàn anh quan tâm.”

“Cậu không phải tập quân sự à?”

“Vâng, xin phép rồi.”

Lâm Vi trầm mặt.

“Diệp Kính Văn, cậu thích nghe giảng là chuyện của cậu, thích ngồi kiểu gì cũng là chuyện của cậu, có điều, phiền cậu thu mắt lại dùm.”

“Hử? Mắt tôi có vấn đề gì à?” Diệp Kính Văn chớp chớp hàng mi.

“Cậu đừng có nhìn tôi chằm chằm thế, sẽ ảnh hưởng hứng thú nghe giảng của tôi!” Lâm Vi thầm nắm chặt tay.

“Thì sao? Anh cứ nghe giảng của anh là được rồi.”

“Cậu biết không, cái kiểu nhìn của cậu làm tôi cảm thấy mình giống thịt lợn trên thớt ấy.”

Lâm Vi ném cho hắn một cái nhìn mang tên cậu-thật-dáng-ghét rồi đi phòng vệ sinh. Diệp Kính Văn cười càng thêm âm trầm. Lâm Vi, thật sự là một người thú vị.

Lúc sau vào lớp, Lâm Vi lại thấy bản mặt trơ tráo kia vẫn ngồi nguyên đó, đành bất đắc dĩ chịu trận, bởi có rất nhiều lớp cùng học, giảng đường coi bộ chật lăm rồi, dù muốn ngồi phía trước cũng đã hết chỗ. Lâm Vi quăng cho Diệp Kính Văn một ánh mắt cảnh cáo xong cúi đầu chăm chú đọc sách. Diệp Kính Văn biết điều ngoan ngoãn, không chăm chăm nhìn Lâm Vi nữa mà chuyển hướng nhìn thầy giáo trên bục giảng.

“Bạn này, nhắc lại cho thầy các bước kiểm tra thể trạng.”

Diệp Kính Văn cười rộ, lại tiếp lấy một biển ánh mắt đổ vào.

“À vâng, từ đầu đến chân, từ ngoài vào trong.”

Ầm...

Phòng học chột bùng nổ.

Về mặt thầy giáo cũng đỡ.

Lâm Vi lại bắt đầu dĩ lờ Diệp Kính Văn một cái, sau đó đẩy đẩy sách sang bên tay Diệp Kính Văn, bút máy chỉ vào đáp án vấn đề. Diệp Kính Văn cười cười với Lâm Vi, lại nhìn sách giáo khoa, “Thực ra em muốn tổng kết sơ lược một chút, cụ thể mà nói, các bước kiểm tra thể trạng thường giống nhau, chính là các dấu hiệu phát triển của cơ thể, chế độ dinh dưỡng, biểu lộ nét mặt và trạng thái ý thức, sau đó đến cổ, ngực trước, lưng, bụng, tứ chi. Một câu tổng kết chính là, từ đầu đến chân, từ ngoài vào trong.”

Thầy giáo nhìn tán thưởng, gật gù.

Lâm Vi viết hai chữ trên vở.

“Bây bạ.”

Diệp Kính Văn vẽ mặt cười thật to dưới hai chữ kia.

“Ôn Đình có tìm cậu chứ?” Lâm Vi đẩy vở sang.

“Có tìm. Kêu tôi tham gia đội văn nghệ.”

“Cậu không đồng ý?”

“Sao phải đồng ý?”

“Không biết suy nghĩ.”

“Hi hi, tôi không thích chị ta.”

“Vì sao?”

“Không thích không có lý do, không được chắc?”

“Ừm, tôi cũng có cảm giác này với cậu, ha ha.”

“Đa tạ đàn anh ưu ái.” ?

Lâm Vi không đẩy vở sang nữa, tiếp tục cúi đầu nghe giảng, ra chiều xa cách với Diệp Kính Văn. Trong đầu có chút không thoải mái, mà dù có là ai vô duyên vô cớ bị nhìn chăm chú như vậy đều thấy khó chịu.

Chiều đến có tiết thực hành chẩn đoán bệnh, Lâm Vi nghĩ hẳn là tên Diệp Kính Văn không ngu đến mức ngay cả tiết thí nghiệm cũng tới nghe đi? Không giống tiết lý thuyết, thực hành lại phân ra từng lớp học, một phòng học chỉ có mười mấy người. Thế nhưng lúc đến tầng thí nghiệm nhìn thấy Diệp Kính Văn, Lâm Vi chỉ thấy sau lưng gió lạnh thổi phàn phật.

Diệp Kính Văn, cậu rảnh rang thật đấy, quả thực là âm hồn bất tán. Lại còn mặt dày vô đối cười cười với Lâm Vi, lộ ra hàm răng đều đặn. Lâm Vi bỡ hấn, đi thẳng vào phòng học.

Bài thực hành hôm nay vừa đúng là kiểm tra thể trạng, có nghĩa là... cởi quần áo.

Lâm Vi chưa bao giờ thấy phiền lòng về dáng người hơi gầy của mình, thế mà bây giờ anh lại hi vọng mình béo tròn như thùng phi. Theo thường lệ, nam sinh nào dáng người gầy đều phải cởi áo làm vật hi sinh. Mấy cậu béo đương nhiên được miễn vì chẳng có ai thích sờ mỡ cả. Mà Lâm Vi thì thật không may bị thầy tóm lên làm mẫu.

“Các em, lần đầu kiểm tra phải quan sát ngoại hình, phân bố lông tóc...”

“Tiếp theo là mắt...”

“Tai...”

“Mũi. . .”

“Lợi. . .”

“Khoang miệng. . .”

“Ngực...”

Lâm Vi mở to mắt mà lườm tên Diệp Kính Văn đang cười rạng rỡ ngoài cửa sổ kia. Mặc dù đều là nam sinh, nhưng bất kỳ ai bị người khác dùng loại ánh mắt xem xét hàng hóa mà sẫm soi cũng đều thấy khó chịu. Huống chi bây giờ phải cởi quần áo. Lâm Vi nén giận, sau khi bị thầy cẩn thận kiểm tra cả nửa người trên, rốt cục cũng nhận được đến lúc giải lao giữa giờ.

Thầy giáo ra ngoài, sinh viên bắt đầu xàm xì.

“Dáng người Lâm Vi không tệ nhỉ!” Có nữ sinh cười đùa, “Cả người một nốt ruồi cũng không có.”

“Đúng đó, không có cả mỡ thừa nữa, chẳng như anh tó, y hệt thùng phi, mỡ trên lưng từng ngấn từng ngấn ghê muốn chết ấy.”

“Lâm Vi, tiết sau là kiểm tra tự do, tới với cậu cùng nhóm nha...”

Lâm Vi hít một hơi thật sâu, mở rèm cửa đi ra ngoài.

Đám người trong phòng học ngơ ngác nhìn nhau.

“Diệp Kính Văn!” Lâm Vi túm lấy cổ áo hắn, kéo hắn đến WC, sau đấy ra sức ấn lên tường.

“Cậu rốt cục muốn thế nào đây? Tôi đã bao giờ đắc tội với cậu đâu?”

Lâm Vi nắm chặt tay, nếu hắn ta lại nói mấy câu chẳng đâu vào đâu nữa thì nhất định phải cho ăn đấm trước.

“Thân hình của anh rất đẹp, nước da cũng không tồi.”

Đây là câu trả lời của Diệp Kính Văn, trên mặt vẫn cười tươi rói.

“Cậu đang khen heo trước khi xẻ thịt đấy à? Xin cậu đừng có tiếp tục xuất hiện trước mặt tôi nữa, bằng không tôi không dám cam đoan sẽ không nhất thời xúc động mà băm cậu thành thịt vụn luôn đấy.”

“Nhưng mà tôi có hứng thú với anh.” Giọng Diệp Kính Văn rất là vô tội.

“Tôi có vinh hạnh quá nhỉ!” Lâm Vi cười khan, “Đừng có khiêu khích giới hạn nhẫn nại của tôi, không thì tôi đích thân dùng dao đếm cơ xương cả người cậu cho xem!”

Rầm một tiếng, có người từ trong WC ngã ra ngoài, nhìn thoáng qua thấy Lâm Vi sát khí đằng đằng cùng Diệp Kính Văn tươi cười diễm đạm, bạn kia cười xòa xấu hổ.

“Hi hi, các cậu, các cậu cứ tự nhiên.” Nói xong liền chạy biến ra ngoài.

Lâm Vi buông Diệp Kính Văn ra, giận dữ nhìn hắn một cái, sau xoay người đi khỏi nhà xí vào lớp học. Diệp Kính Văn thì dựa vào tường, gãi mũi, cười cực kỳ thích thú.

Anh muốn đếm cơ xương cả người tôi á...

Thật ra cũng không phải là không thể...

Miền là đừng có dùng dao kéo mà đếm thì được rồi.

Hết chương thứ tư.

5. Chương 5: Tôi Thấy Anh Rất Thuận Mắt

Nguồn: thuynguyetvien.wordpress.com

Vi vi đích vi tiểu

(Nụ cười mỉm của Lâm Vi)

Tác giả: Diệp Chi Linh

Biên tập: Xiaorong

Chương thứ năm

Tôi thấy anh rất thuận mắt

“Này các anh em, đêm nay lại có dạ hội nhá! Là dạ hội đón sinh viên mới của viện y học!” Hàn Dương vào ký túc xá, trên tay vung vẩy vé vào cửa, thấy Diệp Kính Văn thì cả người cứng lại.

“Kính Văn, hi hi, cậu đã khỏe chưa?”

“Ừm, rất khỏe.” Diệp Kính Văn dán mắt vào màn hình máy tính, lạnh nhạt đáp lời.

“Thế, đêm nay viện ta có dạ hội đón người mới, cậu đi xem không?”

“Không phải tối qua đã đón rồi sao? Đêm nay lại muốn đón nữa?” Diệp Kính Văn cau mày.

“Tối qua là cả trường, tối nay là viện y học, không giống nhau đâu.”

“Ồ.”

“Cậu đi không?”

“Chán chết.”

Hàn Dương hậm hực bỏ đi, cầm vé đặt xuống mặt bàn hai người còn lại.

“Không biết bọn Tiểu Chu khi nào về, hê hê, tôi nghĩ chúng nó chắc chắn sẽ đi ấy.”

“Sao cậu làm gì cũng phải có người làm cùng vậy?” Diệp Kính Văn vẫn nhìn chăm chăm vào máy tính, “Đi nhà xí cũng muốn có đồng bọn à?”

Hàn Dương đực mặt ra, “Tôi... tôi không có ý kia, hi hi, tôi thấy đi cùng nhau vui hơn.”

“À, cậu thích NP.”

“Hả?!...”

Đương lúc Hàn Dương còn ngẩn tò te, bạn cùng phòng đã về, Hàn Dương như gặp được cứu tinh mà xán đến cạnh cậu ta.

“Tiểu Chu, cùng anh mày đi dạ hội đón người mới đi! Đây là dạ hội riêng của viện y học chúng mình nha, nói không chừng còn có thể “tình cờ gặp gỡ” gì gì đó nữa.”

“Rồi rồi, mày bỏ tao ra trước đã, tay áo tao vừa dính phải tương cà chua.” Tiểu Chu vừa vò bộ quần phục nhuộm đỏ, vừa lơ đãng hỏi, “Dạ hội có tiết mục gì hử, có gì đáng xem không?”

“Ồ, hình như có mời vũ đoàn đến diễn.”

“Lại là nhảy á, nhảy thì xem Kính Văn nhà mình là được rồi, việc gì phải tìm đâu xa, còn chả nhảy giỏi như Kính Văn của chúng ta. Tao còn muốn đêm nay ở ký túc xá đọc nốt quyển tiểu thuyết cơ.”

Diệp Kính Văn lạnh lùng quét mắt tới mà Tiểu Chu vẫn một mực cười chẳng hiểu gì.

“Kính Văn à, sức khỏe cậu không sao chứ? Tổ nghe nói cậu xin không tập quân sự.”

“Không chết được.”

“Ừa, không chết là tốt rồi, hi hi, không chết là tốt rồi.” Tiểu Chu lau mồ hôi trán, xoay người ném một cái nhìn về phía Hàn Dương, “Hàn Dương, tao nghĩ rồi, dạ hội tao đi cùng mày cũng được.”

“Ừ ừ, vừa lúc tao cũng muốn nhìn cái gọi là Lâm Đình kết hợp một chút đây.”

“Lâm Đình kết hợp?” Diệp Kính Văn đột nhiên quay đầu hỏi.

“Chính là Lâm Vi cùng Ôn Đình còn gì nữa, hai người họ đêm nay chủ trì dạ hội.”

“Ừ.”

“Kính Văn nếu cậu không đi, tớ đem vé cho phòng bên nha...”

“Ai bảo tôi không đi.” Diệp Kính Văn nhanh tay nhanh mắt đoạt lấy tấm vé, “Tôi chỉ nói chán phèo mà thôi, vừa lúc không có chuyện làm, tiện đường đi xem cũng được.”

Mấy người nghỉ ngơi một lát rồi cùng đến hội trường lớn của trường. Bên ngoài hội trường treo thật nhiều bóng bay, cửa cũng được làm thành hình vòm, nhìn cứ như lễ đường vậy. Diệp Kính Văn tìm một chỗ gần phía trước ngồi xuống, quét mắt qua xung quanh thì thấy được đáng người quen thuộc. Lâm Vi và Ôn Đình đứng chung một chỗ, chẳng biết nói gì mà cười đến vui vẻ.

Cũng rất chúng mắt.

Diệp Kính Văn hừ một tiếng, làm Hàn Dương bên cạnh giật bắn lên.

“Cậu hừ cái gì?”

“Ngửa mũi.”

“Ừ.”

Dạ hội đã bắt đầu, dưới ánh đèn rực rỡ, Lâm Vi cùng Ôn Đình khoác tay nhau bước ra.

“Kính chúc các vị quan khách, các thầy cô giáo, các bạn sinh viên, một buổi tối vui vẻ!”

“Tôi là Ôn Đình chủ trì đêm nay.”

“Tôi là Lâm Vi.”

“Lại là một năm gió thu tràn về!”

“Lại là một đêm hoa thắm trăng tròn!”

“Tiếng kèn quân sự còn vang vọng bên tai!”

“Hạt giống hi vọng đã đâm chồi nảy lộc!”

“Tiếng chuông trường đã sớm âm vang!”

“Cuộc sống đại học, cũng đã mở đầu!”

...

Hai người bên xướng bên họa trên sân khấu phối hợp hết sức ăn ý, giọng nam tao nhã, giọng nữ trong trẻo, nam một thân âu phục trắng, nữ một thân váy dạ hội đen.

“Ôi, bọn họ đúng là một cặp duyên trời xứng đôi há!” Hàn Dương nhin không được tán thưởng.

“Giả tạo.”

Diệp Kính Văn bỗng phun ra hai chữ như vậy.

Hàn Dương cười ngu, “Giả tạo chứ gì nữa, mở đầu dạ hội đều phải văn vẻ thế này, chả lẽ lại để hai đứa dẫn chương trình vừa lên sân nói, ‘Chào mọi người, bắt đầu dạ hội đi’ chắc.”

“Đúng thế đúng thế, nhưng mà anh Lâm Vi đúng là đẹp trai tràn trề, giọng nghe cũng hay, tớ thấy nếu hai người họ đi thi đọc thơ diễn cảm nhất định sẽ đoạt giải.” Tiểu Chu bên cạnh cũng hòa theo.

“Đúng là rất trắng.” Diệp Kính Văn chú ý tới hình như không giống hai người.

Hàn Dương tò mò hỏi: “Cái gì trắng?”

“Tôi nói mặt Ôn Đình rất trắng, trắng như nữ quỷ.”

“...”

Sau khi Lâm Vi cùng Ôn Đình đọc xong phần mở đầu, tiếp theo không thể thiếu bài diễn văn của lãnh đạo. Khán giả phía dưới đều buồn ngủ, Hàn Dương và Tiểu Chu buồn thiu buồn thiu, liền tán nhảm về bài post tối hôm qua.

“Thật không nghĩ tới, bọn họ hợp nhau thế nha, tao vốn không tin, mà xem hôm nay, Lâm Vi quả không hổ danh hoàng tử.”

“Nhưng mà người như anh ta vẫn phải hiếm một chút mới được, nhiều quá đàn ông chúng mình hết đường sống.”

“Mày xem, anh ta xuất sắc như thế hẳn phải làm người khác ghen tị mới đúng. Nhưng mà, tại sao tao thấy anh ta mỉm cười thì căn bản không ghen nổi đây? Cứ như trời sinh đã phải đẹp như vậy, cho dù người khác có cùng khuôn mặt kia, cũng không cười phong độ được đến thế, cái ấy gọi là...” Hàn Dương nghiêng đầu suy nghĩ thật lâu sau, cuối cùng nghĩ được một tính từ thích hợp nhất. “Khẽ... mỉm cười.” (*)

Diệp Kính Văn hừ tiếng nữa, “Giả tạo.”

“Kính Văn, như cậu gọi là cười nham hiểm.” Hàn Dương nhìn mặt với Diệp Kính Văn, sau đó giương mắt nhìn lên sân khấu, “Tôi nghĩ, nếu cậu cùng Lâm Vi đứng trên đó, nữ sinh phía dưới chắc sẽ phát điên mất.”

“Tôi không có hứng thú.”

“Thế cậu có hứng thú với cái gì?”

“Tôi có hứng thú với anh ta.” Diệp Kính Văn duỗi ngón tay, chỉ chỉ lên một mảnh góc áo Lâm Vi lộ ra chỗ cánh gà sân khấu.

“Ha ha, anh Lâm Vi hả, tôi nghĩ người có hứng thú với anh ta hẳn nhiều lắm. Tôi cũng có cơ mà.”

“Hứng thú của tôi không giống với các cậu.” Diệp Kính Văn mỉm cười, “Tôi muốn nghiên cứu cấu tạo cơ thể anh ta.”

?

“Hả?!...”

Diệp Kính Văn cúi đầu trầm tư trong thoáng chốc, sau đó rút ra kết luận của một giờ dán mắt soi mói Lâm Vi.

“Anh ta rất hợp với màu trắng.”

Hàn Dương thấy sống lưng lạnh run, chẳng biết vì sao, nụ cười của Diệp Kính Văn dường như hơi bị... quyến rũ. Dừng từ này miêu tả một thằng con trai cũng không phải chuyện hay ho gì, nhưng mà... hẳn ta cười cực kỳ... cảm dỗ.

Dạ hội vẫn rất sôi nổi, đặc biệt có mấy tiểu phẩm mà theo như cách nói của Tiểu Chu là rất có giá trị thưởng thức. Diệp Kính Văn lặng lẽ nhìn lên, mỗi khi Lâm Vi lên sân khấu, khóe miệng liền khẽ cong lên, cười gian xảo. Khi dạ hội kết thúc, Hàn Dương với Tiểu Chu đi về trước, Diệp Kính Văn một mình nán lại.

Ôn Đình khoan thai đi đến trước mặt Diệp Kính Văn, ưu nhã cười: “Cậu em, trông mắt cậu sắp rớt ra đến nơi rồi kia.”

“Ha ha, tôi có ngấm chịch đâu, chịch vội vàng cái gì.” Diệp Kính Văn hớn ha hớn hở cười với Lâm Vi đang đi tới, “Đàn anh, lâu lắm không gặp.”

“Lại là cậu.” Dễ thấy Lâm Vi có chút mất kiên nhẫn, “Điều lần trước tôi nói cậu quên rồi?”

“Khắc trong tâm khảm.”

“Vậy mà cậu còn dám xuất hiện trước mặt tôi?”

“Tôi thích anh dùng dao đâm xương tôi.” Diệp Kính Văn đột nhiên tiến đến bên tai Lâm Vi, khẽ thổi hơi nói, “Tốt hơn hết, dùng mắt anh đâm cũng được.”

Lâm Vi một tay tóm lấy áo Diệp Kính Văn, cực lực lườm hắn, “Tôi lặp lại lần cuối cùng, yêu cầu cậu không được xuất hiện trước mặt tôi.”

“Ôi, thế thì không được rồi, tôi muốn vào hội sinh viên, không biết chủ tịch tương lai có muốn tôi không đây?” Diệp Kính Văn cười rạng rỡ, “Anh hẳn không phải là loại người lấy việc công làm việc tư chứ?”

Lâm Vi buông hắn ra, khẽ nở nụ cười.

“Vậy phải xem năng lực cậu thế nào đã.”

“Tôi sẽ không làm anh thất vọng đâu.”

“Ha ha, cậu tốt nhất nên làm tôi thất vọng.” Lâm Vi gạt hần sang, sau đó phất tay với vẻ mặt cười đầy thâm ý của Ôn Đình, “Đình Đình tớ đi trước.”

Bóng lưng Lâm Vi nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt hai người.

Ôn Đình liếc nhìn Diệp Kính Văn, sau đó chỉ bóng lưng Lâm Vi, cười nói: “Cậu ấy rất ưu tú, phải không?”
“Phải.”

“Cậu ghen với cậu ấy?”

“Không.”

“Hâm mộ cậu ấy?”

“Cũng không.”

“Vậy cậu vì sao cứ bám riết cậu ấy không tha? Cậu muốn làm gì đây?”

Diệp Kính Văn mỉm cười, đến gần bên tai Ôn Đình, hạ giọng nói: “Cảm giác của tôi với anh ta, cùng một loại như chị với anh ta ấy.”

Ôn Đình sững người, sau đó thực cường điệu mà ngồi xổm xuống đất cười to.

Đợi tới lúc cười chán rồi, cô mới đứng lên, sâu xa mà rằng: “Kỳ thực có đôi khi, những gì mắt cậu nhìn thấy chẳng qua là giả tạo mà thôi.”

“Lâm Vi ấy, thoát nhìn tướng hoàng tử, nhưng cũng có thể là ác ma đó nha.”

“Cẩn thận một chút đi, chú em vất mũi chưa sạch.”

Nói xong, nện giày cao gót, ngẩng cao mặt rời đi.

Diệp Kính Văn khe khẽ thở dài.

Phải làm sao đây, tôi luôn thích loại người này, nhìn qua giống người tốt, nhưng thực tế lại là một tên ác ma. Lâm Vi, dường như đáp ứng tất cả điều kiện về bạn đời lý tưởng trong lòng tôi.

Thật đáng tiếc.

Là một thằng con trai, không thể sinh con.

Lâm Vi vừa trở về ký túc xá thì di động vang lên. Dây số lạ hoắc.

Lâm Vi lưỡng lự một chút, vẫn nhận máy. Điện thoại vừa thông, giọng nói mà Lâm Vi cực kỳ không muốn nghe truyền đến.

“Alô, anh Lâm Vi hả?”

Lâm Vi thầm nghiêng rằng, hồi hận xanh cả ruột, cái kiểu giọng lè nhè vô lại kia, ngoại trừ Diệp Kính Văn ra thì còn ai vào đây nữa. Sớm biết thế đã không nhận điện thoại.

“Đừng cúp máy.” Diệp Kính Văn chột nghiêm túc hẳn, “Tôi tìm anh có chuyện quan trọng.”

Lâm Vi liếc mắt xem thường, cậu thì có chuyện gì quan trọng hử? Lúc nào cũng y hệt thằng ất ơ.

“Nói đi.”

“Hội sinh viên các anh khi nào tuyển người mới?”

“Khoảng Quốc khánh.”

“Ừm. Phỏng vấn thế nào? Cần phải chuẩn bị những gì?”

“Không thể tiết lộ.”

“Muốn tuyển bao nhiêu người thế?”

“Còn chưa quyết định.”

“Anh sẽ đến phỏng vấn chứ?”

“Có lẽ.”

“Ha ha, anh đúng là cực kì không muốn nói chuyện với tôi nhỉ.” Diệp Kính Văn bỗng thở dài, ra vẻ bị tổn thương, “Anh ghét tôi đến thế sao?”

“Không thích.” Lâm Vi đáp.

“Nhưng mà tôi hình như có một chút chút thích anh.”

Lâm Vi im lặng thật lâu.

“Cậu tại sao thích tôi?”

“Vì tôi thấy anh rất thuận mắt.” Diệp Kính Văn trả lời vô cùng tự nhiên, “Tôi từ nhỏ tới lớn chưa từng gặp người vừa ý đến thế, ngay cả ba với anh trai, tôi đều thấy không vừa mắt, thế mà tôi lại thấy anh đặc biệt ưa nhìn.”

“Ồ.”

“Anh biết không, anh thu hút toàn bộ lực chú ý của tôi đấy.” Diệp Kính Văn tiếp tục dùng cái giọng buồn nôn đó để nói.

“Nếu như coi đôi mắt là máy ảnh, thì tôi nghĩ, phim chụp của cậu hư mất rồi, tiêu cự cũng chỉnh sai luôn.”

Cộp một tiếng, điện thoại bị cúp.

Diệp Kính Văn ngẩn ngơ, thì ra câu có mắt không trông còn có thể biểu đạt như vậy.

Đúng là một đàn anh thú vị.

Lát sau, Lâm Vi nhận được một tin nhắn.

“Anh à, lưu lại số của tôi đi, tôi muốn sau này chúng ta có thể thường xuyên liên lạc.”

Lâm Vi cau mày tách lấy số, sau đó nhập tên: Diệp BT.

Hơn nữa lưu tên vào một nhóm riêng, dùng tiếng lợn kêu làm chuông báo.

Như vậy, mình vừa nghe thấy chuông là có thể trực tiếp tắt điện thoại.

Hết chương thứ năm.

(*) nguyên văn: Vi vi đích vi tiểu

6. Chương 6: Cậu Ta Thật Không Đơn Giản

Nguồn: thuynguyetvien.wordpress.com

Vi vi đích vi tiểu

(Nụ cười mỉm của Lâm Vi)

Tác giả: Diệp Chi Linh

Biên tập: Xiaorong

Chương thứ sáu

Cậu ta thật không đơn giản

Một khoảng thời gian sau cuộc điện thoại lần ấy, lòng Lâm Vi vẫn luôn bất an, dù gì bị người cùng giới nói ‘tôi thích anh’, ‘tôi vừa ý với anh’ cũng không phải là chuyện đáng kiêu ngạo gì.

Lâm Vi tự thấy mình chẳng hề sở hữu từ trường hấp dẫn người cùng giới, bất kể xét về dáng người hay diện mạo. Bản thân không có thân hình mạnh mẽ, không thể kích thích tính chinh phục của người đồng giới, cũng không có gương mặt yếu đuối để khơi dậy ý muốn bảo vệ của họ. Suy ra nguyên nhân của vấn đề không phải ở mình, mà là ở tên Diệp Kính Văn kia. Nghĩ vậy, Lâm Vi thấy trong lòng thoải mái hơn rất nhiều.

Để tránh bị Diệp Kính Văn quấy rầy, Lâm Vi còn cố ý đi tiệm cắt tóc sửa tóc ngắn đi một ít, trông càng thêm sáng sủa đẹp trai. Toàn thân từ trên xuống dưới không có chỗ nào hợp với mấy từ kiểu nhu nhược hay ưu tư... Mà cũng thể theo hi vọng của Lâm Vi, Diệp Kính Văn không tiếp tục xuất hiện trước mặt anh nữa.

Cuối tháng chín, trong những tiếng hô trời long đất lở như “Chào các bạn sinh viên”, “Chào thầy hiệu trưởng”, “Các bạn vất vả rồi”, “Vì trường ta giành vinh quang”, cuối cùng đợt huấn luyện quân sự đã kết thúc. Một tháng huấn luyện quân sự làm lũ sinh viên năm nhất khổ không kể xiết, mọi người đều giương mắt mong ngóng bảy ngày nghỉ quốc khánh sau đó. Các câu lạc bộ, hội sinh viên, đoàn hội... từ cấp trường tới cấp khoa cũng thừa dịp này tiến hành tuyên truyền tuyển người mới. Chỉ một thoáng, trên sân trường rộng thênh thang đã dán đầy áp-phích rực rỡ sắc màu.

“Bạn thích khiêu vũ ư? Bạn muốn có sân khấu riêng của mình ư? Còn chờ gì nữa? Hãy nhanh nhanh gia nhập nào! Câu lạc bộ vũ đạo, nhảy cùng tuổi xuân, nhảy cùng sức sống mãnh liệt!”

“Nhiệt huyết hát vì tuổi trẻ, hãy lắng nghe xúc cảm của sự sống, hội đồng ca, quê hương của chúng tôi! Bạn vì hội đồng ca mà điểm tô, hội đồng ca vì bạn mà xuất sắc!”

“Bạn thích mạo hiểm? Bạn tin tưởng vào kỳ tích? Hiệp hội thám hiểm, đồng hành cùng bạn!”

...

Tuy nhiên giữa những áp-phích tuyên truyền sắc sảo ấy, biểu ngữ tuyển người của hội sinh viên lại như cỏ lau chen giữa hoa mẫu đơn, mộc mạc và giản dị đến lạ thường. Biểu ngữ màu đỏ, phía trên dán mấy chữ to màu vàng : « Hội sinh viên hoan nghênh bạn gia nhập. ». Góc dưới bên phải để địa điểm thời gian phỏng vấn, cùng với địa điểm đăng kí tham gia. Quả nhiên là phong cách của Lâm Vi, đơn giản, rõ ràng.

Diệp Kính Văn thoáng dừng chân trước tờ biểu ngữ, sau đó xoay người đến chỗ quản lý ký túc xá lấy phiếu ghi danh, cầm bút nhanh chóng roạt roạt điền hết, lại trả về cho quản lý.

Trong phòng họp chung, thành viên cốt cán của hội sinh viên hiện đang sắp xếp phiếu báo danh. Lâm Vi đang ngồi trước máy tính viết kế hoạch công tác của cả học kỳ, bỗng bị gián đoạn bởi một giọng nói đầy hưng phấn.

“Ha ha, không ngờ có người giới thiệu vấn đề như thế! Cậu ta nói, thông qua bản tóm tắt thì không cách nào hiểu rõ một người. Tiếp theo không viết gì nữa.”

“Ai cơ? Ai chơi câu buồn nôn như vậy? Diệp Kính Văn à?”

Lâm Vi chợt giật mình, Diệp Kính Văn? Chẳng lẽ cậu ta thật sự muốn vào hội sinh viên? Lẽ nào nguyên nhân là ở mình?

Lâm Vi hít một hơi, gắng giữ tỉnh táo không suy nghĩ nhiều.

“Đưa tờ của cậu ta cho tôi xem.” Lâm Vi bình tĩnh nhận lấy tờ khai trên bàn, chăm chú nhìn xuống.

Tên: Diệp Kính Văn.

Giới tính: nam.

Khoa: Y học lâm sàng.

Vị trí ứng cử: Thư ký, Ban văn nghệ.

Giới thiệu vấn đề về bản thân: thông qua giới thiệu vấn đề thì không thể hiểu rõ một người.

Ưu điểm thích hợp cho vị trí ứng cử: tôi có tự tin, hơn nữa có đầy đủ năng lực làm tốt.

Chức vụ từng đảm nhiệm và khen thưởng: vinh quang trong quá khứ không có nghĩa thành công trong tương lai.

Đề nghị với hội sinh viên: hi vọng bạn Lâm Vi chủ tịch hội sinh viên có thể gần gũi hơn một chút, để các sinh viên không cảm thấy khoảng cách quá lớn.

Xem hết tờ đơn gây tranh luận này, nhìn đến từng khoảng từng khoảng chỗ trống cùng nét chữ nguệch ngoạc, Lâm Vi chợt bật cười. Diệp Kính Văn này thật sự là một người thú vị. Cứ khoa trương nữa đi, để tôi xem cậu có đủ tư cách mà kiêu ngạo hay không.

Buổi phỏng vấn được hội sinh viên sắp xếp vào buổi tối, thời gian cách xa các đoàn hội khác. Lúc Diệp Kính Văn tới lâu hai không khỏi bị cảnh tượng choáng ngợp làm hết hồn, không ngờ người đến phỏng vấn lại nhiều như vậy. Dầu vậy sự tự tin của hắn vẫn chẳng bị ảnh hưởng chút nào. Nhiều bạn trẻ đứng ngoài rào riết chuẩn bị, riêng bạn Diệp Kính Văn thì nhàn nhã đi tới đi lui như đang du lịch. So với kiểu ăn mặc lịch sự của các ứng viên khác, Diệp Kính Văn có vẻ hơi quá tùy tiện. Quần bò bó sát màu đen, thắt lưng màu bạc sáng loáng, T-shirt đen, trên ngực còn vẽ hình đầu lâu to tướng.

Phóng túng ngang ngạnh.

Đây là ấn tượng đầu tiên của người khác về hắn.

“Diệp Kính Văn, đến cậu.” một nữ sinh từ phòng phỏng vấn ra hướng về đám người hô một tiếng, thấy đôi mắt đỏ đỏ của cô bé thì đủ biết là bị dọa sợ. Diệp Kính Văn mỉm cười gật gật đầu với cô bé, sau đó đẩy cửa bước vào, đứng trên bục giảng. Phía dưới ngồi một loạt thành viên cũ của hội sinh viên, cực kì hoành tráng, lại tạo ra một loại áp lực vô hình. Diệp Kính Văn cứ thế mà cười, nhìn ngay đến thư ký tiền nhiệm Lâm Vi ngồi ngay chính giữa.

“Được rồi, trước tiên cậu tự giới thiệu một chút đi.” Lâm Vi vẫn rất có phong độ, lãnh đạm lướt mắt qua cái đầu lâu trước ngực hắn, cười với Diệp Kính Văn rất mực... thân mật.

“Tôi là Diệp Kính Văn, sinh viên năm nhất khoa y học lâm sàng. Người cao 1m86, cân nặng 65 kg, da...”

“OK, phần tiếp theo.” Lâm Vi chau mày, cắt ngay phần giới thiệu vắn tắt của hắn, “Vì sao tranh cử chức thư ký?”

“Vì thích.”

Bầu không khí hiện trường có chút ngưng nghịu.

“Như vậy cậu cho rằng nhiệm vụ của thư ký là gì?” Lâm Vi hỏi tiếp.

“Điều chỉnh các đoàn hội, phân công hợp tác, để cả hội sinh viên càng thêm hài hòa.”

“Cậu cảm thấy mình có ưu điểm gì?”

“Tôi thấy, hội sinh viên hắn là một chiếc xe máy phân khối lớn, mà không phải là xe bò. Xe phân khối lớn thì cần dầu trơn để điều tiết ma sát giữa các linh kiện xe, tôi có tự tin, cũng có năng lực trở thành dầu trơn, để tất cả mọi người thoải mái mà công tác.”

“Tài ăn nói không tệ.” Lâm Vi cười, “Cậu cảm thấy cậu có thể làm gì vì hội sinh viên? Hội sinh viên có khả năng mang lại cho cậu điều gì?”

“Một nhóm lửa, một đồng củi. Củi gặp lửa khiến lửa cháy càng mạnh, đồng thời tự nó cũng có thể hưởng thụ cảm xúc mạnh mẽ khi được thiêu đốt. Tôi chính là củi, anh... các anh, chính là lửa.”

“Hèm...” Lâm Vi che miệng ho một tiếng, tránh đi ánh mắt nóng như lửa thiêu của hắn, “Trong bản ghi danh của cậu còn điền cả phần câu lạc bộ văn nghệ?”

“Phải.”

“Như vậy bây giờ cậu đi câu lạc bộ văn nghệ phỏng vấn đi, kết quả phỏng vấn ngày mai được công bố, chờ điện thoại báo tin.”

“Được.” Diệp Kính Văn khom lưng mỉm cười với phía dưới bục, sau đó thông thả ra ngoài.

Lâm Vi thở ra một hơi, miết mồ hôi trong lòng bàn tay.

Tên này, cũng không thể xem thường.

Trong khoảnh khắc Diệp Kính Văn đẩy cửa đi vào, ban văn nghệ vốn đang không ngừng ồn ào nhốn nháo bỗng yên lặng hẳn xuống.

“Cậu ta là Diệp Kính Văn à?” Phó hội trưởng Tất Linh ghé vào tai Ôn Đình nhẹ hỏi.

“Ừ, tôi còn tưởng cậu ta không tới cơ, vừa rồi đến lượt cậu ta phỏng vấn mà có thấy đâu.” Ôn Đình chau mày như đang suy tư điều gì.

“Ừm, chắc là tới muộn đó.” Tất Linh vỗ nhẹ gật gù, “Diệp Kính Văn à?”

“Phải.”

“Sao lại có nhã hứng tới ban văn nghệ thế này?” Ôn Đình mỉm cười hỏi.

“Tôi rất mong có thể cùng đàn chị Ôn Đình làm việc với nhau.”

“Ồ?” Ôn Đình cúi xuống nhìn thoáng qua bản khai của hắn, “Cậu đã phỏng vấn ở chỗ thư ký?”

“Phải.”

“Như vậy, bỏ qua phần tự giới thiệu, như lời cậu nói, giới thiệu vẫn tất không thể hiểu rõ một người.” Ôn Đình quơ tờ giấy trong tay, “Vậy thông qua những lời này, tôi đã có hiểu biết nhất định về cậu.”

“Thế tôi còn phải nói gì nữa? Tôi thấy công việc của cậu lạc bộ văn nghệ gồm những gì? Hay là nói, tôi tự thấy mình có ưu điểm gì ư?”

Ôn Đình sâu xa nhìn hắn một cái, “Xem ra, cuộc phỏng vấn vừa qua làm cậu không thoải mái lắm nhỉ.”

“Đâu, cực kỳ vui vẻ là khác ấy chứ.”

Ôn Đình lục lại bản ghi chép trong tay rồi nói mấy câu gì đó với Tất Linh bên cạnh, còn dùng bút gạch mấy đường.

“Vậy thì mời cậu trả lời mấy vấn đề.”

“Chị cứ hỏi.”

“Nếu cậu là tổng giám sát một chương trình dạ hội, trong quá trình dạ hội tiến hành có một vài tiết mục gặp vấn đề đột ngột không thể ra diễn, cậu nghĩ ứng phó thế nào?”

“Đẩy tiết mục phía sau lên.”

“Nếu dạ hội đang tiến hành thì mất điện, toàn bộ âm thanh ánh sáng không thể dùng, cậu xử lý ra sao?”

“Hủy dạ hội.”

“Cậu cho rằng câu lạc bộ nên tổ chức dạ hội vào thời gian nào thì tốt nhất?”

“Sau khi thi giữa kỳ.”

“Ngoài dạ hội truyền thống, cậu cảm thấy còn có hoạt động nào có thể làm phong phú thêm cuộc sống sinh viên sau giờ học?”

“Vũ hội hóa trang, liên hoan, các cuộc thi đấu đủ loại và vân vân.”

“Đã thế, sau khi trở về viết một kế hoạch cho buổi liên hoan trung thu.” Ôn Đình mỉm cười, “Cậu đã qua vòng phỏng vấn của câu lạc bộ văn nghệ.”

“Được. Cảm ơn.”

Diệp Kính Văn gật đầu, liền xoay người ra ngoài.

“Chị à, như vậy cũng cho qua sao?” Tất Linh khó hiểu hỏi.

“Tư duy của cậu ta khá... kỳ quái, hơn nữa giải quyết công việc quyết đoán, rất có phong thái lãnh đạo. So với kiểu lấp bắp vâng vâng dạ dạ của người khác, biểu hiện tự tin thản nhiên của cậu ta thật sự hiếm thấy.” Ôn Đình mỉm cười, “Tôi đánh giá cao cậu ta.”

“Cậu ấy nhảy giỏi lắm, hay là kéo cậu ta đến đội nhảy hả chị?”

“Chuyện này cũng không dễ lắm đâu.” Ôn Đình cầm bút, lơ đãng gạch xiên mấy đường trên giấy, “Đương nhiên, nếu Lâm Vi chịu ra mặt sẽ không cần bàn nhiều.”

Diệp Kính Văn về ký túc xá thì nhận được một tin nhắn từ Lâm Vi.

“Chức thư ký cần một người ôn hòa, cậu không phù hợp. Tôi tin rằng cậu có thể phát triển tài năng ở ban văn nghệ, chỗ đó cần cậu. Hoan nghênh cậu gia nhập hội sinh viên, hi vọng sau này hợp tác vui vẻ. Lâm Vi.”

Diệp Kính Văn tỉ mỉ nhìn tin nhắn kia lần nữa, hừ một tiếng. Quả không hổ danh khi lạnh khi nhạt, nhìn không ra tình cảm là thích hay ghét đây.

“Cám ơn ông anh, tôi tin tưởng tất cả sẽ rất vui vẻ.”

Sau đó lại là tin nhắn của Ôn Đình.

“Có nhiều thứ ăn vào thì bị tắc ở yết hầu, cứ cho là thuận lợi đi qua thực quản thì cũng có khả năng không tiêu hóa được, mà cứ coi như miễn cưỡng tiêu hóa xong cũng có thể gây bệnh kiết lỵ. Thế nên, tôi khuyên cậu, trước khi chưa xác định ăn được hay không, đừng có tùy tiện xuống tay. Bụng đói ăn quàng thường thường sẽ lãnh hậu quả nghiêm trọng.”

“Tôi đã thích thứ gì thì sẽ ăn, tiêu hóa được hay không là chuyện sau này. Dù sao so với chưa được miếng nào đã bị người ta cướp mất thì tốt hơn nhiều, đúng không? Cảm ơn lời khuyên chân thành của bà chị.”

Hết chương thứ sáu.

7. Chương 7: Tôi Thích Thách Thức

Nguồn: thuynguyetvien.wordpress.com

Vi vi đích vi tiểu

(Nụ cười mỉm của Lâm Vi)

Tác giả: Diệp Chi Linh

Biên tập: Xiaorong

Chương thứ bảy

Tôi thích thách thức

“Lâm Vi, các cậu cho Diệp Kính Văn qua vòng hai để cậu ta vào ban văn nghệ thật à?”

Nhà ăn lúc giữa trưa đầy tiếng nói cười huyền ảo, tiếng gào của Trần Dục cũng vang rõ mồn một bên tai.

Lâm Vi nuốt cơm rồi mỉm cười với Trần Dục, “Phải, cho qua rồi.”

“Nhưng mà tôi nghe Đình Đình nói tên Diệp Kính Văn không phải kiểu phách lối thông thường, tôi còn xem qua bản kế hoạch cậu ta nộp, rất vớ vẩn!”

“Tôi cũng xem rồi, mặc dù còn vài chỗ chưa trợn vện, nhưng đối với sinh viên năm nhất mà nói thì đúng là không tệ.” Lâm Vi vừa húp canh vừa trả lời.

Trần Dục giữ lấy thìa của Lâm Vi, rất là nghiêm túc nói: “Cậu biết không, nếu như nói hội sinh viên là chén canh trong tay cậu, thì Diệp Kính Văn chính là sâu trong nồi! Làm hỏng mùi vị cả món canh.”

Lâm Vi chau mày, tiếp tục bình tĩnh uống canh.

“Cậu... cậu uống cả sâu à?”

“Đấy là rau.” Khóe miệng cong lên, Lâm Vi cười nói: “Có đôi khi không thể chỉ xem xét vẻ bề ngoài.”

“Tôi chưa bao giờ làm việc mình không nắm chắc, Lâm Vi, cậu biết rồi đấy, nếu khi phỏng vấn cho người không thích hợp vào hội sinh viên, công việc sau này sẽ gặp rất nhiều phiền toái.”

“Tôi không giống cậu, tôi thích thách thức.” Lâm Vi vẫn cười ôn hòa như cũ, “Tôi tin, nếu cậu ta có là thanh kiếm, thì tôi vẫn đủ khả năng xoa một tầng dầu trơn trên thân kiếm đó.”

“Cậu không sợ bị thương?”

“Đeo bao tay là được rồi.”

Hai người nhìn nhau cười.

“Được rồi, nhưng mà kế hoạch cho buổi liên hoan hôm trung thu bị chính giống hệt trong hộp đêm, còn làm cái gì mà nam nữ đụng chạm, nhảy dây kích tình, party nóng bỏng... trò chơi loạn tung hết cả, nghe tên mà tôi choáng cả đầu.” Trần Dược miễn cưỡng thở dài.

“Ha ha. Cũng thú vị đấy chứ.”

“Ôn Đình nói thế nào?”

“Quan điểm chúng tôi giống nhau. Diệp Kính Văn có một bụng nham hiểm, nhưng còn chưa dùng được, chỉ biết làm loạn.” Lâm Vi nở một nụ cười tự tin, “Tôi sẽ cải tạo cậu ta.”

“Cậu ta kiêu ngạo quá, nhìn đâu cũng thấy gai.”

“Có nghe qua câu ‘chân tiểu nhân còn hơn ngựa quân tử’ chưa?” Lâm Vi nuốt miếng cơm cuối cùng, cười xoa bóp Trần Dược, “Tôi chưa ăn no, đi lấy thêm đây.”

“Đi mau đi mau, cậu đúng là heo mà.”

Lâm Vi lấy cơm về, vừa định ăn thì bên cạnh truyền đến giọng nói quen thuộc.

“Anh ơi, ăn ít thế thôi à?”

Vị khách không mời mà đến này chính là Diệp Kính Văn – người Trần Dược cùng Lâm Vi vừa mới nhắc đến.

Trần Dược mở miệng nói chẳng nên lời, Lâm Vi cười lúng túng, anh không muốn nói đây đã là khay thức ăn thứ hai rồi...

“Đây, tôi còn chưa ăn đâu, chân gà này cho anh.” Diệp Kính Văn thật niềm nở đẩy một chiếc chân gà cỡ lớn đến khay của Lâm Vi, sau đó cười hòa nhã đến ngồi cạnh anh.

“Cậu này là?”

“À, Trần Dược, cậu này chính là Diệp Kính Văn.” Lâm Vi giới thiệu xong rồi buồn bực cúi đầu nhai cơm, không nhìn tới hai người một thì ngạc nhiên, một thì thân thiện.

Nét mặt Trần Dược có chút cứng nhắc, “Diệp Kính Văn, tôi đã thấy qua cậu, kiêu vũ không tẻ.”

“Cám ơn.” Diệp Kính Văn cười với Trần Dược, sau đó đưa mắt nhìn sang Lâm Vi, cực kỳ dè dặt mà nói: “Anh ăn từ từ kéo ngắn.”

“Khụ khụ, buổi chiều tôi có tiết, đi trước nhé.” Trần Dược cầm hộp cơm, đứng dậy định đi, được hai bước lại quay đầu nói với Lâm Vi: “Không phải cậu còn có việc sao? Không đi à?”

Lâm Vi rất nghiêm túc gật đầu, sau rồi nói với Diệp Kính Văn: “Tôi no rồi, đi trước.”

Nói xong liền chạy theo sau Trần Dược, ngay cả khay cơm cũng quên mang theo.

“Anh ta sao ăn ít thế nhỉ?” Diệp Kính Văn nhìn khay cơm còn đầy một nửa mà thở dài.

Trần Được nhìn thoáng về phía sau, xác định Diệp Kính Văn không đi theo, lúc này mới nghiêm túc bảo Lâm Vi: “Lâm Vi, tôi thấy cách cậu ta nhìn cậu cứ kỳ kỳ sao đó.”

Lâm Vi gật đầu, “Tôi không biết cậu ta là hạng người gì, nhưng dựa trên năng lực công tác mà nói thì tôi đánh giá cao cậu ta.”

“Vì sao? Cậu ta khiến cậu thay đổi quan điểm?”

“Cậu ta không cần một ngày đã lập ra kế hoạch rất tốt, kể cả kế hoạch tuyên truyền, tổ chức công việc,... hiệu suất rất cao, hơn nữa chất lượng không tệ.”

“Thế á, hai người không có xích mích cá nhân chứ...?”

“Không có.” Lâm Vi chối đây đẩy, “Tôi với cậu ta sẽ chỉ gặp nhau lúc có việc công thôi.”

“Vậy cũng tốt, tôi còn tưởng hai người có va chạm gì chứ, bằng không sao cậu ta lại nhìn chăm chăm cậu như thế!” Trần Được thở một hơi thật dài.

“Yên tâm đi, tôi thích năng lực làm việc của cậu ta, có điều đối với loại người này...” Lâm Vi khẽ cười, “Tôi vẫn giữ quan điểm.”

“Ranh con năm nhất, miệng còn hôi sữa, muốn đấu cùng tôi hả? Vẫn còn non lắm.”

Trần Được dài giọng, “Thế nên, cậu đem quả bom này ném cho Ôn Đình?”

Lâm Vi mỉm cười không nói.

Ba ngày sau, toàn thể hội sinh viên được triệu tập đến khu giảng đường dự họp. Trong cuộc họp, Trần Được và Lâm Vi chia nhau phát biểu, một người tổng kết việc cũ, một người hướng về tương lai. Sau khi chuyển giao chức chủ tịch lại là bài phát biểu của trưởng các câu lạc bộ, không khí cả cuộc họp rất hòa hợp thoải mái.

Diệp Kính Văn ngồi ở hàng thứ nhất, mắt luôn dừng trên người Lâm Vi, từ đầu đến cuối giữ vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên, dù có người kể chuyện cười hay đến mức nào thì hắn cũng chỉ hơi hơi cong khóe môi. Nếu phải dùng một từ để hình dung thì chính là... thâm thúy khó lường.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Ôn Đình đá mắt, Lâm Vi liền theo ra. Hai người tới một góc vắng người, Ôn Đình hít một hơi thật sâu, sau đó dùng cùi chỏ chọc Lâm Vi.

“Tớ biết vì sao rồi.”

“Cậu nói gì?”

“Phỏng vấn hôm ấy, căn cứ thứ tự bảng đăng kí sửa lại hôm trước nữa, Diệp Kính Văn hẳn nên tới câu lạc bộ văn nghệ trước mới phải. Tớ với Tất Linh cứ đinh ninh là cậu ta đến trễ, thì ra là bị cậu kéo đi.”

“Ha ha, vì chức thư ký có nhiều nữ sinh đăng kí, cho nên tớ gọi cậu ta vào trước, có vấn đề à?” Lâm Vi cười đến là ôn hòa.

“Nếu cậu ta đến câu lạc bộ văn nghệ trước, tớ không thể trực tiếp nhận cậu ta.” Ôn Đình hứ một tiếng, “Kết quả là, cậu cố ý đảo thứ tự, hơn nữa, cậu biết tính tớ, biết tớ ưa kiểu người kiêu ngạo như thế, cũng biết tớ sẽ chọn cậu ta.”

Ôn Đình nghiêng đầu nhìn Lâm Vi, sau đó kết luận: “Cho nên, cậu không trực tiếp từ chối cậu ta, mà là gián tiếp để tớ nhận, để đạt được mục đích từ chối của cậu.”

Lâm Vi im lặng lắng nghe, không nói gì.

Ôn Đình thở dài, “Thật không nghĩ tới, cậu lại có thể che mắt tớ, cậu cố ý làm nhụt ý chí của cậu ta lúc thi tuyển thư ký, làm không được lại đá quả bom sang chỗ tớ, thủ đoạn cao minh quá nhỉ Lâm Vi.”

“Cậu lo thừa rồi.” Lâm Vi nhẹ thở ra, “Cậu ta quả thực không hợp với chức thư ký, nếu cậu ta làm chức ấy, tớ e rằng trong vòng một tuần cậu ta sẽ đắc tội tất cả mọi người mất.”

“Thế à?” Ôn Đình nhìn thẳng vào mắt Lâm Vi, nghiêm túc nói rõ từng chữ một: “Sao tớ lại thấy cậu có ý đồ riêng nhiều hơn nhỉ? Đã bảo ánh mắt cậu ta khi nhìn cậu hơi bị kì. Nên biết là thư ký cùng chủ tịch phải trực tiếp tiếp xúc với nhau. Còn ở câu lạc bộ văn nghệ, Diệp Kính Văn sẽ rất kiêu ngạo, cậu cũng định nhắm mắt làm ngơ hả.”

“Ôn Đình, cậu thấy tớ xấu xa như thế ư?” Lâm Vi xoay người lại cười dịu dàng với Ôn Đình: “Chúng mình làm việc cùng nhau nhiều năm như thế rồi, chẳng lẽ cậu thấy tớ như vậy?”

“Không, cậu không xấu, cậu chỉ hơi bị xảo trá mà thôi.” Ôn Đình thở dài.

“Tội nghiệp tớ với Diệp Kính Văn, bị cậu bán, lại còn giúp cậu kiếm tiền.”

Nhìn thấy bóng lưng Ôn Đình đi xa, Lâm Vi bắt đầu cười.

“Ôn Đình à, cây đao Diệp Kính Văn cần được mài thật nhiều, tớ chẳng qua chỉ mượn tay cậu mà thôi.”

Lâm Vi đi rồi, trong một góc tối, Diệp Kính Văn cười cong khóe miệng, trông gian xảo cực kỳ.

“Lâm Vi, dám giở mánh với tôi, tôi cho anh biết tay, để xem anh chạy đi đâu. Cứ chờ đấy.”

Hết chương thứ bảy.

8. Chương 8: Tôi Mời

Nguồn: thuynghuyetvien.wordpress.com

Vi vi đích vi tiểu

(Nụ cười mỉm của Lâm Vi)

Tác giả: Diệp Chi Linh

Biên tập: Xiaorong

Chương thứ tám

Tôi mời.

Bộp!

Tiếng động rõ mồn một vang lên trong văn phòng làm việc của hội sinh viên.

Lâm Vi chuyển mắt khỏi máy tính, ngó xuống xấp giấy tờ dày cộp trên bàn, mỉm cười: “Có chuyện gì?”

“Nghe nói bản kế hoạch liên hoan trung thu bị anh từ chối phải không?”

“Phải.”

“Cho tôi biết lý do.”

Lâm Vi cười nhìn Diệp Kính Văn, “Vì kế hoạch trung thu luôn do ba viện sinh học, khoa học, hóa học đồng tổ chức, đây là tiết mục truyền thống.”

“Vậy sao anh còn bảo tôi viết kế hoạch?”

“À, việc này sao, cho cậu viết phần kế hoạch này chỉ là muốn kiểm tra một chút trình độ hiểu biết của cậu với việc tổ chức hoạt động thôi.”

“Ha ha, kiểm tra ư?” Diệp Kính Văn nheo mắt rút lại bản kế hoạch, “Hài lòng với kết quả chứ?”

“Ừm, Ôn Đình cô ấy rất vừa ý, chắc được tám lăm điểm.”

“Thế còn anh?”

Lâm Vi né tránh câu hỏi, dời mắt về máy tính.

“Kính Văn, sau này nếu cậu có việc gì có thể trực tiếp đến tìm trưởng ban, thành viên mới vào hội học sinh đều do trưởng ban phụ trách, không cần đặc biệt hóa như thế.”

“Anh gọi tôi là gì?”

Lâm Vi ngây ra, lại nhớ tới cái hôm Diệp Kính Văn nói ‘tôi với anh không quen không biết yêu cầu anh gọi tôi Diệp Kính Văn’, vì thế vội vàng sửa lời: “Diệp Kính Văn”.

“Ừ.” Diệp Kính Văn bày ra bản mặt cười toe toét, “Hờ hững thế làm gì, cứ gọi Kính Văn đi.”

Lâm Vi tỉnh bơ nói, “Ừm, Kính Văn.”

“Thế tôi gọi anh là Lâm Vi được không? Gọi học trưởng tôi thấy gượng lắm.” Nụ cười của Diệp Kính Văn làm người khác có chút rùng mình.

Lâm Vi ho khan, “Tùy cậu, xưng hô thôi mà.”

“Được, Lâm Vi, tôi đây không làm phiền nữa, anh cứ bận đi nhé.” Diệp Kính Văn ném cho Lâm Vi một cái nháy mắt, xoay người muốn đi, lại bị Lâm Vi gọi về.

“Chờ một chút, đây là kế hoạch liên hoan mà ban văn nghệ của ba viện đã viết, cậu nên xem qua, tôi nghĩ nó sẽ có ích với cậu.”

Lâm Vi mở một phần kế hoạch trong máy tính, vừa muốn ấn nút in ra thì bị Diệp Kính Văn ngăn lại.

“Chi bằng gửi email cho tôi đi.”

Lâm Vi gật đầu, “Địa chỉ email.”

“Địa chỉ hòm thư của trường, phía trước là lovelv, chữ viết thường.”

Bàn tay cầm chuột của Lâm Vi thoáng dừng lại một chút, sau đó càn cạch mấy tiếng rồi gửi thư đi.

“Xong, gửi đi rồi.”

Diệp Kính Văn cười cợt, “VẬY TÔI VỀ TRƯỚC.”

Lâm Vi hướng về phía bóng lưng Diệp Kính Văn mà lắc đầu, thằng nhóc này, dám ngang nhiên tán tỉnh như thế, lá gan cũng lớn thật đấy.

Sau khi Diệp Kính Văn trở lại ký túc xá liền bật máy tính lên nhận bức thư kia, lúc mở ra bản kế hoạch thì không khỏi sững sờ...

Trong phần kế hoạch nọ có thật nhiều chỗ dùng ký hiệu đỏ xanh, bên dưới còn viết chú giải chi chút.

Màu đỏ là phần Diệp Kính Văn còn thiếu sót, màu xanh là những chỗ Diệp Kính Văn làm tốt.

Đương nhiên, màu đỏ vẫn chiếm đa số trong bản kế hoạch.

Diệp Kính Văn mỉm cười, xem ra Lâm Vi cũng quan tâm đến mình đấy chứ. Nghĩ thế, tâm tình vốn đang hậm hực biến mất tiêu, thay vào đó là chút ngọt ngào hiếm hoi.

“Ê, đã là sinh viên đại học T mà không vào diễn đàn thì không tính là sinh viên.” Hàn Dương ồn ào đi vào ký túc xá, “Tao nói tối nay chúng mình đăng kí nhá, Tiểu Chu mày không phải xem nhiều tiểu thuyết sao? Giúp tao nghĩ cái ID, tao không nghĩ được.”

“VẬY KÊU MẶT TRỜI ĐI.”

“Không được, Mặt Trời nghe to quá.”

Diệp Kính Văn lạnh lùng bảo: “Thế thì gọi Phân Trâu.”

“Vâng vâng vâng.” Hàn Dương xoa mồ hôi lạnh trên trán, “Tôi nếu gọi Phân Trâu đảm bảo có đây em xinh thích, chả phải nói hoa tươi rất thích cầm Phân Trâu hay sao...”

Hàn Dương vừa cười vừa mở máy tính đi đăng kí.

Tiểu Chu chỉ đành lắc đầu.

“Này Kính Văn, hội học sinh các cậu gần đây có chuyện gì hay ho à?”

Hàn Dương không biết sợ là gì, vẫn cứ dùng mặt nóng mà áp lên cái mông lạnh Diệp Kính Văn.

“Long hổ tranh đấu.”

“Hử?” Hàn Dương khó hiểu lắc đầu, mở phần đăng kí diễn đàn, thì ra bài post kia đã bị xóa sạch, “Phải rồi, các cậu bảo nữ sinh lần trước tỏ tình với Lâm Vi trên diễn đàn là ai? Sao đột nhiên im hơi lặng tiếng vậy nhỉ.”

“Tao biết sao được.” Tiểu Chu cúi gằm vào quyển tiểu thuyết, ra vẻ khó gần, “Chắc là bị làm thịt mất rồi. Mà nếu tò mò thì giả con gái viết một bài tỏ tình, để xem Lâm Vi phản ứng thế nào là được.”

Hôm sau, một bài viết trên diễn đàn lại gây xôn xao dư luận.

“Anh yêu à, hôm nay anh có mỉm cười không?”

Tiêu đề kỳ lạ, hơn một ngàn lượt xem.

Anh à, đêm qua em lại nhớ anh, tuy rằng người trong giấc mơ của em là một nam sinh khác, nhưng em biết em đã coi cậu ta là anh mất rồi. Sau khi tỉnh dậy máu mũi em thấm ướt gối đầu.

Gần đây răng em thường hay đau, bởi em luôn nhớ tới anh, nhớ tới nụ cười mỉm của anh, cảm giác ấy quá mức ngọt ngào, em sẽ sâu răng mất thôi.

Anh mang đi tình yêu của em, đánh cắp trái tim em, em yêu anh, thật lòng thật dạ.

Em không mong ước xa vời rằng anh phải yêu em, vì em còn chưa chuẩn bị tốt để anh chấp nhận em, em sợ đến lúc ấy không đơn giản là chảy máu mũi nữa, mà em sẽ phun máu mắt.

Nhưng mà, em sẽ tiếp tục lặng lẽ mà yêu anh.

Cô bé lớp dưới thắm yêu anh, Tiêu tiêu vũ huyết (mưa rả rích rơi).

“Lâm Vi, diễn đàn.” Ôn Đình gửi một tin nhắn gọn rõ ràng.

Lâm Vi cau mày trở lại kí túc xá, nhanh tay mở máy tính theo mục đánh dấu mà vào diễn đàn trường.

Quả nhiên, bài post kia lại thành chủ đề nóng, kéo một đám người rồi việc vào bình luận.

“Lần trước là gió nhẹ thổi qua, giờ lại thêm một cơn mưa rả rích, thiệt tình.”

Đây là phản hồi đầu tiên dưới chủ đề kia, người viết: TT độc tự vũ.

Lâm Vi khẽ cười, xem ra, Ôn Đình thấy bài viết này liền nhấn tin ngay cho mình, phản hồi của cô cũng hiện luôn từ trang đầu tiên, thế mà chỉ trong vòng vài phút ngắn ngủi mình chạy về ký túc xá thì số lượt trả lời đã lên đến trang thứ năm, có thể thấy, người hóng hớt trên diễn đàn thật không thiếu, chẳng trách sao tin tức truyền nhanh đến vậy.

Lâm Vi quay lại nhìn bài post ban đầu, đúng là kiểu tỏ tình quái dị, nhưng cảm giác sao quen thuộc thế nhỉ.

Đọc kỹ bài post nọ một lần, đôi mày đang nhíu lại của Lâm Vi chậm chậm giãn ra.

Lát sau, điện thoại của ban công tác sinh viên bỗng ỉn ỏi vang lên, cô nàng Tất Linh đang trực ban hốt ha hốt hoảng nhận điện thoại, thuận tay thu nhỏ trang web mình vừa mở ra kia.

“A lô, đây là phòng công tác sinh viên, xin hỏi có chuyện gì?”

“Anh Lâm Vi đây, em có thể giúp anh tra người có địa chỉ IP 61.141.**** là ai không?”

“A được ạ, anh chờ một chút.” Tất Linh mặc dù rất tò mò nhưng cũng không hỏi nhiều, cô lập tức truy cập vào phân tử liệu của trường, tra ra địa chỉ IP nọ.

“Nam sinh thuộc ký túc xá số 1, Diệp Kính Văn.”

“Được, cảm ơn nhiều.”

Lâm Vi tựa người vào ghế khẽ bật cười, Diệp Kính Văn ư... Tiêu tiêu vũ hiết- mưa rơi rả rích, thật làm khó cậu rồi, đăng kí một cái tên “ẩn ý súc tích” đến vậy.

Muốn đấu với tôi cậu vẫn còn non lắm, quên là tôi có thể tra IP sao? Thằng nhóc đáng thương.

Lâm Vi nghĩ một chút, sau đó gửi một tin nhắn cá nhân đến cái vị mưa rả rích rơi kia.

“Cám ơn em đã thích và hâm mộ tôi, nhưng tôi đã có người mình thích rồi, tuy người ấy vẫn chưa hoàn toàn chấp nhận tôi, nhưng tôi cũng sẽ giống em, nỗ lực vì tình yêu.”

Sau khi Diệp Kính Văn đọc hết tin nhắn thì lạnh lùng cười.

Hay cho cái tên Lâm Vi, nói như vậy có nghĩa tôi không thể khuyên anh từ bỏ người không yêu anh để tới chấp nhận tôi, bởi anh sẽ cùng cố gắng giống tôi sao.

Khuyên anh từ bỏ chẳng phải tự bảo mình làm thế à?

Ha ha, Lâm Vi à...

Anh cứ việc giả bộ, rồi sẽ có một ngày tôi lột mặt nạ anh ra.

Tối hôm đó, Diệp Kính Văn bị Ôn Đình kéo vào diễn đàn hội học sinh.

Diễn đàn có gần trăm người xem, trước nickname mỗi người đều ghi chức vụ của mình.

Đương nhiên, cái tên chủ tịch Lâm Vi là bắt mắt nhất.

Diệp Kính Văn không chút do dự mà thêm nick Q của Lâm Vi vào, rất nhanh được chấp nhận.

Diệp Kính Văn phân Lâm Vi vào nhóm người yêu và bạn thân, Lâm Vi phân Diệp Kính Văn vào nhóm bạn bè cùng công việc.

Nickname QQ của Lâm Vi là Vi vi đích vi tiểu, toàn bộ thông tin khác để trống.

[khẩu thập]: Có ở đây không?

[khẩu thập]: Tôi biết anh đang ở đây, đừng có ẩn.

[khẩu thập]: tôi dùng QQ phiên bản San hô, tra được nick ẩn đó. Ra đi.

[vi vi đích vi tiểu]: xin lỗi, vừa có chút việc. Cậu tìm tôi làm gì?

[khẩu thập]: tôi gửi cái này cho anh.

[Vi vi đích vi tiểu]: a, kế hoạch cho ban văn nghệ cậu gửi trực tiếp cho Ôn Đình là được rồi.

[khẩu thập]: là ý kiến đóng góp cho hội học sinh cơ.

[vi vi đích vi tiểu]: thế à?

[vi vi đích vi tiểu]: vậy gửi cho tôi đi.

Sau khi nhận tài liệu thì không thấy Lâm Vi hồi âm, lát sau, điện thoại của Diệp Kính Văn chợt vang lên.

“Kính Văn, có rảnh nói chuyện một chút.”

Diệp Kính Văn mang theo nụ cười chiến thắng, “Được, đi nhà ăn Ẩn Hồ, nhân tiện mời anh ăn khuya luôn.”

“Hắn nên để đàn anh mời mới đúng chứ?”

“Được thôi. Không giành với anh.”

“Không đi Ẩn Hồ, tôi đưa cậu đến chỗ khác.”

“Ừm, vừa lúc tôi đang ngán cơm trường.”

“Vậy mười phút sau nhé, đợi dưới lầu.”

Tâm tình Diệp Kính Văn tốt hẳn lên, vừa ư ử hát vừa thay quần áo, làm hai bạn cùng phòng sợ hết cả hồn.

Chờ đến sau khi Diệp Kính Văn ra ngoài rồi, Hàn Dương với Tiểu Chu đưa mắt nhìn nhau.

“Nó ăn mặc như thế, chắc là đi hẹn hò mày nhỉ?”

“Chả biết, áo đầu lâu xương xéo đổi sang sơ mi trắng, tóc cũng chải gọn gọn gàng gàng, suýt chút nữa tao nhận không ra.”

Lúc Diệp Kính Văn xuống lầu, đã thấy Lâm Vi đứng đợi.

Lâm Vi nhìn một Diệp Kính Văn với quần bò áo sơ mi trắng, sự phản cảm với cậu ta cũng giảm đi mấy phần.

Dù sao so với áo phong in hình đầu lâu tổ chẳng, chiếc sơ mi trắng lộ cả mảng ngực lớn này đã quy củ hơn nhiều lắm rồi.

“Anh muốn đưa tôi đi bằng gì?” Diệp Kính Văn đi đến bên cạnh Lâm Vi, nhẹ gác tay lên chiếc xe đạp màu trắng của Lâm Vi, “Xế yêu của anh à?”

“Ha ha, cậu không có xe đạp sao?” Lâm Vi tận lực lờ đi nụ cười mờ ám trên môi Diệp Kính Văn.

Nguồn :

“Cần thiết lắm ư?”

“Ký túc xá cách khu giảng đường xa lắm, có đôi khi không kịp đi học.”

“Là anh ngủ muộn ấy chứ?” Nụ cười của Diệp Kính Văn thoáng có chút... cứng chiều.

Lâm Vi thâm giật mình, vội vàng dời mắt. “Tôi mang cậu ra ngoài ăn, cậu không có xe thì đi bộ vậy.”

“Anh đèo tôi cũng được mà?” Diệp Kính Văn cười rất là ngây thơ.

Lâm Vi lắc đầu, đem xe khóa lại. Đèo cậu ta? Nói đùa chắc, mình cũng không muốn sau lưng bị cậu ta nhìn thủng một lỗ.

Hai người cùng nhau dọc theo đường trường mà ra ngoài, trên đường đi luôn luôn im lặng, gió đêm hơi lạnh nhẹ nhàng thổi tới, lay động mấy sợi tóc mềm mại của Lâm Vi. Diệp Kính Văn đi bên cạnh anh, có thể nhìn thấy sườn mặt nghiêng nghiêng trắng trẻo của ai đó anh.

Hắn như nghĩ tới điều gì mà cười cười, lần đầu tiên ngắm anh ta một cách nghiêm túc như vậy, thấy anh thật sự rất dễ nhìn.

Lông mày không đậm không nhạt, mắt rất sáng, rất có thần, khoe miệng tựa như hơi cong lên, mang theo ý cười, cái vẻ ôn hòa thân thiết ấy làm người khác không kiềm được mà muốn tiếp cận.

Tiếc là trong lòng chứa không ít ý xấu.

Lâm Vi đưa Diệp Kính Văn tới con phố bên cạnh trường, từ xa có thể ngửi được mùi vị thịt nướng.

“Chỗ này rất nhiều hàng ăn vặt, sinh viên chán ăn cơm trường thường đến đây cải thiện đời sống.”

Diệp Kính Văn gật đầu cái rụp, “Phổ ẩm thực phải không? Tôi đã nghe nói qua, đây là lần đầu tiên đến.”

“Cậu sẽ không thất vọng đâu. Đi vào cái đã, ăn món cay Tứ Xuyên thấy sao?”

“Anh ăn được cay?” Diệp Kính Văn có chút tò mò, “Lúc nào cũng thấy anh cười, tôi còn tưởng anh chỉ ăn đồ ngọt chứ.”

“Có nhiều chuyện không thể nhìn bề ngoài.” Lâm Vi cười với Diệp Kính Văn rồi tự mình đi vào bên trong hàng đồ cay Tứ Xuyên.

Hai người một trước một sau đi vào quán, Lâm Vi quen tay cầm lấy thực đơn, bảo Diệp Kính Văn: “Lấy một nồi lẩu uyên ương đi.”

Ăn lẩu trong ngày nóng thế này ư? Tuy Diệp Kính Văn không thích lắm, có điều thấy cái tên uyên ương thật dễ nghe, vì thế liền im lặng gật đầu.

“Cậu muốn ăn gì? Tự chọn đi.” Lâm Vi lấy bút viết vài dòng lên tờ thực đơn, sau đó đưa tới.

Diệp Kính Văn nhìn một loạt tên món ăn anh viết xuống, ba suất thịt bò, hai suất thịt dê tươi, nấm kim ba phần, đậu phụ hai phần, rau xà lách hai phần, cá miếng hai phần, cá viên hai phần, thịt lợn lại hai phần nữa, vắng đậu thêm hai phần...

Diệp Kính Văn cau mày, “Hai người chúng ta ăn hết nhiều thế sao được?”

“Ôn Đình sắp tới rồi.”

“À.” Diệp Kính Văn hơi bực mình cúi đầu xuống, tại sao làm gì cũng phải kéo theo bà chị kia chứ? Y như thần hộ mệnh ấy.

Lâm Vi nhìn Diệp Kính Văn, có chút nghi ngờ, chọn đồ ăn mà thôi, lông mày xoắn thành hình chữ xuyên là sao.

“Cậu còn muốn gọi gì nữa à?”

“Không cần, tôi ít khi ăn lẩu, từng này chắc đủ rồi.”

“Ừm.” Lâm Vi nhận thực đơn trong tay Diệp Kính Văn, sau đó lại viết vài chữ vào đấy, lúc này mới đưa cho người phục vụ bên cạnh. “Tôi lại gọi thêm năm món nữa, tôi chưa ăn cơm tối.”

Diệp Kính Văn gật gật đầu.

Lại gọi thêm năm...

Cứ cho là chưa ăn cơm tối cũng không cần gọi nhiều vậy chứ, y như heo hết như lợn.

“Xin lỗi, tớ tới muộn.” Ôn Đình vừa vào cửa liền mỉm cười đi về phía Lâm Vi, “Kính Văn đã ở đây rồi à?”

“Dạ, chào bà chị.”

“Ha ha.” Ôn Đình quan sát Diệp Kính Văn một lượt, mở to hai mắt mà nhìn phần ngực lộ ra của hắn, “Áo cậu rách cục rồi kìa.”

“Không rách, cố ý không cài đó.”

“Ồ.” Ôn Đình gật đầu, ra vẻ chị hai tươi cười, “Đến ăn lẩu cùng Lâm Vi, ăn vô không đó?”

“Tạm tạm.”

“Có tiêu hóa được không? Tôi e cậu tiêu chảy mất.”

“Bà chị, trước giờ ăn mà thảo luận chủ đề tiêu chảy hình như có chút không thích hợp cho lắm?”

Ôn Đình cười không đáp.

Còn Lâm Vi, người luôn ngồi một chỗ nhàn nhã uống trà, nghe cuộc đối thoại quái lạ giữa hai người kia cũng không tỏ vẻ chút nào.

Hết chương thứ tám.

9. Chương 9: Khóa Huấn Luyện Khiêu Vũ

Nguồn: thuynguyetvien.wordpress.com

Vi vi đích vi tiểu

(Nụ cười mỉm của Lâm Vi)

Tác giả: Diệp Chi Linh

Biên tập: Xiaorong

Chương thứ chín

Khóa huấn luyện khiêu vũ

Nồi lẩu nóng hổi rất nhanh đã được bưng lên, còn có cả một khay thức ăn đầy ắp nữa.

Lâm Vi cứ thế mà ăn, Ôn Đình cũng không chút khách sáo bắt đầu động đũa.

Diệp Kính Văn ngó nồi lẩu uyên ương nọ, gấp một miếng thịt bò trần vào nồi lẩu màu đỏ, sau đó lại nhúng vào nồi màu trắng.

“Ăn ngon.” Diệp Kính Văn mỉm cười.

“Lần đầu tiên thấy kiểu ăn như vậy.” Ôn Đình cau mày, chuyển sang Lâm Vi nói: “Cậu hôm nay muốn mời bọn tớ ăn cơm là muốn dùng chính sách lôi kéo hả?”

“Đình Đình cậu đừng nghĩ tệ hại về tớ thế chứ, ăn một bữa cơm mà thôi, nhân tiện thảo luận bản kế hoạch của Kính Văn một chút.”

“Bản nào?” Ôn Đình khó hiểu ngó sang Diệp Kính Văn.

“A thật có lỗi, tôi quên gửi một phần cho chị mất rồi.” Diệp Kính Văn cười đến thật vô tội, “Bởi vì đó là đề nghị với hội sinh viên, cho nên trực tiếp gửi Lâm Vi.”

Ôn Đình ‘ồ’ một tiếng, chợt bảo: “Kính Văn, chú muốn thế nào chị đây mặc kệ, chỉ cần chú đừng làm hỏng canh của chị.” Ôn Đình cầm thìa quấy nồi lẩu hải sản, “Đừng có bỏ mấy đồ cay vào, chị không ăn được cay.”

Diệp Kính Văn gạt đầu, gấp miếng thịt định nhúng về.

“Lâm Vi, nói tớ nghe, Kính Văn có đề nghị gì?”

“Ăn hết rồi nói sau.” Lâm Vi vớt thức ăn trong nồi lẩu cay bỏ vào bát mình, lại rưới thêm một lượt tương ớt, ăn đến là hưng chí.

Ba người không nói gì nữa, cúi đầu ăn cơm.

Diệp Kính Văn gấp lên một lá cải thìa trong nồi cay, nhìn nhìn, muốn nhúng vào nồi hải sản cho hết ớt, lại bị Ôn Đình lườm một cái, đành phải chịu bỏng lưỡi mà ăn sạch lá rau.

Nhìn Lâm Vi ngồi đối diện ăn ớt như ăn bánh mì, chẳng có chút biểu cảm, Diệp Kính Văn khó hiểu lắc đầu.

Đầu lưỡi anh ta chắc hẳn cay lắm.

Bữa ăn lạ lùng kéo dài hơn nửa giờ, Diệp Kính Văn thật ra chỉ ăn hương ăn hoa, phần lớn thức ăn bị Lâm Vi “háu đói” xử đẹp.

Cơm nước xong xuôi, Lâm Vi liền lập tức tiến vào trạng thái công tác, “Kính Văn, cậu nói suy nghĩ của mình cho Ôn Đình đi.”

“À, sự tương tác giữa thành viên các ban của hội sinh viên rất tốt, nhưng các ban lại ít khi cùng nhau xuất hiện, trừ các hoạt động tầm lớn cần hợp tác, thời gian còn lại đều cùng người lạ làm việc. Thế nên tôi muốn tổ chức một vài hoạt động cho sinh viên trong hội, mọi người làm quen với nhau một chút. Dù sao hội sinh viên cũng là một chỉnh thể, phải chứ.”

Lâm Vi gạt gù, “Cậu nói rất có lý, hội sinh viên trường quá lớn, những người mới công tác một năm không biết nhau cũng rất nhiều, hồi trước chúng ta cũng tổ chức vài cuộc liên hoan nội bộ, hiệu quả không khả quan cho lắm.”

“Diệp Kính Văn, chú muốn làm thế nào? Không phải giao lưu một với một chứ.” Ôn Đình quay sang cười bí ẩn với Diệp Kính Văn.

“Chúng ta cũng có thể tổ chức vũ hội mỗi cuối tuần, để thành viên hội sinh viên đến học khiêu vũ thể thao, tiếp xúc một thời gian lâu như thế, mọi người tất sẽ biết nhau.”

“Khiêu vũ thể thao? Ai tới dạy?”

“Tôi.” Diệp Kính Văn cười quá mức tự tin, “Đương nhiên, tôi dạy nam sinh, bên nữ sinh thì kính nhờ bà chị.”

“Chị?” Ôn Đình ngạc nhiên, “Sao chú biết chị nhảy được?”

“Chị trong đội ca múa còn gì.” Diệp Kính Văn liếc sang Ôn Đình, “Tôi tin là chị biết.”

“Ha ha, chủ ý này không tồi.” Ôn Đình khẽ cười.

“Học khiêu vũ thể thao đối với mọi người có lợi không hại, hơn nữa cuối tuần dành thời gian tụ họp với nhau sẽ giúp mọi người xúc tiến tình cảm, phải không Lâm Vi.” Diệp Kính Văn sâu xa nhìn Lâm Vi một chút, tiếc rằng người kia lại một mực hướng ánh mắt về phía Ôn Đình.

“Tôi cũng cảm thấy khá ổn, cho nên gọi hai người đến quyết định phương án cụ thể. Cách làm ra sao thì giao cho ban văn nghệ các cậu.”

“Không thành vấn đề, về phương diện này ban văn nghệ còn nhiều nhân tài lắm.” Ôn Đình cảm xúc hớp một ngụm trà, “Có điều á, muốn dạy nhảy thì khó tránh khỏi tiếp xúc thân thể nhỉ.”

“Đây là chuyện đương nhiên.” Diệp Kính Văn cười rạng rỡ.

“Lâm Vi cậu không có ý kiến?” Ôn Đình bí ẩn nhìn thẳng vào Lâm Vi mà cười, “Tớ còn nhớ cậu rất ghét chạm vào người khác cơ mà.”

“Có sao đâu, mọi người làm quen một chút cũng tốt.” Lâm Vi trả lời vô cùng thản nhiên.

Ôn Đình gật gù, “Đã thế, lúc sau về phòng Kính Văn gửi bản kế hoạch cho chị, về mấy chuyện sân bãi âm thanh chị sẽ bàn với Tất Linh, sau mới tiếp tục phân công mọi người.”

“Rõ.”

“Thế tôi đi trước, hai người cứ tán gẫu, nữ sinh miễn trả tiền.” Ôn Đình ném cho Lâm Vi một nụ cười rồi đứng lên ra ngoài.

Lâm Vi ăn thêm một cái bánh mì, lúc này mới thỏa mãn lau sạch cái miệng đỏ chót vì ăn ớt, sau đó tìm người phục vụ thanh toán.

Diệp Kính Văn trái lại không khách khí chút nào, thậm chí lời khách sáo kiểu như “Chi bằng để tôi trả cho” cũng lười nói, chỉ ngồi ở đó nghiêm mặt quan sát Lâm Vi.

Hai người lại dọc theo con đường lúc đến mà trở về.

“Kính Văn, cậu cảm thấy tôi sẽ đến vũ hội ư?” Lâm Vi đột nhiên hỏi.

“Anh là chủ tịch, hoạt động hội sinh viên anh có thể không đi chắc?” Diệp Kính Văn cười đến là tự tin, “Yên tâm đi, tôi học khiêu vũ thể thao lâu năm, sẽ không giẫm lên chân anh đâu mà sợ.”

“Ha ha, cậu không biết chứ, thực ra hai năm trước tôi vẫn tham gia lớp dạy khiêu vũ thể thao của trường.” Lâm Vi thoáng dừng lại, “Tôi với cậu sẽ dạy mọi người, mà không phải cậu dạy tôi.”

“Hiểu chưa?”

Khóe miệng Lâm Vi nhẹ nhàng cong lên, mang theo nụ cười chiến thắng.

Diệp Kính Văn bật cười, xem ra lần này lại tính sai một bước rồi.

“Thế nghĩa là, anh biết điệu Waltz?”

“Đương nhiên.”

Diệp Kính Văn bỗng kéo Lâm Vi sang, nắm lấy tay anh, tay kia thì ôm chặt lấy hông anh, khiến cơ thể hai người dán sát vào nhau không chừa một khe hở.

Nguồn :

Nhìn thấy một Lâm Vi ngỡ ngàng trong lòng mình, Diệp Kính Văn cười ranh mãnh, tiến tới bên tai anh, bảo: “Thế nào? Không phải biết nhảy sao? Tay không biết đặt ở đâu à?”

Lâm Vi gượng gạo dời mắt, cơ thể nhẹ tách ra bảo trì khoảng cách giữa hai người.

“Tôi không phải con gái, cậu ôm như vậy tôi còn đâu chỗ đặt tay.”

Diệp Kính Văn gật đầu cái rụp, sau đó buông Lâm Vi ra.

“Vậy anh ôm tôi đi.”

“...”

Lâm Vi xoa xoa lòng bàn tay đầy mồ hôi, lờ hờ ta đi, cúi đầu xoay người đi về phía trước.

Tuy rằng luôn luôn ra vẻ ôn hòa dễ gần, nhưng thực ra đúng như lời Ôn Đình nói, mình thật sự không thích thân mật quá mức với người khác, huống chi cùng với tên Diệp Kính Văn tinh quái này.

Có trời mới biết, trong nháy mắt bỗng nhiên bị cậu ta ôm trọn ấy, chỉ chút nữa thôi là tim đã muốn nhảy khỏi miệng rồi.

“Anh xem, bảo anh ôm tôi anh cũng không ôm, anh còn định dạy người ta thế nào đây?”

Diệp Kính Văn cười đuối theo, “Cho nên là, cứ để tôi dạy anh đi, anh biết Waltz, có điều không biết rõ lắm nhỉ?”

“Ừm.” Lâm Vi rầu rĩ đáp lời.

Chỉ tại kiểu nhảy này đồng bóng quá, mông cứ xoay tới xoay lui, Lâm Vi đương nhiên chưa từng học qua.

Không ngờ rằng, một chữ “ừm” này, ngoại trừ thừa nhận việc chưa học nhảy đến nơi đến chốn ra, còn đáp ứng chuyện Diệp Kính Văn dạy anh nhảy mất rồi.

Diệp Kính Văn đề ra kế hoạch dạy nhảy ở hội sinh viên, chiếm được sự ủng hộ nhiệt tình của mọi người, những người vốn coi Diệp Kính Văn như bình hoa di động cũng thay đổi cách nhìn về hắn rất nhiều.

Giữa tháng mười, sau khi tất cả chuẩn bị sắp xếp đã xong, lần đầu tiên kế hoạch dạy nhảy tại phòng khiêu vũ của trường được triển khai thuận lợi.

Bởi vì chỉ là huấn luyện, trang phục các sinh viên đều khá tùy tiện, Diệp Kính Văn mặc quần bò bó sát người, phô ra cặp chân thon dài hoàn hảo, phía trên mặc áo phong đen, ngực không có đầu lâu mà là hình vẽ một mũi tên xuyên tim. Hai quả tim được đèn chiếu xuống, thoát nhìn đỏ chót lạ thường.

Bởi vì người tới quá đông, một huấn luyện viên căn bản không dạy xuể.

Vì thế bên nữ sinh được Ôn Đình và Tất Linh dạy, còn nam sinh là do Diệp Kính Văn và Lâm Vi phụ trách.

Trong tiếng nhạc tao nhã, Lâm Vi thong thả đi tới, nụ cười mỉm tự tin luôn hiện hữu trên mặt.

Diệp Kính Văn nhún vai, cũng vui đầu vào công việc của mình, chỉ là trong khoảnh khắc tiếng nhạc dừng lại, nhìn thấy khuôn mặt Lâm Vi lúc nào cũng mang một nụ cười thì không khỏi nghĩ tới buổi tối hôm ấy, nghĩ tới dáng vẻ bối rối của anh trong lòng mình.

Bối rối khó có được, tiếc là kéo dài được mỗi nửa giây.

Diệp Kính Văn khẽ thở dài, nhìn bóng áo trắng kia, lòng tiếc hùi hụi.

Cả ngày cười hoài cười mãi, cơ mặt của anh ta có đau không nhỉ?

Diệp Kính Văn tới trước mặt Lâm Vi, bỗng nhiên cầm tay anh, sau đó nói, “Tôi dạy anh điệu Chacha nhé?”

Lại bị khước từ bởi câu nói “trước cứ để mọi người học được Waltz rồi tính”.

Diệp Kính Văn chợt cảm thấy đám nam nữ đang cười nói vui vẻ xung quanh đều là đồ kỳ đà cản mũi, thật muốn đem đám người này đóng thành gạch men, sau đó để riêng mình và Lâm Vi cùng nhảy một điệu.

Lâm Vi mặc áo trắng thật sự rất giống hoàng tử, nếu được cùng anh ta nhảy, cảm giác hẳn là thích lắm.

Thế nhưng, trong hai lần dạy nhảy liên tiếp, Diệp Kính Văn đều không có cơ hội tiếp cận Lâm Vi, làm gì có cửa cơ chứ, anh ta lấy đủ mọi loại cớ, mỉm cười từ chối người ta cả ngàn dặm.

Đợt huấn luyện khiêu vũ đã kéo dài được hai tuần lễ, người trong hội sinh viên cũng có hiểu biết nhất định về nhau.

Giữa tháng mười một là dịp kỉ niệm tám mươi năm ngày thành lập đại học T, Lâm Vi thừa dịp tổ chức đại hội toàn thể hội sinh viên lần thứ hai, để mỗi ban bố trí nhiệm vụ kế tiếp.

“Ban văn nghệ, bắt tay vào chuẩn bị hội diễn văn nghệ quy mô lớn vào tháng mười một này, phát thông báo đến mỗi học viện, lúc xét duyệt tiết mục nhất định phải kiểm tra nghiêm ngặt.”

“Ban thể dục, bắt đầu cuối tuần, đặt cho tốt các hạng mục cụ thể cho đại hội thể dục thể thao kỷ niệm ngày thành lập trường, hơn nữa thông báo hội sinh viên của mỗi viện, chuẩn bị sẵn sàng. Tiến hành báo danh dự tuyển.”

“Ban học tập, cuối tuần bắt đầu bước tuyển chọn sinh viên năm nhất cho cuộc thi hùng biện, thông báo giao lưu với ban học tập từng viện, cho người vào mỗi học viện cùng chọn chủ đề, đồng thời trước thứ tư thông báo, trước toàn trường công khai chọn ra biện đề hùng biện.”

“Ban xã hội, bảo đảm phần tài trợ cho đại hội thể dục thể thao và hội diễn văn nghệ, nhanh chóng quyết định hợp đồng.”

“Ban kĩ thuật mạng...”

Ngót trăm người dưới đài im lặng lắng nghe phân công nhiệm vụ của từng ban, người đứng đầu các ban ngồi hàng đầu thì nghiêm túc ghi lấy ghi để.

Cả phòng họp lặng ngắt như tờ.

Lâm Vi đứng trên bục giảng, laptop để trên bàn, thế nhưng anh chẳng thèm ngó lấy một lần, tựa như tất cả đều được nhớ nằm lòng vậy.

Giọng nói luôn luôn bình thản vững vàng, không chút căng thẳng, cũng không quá nhiệt tình, nhưng chỉ có âm thanh bình tĩnh đến thế mới có thể khiến mọi người ngoan ngoãn nghe theo.

Bạn chủ tịch lúc nào cũng mang theo vẻ mặt cười nhàn nhạt này, nếu phải dùng từ để hình dung thì phải là: sâu không thể lường.

“Trước thứ sáu, yêu cầu mỗi ban gửi bản kế hoạch hoạt động chi tiết đến hòm mail thư ký.”

“Cuộc họp ngày hôm nay tạm dừng ở đây, mọi người có thể ra về.”

Chỉ họp ngắn gọn có mười mấy phút đồng hồ mà đã nói rõ hoạt động hội sinh viên suốt tháng kế tiếp, quả nhiên rất có năng lực.

Họp xong, Lâm Vi cùng ban thư ký rời đi, Diệp Kính Văn đưa mắt nhìn bóng lưng của anh, thấy cảm giác với anh thoáng có chút thay đổi.

Trước đây cảm thấy anh rất vừa mắt, muốn tiếp cận anh, tìm hiểu anh.

Hiện tại, nhìn anh càng vừa mắt, càng muốn đến gần anh tìm hiểu anh, nhưng lại sợ hiểu quá nhiều. Sợ như vậy, một đằng lại càng khao khát muốn biết thêm về anh.

Giống như là, biết rõ phía sau miếng giấy bọc kẹo xinh đẹp kia có lẽ là thuốc độc, lại không kiềm nổi sự hấp dẫn, vẫn muốn nhắm nháp.

“Ban văn nghệ chúng ta phải nhanh nhanh huấn luyện một đội cổ động, để hôm đại hội thể dục thể thao...”
Tiếng Ôn Đình bỗng dừng lại một chút: “Kính Văn, cậu có ý kiến gì?”

“À, đội cổ động hả, làm mấy cái ruy băng với bóng bay mà nhảy bên đường là được chứ gì.” Diệp Kính Văn cứ như vừa từ cõi mơ trở về, cười với Ôn Đình, “Tôi không có ý kiến gì, hồi trước làm thế nào thì cứ thế mà làm, không phải chị Tất Linh phụ trách phần này sao?”

“Tất Linh phải đi từng học viện mời khách, còn phải phụ trách phỏng vấn, cho nên chuyện này giao cho cậu, thế nào?” Ôn Đình nhẹ nhàng cười, “Tôi tin cậu có thể làm tốt.”

“Ồ, được, vậy cứ giao cho tôi.”

Diệp Kính Văn thẳng thắn đáp ứng, lại không ngờ rằng, huấn luyện đội cổ động còn nhàm chán hơn hẳn tưởng rất nhiều.

Hết chương thứ chín.

10. Chương 10: Trận Mưa Bất Ngờ

Nguồn: thuynguyetvien.wordpress.com

Vi vi đích vi tiểu

(Nụ cười mỉm của Lâm Vi)

Tác giả: Diệp Chi Linh

Biên tập: Xiaorong

Chương thứ mười

Trận mưa bất ngờ

“Cậu xem xem, đội cổ động Diệp Kính Văn huấn luyện giống cái gì?” Lâm Vi gượng cười, quay sang hỏi Ôn Đình.

“Giống bọn dụ khách trong bar.” Ôn Đình giương mắt nhìn đám người đang nhảy loạn xì ngầu trong phòng tập, miễn cưỡng thở dài.

“Một mình Diệp Kính Văn nhảy kiểu lờ lợt đó đã đành, sao còn dạy đội cổ động học theo?” Lâm Vi nhăn mặt nhíu mày, “Giải đấu của trường mà nhảy như thế chắc vận động viên bị dọa đến bủn rủn chân tay quá.”

“Ha ha, để tớ về nói lại với cậu ta.” Ôn Đình cười, “Nhưng làm sao cậu biết được?”

“Có một thành viên đội cổ động tố cáo, cô ấy bảo Diệp Kính Văn bắt họ ép chân cả ngày, ép đến xương muốn gãy ra ấy.”

“Thế cơ à, xem ra yêu cầu của Diệp Kính Văn với họ khá cao, thật khổ thân mấy đứa không có kiến thức múa căn bản.”

Buổi tối lúc Diệp Kính Văn quay về ký túc xá, bất chợt thấy Ôn Đình đứng chờ ở dưới lầu.

“Bà chị chờ tôi hả?” Diệp Kính Văn mỉm cười đi về phía Ôn Đình, “Hay là đang chờ Lâm Vi?”

“Chờ cậu.”

“Ô, có chuyện gì sao?”

“Kính Văn, một mình Tất Linh kiểm tra tiết mục không xuể, cậu giúp cô ấy đi. Bên đội cổ động sẽ có người khác phụ trách.”

“Thế à?” Diệp Kính Văn nghi hoặc liếc nhìn Ôn Đình, “Sao tự nhiên đổi ý thế?”

“Nói thật với cậu chứ, cậu bắt các cô ấy nhảy điệu kia không phải để cổ vũ, mà là để dọa người.”

“Hi hi, vậy sao. Tôi lại thích nhảy như thế.”

“Hay là cậu giúp Tất Linh duyệt tiết mục đi, làm vậy có thể biết thêm thành viên khoa khác, có ích cho cậu.”

“Được.”

Ôn Đình mỉm cười gật đầu, quay người nện giày cao gót đi thẳng.

Diệp Kính Văn dõi theo bóng lưng cô nàng mà cười, Ôn Đình, chị cho rằng tôi không biết huấn luyện một đội cổ động ư? Tôi chỉ cóc ư mấy cô nữ sinh nhiệt tình quá trớn này, lúu rúu ầm ĩ y hệt đám chim sẻ.

Lúc về ký túc xá, mở máy tính bật QQ lên, diễn đàn hội sinh viên đăng một lô tin tức mới.

[Chủ tịch Lâm Vi]: Đình Đình, kế hoạch hoạt động của ban văn nghệ các cậu sao chưa gửi đến?

[Ôn Đình ban văn nghệ]: gửi rồi mà.

[Tất Linh ban văn nghệ]: em làm chứng, giao rồi.

[Thư ký Từ Tiểu Hoa]: Anh ơi, máy tính phòng công tác sinh viên hỏng hết rồi, tài liệu lưu lại cũng mất sạch...

[Chủ tịch Lâm Vi]: không có bản dự trữ à?

[Thư ký Từ Tiểu Hoa]: email dính virus —

[Chủ tịch Lâm Vi]: vậy em lập tức báo cho các trưởng ban, bảo họ gửi thêm một lần nữa.

[Chủ tịch Lâm Vi]: đừng bảo tôi họ cũng không lưu lại nhé...

[Thư ký Từ Tiểu Hoa]: em vừa mới báo, những ban khác đều có dự phòng, chỉ có ban văn nghệ không trả lời...

[Ôn Đình ban văn nghệ]:

[Tất Linh ban văn nghệ]: không phải là không lưu chứ? Chị ơi?

[Ôn Đình ban văn nghệ]: tiếc quá, USB của tôi cũng nhiễm virus, hôm qua format hết rồi.

[Diệp Kính Văn ban văn nghệ]: đừng lo, tôi có dự phòng.

[Chủ tịch Lâm Vi]: vậy thì tốt ^^

[Tổ thảo luận ban văn nghệ]

[Ôn Đình]: Kính Văn cậu có lưu lại chứ?

[Diệp Kính Văn]: không.

[Ôn Đình]: thế vừa nãy cậu nói bậy bạ cái gì...

[Diệp Kính Văn]: chả lẽ chị muốn bị Lâm Vi mắng à? Nếu không giao kế hoạch đúng hạn thì sẽ làm trì hoãn tiến độ của cả hội sinh viên.

[Ôn Đình]: ha ha, cậu lo cho hội sinh viên hay là chủ tịch hội sinh viên hả?

[Diệp Kính Văn]: năm mươi năm mươi.

[Ôn Đình]: được, vậy tối nay chúng ta gửi một phần đã.

[Diệp Kính Văn]: Ừm. Tạm thời giấu được Lâm Vi là tốt rồi. Hôm ấy họp chả nói qua về chương trình rồi còn gì.

[Ôn Đình]: không ngờ cậu còn nhớ rõ nội dung họp cơ đấy, lúc đó chẳng phải cậu ngồi đầu tại chỗ sao? Nghĩ tới ai kia ha.

[Diệp Kính Văn]: ha ha, trong lòng biết rõ là được rồi.

[Ôn Đình]: Lòng dạ Tư Mã Chiêu (*).

(*)”Tư Mã Chiêu chi tâm, lộ nhân sở tri”: lòng dạ Tư Mã Chiêu, người ngoài đường cũng biết. Nguồn: vi.wiki

[Diệp Kính Văn]: chẳng lẽ chị không có suy nghĩ bất chính chắc?

[Lâm Vi]: nói xem... tại sao... tôi lại ở trong tổ thảo luận này thế?

[Tất Linh]: xin lỗi — hôm nọ em lỡ tay kéo vào...

[Lâm Vi]: ra thế, vậy mấy người cứ bàn tiếp đi, chuyện vừa rồi tôi không nhìn thấy gì hết ^^

[Lâm Vi]: tôi ra nhé ^^

[Diệp Kính Văn]: ha ha, tự nhiên tôi thấy Lâm Vi còn rất đáng yêu nữa.

[Ôn Đình]: đáng... yêu?

[Tất Linh]: sao lại nói thế hả?

[Diệp Kính Văn]: anh ta còn có thể đánh mặt cười ^^, rõ ràng nhìn thấy còn giả bộ không phát hiện, không đáng yêu sao?

[Ôn Đình]: Không đáng yêu.

[Tất Linh]: không thấy yêu.

[Diệp Kính Văn]: Ờ.

Bản kế hoạch ban văn nghệ vẫn được đúng giờ gửi đến hòm mail thư ký vào tối hôm đó.

Đương nhiên bộ phận thư ký cũng phải kiểm điểm trước toàn ban. Chỉ tội nghiệp cho mấy người ban văn nghệ, phải thức đến tận hai ba giờ đêm mới cho ra bản kế hoạch.

Lâm Vi nhìn kỹ phần kế hoạch này, sau chỉ mỉm cười nhìn Diệp Kính Văn, “cậu làm việc rất có hiệu quả.”

“Ha ha, cảm ơn anh đã khen.”

Tất cả được tiến hành từng bước một, sàng lọc tiết mục, mời khách quý, mượn sân bãi, thiết kế kế hoạch tuyên truyền, treo biểu ngữ, dán áp-phích, phát truyền đơn...

Hội diễn văn nghệ và đại hội thể dục thể thao kỷ niệm ngày thành lập trường được thuận lợi triển khai vào khoảng giữa tháng mười một.

Thế nhưng không ai lường trước được rằng, trận mưa đến bất ngờ hôm ấy đã thay đổi tất cả.

Sáng ngày mười lăm tháng mười một, khi các sinh viên còn đang mơ màng trong chăn ấm, Lâm Vi đã dạo mấy vòng quanh sân thể dục.

Dự báo thời tiết vốn nói là trời nhiều mây, thật không ngờ, nửa đêm qua mưa đổ xuống, đến sáng nay vẫn chưa ngừng.

Lông mày Lâm Vi nhíu chặt lại, hôm nay là kỷ niệm ngày thành lập trường, thi tiếp sức và diễn văn nghệ năm nào cũng phải có.

Không thể chỉ vì trời mưa mà hủy bỏ.

Nhưng mà, mưa là một, vấn đề thứ hai cũng đã tới.

Tỷ như, sân khấu bị ướt, đường chạy trơn trượt, sân bóng rổ không thể chơi, sân bóng đá cũng không thể đá...

“Anh đang làm gì thế? Có vẻ phiền não lắm thì phải.”

Lời nói vừa thoảng qua tai, một chiếc ô to màu đen đã che trên đỉnh đầu.

“Sớm thế mà đã đi dạo quanh sân thể dục, chủ tịch có trách nhiệm quá ha?” Nụ cười của Diệp Kính Văn khiến người ta nổi cả da gà.

“Cậu tới đây làm gì?” Lâm Vi không nhìn hắn, tiếp tục quan sát tình trạng sân khấu bên kia.

“Sáng nào tôi cũng quen chạy bộ, không ngờ lúc chạy lại gặp anh.” Diệp Kính Văn lộ ra hàm răng trắng phau, “Đang lo cho đại hội thể thao hôm nay à?”

“Ừm.” Lâm Vi gật đầu.

“Anh định làm thế nào? Hủy bỏ? Hoãn lại? Hay là vẫn tiếp tục mặc xác mưa to gió lớn?”

“Không thể hủy cũng không thể hoãn.” Lâm Vi cau mày, “Hoãn lại còn gọi là ngày kỷ niệm thành lập trường sao? Sinh nhật mượn cũng mất đi ý nghĩa của nó.”

“Nhưng hôm nay trời mưa mà.” Diệp Kính Văn chỉ chỗ lên trời, “Đi dạo trong mưa lãng mạn đấy, nhưng chạy thực mạng trong mưa thì không hay chút nào.”

“Tôi biết, thế nên mới nghĩ phải giải quyết thế nào.”

“Ừ.”

Diệp Kính Văn đứng phía sau Lâm Vi, nhìn bóng lưng gầy gầy của anh, cảm thấy một thoáng thương tiếc nẩy lên trong lòng.

Không biết anh ta ngủ dậy lúc nào, có khi cả đêm qua đều ngủ không ngon ấy, trường học lớn như thế, hội sinh viên phức tạp như thế, mỗi ngày anh ta phải xử lý bao chuyện vụn vặt đây?

Thật sự rất vất vả...

Có điều, nhìn thấy dáng vẻ anh phiền não, Diệp Kính Văn lại có chút hài lòng.

Mặc kệ thế nào, anh ta cũng biết phiền muộn, điều này chứng tỏ anh ta không mạnh mẽ như mình tưởng, gương mặt thiếu nụ cười mỉm, mái tóc đen mềm ướt sũng, hàng lông mày nhíu chặt...

Ngược lại thấy... gọi cảm không nói thành lời.

Đây là con người ấy sau chiếc mặt nạ sao? Anh ta như vậy khiến mình càng thêm động lòng...

Diệp Kính Văn mỉm cười, chậm chậm đi đến trước mặt Lâm Vi.

“Anh có biện pháp dự phòng nào thì nói ra thử xem, tôi sẽ giúp một tay.”

“Tôi vừa xem qua sân trường, phần sau đường thi đấu có rất nhiều nước đọng. Cho nên, chỉ có thể thay đổi tuyến đường.”

“Thay đổi tuyến đường?”

Lâm Vi nhìn thoáng qua Diệp Kính Văn đang nghi hoặc, “Tôi biết bản khoản của cậu, nhưng không còn cách nào khác, không thể chạy trong nước được.”

Nói xong liền quay người trở về, vừa đi vừa lấy di động ra gọi điện thoại.

“Alô, Từ Tiểu Hoa phải không? Em lập tức thông báo người phụ trách ban thể thao, ban văn nghệ, ban xã hội, ban tuyên truyền cùng ban kỹ thuật mạng đến phòng công tác sinh viên dự họp khẩn cấp.”

“Phải rồi, trưởng ban và phó ban nữa.”

“Trong 10 có mặt.”

Vừa đến phòng công tác sinh viên, Lâm Vi liền lấy ra một tờ giấy, gạch gạch vài nét vẽ ra bản vẽ mặt phẳng giản lược của trường.

?

Sau đó, cửa phòng họp bị mở toang ra hết lần này đến lần khác, người vào thở hồng hộc, có người ướt như chuột lột, có người vừa đi vừa gặm bánh mì.

Trong vòng mười phút, quả nhiên đã đến đông đủ.

“Xin lỗi vì sớm như vậy đã gọi mọi người tới, có điều, giờ này chúng ta phải chạy đua với thời gian, chỉ còn lại có hai giờ thôi.” Lâm Vi chỉ vào bản vẽ mặt phẳng rõ ràng, “Chắc trên đường đến phòng công tác sinh viên mọi người cũng thấy cả rồi. Nửa sau đường chạy ngập đầy nước, những chỗ không có nước cũng rất trơn.”

“Cho nên chỉ có một cách.” Lâm Vi dừng lại một chút, chỉ bút chì đến vị trí sân vận động, bình tĩnh nói một câu: “Đổi tuyến đường!”

“Giờ đổi tuyến đường còn kịp không?” Trưởng ban thể dục cau mày, “Mọi người cũng biết ngày hôm qua bố trí đường chạy phải mất cả buổi chiều, còn phải đưa người đại diện mỗi học viện đến làm quen đường chạy nữa.”

“Cho nên mới phải tranh thủ từng phút giây một.” Lâm Vi dùng bút khoanh một vòng tròn giữa sân vận động trên bản vẽ, “Tôi đã quan sát, đường băng sân vận động có thể dùng để chạy bộ, trời mưa nhỏ, đường chạy cao su có thể hấp thu lượng nước đáng kể, hơn nữa cả sân cũng không có vũng nước nào.”

“Cũng phải, sân vận động không trơn như sân bê tông mà.” Có người nhẹ giọng phụ họa.

“Việc đầu tiên phải làm lúc này là thu lại sân khấu ở sân vận động, sau đó bố trí lại đường thi chạy.” Giọng nói Lâm Vi trầm ổn hùng hồn, khiến người khác sẵn lòng nghe theo.

Ôn Đình thở hắt ra một hơi, “Dọn sân khấu? Ý cậu là hội diễn văn nghệ đổi địa điểm?”

“Đi dạo dưới mưa rất lãng mạn, nhưng múa hát dưới mưa thì không.” Lâm Vi cười khê nhìn sang Diệp Kính Văn, học y đúc câu nói vừa nãy của hắn.

“Ha ha, nói cũng phải, hơn nữa mưa sẽ làm trôi hết trang điểm của diễn viên, nhiều đạo cụ bằng giấy cũng không biết dùng thế nào.” Ôn Đình nghiêm túc gật đầu, “Vậy thì chuyển về hội trường đi.”

“Như vậy bây giờ bắt đầu phân công.” Lâm Vi nhìn xung quanh một chút, “Điều động toàn bộ ban thể dục, gỡ biểu ngữ dọc đường thi đấu xuống, chuyển đến sân vận động, còn phải thông báo từng học viện, bảo họ trước khi thi đấu đến làm quen sân, nhất định phải báo cho từng học viện đấy.”

“Đã rõ, trước mắt vội thì dùng di động báo cũng được chứ.”

“Nếu không vội thì nhất định phải nói họ nhấc lại vài chữ, đúng không anh Lâm Vi.”

“Ừm.” Lâm Vi cười, “Ban tuyên truyền phân một nửa số người đi giúp dán áp-phích, điều động toàn bộ ban xã hội, lập tức gỡ sân khấu. Đình Đình cậu đi liên hệ phân phát thanh, báo cho bộ phận phát thanh toàn trường.”

“Ban kỹ thuật mạng chú ý quay lại toàn bộ chương trình, đến sân vận động lắp thiết bị cho tốt.”

“Ban xã hội giúp ban thể dục duy trì trật tự cả quá trình diễn ra thi đấu, cách làm cụ thể để trưởng ban hai bên đến sắp xếp, mỗi người phải nắm thật chắc công việc của mình.”

“Lâm Vi, đổi tuyến thì không thành vấn đề, nhưng hồi trước mỗi người chạy một vòng năm nghìn mét, giờ chuyển sang sân vận động, lời thôi lắm.” Trưởng ban xã hội luôn im lặng đưa ra câu hỏi, “Hơn nữa người xem đã quen ở sân trường, giờ phải chen đến sân vận động, nhiều người như thế rất dễ gây hỗn loạn.”

“Tôi có ý kiến.” Diệp Kính Văn lặng im từ nãy đến giờ bỗng nhiên mở miệng, “Nếu năm nay tròn tám mươi tám năm thì chạy tám mươi tám vòng là được rồi.”

Mắt Lâm Vi sáng lên, “Ý kiến của Kính Văn không tồi.”

“Chỉ bằng bố trí hai điểm liên tiếp, chia sân vận động thành hai nửa, tách vận động viên nam nữ ra, như thể nam sinh chạy bốn vòng rưỡi rồi giao cho nữ sinh, nữ sinh chạy ba vòng rưỡi, tính ra một cặp nam nữ vừa tròn tám vòng.” Diệp Kính Văn tiếp tục giải thích.

Trưởng ban thể dục hiểu ý gật đầu “Thế là tổng cộng tám mươi tám vòng, cầm gậy số 1, 2 và 19, 20 chạy hơn hai vòng, còn lại mỗi đôi nam nữ chạy tám vòng?”

“Cứ vậy đi, cụ thể chạy thế nào các bạn nói rõ ràng với từng viện, bảo họ mau chóng điều chỉnh thứ tự các gậy.” Lâm Vi khê cười, “Mỗi người đều không cần chạy năm nghìn mét nữa, cũng giảm bớt gánh nặng cho vận động viên.”

“Được, quyết định thế nhé.” Trưởng ban thể dục cuối cùng mới thả lỏng, thở phào một hơi, “Sáng nay ngủ dậy còn nghĩ Lâm Vi nhất định lại gọi đi họp khẩn cấp, hi hi. Cho nên tôi vội vàng nhai bánh mì.”

Lâm Vi cũng cười rộ lên, vỗ vỗ bả vai đối phương, “Cậu ấy, chỉ biết có ăn.”

“Ai lại giống cậu, một khi làm việc liền quên cả ăn cơm, sau đó mới ăn bù một đồng như heo ấy.”

“Được rồi, vậy mọi người đi ăn chút gì trước đi, đừng mang bụng đói đi dán áp-phích nhé.” Lâm Vi vươn tay, mọi người cũng cười đưa tay lần lượt chống lên.

“Cả nhà cố lên!”

Hô to một tiếng, mỗi ban lập tức vùi đầu vào công việc, ứng theo lời của Lâm Vi nói, rằng chúng ta phải chạy đua với thời gian.

“Không ngờ trong lúc nguy cấp, cả hội học sinh y hệt hành quân đánh giặc ha...” Diệp Kính Văn cười cười, “Tôi cảm thấy anh rất giống tướng quân trên chiến trường.”

“Còn cách nào đâu, cuộc thi chạy tiếp sức mà làm không xong thì lỗi thất trách thuộc về hội sinh viên.” Lâm Vi ngồi trên sô pha mà thở một hơi thật dài, thần kinh căng thẳng rồi cuộc cũng trầm tĩnh lại.

“Tinh thần anh không tốt lắm, tối qua không ngủ sao?”

“Nửa đêm trời bắt đầu mưa, tôi ngủ không được.” Lâm Vi nhẹ nhàng ngồi xuống, “Ai, bây giờ rốt cục có thể yên tâm rồi.”

“Như thế cũng yên tâm á?”

“Tôi tin tưởng họ.”

Lâm Vi vừa dứt lời thì một giọng nữ trong treo từ đài phát thanh truyền tới.

“Chúc các bạn buổi sáng tốt lành, vì nguyên nhân thời tiết nên cuộc thi chạy tiếp sức kỉ niệm ngày thành lập trường hôm nay được cử hành tại sân vận động lúc mười giờ sáng, hội diễn văn nghệ dời xuống bảy giờ rưỡi tối tại hội trường chính...”

Diệp Kính Văn liếc về phía chiếc radio nơi góc tường, cười nói: “Bà chị Ôn Đình làm việc nhanh gọn thật đấy.”

Một biểu cảm mang tên tự hào hiện lên trên mặt Lâm Vi, “Mỗi trưởng ban của hội, ai cũng ưu tú cả mà.”

“Thế còn ngài chủ tịch, ngài bây giờ chẳng phải nên chớp mắt một chút sao? Anh không muốn tí nữa ngủ gà ngủ gật đi đến sân vận động chứ?”

“Đúng là hơi mệt, nguyên cả đêm qua tôi có ngủ chút nào đâu.” Lâm Vi cười cười, nghiêng người dựa vào ghế sô pha, “Tôi chớp mắt một chút, nếu có điện thoại cậu gọi tôi nhé.”

“Ừm, cứ yên tâm.”

Lâm Vi cả đêm không ngủ, sáng ra lại đi kiểm tra sân bãi, thật sự mệt lắm rồi, hai mắt khẽ nhắm rồi đi vào cõi mơ màng.

Diệp Kính Văn đỡ lấy Lâm Vi để anh nằm dọc trên ghế sô pha, sau đó nhẹ nhàng moi di động trong túi anh ra, chỉnh thành trạng thái im lặng.

“Yên tâm nghỉ ngơi đi, có chuyện gì tôi giúp anh xử lí.”

Diệp Kính Văn lặng lẽ nhìn gương mặt Lâm Vi lúc ngủ, càng ngắm càng thấy đẹp, càng trông càng thấy thích.

Tới gần quan sát thật kĩ, chẳng thể ngờ đàn anh mạnh mẽ ngày thường lúc ngủ lại hiền lành đến thế.

Lông mi thật dài phủ lên cặp mắt luôn cười mỉm kia, đôi môi hồng hào khẽ mím lại, tóc mềm bị mưa làm ướt dính bết trán, khiến cả gương mặt mang nét dịu dàng khôn tả.

Từng giọt nước mưa trong suốt từ mặt chảy xuống, lướt qua chiếc cổ xinh đẹp, lướt qua xương ức khéo léo, cuối cùng trốn vào bên dưới chiếc áo sơ mi trắng tinh của anh.

Khiến người ta mơ mộng.

Diệp Kính Văn bỗng nhiên thật muốn hôn người này, dẫu biết anh chỉ giả làm thiên thần nhưng khát vọng muốn hôn anh lại như bột mì lên men, gay gắt giãn nở trong tim.

Trong căn phòng yên lặng có thể nghe được hơi thở khe khẽ của Lâm Vi, còn có tiếng tim đập lỗi nhịp của mình.

Nhẹ nhàng cúi xuống thật gần, chạm vào đôi môi ướm át của anh.

Cảm giác so với trong tưởng tượng còn mềm mại hơn rất nhiều, thật khó có thể tin, chính đôi môi hồng hào này đã nói ra quyết sách hoạt động hiệu quả cho từng đợt thi đấu toàn trường, chính đôi môi dịu dàng như thế đã phát ra tiếng nói khiến đám nhân tài của hội sinh viên rầm rập nghe theo.

Diệp Kính Văn đưa lưỡi ra, nhẹ nhàng vẽ quanh nét môi hoàn hảo kia.

“Ồ... Có vị của nước mưa.” Diệp Kính Văn cười cười, sau đó lại chuyển mặt trận, hôn nhẹ lên hai má Lâm Vi, hôn hết bên trái lại hôn sang bên phải.

Xúc cảm mềm mướt ấy khiến Diệp Kính Văn lưu luyến quên về.

Lâm Vi dường như mơ thấy ác mộng, có chút bất an thở hổn hển, mày khê nhíu lại.

Diệp Kính Văn dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng kéo giãn lông mày Lâm Vi, dịu dàng nói: “Anh, cái tên giả thiên thần này, hợp với tôi lắm.”

“Trên người chúng ta có từ trường tương tự, anh còn chưa phát hiện phải không? Lực hút mạnh mẽ thế này làm tôi không tự chủ được, cứ muốn đến gần anh.”

Ngón tay Diệp Kính Văn dừng lại ấn lên môi Lâm Vi trong chốc lát, tuy rằng thật muốn nụ hôn thêm sâu, thật muốn ném thử hương vị đầu lưỡi anh...

Có điều bây giờ mà hôn sâu anh ta, có lẽ sẽ chịu không nổi.

Diệp Kính Văn đương nhiên hiểu được đạo lý một vừa hai phải, khê cười rồi đứng dậy, nhìn nhìn chiếc áo sơ mi ướm dầm dấn chặt lấy da thịt anh.

“Mưa ướm hết mà ngủ thì dễ mắc cảm lắm, tôi giúp anh thay quần áo, anh hẳn không thấy phiền chứ?”

Dứt lời liền lấy di động ra gọi về ký túc xá.

“Alô, Hàn Dương hả? Cậu rảnh không? Giúp tôi lấy một bộ quần áo mang đến phòng công tác sinh viên, ừm, bộ màu trắng ấy.”

Cúp điện thoại rồi, Diệp Kính Văn nhanh tay lột áo Lâm Vi ra, quét mắt một lượt qua thân hình trắng trẻo của anh...

Ừm, so với hôm ở phòng thí nghiệm học chẩn đoán bệnh nhìn càng thêm rõ ràng, làn da quả thật đẹp đến vô lý, trắng mịn như ngọc, nốt ruồi không có lấy một vết. Hai điểm trước ngực được làn da trắng trẻo tôn lên thành màu đỏ lạt thường, cứ như anh đào chín mọng ấy.

Huống chi bởi vì nguyên nhân mắc mưa, làn da thoát nhìn càng trơn bóng ướm át, tựa như lan tỏa một lớp ánh sáng.

Diệp Kính Văn mỉm cười đứng dậy, cầm lấy khăn mặt khô ráo vắt cạnh bồn rửa tay, nhẹ nhàng đỡ lấy Lâm Vi, để anh dựa vào ngực mình, sau đó cẩn thận chà lau thân thể bị mưa thấm ướm kia.

Sau khi lau khô, Diệp Kính Văn cởi áo sơ mi của mình, định khoác lên người Lâm Vi trước đã.

Nhưng ngay lúc này, Lâm Vi bỗng nhiên mở mắt.

Hai người ở trần, mình còn bị Diệp Kính Văn mờ ám ôm lấy?

Lâm Vi chớp hai mắt, nhìn Diệp Kính Văn cởi trần, lại chớp tiếp.

“Mơ gì mà quái thế này.” Lâm Vi khê lẩm bẩm một câu, sau đó ngáp một cái, nhắm mắt lại rồi an tâm ngủ tiếp.

Hết chương thứ mười.

11. Chương 11: Thi Chạy Tiếp Sức Kỷ Niệm Ngày Thành Lập Trường

Nguồn: thuynghuyetvien.wordpress.com

Vi vi đích vi tiểu

(Nụ cười mỉm của Lâm Vi)

Tác giả: Diệp Chi Linh

Biên tập: Xiaorong

Chương mười một

Thi chạy tiếp sức kỷ niệm ngày thành lập trường

“Anh ạ, đã gỡ xong sân khấu rồi ~”

“Đại ca, tất cả áp-phích truyền đơn đều OK.”

“Lâm Vi, thu xếp xong đường chạy, cũng thông báo đến các khoa, họ cũng tỏ vẻ thông cảm và ủng hộ, ừm, đã xong.”

Diệp Kính Văn xem hết tin nhắn rồi thay Lâm Vi trả lời từng cái một.

“Hôm nay thay đổi đường thi chạy tiếp sức nhanh quá ha? Nhóc con, tốc độ không tồi! Tôi cũng có tham gia thi, nhớ đến cổ vũ đó. Trần Được”

“Ban văn nghệ bên này đã xong. Diệp Kính Văn ở chỗ cậu phải không? Nếu có thì bảo cậu ta gọi cho tớ. Ôn Đình.”

Diệp Kính Văn thả lại điện thoại vào túi Lâm Vi, sau đó bấm số di động Ôn Đình.

“Chị Đình, tìm tôi có chuyện gì?”

“Diệp Kính Văn, cậu rảnh rồi gớm nhỉ? Còn đang ở phòng công tác sinh viên à?”

“Phải, chị đi phát tin truyền thanh, tôi lại không giúp được gì cho nên đang ở đây chờ chị sắp xếp công việc đây này.”

“Ha ha, bên truyền thanh xong rồi, tôi đang dưỡng sức để thi chạy, hội diễn văn nghệ chuyển sang hội trường, sân bãi còn chưa bố trí đâu.”

“Cứ yên tâm giao cho tôi.”

“Ừ, cậu đi cùng Tất Linh nhé, giờ cậu đến sân vận động, chìa khóa ở chỗ tôi.”

“Được.”

Diệp Kính Văn mỉm cười dõi xuống Lâm Vi còn đang ngủ say, đem một cái nệm lớn bên cạnh nhét vào ngực anh, để anh ủ ấm.

Nhìn đồng hồ, lại nhìn thân trên trần trụi của mình, Diệp Kính Văn liền quyết định không đợi Hàn Dương nữa.

Đường đi từ phòng công tác sinh viên đến sân vận động cũng không xa, Diệp Kính Văn chạy bộ dọc đường, không đến năm phút thì tới.

“A, Kính Văn, tôi đang định đến phòng công tác sinh viên đưa quần áo đây!” Hàn Dương đang phóng xe đạp, thấy Diệp Kính Văn thì lao đến: “Sao cậu lại... cởi trần hả?”

Diệp Kính Văn lấy áo trên tay Hàn Dương khoác lên người.

“Sao, không tìm thấy áo?” Hàn Dương sâu xa cười nhìn Diệp Kính Văn.

“Ha ha.” Diệp Kính Văn quay đầu về phía Hàn Dương cười cười, “Có thể mượn xe của cậu không? Tôi đi sắp xếp hội trường.”

Hàn Dương gật đầu như gà mổ thóc, một Diệp Kính Văn bỗng nhiên khách sáo khiến cậu ta không quen chút nào.

“Không thành vấn đề, cố lên!” Vốn muốn vỗ vai anh em mấy cái để cổ vũ, nhưng khi nhìn đến làn da trần trụi kia, Hàn Dương đành rụt tay về.

Chín giờ rưỡi sáng, cả sân vận động đã được bố trí xong xuôi, áp-phích thật to dán ở lối vào, các loại biểu tượng trong sân, điểm tiếp đón vận động viên, vị trí MC, toàn bộ đều được an bài ổn thỏa.

“Còn nửa giờ nữa cuộc thi chạy tiếp sức kỷ niệm ngày thành lập trường sẽ bắt đầu, thời tiết tuy không đẹp nhưng không thể ảnh hưởng nhiệt huyết của các vận động viên, mọi người có thể thấy, vận động viên viện hóa học đã sẵn sàng cả rồi...”

Radio bỗng vang tiếng, bình luận viên đã vào vị trí của mình, bắt đầu bình luận trên sân.

Đội cổ động của nhiều học viện khác cũng lần lượt vào sân, dù che sắc sỡ đủ màu xếp thành một hàng dài nơi lối vào, thoạt nhìn hoành tráng cực kỳ.

Diệp Kính Văn liếc nhìn Ôn Đình đang ép chân khởi động, hỏi: “Chị chạy thứ mấy?”

“Thứ cuối cùng.” Ôn Đình cười cười, “Chẳng cần quan tâm ai cả, mình tôi chạy tốt là được.”

“Ha ha, chị á?” Diệp Kính Văn sầm soi vẻ ngoài nhỏ nhắn của Ôn Đình, cười nói: “Thấy càng cứu thương bên kia chưa, là chuẩn bị riêng cho chị đấy.”

“Chú đừng xem thường chị, chị đây là nữ quán quân chạy năm nghìn mét đó.” Ôn Đình cười hãnh diện, “Chú tin hay không, chị chạy còn nhanh hơn Lâm Vi nhé, cậu ấy chạy cự li dài cứ như đi tản bộ ấy.”

“VẬY CHỊ CHẲNG QUA CHẠY NHANH HƠN ĐI BỘ MỘT CHÚT MÀ THÔI.”

“Ôi, thế chú cứ đợi xem thành tích xuất sắc của tôi nhé.”

“Mong quá đi chứ, hi vọng khi chị chạy về đích, viện y học sẽ không đứng đầu từ dưới lên.” Diệp Kính Văn cười nhận lấy chìa khóa trong tay Ôn Đình, “Chị vào sân đi, bên hội trường để tôi với Tất Linh lo.”

Mười giờ, sau lời mở đầu đông dặc của người dẫn chương trình, cuộc chạy tiếp sức kỷ niệm ngày thành lập trường được khai mạc đúng giờ.

Tiếng súng vang lên, vận động viên từng học viện bắt đầu cạnh tranh quyết liệt, từng trận vỗ tay nối tiếp nhau bùng nổ trên khán đài.

Hai đứa bình luận cũng không rảnh rang, kêu gọi mọi người hô khẩu hiệu.

Trong chốc lát, khẩu hiệu “Viện hóa học cố lên!”, “Viện ngoại ngữ cố lên!” vang lên trên khắp khoảng trời sân vận động.

Chạy tiếp sức lần này còn có hai hạng mục tranh giải nữa, là đội cổ động hay nhất và tín gậy độc đáo nhất.

“Các cậu xem, gậy của viện hóa học là ống nghiệm làm từ giấy!”

“Ống nghiệm lớn quá nha... chứa được tay trẻ con chứ chả chơi.”

“Gậy viện nhân văn sao giống xương thế kia, nghe nói là làm bằng bông, sờ vào chắc thích lắm ha!”

“Gậy viện y học... Hơ? Sao lại giống dao mổ thế nhỉ?”

“Chuẩn, là dao mổ! Nữ sinh viện y học cầm dao mổ chạy tiếp sức, thiệt hoành tráng quá đi...”

Hai đứa bình luận kẻ tung người hứng, mỗi lần nói đến một học viện, khán đài lại bùng nổ trận tung hô kinh thiên động địa.

“Bạn ơi, tín gậy viện y học năm nay là ai thiết kế?” Lâm Vi vỗ vai nữ sinh ngồi hàng trước.

Nữ sinh quay đầu lại nhìn Lâm Vi đẹp trai ngồi ngời ngời một thoáng, cười rạng rỡ, “Diệp Kính Văn lớp bọn em.”

“Ha ha, sáng kiến hay đấy.” Lâm Vi gật đầu cười, “Tiếc là tỉ lệ mất cân đối nghiêm trọng. Không giống dao mổ, giống dao thái rau hơn.”

“Cũng phải nha... dao hơi lớn thật.”

“Ai da nhìn kìa, em gái xinh xinh viện ngoại ngữ vượt qua viện y học nhà mình rồi kìa!”

“Sợ gì, phía sau còn cao thủ mà, viện ngoại ngữ toàn là bình hoa thôi, không tin cậu chờ mà xem, hai vòng nữa đảm bảo nhũn chân.”

“A a a viện kỹ thuật đuổi tới rồi! Cố lên cố lên!”

Khán đài nhao nhao cả lên, Lâm Vi nhẹ nhàng đứng dậy, đi tới khu tác nghiệp của bộ phận thu hình.

Tầm nhìn chỗ ấy rất rõ ràng, cũng có thể nhìn rõ vận động viên đang chờ tiếp gậy tại các điểm tiếp sức.

Có lẽ bởi chiếc áo mang theo nhiệt độ cơ thể Diệp Kính Văn, Lâm Vi cảm thấy toàn thân ấm vô cùng.

Đưa tay miết lấy góc áo sơ mi, Lâm Vi thâm mỉm cười.

Thì ra không phải mơ, là thật.

Diệp Kính Văn, dám hôn tôi, còn tự tiện cởi áo, tôi thề sẽ khiến cậu chết thật khó coi cho xem.

“Tĩnh ngữ rồi à?” Diệp Kính Văn phô ra cái bản mặt cười toe toét, đứng bên cạnh Lâm Vi.

“Ừm, cảm ơn áo của cậu, ngày mai tôi mang trả.” Lâm Vi cũng cười đáp lại Diệp Kính Văn, “việc bố trí hội trường của ban văn nghệ các cậu đã xong rồi à?”

“Ừ, treo mấy cái bóng bay ấy mà.” Diệp Kính Văn nhìn mấy cúc áo hơi lỏng trước ngực Lâm Vi, mỉm cười quay đầu qua, không nói thêm gì nữa.

“Nghe nói... tín gậy là do cậu thiết kế?” Lâm Vi chỉ phía xa.

“Chứ sao, mọi người nghĩ ra nào là kéo, ống tiêm, ống nghe cỡ nhỏ, tôi thì thấy dao mổ vẫn là có tính khái quát nhất.”

“Cậu chưa thấy dao mổ nhỉ.” Lâm Vi như đang nín cười, “Tỉ lệ mất cân đối quá.”

“Hơ, tôi đúng là chưa thấy, anh thấy rồi à?”

“Tất nhiên, tôi còn dùng dao mổ xác một lần rồi ấy chứ.”

Lâm Vi vẫn mỉm cười như cũ, nhưng Diệp Kính Văn lại thấy gai ốc sờn cả lên.

“Học kỳ sau bọn tôi bắt đầu học giải phẫu cơ thể nhỉ?”

“Ừm.”

“Thế thì sau này có chuyện gì phải nhờ đàn anh chỉ giáo rồi.”

“Không dám không dám.”

Lúc hai người đang nói chuyện thì một hồi chuông vang lên, cuộc thi chạy tiếp sức bước vào giai đoạn nước rút cuối cùng.

Vận động viên trên sân bắt đầu bắt chập tất cả, cổ động viên trên khán đài cũng gào lạc cả giọng.

“Viện y học đang xếp thứ ba.” Diệp Kính Văn nhìn Ôn Đình xa xa, quay sang hỏi Lâm Vi: “Anh thấy có vẻ nhất được không?”

“Có chứ.”

“Tin tưởng Ôn Đình thế cơ à?”

“Hồi trung học cô ấy từng giành quán quân, rất giỏi chạy đua.”

“Hai người học cùng trung học?”

“Ừm.”

Diệp Kính Văn cười cười, không nói thêm gì nữa.

Trong tiếng reo hò rung trời của đội cổ động, Ôn Đình bỗng nhiên tăng tốc liên tiếp vượt qua hai vận động viên trước mặt, đưa viện y học đến vị trí dẫn đầu.

Nhưng ngay tại nửa vòng sau cùng, nữ sinh của viện hóa học đang xếp hạng thứ năm bỗng ra sức vọt mạnh về phía trước! Chỉ thấy cô nàng vượt qua từng người từng người một, tại giây phút cuối cùng khi Ôn Đình sắp chạm đích, cả người cô bỗng bật lên trước, trở thành người cán đích đầu tiên!

Bình luận viên kích động tuyên bố kết quả cuộc thi, đám sinh viên cũng nhiệt tình đứng lên hò hét giương cờ học viện.

“Thực ra xuất phát muộn cũng không nhất định thất bại.” Diệp Kính Văn đột nhiên nhìn sang Lâm Vi, nói với ngữ điệu cực kỳ nghiêm túc.

Lâm Vi gật đầu cười, “Đó là đương nhiên, thắng bại là chuyện thường của nhà binh mà.”

“Cũng là chuyện thường trong tình yêu, phải không?”

“Hả?” Lâm Vi theo không kịp suy nghĩ của hắn, nghi hoặc nhìn sang Diệp Kính Văn.

“Nói cho anh biết một bí mật.” Diệp Kính Văn tinh quái cong môi lên, dán sát đến tai Lâm Vi, thì thầm bảo: “Thực ra, tôi là gay.”

“Ồ?” Lâm Vi thoáng im lặng, sau đó bình tĩnh gật đầu, “Có muốn tôi giới thiệu bạn trai cho cậu không?”

“Ha ha, không cần.” Diệp Kính Văn soi Lâm Vi một lượt, hé miệng cười rạng rỡ, “Định lực của anh khá lắm.”

“Thường thôi.”

“Anh không tin?” Diệp Kính Văn lại xán đến, mờ ám khoác tay lên vai Lâm Vi, nhưng người kia vẫn một mực cúi đầu, mỉm cười.

“Lâm Vi, tôi rất thích anh.” Diệp Kính Văn siết chặt cánh tay đang vòng qua vai Lâm Vi, nghiêm túc nói, “Cũng rất muốn... ôm anh.”

“Thế à?” Lâm Vi cười cười, nhẹ nhàng xoay thắt lưng, thoát khỏi bàn tay tinh quái của tên họ Diệp, sau đó đi về phía Trần Dược vừa mới thi xong, cho anh ta một cái ôm thật mạnh.

“Trần Dược, vất vả rồi.”

“Hô, một chết tôi, may mà không đứng bết, không thì các em viện mình bầm vằm tôi mất.”

“Cố hết sức là tốt rồi.”

Lâm Vi cứ thế vừa nói chuyện phiếm với Trần Dược, vừa đi tới lối ra sân vận động, hoàn toàn không đếm xỉa tới Diệp Kính Văn đang giương mắt đứng sau.

“Ồ, thế cũng là ôm á?” Diệp Kính Văn bất đắc dĩ cười cười, Lâm Vi à, anh quả thật không chơi kiểu thường, tôi muốn đích thân nhìn, mặt nạ của anh còn mang được bao lâu.

Sau khi kết thúc cuộc thi là giờ cơm trưa.

Buổi chiều Diệp Kính Văn vô công rồi nghề, về ký túc xá sắp xếp hành lý.

Bọn Hàn Dương cùng phòng nhiệt tình giúp Diệp Kính Văn thu dọn đồ đạc, cứ như chỉ mong hắn biến nhanh cho khuất mắt.

Nhưng Diệp Kính Văn chỉ nhét quần áo vào một cái vali, không dọn giường, nói câu đại khái là “Hôm nào tôi lại về đây ngủ chưa biết chừng”, làm các bạn cùng phòng chột hết cả dạ.

“Kính Văn, thùng mì tôm cậu cũng mang đi luôn à?” Hàn Dương chỉ vào cái thùng đặt ở góc tường, cười toe.

Diệp Kính Văn tiếp tục tháo máy tính, không ngẩng đầu lên chút nào. “Không cần, cậu muốn ăn tôi để lại cho.”

“Cám ơn hén, có muốn tôi tiễn cậu không? Cậu muốn dọn đến đâu?”

“Không cần, chỗ ấy gần trường, mang một hòm đồ đạc là đủ.”

“Thế cậu ở một mình à? Có quen không?”

“Từ lúc năm tuổi tôi đã ở một mình rồi.”

“Ồ...”

Mấy đứa cùng phòng tao nhìn mày, mày nhìn tao, chúng ta nhìn nhau.

“Được rồi, tôi đi đây.” Diệp Kính Văn kéo rương hành lý, quay đầu lại cười rộ lên, “Đừng có nhớ tôi đó.”

Sau đấy thoát cái đã ra khỏi kí túc xá.

Diệp Kính Văn đi rồi, điện thoại ký túc bống vang lên.

“A lô, đây là phòng 303 tầng một ký túc xá nam đại học T, xin hỏi ngài tìm ai?” Là tiếng Hàn Dương, nghe lễ phép không chịu được.

Bên kia đầu dây im lặng chốc lát, sau đó một giọng nữ tao nhã vang lên.

“Diệp Kính Văn có ở đây không?”

“Đi vắng rồi, chị là?”

“Cô là mẹ nó.”

“...”

“Nó dọn ra ngoài phải không?”

“Ấy... đúng vậy, dì, bạn ấy vừa mới đi thôi.”

“Dì biết rồi, cảm ơn cháu.”

Nói xong liền cúp điện thoại, Hàn Dương cầm ống nghe mãi không buông, nét mặt ngệt ra như vừa thấy ma.

“Má ơi, giọng mẹ nó nghe trẻ thật đó...”

Tiểu Chu hoài nghi nhìn Hàn Dương, “Mày nói nhầm vừa thôi...”

Hai người đang nói chuyện, chuông điện thoại lại vang lên.

“Alô, đây là phòng 303 tầng một ký túc xá nam đại học T, xin hỏi ngài tìm ai?”

“A, dì ạ, nó vừa mới ra ngoài mà.” Hàn Dương ngoác mắt sang Tiểu Chu, bảo cậu ta tới gần nghe ké.

“Dì?” Đối phương cười lạnh một tiếng, “Gọi lại lần nữa xem nào.”

“Ấy, chị Ôn Đình ạ?” Hàn Dương lau mồ hôi lạnh, “Em xin lỗi nhé, vừa rồi mẹ Kính Văn gọi điện thoại tới, giọng hơi giống giọng chị, em cứ tưởng...”

“Không phải giải thích.” Ôn Đình chặn họng thẳng thớm, “Nếu cậu ta đi vắng thì thôi.”

“Chị tìm cậu ta có việc gì sao?”

“Tôi không gọi được di động cho cậu ấy, nếu cậu liên lạc được, bảo cậu ta tới nay tới chỗ liên hoan.”

Dứt lời liền cúp điện thoại.

Hàn Dương nghiêm túc gật đầu với ống nghe, quay đầu bảo Tiểu Chu: “Bà chị Ôn Đình ghê gớm thật đấy.”

Hết chương mười một.

12. Chương 12: Cuộc Chơi Bắt Đầu

Nguồn: thuynguyetvien.wordpress.com

Vi vi đích vi tiểu

(Nụ cười mỉm của Lâm Vi)

Tác giả: Diệp Chi Linh

Biên tập: Xiaorong

Chương mười hai

Cuộc chơi bắt đầu

Trong hội diễn văn nghệ buổi tối, tiết mục của học viện nào cũng cực kỳ đặc sắc, nghe nói bởi Diệp Kính Văn và Tất Linh duyệt tiết mục rất nghiêm khắc nên tất cả những tiết mục không đạt đều bị loại. Tuy rằng làm thế sẽ mất lòng nhiều người, nhưng chất lượng hội diễn được tăng lên đáng kể.

Tiểu phẩm quá chất, thời trang độc đáo, đơn ca chuyên nghiệp, khiêu vũ đã mắt... Tiết mục phong phú, đáp ứng sở thích từng người, trình tự tiết mục cũng được sắp xếp chu đáo, động tĩnh kết hợp, cao trào liên tục. Có điều, suốt cả chương trình không thấy Diệp Kính Văn xuất hiện.

Ôn Đình đứng sau sân khấu cười suốt, ánh mắt dõi lên sân khấu dịu dàng như mẹ nhìn con.

“Chị gái, vẻ mặt chị hơi quá trớn rồi đó.” Tất Linh lè lưỡi đứng bên cạnh.

Ôn Đình liếc xéo Tất Linh, bảo, “Vì đây là lần cuối cùng chị làm tổng đạo diễn sân khấu.”

Tất Linh nghi ngờ hỏi: “Vì sao?”

“Không thể tiết lộ.” Ôn Đình cười hiền hòa, vỗ vai Tất Linh, “Linh Nhi, chị rất coi trọng em nha.”

Tất Linh cười gượng, da gà nổi khắp người.

“Hai người nói gì thế?” Lâm Vi đến cạnh Ôn Đình, nhìn vẻ mặt quái lạ của hai cô nàng, “Đừng quên chút nữa mở tiệc ăn mừng đó.”

“Đừng bảo lại ăn lẩu nhé.”

“Gần đây có quán KTV rất được, còn có tiệc đứng, vừa ăn vừa hát.” Lâm Vi dừng một chút, rồi cười rộ lên: “Các cậu có vẻ ghét lẩu thì phải.”

“Không phải em ghét lẩu mà là ruột em nó ghét, ăn một lần tiêu chảy luôn.” Tất Linh cười ngằn ngại với Lâm Vi.

Ôn Đình cúi đầu trầm tư, “Đi KTV cũng được, lâu lắm không hát, hơn nữa vừa vặn hôm nay ngày 10 tháng 11, hát cũng hợp lắm.”

“Diệp Kính Văn đâu?” Lâm Vi nhìn xung quanh một chút, giả bộ lơ đãng hỏi.

“Cậu ta nhắn tin bảo có việc không đến. Di động không gọi được, gọi về ký túc, bạn cùng phòng bảo cậu ta chuyển đi rồi.”

“Chuyển đi?” Lâm Vi cau mày, “Vậy chúng mình đi, không đợi nữa.”

Dạ hội kết thúc, đám người hội sinh viên do Lâm Vi dẫn đầu, thông thả tới KTV.

Vì là hội họp tự phát nên miễn hết mấy bước tổng kết của chủ tịch và trưởng ban, mọi người vào KTV, không chút khách sáo vớ lấy chén đĩa gấp đồ ăn.

“Lâm Vi, các cậu vào trước, tớ có chút việc.” Tới cửa phòng, Ôn Đình bỗng nhiên dừng lại.

Lâm Vi cũng không nghĩ nhiều, gạt đầu rồi cùng đám Tất Linh vào trong.

Trong phòng khá tối nhưng không ảnh hưởng nhiệt tình ăn uống của mọi người, chẳng bao lâu, trên bàn được bày đủ loại thức ăn nước uống màu mè, hoa quả đủ kiểu, cái gì cũng có.

Người của hội sinh viên làm gì cũng năng nổ — đặc biệt là lúc hốt tiệc.

Lâm Vi nhìn tướng ăn hùng hù của đám đàn em, chỉ biết cười nhạt.

Lúc Diệp Kính Văn lướt qua KTV, chợt thấy bóng người quen thuộc phía xa, dừng lại nhìn kỹ thì thấy, người đang đi tới đi lui ở cửa đích xác là Ôn Đình.

Bỗng nhớ ra hôm nay có tiệc ăn mừng, Diệp Kính Văn cười hiểu ý rồi đi về hướng cô.

Nhưng đi được nửa đường, hắn thấy một chiếc xe con màu đen dừng trước mặt Ôn Đình.

“Đình Đình, để em đợi lâu.” Cửa kính xe hạ xuống, lộ ra một gương mặt bảnh bao.

Ôn Đình tới gần đó, không biết nói thảm điều gì khiến anh chàng kia mỉm cười, sau đấy chỉ lên má mình.

Ôn Đình cười, cúi đầu xuống hôn anh ta, rồi xe chạy đi, cô quay người vào KTV, tỉnh bơ như chưa xảy ra chuyện gì.

“Chị Ôn Đình chịu vào rồi đấy à? Đang chờ chị hát đây!” Mấy tên đàn em vừa thấy cô liền niềm nở dang mic lên.

“Hê, tôi đến rồi, không muộn chứ.” Diệp Kính Văn bất thành linh phô mặt ra, thế mà chỉ khiến mọi người ngạc nhiên trong chốc lát.

Diệp Kính Văn tối nay không giống mọi khi, mặc quần bò áo sơmi chỉnh tề, quần không khoét lỗ, cúc áo được cài ngay ngắn, cũng không in hình thù kỳ quái gì ở trên cả...

Thoạt nhìn chính hiệu học sinh ngoan.

“Kính Văn tới à? Đến ăn thứ gì đi!” Có bạn cùng ban văn nghệ cười đưa cho Diệp Kính Văn bộ chén nĩa.

Diệp Kính Văn gật đầu cảm ơn, sau đấy chộp một miếng dưa đưa lên mồm cắn.

“Hai người không ăn à?” Diệp Kính Văn cực kỳ trơ trên chen đến bên cạnh Lâm Vi, ra vẻ dửng dưng đưa dưa đến miệng anh, “Ăn ngon lắm, thử xem.”

Lâm Vi cau mày, ngó thấy dấu răng đều đặn hằn trên miếng dưa, lưỡng lự một chút rồi quay đầu sang chỗ khác.

Diệp Kính Văn chuyển sang cười hỏi Ôn Đình, “Bà chị muốn ăn hông?”

Ôn Đình cười cười, đứng lên tránh đi.

“Cậu đuổi Ôn Đình, có chuyện muốn nói với tôi sao?” Lâm Vi tỉnh bơ liếc nhìn Diệp Kính Văn, “Mời người khác ăn đồ mình ăn dở, có cá tính đấy.”

“Hi hi, tôi có chuyện muốn nói mà.” Diệp Kính Văn ăn hết chỗ dưa còn lại, sau đó sán môi đến tai Lâm Vi, khẽ nói: “Trên đầu anh có mũ.”

“Cậu có ý gì?” Lâm Vi trầm mặt.

Diệp Kính Văn hạ giọng xuống, “Mũ xanh.”

Lâm Vi lườm hắn, không nói gì.

“Không hiểu sao?” Diệp Kính Văn cười cười, “Ý tôi là...”

“Hiểu rồi.” Vẻ mặt Lâm Vi thật u ám, “Có điều, chuyện này không liên quan đến cậu.”

Diệp Kính Văn lắc lắc đầu, “Một số đóa hoa tuy đẹp đấy, tiếc là đầy gai, một số khác tuy rằng cũng đẹp, nhưng mùi hơi thối, một số nữa...”

“Rốt cuộc cậu muốn nói gì hả?” Lâm Vi mắt long sòng sọc, bảo, “Tôi nói, mắt cậu ấy, tiêu cự phim chụp gặp vấn đề cả rồi, dù cậu thấy gì cũng chỉ là bề ngoài mà thôi.”

“Ồ?” Diệp Kính Văn mỉm cười, “Nhưng giờ tôi nhìn thấy hết bên trong anh rồi.”

Diệp Kính Văn chậm chậm vươn ngón tay, chỉ vào ngực Lâm Vi, “Tim anh... đang cuống.”

“Chỗ cậu chỉ là phổi.” Lâm Vi lườm hần, đứng dậy đi đến trước đám người.

“Lâm Vi, đến đây, uống bia!” Có mấy người hình như đang chơi bài, Lâm Vi nhập bọn, bỏ cả Diệp Kính Văn lẫn Ôn Đình.

Số Lâm Vi có lẽ không đỡ lắm, lần nào cũng thua, đám đàn em nhân cơ hội bắt đàn anh uống rượu.

“Anh giai em mời anh chén này, chúc hội sinh viên mình ngày càng đoàn kết!” “Chúc anh giai thân thể khỏe mạnh công việc thuận lợi!” “Chúc đàn anh tình yêu mỹ mãn!”

Lâm Vi cười, ngửa đầu không nhìn mà uống cạn từng ly, mang vẻ cực kỳ phóng khoáng.

Diệp Kính Văn nhìn gương mặt ấy mỉm cười, chợt thấy tim mình nhói nhói.

“Anh Lâm Vi, lâu lắm không nghe anh hát, làm một bài đi!” Có vài người say rượu bắt đầu hò hét.

“Lâm Vi hát dễ nghe lắm nhé, cơ mà chủ tịch nhà mình giấu nghề, từ lần tham gia thi hát hồi năm nhất thì giải nghệ, hi hi hi...”

“Lại đây hát một bài, cho mấy em khoa dưới nghiệm luôn.”

Lâm Vi cười nhạt, nhận lấy mic.

“Chọn bài hộ tôi, Quá nhiều.”

Trong giai điệu quen thuộc, giọng hát trầm ấm của Lâm Vi vang lên, hiện trường vốn ồn ào bỗng yên tĩnh trở lại.

“Phải chăng đã hứa hẹn cho em quá nhiều, nên những gì anh đem đến vẫn chưa đủ, em thủy chung có muôn vàn lý do, anh vẫn tôn trọng cảm giác nơi em.”

“Để em điên loạn, để em buông thả, tưởng rằng sẽ có ngày em động lòng, lời đồn đại anh vờ như không biết.”

“Đến khi giấc mộng vỡ tan, thấy rõ nước mắt hội hận của em, anh những muốn cho em thêm cơ hội, những muốn hỏi em thật ra yêu ai...”

Giọng ca có chút kiềm nén âm vang bên tai, tựa như có một sức lôi cuốn mãnh liệt làm tim người ta cũng run rẩy theo nhịp nhạc.

Ôn Đình lặng lẽ ngồi trong góc, ánh đèn mờ ảo trong phòng hắt lên gương mặt cô, trong mắt ánh lên vết nước lấp lánh, nhưng nước mắt chẳng rơi xuống bao giờ.

“Sao anh có thể nhẫn tâm khiến em chịu giày vò, là anh cho em tự do quá nhiều, nếu em muốn bay đi, đau đớn này hãy để anh gánh vác...”

Ca khúc chấm dứt, trong phòng vẫn im lặng như trước, một vài ánh mắt nghi hoặc quét tới Lâm Vi và Ôn Đình.

“Vỗ tay cái coi.” Lâm Vi cười cười bảo mọi người, xóa đi sự yên ắng ngượng nghịu, “Lâu rồi không hát, tôi còn sợ hát sai đây.”

“Hát quá chuẩn hát quá chuẩn, rất dễ nghe!”

“Đúng đó đúng đó, thâm tình quá ha! Nghe cảm động thiệt đó.”

Tiếng vỗ tay và tiếng ca ngợi vang lên, Lâm Vi cười hỏi, “Còn ai hát không? Không thì tôi thêm bài nữa.”

“Đừng hát nữa.” Diệp Kính Văn đi qua đoạt mic trong tay anh, “Anh say rồi, Lâm Vi.”

“Tôi say? Tôi còn nhận ra cậu là ai mà, hà hà, cậu là Trần Được chứ gì.”

Diệp Kính Văn cau mày, đưa tay giữ vai Lâm Vi, anh lại thoải mái đến bất ngờ mà dựa vào Diệp Kính Văn, nhắm nghiền hai mắt.

“Mọi người cứ vui tiếp đi, tôi dìu anh ấy về.” Diệp Kính Văn xị mặt bảo.

“Kính Văn.” Hần vừa ra đến cửa, chợt nghe thấy giọng Ôn Đình vang lên từ phía sau, “Tôi đã nói, Lâm Vi phức tạp hơn cậu nghĩ rất nhiều.”

Diệp Kính Văn làm mặt lạnh, “Tôi thích người phức tạp.”

“Nhiều chuyện không phải như cậu nghĩ, tôi nghĩ chúng ta nên dành thời gian nói chuyện đằng hoàng.”

“Chị không phải giải thích, chị đã không biết quý trọng thì để tôi.”

“Quả nhiên.” Ôn Đình hạ mắt xuống, “Cậu thích cậu ấy?”

“Chị nói không sai, tôi thích anh ta, hơn nữa, tôi sẽ khiến anh ta cũng thích tôi.”

“Nhỡ rõ lời tôi nói không? Cậu thích ăn lẩu kiểu gì thì tùy, nhưng đừng làm hỏng nước của tôi.”

Diệp Kính Văn cười lạnh: “Tôi đối với chị, không có hứng thú.”

“Tôi biết cậu là loại người không từ thủ đoạn để đạt mục đích, có lẽ sẽ KO cả tôi, có điều, tôi không phải tình địch của cậu, cậu nhận sai mục tiêu rồi.”

“Ồ? Chị không phải bạn gái Lâm Vi?”

“Không phải.”

“Trên diễn đàn nói hai người là một cặp?”

“Trên đây còn bảo ngày mai tận thế ấy chứ.”

“Thế...” Khóe miệng Diệp Kính Văn cong lên một nụ cười lạnh lùng, “Tình địch của tôi là ai?”

“Tôi không rõ lắm.”

Diệp Kính Văn yên lặng một lát, rồi lạnh nhạt nói: “Ôn Đình, tôi cảnh cáo chị, người chống lại tôi, không có kết cục tốt đâu.”

“Ha ha, lộ đuôi sói rồi kìa.” Ôn Đình khẽ cười, nhìn thoáng qua Lâm Vi đã ngủ say, “Lâm Vi, tớ cầu nguyện cho cậu.”

Diệp Kính Văn nhẹ nhàng gạt tóc mái xoa ra trên trán Lâm Vi, bảo Ôn Đình: “Bây giờ tôi muốn đưa anh ta về chỗ tôi.”

“Tùy cậu.” Ôn Đình xoay người, mang theo vẻ duyên dáng đi khỏi.

Diệp Kính Văn gật đầu mỉm cười, hôn hôn lên trán Lâm Vi.

“Lâm Vi, tôi nghĩ, cuộc chơi của hai ta nên bắt đầu thôi.”

Hết chương mười hai.

13. Chương 13: Màn «xôi Thịt » Quái Đản

Nguồn: thuynguyetvien.wordpress.com

Vi vi đích vi tiếu

(Nụ cười mỉm của Lâm Vi)

Tác giả: Diệp Chi Linh

Biên tập: Xiaorong

Chương mười ba

Màn «xôi thịt » quái đản

“Tỉnh táo chút đi.” Diệp Kính Văn vừa vào cửa liền lôi luôn Lâm Vi vào phòng tắm.

“Ừm, đây là chỗ nào?” Lâm Vi vẫn mơ mơ màng màng, loáng thoáng thấy được bóng người mơ hồ di chuyển trước mắt, “Cậu là ai?”

Diệp Kính Văn không trả lời, cứ thế cởi quần áo Lâm Vi ra, sau đó mạnh tay ném anh vào trong bồn tắm.

“Tôi thấy anh nên tắm qua cái đã, cả người nồng nặc mùi rượu.”

“Cậu là tên Diệp Kính Văn biến thái chứ gì...” Lâm Vi vùng vẫy một lúc, cảm thấy mình như rơi vào một dòng nước xoáy thật sâu, không cách nào thoát được, miệng còn hớp phải mấy ngụm nước.

“Khụ khụ.” Lâm Vi ho hai tiếng, liền được Diệp Kính Văn đỡ ngồi dậy.

Dòng nước ấm nóng từ trên đầu chảy xuống, Lâm Vi thoải mái nhắm hai mắt lại.

Diệp Kính Văn lột sạch quần áo Lâm Vi, tỉ mỉ cọ rửa cả người anh.

“Tôi không cần biết quá khứ của anh thế nào.” Diệp Kính Văn di ngón tay đến điểm yếu của anh, cười nhẹ rồi vỗ về một chút, “Nhưng hiện tại và tương lai của anh...”

Diệp Kính Văn kéo Lâm Vi lên, đưa môi tới gần, nhẹ hôn lên nơi tim anh, “Nơi này, chỉ được có mình tôi.”

Trong mơ màng, Lâm Vi cảm thấy có thứ mềm mềm ướt ướt du di trên ngực mình, sau đấy trượt đến đầu nhũ, kích thích vừa nhột vừa tê khiến cơ thể anh cong lên, vô thức rên rỉ thành tiếng.

“Ừm... buồn...”

Lâm Vi khó chịu né tránh.

Diệp Kính Văn dừng động tác, vớ lấy một chiếc khăn tắm thật to bọc cả người anh lại rồi lau khô.

“Lâm Vi, đừng trách tôi thừa nước đục thả câu hen, tôi không muốn lúc anh tỉnh lại liền đâm vỡ cảm tôi đâu.”

Diệp Kính Văn bế Lâm Vi rồi đi hướng phòng ngủ.

Hắn xốc ra giường trắng tinh lên, nhẹ nhàng đặt Lâm Vi toàn thân trần trụi lên giường.

Lâm Vi vừa mới tắm xong, khắp làn da lan tỏa một tầng sáng nhàn nhạt, lồng ngực trắng trẻo không tì vết, xương đòn tinh tế, hai chân thẳng thon dài, còn bộ phận chôn sâu trong bụi cỏ giữa hai chân không che giấu chút nào mà hiện ra trước mắt Diệp Kính Văn.

Diệp Kính Văn nấn ná nhìn xuống cơ thể xinh đẹp trần trụi của Lâm Vi, “Hừ, nên xuống tay từ chỗ nào nhỉ?”

Hắn cười gian xảo, thoát cái đã lột hết quần áo toàn thân, cúi người đè xuống.

Sự tiếp xúc sát sao không kẽ hở giữa làn da nóng ấm và thân thể của mình khiến sống lưng Diệp Kính Văn run lên đầy hưng phấn.

“Hôn anh trước vậy, nụ hôn đầu giữa hai chúng ta.”

Diệp Kính Văn bật cười rồi tiến lại gần, nhẹ nhàng dán môi lên đôi môi hồng hào của Lâm Vi, vươn lưỡi liếm lên.

Lâm Vi tựa như đang mơ thấy chuyện vui nào đó, hé miệng cười rộ, “Ngọt quá...”

Còn chưa nói xong, Diệp Kính Văn đã nhân cơ hội vói lưỡi vào khoang miệng anh.

Lâm Vi cau mày, thứ đang lướt qua khắp nơi trong miệng khiến anh hơi khó chịu, theo bản năng vươn lưỡi muốn đẩy nó ra ngoài, lại bị Diệp Kính Văn bắt lấy, triển miên mút vào.

“Ừm...”

Lâm Vi phát ra vài tiếng rên rỉ khó chịu, lọt vào tai Diệp Kính Văn lại trở thành cảm dỗ trí mạng.

Diệp Kính Văn càng hôn càng sâu, đầu lưỡi lần lượt quét qua vòm miệng Lâm Vi, như tuyên bố quyền làm chủ của mình.

Lâm Vi chệnh choáng, cảm thấy thứ trơn mịn trong miệng thật ra cũng không đáng ghét cho lắm, cảm giác tê dại, mềm mềm, ngọt ngào, rất dễ chịu. Vì thế anh không phản kháng nữa, ngoan ngoãn mở miệng để Diệp Kính Văn hôn thỏa thích.

Diệp Kính Văn cuốn chặt lưỡi mình với lưỡi Lâm Vi, chu đáo tỉ mỉ mà hôn anh, tay cũng không rảnh, ngón cái và ngón trỏ nắm lấy đầu nhũ phải của anh, nhẹ nhàng xoa lên, rất nhanh đầu nhũ đỏ sạm đã đứng thẳng, tựa như anh đào chín mọng người hái đi.

Cảm thấy hơi thở Lâm Vi dồn dập hẳn lên, Diệp Kính Văn rút khỏi miệng anh, lại dời đến đầu nhũ trái liếm tiếp.

“Như thế mới cần, đúng không.” Diệp Kính Văn khẽ cười.

“Ừ...” Lâm Vi lúng búng nỉ non, cơ thể say rượu mãi cảm lạ thường, đầu nhũ bị Diệp Kính Văn đùa bỡn, dục vọng phía dưới cũng có xu hướng chậm chậm ngẩng đầu.

Diệp Kính Văn duỗi ngón tay, gõ lên thứ đang rụt rè vươn lên, thứ ấy tựa như sợ Diệp Kính Văn mà run rẩy lui về.

“Thật đáng yêu...”

Diệp Kính Văn cười hiền, phủ bàn tay lên nơi ấy, sự nhẹ nhàng vỗ về ban đầu tựa như không thỏa mãn được nó, Diệp Kính Văn liền tăng sức, các ngón tay chuyển động lên xuống theo quy luật, nhìn thấy bộ phận mềm mại của Lâm Vi dần dần cứng lên trong tay mình, Diệp Kính Văn cong miệng cười hài lòng.

“Anh xem, nó ngoan quá thể.”

Diệp Kính Văn tinh quái véo nhẹ, khiến cho Lâm Vi thở hắt ra.

Bởi ham muốn đang lên, mặt Lâm Vi hiện ra một lớp màu đỏ ửng ngượng ngùng, thân thể không ngừng vùng vẫy, tựa như muốn nhiều hơn nữa.

“Lâm Vi, thật muốn chụp hình anh lúc này. Anh không biết, anh cuốn hút tới mức nào đâu...” Diệp Kính Văn hôn hôn khuôn mặt anh, “Món ăn hấp dẫn như vậy, bỏ qua cũng thật lãng phí phải không?” Diệp Kính Văn buông tay, Lâm Vi mất mát quay người, cọ lên mình Diệp Kính Văn.

“Ừm...” Trung tâm thân thể lại bị ai đó nắm trong tay, nhẹ nhàng vuốt ve. Lâm Vi đang thật căng mà không thể trút ra, chỉ biết bứt rứt lặn qua lộn lại, run rẩy cọ sát trong tay Diệp Kính Văn, cảm giác xa lạ mà mãnh liệt khiến anh bật nức nở trong mờ mịt.

“Ừ... Ừm...”

“Ăn tốt, nếu mà không tiêu hóa được, hai chúng ta cùng nhau phá đi, được không?” Diệp Kính Văn một tay nhẹ nhàng trấn an Lâm Vi, tay kia vươn về phía tủ đầu giường, lấy ra một chiếc bình nhỏ trong suốt.

“Ừm...” Lâm Vi bị Diệp Kính Văn khống chế, bờ môi tràn ra từng tiếng rên rỉ hoang mang, hoàn toàn chẳng hay hấn ta đang nói gì.

“Anh đồng ý rồi đấy nhé.” Diệp Kính Văn cười hôn chóc lên khóe miệng anh, “Vậy tôi khởi động ngay đây.”

Nói xong, liền duỗi tay men theo sống lưng, lẳng lặng mò tới giữa hai đùi Lâm Vi.

Dường như Lâm Vi cảm giác thấy nguy hiểm, toàn thân căng thẳng, cặp chân thon dài khép chặt lại. Diệp Kính Văn thấy thế, chèn đầu gối giữa hai chân anh, buộc anh tách ra.

Lâm Vi bắt đầu yếu ớt vùng thoát, cảm giác áp bách đến nghẹt thở khiến anh vô thức muốn kháng cự, vươn hai tay chống lên ngực Diệp Kính Văn, dùng sức đẩy ra.

Diệp Kính Văn từ từ nhìn Lâm Vi đang chống cự nửa vờ, thở dài rồi ghì anh xuống, hôn thêm lần nữa.

Lâm Vi tựa hồ rất thích lưỡi Diệp Kính Văn, dần dà ngừng ngo nguậy để chuyên tâm mút lấy môi lưỡi người kia.

Dục vọng dâng trào còn đang tỳ lên bụng Diệp Kính Văn chưa trút ra, thân thể Lâm Vi đỏ bừng vì ham muốn, đôi mắt cũng mất đi tiêu cự, chỉ thấy mê mang.

“Khó chịu...” Sau khi hôn xong, Lâm Vi thấp giọng rên rỉ, tay bắt giắc duỗi về phía chỗ đang căng đến phát đau kia, song lại bị Diệp Kính Văn chặn lại.

Lâm Vi bắt mãn giây giụa, “Khó chịu... khó chịu quá...”

“Sẽ hết ngay thôi.”

Diệp Kính Văn cười gian, hôn liên tiếp từ xương quai xanh đến giữa hai chân anh, nhìn thoáng qua phần đang sưng sưng thũng thũng kia, không chút do dự bèn há miệng ngậm vào.

“A...” Cảm thấy dục vọng của mình được bao phủ trong ấm áp, Lâm Vi thở dài đầy thỏa mãn, thân thể vô thức cong lên, muốn đi vào sâu thêm chút nữa.

Diệp Kính Văn linh hoạt khiêu khích Lâm Vi, nuốt vào nhả ra đều đặn, khiến anh trải nghiệm từng đợt khoái cảm mãnh liệt.

“A... U... Ừm...” Lâm Vi thở hào hển, hai tay nắm chặt ra giường giữ lấy mình.

Diệp Kính Văn mỉm cười, khẽ mút mạnh.

“A...” Lâm Vi run rẩy một hồi, chất lỏng trắng đục phun vào trong miệng Diệp Kính Văn.

Hô hấp hai người đều có chút bất ổn, Lâm Vi mờ mịt chẳng biết mình đang ở xứ nào, khoái cảm lớn lao khiến anh có thoáng thanh tỉnh, có điều mệt mỏi sau khi dâng trào lại làm anh mê đi lần nữa.

Ngón tay Diệp Kính Văn mò mẫm chút xíu giữa đùi Lâm Vi, nhẹ nhàng chọc chọc phía sau anh, nơi ấy co lại như thể đang xấu hổ.

“Nếu giờ tôi ăn anh, ngày mai khi tỉnh lại, liệu anh có căm ghét tôi không?” Diệp Kính Văn khẽ cười, len một ngón tay vào trong Lâm Vi.

Vật lạ xâm nhập khiến Lâm Vi khó chịu cau mày, vận lưng muốn đuổi nó ra.

Diệp Kính Văn thở dài, “Theo tính cách của anh, nếu tôi mà làm thế, e rằng không chỉ đơn giản là kiệt lý thôi đâu.”

“Anh cho tôi ung thư dạ dày với ung thư đại tràng chưa biết chừng, ha ha.”

Ngón tay Diệp Kính Văn ra ra vào vào đằng sau Lâm Vi, hấn vừa ý tán thưởng: “Tiếc quá, bên trong anh thật nóng, thật chặt.”

Lâm Vi bắt đầu vùng vẫy, Diệp Kính Văn cười, rút ngón tay ra.

“Nếu tôi cưỡng ép anh, chúng ta coi như xong nhỉ.” Diệp Kính Văn thở dài, “Anh ấy, quá kiên cường, chắc chắn không chịu nổi loại sỉ nhục này, chỉ sợ sẽ cầm dao đâm xương tôi thật đấy chứ.”

“Cho nên là...” Diệp Kính Văn duỗi tay, lại phủ lên dục vọng hầy còn uể oải của anh, “Anh tới cưỡng ép tôi đi.”

Dứt lời, hấn mỉm cười nắm chặt lấy nơi yếu ớt ấy, chuyển động lên xuống.

Lâm Vi say rượu nên ý thức mơ hồ, thân thể càng thêm thành thật, bộ phận trong tay Diệp Kính Văn nhanh chóng cương lên.

Diệp Kính Văn mở nắp chiếc lọ trong suốt kia, miết ít chất lỏng lạnh cóng ra tay, sau đó thoa đều lên phần thân anh.

“Nhìn cũng đẹp đấy.” Diệp Kính Văn khen ngợi, thấy dục vọng đã cứng lắm rồi, liền đứng dậy, ngồi khóa trên eo Lâm Vi.

Hai tay hắn đỡ lấy dục vọng của anh, rồi hạ thấp người xuống, nhưng...

“Anh không phối hợp thì không vào được đâu...” Diệp Kính Văn cau mày, “Tôi cũng không thể tự mình làm giã được, đúng không?”

Lâm Vi vừa cao trào xong nên mệt ngủ thiếp đi, chẳng hề hay biết Diệp Kính Văn đang giở trò với mình.

“Ôi, vậy phải cáo lỗi rồi.” Diệp Kính Văn vỗ vỗ dục vọng đang lên, bảo: “Chủ chú mày say giấc rồi, phần chần như thế làm gì hử.”

“Được rồi, anh đây đành giúp chú giải quyết lần nữa vậy.”

“Sau này phải trả lại gấp bội, nghe chưa?”

“Có câu lấy thủ làm công, anh đây lấy thụ làm công, chú mày phải nhớ ơn anh đấy nhé.”

Diệp Kính Văn lăm bả lăm bầm, lại cúi đầu ngậm lấy dục vọng Lâm Vi...

Đêm sâu thăm thẳm.

Ánh đèn phòng ngủ cuối cùng cũng vụt tắt.

Trên chiếc giường trắng tinh, thân thể hai chàng trai trẻ dán chặt lấy nhau.

Những nhịp thở nối tiếp dần dần hòa làm một.

Tựa như trời sinh đã định phải chung đường, hoàn mỹ mà hòa hợp.

Hết chương mười ba.

Lời tác giả:

Huhu, H kì quá...

Sau này còn gặp nhiều

Về phần Diệp Kính Văn tôi không có gì để nói, cậu ta là người sao Hỏa, cả nhà thông cảm thông cảm –

14. Chương 14: Cậu Nói Là Tôi Ôm Cậu?

Nguồn: thuynguyetvien.wordpress.com

Vi vi đích vi tiểu

(Nụ cười mỉm của Lâm Vi)

Tác giả: Diệp Chi Linh

Biên tập: Xiaorong

Chương mười bốn

Cậu nói là tôi ôm cậu?

Nắng sớm êm dịu xuyên qua rèm cửa sổ, rọi vào căn phòng. Lâm Vi choàng tỉnh, khẽ nhúc nhích một chút, chiếc chăn êm mềm phát tiếng sột soạt dễ nghe, anh ngồi dậy, duỗi thẳng lưng, một thân thể ấm nóng bỗng sán lại gần. Lâm Vi cứng người chừng ba mươi giây, rồi mới thất thần quay đầu sang, lại nhìn thấy gương mặt say ngủ của Diệp Kính Văn.

Diệp Kính Văn hít thở đều đều, từng làn hơi ra vào nối tiếp nhau thổi mấy sợi bay tóc mái phủ trên trán bay lất phất, gương mặt mơ màng đang mỉm cười rất thỏa mãn, hưởng thụ sự thoải mái và an tường hiếm có, hàng mi dài ngả bóng nhàn nhạt. Nhưng hình ảnh kia hiện chưa đáng để tâm, vấn đề quan trọng lúc này là chuyện bả vai trần của cậu ta đang lộ ra khỏi chăn.

Lâm Vi nhắm mắt lại, hít vào một hơi thật sâu, rồi lại mở ra.

Diệp Kính Văn vẫn say ngủ bên cạnh.

Đây không phải mơ.

Đây là sự thật còn phũ phàng hơn cả ác mộng!

Xúc cảm lạ lùng từ ma sát giữa da và vỏ chăn khiến Lâm Vi ý thức rõ ràng rằng, hiện tại, mình đang khỏa thân.

Thế còn Diệp Kính Văn...?

Không cần vén chăn lên cũng biết.

“Dậy mau.” Lâm Vi cách một lớp chăn lay cậu ta dậy.

Tên kia từ từ mở mắt, nhìn anh cười ngọt ngào.

“Tỉnh rồi à?” Diệp Kính Văn dụi mắt ngồi dậy, cơ thể trần trụi tiếp xúc với không khí khiến cậu ta hơi rụt người lại. Vết đỏ chói mắt trên ngực như đang khiêu khích trước mắt Lâm Vi, kết hợp với nước da trắng trẻo lại càng hiện lên rõ nét, tỏa ra sức hấp dẫn chết người.

“Chuyện này...” Lâm Vi gượng gạo tránh tầm mắt.

“Tôi còn muốn ngủ, lạnh quá, anh ôm tôi đi.” Diệp Kính Văn như mèo con cọ cọ vào lòng Lâm Vi, hai tay ôm eo anh, ngoan ngoãn cúi đầu vùi vào ngực anh. Lâm Vi cứng còng, muốn đẩy cậu ta ra, nhưng thấy thân thể phủ đầy dấu hôn ấy, tay chân vụng về, chỉ có thể ngượng ngùng ngồi im không nhúc nhích. Bởi vì quá mức choáng váng và căng thẳng, Lâm Vi chẳng hề hay biết, Diệp Kính Văn trước ngực anh đang cong miệng cười gian.

“Kính Văn, tôi nghĩ... chúng ta phải nói chuyện...” Lâm Vi hít sâu một hơi, bình tâm lại một chút, “Tối qua tôi uống rượu, có chuyện gì xảy ra phải không?”

Tuy cảnh trước mắt đã nói lên rằng chuyện tối qua không bình yên gì, nhưng trong lòng Lâm Vi vẫn có chút hi vọng, hi vọng tất cả chuyện này chẳng qua chỉ là một trò đùa dai của Diệp Kính Văn mà thôi.

Diệp Kính Văn dụi mặt vào ngực anh, giả vờ xấu hổ trả lời: “Cũng không có gì đâu, mặc dù tôi không ngờ chuyện như vậy lại xảy ra, nhưng mà tư tưởng tôi thoáng lắm, không trách anh đâu mà sợ.”

Lâm Vi thầm khấn cầu, ngàn vạn lần đừng có nói ra lời đáng sợ đằng sau đấy nhá, có điều tên kia chẳng biết quái gì, vẫn nép vào ngực anh, phun ra một câu gây sốc cực kỳ.

“Anh nói anh thích tôi, rồi đề tôi, tuy con trai bị đề có chút khó chịu, nhưng vì đây là anh nên tôi chấp tất.”

“Còn là lần đầu tiên, rất đau đấy.”

“...” Lâm Vi lại hít một hơi sâu nữa, gần từng tiếng hỏi: “Cậu, nói, tôi, ôm, cậu?!”

“Đúng vậy.” Diệp Kính Văn ngẩng đầu lên, cười ngọt ngào, “Anh không thấy khó chịu đúng không? Nhưng phía sau tôi đang đau lắm, anh không tin thì xem đi.”

Diệp Kính Văn nói được làm được, duỗi tay xoắn vặn, ném xuống sàn.

Giường chiếu hỗn độn, vết bẩn ố vàng, giữa hai chân đinh dính, còn có vết máu loang lổ...

Cảnh tượng phóng đảng lồ lộ trước mắt Lâm Vi...

Thôi khỏi cần kiểm tra đằng sau cậu ta làm gì.

Lâm Vi thở hắt ra, nhẹ nhàng đẩy Diệp Kính Văn trong lòng, ôn hòa nói: “Xin lỗi, tối qua uống nhiều quá. Tôi...”

“Tôi biết mà.” Diệp Kính Văn buồn bã, thu lại nụ cười, vẻ mặt bí xị.

Đối diện với gương mặt tràn đầy âu sầu kia, một Lâm Vi luôn luôn bình tĩnh giờ đây lại luống cuống, mấy câu nghi vấn kiểu “Cậu đang giở trò chứ gì?”, “Cậu chơi tôi phải không?”, “Sao tôi ôm cậu được?” đều phải nén lại không nói, cuối cùng tất cả hóa thành một tiếng thở dài thật dài.

“Làm cậu bị thương phải không? Tắm rửa qua cái đã...” Giọng nói Lâm Vi dịu dàng đến chính anh cũng thấy ngỡ ngàng. Vươn tay định đỡ Diệp Kính Văn, lại bị đối phương gạt phăng ra. Cậu ta tùy tay rút một chiếc khăn tắm thật to ở đầu giường quần quanh người, sau đó lẳng lặng đứng dậy xuống giường, khập khiễng lết vào phòng tắm.

“Kính Văn...” Lâm Vi muốn đứng lên đuổi theo, mà toàn thân lại trần trụi...

Nhìn khắp bốn phía thì phát hiện quần bò bị ném tới góc tường, áo trong bị xé thành hai nửa, quần lót cũng chẳng biết vứt đâu. Anh khẽ than một tiếng, có lẽ tối hôm qua quá kịch liệt, chắc Kính Văn bị thương nặng lắm... Nghĩ đến đây, anh cũng không tìm quần áo mặc vào, cứ thế khỏa thân đi hướng phòng tắm.

Diệp Kính Văn im lặng kì lạ, tiếng nước ào ào trong phòng khiến Lâm Vi áy náy. Anh gõ cửa, nhẹ giọng nói: “Để tôi vào giúp cậu...”

“Không cần.” Diệp Kính Văn lạnh lùng cự tuyệt.

Lát sau, Diệp Kính Văn quần khăn tắm đi ra, rồi vòng qua Lâm Vi vào phòng ngủ. Lâm Vi xấu hổ cảm thấy tại chỗ, không biết làm gì cho phải. Từ bé đến giờ anh chưa khi nào thấy lúng túng như vậy, hội trưởng từng xử lí thành thạo các công việc của hội sinh viên, hiện tại chỉ biết đứng ngây ra trước cửa phòng tắm, mắt dõi theo bước chân Diệp Kính Văn.

“Anh mặc quần áo trước đi, quần lót cũng được giặt sạch, tôi cam đoan không động vào đâu.” Diệp Kính Văn từ phòng ngủ đi ra, ném cho Lâm Vi một bộ quần áo, “Đi tắm, rồi ra khỏi đây.”

“Tôi biết bây giờ có nói cũng không ích gì.” Lâm Vi hạ mắt xuống, ngón tay nắm chặt chiếc áo sơ mi mềm mại, “Tuy rằng uống rượu, nhưng... tôi sẽ chịu trách nhiệm về hành vi của mình.”

“Chịu trách nhiệm? Chịu thế nào?” Diệp Kính Văn lạnh lùng cười, gần từng tiếng nghiêm túc: “Thứ tôi muốn, là trái tim anh, anh đền nổi không?”

Lâm Vi cúi đầu không nói.

“Nếu anh không thích tôi thì cứ xem như chuyện hôm qua chưa từng xảy ra đi.”

Diệp Kính Văn xoay người vào phòng ngủ, thuận tay đóng cửa lại. Lâm Vi đứng ngẩn ở đó một lát, sau đấy lẳng lặng vào phòng tắm, vịn vòi sen tới mức mạnh nhất xối xuống người.

Vì sao sự tình này lại phát sinh...

Đàn em mới hôm qua còn vui vẻ hân hoan, giờ bị mình thương tổn thật sâu mất rồi?

Thật đáng chết, sao có thể uống say gây ra loại chuyện không bằng cảm thú này chứ?

“Lâm Vi mày là thằng khốn!” Lâm Vi nắm chặt tay, hung bạo nện mấy đấm vào bồn tắm mà vẫn không nguôi giận.

Cơ mình lại trong bồn, mặc cho nước va mạnh lên làn da mẫn cảm, anh bỗng thấy ghét bản thân mình quá thể. Luôn luôn cười thì thế nào, luôn luôn giả vờ làm một đàn anh ôn hòa thì làm sao... Bản chất vẫn là một ác ma đáng sợ mà thôi. Lâm Vi cười tự giễu, bước khỏi bồn tắm, lau sạch thân thể rồi khoác vào bộ áo quần màu trắng.

Sau đó yên lặng rời đi.

Diệp Kính Văn cuốn khăn tắm, nhìn bóng lưng Lâm Vi qua tấm rèm cửa sổ, nở nụ cười nhàn nhạt.

“Đừng trách tôi thủ đoạn thâm độc, Lâm Vi, để đối phó anh, tôi không thể không chơi xấu.” Đến khi hình dáng Lâm Vi biến mất nơi cuối đường, Diệp Kính Văn mới xoay người lại, lấy ra một miếng dán cá nhân trong hộp thuốc, cuốn quanh ngón trở bị dao cửa của mình.

Hôm nay là chủ nhật, tối đến có hội nghị tổng kết của hội sinh viên, sau đó là huấn luyện khiêu vũ. Vốn dĩ Ôn Đình sắp xếp Diệp Kính Văn lên phát biểu thay mặt cho ban văn nghệ, vậy mà chả hiểu Diệp Kính Văn nghĩ thế nào, nhấn một tin cho ban thư ký.

“Tôi là Diệp Kính Văn ban văn nghệ, hôm nay tôi không khỏe, đêm nay xin phép được không?”

Rất nhanh đã nhận được hồi đáp: “Được, nghỉ ngơi cho khỏe, nhưng hôm nào muốn nghỉ nữa thì phải làm đơn.”

Diệp Kính Văn mỉm cười, nhắn tin nữa cho Ôn Đình.

“Bà chị, tôi không thể tham dự hội nghị tối nay.”

Lát sau, Ôn Đình gọi điện tới.

“Kính Văn cậu sao thế?”

“Chị à, tối nay tôi không đi được.”

“Vì sao?”

“Tôi khó chịu.”

“Sao mà khó chịu?”

Diệp Kính Văn dừng một chút, cười bảo: “Cả người tôi đều khó chịu.”

Ôn Đình im lặng một lúc, rồi khẽ thở dài.

“Được rồi, cậu gửi bản bố trí hội trường vào hòm thư của tôi, tối nay tôi bảo người khác đọc tổng kết vậy.”

“Vâng.” Diệp Kính Văn thoải mái đồng ý, “Tôi gửi ngay đây.”

“Ừm.”

Diệp Kính Văn một tay cầm di động, một tay mở laptop, lấy ra bản kế hoạch hoàn chỉnh rồi gửi cho Ôn Đình. Mà Ôn Đình vẫn luôn giữ máy. Thật lâu sau, cô đột nhiên mở lời.

“Tôi vừa gặp Lâm Vi.”

“Ồ?”

“Cậu ấy bảo chia tay.”

“Ha ha.” Diệp Kính Văn cười nhẹ, “Hôm qua chị còn nói hai người không phải một cặp, sao hôm nay đã chia tay rồi?”

“Tôi là bạn gái trên danh nghĩa của cậu ấy.” Ôn Đình nhẹ giọng giải thích, “Bắt đầu từ khi lên đại học, vì không muốn người khác làm phiền, chúng tôi giả làm người yêu. Chỉ cần một trong hai tìm được người mình thích thì sẽ chia tay.”

“Ô? Ý chị là Lâm Vi có người mình thích á?” Diệp Kính Văn cười hớn ha hớn hử.

“Tôi không biết, chắc cậu biết rõ hơn tôi chứ.” Ôn Đình cười cười, “Chúc mừng, cậu đạt được mục đích đầu tiên rồi đấy.”

“Cám ơn.”

Sau khi cúp điện thoại, Diệp Kính Văn soi gương sửa tóc, bảy giờ mới hí hửng rời nhà.

Hội nghị của hội sinh viên được tiến hành đúng hạn, Lâm Vi ra khỏi phòng họp từ sớm, ngồi một chỗ lật xem biên bản hội nghị. Chủ tịch hôm nay có vẻ khang khác... nhưng mà không biết khác ở điểm nào. À, trên mặt không còn nụ cười ôn hòa như trước nữa, bình tĩnh đến đáng sợ. Đám nam nữ khóa dưới thấp giọng bàn cãi, bị Lâm Vi đảo mắt nhìn, lập tức yên lặng trở lại.

“Được rồi, đã đến giờ, hội nghị bắt đầu.”

Cuối cùng Lâm Vi cũng cười, mọi người thấy thế thì thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Vi lướt mắt đến vị trí ban văn nghệ, thoáng dừng lại một chút, “Diệp Kính Văn đâu?”

“Chủ tịch, cậu ta vừa nhắn tin xin phép, nói là... cơ thể không thoải mái.” Bạn thư ký khẽ đáp lại.

Lâm Vi “ừ” một tiếng, mặt vẫn bình tĩnh như trước, có điều ngón tay cầm bút máy thoáng siết chặt một chút.

“Cuộc thi chạy tiếp sức và hội diễn văn nghệ kỉ niệm ngày thành lập trường hôm qua được tổ chức khá thành công, đặc biệt khen ngợi ban văn nghệ và ban thể thao, trong thời gian ngắn không chỉ sửa sang sân bãi mà còn làm được rất tốt nữa, mọi người vất vả rồi.”

Lâm Vi dừng lại một lát, phòng họp liền vang lên một trận vỗ tay nhiệt liệt.

“Hi vọng trong cuộc thi hùng biện toàn trường tiếp theo, ban học tập cũng có thể tổ chức thành công như thế.”

“Mời ban thể thao và ban văn nghệ tổng kết một chút, để mọi người học hỏi kinh nghiệm.”

Không biết có phải vì chủ tịch quá mức nghiêm túc hay không, cả hội nghị tuy được tiến hành cẩn thận, nhưng bầu không khí có vẻ hơi nặng nề. Cho đến khi Lâm Vi tuyên bố hội nghị kết thúc, tất cả mọi người ai cũng có cảm giác nhẹ nợ.

“Phải rồi anh, huấn luyện khiêu vũ lúc sau em có chút việc không thể đến...” Tất Linh cười xin lỗi Lâm Vi.

Lâm Vi cũng rất thoải mái cười lại, “Em không thể đến, Kính Văn cậu ta... không khỏe, vậy đành hủy huấn luyện tối nay thôi.”

“Vâng, cuối tuần gặp lại nha, nhóm mới đến không thể lười biếng, phải ôn tập các bước nhảy đấy.” Tất Linh làm mặt xấu trên mọi người, rồi cười đi mất.

Sau khi phòng họp vắng người, Lâm Vi mới đứng lên đi về, thuận tay tắt đèn. Đi trên con đường trường thật dài, Lâm Vi lấy di động bấm số Diệp Kính Văn, mãi mà không có ai bắt máy. Không biết bây giờ cậu ta thế nào...

Lâm Vi có chút không yên lòng, có nên đưa cậu đến viện kiểm tra một lát không nhỉ? Có điều Diệp Kính Văn cao ngạo như vậy, chắc sẽ không cho người khác thấy cậu ta bị thương đâu... Sớm biết vậy thì đã không nốc rượu nhiều đến thế, giờ thì hết cách cứu vãn. Lâm Vi buồn bực đá bay viên đá trên đường, chợt phát hiện mình vô thức đã đến cửa phòng tập nhảy.

Đèn trong phòng không sáng, chắc không có người, vậy mà cửa lại hé mở. Lâm Vi thấy lạ, bọn Ôn Đình có bao giờ quên khóa cửa đâu, hơn nữa đã thông báo hủy buổi huấn luyện hôm nay, người hội sinh viên không thể đến đây được. Như vậy... ai đang ở trong?

Bạn đang ?

Lâm Vi nhẹ nhàng đẩy cửa mở, trong khung cảnh tĩnh lặng, anh có thể nghe được tiếng tim mình đập thình thịch.

“Cạch!”

Tay Lâm Vi mò tới bảng công tắc trên tường, đèn phòng đột ngột bật sáng khiến mắt anh nhức nhối, anh nhẹ nhắm mắt lại, sau đó đảo quanh phòng, lại tình cờ tìm thấy con người đã làm mình lo lắng cả ngày nay.

Diệp Kính Văn ngồi bó gối trong một góc tường, chôn đầu xuống thật sâu, trên người bận chiếc áo sơ mi phong phanh, bóng dáng co ro yếu ớt kia đẩy lên một cơn nhói đau trong tim Lâm Vi.

Cậu ta trốn một mình ở chỗ này ư? Sao không bật đèn, chui xó co ro như vậy, là vì sợ hãi sao? Không biết cậu ta đã ở đây bao lâu, không biết một mình suy nghĩ vẩn vơ cái gì...

Lâm Vi rón rén bước tới, ngồi sụp xuống bên cạnh Diệp Kính Văn, vỗ nhẹ lên vai cậu ta.

“Kính Văn...”

Dường như sợ ai kia tổn thương, anh nhẹ giọng gọi tên cậu ta, ngay sau đó, cả người Diệp Kính Văn nhào vào lòng Lâm Vi. Lâm Vi sững người, còn chưa biết phản ứng thế nào thì tay Diệp Kính Văn đã vòng qua ôm chặt lấy anh, nhấc đầu vùi vào ngực anh.

Một Diệp Kính Văn luôn kiêu ngạo màu mè, sao bỗng chốc lại biến thành một chú mèo con ngoan ngoãn?

Lâm Vi thầm hoài nghi, nhưng khi nhìn thấy thân thể run rẩy của Diệp Kính Văn, anh vẫn chôn nghi vấn vào bụng. Có lẽ bởi hôm qua bị mình thương tổn, cho nên bây giờ Diệp Kính Văn mới để lộ sự yếu ớt hiếm có...

Nghĩ đến đây, lòng anh áy náy khủng khiếp, Lâm Vi không thể làm gì ngoài việc ôm lại Diệp Kính Văn, nhẹ vỗ vai an ủi cậu ta. Mặc kệ thế nào, cậu ta mới năm nhất, cũng giống em trai mình.

“Lâm Vi, vì sao anh không thích tôi...” Diệp Kính Văn khẽ than thở.

“Tôi... thực ra cũng không phải không thích cậu.” Lâm Vi thở dài, “Nhưng mà, kiểu thích của tôi... không như cậu muốn.”

“Tôi biết, anh xem tôi như đàn em chứ gì.”

“Kính Văn, chuyện tối qua cậu trách tôi cũng được, hận cũng không sao, thậm chí nếu muốn trả thù, tôi cũng sẽ không oán hận câu nào.”

“Nhưng mà, tôi không có cách nào chấp nhận cậu chỉ bởi chuyện tối qua... Tôi rất thận trọng trong tình cảm, cậu cũng không muốn ta quen nhau vì tôi thấy áy náy phải không?”

Diệp Kính Văn trầm mặc một lát, rồi đột nhiên ngửa mặt lên nhìn anh cười toe.

“Tôi đã sớm tính đến, thái độ của anh với chuyện tình cảm rất nghiêm túc, ờ, thật hợp ý tôi.”

Diệp Kính Văn đẩy Lâm Vi ra, đứng lên, phúi phúi quần áo.

“Tôi nói rồi, chuyện tối qua xem như chưa phát sinh. Tôi cũng sẽ không vì anh ôm tôi mà ăn vạ anh đâu.”

“Có điều, tôi sẽ không buông tha anh.” Diệp Kính Văn chăm chú nhìn Lâm Vi, “Hơn nữa, bắt đầu từ ngày mai tôi muốn theo đuổi anh, anh cứ chuẩn bị tiếp chiêu đi nhé.”

“Hả?...” Lâm Vi có chút nghi hoặc, tên Diệp Kính Văn này rốt cuộc đang nghĩ gì thế? Trở mặt còn nhanh hơn trở gười ấy.

“Có thể mời anh nhảy một điệu không? coi như đặt dấu chấm hết cho ngày hôm qua.”

“À...”

Dù Lâm Vi vẫn hơi miễn cưỡng, nhưng đêm qua mình lợi dụng người ta, hiện giờ đối phương lại thẳng thắn nói không tính chuyện cũ, mình có thể từ chối yêu cầu nhỏ nhỏ của cậu ta ư?

Làm thế thì lòng dạ hẹp hòi quá.

Lâm Vi cười nhạt, đứng dậy nắm tay Diệp Kính Văn.

“Ồ? Sao tay cậu...” Lâm Vi hồ nghi nhìn thoáng qua ngón tay dán băng của tên kia.

“Thái rau cắt phải ấy mà.”

“Cậu? Thái rau?”

“Chứ sao, từ nhỏ tôi đã quen độc lập, nấu cơm mãi rồi.”

Lâm Vi khẽ cười, có lẽ, hai mắt của mình mới là chiếc máy ảnh hồng phim mất tiêu cự ấy chứ?

Lúc ấy quá khẩn trương nên không có tâm trí nhìn kỹ hiện trường gây án.

Nếu điều tra muộn một chút có kịp không nhỉ?

Lâm Vi tới gần Diệp Kính Văn, làm tốt động tác chuẩn bị trước khi khiêu vũ.

“Được rồi, cho tôi xem hoàng tử khiêu vũ mà người ta hâm mộ cái nào.”

Mẹ Diệp tâm sự:

Tiểu Diệp Tử, Tiểu Lâm Tử, Tiểu Diệp Tử

Vì sao cả nhà mình biến thành thái giám hết thế này T_T

Hết chương mười bốn.

15. Chương 15: Người Anh Yêu

Nguồn: thuynghuyetvien.wordpress.com

Vi vi đích vi tiểu

(Nụ cười mỉm của Lâm Vi)

Tác giả: Diệp Chi Linh

Biên tập: Xiaorong

Chương mười lăm

Người anh yêu

Diệp Kính Văn mỉm cười mở nhạc, sau đó ôm eo Lâm Vi. Hai người bắt đầu khiêu vũ trong tiếng nhạc, Diệp Kính Văn dẫn dắt Lâm Vi, chậm rãi di chuyển trong căn phòng trống trải. Tiếng đế giày nện trên mặt sàn tạo nên thứ tiết tấu nhịp nhàng, từng tiếng tựa như đang dội vào tim hai người.

“Tôi không ngờ cậu còn có tài phối hợp ăn ý đến thế cơ đấy...” Lâm Vi nhìn Diệp Kính Văn với ánh mắt tán thưởng.

“Đừng nói nhiều, nhắm mắt lại, dùng tim cảm thụ âm nhạc, cảm thụ tôi.”

Diệp Kính Văn khẽ thì thầm bên tai anh.

Giọng nói mang sức quyến rũ kỳ lạ khiến Lâm Vi không tự chủ được mà làm theo lời cậu ta, bình tâm và nhắm lại hai mắt.

Diệp Kính Văn khiêu vũ tự nhiên mà phóng khoáng, chỉ cần nhẹ nhàng đưa đưa thắt lưng là có thể phô ra những bước nhảy xuất sắc. Khi thì di chuyển, khi thì xoay tròn, vừa tiến vừa lui, cả người tựa hồ muốn bay lên. Sự tự do ấy, sự nhàn nhã ấy, dường như đang đứng giữa mây trời, như được đặt chân lên một thế giới người ta có thể thỏa sức ngao du.

Lâm Vi an tâm nhượng quyền chủ động cho Diệp Kính Văn, để cậu ta cuốn mình đi, dẫn cho thứ cảm giác bị điều khiển đang tồn tại quanh quẩn, nhưng, cảm giác ấy cũng không xấu. Thay vào đó là sự yên lòng.

Diệp Kính Văn thỏa mãn cười.

Lâm Vi, xem ra anh đã gỡ bỏ phòng bị với tôi rồi nhỉ...

Khóe miệng Lâm Vi cũng dần dần gợi lên một nụ cười.

Diệp Kính Văn, sáng nay còn ra vẻ đau đớn khắp khiêng, sao giờ lại nhảy hăng say như thế?

Cậu không sợ rách hậu môn à?

Điệu nhảy đầu tiên của hai người kết thúc trong nỗi nghi ngờ và phỏng đoán như thế.

Sau buổi kỷ niệm ngày thành lập trường, đại học T bước vào tuần thi giữa kì đầy căng thẳng, suốt một tuần Diệp Kính Văn không gặp Lâm Vi. Mà hội sinh viên cũng rất nhàn rỗi, ngoại trừ việc triển khai cuộc thi biện luận của ban học tập sau khi thi ra, thành viên những khoa khác, theo như lời Tats Linh, đều chầy bừa đến mức thiếu việc ngồi bắt chấy ăn. (như khỉ =))

Đương nhiên, Lâm Vi thì không bao giờ được nhàn hạ như thế cả, làm chủ tịch, anh nhất định phải theo dõi hoạt động sát sao, hơn nữa phải đích thân tới hiện trường khi cần thiết. Hôm nay là ngày diễn ra vòng bán kết giữa viện y học và viện luật, Diệp Kính Văn ra khỏi phòng tự học thì thấy tám biểu ngữ to tướng, đúng lúc hắn đang vô công rồi nghề, liền tiện đường lượn đến chỗ thi. Kỳ thực mục đích chính của hắn là đi nhìn Lâm Vi, người đã thật lâu (một tuần) không thấy mặt.

Quả nhiên, Lâm Vi đang ở hiện trường “theo dõi”, vẫn ngồi hàng cuối cùng như mọi khi. Diệp Kính Văn rón rén qua ngồi cạnh anh, thái độ của Lâm Vi với hắn đã thay đổi đáng kể, không phiền chán như trong giờ học chẩn đoán bệnh hôm nọ nữa, thay vào đó anh cho Diệp Kính Văn một nụ cười mỉm, khiến tâm tình hắn vui vẻ hẳn lên. Hai người bắt đầu viết giấy nói chuyện lần thứ hai.

“Tôi đang muốn tìm cậu đây ^^” Chữ Lâm Vi tựa như lối chữ Khải, ngay ngắn, song những dấu viết cuối thoát nhìn có điểm tinh nghịch mà đáng yêu.

Diệp Kính Văn tiếp lấy bút trong tay anh, vẽ một cái mặt cười thật to rồi mới viết một hàng chữ cỡ lớn.

“Tìm tôi? Nhớ tôi hả?”

Lâm Vi tỉnh bơ trước kiểu cợt nhả của hắn, bình tĩnh đáp lại: “Ôn Đình muốn từ chức, có nói cho cậu chưa?”

Diệp Kính Văn thở dài tiếc nuối, biết ngay anh lại muốn bàn công việc mà!

“Chưa nói.” Chữ viết bé tẹo. (thằng nhỏ dễ thương quá chời xD)

“Cô ấy muốn từ chức, còn tiền cử cậu giữ chức trưởng ban.”

Diệp Kính Văn chẳng có hứng thú với mấy chuyện kiểu này, miễn cưỡng viết trả: “Không phải còn bà chị Tất Linh sao?”

“Tôi đã nói với Tất Linh rồi, cô ấy không muốn làm trưởng ban, cũng tiền cử cậu luôn.”

“Thế ý kiến của anh thế nào?”

“Tôi thấy cậu cũng có năng lực đảm nhiệm đấy ^^”

Diệp Kính Văn mỉm cười, việc được Lâm Vi tán thành khiến cả người hắn khoan khoái. Lại nói, sau khi làm trưởng ban, cơ hội tiếp xúc với ai kia không chừng nhiều hơn ấy chứ, mà anh cũng không thể lấy lý do “có việc đi tìm trưởng ban” để đuổi mình đi được.

“Được thôi, anh đã tin tưởng tôi như vậy, tôi đương nhiên sẽ không để anh thất vọng.”

“Ừ, thì hùng biện kết thúc rồi chúng ta thảo luận rõ ràng.”

“Lại hẹn Ôn Đình đến nữa chứ gì?”

“Không cần, hai người chúng ta thôi, vấn đề chuyển giao giữa cậu với Ôn Đình thì để ban văn nghệ tự họp rồi giải quyết.”

Tốt lắm.

Cực kỳ tốt.

Cuối cùng cũng thoát được kỳ đà Ôn Đình.

Hai anh em mình nói chuyện rõ ràng, tốt nhất nên nói về vấn đề sâu sắc một chút, ví dụ như tình yêu chẳng hạn.

Diệp Kính Văn cười toe toét, “VẬY ĐƯỢC RỒI, LẦN NÀY TÔI MỜI ANH ĂN CƠM.”

“OK.”

Kề vai đi bên Lâm Vi trên đường trường, Diệp Kính Văn chợt nhớ tới tình cảnh hai người cùng đi ăn cơm lần nọ. Kỳ thực mới hơn một tuần không gặp nhau mà thôi, vậy mà dường như đã trôi qua thật lâu thật lâu, có lẽ đây là điều người ta vẫn nói, rằng ‘một ngày không thấy như cách ba thu’. Mối quan hệ giữa hai người đã có sự biến đổi tinh vi, thái độ của Lâm Vi trước hắn, đã thành quân tử giao tình. Anh vẫn cười ôn hòa với mình, cũng đối xử như thế với từng đứa em khóa dưới.

Không có chút tình cảm đặc biệt nào.

Chuyện xảy ra đêm ấy, dường như anh đã quên hết.

Nhưng Diệp Kính Văn biết, anh chỉ đang dối lòng mà thôi.

Khi gần mình, Lâm Vi vẫn sẽ khấn trương, sẽ mất tự nhiên.

Chẳng hạn như tay anh, mình tới gần một cái liền nắm chặt ngay lại.

Chẳng hạn như, anh không còn cự tuyệt gay gắt yêu cầu của mình, dù yêu cầu ấy có vô lý đến mức nào chẳng nữa.

Xem ra trong lòng anh vẫn thấy áy náy...

“Đi ăn món cay Tứ Xuyên được chứ?” Diệp Kính Văn mỉm cười.

Lâm Vi không chút do dự gật đầu đồng ý.

Người tới tới một quán món cay Tứ Xuyên nổi danh gần đây, tìm một phòng yên tĩnh rồi ngồi xuống. Diệp Kính Văn cầm thực đơn chọn rất nhiều đồ ăn, phần lớn đều hợp khẩu vị Lâm Vi.

“Không ngờ cậu nhớ rõ những thứ tôi thích ăn đấy.” Lâm Vi nhìn thực đơn mỉm cười, “Có điều, cậu chọn nhiều quá.”

Lâm Vi vừa định lấy bút gạch bớt thì bị tên kia chặn lại.

“Tôi quan tâm tất cả về anh, đương nhiên biết anh thích ăn cay. Hơn nữa mỗi lần anh còn ăn rất nhiều cơm.” Nụ cười của hắn cực dịu dàng, ngữ điệu cũng toát lên vẻ cưng chiều, “Đi cùng tôi, không cần khách sáo, muốn ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu.”

Lâm Vi cười cười không nói, đưa thực đơn cho cô phục vụ đang ngượng chín mặt.

“Kính Văn, làm một trưởng ban tốt không phải chuyện dễ dàng.” Lâm Vi vừa uống trà vừa thông thả nói.

“Có thể tạm thời không nói chuyện công tác chứ?” Diệp Kính Văn qua ngồi xuống cạnh Lâm Vi, tiện tay khoác lên vai anh.

Lâm Vi cười điềm đạm, “Vậy cậu muốn làm những gì?”

“Ví dụ như, một tuần không gặp, anh có nhớ tới tôi chút nào hay không.”

“Hử? Hình như là không.”

“Vậy mà tôi thấy nhớ anh lắm đấy Lâm Vi.” Diệp Kính Văn phô ra nụ cười buồn nôn quá thể, “Tôi muốn biết anh đánh giá về tôi thế nào.”

“Cậu á?” Lâm Vi soi hắn một lượt từ trên xuống dưới, “Lúc đầu thì thấy cậu vừa kiêu ngạo vừa ngang bướng, sau đó lại phát hiện cậu rất có khả năng, hơn nữa năng lực làm việc cao, tôi khá vừa ý với cậu.”

“Thế bây giờ thì sao?”

“Ha ha, nói thật, giờ thì tôi hơi sợ cậu.” Lâm Vi nhếch khóe môi cười nhạt, “Bởi vì, tôi từng cưỡng ép cậu.”

“Hơ... Đồ ăn của hai bạn...” Người phục vụ đặt đồ ăn trên bàn, sau đấy vội vàng chạy ra như gặp hỏa hoạn, thuận tay thay hai người đóng cửa lại.

Diệp Kính Văn cười cười, “Rốt cuộc anh muốn nói gì hả?”

Lâm Vi nhẹ lắc chén trà, bình thản như đang nói chuyện phiếm.

“Chuyện đêm đó, tôi đã nhớ ra toàn bộ, có chút không ăn nhập với lời cậu nói, Kính Văn.”

Âm cuối thoáng kéo cao, cho thấy sự tự tin cùng thản nhiên của chủ nhân.

Diệp Kính Văn trầm tư một hồi, cũng cầm lên chén trà lắc qua lắc lại giống Lâm Vi, khẽ hớp một ngụm, sau đấy như hạ quyết định mà ra vẻ chân thành.

“Xin lỗi anh, thật ra, là tôi lừa anh.”

Lâm Vi cười rộ lên.

Xem ra đêm ấy quả nhiên có vấn đề.

Tỷ như Diệp Kính Văn bị đứt tay đúng lúc, tỷ như cậu ta tuy khập khiễng vào phòng tắm, nhưng trên đùi... lại không có vết bẩn nào cả. Lúc ấy vì quá hoảng hốt nên không suy xét tới mấy điểm đáng ngờ, sau tỉnh táo lại mới thấy, sự thật không đơn giản như lời Diệp Kính Văn nói.

“Kính Văn, tôi rất ghét nói dối.” Lâm Vi cười rất độ lượng, dùng ánh mắt bảo Diệp Kính Văn thành thật mà khai hết đi.

Diệp Kính Văn thở dài, vẻ mặt đau đớn, “Thật ra, anh không cưỡng ép tôi, là tôi chủ động dâng mình cho anh.”

Nụ cười trên mặt Lâm Vi cứng lại.

“Chủ... động... dâng mình?”

“Vì tôi thật sự rất thích anh, anh lại uống rượu, chỗ ấy mãi không phóng ra, tôi liền... tự mình ngồi lên.”

Diệp Kính Văn gục đầu xuống, ra vẻ tội nghiệp vô cùng.

Cái đó và cưỡng ép khác nhau gì chứ? Chẳng lẽ tôi còn phải cảm tạ cậu chủ động dâng mình giúp tôi tiết dục?

Lâm Vi ngừng cười, nghiêm túc hỏi: “Cậu nói thật chứ?”

“Lâm Vi, anh đừng tự trách mà.” Diệp Kính Văn nhìn anh chăm chú, “Tôi cũng không muốn áp đặt cảm tình lên anh, cho nên chuyện này, xin anh quên đi. Về phần tôi, tôi sẽ coi đêm ấy là kỷ ức tốt đẹp nhất của mình.”

“Ừm...” Lâm Vi cười gượng, đầu bỗng hiện lên cảnh tượng Diệp Kính Văn chủ động ngồi trên người mình.

Xem ra là sự thật.

Có đoạn trí nhớ mơ hồ còn sót lại, hơn nữa, chỗ đó của mình tựa như được một nơi vừa nóng vừa ẩm bao lấy, rất là thoải mái.

Hai má Lâm Vi thoáng nóng lên.

Loại chuyện này, không thể nói quên là quên liền đâu mà.

“Kỳ thực hôm nay hẹn cậu ra đây, cũng không phải muốn bàn công việc.” Lâm Vi ho một tiếng, quyết định nói thẳng, anh lùi người vào chiếc ghế dựa bên cạnh, bảo trì khoảng cách tối thiểu với Diệp Kính Văn, “Tôi vẫn thấy lạ lắm, nhiều chuyện tiến triển quá nhanh, vượt qua mức độ tôi có thể chấp nhận.”

Vừa biết nhau vài ngày mà đã lên giường, lối suy nghĩ của cậu ta khiến anh theo không kịp.

“Tôi thấy nói nhiều không bằng nói rõ, ít nhất để tôi tin rằng cậu không phải đang đùa giỡn tôi.”

Lâm Vi nói xong thì cúi đầu uống nước, chờ đáp án nơi Diệp Kính Văn.

Tiếp đó thấy người kia chỉ cười rồi nhìn anh chăm chú, làm cả người Lâm Vi nổi mấy tảng da gà.

“Tôi thích anh, cũng cần lý do ư?” Đây là câu trả lời của hắn. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Lâm Vi nghiêm túc gật đầu, “Nếu như là người khác thì có lẽ không cần, nhưng là cậu thì không được.”

Bởi vì cậu không phải đám em gái hoang tưởng tràn trề, cũng không phải thiếu niên đơn thuần ngu ngốc, cậu rất thông minh và mưu trí, mặc kệ đêm đó dù xảy ra chuyện gì, tất cả mọi việc, tuyệt đối đều do cậu sắp đặt. Cho nên cái thích mà cậu nói, tôi không thể nào tin tưởng.

Nghĩ tới đây, Lâm Vi thở dài thườn thượt, bất kể làm kẻ thù hay bạn tốt với Diệp Kính Văn đều rất nguy hiểm, phải cẩn thận.

“Ồ, vậy tôi nói thẳng luôn nhé, anh là người đầu tiên khiến tôi muốn chủ động tiếp cận đấy.” Diệp Kính Văn nhìn anh đắm chiêu, “Bất kể về ngoài hay nội tâm anh, đều hấp dẫn tôi nhiều lắm.”

“Tôi quen hành động ngay khi nhắm trúng mục tiêu, làm nhanh quá nên anh sợ phải không?” Diệp Kính Văn tới gần, bày ra bản mặt tươi cười dịu dàng, “Thật có lỗi, không từ thủ đoạn để đạt mục đích là nguyên tắc của tôi.”

Lâm Vi gật đầu cười, “Nhưng mà, tôi không theo kịp cậu, tôi ghét bị người khác điều khiển.”

“Có nhiều việc không cần tính toán chi ly đến thế, như tôi thích anh từ khi nào, hoặc tôi thích bộ phận nào trên cơ thể và phương diện nào trong tính cách anh, mấy điều này chẳng đáng bàn làm gì.” Diệp Kính Văn nghiêng người tiến đến bên tai anh, nói thầm: “Anh chỉ cần nhớ rõ rằng Diệp Kính Văn thích Lâm Vi là đủ.”

“Được rồi, thế nếu người cậu thích không thích cậu thì tính sao?” Lâm Vi ngẩng đầu, nhìn thẳng khuôn mặt phóng đại của tên kia, “Cậu muốn gỡ trò đeo bám hay là dùng thủ đoạn bạo lực?”

“Quyền lựa chọn thuộc về anh cơ mà.” Diệp Kính Văn miễn cưỡng đứng dậy, chậm rãi đi tới chỗ ngồi đối diện Lâm Vi, “Thôi, ném miếng thịt thơm thơm cay cay này trước đã.”

Nói xong rồi động đũa không chút khách sáo.

“Diệp Kính Văn, dù cậu dùng mảnh gì với tôi, cũng đều lãng phí thời gian cả thôi.” Lâm Vi cầm đũa, gấp một miếng thịt chần nhét vào miệng, cay quá nên le lưỡi.

Diệp Kính Văn nhìn kĩ Lâm Vi một lát, cùng với đầu lưỡi vì quá cay đang vươn ra hóng mát kia.

“Không phải đâu mà sợ, anh không biết lúc anh đi cùng tôi tim sẽ tăng nhịp ư?”

“Một phút bảy mươi nhịp, hoàn toàn bình thường.” Lâm Vi thản nhiên trả lời.

“Ồ, nhưng sao tôi thấy trán anh toát mồ hôi lạnh thế kia?”

“Đấy là mồ hôi nóng.”

“Thế tay nắm chặt như vậy làm gì?”

“Cầm đũa cho chắc.”

“Ha ha, còn mặt đỏ thì tính sao?”

“Máu không thông.”

“Lâm Vi... anh rất thú vị.” Diệp Kính Văn cười cười hài lòng, cúi đầu gấp rau không nói gì nữa.

Lâm Vi dừng một chút, bấy giờ mới nghiêm túc nhìn về phía hắn, chậm rãi nói: “Kính Văn, tôi khuyên cậu từ bỏ đi, nói thật, tôi đã có người mình thích rồi.”

“Anh có người mình thích? Là ai?” Diệp Kính Văn mỉm cười nhìn anh, được lắm, anh diễn đi, để tôi đích thân xem chuyện anh bịa có đạt chuẩn hay không đây.

“Năm ấy tôi vừa mới chân ướt chân ráo vào đại học, người ấy thường trực ở bên chăm sóc tôi, chính người ấy đã đưa tôi vào hội sinh viên, mới đầu tôi còn tưởng tình cảm với người ấy chỉ là kính trọng và cảm kích, nhưng sau khi anh ấy đi tôi mới phát hiện, tình cảm đã sớm vượt qua tình anh em bạn bè.”

“Tôi biết cậu là người lấy tên tên Tiêu tiêu vũ hiết để tỏ tình trên diễn đàn lần trước, lời tôi đáp trả cũng là thật.”

“Tôi rất thích anh ấy, hơn nữa chỉ có mình anh ấy, tuy anh ấy đối xử với tôi như em trai, nhưng tôi sẽ không bỏ cuộc. Mà nghe nói anh ấy đã tới thành phố công tác rồi.”

Về mặt hạnh phúc và nụ cười ngọt ngào của Lâm Vi khiến Diệp Kính Văn chướng mắt vô cùng.

“Khi đó tôi hay đau dạ dày, anh ấy mua rất nhiều thuốc, số thuốc cậu thấy lúc đầu gặp nhau cũng là anh ấy gửi cho tôi.”

“Gồm cả thuốc con nhộng trị đau bụng kinh á?” Diệp Kính Văn đột nhiên lạnh nhạt ngắt lời anh.

Lâm Vi cười cười, xem ra tên nhóc này vẫn còn nhớ rõ tình tiết lần đầu gặp mặt cơ đấy...

“Thuốc kia là cho em gái tôi. Kỳ thực, từ nhỏ chúng tôi đã lớn lên bên nhau, nhà anh ấy cách nhà tôi một con phố.” Nói rồi, anh cười vui vẻ, cúi đầu chăm chú ăn uống, làm ngơ ánh mắt lạnh như băng từ Diệp Kính Văn.

Diệp Kính Văn bỗng hạ giọng thấp xuống, “Thanh mai trúc mã, người anh đã dịu dàng chăm sóc anh ư? Ha ha. Không ngờ chuyện cũ của anh cảm động gớm.”

Cũng giả dối quá đấy.

“Nhưng tôi cho anh biết, tôi không dễ gạt như vậy đâu.”

Được lắm, Lâm Vi, cuối cùng cũng biết ra đòn sát thủ rồi hả.

Có điều, anh không biết việc này càng có lợi cho tôi hay sao? Ít nhất miễn được một bước bẻ thẳng thành cong...

Sao lại bịa về một thằng anh trai cơ chứ, lẽ ra phải là con gái, chí ít còn hợp với kiểu cự tuyệt của anh từ trước tới giờ.

Bất kể là thật hay giả, tôi cam đoan sẽ nhanh chóng hạ đo ván thằng cha anh thích.

Để cuộc chơi còn lại chỉ còn hai ta mà thôi.

Sau đấy trong khi ăn, hai người đều không mở miệng, Diệp Kính Văn ân cần gấp đồ ăn cho anh, Lâm Vi cũng tỉnh bơ ăn hết đám ớt cậu ta gấp cho.

“Vấn đề chuyển giao của ban văn nghệ tôi đã nói với Ôn Đình, khi nào họp ban cô ấy sẽ thông báo.” Lâm Vi rốt cục kết một câu rồi đứng dậy ra về.

Diệp Kính Văn về nhà trọ, thông thả xối nước tắm, sau đó tháo ra giường mới, phủ lên tấm ra mang kỷ niệm hôn nọ. Tuy rằng dấu vết bề mặt đã được giặt sạch sẽ, nhưng... hương vị Lâm Vi tựa hồ vẫn lưu lại. Hắn giang hai chân hai tay nằm ngửa trên giường, nhìn chằm chằm trần nhà, thầm nhớ lại thằng cha mà Lâm Vi đã kể...

Tìm một dãy số bí mật trong điện thoại, Diệp Kính Văn gửi đi một tin nhắn.

“Giúp tôi tìm tài liệu chi tiết về hội sinh viên hai năm trước, Văn.”

Lát sau, máy tính truyền đến tiếng báo nhận được thư mới. Diệp Kính Văn mở thư nhìn kỹ một lượt, khoe miệng chậm chậm gợi lên một nụ cười.

Hết chương mười lăm.

16. Chương 16: Đối Đầu Trực Diện

Nguồn: thuynguyetvien.wordpress.com

Vi vi đích vi tiểu

(Nụ cười mỉm của Lâm Vi)

Tác giả: Diệp Chi Linh

Biên tập: Xiaorong

Chương mười sáu

Đối đầu trực diện

“Kính Văn, tám giờ tối nay ban văn nghệ đến KTV họp mặt.”

Lúc nhận được tin nhắn từ Ôn Đình, Diệp Kính Văn hãy còn ngồi trong lớp ngái ngủ, ông thầy già khom dạy toán cao cấp đang viết những dòng công thức vi phân tích phân dài ngoằng trên bảng.

“Tôi muốn mời Lâm Vi tới nữa.”

Tin nhắn sau khiến mắt hắn sáng trưng, tinh thần phấn chấn hơn hẳn.

Tan học, Diệp Kính Văn xách cặp về nhà trọ, tắm táp, sửa tóc, là quần áo, đúng bảy giờ rưỡi khởi hành. Vẫn là KTV lần trước gặp mặt, nhưng đổi sang phòng khác nhỏ hơn một chút. Khi Diệp Kính Văn tới nơi, Lâm Vi và Ôn Đình đã an tọa rồi, vẻ mặt hai người cực kỳ nghiêm túc, cứ như đang đàm phán điều gì.

“Không được ư? Lâm Vi cậu đang đùa với lửa đấy.”

Ôn Đình đang nói, nhìn thấy Diệp Kính Văn thì đột ngột dừng lại. Vậy mà Lâm Vi vẫn điềm tĩnh, thấy Diệp Kính Văn đi vào, bèn nhắc ly nước trái cây cỡ bự lên che khuất mặt, nhìn không ra biểu cảm.

“Anh chị đang nói chuyện gì thế?” Diệp Kính Văn chăm chăm nhìn Ôn Đình, sau đó lướt qua ngồi cạnh Lâm Vi, “Không phải ban mình họp mặt à? Sao Lâm Vi lại ở đây?”

“Tôi nghĩ kĩ lắm rồi, vẫn cảm thấy tôi nên thông báo cho cậu vài vấn đề về vụ chuyển giao công tác một chút.” Lâm Vi bình tĩnh hớp nước trái cây.

“Ô? Tôi thì cứ nghĩ anh nhớ tôi, muốn gặp tôi ngay lập tức cơ đấy.” Diệp Kính Văn kề bên tai Lâm Vi, hạ giọng nói thầm.

Lâm Vi nhả mặt, không trả lời.

“Được rồi, người đến đông đủ, sau này giao ban văn nghệ cho các cậu, tấm thân già nua của tôi không lặn nổi nữa rồi.” Ôn Đình thở một hơi dài thườn thượt, rồi cầm điều khiển chọn bài. Một đám xông xáo mời rượu Ôn Đình, cô cũng không từ chối, một hơi uống sạch.

“Mọi người phải cố lên, đừng để bạn chủ tịch tóm được điểm yếu ban mình đấy nhé.” Ôn Đình nhìn Lâm Vi cười, sau đó chuyển sang Diệp Kính Văn, “Thủ tục bàn giao cuối tuần này sẽ xong, sau này cậu chính là trưởng ban, làm việc phải có chừng mực biết không?”

Diệp Kính Văn ngoan ngoãn gật đầu, “Tôi sẽ không làm chị thất vọng, có chỗ nào không hiểu sau này còn muốn phiền bà chị mà.”

“Ồ, phiền tôi làm gì, cứ trực tiếp hỏi Lâm Vi là được.”

“Ha ha, nhiều việc của ban tôi không rõ cho lắm, cứ hỏi Ôn Đình thì tốt hơn.”

Coi tôi như quả bom mà đá qua đá lại, tôi đáng sợ vậy à?

Diệp Kính Văn vừa xoay ly nước, vừa cúi đầu ngẫm nghĩ.

Lâm Vi một mực không nhìn thẳng vào mắt hắn mà cùng Ôn Đình nói về các vấn đề ban văn nghệ cần lưu ý, thực ra đang ngầm bảo Diệp Kính Văn dự thính mà thôi. Còn Diệp Kính Văn lại biết điều đến bất ngờ, ngồi yên bên cạnh hai người rồi đồng tai nghe, thi thoảng còn gật đầu tỏ vẻ ta đây nhớ rồi. Trông ba người cứ như đang thoải mái tán gẫu việc nhà, từ ngoài dòm vào thấy hòa hợp khủng khiếp. Cho đến khi tiếng nhạc quen thuộc vang lên, Diệp Kính Văn cười đứng dậy, cầm mic, khom người lễ phép chào khán giả, “Để tôi hát một bài tặng mọi người nhé?”

Lâm Vi biến sắc, ném cái nhìn khó hiểu về phía tên kia.

“Phải chăng đã hứa hẹn cho em quá nhiều, nên những gì anh đem đến vẫn chưa đủ, em thủy chung có muôn vàn lý do, anh vẫn tôn trọng cảm giác nơi em.”

Là bài mà Lâm Vi đã hát – Quá nhiều .

Lâm Vi siết chặt nắm tay, kiềm chế không nổi điên trước mặt mọi người. Bài hát này, chính bài hát này đã khiến anh mất tự chủ đêm đó, khiến anh nốc rượu, sau đó bị Diệp Kính Văn lôi vào phòng ngủ làm mưa làm gió. Lâm Vi trừng mắt nhìn Ôn Đình đang cười ngất như được xem hài kịch, rồi mới ngoắc mắt lườm tên Diệp Kính Văn hãy còn say sưa hát hò. Được lắm, Diệp Kính Văn, giờ cậu dám khiêu khích tôi phải không? Tôi còn lâu mới để cậu làm loạn !

Bài ca kết thúc, Diệp Kính Văn nhìn Lâm Vi rồi cười rạng rỡ.

“Nghe hay không?” Hắn xán đến cạnh anh, ghé vào tai anh hà hơi.

Lâm Vi gật gù, “Cũng được, không hát sai nhạc.”

“Tôi mới thuộc bài này, thuộc vì anh đấy.” Dứt lời bèn cố tình tới gần chút nữa, môi chạm nhẹ vào vành tai Lâm Vi.

Lâm Vi diễm tĩnh né đi, rồi mới quay sang, dán môi vào tai Diệp Kính Văn nói: “Cậu em, đừng có thách tôi, cẩn thận tôi không tìm được đâu đấy.”

Nói xong, hai người mới tách ra, tỉnh bơ như chưa có chuyện gì, cười với đám người tò mò sầm soi.

“Hôm nay chị Ôn Đình chiêu đãi, mọi người nể mặt ăn uống nhiệt tình nhé.” Diệp Kính Văn đứng dậy, mang theo chén đĩa, đi tới cửa chợt quay đầu lại hỏi: “Anh Lâm Vi, không đi kiếm chút gì bỏ bụng à?”

“Ha ha, đúng lúc tôi đang đói.” Dứt lời, Lâm Vi cũng đứng dậy cùng Diệp Kính Văn ra ngoài.

Sau khi rời phòng, Lâm Vi lập tức làm mặt lạnh.

“Cậu rốt cuộc muốn sao? Diệp Kính Văn, tôi nghĩ lần trước mình đã nói rõ lắm rồi chứ.”

Diệp Kính Văn thở dài, “Xem ra giao tiếp giữa hai ta có vấn đề, tôi đã nói, tôi sẽ không từ bỏ anh.”

“Anh ấy đã về, tôi quyết định theo đuổi anh ấy.” Lâm Vi cười đến là mãn nguyện, “Nói thật với cậu, bài hát kia là bài anh ấy thích nhất.”

“Ồ, anh yên tâm, tôi sẽ nhiệt tình chọc gậy bánh xe.” Diệp Kính Văn lộ ra một nụ cười tự tin, “Hơn nữa tôi tin chắc, bánh xe của anh cũng chẳng vững vàng gì cho cam.”

“Vậy tôi khuyên cậu câu nữa, Chu Phóng anh ấy không dễ chọc đâu, cậu đâu không lại anh ấy.”

“Ồ, Chu Phóng?” Diệp Kính Văn nhìn Lâm Vi đầy ẩn ý, “Hai năm trước là trưởng ban tuyên truyền của hội sinh viên, nhân tài nổi danh khoa Trung văn, đến nay cũng có chút thành tựu, sách xuất bản bán đắt như tôm tươi, lại rất có năng khiếu hội họa, tính cách phóng khoáng phong lưu, đùa giỡn đủ loại hoa văn chẳng bị gai cào, nợ tình đếm không xuể...”

Diệp Kính Văn chợt dừng lại một chút, sau đó cười nói: “Thực ra tôi rất hâm mộ anh ta.”

Thật sự hâm mộ người phong lưu ngang ngạnh như vậy, cho nên có chút không nỡ đem anh ta làm vật hi sinh.

Lâm Vi ngậy ra, rồi bật cười, “Cậu tra rồi? Nhanh gói nhĩ. Tôi thích tác phong của cậu.”

“Thường thôi thường thôi, chắc anh dặn dò Chu Phóng rất cẩn thận rồi chứ?”

“Tôi không hiểu ý cậu.”

“Theo như tôi biết, thì anh ta có người yêu bí mật nhĩ? Hơn nữa còn có thiên phú diễn kịch, anh ta từng là trưởng câu lạc bộ kịch nói còn gì.”

“Hôm qua hai người họ chia tay rồi, ha ha, đừng tưởng rằng chỉ có cậu mới có thể làm kẻ phá đám.” Nụ cười trên mặt Lâm Vi tựa tựa như hồ ly vừa làm xong việc xấu.

Diệp Kính Văn chăm chú nhìn nụ cười khác thường nơi anh. Khóe miệng cong lên đầy đắc ý đó, cặp mắt như lấp lánh ánh sáng kia, càng ngắm càng thấy đáng yêu. Đáng yêu hơn nụ cười giả tạo thường nhật rất nhiều...

“Lâm Vi, tôi nhắc anh một câu, lấy Chu Phóng ra làm quân cờ, anh tuyệt đối sẽ thua đứt đuôi cho xem.”

“Việc này khỏi cần cậu lo.” Lâm Vi cong miệng bảo tên kia, “Cậu muốn giở trò gì thì cứ việc, tôi sẵn sàng tiếp chiêu.”

Diệp Kính Văn nhướn miệng cười, cười đến ngông cuồng, “Tiếc quá nhĩ, anh rõ ràng biết mình thạo cờ vua, thế mà hôm nay lại chơi cờ vây, sách lược có nhiều đến mấy cũng chấp nhận vứt xó đi.”

“Ha ha, hay rồi, tôi thạo cả hai loại cờ.”

“Vậy thì, chiêu thí tốt giữ tướng này, anh thấy đáng ư?”

“Đáng.”

“Được, anh đừng hối hận đấy.” Diệp Kính Văn khẽ cười rồi vòng qua Lâm Vi, cầm lấy bộ dao nĩa bên cạnh, đi phía phòng khách kiểm đồ ăn.

Sau khi bóng lưng Diệp Kính Văn khuất mắt, Lâm Vi đứng đó thở một hơi thật dài.

“Để đối phó cậu, tôi không thể không ra chiêu độc, Diệp Kính Văn, tôi còn lâu mới thua.”

Nói xong bèn cúi đầu suy tư một lát, sau đó khẽ lầm bầm, “Nếu thua, có lẽ, những thứ cậu muốn, tôi cũng cho được.”

Sau buổi liên hoan, ban văn nghệ đoàn kết thuận lợi, trong danh sách của chủ tịch hội sinh viên lại có thêm cái tên Diệp Kính Văn. Ôn Đình thoái ẩn giang hồ là lặn mất tăm mất tích, còn Tất Linh vẫn an ổn giữ chức phó ban. Trưởng ban văn nghệ mới nhậm chức cũng nhanh chóng chiếm được sự đồng ý của hội sinh viên, dù xét về năng lực hay mách lới, cậu ta đều có tướng làm thủ lĩnh, có điều, mâu thuẫn giữa cậu ta và chủ tịch lại càng ngày càng nghiêm trọng. Hai người bao giờ cũng nhìn nhau cười, cười đến mức làm người đứng sau túa mồ hôi lạnh.

“Ban văn nghệ lên tổng kết.” Trong cuộc họp trưởng ban, Lâm Vi đồng ý đọc lên thứ tự cuộc họp.

Mọi người đã làm tốt công tác chuẩn bị, đang đợi mấy lời phát biểu lần nào cũng gây sốc từ Diệp Kính Văn.

“Hội diễn văn nghệ lần này, tuy rằng tiết mục được duyệt nghiêm ngặt, đẩy dạ hội lên một bậc cao mới, nhưng vì đổi vị trí sang hội trường nên số người tham dự quá ít, không đạt được hiệu quả mong muốn.”

“Nhiều tiết mục bởi sân khấu quá nhỏ, nên nhìn om dom như mấy bà cụ bó chân, mấy màn múa tập thể thì chẳng khác gì trò hề.”

“Việc tạm thời sửa sân chính, công tác thông báo không được bộ tuyên truyền làm tốt, dẫn đến việc khán giả ra về sớm.”

“Cách chữa cháy của bạn chủ tịch tuy rằng rất có lý, nhưng cũng không phải phương pháp tốt nhất.”

“Hội diễn văn nghệ mỗi năm một lần lại bị chuyển đến hội trường chỉ có thể chứa nổi ngàn người, quả là thất bại thảm hại!”

Diệp Kính Văn phát biểu đối lập hoàn toàn, không nề mặt chút nào, Lâm Vi luôn nghiêm túc nghe, tỏ vẻ bình tĩnh cực kỳ.

“Thế cậu nói xem, trong điều kiện lúc đó, còn có phương pháp nào tốt hơn không?”

“Dựng sân khấu trong tầng trống khu giảng đường.” Diệp Kính Văn cười bảo Lâm Vi, quả quyết hạ kết luận, “Mưa không xối tới chỗ ấy, không gian cũng đủ lớn, vị trí thuận lợi, đủ để thu hút người xem. Hơn nữa, dựng sân khấu ở đó thì hiệu quả hơn nhiều so với hội trường, thậm chí không kém sân vận động là bao.”

Lâm Vi trầm mặc một lát, rồi khẽ gật gật đầu.

“Nói có lý đấy, có điều dựng sân khấu thì dễ, về phần thiết bị âm thanh ánh sáng thì không đơn giản như cậu nghĩ, nhất là dây điện, để kéo qua cần phải hao phí rất nhiều sức người sức của.”

“Kỳ thực khi ấy căn bản anh nghĩ không ra phải không?”

“Quả thế.” Lâm Vi cười nhạt, “Tôi chỉ cần phương thức nhanh nhất và an toàn nhất để giải quyết vấn đề mà thôi.”

“Ừ, tuy rằng phương pháp đó an toàn, nhưng chưa ăn cua thì mãi mãi không biết mùi vị cua thế nào, không phải chác?”

“Tôi không thể đem hoạt động lớn như vậy ra làm trò đùa được.” Lâm Vi nhìn thẳng Diệp Kính Văn, biểu cảm hết sức nghiêm túc.

“Hội sinh viên chúng ta cần phải liều lĩnh một chút mới được.” Mắt Diệp Kính Văn chớp lấy chớp để, “Hội trưởng, anh cũng vậy.”

Diệp Kính Văn dùng một câu không ai hiểu nổi để kết thúc vấn đề, Lâm Vi cười cười như đang nghĩ gì lung lăm.

Trong lịch sử đại học T, vương mắc giữa chủ tịch và trưởng ban văn nghệ được coi như truyền kì, bởi hoạt động ban văn nghệ phải tổ chức luôn rườm rà nhất, nên tranh luận với chủ tịch cũng là chuyện thường. Có điều tranh luận như kiểu Diệp Kính Văn, tạo nên tình huống trưởng ban văn nghệ và chủ tịch trực tiếp công kích nhau dữ dội như vậy, là việc lần đầu tiên xảy ra. Vậy nên mọi người xung quanh ai cũng hào hứng xem kịch hay.

“Hội sinh viên chúng ta là một chỉnh thể, mọi người có chuyện cứ việc nói thẳng, đừng có lo đến việc sẽ xúc phạm tôi, có trao đổi mới có tiến bộ chứ.”

Lại là nụ cười có lệ ấy, Diệp Kính Văn lạnh lùng liếc Lâm Vi đang đọc tổng kết cuối cùng, nghĩ rằng kiểu cười như hồ ly gian xảo trên mặt ai kia vẫn đáng yêu hơn cả. Lúc này lại ra vẻ là một thánh nhân ôn hòa, giả tạo chết đi được ấy...

“Kính Văn cậu nán lại chút.” Tan họp, Lâm Vi đột nhiên ngăn Diệp Kính Văn đang muốn đứng dậy lại, “Tôi có một vài việc muốn bàn với cậu.”

“Ồ, việc công hay việc tư?” Diệp Kính Văn hỏi thẳng thừng.

“Lấy việc công làm việc tư.” Lâm Vi cười tinh quái, rồi cứ thế xoay người đi vào văn phòng chủ tịch.

Người này, gặp việc công một cái là nghiêm túc quá thể, vậy mà lúc còn mỗi mình thì mới phát hiện, nụ cười khi thì gian xảo khi thì ương bướng ấy lại mang theo lực hấp dẫn chết người...

Diệp Kính Văn dán mắt vào lưng anh, cúi đầu cười, rồi đi theo.

“Vừa rồi công kích anh như vậy, anh không giận à?” Diệp Kính Văn vừa vào cửa liền kéo ghế đến ngồi đối diện Lâm Vi.

Lâm Vi tỉnh queo, “Có gì phải giận đâu, tôi thấy cậu nói cũng có lý lắm.”

“Tôi biết anh không phải loại người lòng dạ hẹp hòi, nhưng lời tôi nói là thật tình, anh cần phải thử một vài thứ mới mẻ, lúc nào cũng tỏ vẻ xa cách như thế, không sợ cuộc sống buồn tẻ sao?”

Diệp Kính Văn thoải mái tựa lưng vào ghế, hai tay khoanh trước ngực.

“Tôi thấy, anh niềm phong tim mình mất rồi, luôn hờ hững xa cách người ta cả ngàn dặm ấy.” Diệp Kính Văn bắt đầu dĩ nhún vai, “Vì sao không mở lòng ra chút để tiếp nhận nhiệt tình của tôi?”

“Ha ha, nhiệt tình của cậu đáng sợ lắm, sẽ thiêu tôi thành tro mắt.” Lâm Vi đứng dậy rót nước, đặt cốc trước mặt Diệp Kính Văn, “Không nói chuyện này nữa, cho tôi xem tờ tổng kết của cậu.”

“Ồ, có vấn đề gì à? Tôi có phát biểu câu nào mang tính phản động đâu.”

“Mấy thứ cậu nói nghe biết là sơ sài, nộp bản thảo ra đây.”

“Ha ha, chẳng phải bản kế hoạch rồi bản tổng kết đều để cho có lệ thôi sao?”

Lâm Vi khẽ lắc đầu, nghiêm túc nhìn về phía Diệp Kính Văn, “Dù giữa hai ta có xung đột gì đi nữa, tôi vẫn hi vọng cậu sửa lại thái độ với công việc.”

“Thái độ tôi thế nào, không đứng đắn à?”

“Phải, cực kỳ không đứng đắn.” Lời nói Lâm Vi nghiêm túc hết mực, từng chữ từng chữ nặng như chì nện xuống. “Có thể mục đích của cậu khi vào hội sinh viên không đơn thuần, có điều, nếu cậu còn tiếp tục hời hợt như thế này, tôi e rằng cậu sẽ trở thành trưởng ban bị chủ tịch cách chức đầu tiên trong lịch sử trường ta.”

Diệp Kính Văn nhìn Lâm Vi lâu thật lâu, rồi mới khẽ thở dài, “Đúng là không gạt được anh nhỉ... Quả thật, tôi vào hội sinh viên hoàn toàn là vì muốn tiếp cận anh.”

“Bản thân tôi chẳng có hứng thú gì với hội sinh viên cả.”

“Làm trưởng ban cũng vì muốn có nhiều cơ hội gần anh. Chúng ta không học cùng lớp, lịch học chênh nhau quá nhiều, thường thường một tuần không gặp anh, tôi thấy buồn lắm.”

“Nếu cậu không thay đổi cách nghĩ này, thì nộp cho tôi một tờ đơn từ chức.”

Ngón tay Lâm Vi gõ nhẹ lên mặt bàn, “Tôi cho cậu thời gian một tuần, suy nghĩ cho kĩ rồi cho tôi câu trả lời thuyết phục.”

“Tôi bây giờ có thể cho anh câu trả lời thuyết phục ngay đây.” Diệp Kính Văn bỗng thẳng người lên, độ mắt với cái nhìn nghiêm túc kia, “Tôi sẽ làm thật tốt, trở thành một trưởng ban để anh tự hào.”

“Kính Văn, cậu biết không? Nhiều khi tôi thật sự không có cách nào tin tưởng cậu.” Lâm Vi thở hắt ra, “Có lẽ là bởi vì cậu mới tốt nghiệp phổ thông, chưa thạo nhiều việc, cậu cần bỏ thói kiêu ngạo đi, hội sinh viên đâu chỉ có mình cậu.”

“Ha ha, tôi quen làm theo ý mình rồi, cho nên có chút không thích ứng với một tập thể như hội.” Diệp Kính Văn nghiêm túc gật gù, “Nhưng mà tôi sẽ cố gắng, để anh tin vào năng lực của tôi, còn có... cảm tình.”

“Nhân tiện nói anh biết luôn, tôi tốt nghiệp trường trung học Nhân Xuyên.”

Dứt lời, Diệp Kính Văn đứng lên đi mất.

Khóe môi Lâm Vi khẽ cong lên, trung học Nhân Xuyên ư?

Quái thai đều từ đây mà ra cả.

Thảo nào tên này lại hợm hĩnh đến thế.

Hết chương mười sáu.

17. Chương 17: Bữa Cơm Kì Dị

Nguồn: thuynguyetvien.wordpress.com

Vi vi đích vi tiểu

(Nụ cười mỉm của Lâm Vi)

Tác giả: Diệp Chi Linh

Biên tập: Xiaorong

Chương mười bảy

Bữa cơm kì dị

“Mặc dù lớp mười hai là năm hết sức quan trọng, có điều cũng không nên gây nhiều áp lực cho mình làm gì, nên ở mức thăng bằng, có nhiều bạn thành tích rất tốt, đến lúc vào phòng thi lại không giữ được bình tĩnh, vậy nên mới có chuyện kết quả thất thường...”

Lâm Vi đứng trên bục giảng, anh được thầy chủ nhiệm mời đến động viên đám đàn em, tuy rằng mấy cuộc trao đổi kinh nghiệm kiểu này đều là lý luận suông không có nhiều tác dụng lắm, nhưng vì nể mặt thầy, Lâm Vi hông làm không xong. Anh đứng đó để đám đàn em nhao nhao thay nhau hỏi.

“Anh cho em hỏi, môn toán của em mãi không khá lên được, phải làm gì?”

“Ồ thì toán học phải dựa trên lý thuyết, các em làm nhiều bài rồi sẽ rút được quy luật thôi.”

“Anh, em không thuộc nổi cổ văn.”

“Nhớ mấy bài hay thi là được rồi.”

Đương lúc Lâm Vi sắp phát điên, ở góc sáng sủa nọ, một nam sinh đột ngột đứng lên. Cậu ta vóc dáng rất cao, thêm chút ít là có thể ngang tầm với Lâm Vi trên bục giảng, cả người mang vẻ lạnh lùng như điều hòa tự nhiên, thái độ thì vênh váo kiêu ngạo.

“Anh là sinh viên trường nào thế?”

Xem ra cậu ta không thèm nghe phần tự giới thiệu của anh.

“À...” Lâm Vi hơi ngượng, có gắng bình tĩnh điềm đạm nói: “Tôi học đại học T.”

“Đại học T?” Cậu mắt kính che khuất biểu cảm của cậu ta, “Điểm chuẩn vào trường?”

“Năm nay đại học T tăng lượng tuyển sinh trong cả nước, rất nhiều ngành tăng chỉ tiêu...”

“Điểm chuẩn?”

“Khó nói lắm, em có thể tham khảo điểm chuẩn các năm trước, năm nào cũng thay đổi cả.”

“Anh học khoa nào?”

“Viện y học.”

“Trong nước nhiều trường đại học nổi tiếng, vì sao anh thi đại học T?”

“Ha ha, tôi thích bầu không khí thoải mái ở đó, và lại môi trường học tập cũng rất tốt.”

“Ồ? Anh tên Lâm Vi phải không? Lâm trong thụ lâm, còn vi?”

“Vi trong vi tiếu.”

Hồi tưởng đến đây là chấm dứt, mấy câu nói về sau đã trở nên mờ nhạt trong trí óc.

Vậy xem ra, nam sinh cao cao đeo kiếng nọ chính là Diệp Kính Văn? Thái độ kiêu căng khoe mẽ đó đúng là có chút giống với cậu ta bây giờ. Hồi đó cậu ta đeo cặp kính dày cộm, nhìn thấy ngu ngu, kính che nửa mặt, chẳng trách mình không nhận ra. Thế nhưng, chắc tên này không sẽ diện tới mức thi đại học T vì mình chứ?

Lâm Vi lắc đầu thở dài, Diệp Kính Văn à, đừng bảo cậu đã có ý với tôi từ khi ấy nhé?

Là vậy thật thì khủng khiếp lắm.

Nhưng ngay sau đó, tin nhắn Diệp Kính Văn gửi đến thiếu chút nữa khiến Lâm Vi giật mình bỏ nhào xuống ghế.

“Nhớ ra chưa? Một Lâm Vi khi đó đảm nhiệm chức chủ tịch câu lạc bộ hùng biện, một Lâm Vi chạy đường dài y chang ốc sên, một Lâm Vi lúc nào cũng cười ôn hòa, là người khiến tôi có ấn tượng rất sâu đấy.”

Da gà da vịt đồng loạt nổi khắp người Lâm Vi, tuy rằng cảm giác được người khác để ý không tệ, nhưng nếu đối tượng là Diệp Kính Văn, thì đúng là tồi tệ khỏi phải bàn.

Những ngày tiếp theo, Lâm Vi áp dụng loại thái độ tôn trọng mà xa cách đối với Diệp Kính Văn. Bản tổng kết, bản kế hoạch đều giao cho thư kí là được. Họp trưởng ban cũng không cần Diệp Kính Văn đến dự thính, mà đang thì nên cậu ta cũng rất bận. Điện thoại, chuông tiếng lợn kêu rõ ràng như vậy, nghe phát cho qua luôn. Tin nhắn đương nhiên có thể không trả lời. Khuôn viên trường lớn như vậy, chuyện tình cờ gặp nhau cũng chẳng dễ dàng gì, Lâm Vi được trải qua những ngày khá là thanh thản.

Thế nhưng, Diệp Kính Văn đâu có ý định bỏ cuộc, sau khi nhắn hơn mười tin liên tiếp mà không có hồi đáp, cậu ta bèn hùng hù hỏ hỏ mò tới tận cửa.

Tan lớp thực hành chẩn đoán bệnh chiều thứ tư, khi nhìn thấy Diệp Kính Văn đứng nơi cửa phòng, Lâm Vi chỉ còn biết cười cười cho đúng với phép lịch sự, khách sáo ân cần thăm hỏi vài câu.

“Diệp Kính Văn, ha ha, lâu lắm không gặp nhỉ, cậu đến đây làm gì?”

“Tìm anh.” Mặt đối phương đen sì.

“Ồ? Ban văn nghệ đã tổng kết xong rồi, học kỳ này có việc gì vội đâu.”

“Anh ra đây cho tôi.”

Diệp Kính Văn làm ngơ ánh mắt tò mò từ mọi người chung quanh, trực tiếp lờ Lâm Vi lên trên, mãi đến tầng thượng mới dừng lại.

Lâm Vi thở hổn hển, ngó lên bản mặt khó coi của tên kia, lạ thật, tự nhiên lại thấy chột dạ...

“Cậu tìm tôi có chuyện gì?” Gian nan thở đều lại, Lâm Vi tận lực điều chỉnh giọng mình sao cho thật bình tĩnh.

“Sao không bắt máy.”

“Không nghe thấy.”

“Còn tin nhắn?”

“A, quên nói với cậu, tuần này tôi để chế độ im lặng suốt mà...”

“Im lặng với mình tôi thôi chứ gì?” Diệp Kính Văn cười lạnh, rút di động ra bấm số Lâm Vi.

Éc éc éc!!!

Là tiếng lợn kêu.

Lâm Vi xấu hổ lấy di động ra, cố nặn một nụ cười nhìn Diệp Kính Văn.

“Chuông điện thoại hơi lạ chút, hi hi.”

“Ồ, tiếng lợn kêu, đáng yêu đấy.” Diệp Kính Văn cười cười, chậm chậm tới gần Lâm Vi.

Lâm Vi ngó ngó đằng sau, địa hình quá bất lợi, phía trước là sói dê, phía sau... là vị trí thích hợp để nhảy lầu. Vì thế anh cười điềm đạm, vẫn không cử động, gương mặt nhìn gương mặt dần phóng đại của tên kia.

“Anh ở cùng Chu Phóng phải không?” Diệp Kính Văn dựa vào sát rạt, hơi thở phả vào mặt khiến Lâm Vi thấy ngứa ngứa.

“Phải, cậu cũng biết mà.” Lâm Vi bình tĩnh trả lời.

“Vậy nên anh trốn tránh tôi?”

“Thật ra không phải tôi cố ý tránh cậu.” Lâm Vi khẽ thở dài, “Anh ấy rất hay ghen, biết cậu thích tôi nên không cho tôi gần cậu.”

Diệp Kính Văn cười lạnh, “Anh nghe lời quá nhỉ?”

“Anh ấy rất ích kỷ, nếu biết giữa tôi và cậu có vướng mắc, anh ấy sẽ giết tôi mất.”

“Thế nếu tôi hôn anh, hẳn ta có giết tôi không?”

Diệp Kính Văn mỉm cười, rồi đột nhiên nâng cằm Lâm Vi, khi anh còn chưa kịp phản ứng, hắn đã phủ môi mình lên môi anh.

Nụ hôn mềm nhẹ, lại ngọt như mật ong.

Diệp Kính Văn nhắm mắt lại, vươn lưỡi dịu dàng liếm đôi môi hơi mỏng kia, trước sự kinh ngạc vô cùng của đối phương, đầu lưỡi linh hoạt liên chớp thời cơ vói vào trong miệng.

“Ừm...???”

Não Lâm Vi còn đang chờ xử lý, có chút ngỡ ngàng và không ứng phó kịp trước chiêu đánh lén của Diệp Kính Văn. Thế là tên kia cười ranh mãnh, liếm vòm miệng, khuấy đảo lưỡi anh, tham lam mút mát. Hơi thở Lâm Vi hơi dồn dập, dường như bấy giờ mới nhớ tới phản kháng, anh đỏ mặt đẩy phắt cậu ta ra. Diệp Kính Văn thu lưỡi về, không quên liếm nhẹ lên đôi môi ướt đỏ kia.

“Mùi vị không tồi.”

“Cậu làm gì?” Lâm Vi giận dữ.

“Hôn anh chứ làm gì.” Ngữ điệu tỉnh bơ như ruồi, tựa như hôn môi là chuyện vốn nên làm lắm vậy.

“Diệp Kính Văn, đừng quá quắt thế.” Lâm Vi trừng mắt nhìn hắn, quay người xuống lầu.

Diệp Kính Văn lại vươn tay kéo anh lại, rồi nhân lúc Lâm Vi đang ngạc nhiên quá sức, lại tới gần hôn lên khóe môi anh.

Lâm Vi cứng cả người.

“Tôi nói, anh ta chưa hôn anh à?” Diệp Kính Văn cười xấu xa, ghé vào tai Lâm Vi nói, “Sao anh phản ứng trúc trắc quá vậy, hử?”

Âm cuối kéo dài vang bên tai khiến Lâm Vi thoáng run rẩy.

“Cậu đừng gây nữa, nếu anh ấy giận, tôi sẽ rất khó xử.” Lâm Vi ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Diệp Kính Văn, rồi gần từng tiếng: “Sự nhẫn nại của tôi có giới hạn.”

“Ồ, nếu gã đó dễ lên cơn ghen đến thế, vậy anh gọi điện cho anh ta luôn và ngay đi, bảo là...” Diệp Kính Văn nghiêng đầu ngẫm nghĩ chốc lát, sau đó lại phun ra một câu khiến Lâm Vi kinh ngạc, “Bảo là tôi muốn cưỡng ép anh, để anh ta tới giết tôi xem thử.”

“Cậu điên à?” Lâm Vi lạnh lùng liếc mắt nhìn cậu ta, vậy mà thằng kia không biết liêm sỉ chút nào mà tóm lấy điện thoại từ anh, tìm ra tên Chu Phóng.

“Gọi đi, không gọi tôi tự làm đấy.” Dứt lời, cậu ta còn cố tình cọ ngón tay lên cúc áo trước ngực Lâm Vi.

Lâm Vi cầm di động, miễn cưỡng bấm điện thoại.

Nổi máy rất nhanh, đầu dây bên kia truyền tới một giọng nói uể oải.

“Lâm Vi à, nhớ anh phỏng?”

Mặt Diệp Kính Văn đen thui, còn Lâm Vi thì bình tĩnh vô cùng.

“Chu Phóng, Diệp Kính Văn nói cậu ấy muốn cưỡng ép em, anh xem xử lý thế nào đi.”

Bên kia im lặng một lát, sau đó phá lên cười.

“Cưỡng ép em á? Ừ thì, em cứ đá nó mấy cái trước đi, chú ý đá vào chỗ hiểm ấy, đá chết rồi gọi lại cho anh, anh đưa nó đi lò thiêu.”

Chu Phóng ngáp một cái, nói tiếp: “Làm ăn nhanh gọn nhá, đừng để anh thất vọng đấy.”

Sau đó điện thoại ngắt kết nối.

Điện thoại vừa ngắt, còn chưa kịp dứt túi, lại vang lên.

Không giống với tiếng lợn kêu, tiếng chuông của Chu Phóng là “Yêu anh một vạn năm.”

Diệp Kính Văn lạnh lùng nhìn di động, im lặng không nói.

Lâm Vi tỏ vẻ rất mãn nguyện khi nhận điện thoại, giọng nói cũng dịu dàng như nước.

“Anh Chu Phóng. Em á? Em còn ở trường mà, trên tầng thượng khu giảng đường. Vâng? Chưa ăn cơm chiều. Anh đãi hử? Gọi cậu ta đến nữa? Vâng, em biết rồi.”

“Kính Văn, anh ấy đãi cơm, mời cậu đến nữa.”

“Được, tôi đang muốn gặp mặt vị tài tử phong lưu này một chút đây.”

Diệp Kính Văn cười lạnh, theo sau Lâm Vi xuống lầu.

Khi hắn cùng Lâm Vi tới nhà hàng, Chu Phóng đã đứng đợi ở cửa. Gã ta bận âu phục màu đen, cà vạt tề chỉnh, tóc vuốt keo cứng đơ, bóng loáng. Thoạt nhìn vô cùng đứng đắn nghiêm túc, cứ như ông chủ lớn vậy. Nhưng khi gã quay lại, nụ cười lưu manh hiện trên mặt lại chẳng xứng với cách gã ăn mặc chút nào.

Lưu manh mặc đồ tây?

Diệp Kính Văn cau mày, nghiêng đầu ho khan một tiếng, nén lại cơn tức cười.

“Lâm Vi à, chờ lâu muốn chết, không biết với anh đây thời gian là vàng bạc sao?”

Chu Phóng vừa thấy Lâm Vi thì hai mắt sáng trưng, gã lại gần, vươn cánh tay dài ôm trọn Lâm Vi, còn khiêu khích nhìn về phía Diệp Kính Văn.

Bạn đang ?

“Chu Phóng, rất vui được gặp anh.” Diệp Kính Văn mỉm cười, bắt lấy bàn tay để không của Chu Phóng, còn mắt thì nhìn chòng chọc vào bàn tay đang đặt lên vai Lâm Vi.

“Ừ.” Chu Phóng hừ một tiếng, quan sát Diệp Kính Văn từ đầu đến chân, rồi cười nói: “Cậu này chính là đàn em Diệp Kính Văn?”

Lâm Vi nghiêm túc gật đầu.

“Ồ, cậu chàng nhìn khá quá chứ.” Chu Phóng cười đầy ẩn ý, sau đó làm ngơ cái nhìn từ Diệp Kính Văn, khoác vai Lâm Vi vào trong.

“Lâm Vi em đói bụng cả ngày, mệt không, muốn ăn gì thì ăn nấy, anh mời.” Chu Phóng gác tay lên vai Lâm Vi, tay kia thì gạch gạch lên thực đơn.

Lâm Vi nhích người lại gần Chu Phóng, cười nói: “Chọn đại vài món đi, em không đói.”

“Sao thế được, bệnh dạ dày của em dù khá hơn nhiều rồi, nhưng vẫn phải chú ý ăn uống chứ, anh không muốn nửa đêm nửa hôm công em đi viện nữa đâu đấy.”

Hai người nhìn nhau cười, hoàn toàn coi nhẹ ánh mắt lạnh lùng phía đối diện.

“Để tôi chọn cho.” Diệp Kính Văn tiếp lấy tờ thực đơn trong tay Chu Phóng, thuần thục vạch vài nét bút, thịt hầm, cá nấu dưa, gà xé phay, gà cay, đậu hũ cay...

“Sao toàn chọn món cay thế?” Chu Phóng cau mày nhìn thực đơn.

“Chả phải Lâm Vi thích ăn cay à?”

“Từ nhỏ Lâm Vi đã ăn ớt lớn lên rồi.” Chu Phóng mỉm cười nhìn Diệp Kính Văn, “Nhưng mà cậu ăn được chắc?”

“Tạm tạm, cũng không đến nổi bỏng mồm.” Diệp Kính Văn cười với Lâm Vi, Lâm Vi tránh khỏi tay Chu Phóng, đứng lên ra ngoài.

“Tôi đi toilet một chuyến.”

Trong phòng chỉ còn lại hai người Chu Diệp, người trước chuyên tâm nghịch điện thoại, còn người sau thì chăm chú ngắm soi người trước.

“Diệp Kính Văn, dám động vào Lâm Vi, gan to gồm nhĩ.” Chu Phóng đặt di động xuống, đan tay chống lên bàn, vừa nói vừa cười dài.

“Tôi rất khâm phục anh.” Diệp Kính Văn đột nhiên nói.

“Ồ?” Chu Phóng cau mày, trầm giọng nói: “Khâm phục tình địch đâu phải chuyện tốt.”

“Tôi không coi anh là tình địch.”

“Không đủ tư cách?”

“Không.” Diệp Kính Văn lắc lắc đầu, “Anh không thích Lâm Vi.”

Chu Phóng kinh ngạc.

“Sao thế được? Tôi và Lâm Vi lớn lên cùng nhau, nhìn thẳng bé mồm mĩm trở thành một nam sinh vừa cao vừa bảnh như bây giờ, tôi đương nhiên động lòng.”

“Ha ha, thế anh có muốn hôn anh ta không?”

“Muốn, muốn quá đi chứ.” Chu Phóng tặng cho hắn một nụ cười kì bí, “Không chỉ muốn hôn, tôi còn muốn ôm cậu ấy, ấn cậu ấy xuống giường mà tận tình giày vò...”

Diệp Kính Văn mỉm cười đổi chủ đề.

“Mấy năm nay anh không thiếu đàn bà nhỉ?”

“Ừm, tôi sợ Lâm Vi không tiếp nhận tình cảm của mình, cho nên mới không ngừng tìm phụ nữ để quên đi, sau đấy mới nhận ra những người tôi tìm đến đều mang hình bóng Lâm Vi.” Chu Phóng dừng một chút, rồi điềm tĩnh cười: “Thì ra từ trước đến giờ, người tôi yêu chỉ có cậu ấy.”

“Tình tiết truyện khá đầy, dù có hơi cổ lỗ sĩ.” Diệp Kính Văn cười cười, “Tôi biết anh là nhà văn.”

“Thế thì sao? Cậu không biết văn học kết hợp y học là một chuyện tuyệt vời vô cùng à?”

Diệp Kính Văn gật gù, nghiêm túc nói: “Cẩu huyết nhân sinh là sách mới của anh phải không?”

[bạn bê tha dịch cái tựa truyện là “Đời bạc như chóa” – cứ hiểu tạm vậy đi xD]

“Ồ? Cậu đọc rồi?”

“Mấy hôm rảnh tôi đọc hết sách xuất bản của anh rồi.”

“Ha ha, đó đều là truyện tôi sáng tác đấy.”

“Phải, anh rất biết sáng tác.” Diệp Kính Văn khẽ thở dài, “Tôi rất hâm mộ tài năng của anh, không muốn đối địch với anh.”

“Chỉ cần cậu thôi quấy rầy Lâm Vi, có lẽ hai ta sẽ trở thành bạn bè.”

“Lời này phải là của tôi mới đúng.” Diệp Kính Văn cười nhìn Lâm Vi vừa vào phòng, rồi bỗng nhiên hỏi Chu Phóng: “Anh thấy NP được không?”

“?” Chu Phóng nghi hoặc nhìn sang Lâm Vi, Lâm Vi thì bất đắc dĩ nhún vai.

Chu Phóng gật đầu hiểu ý, kéo Lâm Vi ngồi xuống, sau nghiêm túc nói với Diệp Kính Văn: “Tôi thích tình cảm thuần nhất, không hứng thú NP.”

“Đây cũng thế, xem ra không thể 3P, cho nên...”

Nhất định phải có kẻ bị loại.

Đồ ăn được bưng lên, Diệp Kính Văn cười cười, không nói thêm gì nữa. Ba người mải miết dùng cơm, Chu Phóng luôn tay gấp thức ăn vào bát Lâm Vi, Lâm Vi thì tươi cười gỡ xương cá cho Chu Phóng. Diệp Kính Văn đảo mắt từ người này sang người kia, cuối cùng mới nhìn về bát mình.

“Lâm Vi, chi bằng em về nhà anh ở đi, trường học nấu ăn không ngon, anh sẽ đau lòng.” Chu Phóng vòng tay qua vai Lâm Vi, liếc nhìn Diệp Kính Văn qua khóe mắt.

Diệp Kính Văn lặng thinh.

Chu Phóng nói tiếp: “Giường anh lớn lắm, chẳng phải em sợ lạnh sao? Anh ôm em ngủ ấm hơn nhiều.”

“Thấy sao? Đến ở cùng anh, hai đứa mình tiện thể nuôi dưỡng tình cảm.”

Diệp Kính Văn đứng phắt dậy, lịch sự cười nhìn hai người kia.

“Tôi về trước, không quấy rầy hai anh nữa.”

Diệp Kính Văn đi rồi, Chu Phóng mới thở một hơi thật dài.

“Mẹ, mệt chết anh!”

Lâm Vi ra hiệu chó có lên tiếng, ngón trỏ chỉ hướng chỗ ngồi Diệp Kính Văn.

“Anh Chu Phóng, hai năm qua anh có khỏe không? Em rất nhớ anh.”

Chu Phóng hiểu ý, gật đầu cười, “Anh cũng nhớ em lắm, Lâm Vi.”

“Em còn tưởng anh quên em rồi chứ, đổi số điện thoại cũng không báo một tin nữa.”

“Thực ra là anh trốn tránh em, anh sợ đối mặt em, sợ em biết anh chứa chấp loại tình cảm xấu xa với em rồi sẽ khinh thường anh.” Giọng Chu Phóng mang chút đáng thương, “Bây giờ có thể cùng em, anh thấy mình thật sự rất hạnh phúc.”

“Em cũng vậy.”

“Anh thích em, thích đến mức tim đập rộn ràng...”

Chu Phóng hướng mắt về chỗ Diệp Kính Văn mà bắn mưa xuân, Lâm Vi cười không đáp.

“Làm phiền rồi.” Diệp Kính Văn đột nhiên đẩy cửa vào, “Tôi quên cầm điện thoại.”

Lâm Vi cười dịu dàng vô cùng, giúp Diệp Kính Văn lấy máy, đặt vào lòng bàn tay cậu ta.

“Hình như mở ghi âm.” Lâm Vi nói.

“Hai người cứ tự nhiên.”

Diệp Kính Văn nắm lấy di động, lạnh lùng cười với Lâm Vi, rồi xoay người rời khỏi.

Hết chương mười bảy.

18. Chương 18: Kính Văn Ra Tay

Nguồn: thuynghuyetvien.wordpress.com

Vi vi đích vi tiểu

(Nụ cười mỉm của Lâm Vi)

Tác giả: Diệp Chi Linh

Biên tập: Xiaorong

Chương mười tám

Kính Văn ra tay

“Hô...” Chu Phóng thở phào một hơi, quay sang bảo Lâm Vi: “Tí nữa thì lộ.”

Lâm Vi vừa hộp trà vừa cười, “Tôi cũng biết cậu ta không dễ đối phó như vậy, vừa rồi anh cố tình khiêu khích, vậy mà cậu ta chẳng có phản ứng gì cả.”

“Vậy nên chú mới đoán là thằng nhóc dở trò?”

“Ừm, cậu ta mở ghi âm rồi để điện thoại lại, mắt công phải biết.” Nụ cười của Lâm Vi y chang hồ ly gian trá, “Mà tôi tin cậu ta chắc sẽ thích nghe lại nội dung lắm cho xem.”

“Quý khách cần thêm trà không?” Cô phục vụ bưng bình trà tới.

“Á...” Trượt chân một cái, nửa số trà trong bình đã đổ xuống sàn nhà.

“Sao thế? Có bị thương không?” Lâm Vi mau mắn đứng dậy đỡ lấy chiếc bình.

“Không việc gì, xin lỗi quý khách, tôi dọn ngay đây.”

Lâm Vi cười cười, “Không sao, chúng tôi sắp đi rồi. Chị cứ làm việc của mình đi.”

Cô phục vụ cười đầy biết ơn, thầm nghĩ anh chàng này đúng là có một không hai, vừa bảnh vừa lịch sự, lại còn dịu dàng nữa chứ...

Sau khi cô nàng đi khỏi, hai người tiếp tục đề tài vừa nãy.

“Sao chú lại dính phải của nợ này thế? Anh cứ thấy thằng này có ý đồ gì ấy.” Chu Phóng thở dài, hạ cánh tay khoác vai Lâm Vi xuống.

“Tôi không gây với cậu ta, là cậu ta gây trước.” Hiển nhiên Lâm Vi cũng bắt đắc dĩ vô cùng.

“Coi bộ thằng cu không tin chuyện anh với chú iu nhau nhỉ.”

“Chắc vậy, cậu ta rất tự tin, cho rằng tôi sẽ yêu cậu ta.”

“Chú nói...” Chu Phóng chột bu lại gần, “Nếu thằng nhóc không tin rồi bắt anh hôn chú, thì anh phải làm gì?”

Lâm Vi ngừng một lát, sau đấy cười nói: “Vậy thì hôn thôi.”

Chu Phóng kè mặt tới, nhìn môi Lâm Vi chán chê rồi mới chán nản dựa về, “Xì, anh không có hứng với chú.”

“Đây cũng thế.” Lâm Vi dời mắt khỏi gương mặt Chu Phóng, cúi đầu tập trung uống trà.

“Nói khi không phải, từ bé tới giờ anh nhìn chú trưởng cời chả dưới trăm lần.” Chu Phóng cười bỉ lậu, ghé vào lỗ tai Lâm Vi thầm thì: “Chú có biết... anh muốn làm gì với chú không?”

Lâm Vi mỉm cười.

“Anh muốn ụnh chú.” Chu Phóng thở dài, lại lùi người ra, “Vừa nhìn cặp đít trần như nhộng của chú em, anh đây đã mất hết cả hứng rồi, nhưng thật ra rất muốn sút một phát chơi.”

“Anh nói năng đừng thô tục vậy được không.”

“Vâng, không phải đít, mà là mông, là mông.”

Lâm Vi cau mày, “Chu Phóng, đừng tưởng rằng anh lớn hơn thì tôi không dám đánh anh nhé.”

“Hồi giờ mỗi lần ụnh lộn, chả phải chú đều bị anh đánh cho bầm dập mặt mày hay sao?” Chu Phóng làm nơ cơn giận từ Lâm Vi, “Còn dám vênh với anh à.”

“Được rồi, không tranh cãi với anh nữa, đã lớn tướng như vậy rồi, anh không biết xấu hổ nhưng tôi thì có đấy.”

Lâm Vi trừng mắt nhìn Chu Phóng, rồi lại cúi đầu hớp trà.

Chu Phóng nhìn Lâm Vi đầy ẩn ý, “Anh bảo, biết nhau lâu lắm rồi, thế mà sao anh không biết chú có từ trường hấp dẫn đồng tính nhỉ? Chẹp chẹp, thằng nhỏ xuất sắc vậy, sao tự nhiên lại đâm đầu vào cái bịch cát như chú chó?”

“Có lẽ cậu ta đang chán đời, muốn bày trò chơi, nên tôi chơi cùng cậu ta.” Lâm Vi nói tỉnh bơ.

“Thăm dò? Thử lòng?” Chu Phóng nghiêng đầu suy nghĩ, “Đừng bảo cậu biến anh thành cái vò, chúc cậu chàng một vò giấm chua đấy nhé?”

“Cậu ta tấn công nhanh và mạnh quá, tôi không muốn đối đầu trực tiếp, vậy nên mới tìm anh giấm va chạm xuống một chút.”

“Ồ, anh chính là thuốc an thần, cũng là vật hi sinh.” Chu Phóng gật gù, hỏi: “Chú đồ à?”

“Không.” Lâm Vi lộ ra một nụ cười tinh quái, “Trêu cậu ta rất vui, không phải sao?”

“Chú đang chơi với lửa đấy.” Chu Phóng than một tiếng, “Hay là chú cố ý nhờ anh kích cậu ta, dụ địch vào tròng?”

“Anh nghĩ nhiều quá rồi.”

“Cộc cộc cộc”, tiếng đập cửa bỗng nhiên vang lên, hai người liếc nhìn nhau, một dự cảm chẳng lành chợt dâng lên trong lòng...

“Xin lỗi, tôi quên mất, thật ra để quên hai cái di động.”

Diệp Kính Văn lại đi vào với nụ cười tự mãn, đến chỗ ngồi của mình, sau đó lôi ra một chiếc di động từ gầm bàn.

“Không có ý định nghe hai người tán gẫu đâu.”

Đây chính là ghi âm “quang minh chính đại”, không tính nghe lén tí nào.

“Diệp Kính Văn... Cậu...”

Lâm Vi nói không thành lời, cậu ta có thể ra chiêu bọ ngựa rình ve, hoàng tước tại hậu cơ đấy? Bỏ lại hai chiếc điện thoại, lấy đi một chiếc để người ta hoàn toàn mất cảnh giác, sau đấy mới trở lại lấy thật?

Kì công quá thể.

“Diệp Kính Văn, khá lắm.” Chu Phóng mỉm cười giơ ngón tay cái, “Thật muốn đổi bên sang bên cậu.”

“Cảm ơn.” Diệp Kính Văn cười đầy tự tin, “Có điều tôi thích chiến đấu một mình, không cần đồng minh.”

“Diệp Kính Văn, cậu có ý hay đấy, tiếc là trời không giúp cậu rồi.” Lâm Vi bỗng nở một nụ cười sáng chói, chỉ chỉ di động trong tay Diệp Kính Văn, “Hình như uống nhiều trà quá thì phải?”

Diệp Kính Văn bấy giờ mới cúi xuống nhìn, tức thì sắc mặt tối sầm lại.

“A, thật có lỗi, tôi đến dọn chỗ này.”

Cô phục vụ thấy không khí giương cung bạt kiếm giữa ba người, hơi do dự không biết có nên vào hay không.

Diệp Kính Văn mỉm cười nói với cô gái, “Cảm ơn.”

Rồi hắt lạnh lùng nhìn gã Chu Phóng đang cười ngật nghèo một cái, xoay người ra cửa.

Lâm Vi thì cực kỳ chân thành bảo cô phục vụ: “Rất cảm ơn chị.”

Cô nàng lại chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao, cảm ơn? Cảm ơn cái gì? Chẳng may làm đổ nửa bình trà mà thôi, tại sao hai anh bảnh trai đều nói cảm ơn nhỉ? Một người thì lạnh lùng muốn chết, người kia lại dịu dàng quá thể, còn một tên khác thì đang cười sảng sặc, thiếu chút nữa là bỏ khỏi ghế.

Kì lạ thật.

Vài ngày sau, Diệp Kính Văn vẫn chưa có động tĩnh gì, Lâm Vi lúc này mới an tâm đôi chút. Có lẽ sau khi nghe đoạn ghi âm, cậu ta đã tin vào “sự thật” rằng mình và Chu Phóng cùng nhau chẳng?

Nhưng Diệp Kính Văn cũng không rảnh tay, tuy hấn hoài nghi quan hệ giữa Chu Phóng và Lâm Vi, nhưng đoạn ghi âm quan trọng trong di động lại bị nước thấm hỏng, bởi vậy, hấn chỉ có thể đoán chứ không có chứng cứ.

Thế là Diệp Kính Văn lập một ID tên “Ái tử Chu Phóng” rồi lên văn đàn của anh ta, sưu tầm toàn bộ các tác phẩm từ tiểu thuyết đang viết tới các bài báo trên tờ tạp chí mạng mà anh ta cộng tác.

Diệp Kính Văn mở blog Chu Phóng, nhìn qua nhật kí của tuần gần đây.

“Dạo này đang viết tiểu thuyết trinh thám, nửa đêm nửa hôm tỉnh dậy để mô phỏng hiện trường hung án, bị hàng xóm đập cửa mắng vốn, thế nên tôi không thể không chuyển nhà lần nữa.”

Vậy mới nói, anh bảo Lâm Vi đến ở cùng, chẳng qua là nói cho tôi nghe chứ gì.

“Nhờ có sự ủng hộ của các bạn đọc, sách bán khá chạy. Tiểu thuyết trinh thám mới nhất hiện đã được đặt hàng, phòng chừng sẽ lên giá sách vào trung tuần tháng mười hai.”

Khá quá nhỉ, lần trước mình đến hiệu sách Tân Hoa tìm tác phẩm của Chu Phóng, không ngờ anh ta có lượng người mua xếp trong top 10.

“Về vấn đề quan hệ giữa tôi và tác giả Bảo Đình, hi vọng mọi người đừng tiếp tục bàn luận thêm nữa. Chúng tôi đều tốt nghiệp trung học Nhân Xuyên, khác cấp mà thôi. Tôi không biết cậu ta, càng không rảnh rỗi mà đi cạnh tranh, tôi cũng không có bất cứ liên quan gì đến số người mua sách cậu ta viết.”

Ồ, Bảo Đình?

Hình như cũng là một tác giả trẻ tuổi.

Diệp Kính Văn mỉm cười, nhìn xuống phản hồi phía dưới, hầu hết mọi người đều mắng Bảo Đình, còn một số khác là người hâm mộ Bảo Đình mắng lại Chu Phóng.

Chu Phóng ơi Chu Phóng, anh gây chuyện còn chưa đủ hay sao, đừng có lôi Lâm Vi nhà tôi vào chứ.

“Dưới sự đàn áp của nhà xuất bản, ngày mai tôi không thể không lột tả thân tàn đến nhà sách Tân Hoa thành B để kí tên, ngày mốt trên báo có lẽ sẽ đăng tin như sau: Trong buổi kí tên, Chu Phóng run rẩy tựa như lá bay trong gió, không ngờ anh lại xúc động đến nhường này? Thật ra là tôi bị cảm mạo đó ^^ có hứng thì đi nhìn nét chữ gà bới của tôi một cái, mọi người xem xong ai nấy tay chân bủn rủn, cảnh tượng hoành tráng biết bao nhiêu, cũng là tư liệu sống cho đám phóng viên ăn không ngồi rồi ấy nhỉ.”

Đây là nhật kí mới nhất.

Diệp Kính Văn day day hai tròng mắt mỗi, tắt blog của anh ta, sau đấy dùng ID “Ái tử Chu Phóng” đăng nhập vào diễn đàn fan.

Quả nhiên đang nói về hoạt động kí tên sách. Mấy bài post ở đầu còn có tài khoản QQ, trong số đó có một tài khoản tên “Phóng đăng ngang ngạnh”.

[Ái tử Chu Phóng]: Chào cả nhà, tớ là nhân mới

~ [Tiểu đậu đình]: Chào bạn ^^ khuya rồi, diễn đàn vắng quá.

[Ái tử Chu Phóng]: không sao, tớ rất thích Chu Phóng, lại gặp được nhiều người cùng sở thích, tớ thấy rất hạnh phúc đó ^^

[Tiểu đậu đình]: ời, mấy ngày nay anh ấy bận tối mắt tối mũi mà.

[Ái tử Chu Phóng]: Phải đó, thật là vất vả, tớ thương anh quá ^^

[Tiểu đậu đình]: đều tại tay Bảo Đình nọ, lúc nào cũng thích đối đầu với anh Chu Phóng, sách của anh ta vốn phải ra mắt vào tháng 1, lẽ ra không được ra trước từ tháng 12, lại còn ra cùng ngày với sách của Chu Phóng nữa, bệnh thật.

[Tiểu đậu đình]: doanh số bán ra của hai cuốn sách khiến không khí cả diễn đàn nặng nề lắm rồi. Thế mà tên đó còn dám vác mặt đến đây khiêu khích, phiền toái bỏ mệ.

[Miêu Miêu]: Anh Chu tính tình phóng khoáng, còn lâu mới chấp tên đó.

[Tiểu đậu đình]: Cũng phải. Hôm nay diễn đàn có thông báo, nói là sau này nhìn thấy thông tin về tên đó, cứ áp dụng thái độ coi thường là được.

[Ái tử Chu Phóng]: Ha ha, Chu Phóng thân yêu đúng là bạn quá, phải cố viết tiểu thuyết, còn phải đấu với người ta, lại cả diễn trò nữa.

[Miêu Miêu]: Đúng đó, vội muốn chết, lâu lắm không thấy anh ấy lên Q. Đạo này vì viết tiểu thuyết trình thám, nghe nói ngủ cũng không ngon.

[Ái tử Chu Phóng]: vậy à, hì hì, tớ mới thành fan anh ấy thôi, mấy chuyện về trước cũng không rõ lắm.

[Miêu Miêu]: Đừng sợ, chúng tớ là fan cuồng đó

~~ [Miêu Miêu]: Chu Phóng tốt nghiệp trung học Nhân Xuyên, sau đó thi vào khoa Văn đại học T, hiện giờ đã xuất bản rất nhiều sách. Tớ thấy câu chữ anh viết đều mang nét hóm hỉnh rất lạnh lùng, khiến người ta muốn cười mà không cười nổi, vừa có cảm giác đứng xem một tòa núi nhỏ, lại vừa toát lên vẻ tịch mịch và cô đơn của một kẻ cao xử bất thắng hàn.

[Ái tử Chu Phóng]: Ừ.

Diệp Kính Văn gõ bốn chữ Chu Phóng thân yêu xong lại thấy buồn nôn quá thế, vì thế xóa cho bằng hết.

[Ái tử Chu Phóng]: Thế anh ấy ghét nhất điều gì?

[Miêu Miêu]: anh í á, anh í ghét nhất loại người ươn ọo nũng nịu, ghét vật nuôi cứ dụi đến dụi đi, ghét chạm vào người khác.

[Tiểu đầu đình]: Thực ra tớ thấy anh ấy ghét nhất Bảo Đình mới phải, mặc dù trên văn đàn hai người đó luôn tranh ngôi đệ nhất, còn gọi nhau là bạn bè, nhưng thật ra vẫn bí mật tranh đua. Bảo Đình thoát nhìn nho nhả vậy thôi, chứ lúc mắng người ta cũng khủng khiếp lắm đấy... Có điều tuy cậu ta vẫn còn là học sinh nhưng cách viết rất mượt mà, nếu không phải cậu ta rồi hơi đối đầu với anh Chu, tớ cũng sẽ không ghét cậu ta như vậy.

[Ái tử Chu Phóng]: haha, mình hiểu rồi, cảm ơn các bạn.

Diệp Kính Văn mỉm cười gõ xong hàng chữ này, sau đó áy náy nhìn qua cái tên Chu Phóng.

Xin lỗi nhé, Chu Phóng, đừng trách tôi ra tay hiểm độc, là anh rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt đó thôi.

Hôm sau, một tin tức náo động cả giới văn học được truyền đi từ diễn đàn “Báu vật bảy màu” của Bảo Đình.

Tác giả Bảo Đình bày tỏ mối tình sâu nặng với Chu Phóng, lời nói rất hoa lệ, tình cảm quá động lòng người, chinh phục thật nhiều lượng người xem.

Đương nhiên, quần chúng cảm động là một chuyện, fan hâm mộ hai bên lồng lộn lại là chuyện khác.

“Chu Phóng, tôi biết, dù cho tôi đứng ngang tầm với anh, anh vẫn chẳng thèm liếc tôi một cái.

Nhưng mà tôi yêu anh.

Tình yêu khắc sâu nhường ấy, có khác gì nước vỡ bờ, thiếu chút nữa nhấn chìm tôi.

Có lẽ anh sẽ hoài nghi lời tôi nói, thậm chí hoài nghi rằng tôi cố ý viết bài này để gây chuyện.

Ngay cả tôi cũng nghi ngờ chính mình, rằng rốt cuộc tôi viết mấy dòng này để làm gì?

Để ăn mừng sinh nhật tuổi hai mươi chẳng?

Để chứng minh tôi cũng như anh, làm chuyện mình muốn làm, nói lời mình muốn nói?

Hay là vì kỉ niệm mối tình thầm lặng mười năm ròng?

...”

Bấy giờ Bảo Đình đang đi du lịch, cho nên không ai có thể biết thật giả về kẻ post bài xưng “Bảo Đình” này. Hơn nữa IP người này thuộc về vùng Bảo Đình đang du lịch, bởi vậy admin rất là lúng túng.

Đương nhiên, bài viết như vậy đã nhanh chóng truyền khắp mọi ngõ ngách, trở thành chủ đề nóng trên các diễn đàn lớn.

Giọt nước làm tràn ly, Chu Phóng thành mục tiêu công kích, Bảo Đình thì không thấy tăm hơi, vì thế, đối tượng ném đá của cả hai bên chỉ có mình gã ta.

Chu Phóng nhức đầu vô cùng, quảng tứ tung mấy quyển sách ở nhà xong mới hùng hổ lên diễn đàn thanh minh thanh nga.

“Về bài viết kia, vừa nhìn đã biết là có người gây chuyện, các bạn cũng tin được sao?

Người phá đám à, tôi không biết bạn có mục đích gì, có điều tôi cảnh cáo, tôi sẽ tra ra bạn là ai, sau đó đưa bạn đi nhà hỏa thiêu.

Trước khi Bảo Đình quay về, xin các fan của cậu ấy đừng có lấy thái độ “Căm thù kẻ phụ tình” đến để “căm thù” tôi. Nguồn :

Tôi vô tội.”

Đây là tin tức mới nhất trên blog Chu Phóng.

Trong đám phản hồi phía dưới có mấy câu mắng linh tinh kiểu “Anh là đồ bạc tình” “Anh là đồ bỏ đi” “Chúng tôi căm thù anh”...

Diệp Kính Văn ngồi trước máy tính cười đầy thâm thúy, “Chu Phóng, tôi lấy làm lạ, là tại sao Bảo Đình nọ không đứng ra phản đối? Nhỉ?”

“Anh cứ an tâm mà giải quyết việc của mình đi, tạm thời để tôi thay anh chăm sóc Lâm Vi vậy.”

Mấy ngày tiếp theo, diễn đàn hai bên triển khai cuộc đấu khẩu kịch liệt. Vấn đề tranh luận tăng từ tình đơn phương lên đồng tính luyến ái, khó khăn lắm mới có lần đại chiến diễn đàn như vậy, Chu Phóng đương nhiên không còn tâm trạng nào đi tìm Lâm Vi nữa.

Có điều mọi chuyện cũng không thuận lợi như Diệp Kính Văn tưởng.

Lâm Vi tức giận.

Hơn nữa còn cực kỳ tức giận.

“Diệp Kính Văn, cậu thật không biết chừng mực.” Lâm Vi gọi điện tới, giọng nói lạnh đến dọa người.

“Anh nói gì cơ?”

“Bài post trên diễn đàn Chu Phóng là của cậu chứ gì?”

“Tôi...”

“Đừng chối.” Lâm Vi lạnh lùng ngắt lời hắn, “Tôi biết là cậu, trước đây cậu đã post bài trên diễn đàn rồi, mách khéo kiểu này, tôi vừa nhìn đã biết ngay là cậu.”

“Nếu thừa hơi thì đi viết kế hoạch ban cho học kì sau đi, đừng có cả ngày vô công rồi nghề đi gây rắc rối nữa!”

“Những chuyện kiểu này không thể tùy tiện nói đùa được, cậu có biết nó có ảnh hưởng lớn thế nào tới Chu Phóng và tác giả khác không? Thanh danh của họ bị bôi xấu tới mức nào cậu cũng không rõ chứ gì?”

“Hai người họ mới ra sách, lại truyền ra loại tai tiếng dối trá như vậy, hậu quả nghiêm trọng nhường nào, cậu có nghĩ tới chưa?”

“Đời này chẳng ai như cậu, muốn làm gì thì làm, mặc xác hậu quả, không quan tâm cảm nhận của người khác!”

“Chu Phóng sáng tác đã mệt lắm rồi, cả tháng chẳng ngủ ngon được buổi nào, cậu gây chuyện này nhằm mục đích gì? Giờ ngày ra sách bị hoãn, hoạt động kí tên cũng bị hủy, áp lực dư luận lớn đến thế, người ta liên tục lên diễn đàn truyện của anh ấy mà mắng chửi, cậu hài lòng chưa?”

“Diệp Kính Văn, tôi vốn cho cậu là một người biết vừa phải, nhưng bây giờ tôi biết mình nghĩ sai rồi, cậu chỉ là một thằng ranh con vênh váo tùy tiện, thích gây chuyện thị phi mà thôi!”

“Tôi rất thất vọng về cậu.”

Dứt lời, Lâm Vi bèn cúp điện thoại.

Diệp Kính Văn lắng lắng nghe, rồi thấy di động liên tục phát tín hiệu bận, hắn cười tự giễu.

Anh nói rất đúng, tôi là thằng oắt con muốn gì làm nấy, mặc kệ hậu quả, không quan tâm cảm nhận người khác. Cho nên dù tôi có vì anh làm những gì, trong mắt anh, tôi chỉ là một thằng miệng còn hôi sữa, rảnh hơi muốn giở trò, làm loạn một trận không kể hậu quả.

Nhưng Lâm Vi à, Chu Phóng đâu có hợp với anh.

Tôi mới là người thật lòng yêu anh kia mà.

Nhưng cũng là người khiến anh chán ghét đến vậy phải không?

Diệp Kính Văn thở dài một hơi, sau đó đăng nhập diễn đàn “Bảo vật bảy màu”.

ID: Chu Phóng, bài post muốn đăng hãy còn lưu trong phần nháp.

“Bảo Đình, sinh nhật vui vẻ, sinh nhật cậu trùng với ngày thành lập trường Nhân Xuyên chúng ta, xem như tôi là đàn anh của cậu, đừng gây rối nữa, ngưng chiến đi.”

Có lẽ nếu mấy chữ này được đăng lên, cùng với bài post của người mạo danh Bảo Đình nọ, sẽ làm nên hiệu quả rung động cực kì.

Tiếc là, chưa kịp gửi.

Lâm Vi, anh nói tôi có nên mặc kệ hậu quả, đăng bài này, để Chu Phóng càng thêm bẽ mặt không?

Diệp Kính Văn thở dài thườn thượt, di chuột xóa sạch mấy chữ trên.

Sau đó gửi một tin nhắn cho Chu Phóng.

“Tôi có việc muốn gặp anh, đợi trước cửa KTV, không gặp không về. Diệp Kính Văn.”

Hết

19. Chương 19: Dẫn Sói Vô Nhà

Nguồn: thuynghuyetvien.wordpress.com

Vi vi đích vi tiêu

(Nụ cười mỉm của Lâm Vi)

Tác giả: Diệp Chi Linh

Biên tập: Xiaorong

Chương mười chín

Dẫn sói vô nhà

Về đêm, đường phố sáng đèn.

Giữa đám người lại qua trước cửa KTV, Diệp Kính Văn mặc một cây đen, hoàn toàn hòa mình vào màn tối, nom y chang kị sĩ bóng đêm.

Hôm nay Chu Phóng không lịch sự như lần đầu gặp mặt, gã tùy tiện bặn chiếc sơ mi đen, phanh ngực, quần bò rách thành mấy cái lỗ, lộ ra phần da thịt màu mật.

Còn đeo kính râm.

Chắc là mấy ngày nay bị đội săn ảnh theo đuôi đây mà.

Thoạt nhìn có chút chán chường.

“Vào thôi.” Diệp Kính Văn nháy mắt mấy cái, rồi đi thẳng vào KTV.

“Cậu tìm tôi là vì chuyện Lâm Vi chứ gì?” Chu Phóng theo kịp, trưng ra bản mặt cười tươi rói, “Thế mới nói có họa nạn mới thấy chân tình, Lâm Vi nhà ta đứng về bên tôi đây nhé, có điều vì bài post vớ vẩn kia mà hai ngày nay ăn bao nhiêu giấm chua.”

Diệp Kính Văn cười đắng chát, “Anh ấy mắng tôi một trận.”

“Mắng, mắng cậu á?” Chu Phóng kinh ngạc.

“Ồ, vì anh, anh ấy mắng tôi té tát.”

Chu Phóng ho một tiếng, cười nói: “Vậy mới bảo, trong lòng Lâm Vi chỉ có tôi, tôi thấy cậu vẫn nên bỏ cuộc đi thôi.”

Diệp Kính Văn cười cười, nâng chén rượu đưa cho đối phương.

“Nhóc con không được uống bậy.” Chu Phóng cười ản ả, “Đủ mười tám tuổi chưa đó?”

“Tôi đâu còn là nhóc con nữa.” Diệp Kính Văn khẽ thở dài, “Tôi là đàn ông.”

“Phì há há há...” Chu Phóng ngang nhiên phun rượu, rồi ghé vào tai Diệp Kính Văn, tinh quái cười nói: “Thằng nhóc ngu ngốc, chú có biết sự khác nhau giữa con trai và đàn ông không?”

Diệp Kính Văn cười dịu dàng, ra vẻ ngượng ngùng, “Đương nhiên biết. Lâm Vi... Lâm Vi anh ấy, là lần đầu tiên của tôi.”

“Phụt...” Chu Phóng sặc rượu, nhếch nhác lấy khăn tay lau lau, ngờ vực hỏi: “Hai người... đã làm rồi?”

“Anh ấy uống rượu, không biết trời trăng gì, tôi cũng muốn quên chuyện này, nhưng lại không thể quên được.” Không biết có phải do ánh đèn hay không mà đôi mắt Diệp Kính Văn khi sáng khi mờ, “Tôi biết anh ấy ghét tôi, nhưng yêu anh ấy.”

“Tôi không trách anh ấy. Việc yêu anh là lựa chọn của anh ấy. Tôi vốn nghĩ, dù có chuyện gì thì tôi sẽ không buông tay, cho dù anh ấy có ghét tôi đi chăng nữa.”

“Nhưng mà hôm nay anh ấy giận như vậy, cũng là vì anh.”

“Tôi nghĩ, có lẽ ở cạnh anh, anh ấy sẽ được hạnh phúc.”

Diệp Kính Văn nói rồi, ai oán nhìn Chu Phóng một cái, “Anh nhất định phải đối xử với anh ấy thật tốt.”

Chu Phóng ngờ ngợ nhìn dấu vết cộp mác “khóc rồi” trên mặt tên kia... Không phải chứ, sao đầu hàng nhanh thế, anh mày còn chưa đùa đủ cơ mà...

“Giả đáng thương à?” Chu Phóng gật đầu chắc nịch, “Diệp Kính Văn tôi nói cho cậu biết, trò này không có tác dụng với tôi. Con người tôi không tốt bụng gì đâu.”

“Tôi không có lòng đồng cảm.”

“Cũng tuyệt đối không thiện lương.”

“Cậu giả đồ tội nghiệp trước mặt tôi, dùng sai chiêu rồi.”

Chu Phóng nói xong, nâng chén uống vài ngụm, neho mắt chăm chú nhìn Diệp Kính Văn.

Mà tên kia vẫn đeo bộ mặt đầy thương cảm.

Ô, Diệp Kính Văn có thể diễn nhập tâm như vậy, chết chú rồi Lâm Vi ơi.

“Quên đi, không nói chuyện này nữa.” Diệp Kính Văn bật cười, “Vụ xì căng đan anh giải quyết sao rồi?”

“Vẫn chưa.” Chu Phóng giận tái mặt, “Nhân vật chính đã về đâu.”

“Chắc là về rồi mà anh không biết đó chứ.” Diệp Kính Văn dừng một chút, “Anh không thấy chuyện rất kì lạ hay sao?”

“Có thấy, tiếc là không có chứng cứ.”

“Người viết nọ hình như nắm rõ tình hình hai bên thì phải.” Diệp Kính Văn đứng dậy, ngồi xuống bên cạnh Chu Phóng, “Kể đó biết sinh nhật Bảo Đình, biết quan hệ hai người, còn biết rất nhiều chuyện ở trung học Nhân Xuyên.”

“Muốn làm hồng thanh danh hai người, kẻ có lợi nhất là ai đây?” Diệp Kính Văn mỉm cười.

“Cậu.” Chu Phóng lạnh lùng đáp.

Diệp Kính Văn cười hỏi: “Ngay cả anh cũng nghĩ rằng tôi làm?”

“Cậu muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn để phá đám.” Chu Phóng mỉm cười, “Cậu là nghi can số một.”

Nghi can? Chu Phóng dạo này viết nhiều tiểu thuyết trinh thám quá, nên tẩu hỏa nhập ma mất rồi...

Diệp Kính Văn mỉm cười, không phủ nhận, “Đúng là tôi có ý nghĩ như thế, chỉ tiếc nỗi không thể thực hiện thôi.”

“Tại sao?”

“Tôi sợ Lâm Vi sẽ giận, giờ xem đi, anh ấy vẫn giận đấy thôi.” Diệp Kính Văn phát tay, “Anh ấy mắng tôi là đồ nhóc con, mắng tôi làm việc chẳng nghĩ đến hậu quả, tội nghiệp tôi đây, bị anh ấy mắng mà không nói được lời nào.”

“Ha ha, vậy mà tôi không biết.” Chu Phóng cầm chén hộp một ngụm, cười hỏi: “Người có ý đồ như cậu, bỏ lại hai cái di động trong cửa hàng, sao có thể làm ra một chuyện ngu xuẩn như thế chứ?”

“Không thanh minh, là cậu lười giải thích chứ gì.”

“Thế mới nói, anh khá hiểu tôi đấy chứ.” Diệp Kính Văn cười nhạt, thở dài, “Nhưng bị tình địch hiểu rõ chẳng phải chuyện hay ho gì.”

“Giúp tình địch giải quyết, cũng không phải chuyện tốt nhĩ.” Chu Phóng cười đầy ác ý, “Hay là cậu đổi ý thích tôi rồi?”

“Đừng nhắm nhĩ nữa, trở lại chuyện chính đi.” Diệp Kính Văn ngắt lời Chu Phóng, tiếp tục đề tài vừa rồi, “Anh thấy điểm kì lạ nhất của bài post kia là ở đâu?”

“Thời gian đăng bài là sinh nhật Bảo Đình, ID đăng bài là tên Bảo Đình.”

“Không.” Diệp Kính Văn khẽ cười, “Mấu chốt là địa chỉ đăng bài viết. Đôi khi phải xem xét ngọn nguồn thì mới giải quyết được vấn đề.”

“Ồ? Nói nghe thử coi.”

“Nếu anh muốn tỏ tình, viết một phong thư, anh sẽ đặt thư ở đâu?”

“Đương nhiên là hòm thư đối phương rồi.”

“Ha ha, nếu tôi là một độc giả bình thường, hoặc là người có thù oán với hai người các anh, nếu muốn đăng bài này, anh nói nên đăng ở đâu?”

“Trên phần thông báo của tôi, chắc là phần nhắn tin trên diễn đàn.” Hai mắt Chu Phóng sáng lên.

“Nhưng mà thằng ngu kia lại đăng trên diễn đàn của Bảo Đình, vì để mọi người tin tưởng đó là bài Bảo Đình tự tay đăng, hắn ta tất phải lấy trộm ID Bảo Đình, nếu không, admin sẽ xóa mất.”

“Trộm mật khẩu?” Chu Phóng neho mắt lại rồi cười, “Có lẽ hắn ta căn bản không cần trộm.”

“Nếu thật vậy, hắn căn bản... không cần trộm. Bởi vì hắn biết.”

Diệp Kính Văn và Chu Phóng nhìn nhau cười.

“Ôi, vốn tôi chỉ muốn giúp anh đâu, có điều, anh là bạn Lâm Vi, tôi tôn trọng bạn bè của anh ấy.”

“Cậu đã tra ra người đó là ai rồi à?”

Diệp Kính Văn gật đầu, lấy di động ra gửi một tin nhắn cho Chu Phóng.

“Bảo Đình.”

“Chính cậu ta? Không thể nào.” Chu Phóng cau mày nói.

“Người đại diện.”

“Hoặc là người cùng sống với anh ta.”

“Người phụ trách.”

Chu Phóng cười nhạt, “Nhắn tin kiểu gì mà ngắt quãng thế?”

“Trả trước năm trăm tin, không nhắn hết thì phí.” Diệp Kính Văn cười cười, tiếp tục uống rượu, “Vốn dĩ tôi còn tưởng có người trộm tài khoản anh ta để làm loạn, nhưng điều kì lạ là, tôi phát hiện blog tác giả Bảo Đình không hoạt động đã lâu lắm rồi, chuyện ồn ào đến thế mà anh ta không nói câu nào, hiển nhiên anh ta đã biết thủ phạm. Tôi đoán, anh ta có lẽ sẽ lặng lẽ tìm anh giải quyết chuyện này, nếu anh tìm ra kẻ chủ mưu, thế nào fan hai bên chả chôn sống thằng đó. Mà Bảo Đình á, chắc chắn không nở rồi.”

“Cậu nói không sai, trưa nay cậu ta đã tìm tôi.”

“Nói gì?”

“Cậu ta hẹn tối nay lên MSN thương lượng.” Chu Phóng cười cười, “Đêm nay có lẽ tôi sẽ biết đáp án. Mà thật ra hiện giờ đã biết rồi.”

“Kính Văn, cảm ơn cậu.” Chu Phóng nhẹ tay nâng chén, cụng một cái vào chén của Diệp Kính Văn.

Diệp Kính Văn mỉm cười nốc sạch chén rượu, sau đó nhẹ nhàng dựa mình vào sôpha, thở dài.

“Hôm nay tôi muốn gặp anh, ngoài việc để giải quyết chuyện này ra, chủ yếu là muốn nói chuyện với anh cho ra ngô ra khoai.”

“Có gì cứ nói.”

“Tôi xem tất cả tác phẩm của anh thì thấy, anh không tin vào tình yêu một chút nào.”

“Nhưng sau khi gặp Lâm Vi, tôi tin.” Chu Phóng mỉm cười.

“Tôi thích Lâm Vi, cũng tôn trọng anh, nhưng đó không có nghĩa tôi sẽ khách khí với hai người.” Diệp Kính Văn nghiêm túc chăm chú nhìn Chu Phóng, “Nếu muốn tiếp tục chơi, tôi tin chắc, người thua cuộc sẽ là hai anh.”

Chu Phóng nhàn nhã uống một ngụm rượu, cười nói: “Cậu dựa vào cái gì mà chắc chắn như thế, hửm?”

“Bởi vì tôi thật sự yêu anh ấy.” Diệp Kính Văn khẽ cười, “Còn anh thì không.”

“Sao biết tôi không?”

“Văn anh viết cũng cô đơn như con người anh vậy. Một người đang yêu không thể nào viết ra được thứ văn như thế.”

“Văn chương có thể hư cấu, không phải sao?”

“Nhưng cảm tình thì không thể.” Diệp Kính Văn khẽ thở dài.

“Dù con người ta có yêu nhau thế nào, khi chết đi chẳng qua cũng chỉ là đồng tro tàn mà thôi, bạn một nhóm, người kia một nhóm, chẳng ai nhớ ai, chẳng ai biết ai.”

“Ồ, đây là lời tựa của một trong số tác phẩm tôi viết, cậu nhớ rõ thật đấy.” Chu Phóng tiếp tục mỉm cười, ngón tay thon dài nhẹ lắc lắc ly rượu.

“Một người lúc nào cũng đeo cái loại tư tưởng này như anh, tôi sao có thể tin anh yêu anh ấy chứ?”

Chu Phóng mỉm cười, một hơi uống cạn chén.

Diệp Kính Văn nghĩ nghĩ, “Anh rất bi quan thì phải.”

“Tôi chỉ không lạc quan mà thôi.”

Diệp Kính Văn chăm chú nhìn Chu Phóng, thật lâu sau mới mở miệng nói: “Có lẽ tôi cũng nên yên tĩnh một chút, hẳn hơi nghĩ lại tình cảm với anh ấy. Tôi không nên ép anh ấy quá nhiều.”

“Diệp Kính Văn, chú đúng là một tên tinh quái.” Chu Phóng thở hắt ra, “Có lẽ cậu có thể cho Lâm Vi một thứ tình yêu nồng nhiệt, nhưng tôi không nhìn ra tương lai của hai người.”

“Vì sao?”

Chu Phóng cúi đầu suy tư một lát, rồi mới mỉm cười bảo: “Làm một phép so sánh nhé.”

“Nếu trứng gà đập đậu phụ, đậu phụ vỡ.”

“Nếu trứng gà chọi đá tảng, trứng gà vỡ.”

“Nhưng nếu hai quả trứng gà va nhau, kết cục sẽ là gì đây?” Chu Phóng dừng một chút, chạm nhẹ hai tay vào nhau, cười nói: “Lưỡng, bại, câu, thương.”

Diệp Kính Văn cười nhạt, “Trận đấu ngang sức ngang tài mới là kịch tính, không phải sao?”

“Càng kịch tính thì càng nguy hiểm, không phải sao?”

“Tôi tin rằng hai chúng tôi sẽ làm nên lửa tình.”

“Rồi lửa sẽ biến thành hỏa hoạn, thiêu hai đứa thành tro tàn.” Chu Phóng bắt đắc dĩ nhún vai nói: “Huống hồ Lâm Vi cũng đâu muốn dính dáng đến cậu.”

“Anh nói đúng lắm, có lẽ tôi nên lặn một thời gian, ép anh ấy quá, anh ấy chém tôi mất.” Diệp Kính Văn thở dài, “Anh ấy lúc nổi giận rất đáng sợ.”

“Chứ sao nữa, có hôm thằng nhóc còn đá lặn bàn làm việc của tôi nữa là.” Chu Phóng dường như đang nhớ lại tình trạng lúc đó, vẻ mặt run run.

“Tôi cũng có phúc được ném qua, lần đầu tiên gặp nhau, anh ấy tức giận, rồi đấm tôi một cú.” Diệp Kính Văn mỉm cười, “Khi giận anh ấy thích dùng bạo lực lắm sao?”

“Ồ, từ nhỏ đã thế, bình thường rất điềm tĩnh, nhưng mà lúc điên lên á, sẽ đánh người, đánh người không được thì phá đồ.” Nụ cười trên mặt Chu Phóng mang vẻ dịu dàng trìu mến vô cùng, “Thực ra ba chúng tôi đều có tật xấu này, trước đây nghịch ngợm quen rồi.”

“Ba người các anh?”

“Còn cả Ôn Đình, từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau mà.”

“Thanh mai trúc mã hả.” Diệp Kính Văn toét miệng cười, chợt nhớ tới hôm trước cửa KTV, anh chàng bí ẩn để Ôn Đình hôn lên hai má...

Chả phải lưu manh Chu Phóng đó sao?

“Phải rồi, quên nói cho anh biết, phép so sánh vừa rồi không thỏa đáng cho lắm.” Diệp Kính Văn cụng chén với Chu Phóng, cười nói: “Thật ra có một thứ hình dạng khá giống trứng gà, gọi là bóng bàn.”

“Hai trái bóng bàn cùng chất va vào nhau, dựa vào định lý bảo toàn động năng, chỉ cần trong đó có một trái có tốc độ cực nhanh, là có thể kéo trái bóng khác đi theo phương hướng của mình.”

“Mà tôi chính là trái bóng bay nhanh ấy.”

Chu Phóng bật cười.

Vì sao khi đối mặt với Diệp Kính Văn, gã lại có cảm giác gặp được tri kỷ nhỉ?

Tháng mười hai, đại học T bước vào giai đoạn thi cuối kì đầy căng thẳng, sinh viên ai nấy đều vội vàng. Khu giảng đường bật đèn sáng trưng.

Hội sinh viên và các hội đoàn khác cũng đình chỉ tất cả mọi hoạt động, tập trung ôn thi.

Diệp Kính Văn mới năm nhất nên không phải học chuyên ngành, chỉ có mấy môn như toán cao cấp hay tư tưởng đạo đức, so ra thì tương đối nhẹ nhàng.

Lại vì không ở trong trường, nên càng khó gặp được Lâm Vi đang chăm chú ôn thi.

Có đến gần nửa tháng, hần không tìm Lâm Vi gây phiền nhiễu.

Kể cả kế hoạch ban văn nghệ, hần cũng bỏ qua Lâm Vi, giao thẳng cho thư kí.

Đến buổi họp tổng kết cuối kì của hội sinh viên, họp thảo luận công tác học kì sau cũng vậy...

Trong các buổi họp liên tiếp, Diệp Kính Văn chỉ ngồi ngay ngắn, mắt nhìn thẳng, chuyên chú vô cùng.

Thậm chí không có cái nhìn ngả ngớn nào.

Lâm Vi lại thấy nhàn nhã cực kì.

Tuy rằng có chút áy náy về cơn giận lôi đình lần trước.

Có điều vì thế mà được hẳn một tháng bình yên, Lâm Vi thấy mình lâu lắm mới được khoảng thời gian thư giãn tự do như thế.

Lẽ nào anh thật sự phải gánh áp lực lớn đến thế?

Vì sao khi mình không đi tìm Lâm Vi, cho dù phải thức đêm tụng bài ôn thi, tinh thần anh ta vẫn phần chấn quá thế?

Có lẽ mình cần phải thay đổi sách lược thật, người kia cố chấp đến vậy, ép buộc quá, coi chừng anh ta muốn lôi mình cùng chết mất.

Diệp Kính Văn quay đầu làm kiểm điểm.

Sắp đến giáng sinh, viện nhân văn cùng viện kinh tế đồng tổ chức vũ hội hóa trang, Diệp Kính Văn mặc một bộ áo đuôi tôm màu đen vừa người, sau lưng gắn hai cánh đen, thế là trở thành tiêu điểm đại học T.

Còn được tặng cho danh hiệu, gọi là Diệp ác ma.

Đương nhiên, mấy cô nữ sinh thay nhau đến mời Diệp Kính Văn khiêu vũ đều bị hắn từ chối, một mình hắn tại chỗ đi tới đi lui, mắt dõi theo anh chàng Lâm Vi bận bộ đồ trắng cộc mác thương hiệu.

Chợt nhớ đến cảnh tượng mình ôm anh ta khiêu vũ ở phòng tập nhảy hôm nào, tiếng tim đập lỗ nhịp, cách phối hợp ăn ý, cảm giác hạnh phúc âm ỉ, tất cả chỉ tồn tại khi đối mặt với Lâm Vi.

Diệp Kính Văn cúi đầu cười, chỉ biết thở dài. Lâm Vi, xem ra tôi yêu anh thật rồi.

Kỳ thi kết thúc, đám sinh viên lục tục thu dọn hành lý về nhà.

Diệp Kính Văn không ở trong trường, nghỉ rồi thì ở nhà, cũng không liên lạc với Lâm Vi.

Lâm Vi đương nhiên còn lâu mới chủ động gọi cho Diệp Kính Văn. Vất vả lắm mới nhận được một tin nhắn, lại còn là trên diễn đàn nữa.

“Lâm Vi chúc bạn có một kì nghỉ vui vẻ, nghỉ ngơi cho khỏe, có một năm tốt lành ^^”

Diệp Kính Văn thở dài thườn thượt, mùi vị chiến tranh lạnh thật chẳng dễ chịu gì...

Mình im đi lâu đến vậy, rốt cuộc đã thông suốt tình cảm của mình với người ta, nhưng người ta vẫn giữ thái độ lạnh nhạt như trước.

Muốn khóa tim anh ta thật không phải chuyện dễ dàng.

“Lâm Vi, chừng nào anh về nhà?” Diệp Kính Văn nhắn lại.

“Chiều nay.”

Sau đó không nói gì nữa.

Diệp Kính Văn bỗng thấy thật nhớ một Lâm Vi mắng người té tát hôm nào, tuy rằng mình bị mắng có hơi khó chịu, nhưng dù sao cũng còn hơn sự hờ hững lúc này.

Miễn cưỡng thở dài, sau khi gọi điện cho Hàn Dương, Diệp Kính Văn liền về kí túc dọn giường.

“Kính Văn, lâu lắm không gặp nhỉ, cậu gầy đi thì phải, hi hi, bận ôn thi à.” Hàn Dương vẫn nhiệt tình như cũ, bưng trà rót nước ân cần hỏi thăm.

“Khổ vì tình thôi.” Diệp Kính Văn lời ít ý nhiều, làm ngơ cái nhìn tọc mạch từ Hàn Dương, cứ thế trèo lên giường thu dọn đệm chăn.

“Cậu lấy chăn đi, sau này không về đây nữa sao?”

“Ừ.”

Sau một thoáng lặng im, Hàn Dương đột nhiên hỏi: “Kính Văn, cậu biết chị Ôn Đình chứ?”

Diệp Kính Văn dừng lại một chút, sau đấy mới gật đầu.

“Chị ấy thích hoa gì nhỉ?”

“Hoa?” Diệp Kính Văn nhăn mặt, đúng là không thể tìm ra mối liên hệ giữa Ôn Đình và hoa được, có điều thấy hai tròng mắt sáng chói của Hàn Dương, hẳn là không đành.

“Con gái chắc là thích hoa hồng hoa bách hợp chứ gì.”

“Tớ mua bách hợp tặng chị ấy, chị ấy... chị ấy giẫm nát, nói gì mà chị còn lâu mới thích bách hợp, tớ vô tội mà...” Hàn Dương ầm ừc nói.

“Cậu muốn theo đuổi chị ta?” Diệp Kính Văn nhún nhún vai, cười bảo, “Xác xuất thành công là 0”

“Tại sao?” Hàn Dương khó hiểu.

“Cậu đã thấy Diệt Tuyệt sư thái yêu ai bao giờ chưa?”

“...”

Diệp Kính Văn kéo vali bự chẳng đi ra, khi đến cửa kí túc xá của Lâm Vi thì thấy anh cũng đang kéo hành lí như mình.

“Chào, lâu lắm không gặp.” Diệp Kính Văn tự nhiên chào hỏi.

“Ừm...”

Thấy vẻ chán đời của Diệp Kính Văn, Lâm Vi bỗng dưng có cảm giác mình đang ức hiếp kẻ yếu, nhưng lại nhớ tới việc cậu ta gây ra trước kia, nghĩ rằng cậu ta đang giả vờ đó thôi, vậy nên cố gắng kiềm chế mình, không để lòng thương cảm phá hỏng.

“Anh sắp về nhà à?” Diệp Kính Văn chỉ chỉ vào hành lí của anh.

“Ừ.”

Hai người im lặng đi cạnh nhau, hướng về phía cổng trường.

Lúc này đã là gần hoàng hôn, nắng chiều tà tà chiếu tới, hai bóng người chồng chéo lên nhau, kéo dài trên mặt đất.

Trong sân trường vắng lặng, tiếng bước chân hai người nối tiếp từng hồi, nhịp nhàng nện lên nền xi măng sạch sẽ.

“Gặp chuyện bất bình rống một tiếng a, nên ra tay thì ra tay a...”

Tiếng di động đột ngột vang lên, phá hỏng bầu không khí tĩnh lặng, hồi chuông kì quái khiến khóe miệng Lâm Vi thoáng hiện một nét mỉm cười.

Diệp Kính Văn tỉnh bơ nhìn màn hình báo gọi, rồi mới nghe máy.

“Mẹ, có chuyện gì sao?”

“Kính Văn à, mẹ với ba con muốn đi du lịch Châu Phi, anh hai con bận làm ăn, anh ba cũng không về được, mình con ăn tết được không?”

Diệp Kính Văn trầm mặc một lát, “Vâng, không sao đâu ạ.”

Dù sao đây không phải lần đầu tiên.

“Kính Văn, con nhớ phải xem lễ hội âm lịch đó, giống như nhân dân cả nước ăn tết cùng con ấy!”

“Con biết, con sẽ ăn tết thật vui với nhân dân nước ta.”

“Ừm, thế mẹ yên tâm rồi, tiền mừng tuổi gửi vào tài khoản con nhé, nhớ phải mua mấy bộ áo trong đó! Chào nhé, con trai!”

Diệp Kính Văn chỉ biết thở dài, quay đầu bảo Lâm Vi: “Mẹ tôi nói chuyện y như chim sẻ, dễ sợ lắm.”

Lâm Vi mỉm cười.

Mẹ cậu ta đúng là đáng sợ, cứ như đậu tương rang trong chảo sắt, nhảy hoài nhảy mãi, rất có tiết tấu, âm lượng còn rất lớn, đến Lâm Vi cũng nghe rõ mồn một.

“Mình cậu ăn tết ư?” Lâm Vi hỏi.

“Ừ. Tôi vẫn thế suốt, trong nhà ai cũng bận cả.” Về mặt Diệp Kính Văn tối đi, Lâm Vi nhìn rồi, tự dưng thấy đau lòng.

Thế là, lòng thương cảm cuối cùng cũng tràn ra.

“Thôi thì, cậu đến nhà tôi mừng năm mới nhé?”

“Vâng.” Hai tròng mắt Diệp Kính Văn sáng trưng ngay tức thì.

Cách đồng ý thẳng thừng của tên kia lại khiến Lâm Vi ngớ người.

Hơ? Chẳng phải nên khách sáo từ chối trước mới phải đạo ư?

Lâm Vi bắt đầu thấy hối hận.

Trời ơi, thế này thì khác gì dẫn sói vào nhà cơ chứ...

Hết

20. Chương 20: Tay Nắm Tay

Nguồn: thuynghuyetvien.wordpress.com

Vi vi đích vi tiểu

(Nụ cười mỉm của Lâm Vi)

Tác giả: Diệp Chi Linh

Biên tập: Xiaorong

Chương hai mươi

Tay nắm tay

Thấy cặp mắt sáng ngời chỉ trong phút chốc của tên kia, Lâm Vi không đành nói ra câu “Tôi chỉ nói đùa thôi”, xem ra tự đào hố chôn mình rồi...

Vì thế Lâm Vi lấy di động gọi về nhà.

“Lâm Kiệt à, em giúp anh dọn dẹp phòng một chút, anh đưa bạn về nhà ăn tết.”

“A ha! Anh hai cuối cùng cũng chịu mang bạn gái về nhà!! Chị ba, chị nghe chưa! Anh hai muốn dẫn chị dâu về đây!”

Đầu dây bên kia vang tiếng hú hét kinh hoàng.

Diệp Kính Văn cười cười, vờ như không nghe thấy.

Lâm Vi cau mày nói: “Em đừng hét nữa, cậu ta là nam.”

“A, bạn trai à.” Giọng nói đượm mùi thất vọng.

“Được rồi, các em chuẩn bị đi, chiều nay anh lên xe, sáng mai là về.”

“Đã rồi! Em hứa sẽ trải giường anh thật mềm, phơi chăn thật ấm! Thôi em xuống bếp xem sao đây, trứng gà của chị ba hình như cháy rồi! Chào ha.”

Thế là cúp điện thoại.

“Em trai tôi nghịch lắm.” Lâm Vi cười ngượng, “Cậu đến nhà tôi rồi đừng để ý đến nó. Nếu mà để ý một cái, thằng nhỏ sẽ trèo ngay lên đầu cậu, không biết lớn nhỏ đâu.”

“Ừ.” Diệp Kính Văn cười dịu dàng, tôi cũng muốn có một thằng em trai như thế đấy.

Tiệc nổi trong nhà, tôi mới là em út, từ nhỏ đã bị hai ông anh coi như thú nuôi mà lớn lên.

“Đến nhà ga à?” Diệp Kính Văn chìa tay muốn giúp Lâm Vi kéo hành lí.

Lâm Vi cười, “Đến chỗ cậu trước đi, lấy ít quần áo đã.”

Diệp Kính Văn toét miệng cười, lấy quần áo cơ đấy, thật quá tốt, tiện thể mang hết áo ngủ quần lót trong nhà theo. Dù sao là đến nhà anh ăn tết nha, đến rằm tháng giêng mới tính hết một năm, phải ở nhà anh cho đã mới thôi...

Lâm Vi nom điệu cười quái dị trên mặt tên kia, muốn đổi ý cũng không kịp nữa.

Chỉ đành bất đắc dĩ theo sau Diệp Kính Văn, tới chỗ hẩn dọn đồ.

Diệp Kính Văn thu dọn quần áo trong phòng ngủ, Lâm Vi thì ngượng ngùng đứng nơi cửa.

Anh đã ngủ trên chiếc giường này, đầu vẫn còn nhớ rõ tấm đệm chần hỗn độn sáng nọ...

Tuy giờ đây đã được sắp xếp ngay ngắn, nhưng khi Lâm Vi thấy chiếc giường mềm mại này thì trong lòng vẫn có hơi mất tự nhiên.

“Kính Văn, cậu đâu cần lấy nhiều như vậy...” Cũng không cần mang nhiều quần lót thế chứ?

“Dạ? Vâng.” Diệp Kính Văn ngoan ngoãn bỏ lại xấp quần lót vừa lấy ra, “Mang bảy cái chắc đủ rồi ha.”

“Đủ đủ đủ.”

Mỗi ngày một cái, một tuần luân phiên, đủ quá đi chứ...

Lâm Vi đứng đó nhìn Diệp Kính Văn nhét cả đồng quần áo vào vali, cảm thấy mồ hôi lạnh thấm ướt trán.

Chỉ về nhà tôi ăn tết mà thôi, cần gì ra về như sắp chuyển nhà như thế.

“Phải rồi, nhà anh có mạng không?”

“Có.”

“Thế tôi mang laptop theo luôn.”

“Cậu xong chưa hả.” Lâm Vi bắt đầu mất kiên nhẫn.

“Ừa, xong rồi.” Diệp Kính Văn vỗ vỗ tay, kéo khóa chiếc vali căng phồng lại, nhìn Lâm Vi cười toe.

“Hay là đi ăn gì cái đã, mười một giờ đêm xe mới chạy cơ.”

“Ừ, ăn gì?”

“Gần nhà ga có hàng KFC.”

Khi hai người tới nhà ga thì sắc trời đã tối, dọc đường đèn bật sáng khiến người ta hoa mắt.

Ăn KFC xong lại đến phòng chờ xếp hàng mua vé. May mà Lâm Vi đi xe chạy đường ngắn về nhà, bằng không vào thời điểm này, Diệp Kính Văn còn lâu mới mua được vé.

“Sao anh chọn giờ đi lạ quá vậy? Mười một giờ tối xuất phát, năm giờ sáng đến nơi.” Diệp Kính Văn khó hiểu nhìn tấm vé trong tay, “Thích ngồi xe đêm?”

“Ừm, cảm giác vừa mở mắt thì đã tới nơi, rất tốt.”

Diệp Kính Văn gật đầu, khề cười, không nói gì nữa.

Lâm Vi giở tờ tạp chí văn học trẻ ra, mặt báo có hàng tít thật to viết về vụ tai tiếng giữa hai vị tác giả Chu Phóng và Bảo Đình.

Cả quá trình được ghi lại rõ ràng, từ bài post lúc đầu, đến tranh luận trên diễn đàn, rồi đến khi Bảo Đình công khai xin lỗi.

Diệp Kính Văn liếc nhìn hàng tiêu đề to tướng nọ, “Xin lỗi rồi? Chẳng lẽ sự việc cứ thế là xong á?”

“Ừ.” Lâm Vi khề trả lời, cúi đầu tiếp tục xem nội dung đăng sau.

“Ồ, vậy thì tốt.” Diệp Kính Văn chuyển mắt, lục lại máy MP3 mình cất trong túi.

“Tôi xin lỗi.” Lời nói bất chợt khiến Diệp Kính Văn hết hồn, vậy mà người ngồi cạnh vẫn vờ như không có việc gì, cúi đầu xem tạp chí.

Ngoài miệng thì nói vậy, trên mặt lại chẳng biểu lộ là mình có lỗi chút nào.

Diệp Kính Văn thì nghĩ Lâm Vi lúc này thật khiến người ta động lòng, tóc mái rối bù rơi xuống, quét tới quét lui trên trán, lông mi cũng run run, tựa như nói xin lỗi là chuyện đáng xấu hổ lắm vậy.

Diệp Kính Văn vui vẻ cười rộ lên, “Đừng nói thế, anh mắc đúng lắm, quả thật có đôi khi tôi hơi thiếu suy nghĩ, sau này sẽ chín chắn hơn, anh cứ tin thế nhé.”

“Có điều tôi thật sự không nghĩ cậu sẽ giúp anh ấy.” Lâm Vi vẫn cúi gằm mặt lật tạp chí, ra vẻ không để ý người ta, nhưng thật ra đang trộm liếc Diệp Kính Văn qua khóe mắt.

“Ha ha, tuy tôi không phải quân tử, nhưng cũng không là tiểu nhân đâu.” Diệp Kính Văn nhìn Lâm Vi, tìm đập nhanh quá đổi, thật muốn lại gần hôn anh, hôn cả gương mặt anh, hôn toàn thân anh, hôn...

“Sắp tới giờ rồi, chuẩn bị lên xe đi.” Lâm Vi ngẩng đầu cười, kéo hành lí, cắt đứt dòng suy nghĩ bầy bạ của tên kia.

Trên xe chật ních người, Diệp Kính Văn và Lâm Vi không mua vé cùng lúc, thế nên chỗ ngồi cách nhau rất xa.

Ngồi cạnh Lâm Vi là một nữ sinh rất xinh xắn, tay mang hành lí, có vẻ cũng là sinh viên.

Hai người ngồi xuống, cô bạn bắt đầu tút ta tút tít.

“A, bạn cũng thích Chu Phóng à?” Nữ sinh chỉ cuốn tạp chí trong tay Lâm Vi.

Diệp Kính Văn thì lăm lè ngồi sau.

Lâm Vi cười với cô nàng, nói nhỏ: “Phải, tôi rất thích anh ấy.”

“Hi hi, đúng là có duyên, mình cũng thích anh ấy lắm, sách nào của anh mình cũng mua hết á, còn xem đi xem lại nữa. Bạn thích quyển nào nhất?”

“Cấu huyết nhân sinh.”

Giọng nói từ đằng sau truyền tới, nữ sinh quay đầu lại thì thấy một bạn nam bảnh (chọc) trai ngồi đó.

“Tôi có quyển này, bạn xem chưa?”

Nữ sinh cười ngượng, “Mình xem rồi.”

“Vậy lại xem lần nữa đi.” Diệp Kính Văn cười đến là hiền hòa, nói rồi bèn lôi quyển sách ra khỏi túi, gọi bạn kia, “Chúng mình đổi chỗ đi, chỗ tớ có đèn, đọc cho sáng.”

“Ừ ừ.” Nữ sinh cười đầy cảm kích, đứng dậy đổi chỗ với Diệp Kính Văn.

“Diệp Kính Văn, cậu rành nịnh con gái quá nhỉ.” Lâm Vi lạnh nhạt nói.

“Ừa, mùi giấm nồng quá, ngửi thấy không?” Diệp Kính Văn cười tinh quái, dí mũi tới gần, dụi dụi lên cổ Lâm Vi.

Lâm Vi quay ngoắt đầu, chỉ chừa cái gáy cho Diệp Kính Văn.

Tên kia bèn giở trò buồn nôn, hôn nhẹ lên tóc anh.

“...” Lâm Vi trầm mặt, “Phiền cậu khiêm tốn một chút, đến nhà tôi mà còn như vậy, tôi sẽ tống cậu ra ngoài, rõ chưa?”

“Vâng, đã rõ.” Diệp Kính Văn ngoan ngoãn trở về, sau đó mở MP3, đưa cho Lâm Vi một bên tai nghe.

“Muốn gì?”

“Nghe nhạc.” Diệp Kính Văn mỉm cười, chuyển thư mục sang phần nhạc không lời.

Xe chuyển bánh.

Vang bên tai chính là khúc Kiss the rain, những vần nhạc khê khàng như giọt mưa rơi xuống, trái tim dường như cũng hòa theo âm điệu.

Đêm về khuya, trong xe im lặng, hầu hết mọi người đã dựa vào ghế ngủ say.

Lâm Vi nhìn hàng đèn đường vụt lướt qua bên cửa sổ, tai nghe giai điệu êm ái từ mp3 truyền lại.

Cửa kính xe phản chiếu vẻ mặt mỉm cười của chính mình, còn cả tên Diệp Kính Văn nhắm mắt bên cạnh.

“Nếu buồn ngủ thì cứ dựa vào tôi, tôi vừa dậy trưa nay, giờ không muốn ngủ tẹo nào.” Diệp Kính Văn không mở mắt, vậy mà cứ như biết rõ Lâm Vi đang nghĩ gì, giọng nói hần mềm nhẹ đến nỗi khiến anh ngỡ rằng mình đang nằm mơ.

Mà khoe miệng Diệp Kính Văn lại gợi nên một nụ cười nhàn nhạt, “Một thì cứ nghỉ đi, tới lúc này còn muốn cạy mạnh ư?”

Lâm Vi mỉm cười, thế rồi nhẹ nhàng tựa vào bả vai Diệp Kính Văn, hai bên má là nhiệt độ cơ thể người kia, thật ấm áp, khiến người ta chẳng nỡ rời đi.

Bỗng dưng thấy thật lạ.

Kỳ thực cứ mãi thế này, cậu đừng dẫu tôi, tôi cũng không nghi kị cậu, hai người im lặng dựa vào nhau, thì thật tốt biết bao.

Đến khi ô tô dừng bánh thì đã là tảng sáng, ánh dương dịu nhẹ tỏa phía chân trời, bầu trời phương đông sáng tỏ đôi chút.

Nhưng đèn đường vẫn chưa tắt.

Cửa hàng dọc đường đi cũng đều kín cổng cao tường.

Lâm Vi hà hơi vào lòng bàn tay, chắp tay thành hình chữ thập mà chà xát, sau đó lấy đôi găng tay trong túi đưa cho Diệp Kính Văn.

“Sớm quá, trời lạnh lắm.”

Diệp Kính Văn khê cười, “Chỉ có một đôi găng thôi à.”

“Tôi quen rồi, cậu thì mới đến chỗ này lần đầu...”

“Anh đeo tay trái, tôi tay phải, tay mang găng kéo hành lí nhé.” Diệp Kính Văn cầm bàn tay phải của ai kia, “Tay còn lại thì nắm đi.”

Phát ngôn tự nhiên quá thể.

Nắm tay?

Ừ thì nắm.

Lâm Vi bình tĩnh đến bất ngờ, không xấu hổ cũng không suy tính, nói nắm là nắm, còn siết lấy tay Diệp Kính Văn.

Chợt nhớ tới một câu chuyện cười nhạt nhẽo, Lâm Vi quay sang bảo Diệp Kính Văn: “Nắm tay cậu cứ như...”

“Cứ như đất chó đi dạo, phải không?” Diệp Kính Văn cũng nghiêng đầu nhìn anh.

Lâm Vi gật đầu, hai người nhìn nhau cười, rồi im lặng.

Hơi ấm từ lòng bàn tay rót vào đáy lòng.

“Ồ này, giờ này làm gì có xe bus, anh chọn thời gian kiểu gì thế hả.” Diệp Kính Văn kéo đồng hành lí thật to, giọng than phiền.

“Không sao, nhà tôi cách ga có 1000 mét, sắp tới rồi.”

Dứt lời, anh vượt lên trước dẫn đường.

Mặc dù mùa đông phương nam không lạnh thấu xương và cũng không có nhiều tuyết rơi như ở phương bắc, nhưng cái rét ban sáng cũng không thể coi thường. Dọc đường đi, hai người không nói tiếng nào, cứ thế vừa đi vừa run, mà hai bàn tay giao nhau càng lúc càng chặt.

Nhìn không ra biểu cảm trên mặt Lâm Vi, Diệp Kính Văn lại đắc ý cực kì.

Thừa cơ làm bậy đúng là thành công hơn so với trực tiếp làm bậy nhiều...

Hắn vừa định giở trò đánh lén, hôn lên hai má ửng đỏ vì lạnh của ai kia thì anh bỗng lên tiếng.

“Tới nhà rồi.”

Diệp Kính Văn thầm trách đoạn đường này chẳng đủ dài, tay nắm còn chưa đủ ấm, vậy mà sao đã đến nhà rồi?

“Vào đi.” Lâm Vi mỉm cười, buông tay Diệp Kính Văn.

Trước mắt là một khu dân cư, thoạt nhìn rất sạch sẽ.

Xanh hóa khá tốt, bên đường dựng hòn non bộ và trồng hoa, còn có vòi phun nước, chỉ có điều vắng người.

Hai người đi theo con đường chính dọc các dãy nhà, trời còn chưa sáng hẳn, đèn đường sáng trưng.

“Nhà tôi ở khu E, vẫn phải đi thêm mười phút nữa.” Lâm Vi liếc nhìn Diệp Kính Văn, sải bước lên phía trước dẫn đường.

Còn những mười phút nữa? Vậy anh buông tay vội thế làm gì...

Tuy hắn thầm than thở là vậy, nhưng cũng không dám bắt lấy tay anh lần nữa, sợ rằng sẽ khiến anh giận.

Nghĩ tới mấy ngày tiếp theo được cùng ở với anh, chả phải lo không có cơ hội thân cận, Diệp Kính Văn cười đến là gian manh.

“Nghĩ gì mà cười đắc ý thế?” Lâm Vi hỏi, như có mắt sau lưng.

“À, tôi cười đèn đường ấy mà, thoạt nhìn y chang đám xương rồng nhà tôi.”

Lâm Vi ngược lên nhìn mấy chiếc bóng đèn hình hoa sen, không nói thêm gì nữa.

Hai người nhanh chóng về đến nhà, Lâm Vi giao hành lí cho Diệp Kính Văn, lúi chúi khóa muốn mở cửa, chẳng ngờ lại nghe thấy tiếng tay cầm cửa vặn mở.

“Anh”! Cửa vừa mở, một vật thể không xác định lập tức lao tới, bầu vú vào ngực Diệp Kính Văn hệt như bạch tuộc.

Cậu chàng ngậy người.

Lâm Vi thì cười đầy hứng thú.

Mãi lâu sau, Lâm Vi mới gõ lên đỉnh đầu chú bạch tuộc nọ, “Ngốc, anh mày đứng đây cơ mà, tấn công sai người rồi.”

“Hử?” Lâm Kiệt dụi dụi cặp mắt ngái ngủ, nhìn gương mặt hậm hực của Diệp Kính Văn rồi chuyển hướng đánh vào người Lâm Vi.

“Thảo nào cứ thấy cứng như tường gạch, anh mình ôm mềm hơn nhiều, cũng không cao như vậy.” Đã nhận nhầm người mà Lâm Kiệt còn cầu nhàu.

Lâm Kiệt liếc sang Diệp Kính Văn, “Anh, bạn trai anh nói đây hả?”

“Ừ.” Diệp Kính Văn hào sảng tới bất ngờ, “Chào Tiểu Kiệt, anh tên Diệp Kính Văn.”

Cả người Lâm Kiệt run run, run tới mức nổi đầy da gà, “Anh gọi em Tiểu Kiệt?”

Lâm Vi cương chiều xoa đầu cậu em, “gọi Lâm Kiệt là được, Tiểu Kiệt nghe cứ như tiểu thư ấy.”

“Ừ, Lâm Kiệt.” Diệp Kính Văn cũng bắt chước Lâm Vi, trù mến vỗ vai Lâm Kiệt, “Vào nhà thôi, chắc Lâm Vi lạnh cóng rồi.”

Hai anh em liếc nhìn nhau, Lâm Vi ho một tiếng rồi kéo hành lí vào nhà.

“Anh Kính Văn để em kéo hành lí vào phòng anh em nhé.”

Diệp Kính Văn gật gù, nhìn hai anh em nổi bước vào phòng ngủ Lâm Vi, còn mình thì đứng ở cửa ngắm nghía nhà Lâm Vi một chút.

Căn nhà rất thoáng, trang trí đơn giản mà không tuềnh toàng, sàn nhà lát gạch vuông, vách tường sơn vàng ấm áp, trên mấy tấm rèm trắng còn được thêu họa tiết nhỏ li ti.

Giữa nhà là một bể cá dài hai mét, trong bể có đèn, soi sáng các loại cá cảnh nhiệt đới sắc sỡ, còn có đồng cỏ xanh nhạt cùng đá ngũ sắc lấp lánh.

Thấp thoáng trong phòng khách là bộ sôpha ngay ngắn và chiếc bàn thủy tinh sạch bong.

Hình như có người ngồi trên sôpha.

Diệp Kính Văn bước tới, bèn gặp phải một đôi mắt thật to lộ ra bên tấm thảm nhung.

“Anh là bạn anh em chứ gì.” Một giọng nữ uể oải cất lên, chắc là em gái Lâm Vi.

Diệp Kính Văn cười hiền, gật đầu, “Làm phiền em à?”

Chẳng biết tại sao khi thấy hai đứa em của Lâm Vi, Diệp Kính Văn vui vẻ cực kì.

Do yêu ai yêu cả đường đi chăng?

“Không, em tỉnh lâu rồi. Em là Lâm Hạ, chào anh.” Cô bé nói, chìa một bàn tay từ dưới lớp chăn lông.

“Diệp Kính Văn.” Hân cũng vươn tay bắt lấy bàn tay tai tái kia.

“Anh uống nước không? Để em đi lấy.” Nói rồi, Lâm Hạ định đứng dậy.

Diệp Kính Văn vội lắc đầu, cô nhỏ cũng không khách sáo, lại ngả người về.

“Không cần hả? Vậy em ngủ tiếp, tối qua thức xem phim kinh dị với thằng em tới 3 giờ, mệt chết mất.”

Nói rồi nhắm tịt mắt, chẳng mấy chốc đã thấy thở đều đều.

“Kính Văn cậu mệt không? Đi nghỉ một lúc đi.” Lâm Vi tới vỗ bả vai Diệp Kính Văn, tối qua mình dựa vào cậu ta ngủ đến là say, chắc cậu ta mỏi lắm... Nghĩ vậy, Lâm Vi lại thấy không đành lòng.

“Không sao, tôi chẳng mệt tí nào.” Diệp Kính Văn lắc đầu, “Sao không thấy ba mẹ anh?”

“Hai người không có nhà, chắc là đêm 30 mới về tới nhà cơ.” Lâm Vi ngừng một lúc, “Hay cậu cứ đi ngủ một lúc đi, Tiểu Kiệt dọn giường tôi rồi đây.”

Giường anh?

Thế thì phải ngủ là cái chắc rồi.

“Cũng được.”

Diệp Kính Văn toét miệng cười, theo Lâm Vi đến phòng ngủ của anh.

Lâm Kiệt cũng tung tẩy theo vào, thế là bị Lâm Vi gõ trán, “Lâm Kiệt cũng đi ngủ mau.”

“Em không ngủ được...” Giọng điệu tội nghiệp hết biết.

“Lại sao hả? Lâm Hạ bắt nạt em à?”

“Hông, chị í chỉ bắt em xem phim kinh dị cả đêm thôi, hức, chị cũng thật là, vừa có ma liền lôi em lên che, tội nghiệp em...”

“Hai đứa vớ vẩn quá đây.”

“Thì xong nên giải trí ấy mà.”

“Em đi ngủ đi, không ngủ được thì đếm cừu.” Dứt lời, Lâm Vi đóng sập cửa chặn thẳng bé bên ngoài.

Thế là, phòng ngủ rộng rãi chỉ còn lại hai người Diệp Kính Văn và Lâm Vi.

“Ở nhà tôi thì đừng khách sáo nhé, hai đứa em tôi không sợ người lạ. Còn ba mẹ thì ở nhà ăn tết một hai ngày lại đi, chắc khoảng mừng một.”

Tuy Diệp Kính Văn nghĩ rằng thái độ của Lâm Vi với ba mẹ có hơi kì kì, nhưng cũng không lên tiếng hỏi.

Hắn chuyển tầm nhìn lên chỗ giường Lâm Vi.

Giường cỡ lớn, lại dày, thoạt nhìn thực êm.

Nếu như có thể ngủ cùng Lâm Vi thì tốt biết mấy.

Có thể nhân dịp hôm này, hôn này, đương nhiên từ quan trọng nhất vẫn là “nhân dịp”.

Diệp Kính Văn liếc nhìn chiếc giường, “Anh ngủ không? Cùng nhau đi.”

Lâm Vi ngậy ra một lúc, bèn tiến tới cười tinh quái vào tai tên kia.

“Cùng nhau ngủ? Cậu không sợ bị cưỡng ép lần nữa hả?”

“Tất nhiên không, bây giờ là ban ngày ban mặt mà.”

“Thế buổi tối thì sao?”

“Buổi tối cũng không sợ, tôi biết nhân phẩm anh tốt lắm, phong thái lại ngay thẳng, sẽ không làm gì tôi đâu.”

Cho nên cứ để tôi làm gì anh đi, dù sao môn tư tưởng đạo đức tôi chỉ đạt có 61 điểm.

“Cậu ngủ trước đi, tôi ngủ đâu cũng được.”

Dứt lời, Lâm Vi đi về phía cửa, không quên ném lại một câu.

“Em trai tôi đã đổi chăn đệm mới rồi, thế nên cậu đừng có suy nghĩ linh tinh gì đó.”

Diệp Kính Văn khẽ cười, Lâm Vi, xem ra anh càng lúc càng hiểu tôi nhỉ, biết ngay tôi sẽ nhớ tới mùi trên người anh khi ngủ giường anh cơ đấy.

Chăn mềm đổi cả rồi, thế gối thì sao?

Diệp Kính Văn mỉm cười, cúi mặt vào hôn hít hai cái gối đầu êm ái.

Hết

21. Chương 21: Lâm Vi Ghen Kìa

Nguồn: thuynghuyetvien.wordpress.com

Vi vi đích vi tiểu

(Nụ cười mỉm của Lâm Vi)

Tác giả: Diệp Chi Linh

Biên tập: Xiaorong

Chương thứ hai mươi mốt

Lâm Vi ghen kìa

Diệp Kính Văn mơ màng mở to hai mắt, thấy Lâm Vi ngồi bên giường, dịu dàng nhìn hắn.

Hắn tưởng ấy là mơ, thế nên càn rỡ vươn tay sờ má hai má Lâm Vi, rồi lại cảm thấy mềm mại biết mấy, bèn tiện tay nhéo nhéo mấy cái.

“Cậu thích tôi đến thế cơ à?” Lâm Vi chột lên tiếng.

“Lau nước miếng đi, đừng làm dơ gối.”

Diệp Kính Văn ngồi phắt dậy, “Anh... anh muốn làm gì?”

Đây là ví dụ điển hình cho câu ‘vừa đánh trống vừa la làng’.

Lâm Vi lườm hắn một cái, “Ai làm gì? Định gọi cậu dậy ăn cơm trưa thôi.”

Diệp Kính Văn cười gượng, “Thế thì tốt, vậy mà tui cứ tưởng anh muốn nhân cơ hội sàm sỡ tui cơ đấy.”

Nói dứt lời, hắn làm ngơ vẻ mặt lạnh lùng của ai kia, vuốt qua mái tóc rối bù rồi cứ thế trần truồng xóc chân chui ra.

Lâm Vi sốc nặng.

“Cậu...cậu...cậu ngủ trần?”

“Pháp luật có cấm ngủ trần đâu.” Diệp Kính Văn hợm hĩnh khoe mình, tổng ngồng lượn quanh phòng ngủ rồi dừng trước mặt Lâm Vi ngó nghiêng, “Hơ? Anh thấy quần áo tôi đâu không?”

Lâm Vi nhìn hắn lạnh băng, “Trong tay cậu ấy.”

“Ừ nhỉ.” Diệp Kính Văn cúi đầu nhìn mớ áo quần trong tay, trộm cười rồi ngoan ngoãn ngồi trên giường mặc vào.

“Tác phong nhanh nhẹn lên chút, cơm nấu xong rồi, chỉ chờ mình cậu thôi đó.” Lâm Vi quay đầu sang chỗ khác, không dám nhìn hắn. Giữa ban ngày ban mặt dám cởi truồng đi tới đi lui trong phòng người ta, tên này đúng là kiêu ngạo hết thuốc chữa.

Diệp Kính Văn nhàn nhã khoác áo, “Là anh nấu cơm à?”

“Ừ.”

Lâm Vi nấu cơm thì phải ăn là cái chắc rồi.

Hắn đột ngột tăng tốc độ mặc quần áo, khoác hết lớp này tới lớp khác, sau đấy trưng bộ mặt tươi cười nhìn Lâm Vi.

“Tôi xong rồi, đi ăn đi.”

Lâm Vi khinh thường nhìn hắn.

Hai người một trước một sau vào phòng ăn, đồ ăn trên bàn ấy vậy mà phong phú, tỏa ra hương thơm nức mũi.

Diệp Kính Văn không đói, nhưng chột thấy thèm những món ăn đơn giản như thế.

Thức ăn Lâm Vi làm, dù có là hổ lớn đường trộn muối thì ta đây cũng xơi tuốt (khẳng định là không được đầu =,=), huống chi là thơm như vậy, mới ngửi mùi thôi cũng biết ngon thế nào...

Diệp Kính Văn nhắc đĩa ném món sườn xào, không chứa nhiều dầu, còn có một chút vị ngọt.

“Lâm Vi, không ngờ anh nấu nướng giỏi thế.” Diệp Kính Văn thật lòng tán thưởng.

“Biết sao được, làm anh cả đồng nghĩa với người hầu mà.” Lâm Vi cười nhìn hai đứa em, sau đó bắt đầu xơi cơm.

“Để tôi.” Diệp Kính Văn định giành lấy chiếc muôi trong tay Lâm Vi, lại bị anh ngăn, “Cậu ngồi đi, hôm qua vất vả cậu rồi.”

Câu nói thật mờ ám, Lâm Kiệt và Lâm Hạ đưa mắt nhìn nhau, chỉ có Diệp Kính Văn là cười đắc ý cực kì.

Tối qua ấy hả, chẳng mấy khi Lâm Vi buông cảnh giác mà dựa vào mình ngủ.

Lâm Vi ngủ thật an tường, khoe miệng hơi cong, hơi thở khê khàng phả lên cổ Diệp Kính Văn, khiến hắn phải khó khăn lắm mới kiềm chế không hôn anh. Vì để anh ngủ thật thoải mái, suốt đêm hắn không chớp mắt.

Quả nhiên, người tốt sẽ được đền đáp, còn đền đáp nhanh đến thế nữa chứ.

“Kính Văn, ăn nhiều vào, đừng khách sáo nhé.” Lâm Vi xới một bát cơm đầy, đưa cho Diệp Kính Văn.

Diệp Kính Văn chẳng khách sáo tí nào, tần suất gấp thức ăn cao chưa từng thấy, hết xương sườn lại tới chân gà, ăn đến là hăng say.

“Ngon quá, ngon thiệt đó.”

“Đúng đúng, anh hai mà nấu cơm thì khỏi phải chê.” Lâm Kiệt nói hùa theo, không quên gấp đồ ăn vào bát Lâm Vi, “Anh, ăn nhiều một chút, ăn nhiều một chút, béo lên mới đẹp.”

“Anh, khi nào bọn anh khai giảng?” Lâm Hạ bỗng hỏi.

“Tháng ba.”

“Tháng hai bọn em đã phải học thêm rồi, phiền thật.” Lâm Hạ thở dài.

“Ngày mấy học thêm hả em?” Diệp Kính Văn tự nhiên hứng thú hẳn lên.

“Mồng năm bắt đầu ạ.”

“Ồ, thế thì còn một tuần nhỉ.” Diệp Kính Văn hỏi tiếp, “Các em phải trọ ở trường à?”

“Vâng, em học lớp mười hai thì phải trọ ở trường, còn Lâm Kiệt thì không.”

“Ha ha, tốt thật tốt thật.” Nói rồi hắn lại cầm đầu dùng bữa, nhưng đang thâm tính toán, chỉ một tuần nữa thôi là hai cái bóng đèn đi học bù, như vậy trong nhà chỉ còn Diệp Kính Văn hắn và Lâm Vi, thế thì... tới lúc đó...

“Kính Văn, trên mặt.” Lâm Vi gọi Diệp Kính Văn một tiếng, đưa cho hắn một tờ giấy ăn.

Diệp Kính Văn cầm giấy lau lau, nhìn Lâm Vi cười tươi rói.

“Lâm Kiệt em không phải trọ ở trường à?” Lâm Vi quay sang bảo em trai, “Ồ ngoài có lẽ khá mệt đấy.”

“Không sao, em đi xe đạp mất có nửa tiếng thôi.” Lâm Kiệt than, “Giờ trường quản nghiêm lắm, nghỉ rồi mà vẫn phải học thêm. Lớp mười thì tháng nào cũng phải thi, đều đặn như con gái b...”

Lâm Kiệt bị anh trai lườm, đành biết điều ngậm miệng lại.

“Anh, trung học Nhân Xuyên đổi hiệu trưởng rồi đó.” Lâm Hạ bỗng nói.

Lâm Vi cau mày, liếc sang Diệp Kính Văn, “Ai thế?”

Lâm Hạ cười mỉm, “Không biết.”

“Không biết thì nói làm gì.” Lâm Vi khê mắng em, “Hai hôm nữa anh đến xem thế nào, thầy chủ nhiệm hỏi trước hình như sắp về hưu thì phải.”

“Tôi đi với.” Diệp Kính Văn nói xía vào.

“Cậu đi làm gì.” Lâm Vi cau mày, sao bỗng dưng tên này thích theo đuôi thế không biết.

“Thầy ấy cũng dạy tôi mà.” Diệp Kính Văn buông bát, “Đi thăm thầy là chuyện nên làm quá đi chứ.”

“Wa, hai anh học cùng cấp ba à?” Lâm Kiệt cười cong cả môi, “Còn cùng trường đại học nữa, có duyên thật đấy.”

Diệp Kính Văn cười, thâm nghĩ miệng lưỡi cậu nhóc Lâm Kiệt này thật khiến người ta hả lòng hả dạ.

“Biết vậy em cũng học trường anh.” Lâm Kiệt chớp chớp hai mắt.

“Em học ở Bình Dương cũng được chứ sao.” Lâm Vi gấp cho cậu em một miếng sườn thật to.

“Có câu trung học Bình Dương ra nhân tài, trung học Nhân Xuyên ra thiên tài mà lị.” Lâm Kiệt lè lưỡi, “Đương nhiên em thích thiên tài hơn rồi. Cứ xem hai anh nhà văn lùm xùm hôm nào thì biết, đều cùng trường các anh cả còn gì.”

Nụ cười trên mặt Lâm Vi cứng lại, “Sao em biết.”

“Lớp em có nhiều đứa con gái mê Bảo Đình lắm, còn mắng Chu Phóng xoi xoi ấy, em nghe thấy mà sợ hết hồn.” Lâm Kiệt thở dài, “Chu Phóng cũng thảm quá, bị rình mò cả nửa tháng lận, đám con gái lớp em còn mắng anh ta là đồ phụ bạc kia đấy.”

Diệp Kính Văn cúi đầu cười thầm, Lâm Kiệt nhỏ hơn Chu Phóng bằng đấy tuổi mà có thể gọi thẳng tên anh ta, còn Lâm Vi cứ mở miệng là lại anh Chu Phóng này anh Chu Phóng nọ, chẳng biết là anh ghét mình, hay là muốn khiêu khích?

“Thôi nào, chuyện này đã rõ ràng cả rồi.” Lâm Vi nói câu chấm dứt chủ đề.

“Theo em biết thì đã bắt được thủ phạm đâu. Anh Bảo Đình đó còn đang phải giải thích này nọ, rõ ràng là bao che còn gì.” Lâm Kiệt đi thẳng vào vấn đề chính, “Anh, anh ở cùng anh Chu Phóng à?”

Mặt Lâm Vi hơi đỏ lên, còn Diệp Kính Văn thì dựng thẳng hai tai nghe ngóng, bề ngoài thì giả đồ cảm cúi ăn cơm.

“Ừ, anh ở cùng anh ấy.”

“Vậy à.” Lâm Kiệt nghiêng đầu nghĩ ngợi, “Anh ngủ với anh ấy có quen không? Chẳng phải Chu Phóng không có gối ôm thì không ngủ được sao?”

Mặt Lâm Vi càng đỏ hơn, anh gãi trán cậu em, “Ăn cơm cho xong đi.”

Diệp Kính Văn liếc nhìn thì thấy Lâm Vi xấu hổ cúi đầu ăn cơm, bèn thầm cười lạnh.

Đừng có bảo tôi là Chu Phóng bắt anh làm gối ôm đấy nhé?

Nếu tôi đoán không nhầm, thì... trước khi bị người khác cướp miếng ngon, tôi nhất định phải xuống tay trước mới được.

Dù sao lần trước ăn một nửa, cũng chẳng mắc tiêu chảy như Ôn Đình nói.

Cơm nước xong xuôi, Diệp Kính Văn theo Lâm Vi vào phòng bếp thu dọn, Lâm Kiệt với Lâm Hạ thì cãi nhau chí chóe trong phòng khách.

“Em chả thích Bảo Đình gì đó, hứ, viết lách chẳng bằng ai mà cũng đòi làm nhà văn.”

“Xi, sách của Chu Phóng có hơn gì, toàn là triết lý nhân sinh vớ vẩn, giả tạo hết nói nổi.”

“Chị, như chị bị gọi là đồ mắt (ghen ăn tức ở) đó.”

“Chị đồ mắt thì mày mắt mù.”

Lâm Vi nhún vai, cho Diệp Kính Văn một nụ cười đầy miễn cưỡng.

“Còn trẻ con lắm, suốt ngày ồn ào, thật phiền.”

Diệp Kính Văn cũng cười theo.

Lâm Vi, anh có biết đây là thứ đề tài vợ chồng hay nói với nhau hay không?

“Anh đừng mạnh tay, cẩn thận vỡ bát đó.”

Diệp Kính Văn rửa bát cứ cẩn thận nhẹ nhàng như rửa đồ cổ, Lâm Vi thấy ngứa mắt, bèn giành lấy bát đĩa trong tay hắn, bỏ vào chậu, đổ nước rửa bát vào rồi tráng qua nước cho xong chuyện.

“Cậu làm chậm quá.” Lâm Vi trách.

Diệp Kính Văn thì không nghĩ vậy, chẳng mấy khi hai người có khoảng thời gian ảm áp bên nhau, hẳn đương nhiên muốn càng chậm càng tốt rồi.

“Kính Văn, chiều nay muốn ra ngoài đi dạo không?” Lâm Vi vừa nhanh tay lau dọn vừa hỏi.

“Cứ ở nhà được rồi, anh cũng mệt, nghỉ ngơi cái đã.”

“Ừm.” Lâm Vi gật đầu, “Chán thì tìm trò gì chơi, cậu mang laptop theo còn gì.”

“Tôi không chơi đâu.” Diệp Kính Văn ngừng một chút, cười bảo: “Còn phải xem nốt tiểu thuyết của Chu Phóng nữa chứ.”

“Ồ?” Lâm Vi dừng tay, “Cậu xem tiểu thuyết của anh ấy làm gì?”

“Biết người biết ta chứ sao.”

Lâm Vi cau mày, không nói nữa.

“Lâm Vi, nếu anh muốn chơi tiếp, tôi sẽ chơi cùng anh.” Ngữ điệu Diệp Kính Văn bỗng trở nên nhẹ nhàng, “Tôi không ép anh, nếu bây giờ chưa thể chấp nhận thì cứ từ từ đi.”

“Tôi không ghét cậu.” Lâm Vi lau sạch bàn, cười bảo hân, “Chỉ không thể chấp nhận cách làm của cậu mà thôi.”

“Chuyện anh gạt tôi còn khó chấp nhận hơn nhiều.”

“Tôi gạt cậu?” Lâm Vi nghi hoặc, “Tôi gạt cậu khi nào?”

“Mà cũng chẳng hề gì, dù sao nói dối cũng thành nói thật sớm thôi.”

Dứt lời, Diệp Kính Văn nhếch miệng cười rồi chạy biến sang phòng Lâm Kiệt.

Lâm Kiệt đang sắp xếp bàn học, trên bàn là một chồng sách giáo khoa lớp mười, còn có tập đề kiểm tra cuối kì.

Diệp Kính Văn liếc nhìn thì thấy điểm 61 đỏ chói.

Lâm Kiệt đỏ mặt, lẩm bẩm nói: “Em không giỏi toán, chỉ quanh quẩn trên trung bình thôi.”

“Hay để anh dạy em, anh học toán cũng được lắm, thi đại học chỉ sai một câu trắc nghiệm thôi đó.” Diệp Kính Văn cười hiền hòa như anh hàng xóm dễ mến nhà bên.

“Thật không?” Hai mắt Lâm Kiệt sáng bừng, “Thật tốt quá! Anh em chẳng bao giờ chịu dạy em cả. Cảm ơn anh!”

Diệp Kính Văn cứ thế cười, còn trêu mếu xoa đầu Lâm Kiệt, “Khách sáo làm gì, em Lâm Vi thì cũng như em anh ấy mà.”

Lâm Kiệt vì quá hớn hở nên xem nhẹ hàm ý trong lời nói của Diệp Kính Văn.

“Phải rồi Lâm Kiệt, anh em từ nhỏ vẫn ngủ một mình phải không? Sao giường anh ấy lại rộng vậy nhỉ?” Diệp Kính Văn nhanh chóng chuyển chủ đề.

“Vâng vâng.” Lâm Kiệt ngoan ngoãn gật đầu, “Anh ấy quen ngủ trần rồi lăn qua lộn lại trên giường ấy, hồi trước hay ngã xuống nên ba em mua giường to cho anh luôn.”

Diệp Kính Văn cười càng thâm trầm, “Vậy à, thế chắc đêm nay anh ngủ sô pha được rồi, không thì anh em không quen.”

Cổ ý nhắc tới một người, vậy mà Lâm Kiệt không kịp ngộ ra rằng Diệp Kính Văn đã bắt được sơ hở trong lúc kể tung người hứng trên bàn cơm vừa nãy.

“Vậy sao cho được.” Lâm Kiệt nghiêng đầu nghĩ, không thể để anh ta ngủ giường cha mẹ, giường chị càng không, giường mình thì nhỏ quá, “Anh cứ ngủ cùng anh em đi, anh ấy đã đưa anh về thì chắc hai người thân lắm, đều là nam cả, ngủ cùng giường có sao đâu.”

“Anh em không đưa người khác về nhà chơi bao giờ à?”

“Đâu, có Chu Phóng với Ôn Đình, ba anh chị ấy chơi với nhau từ nhỏ mà.”

“Ra thế.” Diệp Kính Văn đột nhiên quay đầu lại, trưng ra nụ cười dịu dàng với Lâm Vi đang đẩy cửa vào.

“Lâm Vi, đêm nay tôi định ngủ cùng Lâm Kiệt.”

Đề tài thay đổi quá nhanh, Lâm Kiệt ngây ra tại chỗ. Ô? Sao lại ngủ cùng em?

Lâm Vi cau mày, quét mắt qua gương mặt đỏ đỏ của Lâm Kiệt, rồi tới tên Diệp Kính Văn đang cười gian xảo.

“Cậu ra đây tôi bảo.”

Diệp Kính Văn vỗ vai Lâm Kiệt rồi đi theo Lâm Vi về phòng.

“Cậu đừng nhắm vào em trai tôi.” Lâm Vi nói thẳng, “Thằng bé vẫn ngây thơ, không hiểu tình cảm, nếu cậu dám làm nó...”

“Sao tôi cứ thấy anh như đang ghen vậy nhỉ?” Diệp Kính Văn cười, ngắt lời Lâm Vi, “Tôi chẳng có hứng thú gì với cậu em đơn thuần nhà anh hết, còn đang nghĩ sới với hồ ly hẳn phải đẹp đôi lắm, anh bảo đúng không?”

Lâm Vi nghiêm nghị nhìn hắn, “Dám giở trò xằng bậy trong nhà tôi, cẩn thận tôi nhét cậu vào bồn cầu rồi xả nước cho xem.”

Diệp Kính Văn ngoan ngoãn gật đầu, “Vâng, vì để anh Lâm Vi không chết đuối trong bình giam, tôi sẽ không ngủ cùng Lâm Kiệt. Tôi ngủ với anh được chứ?”

“Được.”

Lời đáp quá mức thản nhiên từ Lâm Vi khiến Diệp Kính Văn hơi kinh ngạc.

Có điều thoáng thấy ý cười trên khóe miệng Lâm Vi khi anh quay đi, hắn mới kịp phản ứng.

Hồ ly lại có quỷ kế rồi đây...

Lâm Vi, để rồi xem trên giường anh đối phó tôi kiểu gì?

Chiều tối, Lâm Hạ cùng một đám con gái ra ngoài mua tạp chí anime, Lâm Vi thu dọn hành lý trong phòng, Diệp Kính Văn thì đương nhiên có trách nhiệm dạy Lâm Kiệt học, thế nên cứ ở phòng thẳng nhóc suốt.

“Em ghét nhất hàm số bậc hai, anh xem, đường parabol có xấu không cơ chứ.” Lâm Kiệt nhìn hàng đề toán dài lê thê mà than thở, “Từ bé em đã ghét toán rồi, em là đứa miệng thì học vẹt ba bảy hai một, đến lúc thi lại viết 3 nhân 7 bằng 25 đó.”

Diệp Kính Văn xoa đầu thằng nhỏ, “Đừng sợ, toán học là hồ giấy, em càng sợ thì nó càng lấn tới.”

“Ví dụ như hàm số bậc hai có dạng cố định nên cũng có công thức giải cố định, em cứ thế áp dụng vào là ra ngay thôi.”

Diệp Kính Văn cầm bút vẽ vài dạng đồ thị lên vở rồi giảng cho Lâm Kiệt.

Lâm Vi nhẹ tay đẩy cửa, thấy hai cái đầu chúi vào một chỗ thì cười nhạt, rồi lại nhẹ tay đóng cửa.

Anh về phòng, mở máy tính đăng nhập QQ.

[Chu Phóng]: ừ, về đến nhà chưa?

[vi vi đích vi tiểu]: vừa về.

[Chu Phóng]: mấy hôm nữa anh về quê ăn tết, tiện đường ghé thăm trường, chú đi cùng anh nhé.

[vi vi đích vi tiểu]: anh về trường làm gì? Chẳng phải đại tác gia bận rộn lắm sao?

[Chu Phóng]: đi điều tra cái này.

[vi vi đích vi tiểu]: biết ngay anh không hiểu thuận về thăm thầy cô thế mà.

[Chu Phóng]: ừ, anh lòng lang dạ sói, em biết rõ nhất còn gì ^^ em yêu.

[vi vi đích vi tiểu]: đừng làm tôi buồn nôn nữa đi.

Bạn đang ?

[Chu Phóng]: ủa sao thế? Lâm đại thiếu đang buồn hử? Thằng nhóc họ Diệp lại chọc giận chú à?

[vi vi đích vi tiểu]: cậu ta đâu rảnh mà chọc giận tôi, vừa về nhà đã dính lấy Lâm Kiệt nhà tôi rồi.

[Chu Phóng]: há há, thế nên chú em ăn giấm chứ gì?

[vi vi đích vi tiểu]: tôi đâu có nhạt nhẽo đến thế.

[Chu Phóng]: rõ ràng ghen thật kìa hô hô hô hô

[vi vi đích vi tiểu]: đi chết đi.

Có tiếng động ở cửa, Lâm Vi liền liên tục nhấp nút quay về, mãi cho đến đoạn hội thoại từ hôm nọ hôm nào.

[vi vi đích vi tiểu]: anh Chu Phóng, năm nay anh về ăn tết hông?

[Chu Phóng]: ...

[vi vi đích vi tiểu]: phối hợp chút.

[Chu Phóng]: Lâm Vi, nhớ anh không? Anh thì giây phút nào cũng nghĩ tới em.

[vi vi đích vi tiểu]: anh này ^^ thật ra em cũng nhớ anh lắm.

“Anh nói chuyện với Chu Phóng à?” Diệp Kính Văn đứng sau lưng Lâm Vi, cười gian manh, rồi đột nhiên hất phủ tay mình lên bàn tay cầm chuột của anh, sau đó lăn chuột mấy lần.

Cuộc nói chuyện hồi nãy vẫn còn lưu lại, Lâm Vi hất tay tên kia ra, cười gượng.

“Ngốc quá, lúc nói chuyện không cần dùng nút quay lại, cứ kéo thanh bên lên là được mà.” Diệp Kính Văn hạ người xuống, nằm sấp lên lưng Lâm Vi, cứ như khóa anh ở trong lòng mình.

Mặt Lâm Vi tối sầm lại, “Cậu vào đây làm gì?”

“Tôi cho em anh làm vài đề toán, bớt thời giờ ra thăm anh đây, lúc nãy thấy anh mở cửa định vào, sao lại ra ngoài rồi?”

Lâm Vi cười cười, tai tên này cũng nhạy quá chứ...

“Tại thấy cậu giảng bài say sưa quá nên không nỡ quấy rầy.”

“Lâm Vi, kỳ thực anh cũng hơi hơi thích tôi phải không?” Diệp Kính Văn nhẹ nhàng ôm lấy Lâm Vi, ghé vào tai anh dịu dàng nói: “Chỉ vì anh cố chấp quá, không chịu thừa nhận mà thôi.”

“Cậu tự kỷ quá mức rồi đấy.” Lâm Vi đẩy hắn ra, đứng lên đối mặt với hắn, “Tôi không có hứng thú với tên nhóc miệng còn hôi sữa như cậu.”

“Tôi còn lâu mới phải nhóc con nhé, nếu anh không tin... chi bằng chúng ta vận động một tẹo để chứng minh, ha?”

“Đúng là trơ tráo.” Lâm Vi quay đầu sang không thèm nhìn hắn, lạnh lùng bảo: “Cậu đi dạy Lâm Kiệt tiếp đi, tôi có việc muốn nói với Chu Phóng.”

“Thôi được, cho hai người tán tỉnh tiếp vậy.” Diệp Kính Văn cười nhạt, quay lại hướng về phía cửa.

Tới cửa rồi, hắn lại quay đầu khẽ nói: “Lâm Vi, tôi thích anh lắm.”

Rồi đóng cửa lại, ngẩng mặt mà đi.

Mà trái tim Lâm Vi cũng nường theo tiếng đóng cửa, nhẹ run.

Hết chương hai mươi mốt.

22. Chương 22: Thôi Cũng Xem Như H

Nguồn: thuynghuyetvien.wordpress.com

Vi vi đích vi tiểu

(Nụ cười mỉm của Lâm Vi)

Tác giả: Diệp Chi Linh

Biên tập: Xiaorong

Chương thứ hai mươi hai

Thôi cũng xem như H

Lâm Hạ mua đồ ăn về, bốn người ngồi quây quần ăn xong bữa tối, sau đấy Lâm Hạ vào thẳng phòng riêng, không biết làm gì.

Lâm Kiệt cũng khóa mình trong phòng.

Lâm Vi máy mắt mấy lần, nhìn tên Diệp Kính Văn hầy còn cười ranh mãnh.

“Tối nay làm gì?” Dứt lời lại thấy câu hỏi ái muội quá thể, nên anh sửa ngay, “Ý tôi là, chốc nữa cậu còn phải đọc truyện Chu Phóng à?”

Diệp Kính Văn mỉm cười gật đầu.

“Ờ.” Lâm Vi tỉnh bơ chỉ vào phòng tắm, “Hay cậu đi tắm trước đi, đêm nay Lâm Kiệt với Lâm Hạ lại xem phim kinh dị, đừng để ý tới bọn nó.”

Diệp Kính Văn vẫn cười.

Lâm Vi lườm hắc, “Bảo cậu đi tắm, cười cái gì?”

“Anh không tắm à? Cùng nhau đi.”

Tắm với cậu á? Thôi xin kiếu.

Lâm Vi đứng lên về phòng, không đoái hoài đến cái tên đang cười gian tà phía sau.

“Tôi lên mạng tìm cái này, cậu tắm đi, tắm nhanh một chút.”

“Ừ.” Diệp Kính Văn gật đầu, “Anh này, hình như tôi quên mang áo ngủ. Định mượn anh mặc chút.”

Lâm Vi cười lạnh, “Thứ đó tôi không dư, em gái tôi có áo ngủ con thỏ màu hồng đấy, cậu mặc không?”

Diệp Kính Văn cười cười, mở hành lí tìm quần áo sạch. “Thôi tôi có khăn tắm rồi, quần tạm cũng được.”

Lâm Vi mở máy tính đăng nhập QQ, không thấy Chu Phóng trên mạng, chỉ có nickname của Ôn Đình là sáng đèn.

“Đừng chọc tôi, phiền lắm.” Trên status là một câu như vậy.

[vi vi đích vi tiểu]: Đình Đình phiền gì thế?

[TT độc tự vũ]: Cậu biết thằng nhóc tên Hàn Dương không?

[vi vi đích vi tiểu]: Không. Sao?

[TT độc tự vũ]: mấy ngày hôm trước tổng cho tớ một bó bách hợp to đùng, hôm nay thì là hoa hồng, tớ nổi điên, bèn bảo cậu ta “lần sau tặng hoa cúc luôn cho rồi”.

[TT độc tự vũ]: Thế là cậu ta tặng hoa cúc thật!!!

[vi vi đích vi tiểu]: ha ha, đáng yêu thế còn gì ^^

[TT độc tự vũ]: cậu biết tên nhóc đó nói gì không, cậu ta nói “không ngờ chị thích hoa cúc thật”.

[TT độc tự vũ]: nhìn bộ mặt si tình của cậu ta, tôi muốn tức cũng tức không nổi nữa! !

Lâm Vi gãi cằm, cười trên nỗi đau khổ của cô bạn.

[vi vi đích vi tiểu]: hết sảy hết sảy, trong đám theo đuổi cậu, nhóc này coi như ngây thơ nhất rồi.

[TT độc tự vũ]: ha ha, còn trong cái đám theo đuổi cậu, Diệp Kính Văn chắc là tên gian manh nhất ha.

[vi vi đích vi tiểu]: phải lắm, hai loại người này khó đối phó như nhau.

[TT độc tự vũ]: mà này, hai cậu đến đâu rồi? Cậu thả cần dài câu cá to, đừng bảo ngay cả nòng nọc cũng không câu được nhé?

[vi vi đích vi tiểu]: câu được một con cá mập, lấy không?

[TT độc tự vũ]: cậu giữ đi, tin chắc cậu sẽ thành người đầu tiên ăn thịt cá mập, danh lưu thiên cổ

~ [vi vi đích vi tiểu]: giờ tớ cũng không biết nên làm gì nữa, đến đâu hay đến đấy thôi.

[TT độc tự vũ]: ngay từ đầu tớ đã bảo cậu đang chơi với lửa, cậu không nghe, còn lôi cả Chu Phóng vô, chẳng khác gì đổ thêm một thùng dầu vào đó.

[TT độc tự vũ]: giờ thì tự cầu nguyện đi thôi.

Lâm Vi thoát QQ, day nhẹ trán rồi khẽ thở dài. Bỗng dưng anh thấy hơi hối hận.

Đâu phải thua thật, chỉ là kéo thêm mình vào mà thôi. Tuy rằng việc ấy cũng chẳng có gì không phải.

“Sao mà ừ rữ thế kia.” Diệp Kính Văn vào phòng với đôi dép lê và chiếc khăn tắm quanh mình, tóc hấy còn sũng nước.

Lâm Vi không nhìn hấn mà quay ngoắt đi lấy quần áo.

“Cậu ngủ trước, tôi đi tắm.”

Diệp Kính Văn ậm ừ, cầm máy sấy hong khô tóc.

Lâm Vi vào phòng tắm, mở vòi hết cỡ cho nước xối lên cơ thể.

Anh ngẫm nghĩ lại tất cả mọi chuyện xảy ra từ lần đầu gặp Diệp Kính Văn đến nay một lần. Lúc đầu cho rằng cậu ta muốn chơi đùa, nên kéo cả Chu Phóng vào cuộc, nhằm lật tẩy cậu ta. Vậy mà cậu ta tưởng thật, mà dường như mình cũng...

Hoàn toàn có thể thắng thường từ chối cậu ta, nhưng lại không nỡ.

Bởi vậy lòng càng thêm rối bời.

Nửa giờ sau Lâm Vi mới tắm xong, quay lại phòng ngủ.

Diệp Kính Văn ngã mình lên giường, đầu có gối dựa, lưng có chăn ấm, khăn tắm lơ lửng khiến thân trên cùng hai điểm trên ngực phơi cả ra ngoài.

Lâm Vi liếc xéo, “Hôm nay rảnh quá nên đeo kính cơ à?”

“Đeo cho anh ngắm đấy.” Hấn tháo kính xuống, cười một cái, rồi lại đeo vào, “Bảnh hông?”

Lâm Vi mặc xác hấn, ngồi xuống giường sấy tóc.

Diệp Kính Văn không nói thêm, phòng ngủ chỉ còn lại tiếng máy sấy tóc cùng tiếng Diệp Kính Văn lật trang truyện.

Lâm Vi có cảm giác tim mình đập nhanh lên một chút, chắc bởi ở cùng tên kia nên lúc nào cũng phải nghĩ tới nghĩ lui, chẳng thể nào an tâm.

Anh bật máy sấy lên mức tối đa, hong khô tóc, sau đấy vén chăn leo lên giường.

Chăn ấm và dễ chịu đến lạ, đoán chắc Diệp Kính Văn vừa nằm ngủ ngay bên cạnh đây thôi.

Tìm như tan ra, anh trở mình tìm Diệp Kính Văn.

Hắn đọc sách rất nghiêm túc, rất yên lặng, nom ngoan ngoãn đến nỗi chẳng ai ngờ đây là cái tên vẫn hay vênh vang hợm hĩnh ngày thường.

Đồ sói gian, lại đội lốt cừu gạt tôi chứ gì.

Lâm Vi cười thâm, kéo kính trên mặt hắn xuống, “Đeo thủy tinh chứ đâu mà kính, chẳng có số độ gì cả.”

“Có chứ, một trăm độ.” Diệp Kính Văn khẽ cười, cũng chui vào chần, nghiêng mình đối mặt với Lâm Vi.

Hai người cứ lẳng lặng nhìn nhau, thật lâu thật lâu.

“Muốn vận động chút không?” Diệp Kính Văn bỗng hỏi.

“Làm gì?” Lâm Vi cười, “Tôi sẽ không tranh thủ trời tối mà lợi dụng cậu đâu, tôi quân tử lắm.”

“Còn tôi thì không.”

Dứt lời, hắn dang tay kéo Lâm Vi vào lòng, nhào người lên đè anh xuống dưới.

“Định làm gì?” Hai mắt Lâm Vi sáng quắc, nụ cười còn đeo nguyên trên mặt, tỏ vẻ không sợ hãi chút nào.

“Sao không chống cự?” Diệp Kính Văn tóm lấy tay Lâm Vi, kéo lên đỉnh đầu, thả cả trọng lượng cơ thể lên người anh, khiến da thịt hai người cọ vào nhau.

Khăn tắm trên người hắn trượt xuống vì động tác ấy, áo ngủ Lâm Vi mặc cũng xộc xệch đi vài phần. Hai thân thể trần trụi, ngực áp ngực, tựa như có thể nghe được tiếng tim đập của đối phương.

“Tôi mà chống cự một cái, nhờ đâu lại kích thích máu ngược đãi của cậu thì sao.” Lâm Vi dịu dàng cười, tay vén mớ tóc mái của hắn ra sau tai.

“Thế thì chẳng vui chút nào, anh chống cự đi Lâm Vi, chẳng phải anh vẫn luôn không muốn chạm vào người khác hay sao?” Diệp Kính Văn chau mày.

“Nếu cậu muốn cưỡng ép xác sống, thì cứ tới đi.”

Lâm Vi nhắm mắt, ra vẻ có-giỏi-thì-lên-đi.

Diệp Kính Văn trộm cười.

Lâm Vi, anh xài chiêu xoàng quá.

Sói thích hồ ly, hồ ly biết thế nên khoác tấm da dê, chắc mammals sẽ bỏ cuộc mà không ngờ rằng, thật ra sói cũng thích ăn thịt dê lắm lắm...

Mỗi ngon tới cửa, nào có ai từ chối bao giờ.

Diệp Kính Văn buông tay Lâm Vi, một tay vòng quanh hông anh, tay kia chuyển đến vuốt ve trước ngực.

Lâm Vi giả làm xác sống thật, nằm ngay đơ, mặc cho tên kia giở trò.

Hắn tiến lại gần, khẽ hôn lên môi anh, Lâm Vi ngoan ngoãn mở miệng đón người kia vào. Lưỡi hai người mau chóng bám riết lấy nhau, hôn đến say sưa, Diệp Kính Văn cực kỳ nhập tâm, vừa dịu dàng đưa đẩy đầu lưỡi ai kia, vừa mạnh mẽ tấn công khoang miệng anh.

Đợi cho nụ hôn kéo dài, Diệp Kính Văn mới lưu luyến trở ra, hơi thở hai người đều trở nên rối loạn.

Lâm Vi khẽ cười, tay im ỉm lướt trên lưng Diệp Kính Văn, kéo hắn lại gần, rồi lại ấn môi anh lên môi hắn lần nữa.

Lần chủ động này khiến tim Diệp Kính Văn đập lỗi mấy nhịp.

Đang hôn triền miên, lưỡi Diệp Kính Văn chợt tê dại, rồi trời đất đảo xoay, đến khi hắn mở mắt ra, tình thế đã thay đổi hoàn toàn.

Thấy người kia đè trên người mình mà cười đến là thâm thúy, hắn miễn cưỡng thở dài.

Nhìn nhau thật lâu, cuối cùng hắn mới bật ra được một câu.

“Được lắm, xem ra tôi đã coi thường anh rồi.”

Lâm Vi bật cười, cúi xuống hôn lên khóe môi Diệp Kính Văn.

“Nhóc con nhà cậu, muốn vận động cũng phải để đàn anh đến dạy, phải không hử?” Âm cuối hơi cao do bắt chiếc giọng điệu tinh quái của Diệp Kính Văn.

Diệp Kính Văn cười âu yếm, quàng tay quanh người Lâm Vi, lơ đãng lướt tay qua cặp mông cao cao, rồi ngoan ngoãn trở về, ôm vai anh, rồi lại đưa lên đưa xuống, vuốt ve khắp lưng anh.

Sự việc phát triển quá mức tưởng tượng khiến Lâm Vi dao động, chẳng hay mình bị tên kia lợi dụng.

Diệp Kính Văn cười thâm.

“Đến đi, dù sao tôi đã là người của anh, làm một lần nữa cũng không sao.”

Sau đó lại điềm đậm bổ sung, “Lâm Vi, tôi thật lòng với anh.”

“Anh làm nhẹ nhẹ chút nha.”

Nói rồi hấn dang rộng hai chân, vòng lên hông Lâm Vi.

Lâm Vi sắp cười không nổi nữa rồi.

Xem ra kẻ sách mà tên Chu Phóng càn khôn bày ra chẳng hữu dụng chút nào!

Nào là đêm đó chắc chắn Diệp Kính Văn chưa có gì với chú, nào là muốn biết thằng đấy cố ý hay không cứ thử một lần sẽ biết, nào là nếu nó đã bảo chú cưỡng ép nó, chú giả bộ cưỡng lại lần nữa, thế nào nó cũng lòi đuôi.

Đồ Chu Phóng chết toi.

Diệp Kính Văn chẳng những không lòi đuôi, mà còn nằm ra để tôi...

Đừng đùa dai vậy chứ, biết thế nghe lời Ôn Đình cho xong. Đây quả thật là gieo gió gặt bão mà.

“Kính Văn, tôi mệt rồi, hay là mình ngủ sớm nhé.” Lâm Vi nhận thua.

Diệp Kính Văn cười đến là thích thú, cứ như hắn đã nắm chắc khởi đầu cùng kết thúc của sự việc từ đời nào đời nào.

“Lâm Vi, sao anh có thể vô tâm như thế.” Hắn nhắc đầu cọ lên hõm vai Lâm Vi, tội nghiệp nói, “Cứng thế này rồi, sao mà ngủ được.”

Rồi khê rướn mình lên bụng Lâm Vi.

Đầu Lâm Vi vang tiếng nổ bùm.

“Vô tâm khi gì, là chính cậu đốt lửa cơ mà, tự dội nước lạnh hạ hỏa đi!”

Rồi anh trở mình, cuốn chăn che kín mít, không để ý tới tên kia.

Thấy tấm lưng cứng ngắc cùng với phần cổ đỏ gay của ai kia, Diệp Kính Văn cười đầy bí hiểm.

“Không dập lửa cũng chả sao, hay anh làm gối ôm cho tôi nhé.”

Dứt lời, hắn tự tiện vén chăn lên, vòng tay lên lưng Lâm Vi, đưa anh vào lòng mình.

“Buông ra mau.”

“Không buông.”

“Buông ra...” Giọng nói mang vài phần run rẩy.

“Sao bảo anh là gối ôm của Chu Phóng? Tôi cũng thế, không có gối ôm không ngủ được.” Ngủ điếu tủy thân khôn xiết.

Thế cậu để tay vào chỗ đó làm gì? Xuống chút nữa là tới phần quan trọng rồi, gãi gì mà gãi, nghĩ tôi gặp trở ngại sinh lí nên không phản ứng nổi phải không?!

Lâm Vi điên tiết, tóm lấy tay Diệp Kính Văn, khóa vào ngực mình.

“Thôi thôi, mau ngủ đi.” Anh vươn tay tắt đèn.

Diệp Kính Văn vẫn xấu xa như cũ, chuyển động ngón tay, véo nhẹ lên hai điểm trên ngực Lâm Vi.

Lâm Vi hít một hơi, “Đừng có làm vậy!”

“Ai làm vậy đâu nào.” Tên kia chối bay chối biến, tay lại néo sang bên trái, “Hình như cứng lên rồi...”

Lâm Vi liếc xuống, bắt được bàn tay đang lộng hành kia, chẳng ngờ phía dưới lại lọt vào vòng vây của bàn tay còn lại...

“A...”

Lâm Vi kìm không được mà kêu thành tiếng, tay Diệp Kính Văn hây còn đang cọ đi cọ lại qua lớp vải quần trong, đẩy lên một luồng khí nóng chạy khắp toàn thân, tim anh đập nhanh quá...

“Diệp Kính Văn, mau bỏ tay ra.” Lâm Vi có vẻ tức giận.

Diệp Kính Văn vỗ nhè nhẹ, cười bảo: “Chào hỏi thằng em của anh một cái, hình như nó sợ tôi lắm thì phải.”

“Còn vậy nữa là tôi đạp cậu xuống giường!” Lâm Vi nổi cơn.

“Nhưng... chỗ ý cứng lên rồi kìa, anh không cần giải tỏa à?”

“Không việc gì tới cậu.”

“Ai bảo thế? Là tôi đốt lửa, phải có trách nhiệm dập lửa chứ.” Hắn cười gian, lén luồn tay vào.

Lâm Vi đông cứng lại, muốn giữ lấy bàn tay tai quái nọ, nhưng dục vọng đã bị đối phương khống chế, có phản kháng cũng không ích lợi gì.

Tỉ mỉ hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà Chu Phóng xong, Lâm Vi khẽ thở dài, ngừng luôn vẫy vùng rồi ngã vào người Diệp Kính Văn, mặc cho mấy ngón tay hắn nhè nhẹ vỗ về bộ phận ấy.

“Ừ...”

Tiếng rên rỉ bật ra, xen lẫn cả âm mũi đáng yêu.

Tay Diệp Kính Văn chuyển động nhanh hơn, lên xuống theo quy luật. Hơi thở nóng rực phả bên tai làm tim Lâm Vi đập dồn như đánh trống trận.

Từng đợt khoái cảm từ xa dội lên tận đỉnh đầu, cả người bỏng cháy.

Đặc biệt là chỗ Diệp Kính Văn đang nắm giữ, nóng đến muốn tan chảy.

Máu không ngừng chảy xuôi, Lâm Vi gắng điều chỉnh hơi thở cùng tiếng tim đập của mình. Tim Diệp Kính Văn có lẽ cũng đang chạy đua, từng nhịp đập mạnh mẽ truyền lại từ phía sau lưng, tim hai người như đang hòa chung trong một bản song ca.

Nhịp thứ nhất qua đi, rồi nhịp thứ hai...

Lâm Vi mơ màng nhắm mắt, cảm thấy nhẹ nhàng quá đỗi, bởi vòng tay của Diệp Kính Văn êm đềm tựa như một đám mây vậy.

“Đủ... đủ rồi.” Bụng dưới Lâm Vi cứng lại, muốn gạt phắt tay Diệp Kính Văn ra, nhưng tay hắn vẫn cứ khẳng khái dấn vào chỗ ấy, còn ác ý miết vài đường...

“A...”

Tiếng rên bị đè nén, cuối cùng Lâm Vi không kiềm chế nổi nữa, ra đẩy tay Diệp Kính Văn, còn làm vương một chút lên giường...

Anh ngã vào lòng Diệp Kính Văn mà thở dồn dập, tiếng tim đập hồi hẫ văng lên rõ ràng hơn trong màn đêm yên ả.

Sau một hồi bình tĩnh lại, Lâm Vi mở miệng, lại không biết nói gì.

Chẳng lẽ.. chẳng lẽ... vừa trút ra trong tay cậu ta sao?!

Lẽ nào đã thích cậu ta thật? Tại sao không thấy phản cảm với chuyện này, ngược lại còn thấy phấn khích, được cậu ta nắm lấy thì cảm thấy thật dễ chịu, dễ chịu đến mức... muốn làm tiếp lần nữa.

Lâm Vi lắc đầu, lắc rưng luôn thứ suy nghĩ đáng sợ này.

“Lâm Vi, anh cũng dùng tay làm cho tôi nhé...”

Diệp Kính Văn đột nhiên lên tiếng, giọng nói dịu dàng đến độ sắp hòa tan tim ai kia.

Mặt Lâm Vi đỏ lựng. Đây gọi là gì? Có qua có lại sao? Cậu giúp tôi, còn muốn tôi đáp trả?

Có thể từ chối không? Đường như... không đành lòng.

Trời đất ơi.

Lâm Vi thầm than một tiếng, quay người lại, vươn tay nhẹ nhàng chạm lên phân thân nóng rực của Diệp Kính Văn.

Đã cứng đến mức này...

Lâm Vi tò mò cầm lấy, nhận thấy thứ ấy lại lớn lên vài phần, liền rút ngay tay về.

Diệp Kính Văn cười, giữ tay anh lại.

“Đừng sợ, nó biết điều lắm.”

Biết điều? Thành tinh từ lâu rồi còn biết điều cái gì...

“Phải làm như vậy, được rồi, lên trên một chút, ư...”

Diệp Kính Văn dùng tay chỉ dẫn Lâm Vi, nhẹ chuyển động lên xuống, mặt dày lớn tiếng rên rỉ.

“Hừ, thật thích...”

Lâm Vi cúi đầu, nhắm lại hai mắt, mặt ửng hồng.

Dù nói mình là đàn anh, nhưng có vẻ tên cà chớn này kinh nghiệm phong phú lắm, biết dạy mình sờ bên này chạm bên kia mới chuẩn?

“Ấy, đừng mạnh tay thế, anh muốn xẻo tôi đấy à.” Diệp Kính Văn hít mạnh một hơi, đè tay Lâm Vi lại.

Lâm Vi hừ một tiếng, lách tay mình ra khỏi tay hắn.

Qua lòng bàn tay có thể cảm nhận được máu lưu thông trong huyết quản, lại nhớ đến quá trình sản sinh tinh tử đã được học khi trước, phải đi qua bước này... W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Đang mơ hồ nghĩ, chợt nghe thấy tiếng cười rầu rĩ trên đỉnh đầu.

“Này, anh tập trung tí được không.”

“Im miệng!” Lâm Vi thẹn quá hoá giận, mạnh tay chà sát thứ cứng rắn nọ, “Nói nữa xẻo thật đó.”

“Anh này, tôi nhận thấy anh lúc nào cũng cọc cằn với người mình thích, lần đầu gặp mặt đã đánh tôi, tôi thấy vinh dự vô cùng...”

“Im ngay.”

“Au... xẻo tôi thật thì sau này cuộc sống chăn gối của anh sẽ...”

“Đã bảo im mà!”

“...”

Tiếng động trong phòng mãi đến đêm khuya mới nguôi.

Lâm Kiệt và Lâm Hạ ngồi xem phim ma trong phòng khách.

“Chị nghe thấy không, có tiếng ma kêu trong phòng anh hai...” Lâm Kiệt u uất liếc sang Lâm Hạ.

Lâm Hạ cũng u uất nhìn lại, “Hình như là... có.”

“Không phải tắt đèn rồi sao...”

“Nghe nhầm, chắc chắn là nghe nhầm, xem phim ma nhiều quá nên tưởng tượng ấy mà...” Lâm Hạ run bắn lên, kéo Lâm Kiệt lại gần, núp sau lưng thành bé.

“Á!”

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, con ma trên màn hình rớt cuộc cũng lộ nguyên hình be bét máu.

Hết chương hai mươi hai.

23. Chương 23: Tiến Triển Từ Từ

Nguồn: thuynghuyetvien.wordpress.com

Vi vi đích vi tiểu

(Nụ cười mỉm của Lâm Vi)

Tác giả: Diệp Chi Linh

Biên tập: Xiaorong

Chương hai mươi ba

Tiến triển từ từ

Lâm Kiệt thấy thật kì lạ rằng anh hai trước giờ vẫn ưa ngủ nướng hôm nay bỗng nhiên dậy sớm dễ sợ, lại còn chăm chỉ nhét đồ vào máy giặt nữa chứ.

Diệp Kính Văn ngáp dài, “có phải đang muốn biết anh em giặt gì không?”

Lâm Kiệt gật đầu.

“Giặt ga giường.” Diệp Kính Văn vắn vẹo cái lưng mỏi, cười bảo Lâm Kiệt, “Tè dầm, tin không?”

Dứt lời, hắn vừa ngáp vừa quay về phòng ngủ.

Lâm Kiệt đực mặt ra, rồi nhìn bóng lưng Diệp Kính Văn mà cười khoái trá.

Nói bừa, anh tui từ nhỏ đến lớn chưa tè dầm bao giờ. Là anh thì có...

Lâm Hạ phớt lờ bản mặt kì quái của thằng em, vào phòng bếp làm bữa sáng. Diệp Kính Văn chuẩn bị xong xuôi cũng vào đó thám thính.

“Anh em sáng hay ăn gì?”

“Bánh mì với sữa.”

“Anh ấy thích trứng rán, trứng bác hay là trứng luộc?”

“Ảnh không ăn trứng.”

“Hê hê, anh biết sao anh em không ăn trứng không?” Tiếng Lâm Kiệt từ một góc vang lên.

Diệp Kính Văn lắc đầu.

“Em nói anh nghe nè, hồi nhỏ ảnh với bọn anh Chu Phóng đi chơi, Chu Phóng thấy ảnh phiền quá, bèn cho ảnh một quả trứng kêu ăn đi, ăn rồi là có thể sinh thiết nhiều trứng...”

Diệp Kính Văn nín cười, lại gần hỏi, “Anh ấy ăn thật á?”

“Vâng, thật chứ sao.”

Diệp Kính Văn vỗ lên vai Lâm Kiệt, quay đầu cho Lâm Vi một nụ cười thích thú, “Anh đáng yêu quá.”

Lâm Vi lườm mỗi thằng một cái, mang ga giường ra ban công phơi.

“Anh Kính Văn, em bảo anh rồi đó, anh hai em y chang con hổ giấy, nhìn hung dữ thế thôi chứ thật ra ảnh tốt lắm.”

“Đúng đúng. Tốt miễn bàn.”

Cơ thể tốt, cảm xúc khi chạm vào cũng tốt, độ dẻo dai quá tốt, độ nhạy cảm lại càng tốt hơn.

“Hồi đó Chu Phóng hay bắt nạt ảnh, ảnh không những không ghi thù mà còn lẻo đẻo theo đuôi anh đó suốt ngày...”

“Lâm Vi nghe lời Chu Phóng lắm à?”

“Thì với ảnh, Chu Phóng là đại ca của đám nhỏ chúng em, không bao giờ giận anh ấy được, vì Chu Phóng là hổ thật chứ không phải hổ giấy...”

“Vậy sao, xem ra cảm tình giữa hai người họ tốt nhỉ.” Diệp Kính Văn suy tư gãi cằm.

“Hai đứa túm tụm bàn tán gì mà vui vẻ thế?” Giọng nói lạnh lạnh của Lâm Vi chợt truyền tới. Anh vòng qua hai tên đến chỗ em gái, “Em nấu nhiều trứng thế làm gì?”

“À, tại có ba người nên em chuẩn bị nhiều hơn chút.”

“Diệp Kính Văn không ăn trứng.” Lâm Vi đột nhiên bảo.

Diệp Kính Văn trừng lớn hai mắt, cười cười, “A phải, Lâm Vi không ăn, anh cũng không ăn.”

Hai chị em không hiểu nổi ngôn ngữ cử chỉ giữa hai anh lớn, đành phớt tỉnh, cúi đầu ăn sáng.

“Hôm nay ra ngoài mua đồ ăn với tôi.” Trên bàn cơm, Lâm Vi nói kiểu ra lệnh với Diệp Kính Văn.

“Mua làm gì?”

“Mua ăn tết.”

Thế là ăn cơm xong, Diệp Kính Văn bám gót Lâm Vi ra ngoài.

Khí trời quang đãng, mặt trời tỏa xuống từng tia nắng ấm áp làm Diệp Kính Văn không moi được cái cớ nào để nắm tay Lâm Vi. Ngờ đâu anh lại thực tự nhiên mà cầm tay hắn, khiến hắn kinh ngạc cực kỳ.

“Để tôi dắt đi, kéo lại lạc mất.” Vỗ về mặt nghiêm túc thường lệ, nhưng hắn nhác thấy má anh ửng hồng, “Mà hình như cảnh sát không cho dắt chó đi dạo...”

“Nè, tôi qua thích lắm đúng không?” Diệp Kính Văn chặn ngang lời anh.

“Giữa ban ngày ban mặt, không được bàn đến vấn đề khi tối.” Lâm Vi lạnh giọng.

“Hi hi, thế tối nay ta bàn tiếp hén?” Diệp Kính Văn huých eo Lâm Vi, “Thử cách làm khác... hoặc tư thế khác chẳng hạn.”

“Nói thế không sợ đau răng à?” Lâm Vi quay lại, trợn mắt nhìn hắn.

“Chỉ có lúc hôn anh tôi mới đau răng thôi.” Hắn cười ranh mãnh, thoát cái đã tới gần hôn lên môi Lâm Vi, vói lưỡi vào lật tung lên rồi mới chịu lui ra, “Ngọt ơ là ngọt, ngọt đến đau cả răng.”

Lâm Vi hừ một tiếng, mĩa mai, “Người phải có mặt, cây phải có vỏ.”

“Hê hê, da mặt anh mỏng, da mặt tôi chỉ còn cách dày lên, chứ cứ để hai người ngược ngạo mãi thì biết khi nào mới tiến triển được, phải hông?”

Lâm Vi không cố lý giải tên này nữa.

Tết sắp đến, người đi siêu thị đông như mắc cửi. Diệp Kính Văn giúp đẩy xe để Lâm Vi chất đồ vào trong. Xe đẩy nhanh chóng đầy ắp các loại thịt rau tươi ngon, còn cả bánh kẹo và đồ ăn vặt nữa.

Diệp Kính Văn hơi tò mò, vì nhà hắn chưa bao giờ mua mấy thứ này về ăn tết cả, cả gia đình ra ngoài ăn bữa cơm tất niên rồi sau đó ai lại vội việc này. Trước kia ở nước ngoài không có bạn bè thân thiết gì nên tết nào cũng thấy vắng vẻ.

Nhà Lâm Vi không thế, cả ba anh em ai cũng biết nấu cơm, sắm sửa đồ tết, bận bịu mà nhộn nhịp vô cùng.

“Lâm Vi, tự nhiên tôi thấy hai ta thế này rất...”

Lâm Vi lạnh lùng nhìn hắn, bỏ một miếng thịt lợn to vào xe, tiện tay thả thêm chiếc dao.

Vài chữ “rất giống vợ chồng” mà Diệp Kính Văn định nói đành phải ngậm ngùi lui xuống.

Hai người ra khỏi siêu thị, một người xách hai túi lớn nhét vào taxi.

Tài xế đang định lái xe, Diệp Kính Văn đột nhiên đẩy cửa mở, ném lại câu ‘anh đợi tôi chút xíu’ rồi chạy biến ra ngoài.

Mấy tên côn đồ mặc quần áo lố lăng đang nhìn hắn cười gian manh, còn bẻ tay kêu răng rắc.

Hắn cứ thế thông thả bước tới.

“Hình như chúng mày cầm ví người nhà tao thì phải.” Hắn cười nói.

Bấy giờ Lâm Vi mới kịp phản ứng, nói xin lỗi với bác tài đang tỏ vẻ khó chịu, mở cửa xe chạy tới.

Lâm Vi giữ chặt Diệp Kính Văn, “Gọi cảnh sát...”

Chưa dứt lời, anh đã bị hắn gạt ra, thoáng cái đã không thấy bóng dáng đâu.

Tim Lâm Vi đập như trống trận, vừa lúc có viên cảnh sát đứng gần đấy, anh vội vã chạy đến nhờ anh ta giúp.

Chờ lúc tới hiện trường, đám côn đồ đã bị Diệp Kính Văn cho một trận xiềng lỏng. Hắn nhìn xuống, phờ phạc cười đều giả ra lệnh đám côn đồ, “Tiếp nào, đứng dậy.” – Vừa nói vừa ngoắc tay khiêu khích.

Cảnh sát nhanh chóng gô cổ lũ kia lại, lục ra một loạt ví chúng ăn cắp được, áp tải lên xe. Có chú cảnh sát còn quay lại khen ngợi Diệp Kính Văn một phen, nói hắn đúng là thanh niên thời đại nhiệt huyết trọng nghĩa khí, vân vân và vân vân.

“Tôi là công dân tốt ha.” Diệp Kính Văn ngó Lâm Vi cười đắc ý.

Lâm Vi lườm hắn, rồi quay ngoắt đi thẳng về phía xe, không ngoái lại lần nào.

“Ồ này này, sao thế? Giận à...”

“Cậu có ngu không, cảnh sát đứng ngay đó rồi mà còn muốn khoe mẽ đuổi theo làm gì!” Chỉ nghĩ đến lúc ấy thôi là Lâm Vi đã phát hỏa, tên này lớn đầu rồi mà cứ hành động theo bản năng chẳng thèm suy nghĩ gì hết, phải dọa người khác lo lắng mới chịu.

Hắn tỏ vẻ tội nghiệp, “Chúng nó chồm chia ngay trước mặt anh, tôi dạy dỗ chúng giúp anh xả giận thì có sao.”

“Tên ngu ngốc mất não nhà cậu.” Lâm Vi lại mắng, “Bọn chúng có năm sáu người đánh với mình cậu, cậu có biết phân tích tình thế không hả? Chẳng may...” – Anh ngậm miệng không nói tiếp.

Diệp Kính Văn tựa vào vai anh, cười vui vẻ.

“Lo cho tôi quá ha. Hi hi.”

“Tuy thấy anh lo tôi rất là hạnh phúc, nhưng thấy anh giận đến thở không thành hơi thế kia, tôi đau lòng gấp bội.”

Bác tài lắc đầu ngán ngẩm, mở nhạc to hơn một chút.

“Sau này không thể nữa.” Diệp Kính Văn khẽ trằm tay mình lên tay Lâm Vi, “Tôi sẽ không làm anh lo lắng nữa đâu.”

“Tôi nào có lo cho cậu, chỉ lo đám người đó bị cậu đánh bết bát mà thôi.” Lâm Vi cười đáp, “Không ngờ cậu cũng biết tí công phu quyền cước đấy.”

“Ừ, tại hồi nhỏ được học rồi.” Sắc mặt Diệp Kính Văn tối đi, “Trong hoàn cảnh như vậy, tôi phải học cách tự bảo vệ mình.”

Lâm Vi ngẩn ra, thấy vẻ mặt người kia, anh lại đau lòng.

Có lẽ đúng như lời Chu Phóng nói, bối cảnh gia đình cậu ta không đơn giản tí nào.

Thế nhưng... dường như mình đã lún sâu xuống rồi...

Vừa nãy thấy cậu ta đánh nhau cùng lũ người kia, tim anh như rút khỏi lồng ngực, giả như không có cảnh sát ở đó, anh đã xông vào cho chúng một trận nên thân.

Đám làm Diệp Kính Văn bị thương, ta giẫm chết bọn mi – anh thầm nghĩ thế.

Có phải ở cạnh cậu ta quá lâu nên mình mềm lòng? Sự bình tĩnh vốn có biến đâu mất rồi?

Về tới nhà, Lâm Vi tổng động đồ mới mua cho Lâm Hạ rồi lôi Diệp Kính Văn vào thẳng phòng ngủ.

Anh ấn hắn xuống giường, lấy hòm thuốc trong tủ quần áo ra, ngồi xuống bên hắn.

“Đau không?” Lâm Vi dán mắt vào khoe miệng tét ra của tên kia.

Diệp Kính Văn cười, “Không đau, anh nhìn một cái là tôi hết đau ngay.”

Anh dí tăm bông vào vết thương đó.

“Ái...” Diệp Kính Văn kêu thất thanh, “Đừng đừng... đau chết mất...”

“Đừng to tiếng thế.” Động tác của Lâm Vi nhẹ đi một chút, cẩn thận sát trùng vết thương, “Sau này không được quá mạnh động, chân tay cậu hoạt động nhanh hơn não bộ nhiều quá, không hay tí nào.”

“Vâng tôi biết.” Diệp Kính Văn chăm chú nhìn Lâm Vi, “Thật ra tôi lý trí lắm, nhưng gặp anh một cái là tôi rất dễ dàng bị kích thích.”

“...” Nói gì thế?

Lâm Vi nhìn hắn đầy khó hiểu. Anh cúi đầu, tình cờ nhìn thấy chiếc lều nho nhỏ phía quần...

Lâm Vi giận tái mặt, “Sao trong đầu cậu lúc nào cũng chứa mấy thứ này thế hả?!”

“Anh hiểu lầm rồi, đó là khóa quần đấy chứ.”

“Tôi nói kích thích đâu phải ý kia...”

“Lâm Vi, là khóa quần thiệt đó, không tin anh kéo ra mà xem...”

“Lâm Vi...”

Lâm Vi mặc xác hắn, đóng sập cửa lại.

Diệp Kính Văn đuổi người nằm trên giường, thỏa mãn chạm tay lên khoe miệng.

Hơi ẩm từ ngón tay Lâm Vi dường như còn đọng lại nơi đó.

Ôi, ai kia bỗng dưng đối xử tốt với mình, thật khiến người ta vừa mừng vừa sợ.

Ăn cơm trưa xong, Diệp Kính Văn lấy cơ dạy Lâm Kiệt học, ngang nhiên ngồi trong phòng thẳng bé xem ảnh chụp hồi nhỏ của Lâm Vi.

“Anh em hồi bé béo nhỉ...” Diệp Kính Văn cười đầy ôn hòa, hau háu nhìn đứa bé đang ăn kem trong ảnh, “Béo thật đấy.”

“Đúng đó anh, Chu Phóng với Ôn Đình đều gọi ảnh là thịt viên.”

“Mặt phúng phính, mắt to, trông vui vẻ quá.” Diệp Kính Văn lật sang trang sau, “Ồ, lên tiểu học thì gầy đi một tí.”

“Học xong cấp hai đã đẹp trai ra phết.” Diệp Kính Văn miết lên khuôn mặt Lâm Vi trong hình, “Đúng là thiếu niên non nớt.”

“Hình như đều do di truyền đó, trước thì béo, lớn lên có ăn bao nhiêu cũng không lên cân, ba anh em em đều như thế.” Lâm Kiệt cũng bu lại, chỉ vào tấm hình bên phải, “Đây là ảnh năm học lớp mười, mặt toàn núi lửa, đáng sợ ha...”

“Đâu có, đáng yêu bỏ xừ.” Diệp Kính Văn thành thật nói.

Lâm Kiệt cười xấu hổ. Đáng yêu...? Mặt đầy mụn mà đáng yêu á? Ảnh đâu phải bánh nướng vùng...

“Mà sau này hết mụn, da anh hai em cũng khá hơn nhiều.”

“Ừm, lảng mìn.”

Bạn đang ?

Diệp Kính Văn tỉ mỉ lật từng trang một, ảnh Lâm Vi từ bé tới lớn hẳn không bỏ qua cái nào. Phần lớn số đó là ảnh chụp chung với Chu Phóng và Ôn Đình, rồi thì cùng em trai em gái. Vất vả lắm mới tìm được một bức chụp một mình, vừa đúng tấm chụp thịt viên be bé lúc bốn tuổi.

“Tấm này tặng anh nha?” Diệp Kính Văn cười, nhận được cái gạt đầu ngoan ngoãn từ Lâm Kiệt, bèn kẹp ngay hình vào ví tiền.

“Kính Văn...” Lâm Vi đột nhiên đẩy cửa vào, thấy cuốn album trong tay Lâm Vi thì chau mày, “Lâm Kiệt, em không tập trung làm bài, còn lôi mấy thứ này ra ngoài làm gì?”

“Lâm Kiệt thông minh lắm, giải xong hết bài rồi.” Diệp Kính Văn vội bênh thẳng nhóc tội nghiệp, “Tôi xem ảnh anh một tí, không thích sao?”

“Có gì đâu.” Lâm Vi đáp, “Tôi ra ngoài một chút, hai người cứ xem tiếp đi.”

“Đi đâu?”

“À... sang nhà bạn.”

“Hử? Không tiện cho tôi đi theo à?”

“Tôi đi tí lại về ấy mà.” Lâm Vi cúi đầu bước ra.

Diệp Kính Văn tuy vẫn đang cười, Lâm Kiệt lại thấy bầu không khí xung quanh lạnh hẳn đi.

Thế là nó cầm cúi làm bài.

“Lâm Kiệt này.” Diệp Kính Văn bỗng mở miệng.

“Dạ.. sao hả anh?”

“Vỡ ngược rồi.”

“Ôi...” nó cười ngượng, quay vỡ lại, “Có phải anh hai em đắc tội anh không vậy?”

Không thì sao anh cứ cười lạnh mãi thế?

“Đâu có.” Diệp Kính Văn lắc đầu, cười hỏi, “Hôm nay Chu Phóng có điện thoại tới không?”

“Hơ? Anh đúng là liệu sự như thần, sáng nay lúc hai anh ra ngoài mua đồ thì anh ấy gọi điện tới, bảo là chiều nay máy bay hạ cánh.”

“Vậy sao... Anh ra ngoài một lát, em làm bài mệt rồi thì mở phim ma xem với chị nhé.”

“Dạ dạ.” Lâm Kiệt lập tức đóng vở, chạy tới phòng khách xem phim ma với Lâm Hạ mặt đang tái mét.

Diệp Kính Văn khoác áo ra ngoài, vẫy một chiếc taxi ven đường.

“Đến sân bay. Đi đường tắt.”

Tài xe hiểu ý tăng tốc độ, thấy vẻ mặt gấp gáp của thằng nhóc này, đoán rằng nó đang vội đuổi theo ai đó, không thể chậm trễ...

Vừa tới sân bay, Diệp Kính Văn đã phát hiện ngay một Chu Phóng đeo cặp kính râm to tướng che gần hết mặt.

“Chào, lâu lắm không gặp.” Hắn rảo bước đến, ân cần tiếp lấy hành lí trong tay Chu Phóng.

“Ồ...” Chu Phóng ngơ ngác trước sự xuất hiện đột ngột của Diệp Kính Văn, “Lạ nhỉ, sao cậu ở đây?”

“Lâm Vi kêu tôi đến đón anh.”

Chu Phóng im lặng hồi lâu, rồi chợt bật cười.

“Tới nhanh quá ha.”

Diệp Kính Văn gạt đầu cái rụp, “Tốc chiến tốc thắng. Thấy sao?”

“Hết sảy.” Chu Phóng cười, “Muốn thăm nhà tôi một chuyến không?”

“Ồ. Muốn lắm.”

Thế là hai người lần lượt lên xe.

Xe vừa lăn bánh, di động của Chu Phóng đã réo lên.

Tiếng bài Yêu em một vạn năm, đầu dây bên kia, Lâm Vi hốt hốt hỏi, “A lô, Chu Phóng, anh đang ở đâu đấy?”

Gã cười nói, “Anh đang ở trong tay Diệp Kính Văn, tới cứu anh đi em yêu.”

Lâm Vi im lặng hồi lâu mới hỏi, “Hai người muốn đi đâu?”

“Lò hỏa táng.”

Tút tut, Lâm Vi cúp điện thoại.

Lát sau, Lâm Vi đã tìm đến nơi, mặt sầm sì, đỉnh đầu phủ đầy mây đen.

Diệp Kính Văn nhìn anh, mở lời, “Ồ, anh đến nhà bạn đã về rồi đấy à?”

Lâm Vi cảm thấy nụ cười trên mặt hắn hơi lạnh lùng, chỉ biết tiu nghỉu gạt đầu, ngồi vào ghế cạnh tài xế, ra hiệu bảo lái xe.

“Lần này anh ở lại bao lâu?” Lâm Vi quay đầu hỏi Chu Phóng.

“Một tuần, hết mồng ba lại đi.”

“Bạn thế cơ à?”

“Ừ, viết truyện mới, tuyên truyền cùng nhà xuất bản, nhiều việc cần làm lắm.”

“Cũng phải, người sợ nổi danh heo sợ béo.”

“Hồi trước em cũng béo còn gì? Có thấy em sợ bao giờ đâu?”

“Anh bảo tôi là heo?”

“Hả? Em không phải heo à?”

“Ha ha.” Lâm Vi cười vui vẻ, tựa như đang nhớ tới chuyện hồi nhỏ, “Anh thấy bên kia không, mới khi nào còn đầy cỏ dại, nay đã thành công viên rồi.”

“Ừ nhỉ, hồi đó mấy đứa lăn lộn trên cỏ riết. Em là thịt viên, lăn đi lăn lại nhìn hay lắm.”

“Anh ý mình to đầu bắt nạt tôi, còn lừa tôi ăn trứng nữa, tôi chưa quên đâu đấy.”

“Là em ngốc đó chứ, bảo ăn có thể sinh trứng mà cũng tưởng thật được, thế lúc anh nói ăn hạt đào cho bụng mọc một cây hoa đào, sao em không ăn?”

“Tôi bé thì bé, nhưng kiến thức vẫn phải có chứ, bụng mà mọc cây thì dễ nứt lắm.”

“À ừ, em biết nhiều, thế nên mới tin ăn trứng đẻ ra trứng.”

“Hồi đó tôi có bốn tuổi chứ mấy? Chỉ có anh là hư đồn, ngay cả nhóc con cũng gạt được.”

“Đó là tại em ngốc ấy, Đình Đình cũng ăn, nhưng người ta còn biết phải luộc chín trứng mới ăn, chứ ai ăn sống như em.”

Hai người hàn huyên về thời thơ ấu ngọt ngào, vút Diệp Kính Văn với bản mặt khinh khỉnh của hấn sang một bên.

Sau khi về tới nhà, thấy cha mẹ chưa về, Chu Phóng cất hành lí rồi nghỉ ngơi một lát, sau đấy ngỏ ý muốn về thăm trường cũ.

Lâm Vi vốn đã định đi, Diệp Kính Văn càng không phản đối muốn đi cùng — mà sự thật chẳng qua chỉ là hấn không muốn để hai người kia ở một mình với nhau đó thôi.

Hết chương hai mươi ba.

24. Chương 24: Cùng Nhau Đón Năm Mới

Nguồn: thuynguyetvien.wordpress.com

Vi vi đích vi tiểu

(Nụ cười mỉm của Lâm Vi)

Tác giả: Diệp Chi Linh

Biên tập: Xiaorong

Chương hai mươi tư

Cùng nhau đón năm mới

Ba người tới trung học Nhân Xuyên đúng giờ trường vào học, cổng trường đóng kín, không có thể học sinh thì không được vào.

Chu Phóng nghĩ ngay ra một cách.

“Trèo tường.” – Gã nói.

Lâm Vi gật đầu đuổi theo, còn Diệp Kính Văn vẫn đeo nụ cười lạnh trên mặt.

Chu Phóng ngồi xuống làm bệ đỡ, Lâm Vi bèn giẫm lên vai gã bật lên tường, sau đấy kéo Chu Phóng lên.

Hai người ngồi trên bờ tường, nhìn nhau cười. Lâm Vi dời mắt, thấy Diệp Kính Văn không lên tiếng mà một mình lăm lăm trèo lên, không khỏi hơi chột dạ.

“Kính Văn, đưa tay cho tôi, tôi kéo cậu lên...” Lâm Vi vươn tay ra, Diệp Kính Văn khịt mũi, phớt lờ anh.

Chu Phóng cười đầy ngụ ý, kéo Lâm Vi nhảy xuống.

Vào được trường rồi, Chu Phóng đi thẳng tới phòng giáo vụ. Hai người còn lại rảnh rang, bèn dạo quanh sân thể dục.

“Còn nhớ lúc tôi đang học lớp mười thì anh lớp mười hai.” Diệp Kính Văn trầm ngâm nói.

“Phải, cậu đại học năm nhất, tôi năm ba.” Lâm Vi mỉm cười, liếc sang Diệp Kính Văn, “Có phải định nói từ lúc ấy cậu đã thầm thích tôi rồi không?”

Hắn lắc đầu, đáp: “Chỉ là hay xem anh diễn thuyết rồi luôn nghĩ, rằng tại sao một người có thể giả tạo đến thế mà thôi.”

“Ha ha. Diễn thuyết cơ mà, không tâm huyết sôi trào một chút thì coi sao được.” Anh khẽ cười, “Mà bản thảo diễn thuyết đều do Ôn Đình soạn ra đó.”

“Ồ? Quan hệ giữa hai người tốt nhỉ.”

“Ừ, bạn từ hồi để chỏm mà lại.”

Họ cứ thế mặc sức chuyện trò bên sân thể dục, Lâm Vi ngồi lên ghế băng, Diệp Kính Văn đứng cạnh, lơ đãng đặt tay lên vai anh.

“Phải rồi, vì sao cậu thi vào đại học T? Còn là ngành y nữa?” Lâm Vi thật hiếu kỳ, vì vụ Diệp Kính Văn học giỏi toán mà không thi vào viện toán học.

“Điểm thi văn của tôi thấp quá, thành ra trượt nguyện vọng một, đành học đại học T.” Diệp Kính Văn thần nhiên giải thích, “Cũng không phải vì anh, đừng có căng thẳng như thế.”

Lâm Vi thầm thở phào một hơi nhẹ nhõm.

“Về việc vì sao chọn ngành y, đơn giản vì tôi thích.” Diệp Kính Văn cười hỏi, “Còn anh?”

“Vì nhà tôi không có ai làm bác sĩ.” Anh ngẩng đầu, nhìn vào mắt Diệp Kính Văn.

Hử? Hình như cậu ta hơi mất hứng... lại còn ra vẻ khó gần nữa.

Hay là đang ghen?

Lâm Vi đứng dậy, vẫy tay gọi Chu Phóng đằng xa.

Chu Phóng chạy tới, không nhìn Lâm Vi mà hỏi Diệp Kính Văn, “Trong đám tốt nghiệp các cậu năm nay có ai họ Trữ không?”

Diệp Kính Văn cười khẩy, “Trường này có bao nhiêu người? Mỗi lần tốt nghiệp bao nhiêu? Anh hỏi tôi thì tôi hỏi ai.”

Chu Phóng chẳng vì thế mà giận. Gã nhìn Lâm Vi cười tinh quái, rồi lại quay sang Diệp Kính Văn, “Vừa rồi tôi đi thăm thánh mới biết có một cậu tên Trữ Hiên, hồi trước cũng giật giải thi viết văn mấy lượt.”

“Anh nghi cậu ta là Bảo Đình?” Hai mắt sáng lên, Lâm Vi cười nói: “Thì ra anh về trường là để điều tra chuyện này, muốn biết ai thầm thích mình phải không?”

“Không đơn giản như em nghĩ đâu, anh nghi cậu ta bị lợi dụng, anh nhất định phải bắt được tên đó.”

“Bắt được thì làm gì? Khỏa thân dạo phố à?”

“Ồ, tiện thể roi vọt luôn cho hả giận.”

Hai người tán gẫu vui vẻ, quên luôn Diệp Kính Văn bên cạnh.

Chu Phóng muốn đến phòng quản lí thông tin học sinh, đành để hai người Diệp Lâm về trước.

Không ai lên tiếng suốt dọc đường đi, Diệp Kính Văn lặng thinh đi trước, Lâm Vi theo sau hắn, trong lòng thấy không yên.

Sắc mặt sầm sì của hắn thật đáng sợ.

Về tới nhà, Diệp Kính Văn đổi giày xong rồi vào thẳng phòng ngủ. Lâm Vi vừa định gọi, cửa phòng đã sập lại, chặn luôn cả mấy lời anh muốn nói.

Lâm Vi không biết làm sao, đành xuống bếp bưng một đĩa hoa quả vào đó.

Diệp Kính Văn dặng hai chân hai tay trên giường, gần như chiếm trọn cả chiếc giường đôi.

Lâm Vi lại gần, ngồi xuống một chỗ trống dưới sàn.

“Kính Văn, ăn hoa quả không?”

Diệp Kính Văn phớt lờ anh.

“Ăn một chút đi.” Anh đưa một quả táo, hấn vẫn giữ thái độ như cũ.

“Không phải tôi cố ý gạ cậu.”

Hấn nghiêng đầu qua bên, không nhìn anh.

“Thôi mà, đừng giận.” Lâm Vi tinh quái thò tay cù nách Diệp Kính Văn, cù mãi cù mãi mà tên kia vẫn không nhúc nhích.

Lâm Vi ngại ngừng rút tay về, ai ngờ chưa kịp phản ứng thì đã bị Diệp Kính Văn kéo vào lòng.

“Ừm...”

Thêm một lần đánh lén, Diệp Kính Văn nắm cằm Lâm Vi, thừa cơ vói lưỡi vào, làm loạn trong miệng anh.

Lâm Vi tròn mắt, chưa hiểu đầu cua tai nheo ra sao.

Tên nhóc này, còn định hôn đến bao giờ...

“Buông...”

Chặn lời trên môi người kia, Diệp Kính Văn khóa trọn anh vào lòng, khẽ hôn liên tiếp, tay vòng quanh vai anh, nhẹ nhàng vuốt ve. Lâm Vi không đáp lại, cũng không phản kháng, mặc cho tên kia vừa hôn vừa cắn.

“Đủ chưa hả...” Anh thờ hào hển, trượt khỏi người Diệp Kính Văn, nằm cạnh hấn.

Sau nụ hôn dài, cả hai người đều mất bình tĩnh.

“Cậu ghen à?” Lâm Vi bỗng hỏi.

“Ừ đấy.” Diệp Kính Văn ôm lấy anh, dụi đầu vào cổ anh, “Anh đi đón Chu Phóng không thể nói với tôi một tiếng sao? Hay hai người là người yêu thật, còn tôi là người ngoài?”

“Không phải thế...” Chẳng hiểu sao Lâm Vi thấy hơi cuống.

Có phải bởi tôi qua gần gũi với cậu ta hay không? Sớm nay thức dậy, trời đất vẫn thế, nhưng dường như tâm tình đã có chuyển biến khó lường. Giờ đây hẳn thấy Diệp Kính Văn là anh lại hồi hộp, con xen lẫn cảm giác ngòn ngọt nữa chứ.

“Chu Phóng với tôi cũng như Lâm Kiệt vậy, bên nhau từ nhỏ đến lớn, cả Ôn Đình nữa, cho nên rất thân thiết.”

“À.” Diệp Kính Văn đổi mục tiêu, khẽ hôn lên tai Lâm Vi, thăm thì: “Còn tôi thì sao? Anh thích tôi chứ.”

Hấn vừa nói vừa cắn bên tai nhạy cảm của Lâm Vi, dọa anh không dám cử động.

“Ừ thì... một chút.”

“Một chút là bao nhiêu?” Hấn cười giảo quyệt, vươn tay nắm chặt đầu ngực Lâm Vi, nhéo hai cái, “Có lớn như vậy hông?”

“A...” Lâm Vi kêu đau, vậy mà tay tên kia vẫn không buông tha, véo xong ở trên lại chuyển xuống dưới sờ soạng.

Thấy nguy hiểm sắp tới, Lâm Vi dứt khoát đẩy phắt hấn ra, nhảy xuống giường.

“Đừng có mà được voi đòi tiên...”

Diệp Kính Văn cười ngọt, “Đấy có được nổi tác nào đâu, anh không ôm tôi, cũng không cho tôi ôm, tính tình ương ngạnh như thế, biết khi nào mới thu phục được đây.”

Lâm Vi hừ một tiếng, cầm đĩa định đi ra.

“Tôi thấy cậu đâu có ghen...”

“Ồ thì, anh diễn mấy trò buồn nôn với Chu Phóng, tôi không thể giả ghen hay sao?” Diệp Kính Văn đứng dậy theo anh, “Ai mà ngờ hội trường Lâm Vi lại xuống nước bưng hoa quả đến, coi tôi như trẻ con rồi dịu dàng dỗ dành, đúng là vừa ngốc vừa đáng yêu.”

Lâm Vi quay lại, bực dọc nhét ngay một quả táo vào miệng hắn.

“Ôi, thế giới cuối cùng cũng yên tĩnh.”

Hai người vừa ra khỏi phòng, đã sững lại trước hình ảnh trước mắt.

“Ba mẹ... ba mẹ đã về à?” Nhìn thấy hai vị vừa bước vào cửa, Lâm Vi gượng cười.

Diệp Kính Văn lập tức đeo lên vẻ mặt nịnh nọt, phun táo trong miệng ra, khom lưng chào hai người nọ, “Chào chú dì, cháu là bạn thân của anh Lâm Vi.”

“Ồ? Lâm Vi đưa bạn về nhà ăn tết hả.” Ba Lâm Vi cười hiền hòa, vỗ lên vai Diệp Kính Văn, “Đến nhà chú đừng khách sáo nhé, cứ xem đây là nhà mình, cùng nhau đón tết.”

“Vâng, Lâm Vi chu đáo lắm ạ.” Hắn cười rạng rỡ, quay lại nháy mắt với anh, “Lâm Vi, mau mau đến đỡ hành lí.” Nguồn :

Lâm Vi lườm hắn, đón hành lí từ tay ba mình.

“Ba mẹ đã ăn cơm tối chưa?”

“Chưa con à.” Mẹ Lâm Vi có mái tóc quăn dài, nom khá trẻ, cũng rất niềm nở với Diệp Kính Văn, “Chẳng mấy khi Lâm Vi đưa bạn về nhà, tối nay nhà mình ra ngoài ăn đi.”

Ba mẹ Lâm Vi tác phong nhanh nhẹn và dứt khoát chẳng khác gì hành quân, mười phút sau đã thay xong quần áo, hơn nữa còn chọn sẵn nhà hàng.

Diệp Kính Văn không khỏi bất ngờ.

Có vẻ tính cách Lâm Vi khác xa hoàn toàn so với cha mẹ anh. Anh tuy hiệu suất làm việc không thấp, nhưng đôi khi còn rề rà. Cứ xem lúc mặc quần áo sáng nay thì biết, có cái tay áo mà trông mãi không xong. Nhưng cũng vì thế mà hắn được công khai no mắt với làn da trần trụi mịn màng của ai kia.

Hiển nhiên hắn đã quên một điều, rằng sau khi xảy ra chuyện bất thường tối qua, dù cho Lâm Vi có điem tính đến đâu đi nữa thì cũng không thể tìm được tay áo dưới đôi mắt vừa say mê vừa soi mói của tên này.

Tối đến, Diệp Kính Văn cùng cả nhà Lâm Vi đi ăn. Ba mẹ Lâm Vi không nhiệt tình tiếp thức ăn cho hắn, nhưng bù lại Lâm Kiệt cứ ngọt xớt gọi anh Kính Văn này anh Kính Văn nọ không biết bao lần.

Lâm Kiệt kể, nhờ sự dạy dỗ của Diệp Kính Văn, nó đã được giác ngộ rất nhiều điều về môn số học, hồi trước thấy toán y như chuột thấy mèo, còn bây giờ đã trở thành mèo thấy chuột, giải bài cực nhanh.

Biết rằng Lâm Kiệt nói vậy là để ba mẹ vui lòng, nhưng Diệp Kính Văn nhờ thế mà nghiêm nhiên trở thành người có công với nhà họ Lâm.

Cả nhà quây quần bên nhau, rất vui vẻ đầm ấm, chỉ có điều ba mẹ Lâm Vi rất ít nói chuyện với nhau, mỗi người ngồi một bên, tựa như người lạ vậy.

Về lại nhà, cả nhà lần lượt tắm rửa rồi đi ngủ.

Lâm Vi rút ra bài học quý giá, tắm xong đã trèo lên giường vờ ngủ từ lâu. Anh thầm nhủ Diệp Kính Văn thấy mình ngủ rồi chắc hẳn sẽ không động tay động chân đâu; mà dù cậu ta có đánh lén thì mình cứ vờ như không biết, đỡ phải xấu hổ.

Tất nhiên anh đã đánh giá thấp độ vô lại của tên này.

Diệp Kính Văn tắm xong một cái, bèn dán lấy Lâm Vi từ phía sau, hai tay vòng lên trước, tì mì lần sờ từ trên xuống dưới...

Lâm Vi hít thở sâu, không chế nhịp tim của mình.

Tay Diệp Kính Văn lại lén lút mò vào quần lót của anh.

“Vẫn còn giả bộ...”

Hắn bật cười, ngón tay cuốn lấy chỗ mềm mềm giữa chân Lâm Vi, nhẹ nhàng cử động, khiến thân thể anh phát run.

“Run cái gì, vẫn muốn giả vờ tiếp à.” Tay hắn tiếp tục sờ loạn khắp người Lâm Vi.

“Cậu... cậu buông ra trước đã, tôi có chuyện muốn nói.” Lâm Vi tóm tay hắn, trở mình đối mặt với hắn.

Diệp Kính Văn vuốt ve gương mặt ửng hồng kia, cười một lát, rồi rút tay về, “Nói đi, tuy lời thổ lộ sắp tới của anh làm tôi nửa mừng nửa lo, nhưng tâm lý tôi đã được chuẩn bị kỹ càng, không phải sợ tôi sẽ ngắt đầu.”

Lâm Vi lườm hắn một cái, rồi chỉ biết cười ngán ngẩm.

Độ chai lì của tên này vượt quá mức cho phép rồi.

“Kỳ thực cậu đoán không lầm, tôi không phải không muốn tiếp nhận cậu, chỉ là không tin vào tình yêu mà thôi.” Lâm Vi nghiêm túc nhìn Diệp Kính Văn, nói rõ từng chữ một, “Nếu cậu muốn vui vẻ, tôi sẽ chơi cùng cậu, nhưng nếu cậu muốn tìm tôi, tôi không cho được.”

“Không cho được? Không cho tôi cướp.” Dứt lời, hắn đè riết anh xuống.

“Đừng nháo nữa, nghe tôi nói này.” Lâm Vi khe khẽ thở dài.

Diệp Kính Văn không nháo thật, vùi đầu vào hõm vai anh, rầu rĩ ậm ừ.

Anh luôn tay vào tóc hắn, nhẹ giọng kể lại câu chuyện năm xưa.

“Hồi bé tôi sống tại một khu tập thể, ở đó có nhiều trẻ con lắm, bọn tôi gần tuổi nên suốt ngày chơi cùng nhau.”

“Chu Phóng lớn nhất nên cầm đầu đám lít nhít. Lâm Kiệt bé tuổi nhất.”

“Đám trẻ con lớn lên bên nhau, dần dà một số người trong đó từ bạn bè trở thành người yêu.”

Lâm Vi mỉm cười, tựa như đang nhớ tới mấy chuyện lý thú khi nhỏ.

“Người ta rất mến mộ mấy đôi thanh mai trúc mã ấy, còn chúc phúc họ nữa. “Nhưng...”

Diệp Kính Văn ôm chặt Lâm Vi, yên lặng lắng nghe.

Từ lâu lắm rồi hắn đã biết, rằng nụ cười trên mặt Lâm Vi là giả, rằng anh luôn đeo mặt nạ mà sống.

Hắn muốn tìm hiểu, nhưng không biết bắt đầu từ đâu.

Giờ đây Lâm Vi lại chủ động nói ra. Đối với Diệp Kính Văn mà nói, điều này quả thực là chuyện tốt ngàn năm có một.

Cũng chứng minh anh không còn đề phòng hắn nữa. Hay là... cuối cùng anh đã xiêu lòng?

“Anh nói tiếp đi.” Diệp Kính Văn khẽ hôn khoe môi anh, ôm vai vỗ về anh.

Lâm Vi khẽ run, “Sau này có một đôi vì gia đình không đồng ý, hai người bỏ trốn, bây giờ vẫn không có tin tức.”

“Còn một đôi khác bên nhau bảy năm, cậu con trai thay lòng, thế là chia tay.”

“Đêm đó chúng tôi đi hát, cô gái nói muốn nghe bài Quá nhiều, còn đùa rằng ngày này những năm về sau, hoàng tử Lâm Vi đều phải hát tặng bốn cô nương đó nha.”

“Cô ấy rất vui vẻ hồn nhiên, hồi trước hề cứ khi Chu Phóng bắt nạt chúng tôi là cô ấy lại xông lên đánh lộn với anh ta.”

“Tôi với Ôn Đình đưa cô ấy về, đến trạm tàu điện ngầm, cô ấy bỗng gạt tay Ôn Đình rồi nhảy xuống.”

“Sau đó đọc di thư của cô ấy mới biết, cô ấy có thai.”

“Sau nữa, cậu con trai kia do chịu áp lực quá lớn, tinh thần không ổn định, rồi cuộc gặp tai nạn xe.”

“Chỉ trong một tuần đã có hai đám tang bạn, tiếng khóc, rồi hình ảnh cô ấy cười trước khi chết, mấy năm nay tôi không thể nào quên nổi.”

Diệp Kính Văn siết chặt Lâm Vi vào lòng, vuốt ve bờ vai run rẩy ấy.

“Vì thế nên anh mới... không tin vào tình yêu sao?”

Lâm Vi cũng ôm hân, để lòng mình bình tĩnh lại.

Thảm nạn năm đó vẫn luôn ám ảnh tâm trí anh. Bạn bè hồi nhỏ, tình cảm hơn mười năm trời, vậy mà chỉ trong một đêm người chết, người điên, người mất tích... Họ mới mười tám tuổi, độ tuổi đẹp để biết bao.

“Tôi như thế có tính bị khiếm khuyết tâm lý không?” Lâm Vi cười tự giễu, “Tôi không tin tình yêu, không tin tình bạn, thậm chí cả tình thân.”

“Ôn Đình bảo, bề ngoài tôi ôn hòa là thế, nhưng lòng thì lạnh chẳng khác gì băng. Có lẽ cô ấy nói đúng.”

“Ba mẹ tôi đã từng yêu nhau nồng nhiệt lắm, vậy mà giờ đây một năm chỉ gặp nhau vài lần, gặp rồi cũng chẳng quan tâm, nhưng... nhưng tôi không thấy buồn chút nào, thậm chí còn vô cảm.”

“Thế ý anh là gì?” Diệp Kính Văn khẽ hôn hai má anh, “Có phải muốn nói Diệp Kính Văn yêu Lâm Vi sẽ không có kết quả tốt, phải không?”

Lâm Vi gật đầu.

“Suy nghĩ của anh thật là buồn cười.” Diệp Kính Văn chịu thua, véo nhẹ mũi anh, “Chỉ vì vậy mà anh khóa lòng mình lại sao? Tuổi còn trẻ mà tim như tro tàn, thật khiến người ta bất bình.”

Rồi hân cắn tai anh, thầm thì, “Nhưng anh đã không tin tình yêu, sao không thẳng thừng từ chối tôi đi? Hơn nữa còn kéo Chu Phóng đến. Anh muốn thử tôi, hay muốn thử mình?”

“Tôi cảm thấy cậu hơi khác...” Lâm Vi nghiêng đầu ngẫm nghĩ, “Có lẽ cậu chính là viên đá ném vào mặt hồ yên ả.”

“Tôi đâu chỉ là viên đá, tôi mà đã ném thì nhất định phải là bom nguyên tử.” Diệp Kính Văn cười tinh quái, cúi xuống hết hôn lại cắn môi Lâm Vi.

Anh chỉ biết cười trừ, vươn tay mơn trớn gáy hân.

“Cậu bảo tim tôi như tro tàn, thế có làm nó sống lại được không?”

Diệp Kính Văn ngậy ra một lúc, rồi nhoẻn miệng cười rạng rỡ.

“Chuyện nhỏ, tôi nhất định sẽ khiến nó sống lại, còn vực nó dậy nữa là đằng khác.”

Dứt lời, hân khóa môi anh lại, tay mò vào trong áo ngủ.

“Này... tay cậu để đâu đấy?”

“Này, định làm gì...”

“Nhóm lửa đó.” Hân ngẩng đầu lên, cười gian, rồi lại rúc xuống ngực Lâm Vi mà cắn, mấy ngón tay nắm chỗ mỏng manh kia như chứa ma lực.

Quả nhiên vực được thứ ấy dậy rồi.

Lâm Vi thở dài đầy miễn cưỡng, sao tên Diệp Kính Văn này bí ối thế cơ chứ?

... Nhưng một Diệp Kính Văn như thế mới khiến mình động lòng.

Lâm Vi đáp lại cái ôm của Diệp Kính Văn, khước miệng khẽ cong lên.

Nếu có thể, tôi cũng muốn thực sự yêu một lần.

Có lẽ cậu sẽ trị khỏi vết thương này, để tôi có thể an tâm ngủ bên cậu, không bao giờ gặp ác mộng nữa.

Hết chương hai mươi tư,

25. Chương 25: Cuối Cùng Cũng Tổ Tình

Nguồn: thuynghuyetvien.wordpress.com

Vi vi đích vi tiểu

(Nụ cười mỉm của Lâm Vi)

Tác giả: Diệp Chi Linh

Biên tập: Xiaorong

Chương hai mươi lăm

Cuối cùng cũng tổ tình

Sáng hôm 30, mẹ Lâm Vi dậy từ sớm, gọi Lâm Hạ vào bếp thu dọn.

Ba Lâm Vi ngồi ghế xem tivi, còn Lâm Kiệt thì đi tới đi lui trong phòng.

Lâm Vi xuống bếp giúp mẹ, đương nhiên Diệp Kính Văn cũng bám gót theo sau. Hai người một rửa rau một thái rau, Diệp Kính Văn còn lễ độ mời mẹ và em Lâm Vi ra ngoài.

“Chúng con làm là được rồi, đi đi đường mệt mỏi, nên nghỉ ngơi mới phải.”

“Lâm Hạ tìm Lâm Kiệt chơi đi, cứ để đây cho bọn anh.”

Lâm Hạ và mẹ đi ra, trái báo để làm sủi cải trong phòng khách, để hai cậu con trai cặm cụi trong bếp.

“Sao anh mua nhiều dưa chuột thế?” Diệp Kính Văn tay cầm một quả dưa chuột, cười tinh quái.

“Dưa leo.” (*) Lâm Vi không ngần đầu, tay đều đặn thái rau.

“Đây không phải dưa chuột sao?” Diệp Kính Văn ngắm nghía trái dưa, còn lấy tay sờ từ trên xuống dưới.

“Dưa leo.” Lâm Vi giữ bình tĩnh, giằng trái dưa trong tay Diệp Kính Văn, dè chặt xuống thớt, chém “cách cách” hai phát rồi xắt thành miếng nhỏ.

Diệp Kính Văn mỉm cười nhìn Lâm Vi, coi bộ anh lại giận rồi...

Hậu quả của việc trêu Lâm Vi rất là nghiêm trọng, khổ nỗi Diệp Kính Văn cứ thích xem vẻ mặt anh khi cáu mới chịu.

Đáng yêu hết biết.

Trong nhà người đông, Lâm Vi bận bịu hẳn lên, chốc lại giúp mẹ chần sủi cải, chốc lại giúp em xào rau, không rảnh mà để ý tên Diệp Kính Văn.

Mà Diệp Kính Văn cũng chẳng gấp, dù sao hôm qua anh đã mở lòng với hắn, còn ban ngày... không để ý thì cứ không để ý đi. Có một số việc phải để dành đến tối mới hợp.

Tối đến, cả nhà quây quần ăn cơm tất niên. Ba mẹ Lâm Vi quả thực không nói với nhau câu nào, còn ba anh em thì hòa thuận, luôn tay gấp thức ăn cho nhau.

Trong sủi cải có nhân tiền đồng, nghe nói người ăn phải sẽ gặp may mắn cả năm sau. Diệp Kính Văn ăn trúng ba cái, mỗi lần được tiền, hắn liền nhìn Lâm Vi cười vui vẻ.

Cơm nước xong xuôi, chương trình cuối năm đến hồi kết thúc, ba mẹ Lâm Vi chuẩn bị đi nghỉ, Lâm Hạ cũng ngáp ngáp ngáp dài.

Điện thoại Diệp Kính Văn chợt reo lên, hắn vào phòng ngủ Lâm Vi nghe điện, nụ cười trên mặt hơi gượng gạo.

“A lô, có việc gì?” Giọng hắn lạnh băng.

Bên kia lớn tiếng cười, “Em trai, năm mới vui vẻ! Ở một mình buồn quá nhỉ, chắc chắc, có phải lại ăn mì tôm hông?”

Diệp Kính Văn cười đáp, “Tôi ăn tết ở nhà bạn, rất vui, anh thì sao, đừng bảo đang vui vẻ trụy lạc ở xó xỉnh nào đó nhé.”

“Ui cha, chú nói năng kiểu gì thế? Anh là anh chú đó biết chưa.” Người kia thở dài thườn thượt, rồi nghiêm túc nói, “Anh muốn về nước một chuyến.”

“Rồi sao? Để tui giúp anh tìm bạn giường hả?”

“Hề hề, anh ở chỗ chú, anh em mình tiện thể bồi đắp cảm tình.”

“Cóc cần, tui thích người khác rồi, còn nữa, mấy thứ biến thái anh ưa, tui không tài nào nuốt nổi.”

Dứt lời, Diệp Kính Văn bèn gác điện thoại.

Hắn sầm sì quay lại, chẳng ngờ lại thấy Lâm Vi đứng ngay đấy, vẻ mặt lo lắng.

Tâm trạng hắn vui lên tức thì, thì ra Lâm Vi lúc nào cũng quan tâm mình, xem kìa, mình vừa đi khỏi, anh liền đuổi theo ngay...

“Kính Văn, có chuyện gì thế?” Lâm Vi chỉ vào chiếc điện thoại trên tay hắn.

“Hông có gì, là anh trai tôi, ông ấy biến thái lắm, kệ xác ổng.”

“Chẳng trách.”

Chẳng trách cậu cũng biến thái chả kém... thì ra là do di truyền.

Lâm Vi nhoẻn miệng cười, hai mắt sáng bừng.

“Chẳng trách gì cơ?” Diệp Kính Văn cười gian, tiến lại gần, khẽ hôn khoe môi anh.

“Lâm Vi, tôi sẽ không để bất kì ai làm hại anh.”

“Hửm?”

Lâm Vi thấy là lạ trước lời nói của Diệp Kính Văn, nhưng suy nghĩ cậu ta lúc nào mà chẳng điên điên, cho nên anh cũng không bận tâm nhiều, chỉ cười nhạt.

“Ba mẹ tôi ngủ rồi, bọn Lâm Kiệt đang đốt pháo, ra xem không?”

Diệp Kính Văn liếc nhìn đồng hồ, lúc ấy đã gần 0 giờ.

Trên chiếc tivi trong phòng khách, MC cho chương trình cuối năm đang gào lên đếm ngược từng số, lớn tiếng đến nỗi trong phòng ngủ cũng nghe rõ.

Diệp Kính Văn mỉm cười, “Sắp 0 giờ rồi, nhanh thật đấy.”

“Cậu muốn đi đốt pháo hoa hay không, em tôi mua nhiều lắm.” Lâm Vi giục giã.

“Đồ chơi trẻ con, hông đi.” Diệp Kính Văn khinh khỉnh lắc đầu.

“Thôi vậy, để chúng nó chơi một mình.” Lâm Vi cười đáp rồi đến bên cửa sổ, kéo rèm.

Tiếng chuông đếm ngược vang lên, trời đêm tối đen bỗng chốc sáng bừng với cơ man pháo hoa cùng tiếng pháo nổ đinh tai nhức óc.

Diệp Kính Văn chống tay lên cửa sổ, ngắm cảnh tượng lộng lẫy bên ngoài. Lâm Vi tắt đèn, tới bên Diệp Kính Văn, mỉm cười.

“Trước giờ cậu ăn tết một mình thôi à?” Giọng nói anh thật dịu dàng.

Diệp Kính Văn gật đầu, đứng thẳng người, nhìn Lâm Vi.

“Sau này sẽ không thế nữa?”

“Ừ?”

“Anh đón tết cùng tôi.”

Lâm Vi cười cười, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Bầu trời được pháo hoa tô điểm trở nên đẹp đẽ vô cùng.

Diệp Kính Văn im lặng hồi lâu, chợt hỏi: “Lâm Vi, sau này chết đi anh có đồng ý chôn cùng tôi không?”

Lâm Vi ngây như phỗng, tên quý này, năm mới năm me đi bàn luận vấn đề chết với chả chôn, quái đản hết nói nổi...

“Tôi á, tôi muốn thành tro rồi rải ra biển.” Anh cười đáp.

“Ồ, thế anh đồng ý nhìn tóc tôi bạc đi từng sợi một hông?” Diệp Kính Văn hỏi tiếp.

Nụ cười trên môi anh càng đậm, “Tôi thấy nên đi hiệu cắt tóc rồi nhuộm tóc trắng là nhanh nhất.”

Diệp Kính Văn thở dài, “Ý tôi là...”

“Tôi biết.” Lâm Vi ngắt lời hắn, tiến lên từng bước rồi ôm lấy Diệp Kính Văn, đặt cằm lên vai hắn: “Kính Văn, tôi sẽ cố thử thích cậu xem sao.”

Hai mắt Diệp Kính Văn sáng ngời, “Thế có nghĩa rằng anh đồng ý?”

Trả lời hắn là một cái hôn mềm mại và ấm áp như gió xuân.

Nụ hôn chủ động từ Lâm Vi khiến máu nóng sục sôi khắp người Diệp Kính Văn, nhưng cái hôn hơi hợt ấy không thể biểu lộ hoàn toàn tâm tình kích động của hắn lúc này. Giây phút Lâm Vi rời môi, Diệp Kính Văn bỗng siết chặt lấy lưng anh, kéo hai người lại gần hơn, tới tận hôn xuống.

Hắn linh hoạt đưa lưỡi vào miệng anh, tùy ý hết cuốn lại nút, và một tiếng rên rỉ ngọt ngào tuôn ra từ khoe môi.

Tựa như muốn chứng minh một điều nào đó, hai người hôn đến điên cuồng.

Tay Lâm Vi vúi lấy vai Diệp Kính Văn, hoàn toàn chìm đắm vào nụ hôn say sưa này.

Hôn xong, thừa lúc Lâm Vi còn đang thở dốc, Diệp Kính Văn bèn luồn tay vào áo anh.

“Lâm Vi, hay là chúng mình tiến thêm một bước đi?” Hắn vừa nói vừa kéo anh lên giường, “Tôi muốn ôm anh...”

Lâm Vi cứng đờ, quay người tránh khỏi tay Diệp Kính Văn, lùi sang phía giường bên kia rồi nhảy xuống.

“Sao thế?” Diệp Kính Văn nhìn anh đầy ngờ vực.

Lâm Vi cười ngượng ngịu, “Xin lỗi, tạm thời tôi chưa có cách nào tiếp nhận loại quan hệ thân thể trên cả thân mật này với người đồng giới...”

Sắc mặt Diệp Kính Văn biến từ màu này sang màu khác, hắn tới gần chụp tay anh.

Lâm Vi đơ người, cuống quýt chạy ra khỏi phòng ngủ.

Anh dựa vào tường thở hào hển, tim đập nhanh như tên bắn.

Tuy rằng hơi thích cậu ta thật, nhưng vừa nghĩ tới thứ kia của cậu ta muốn đi vào chỗ đó của mình... hoặc mình đi vào chỗ đó của cậu ta... thì mình lại lạnh toát, thậm chí còn thấy chán ghét.

Dùng tay làm so với làm chuyện kia, tựa như ăn ma lạt năng (*) nóng hổi so với trực tiếp nhét thẳng ốt vào miệng, hai đẳng cấp hoàn toàn khác biệt.

Mặc dù biết chỗ đó có tính co dãn tốt, nhưng khoảng cách giữa lý thuyết và thực hành thường cách nhau quá xa.

Thích là một chuyện, làm chuyện ấy hay không lại là một chuyện hoàn toàn khác. Hai người chỉ mới bắt đầu mà thôi, Lâm Vi không muốn vì chuyện này mà xích mích với Diệp Kính Văn.

Mình là một người rất lạnh nhạt với chuyện chăn gối, còn Diệp Kính Văn dường như rất muốn thì phải. Mới đó mà đã cãi nhau vì chuyện lên giường hay không, có lẽ không được hay cho lắm...

Lâm Vi thấp thỏm trở lại phòng, trầm nghĩ chỉ bằng hai người nói chuyện trong yên bình.

Ngờ đâu Diệp Kính Văn lại giả như không có chuyện gì, thản nhiên ngồi giường nghịch laptop. Thấy Lâm Vi về còn nhếch mép cười.

“Anh sợ gì hả, tôi có ăn thịt người đâu.” Dứt lời, hắn nhích lại gần, ôm eo Lâm Vi.

Thân thể anh cứng lại lần nữa.

“Anh sợ tôi gì mới được?” Diệp Kính Văn kéo anh ngồi xuống, chân thành nói, “Nếu đã biết anh thích tôi, chuyện lên giường hay không tất nhiên không quan trọng. Mà tôi có phải sói dê trong đầu toàn tư tưởng đòi bại đầu, cũng hỏng phải động vật suy nghĩ bằng phần dưới.”

Vẻ mặt của hắn thành khẩn là thế, vậy mà Lâm Vi vẫn thấy gờn gợn trong lòng.

Thôi được, tạm thời tin cậu ta.

“Tôi nghĩ chúng ta ở chung một thời gian rồi nói tiếp.” Lâm Vi thở hắt ra một hơi.

Nếu chỉ đơn giản là cùng nhau, không làm chuyện này thì tốt quá, còn nếu không nhận được thì giải quyết bằng tay cũng được.

Nghĩ là nghĩ vậy, nhưng Lâm Vi cũng biết chỉ bấy nhiêu không thể nào thỏa mãn Diệp Kính Văn. Thôi thì hai người phải học cách làm quen với nhau khi sống chung, bằng không hai kẻ cứng đầu chọi nhau chắc chắn sẽ không hay ho gì.

Vừa rồi nhất định Diệp Kính Văn đã rất sẵn sàng, may mà kiềm chế kịp.

Xem ra cậu ấy rất thích, rất quan tâm tới mình.

Cho nên... thử tiếp nhận xem sao.

Lâm Vi thở dài, nhả tin cho Chu Phóng.

“Chỗ anh có phim G không, hôm nào cho tôi mượn xem chút.”

Câu trả lời của đối phương là “????!!!!”

Lâm Vi vô lực, “Đại tác gia à, tôi rất hiểu cách diễn tả cảm xúc bằng dấu câu của anh, giờ thì phiền anh trả lời tôi đi.”

Chắc là Chu Phóng chịu sang chấn nặng, mười phút sau mới gọi lại. Lúc ấy là đêm khuya nên giọng gã thản nhiên như tội phạm trong phim trinh thám vậy.

“Lâm Vi, chú.. đồng ý rồi à?”

“Ừm, đó là về mặt tâm lý, còn sinh lý thì đang trong thời kỳ thích ứng.” Lâm Vi thản nhiên đáp lời.

Chu Phóng im lặng hồi lâu, vẻ như đang tiêu hóa câu nói vừa rồi.

Thế rồi gã thở dài đầy bất lực, nói: “Chú muốn tìm phim G phải không? Anh không phải đồng chí, chỉ có phim A thôi.”

“Ừ thì thôi.” Lâm Vi cười cười, đang định cúp điện thoại thì gã kia lại lên tiếng: “Chú đừng trách anh lắm điều, nhưng con đường này không dễ đi đâu.”

“Tôi biết chứ, nhưng vẫn muốn thử một lần.”

“Không sợ tan thành tro ư?”

“Ồ, dù có thế thì ít nhất cũng được cháy một lần, chẳng bù cho anh, lúc nào cũng là một nhúm bụi tẻ ngắt không ai thương nổi, chán phèo.”

“Như anh gọi là tự do, hiểu hông?”

Lâm Vi cười nhạt, ngữ điệu bỗng dịu đi vài phần, “Chu Phóng, những chuyện đó đã qua nhiều năm rồi, anh không cô đơn hay sao?”

“Không cô đơn, anh thấy như thế là tốt nhất.”

“Thật không?”

“Thật.”

“Ha ha.” Lâm Vi cười giảo hoạt mà không nói, khiến Chu Phóng không biết anh đang nghĩ gì.

“Thôi thôi, đêm hôm chú đừng có giở cái điệu cười ấy ra nữa, anh gửi cho mấy bộ phim G là được chứ gì?”

“Sao bảo không có?”

“Ồ thì... một hai cái thì có chứ.”

Tác phong của gã rất nhanh chóng, chẳng bao lâu sau Lâm Vi đã nhận được bưu kiện gã gửi tới.

“Nghe nói nặng đô ghê lắm, anh chưa xem, khuyên chú thử sẵn mấy cái túi bóng rồi hãy xem.”

Lâm Vi liếc nhìn Diệp Kính Văn đang nghịch máy tính bên cạnh mình, thầm nhủ nên giấu tên này xem thì tốt hơn.

“Kính Văn, sắp một giờ rồi, chưa ngủ à?”

Diệp Kính Văn không trả lời, chỉ lo lách cách gõ chữ, hình như đang nói chuyện với ai trên MSN

Lâm Vi tò mò ghé vào xem.

Diệp Kính Văn quay lại nói, “Đang nói chuyện với ông anh trai. Mai ổng xuống máy bay, bao tôi đến đón.”

Lâm Vi gật gật đầu, “Có muốn mời anh cậu ghé nhà tôi chơi không?”

Diệp Kính Văn lắc đầu, “Tôi đã nói ổng biến thái mà, anh mặc xác ổng đi. Con người ông ấy á, chẳng biết xấu hổ là gì, nói chuyện còn không xử lý qua nào bộ.”

Sao lại nói anh trai mình như vậy...

Lâm Vi thở dài, quên đi, dù sao mình cũng không có hứng thú tìm hiểu gia thế của Diệp Kính Văn.

Anh chui vào chăn, nghiêng mình rồi nhanh chóng thiếp đi.

“Em giai, anh về nước sẽ ở nhà chú vài bữa chứ có gì đâu mà khó tính dễ sợ. Ở với anh có chết đâu...”

“Không chết, chỉ bị tâm thần phân liệt mà thôi.”

“Cái thằng... sao mày nói với anh như vợ, anh đau lòng lắm đó, dọn phân dọn bãi tè nuôi mày lớn lên vất vả bao nhiêu, sao mày nỡ giở thái độ ấy hử?”

“Tui với anh khác nhau quá xa, không thể hàn gắn.”

“Đừng vô tình thế mà em giai..”

“Anh ở khách sạn, tôi đã đặt phòng rồi.”

“Ừa thế hả, tiện thể tìm mấy cô xinh xắn giùm anh.”

“Tự đi hàng bán vịt mà tìm.”

Diệp Kính Văn bực dọc tắt máy vi tính, quay lại thì thấy gương mặt say ngủ của Lâm Vi, tâm trạng vì thế mới khá lên đôi chút.

Hắn nằm xuống, đối mặt với Lâm Vi. Gương mặt an tường như đang nằm mộng đẹp, môi hơi cong, hai hàng mi vừa dài vừa dày, hắt bóng mờ mờ lên má.

Nom anh thật đẹp... Diệp Kính Văn thầm khen, rồi ghé lại gần mà hưởng thụ hơi thở nhẹ nhàng kia lướt trên má mình, hơi nhột, nhưng rất thoải mái.

Hắn cười rồi hôn lên môi anh, tiện thể đưa cả lưỡi vào.

“Hm..” Lâm Vi bởi vì thở không thông mà phát ra âm mũi thật đáng yêu.

Diệp Kính Văn chìa lưỡi liếm môi anh.

“Tôi muốn giấu anh đi, nếu không bị ông anh tôi phát hiện thì xong đời.”

Dứt lời, hấn kéo Lâm Vi vào lòng, động tác ân cần và dịu dàng tựa như ôm vật quý giá nhất trên đời.

Sáng hôm sau, cha mẹ Lâm Vi thu dọn hành lý rồi ra sân bay. Theo lời Lâm Vi nói, hai người họ bận rộn quanh năm, được nghỉ khoảng một tuần là đã nhiều.

Tiến cha mẹ đi rồi, Lâm Hạ và Lâm Kiệt lại xúm vào phòng Lâm Kiệt chơi.

Diệp Kính Văn ngồi không trong phòng khách, bèn nghiên cứu bể cá nhà Lâm Vi.

“Anh à, bể cá sắp đặt đẹp thật đó.”

Lâm Vi ừ một tiếng, cầm cúi lau chùi bàn ghế.

“Nhà anh nuôi mấy con cá?” Diệp Kính Văn ịn mặt lên bể kính, nhẹ tay gõ mấy cái lên thành bể, mấy con cá bị hấn dọa bơi tán loạn.

“Tám con.” Lâm Vi ngẩng đầu, bỏ hoa quả trên bàn vào tủ lạnh.

“Thế cá có tên hông?”

Anh cau mày, đáp vồn vện: “Có.”

Tên này sao tự nhiên lại để ý cá nhà mình thế, thường thường những thứ hấn để ý chắc chắn sẽ không có kết cục tốt.

“Con màu đen tên gì?”

“Tiểu Hắc.” Về mặt anh nghiêm túc cực kì.

Diệp Kính Văn bật cười, “Thế màu đỏ?”

“Tiểu Hồng.”

“Màu trắng?”

“Tiểu Bạch.”

Lâm Vi bắt lực đảo mắt, để đặt được mấy tên này, ba anh em đã phải họp bàn đến tận trưa cơ đấy.

Đặt tên theo màu sắc, vừa đơn giản vừa dễ nhớ.

“Con này cả đen lẫn trắng, chẳng lẽ gọi Tiểu Hắc Bạch à?” Diệp Kính Văn cười hỏi, chợt thấy Lâm Vi sao mà đáng yêu quá đỗi.

Anh khẽ cười, đáp: “Gọi Tiểu Hoa.”

Diệp Kính Văn cười càng thêm thâm thúy, thì ra Lâm Vi chẳng hiểu gì về cách đặt tên cả.

Gì mà Tiểu Hắc Tiểu Bạch Tiểu Hoa, mấy em cá vàng xinh xắn nhường này...

“Nè, nếu cứ đặt tên kiểu này, mai sau sinh con trai chẳng lẽ gọi Lâm Vi Giai, sinh con gái kêu Lâm Vi Gái à?”

Lâm Vi nhếch môi cười, “Gọi Lâm Diệp chứ sao.”

Diệp Kính Văn sững sờ một lúc rồi mới hay bị anh trêu, vì thế hấn tương kế tựu kế ôm lấy anh.

“Được, tui sẽ sinh cho anh một đứa tên Lâm Diệp hen?”

Dứt lời tỏ vẻ muốn hôn anh.

Lâm Vi tránh hấn, giảo hoạt hỏi lại: “Cậu biết sinh con à?”

Diệp Kính Văn ghé môi vào tai anh, thấp giọng cười, “Anh biết sinh ra trứng, sao tôi không biết sinh con cơ chứ?”

Lâm Vi sầm mặt, hừ một tiếng, đẩy phắt hần ra rồi vào phòng Lâm Kiệt.

Diệp Kính Văn tiếc nuối, thật không công bằng, anh trêu tôi thì được, vì sao đến lượt tôi trêu anh lại đổi chữ?

Hết chương hai mươi lăm.

Chú thích:

(*) Nguyên gốc là hoàng qua và thanh qua, đều chỉ dưa chuột, nhưng nhà Lâm Vi ở phía nam nên gọi là thanh qua, thôi thì mình cứ chuyển về tiếng miền Nam cây nhà lá vườn cho dễ hiểu ha

(**) Ma lạt năng: một món ăn cay phổ biến xuất phát từ vùng Tứ Xuyên, còn có tên là Xuyên Xuyên Hương.

26. Chương 26: Người Mở Đường

“Cá nhỏ lại đây ăn nào” Diệp Kính Văn mở nắp thức ăn cho cá đổ vài hạt xuống hồ.

Bọn cá cũng không sợ người, từng đoàn kéo lại ăn .

“Đừng gấp, còn rất nhiều đây” Dứt lời lại đổ thêm thức ăn xuống hồ.

Nửa ngày sau, Diệp Kính Văn gấp gấp gõ cửa phòng “Lâm Vi....”

Lâm Vi mở cửa, khó hiểu liếc hần một cái.

“Ừm, hình như cá nhà anh không ổn lắm....Hay anh đi xem chúng có sao không”

Lâm Vi đi theo hần vào phòng khách, nhìn đàn cá nằm phơi bụng trên mặt nước mà đen hết cả mặt.

“Tôi chỉ cho chúng ăn thôi mà, tự nhiên chết hết trơn?”

Lâm Vi đảo cặp mắt trắng dã “Ăn nhiều quá nên chết”

“Ồ?”

“Sáng nay tôi vừa cho chúng ăn, cậu lại cho ăn nữa”

“Tôi nghĩ là chúng đói, vừa cho ăn thì nhào tới đớp a”

“Cá không có não, chẳng lẽ đến cậu cũng vậy sao?” Lâm Vi liếc hần một cái, giật cái lưới bên cạnh vớt cá ra khỏi hồ.

“Tám con chết sạch, cậu đúng là diệt cỏ tận gốc mà”

Diệp Kính Văn ôm Lâm Vi từ phía sau cười nói “Đừng giận mà, tôi lấy bản thân bồi thường cho anh được không, một người tuyệt vời như tôi chẳng lẽ còn thua tám con cá đó?”

Lâm Vi mỉm cười, lục ngăn kéo lấy ra một con dao.

Diệp Kính Văn mỉm cười.

“Anh...đừng nói là muốn mổ?” Ánh mắt thương cảm nhìn vào xác tám con cá vàng.

“Tôi muốn mổ cậu hơn” Lâm Vi cầm dao quơ quơ trước mặt hần vài đường, rồi gom xác cá vắt vào thùng rác.

“Đúng rồi, nói đến giải phẫu, sau khi khai giảng cậu sẽ học giải phẫu người phải không?” Lâm Vi ngồi trên sofa gọt táo, Diệp Kính Văn đứng bên cạnh nhìn những đường cắt thuần thục.

“Ừ, đúng vậy” Diệp Kính Văn gật đầu “Bắt đầu học kì sẽ bước vào cuộc sống y học”.

“Cậu thích y học đến vậy sao?”

“Đúng vậy. Nhưng tôi còn thích Lâm Vi hơn”

Lâm Vi dừng tay một chút, sau đó lại tiếp tục gọt, vỏ táo vẫn chưa bị đứt đoạn một chút nào.

“Lúc vừa nhập học chắc sẽ có vài chỗ cậu không quen”

“Cái gì không quen?”

“Đến lúc đó sẽ biết” Lâm Vi mỉm cười

Nhưng chuyện Lâm Vi ám chỉ không xảy đến với Diệp Kính Văn.

Sau khai giảng, lớp học được thực hiện một khóa thí nghiệm, một lớp 20 người nhìn thấy đồng thi thể bọc vải chỉ biết im lặng không dám nói gì.

Có một nữ sinh không quen với mùi thi thể, lén chạy ra ngoài thở hỗn hển.

Diệp Kính Văn vẫn một bộ mặt bình tĩnh không gợn chút sợ hãi, vừa nghe cô giáo bảo bắt đầu liền đeo găng tay, cầm nhíp và dao phẫu thuật, sau đó gỡ khăn lên bắt đầu làm việc.

Động tác lưu loát liền mạch.

Cùng một đội với Diệp Kính Văn còn có Hàn Dương cũng rất cao hứng với việc phẫu thuật, mỗi người một bên cứ thế hành động.

Lão sư dùng ánh mắt tán thưởng nhìn Diệp Kính Văn “Các em nếu muốn tiến bộ, thì hãy noi gương bạn học Diệp này đây..”

Diệp Kính Văn nhìn lão sư cười cười, sau đó tiếp tục nhìn sách giáo khoa và giải phẫu.

“Ngày đầu tiên có thể không quen, nhưng sau đó sẽ ổn thôi, lát nữa còn phải giải phẫu ngực và bụng, nếu không nhanh thì cứ ở lại phòng này mà dùng cơm trưa nha”

Một nữ sinh bắt đầu phản ứng không chịu...

Lão sư vẫn cười đến dịu dàng “Chắc các em đều biết Chủ tịch Lâm Vi phải không?”

Ai ai cũng gật đầu, vài nữ sinh còn trưng ra vẻ mặt sùng bái.

“Năm đó lúc học mổ người, cậu ấy rất nghiêm túc, ánh mắt sáng rực nhìn vào thi thể, khỏi nói cũng biết đáng vẻ xuất thần ra sao, chẳng giống các em, ánh mắt chỉ lộ ra sự chán ghét”

“Ánh mắt cậu ấy lộ cảm giác ham học hỏi, còn các em thì mặt u ám như tro thể này thì làm sao học đây?”

Động tác Diệp Kính Văn dừng lại một chút “Lão sư, hôm nào mời anh ấy đến đây chia sẻ một vài kinh nghiệm được không”

Lão sư nâng trông kính nặng nề cười cười “Khóa trình cậu ta lúc này chất cao như núi, không biết có thời gian không, bắt quá chúng ta có mở cửa phòng thí nghiệm mỗi tuần, các em có thể đến tự ôn tập”

Lão sư nói xong thì mọi người cũng bắt đầu làm việc, tuy rằng mùi thi thể rất khó chịu nhưng cũng chỉ biết cắn răng chịu đựng.

Đến trưa kết thúc buổi thí nghiệm, mọi người choáng váng cả đầu, nhanh chóng rời khỏi phòng.

Diệp Kính Văn ở lại hỏi lão sư vài vấn đề, rồi cùng rời phòng với bà.

“Ai, đã lâu không gặp được một học sinh thông minh như em vậy”

Đối với lời khen này, Diệp Kính Văn chỉ thản nhiên cười.

“Chủ tịch Lâm Vi em cũng biết, năm đó anh ấy cũng rất lợi hại phải không?”

“Đúng vậy, năng lực rất mạnh, ra tay vừa nhanh vừa chuẩn, sạch sẽ lưu loát”

Diệp Kính Văn mỉm cười gật đầu, đúng vậy, anh ấy rất giỏi, nhưng mình cũng chẳng kém chút nào, thật là xứng đôi.

Tiến lão sư đi, Diệp Kính Văn cởi áo blouse ra, sau đó gọi điện cho Lâm Vi.

“Kính Văn, tan học rồi hả?” Lâm Vi vừa nhận điện thoại liền nở nụ cười, có vẻ tinh thần đang rất tốt.

“Đúng vậy, mới làm thí nghiệm xong, muốn mời anh đi ăn trưa”

“Được rồi, tôi cũng vừa tan học, chờ tôi ở phòng ăn Ẩn Hồ lầu 2”

Hai người tới nhà ăn tìm một chỗ ngồi.

“Anh vẫn ăn nhiều như thế” Diệp Kính Văn mỉm cười nhìn phần ăn của Lâm Vi.

“Ừ, ăn bao nhiêu cũng không mập nổi, chắc hệ tiêu hóa của tôi có vấn đề”

Diệp Kính Văn mỉm cười, gấp một miếng thịt gà đưa cho Lâm Vi.

“Tôi ăn ít lắm, vừa làm thí nghiệm xong ăn uống không ngon”

Lâm Vi lo lắng nhìn hắn “Tôi nhớ cậu có bệnh bao tử, hay là đi điều trị đi? Cứ vậy hoài sao cơ thể chịu nổi?”

“Bệnh bao tử của tôi chỉ có anh mới trị được a”

Lâm Vi cuối đầu mặc hắn trêu chọc.

“Dùng tay xoa xoa sẽ hết đau”

“Hôm nay đi học quen không?” Lâm Vi tỉnh bơ lái sang chuyện khác “Lúc trước tôi học có người ói đó”

“Tôi ổn” Diệp Kính Văn cười rất sảng khoái “Lão sư có nhắc đến anh, khen anh vừa thấy thi thể thì ánh mắt rực sáng”

“Tôi có hứng thú với lĩnh vực đó”

“Tôi cũng vậy:

Hai người mỉm cười nhìn nhau sau đó cúi đầu dùng cơm.

Một lúc sau, Diệp Kính Văn gấp thức ăn từ phần cơm của Lâm Vi nhét vào miệng.

“A? Anh thích củ cải trắng?”

Lâm Vi khó hiểu gật đầu “Đúng vậy, củ cải trắng thì sao?”

Diệp Kính Văn mỉm cười thâm thúy “Ăn ngon lắm”

Lâm Vi khẳng định hắn không có ý đơn giản như vậy, vì thế chỉ gật đầu chuẩn bị tâm lí thật tốt đợi hắn nói tiếp.

“Bởi vì trên đó có nước miếng của anh nên ăn rất ngon”

“Hay nói cách khác, đầu lưỡi của anh là thứ ngon nhất đời”

Diệp Kính Văn nói xong còn ngời đó liếm môi.

Lâm Vi chỉ còn biết lắc đầu thở dài.

Tên này nói chuyện mà không sợ giết chết một mạng người a.

Cũng may là mình định lực đủ mạnh, chứ không là sáng nay ăn gì cũng ra ngoài hết rồi.

Sau khi ăn xong Lâm Vi phải về kí túc xá, còn Diệp Kính Văn phải về nhà trọ.

Hai người sống vai đi trên đường.

Lâm Vi đột nhiên nói “Anh trai cậu đang ở chung sao?”

Diệp Kính Văn cười cười “Anh ta ở kĩ viện”

“Hả?”

“Ý tôi là anh ta đang ở khách sạn”

“Vậy sao. Vậy cậu vẫn ở một mình hả?”

Diệp Kính Văn cười xấu xa “Ồ một mình thiệt cô đơn, hay là anh chuyển qua ở chung với tôi a?”

Chỉ nhận lại một câu “Thần kinh”

“Đúng rồi, bản kế hoạch của cậu không được chấp nhận” Lâm Vi thấp thỏm nhìn Diệp Kính Văn.

Thực ra hôm nay đi ăn với hắn chủ yếu là muốn nói vấn đề này, bản kế hoạch hắn giao cho ban thư kí hoàn toàn không khả thi nên bị họ trả lại...

Đương nhiên, chính mình cũng là người góp một phiếu cho rớt.

“Vậy sao, vậy tôi sẽ làm lại”

Lâm Vi cứ nghĩ một người kiêu ngạo như hắn bị chính mình đánh rớt nhất định sẽ nổi điên, nói không chừng còn bỏ trốn luôn, không ngờ lại vui vẻ hiền lành thế này.

“Chuyện đó...Nếu có gì không hiểu thì cứ liên hệ với Ôn Đình, cậu có ý tưởng tốt, chỉ là chưa đủ kinh nghiệm...”

“Biết rồi, tối nay tôi sẽ mời chị ấy dùng cơm, nhân tiện hỏi một vài vấn đề”

Lâm Vi đồng ý gật đầu, đi thêm một đoạn thì đến ngã rẽ, Lâm Vi đột ngột giữ chặt tay Diệp Kính Văn.

“Hả?” Diệp Kính Văn quay lại nhìn.

Lâm Vi tiến lại, nhẹ nhàng hôn Diệp Kính Văn một cái.

Trên mặt cậu vẫn mang nụ cười rạng rỡ, khóe miệng nhếch lên rất đẹp

Diệp Kính Văn nhìn đến ngây người.

“Kính Văn, tôi công tư rõ ràng, tuy rằng chúng ta đang hẹn hò, nhưng có vài chuyện tôi phải giữ nguyên tắc của riêng mình, sẽ không có chuyện đối xử đặc biệt với cậu”

Diệp Kính Văn cười đến chói mắt rồi nhẹ nhàng sáp lại hôn Lâm Vi.

“Rõ rồi, Chủ tịch nhà tôi”

Lâm Vi thoải mái mỉm cười “Sau này nên kiềm chế một chút, dù sao đây cũng là trường học”

“Ừ, anh chọn một nơi tối tăm hẻo lánh thế này, cũng vì kiềm chế mà thôi..”

Dứt lời liền ôm chặt Lâm Vi hung hăng hôn.

Tìm nơi không một bóng người không phải vì muốn quyến rũ mình phạm tội sao....

Lâm Vi chỉ nhẹ nhàng cười, mở to miệng mặc hắn dùng lưỡi đánh ngang đánh dọc.

“Diệp Kính Văn, cậu mời tôi ra đây để cười hả?” Ôn Đình chỉ biết thở dài, dùng thìa quấy cafe

Tên Diệp Kính Văn này mời cô nàng ra bảo có chuyện cần thỉnh giáo, kết quả là hắn cứ ngồi cười mãi, cười đến mức người ta nổi hết da gà...

Ôn Đình không nhịn được nữa.

“Rốt cuộc là chuyện gì?”

“A, kế hoạch giải trí của tôi bị Lâm Vi đánh rớt, tôi muốn chị giúp đỡ một chút”

“Chuyện này sao?”

Diệp Kính Văn gật đầu “Chị xem bản kế hoạch này có chỗ nào không ổn?”

Ôn Đình nhận bản kế hoạch từ Diệp Kính Văn, nhanh chóng xem qua một lượt.

“Ý tưởng tốt lắm, có sáng tạo, nhưng khó thu hút được tài trợ, không có tiền thì khỏi bàn tới nữa”

“Về việc tài trợ tôi có thể giúp”

“Để tôi xem lại giúp cậu, cậu đi thương lượng với bọn Tất Linh đi, cậu cũng biết Lâm Vi là người không nắm chắc phần thắng sẽ không làm mà”

“Ừ, đúng vậy thật” Diệp Kính Văn lại bắt đầu cười.

“Cậu rốt cuộc đang cười cái gì?”

“Tôi nhận ra hệ tiêu hóa của mình cũng không tệ lắm, chị nói tôi không thể ăn thứ đó, nhưng tôi ăn xong vẫn chẳng xảy ra tác dụng phụ nào”

Ôn Đình ngẩn người, sau đó mới hiểu ra.

“Diệp Kính Văn, thức ăn mới tới dạ dày thôi, đợi tới lúc đến ruột non thì cậu chịu đủ nha”

Nói xong còn cụng ly với Diệp Kính Văn một cái, sau đó uống sạch cafe.

“Cậu hiểu được trái tim của cậu ta không?”

“Đương nhiên” Diệp Kính Văn cũng cười cười uống cafe, liếm mép “Tôi hiểu được, nhưng các người đều quá bi quan, không phải ai bị phụ bạc cũng đi tự sát”

“Nhưng ảnh hưởng để lại vẫn rất nghiêm trọng, dù sao cũng là bạn bè ở bên nhau từ nhỏ đến lớn, hơn mười năm tình cảm” Ôn Đình thở dài “Có lẽ Lâm Vi tự trách chính mình nhiều hơn, nếu lúc đó phản xạ nhanh hơn là đã cứu được cô ấy, đi đường cũng không phát hiện ra sự bất thường ở cô ấy”

“Tất cả đã là quá khứ”

“Có thể cậu sẽ chữa khỏi cho cậu ta, nhưng cũng có thể cậu sẽ chỉ càng đẩy cậu ta xuống vực thẳm, tất cả sẽ do cậu quyết định đó Diệp Kính Văn”

Ôn Đình nói xong thì đứng dậy bỏ về.

“Đúng rồi, cậu ở cùng kí túc xá với Hàn Dương phải không?”

Diệp Kính Văn buồn cười gật đầu, nghe nói thằng ngốc kia cuối tuần là lại tặng Ôn Đình một chậu hoa cúc.

Hoa cúc là để viếng mồ mả chẳng lẽ hẳn thật sự không biết sao?

Ôn Đình bất đắc dĩ thở dài “Phiền cậu nhắc với cậu ta, lần sau muốn tặng thì tặng trà hoa cúc đi”

Buổi tối về nhà, Diệp Kính Văn lên qq thỏa luận bản kế hoạch với Ôn Đình.

Lâm Vi nói rất đúng, dù sao mình cũng chỉ mới lần đầu làm Bộ trưởng nên không có kinh nghiệm, học hỏi từ Ôn Đình cũng rất tốt, tiện thể còn moi được vài chuyện lúc bé của Lâm Vi.

Chẳng hạn như lúc bị Chu Phóng lừa ăn trứng sống, chẳng hạn như cạo sạch lông con chó trong nhà, cả chuyện thời tiểu học mỗi tuần làm mất một cây bút chì nên bị mẹ tát mông .

Ôn Đình còn đem hình Lâm Vi tắm lúc nhỏ để đổi một hộp cafe.

Diệp Kính Văn hỏi cô nàng làm sao có, Ôn Đình trả lời là do Lâm Hạ cho.

Vì thế, Diệp Kính Văn nhìn hình Tiểu Lâm Vi trần truồng kia cười rất vui vẻ, cắt tấm hình Lâm Vi mập mập thay bằng hình Lâm Vi cởi truồng để nhét vào ví tiền.

Nửa đêm, Diệp Kính Văn đột ngột thu dọn hành lí trở về trường.

Hàn Dương tròn mắt nhìn Diệp Kính Văn thở toàn hơi lạnh kéo theo một cái va ly thật to.

Một lúc lâu sau, bọn họ mới nhận ra người bạn cùng phòng.

Hàn Dương cười pha trò “Kính Văn, cậu về rồi sao?”

Diệp Kính Văn gật đầu “Ừ”

“Sao trở về đột ngột vậy...” Hơn nữa còn mò về lúc nửa đêm. Cũng không phải không hoan nghênh, chỉ là thấy hành tung của hắn rất kỳ quái.

Diệp Kính Văn vẫn vẻ mặt nghiêm túc, vừa dọn giường vừa nói “Vì hạnh phúc”

“Hả...” Hàn Dương gãi đầu, vì hạnh phúc? Chẳng lẽ đang yêu? Nghĩ đến đó thì hai mắt sáng rực hỏi tiếp “Nói đi, cậu có người yêu hả?”

“Ừ”

“Ai vậy?”

“Người tôi yêu”

Hàn Dương cười rất vui vẻ, tạm biệt cuộc sống độc thân là sự kiện đáng được ăn mừng, hắn là nên đãi hán một bữa mới được.

“Đúng rồi” Diệp Kính Văn dừng động tác, chuyển sang Hàn Dương nói “Ôn Đình bảo tôi gửi lời tới cậu, lần sau hãy tặng trà hoa cúc”

Hàn Dương cười tươi thở dài “Đàn chị này thật không dễ đùa”

“Đúng vậy, tôi đã bảo chị ta rất đáng sợ”

“Nhưng tớ vẫn thích chị ấy, đôi mắt lạnh lùng tuyệt đẹp, tư thế đi giày cao gót yêu kiều đập nát trái tim người khác” Hàn Dương vẫn vẻ mặt mê đắm thao thao bất tuyệt.

Diệp Kính Văn nhún vai.

Chịu không nổi, đúng là đùa thích bị ngược đãi.

Một lúc sau, dưới lầu vang lên tiếng chuông báo thức.

Diệp Kính Văn nằm trên giường hồi tưởng lại chuyện lúc tối.

Cái tên anh trai thiếu đồn Diệp Kính Huy không biết làm sao mò đến chỗ mình.

Hắn còn mặt dày xin ở lại, đuổi cũng không chịu đi.

“Ừ, honey hả, nhớ anh không? Ai da, Marry à, một ngày không gặp như cách tam thu, anh cũng nhớ em. Hiếu Nguyệt à, anh mới về nước, hôm nào gặp nha...”

Vừa vào cửa đã bắt đầu gọi điện, tíu tít đến khi nằm trên giường.

Diệp Kính Văn nhin thật lâu.

Nhìn hắn nhàn nhã nằm trên giường, mỗi tay một cái điện thoại, điện thoại hai bên không ngừng kêu, thật sự rất muốn trối lại đá ra ngoài.

Còn không biết xấu hổ nằm dài ra lệnh.

“Em trai, cho anh ly café”

Một lúc sau lại “Em trai, anh trai đau lưng, em có đồ đấm bóp không”

“Em trai, bóp lưng giúp anh...”

Diệp Kính Văn rơi vào đường cùng đành tìm cách khác.

Không thể chọc hắn, phải trốn thôi.

Hắn chỉ ở nhiều nhất một tuần, lúc đó hăng dọn về.

Tới lúc đó sẽ năn nỉ Lâm Vi ở cùng, bắt đầu thế giới ngọt ngào của hai người.

Nhưng lúc Diệp Kính Văn thu dọn hành lý tính rời đi, Diệp Kính Huy may mắn phát hiện tấm hình trong ví tiền.

Vì thế, hắn nhìn đĩa nhóc trần truồng trong ảnh mà cười thâm thúy.

“Em trai, hình ai đây? Em có sở thích với con nít nga?”

Diệp Kính Văn trợn trắng mắt, giật tấ hình lại nhét vào ngực như cất bảo vật “Chuyện của tôi không mượn anh quan tâm”

“Ai da, em trai ngượng rồi? Lớn rồi? Biết yêu rồi? Ồ, không sai không sai” Diệp Kính Huy cười cười đột nhiên nói “Nhưng tại sao lại là con trai?”

Diệp Kính Văn im lặng một lúc, sau đó quay đầu lại cười cười.

“Là con trai đó, ý kiến gì không?”

“Ồ, cũng không có gì, dù lúc lên giường không có phụ nữ mềm mại, nhưng huyết sau lại thật chặt...”

“Anh câm miệng ngay” Diệp Kính Văn liếc anh trai sắc lẹm “Tôi cảnh cáo anh, tôi thật lòng với cậu ấy, nếu anh nhúng tay vào đừng trách vì sao tôi trở mặt”

“Muốn thấy em trai trở mặt sẽ ra sao qua hắc hắc...”

“Này Diệp Kính Văn! Dám dùng thái độ này với anh hả?”

“Này, đừng nắm áo anh, quần áo của anh đây rất đắt tiền có biết không...”

Kết quả là Diệp Kính Văn không chịu nổi phải dọn ra ngoài.

Cũng tốt, ở lại trường để đi học, quan trọng hơn là có nhiều cơ hội gặp Lâm Vi.

27. Chương 27: Làn Đầu Mâu Thuẫn

Mấy tuần kể tiếp Diệp Kính Văn vẫn không có cơ hội gặp Lâm Vi.

Cuối học kì Hội học sinh mới tổ chức kế hoạch giải trí của Ban Văn Nghệ, cho nên có nhiều cuộc họp Lâm Vi không cho Diệp Kính Văn tham gia.

Lâm Vi ít khi chủ động nhắn tin, Diệp Kính Văn gửi tin một lúc lâu mới có hồi âm.

“Tối nay cùng ăn cơm nha?”

“Tối nay tôi phải làm thí nghiệm, hôm khác đi”

Cái hôm khác đó là không bao giờ có.

Diệp Kính Văn rất khó chịu, Lâm Vi làm Chủ tịch nên rất bận, nhưng chẳng lẽ ngay cả ăn uống cũng không có thời gian?

“Lâm Vi, tôi muốn gặp anh”

“Kính Văn, tôi đang vội lắm, lúc khác nói chuyện nhé?”

Điện thoại cứ vậy bị ngắt.

Diệp Kính Văn chỉ biết cười trừ, Chủ tịch nhà ta bận đến vậy sao? Có lẽ vậy, nghe nói Hội sinh viên và Đoàn khoa có chút mâu thuẫn, Lâm Vi cả ngày chạy qua chạy lại thật khiến người ta đau lòng mà.

Diệp Kính Văn đành phải mua thật nhiều đồ ăn gửi cho Lâm Vi.

Hai người gần như không có cơ hội gặp mặt.

Khi làm thí nghiệm, lão sư cũng đôi khi nhắc đến Lâm Vi, lấy Lâm Vi so sánh với Diệp Kính Văn, mỗi lần như vậy Diệp Kính Văn lại thấy tâm tình tốt hẳn.

Cái cảm giác chỉ hai người chúng ta mới thật xứng đôi, thậm chí cảm thấy tự hào vì Lâm Vi.

“Đúng rồi, Chủ tịch Lâm Vi thật sự rất lợi hại, lần này còn thay mặt cho trường tham gia diễn giải tranh tài” Hàn Dương nhìn Diệp Kính Văn nói.

Động tác Diệp Kính Văn dừng lại một chút, sau đó đưa nhíp cho Hàn Dương.

“Giúp tôi gấp miếng da này một chút”

“Ừ, tiếp theo làm gì?” Hàn Dương thôi không buồn chuyện nữa, tiếp tục chú tâm vào việc.

Lần này Diệp Kính Văn mổ chính, Hàn Dương làm trợ thủ

“Tách xương quai xanh dưới tĩnh mạch” Động tác Diệp Kính Văn sạch sẽ lưu loát tỉ mỉ “Kẹp hai bên lại, ok”

Vẫn như hằng ngày như Hàn Dương cảm thấy Diệp Kính Văn rất lạ, động tác vẫn liên tục nhưng mặt thì lạnh như băng rất dọa người

Chuông tan học vang lên, Diệp Kính Văn là người rời khỏi lớp đầu tiên.

Gọi điện cho Lâm vi, máy bận.

Diệp Kính Văn nhíu mày, tiếp tục gọi qua, gọi đến gần mười cuộc mới có người bắt máy.

“Kính Văn, sao vậy?” Giọng nói vẫn như trước mang theo ý cười.

Chỉ Diệp Kính Văn cảm thấy, giọng nói cậu xa thật xa, gần như xa lạ.

“Trưa nay cùng ăn cơm đi, phòng ăn ngoài cổng trường”

“Trưa nay...”

“Không gấp không về”

Dứt lời Diệp Kính Văn liền ngắt điện thoại.

Đứng trước cửa phòng ăn chờ thật lâu mới thấy Lâm Vi chạy đến

“Sao vậy? Tâm tình không tốt sao?” Lâm Vi nhìn Diệp Kính Văn cười dịu dàng, Diệp Kính Văn cứ thế bước vào.

Lâm Vi hơi xấu hổ, đành phải nới đuôi Diệp Kính Văn.

Một chút cơm rót xuống, Lâm Vi bị ánh mắt kia nhìn chăm chú, trong lòng thấp thỏm không yên.

Lại làm gì chọc đến hấn rồi? Lâm Vi nghĩ mãi không ra.

“Gần đây anh bận việc gì?” Diệp Kính Văn đột ngột hỏi.

“Gần đây lịch học dày đặc, còn chuẩn bị đi thực tế toàn khoa, còn có công việc Hội sinh viên...”

“Khi nào thì đi?” Diệp Kính Văn lạnh lùng cắt ngang.

Lâm Vi im lặng.

“Không phải muốn tham gia diễn giải tranh tài sao?”

Lâm Vi vẫn trầm mặc.

Diệp Kính Văn tự cười giễu “Hình như toàn khoa ai cũng biết, chỉ có tôi đến cuối vẫn chẳng biết gì”

“Kính Văn...” Lâm Vi mở miệng nhưng không biết phải nói gì.

Gần đây tâm tình buồn bực, mọi kế hoạch trong Hội sinh viên đều phải xem xét, lịch học dày đặc, bây giờ còn thêm cuộc thi diễn giải tranh tài, bận đến sứt đầu mẻ trán.

Diệp Kính Văn ngày nào cũng nhấn tin gọi điện, cảm giác bị kiểm soát thật không vui, nhưng không biết phải giải quyết thế nào.

Đôi khi cố dành thời gian để nói chuyện với hấn mà chẳng biết phải nói những gì. Cảm giác hai thằng con trai mà lại quan tâm ân cần hỏi han nhau thật phiền phức, một mình mình phiền lòng đủ rồi, chẳng muốn hấn bị cuốn vào chung.

Lâm Vi khẽ thở dài, nắm tay Diệp Kính Văn Dịu dàng nói “Đừng giận, tôi không nói vì có lí do, có lẽ từ nhỏ đã quen sống tự lập, tự mình giải quyết mọi chuyện, không muốn người khác quan tâm”

“Người khác?” Diệp Kính Văn lạnh lùng liếc cậu một cái “Anh vẫn xem tôi là người ngoài sao?”

“Tôi không phải ý này”

“Chuyện này Chu Phóng và Ôn Đình cũng biết phải không?” Diệp Kính Văn nhún vai “Tôi tin chắc họ biết”

Nhìn thấy Diệp Kính Văn sầm mặt, tâm tình Lâm Vi cũng trùng xuống.

“Chu Phóng giúp tôi trau chuốt bài diễn thuyết, dù sao anh ta cũng tốt nghiệp hệ tiếng Trung”

“Có vậy thôi?” Diệp Kính Văn cúi đầu, ngón tay cầm chén rung rung.

Lâm Vi cúi đầu không biết phải nói gì trong cái bầu không khí khiến người ta hít thở không thông này.

“Lâm Vi, anh thích tôi không?” Diệp Kính Văn đột nhiên hỏi.

“Thích”

“Vậy là được rồi” Diệp Kính Văn mỉm cười gạt đầu “Đi đường thuận lợi, cố mang giải thưởng về, bữa cơm này coi như tôi tiễn anh đi”

Lâm Vi mỉm cười, muốn lại gần hôn bộ mặt khó coi của Diệp Kính Văn lại bị đối phương né đi chỗ khác.

Rốt cuộc là tại sao, Lâm Vi nghĩ mãi không ra.

Chẳng lẽ hai người yêu nhau nhất định phải bám lấy nhau cả ngày? Nhất định phải chúc nhau ngủ ngon, tỉnh giấc thì bảo mặc thêm quần áo ấm.

Xung quanh cũng có nhiều cặp yêu nhau như vậy.

Nhưng Lâm Vi không làm vậy được.

Từ nhỏ đến lớn cậu có tính tự lập rất cao, người yêu hiện tại cũng là một người có tính cách như vậy, hơn nữa còn là đàn ông.

Những lúc hai người làm vậy lại thấy buồn nôn, không gặp hẳn thì thiếu thốn, gặp rồi lại chẳng biết nói gì.

Chẳng hạn như Trần Dược và bạn gái, suốt ngày tíu tít chồng ăn chưa vợ ăn chưa, tối hôm qua ngủ có ngon không...

Sự ngọt ngào đó Lâm Vi cảm thấy không thích hợp với mình và Diệp Kính Văn.

Lâm vi nhẹ thở dài, có lẽ đối với chuyện tình cảm mình quá lãnh đạm khiến Diệp Kính Văn cảm thấy bị bỏ rơi.

Có lẽ qua khoảng thời gian bận rộn này, mọi chuyện sẽ tốt đẹp hơn.

Tin tức Lâm Vi đại diện cho đại học T tham gia diễn giải tranh tài lần đi khắp nơi.

Hàn Dương mỗi ngày đều lượn lờ nơi diễn đàn trường thành ra nắm rõ mọi tin tức, Diệp Kính Văn cũng từ đó biết thêm tin tức cậu Lâm Vi, tâm tình vẫn còn chhut hậm hực.

Chắc là mình nghĩ nhiều, Lâm Vi vì quá bận rộn nên mới không để ý tới mình.

Lại một buổi thí nghiệm trôi qua, Diệp Kính Văn về kí túc xá cùng Hàn Dương.

“Kính Văn, tớ thấy chị Ôn Đình không thực sự ghét tớ, hôm nay gặp tớ tặng chị ấy một cái chén”

Diệp Kính Văn chẳng có chút hứng thú gì, chỉ thuận miệng đáp “Tặng chén làm cái gì?”

“Lần trước tặng chị ấy một hộp trà hoa cúc, nhân tiện tặng thêm một chén trà, chén trà là ý tứ cả đời” Hàn Dương cười ngọt ngào “Tớ nghĩ lần sau tới cá tháng tư tặng chị ấy một cái nhẫn biết đâu chị ấy sẽ chịu tớ...”

Diệp Kính Văn ừ một tiếng.

“Đúng rồi, nghe chị ấy nói chiều nay đám Lâm Vi có thể trở về, hình như bưng giải nhì nha...”

Diệp Kính Văn dừng một chút, sau đó nhìn Hàn Dương cười “Cậu cầm túi xách về kí túc xá giúp tớ, tớ nay tớ không về đâu”

Hàn Dương nhìn bóng lưng Diệp Kính Văn biến mất dưới bóng hoàng hôn chỉ còn biết nhún vai.

Tên đó suy nghĩ cao siêu không ai theo kịp.

Diệp Kính Văn trở về nhà trọ của mình, đi ngang một cửa hàng thuận tiện mua một cái bánh thật to.

Nếu hôm nay Lâm Vi trở về, mình sẽ làm một bữa tối dưới ánh nến lung linh, từ lúc hẹn hò vẫn chưa tặng gì cho anh ấy, phải tặng mới được.

Tặng cái gì để anh ấy vui.

Tặng cái gì mới tốt...

Tặng cái chén? Nhất định Lâm Vi sẽ bảo mình con nít. Tặng hoa cũng không được, Diệp Kính Văn này chưa thể thâm đến mức phải đi tặng mấy bông hoa thể này.

À...

Vậy nên tặng quần áo đi.

Nghe nói tặng quần áo cho người yêu sẽ có ngày tự mình cởi ra.

Diệp Kính Văn cười xấu xa, nghĩ đến phản ứng của Lâm Vi lúc nhận được món quà này, tâm tình cũng đột ngột tốt lên.

Đi ngang qua tiệm quần áo, tỉ mỉ chọn một bộ quần áo trơn vẹn, thuận tiện mua cả quần lót, tất và cà vạt.

Sau đó bảo nhân viên gói lại.

Nhân viên cửa hàng gấp quần áo bỏ vào hộp giấy, mặt bình thản đặt quần lót và tất lên trên rồi đóng hộp, đưa mấy tờ giấy gói sắc sỡ lên thì bị Diệp Kính Văn cản lại.

“Cậu ấy không thích mấy thứ sắc sỡ, không cần giấy gói”

Nhân viên gật đầu, đưa cho hắn mấy cái thiệp nhỏ.

“Cái này cũng không cần, cứ để hộp vậy đi”

Cô nhân viên khó hiểu, chàng trai này tặng quà mà cũng không đóng gói kĩ lưỡng một chút.

Diệp Kính Văn cầm hộp quà và bánh ngọt về nhà, Diệp Kính Huy vẫn đang say ngủ.

Diệp Kính Văn cất đồ đi, sau đó vào phòng ngủ đá chân anh trai.

“Dậy đi”

Diệp Kính Huy dụi dụi mắt ngáp thật dài “Em trai trở về rồi hả?”

“Tối nay anh ra ngoài ngủ, tớ có chuyện quan trọng phải làm”

Diệp Kính Huy tiếp tục nhẩn tin “Làm việc quan trọng trên giường sao? Anh chỉ nằm một chỗ không nói tiếng nào, sẽ không ảnh hưởng việc lớn của em đâu”

“Không được”

“Ô, em trai lớn rồi thật phiền toái”

Diệp Kính Huy trượt từ trên giường xuống, mặc quần áo rồi sùng nịnh vỗ vai em trai.

“Làm cho tốt a, tốt nhất là cho anh một đứa cháu, anh nghĩ ra một cái tên rồi, gọi là Diệp Tiểu Văn”

Nói xong nhân lúc Diệp Kính Văn giờ nằm đầm thì chuồn ra ngoài.

Diệp Kính Văn ngồi trong phòng khách xem tivi, nghĩ rằng Lâm Vi sắp về nên gọi điện thoại qua.

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được”

Diệp Kính Văn kiên trì gọi qua, vẫn một giọng nói vang lên
“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được”
Trong lòng đột nhiên lạnh lẽo.
Trở về rồi còn nói chuyện với ai lâu như vậy?
Đáng lẽ tôi phải là người anh nên nhớ đến trước tiên.
Có phải là đang nói chuyện với Ôn Đình, Chu Phóng
Còn Diệp Kính Văn này mỗi khi muốn gọi điện cho anh đều phải xếp hàng chờ đợi.
Lâm Vi, trở về rồi khoan nói phải gọi cho tôi, anh thậm chí còn không muốn báo cho tôi biết phải không?
Uống công tôi ngu ngốc làm cơm chờ đợi vị khách quý trở về, còn mua quà lấy lòng.
Là anh quá bận rộn hay cơ bản là không để tôi vào lòng.
Một lúc sau di động rung rung, chỉ nhận được một tin nhắn.
“Tối nay tôi phải đi KTV với mọi người, cậu gọi có gì không? ^__^”
Diệp Kính Văn nhắn lại “Không có gì, chơi vui vẻ”
“Ừm”
Nhìn cậu ấy đánh được khuôn mặt tươi cười, Diệp Kính Văn chỉ thấy lòng chua xót.
Hôm sau là cuối tuần, Diệp Kính Văn vẫn chưa trở về trường.
Lúc Diệp Kính Huy về nhà đã thấy trên bàn có cái hộp thật to, mở ra nhìn chỉ thấy cả bộ quần áo, quần lót và tất toàn màu trắng.
Chẳng lẽ là muốn tặng cho thằng nhóc trần truồng trong tấm hình kia. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m
Diệp Kính Huy cười thâm thúy bỏ quần áo vào rồi vào phòng ngủ.
Diệp Kính Văn cuộn tròn trên giường, đôi mày nhíu chặt, miệng cũng mím chặt nhìn rất đáng thương.
Diệp Kính Huy ngồi bên giường nhìn thật lâu, lần này mới nhìn kĩ Diệp Kính Văn, thằng bé này lớn lên thật đẹp trai, ngủ quan như điêu khắc, đặc biệt là đôi môi mỏng nhợt nhạt, lúc hôn môi chắc sẽ tuyệt lắm a...
Diệp Kính Huy tấm tắc tán thưởng, vừa tính đưa tay sờ môi Diệp Kính Văn thì bị giữ chặt.
“Lâm Vi?”
Diệp Kính Văn mơ mơ màng màng cảm thấy phách trước có người, cố gắng mở mắt ra thì thấy Diệp Kính Huy đang cười thâm thúy thì tối sầm mặt.
“Là anh hả”
Diệp Kính Huy mỉm cười “Xem ra đêm qua làm việc vẫn chưa thỏa mãn nga?”
Có niềm vui sướng khi thấy người gặp họa.
“Đúng vậy, anh cũng thấy đó, em trai anh bị người ta bỏ rơi”
Diệp Kính Huy tươi cười vỗ vai em trai, dịu dàng nói “Muốn anh trai giúp em không?”
Diệp Kính Văn chán ghét nhìn hắn “Anh còn chưa về Mỹ đi? Để bạn bè tình nhân chờ đợi không tốt đâu”
“Không sao hết, tiểu biệt thắng tân hôn”
“Chờng nào anh về?”
“Tổ quốc non sông còn vô số mỹ cảnh, anh vẫn chưa biết hết đâu”

“Đúng rồi, cả ngày chỉ biết chui đầu vào bar trau dồi kiến thức mà” Diệp Kính Văn cười lạnh một tiếng rồi cầm quần áo đứng dậy.

Diệp Kính Huy cười cười “Kính Văn, mai anh lên máy bay về Mỹ”

“Ừ”

“Anh đi mà không thấy em vui chút nào nhỉ?” Diệp Kính Huy tiếp tục chọc ghẹo.

“Tôi rất vui, nhìn không thấy sao?” Diệp Kính Văn nhìn hấn nhếch miệng cười, tiếp tục làm mặt lạnh mặc quần áo.

“Thằng nhóc này, lúc nào cũng cung kính với anh hai, chỉ tỏ thái độ chán ghét với mình anh thôi” Diệp Kính Huy cười trừ, suy tư nhìn em trai hấn.

“Tôi đã bảo chúng ta không thể hòa thuận được, tôi là sao Hỏa còn anh là sao Diêm Vương”

“Tốt lắm, mai anh đi. Anh trai này thật tội nghiệp” Diệp Kính Huy lắc lắc đầu xoay người dọn hành lí.

Diệp Kính Văn thở dài nhìn theo bóng lưng hấn.

Anh à, nếu anh bớt nói vài câu thì tôi có thể thay đổi 180 độ vì anh.

Tiếc là anh chỉ biết đắm mình trong truy lạc.

Diệp Kính Huy dọn đồ xong thì nằm dài bên cạnh Diệp Kính Văn, Diệp Kính Văn mở laptop vào diễn đàn của Chu Phóng.

“Chuyện tỏ tình đã được đích thân Bảo Đình ra mặt giải thích, xin đừng nhắc lại nữa, ngoài ra Bảo Đình cũng đã giải thích vấn đề tranh chấp giữa hai bên, đó không phải là sao chép, có nét miêu tả giống trường Nhân Xuyên cũng chỉ là vô tình, hai chúng tôi cùng học một trường, trường học có hai gốc cây cổ thụ. Nếu bảo là sao chép thì chẳng đáng phải cãi vã, tôi cũng không quan tâm. Tôi và Bảo Đình đã chấp nhận làm bạn hữu, ngừng đấu đá nhau đi, mọi người làm tôi mệt óc lắm”

“Bạn đọc nữ cũng đừng hao tâm tổn trí tìm hiểu chuyện xưa của tôi và Bảo Đình nữa, trên mạng lưu trữ rất nhiều hình ảnh của Chu Phóng, có cả hình lúc mới 5 tuổi, cũng đừng bàn luận chuyện ai công ai thù trên diễn đàn của tôi, vấn đề này chẳng đáng để thăm dò đâu. Vâng, sách mới đã được xuất bản, mong mọi người ủng hộ”

“Đó là ai vậy?” Diệp Kính Huy tò mò, em trai từ trước đến giờ đâu thích mấy thứ này, làm sao lại có hứng thú với mấy cái diễn đàn này vậy.

“Tình địch của em, ai...” Diệp Kính Văn nhún vai “Trước đây còn xem anh ta là bạn bè, không ngờ làm thù địch còn đáng sợ hơn”

“Nga? Muốn anh xử hấn không?” Diệp Kính Huy cười rất rạng rỡ.

Diệp Kính Văn liếc hấn một cái “Nhắc lại lần nữa, chuyện của em anh bớt chú ý mũi vào”

Diệp Kính Huy ngoan ngoãn gật đầu rồi xoa đầu em trai “Dù sao cũng không quản được, mai anh phải về Mỹ rồi”

Dĩ nhiên sẽ quay lại sớm thôi, những lời này Diệp Kính Huy không nói ra.

Ngày hôm sau, Diệp Kính Văn tiễn anh trai ra sân bay sau đó về nhà.

Trên đường nhìn các cặp tình nhân thân thân mật mật cũng có chút khó chịu.

Thật muốn trói Lâm Vi bên mình, mỗi khắc không rời xa.

Nhưng tính cách cậu ấy mạnh mẽ như vậy, càng làm tới càng hồng bét, đến thời gian ăn cơm cũng không có, yêu một người như vậy đúng là tự làm tự chịu.

Đang suy nghĩ miên man thì nhận được điện thoại của Ôn Đình.

“Kính Văn, cậu có biết hôm nay là sinh nhật Lâm Vi không?” Ôn Đình nói ngay vào vấn đề.

Diệp Kính Văn im lặng một lúc “Cảm ơn chị đã nói, tôi quả thật không biết”

Ôn Đình sững sốt “Cậu ấy không nói?”

“Ừ”

“Xin lỗi, tôi còn nói ra, tối nay tôi không đi sinh nhật, dành cho hai người khoảng không gian riêng tư nha”

Diệp Kính Văn cười cười “Mọi người cứ đi đi, tôi sợ đi cùng thì mọi người không vui”

“Còn nữa, tối qua Lâm Vi say rượu nên Chu Phóng chở về, cậu ấy không mang theo điện thoại, tôi nói một tiếng để cậu không lo lắng”

Quả nhiên tối qua không về là đi gặp Chu Phóng, còn nói đi KTV với bạn, buồn cười thật.

“Tôi biết rồi, cảm ơn chị” Diệp Kính Văn cúp điện thoại.

Gọi điện cho Lâm Vi quả nhiên vẫn không kết nối được.

Lâm Vi, tôi luôn nhẫn nhịn anh, đáng tiếc anh lại chọc tôi điên nữa.

Xem ra không thể mềm mỏng với anh rồi. Không phải tôi nên chứng minh Diệp Kính Văn tôi không dễ chọc vào đâu

28. Chương 28: Lại Bị Từ Chối

Nguồn : kamo-chan.wordpress.com

Diệp Kính Văn gửi tin nhắn cho Lâm Vi “Tối nay rảnh không? Tôi muốn nói chuyện với anh”

Nhưng vẫn không có hồi âm.

Diệp Kính Văn ngồi trên sofa xem đá banh, đặt điện thoại trên bàn, chỉ muốn nghe tiếng chuông báo từ Lâm Vi vang lên.

Đáng tiếc không có.

Cả buổi trưa cũng không có.

Trời chập tối, Diệp Kính Văn chịu không nổi đành phải gọi qua lần nữa.

“Kính Văn? Xin lỗi. điện thoại hết pin nên không kịp trả lời tin nhắn” Giọng nói Lâm Vi vẫn mang theo nụ cười ấm áp.

“Nếu tôi không gọi chắc anh cũng quên tôi là ai luôn rồi” Diệp Kính Văn cũng cười nhưng bên kia Lâm Vi chỉ thấy lạnh xương sống.

“Kính Văn, hôm qua tôi say...”

“Đừng giải thích nữa” Diệp Kính Văn khẽ thở dài.

Tại sao lại nói dối? Nếu đồng ý ở bên tôi thì tại sao cứ xem tôi như người ngoài?

Lâm Vi, rốt cuộc đang nghĩ gì?

“Lâm Vi, tối nay qua chỗ tôi đi, tôi có chuyện muốn nói với anh”

“Tôi...” Lâm Vi im lặng hồi lâu, sau đó gật đầu đáp ứng “Được rồi, tôi cũng muốn nói chuyện với cậu một chút”

Khoảng 8 giờ tối, Lâm Vi cầm một trái táo đến nhà Diệp Kính Văn.

Cửa mở ra, có lẽ Diệp Kính Văn đã đợi thật lâu.

Lâm Vi thay dép nhẹ nhàng bước vào.

Bên trong không mở đèn, tivi vẫn phản chiếu ánh sáng lên sàn nhà, Diệp Kính Văn ngồi trên sofa, mặt lúc sáng lúc tối không nhìn rõ tâm trạng.

“Kính Văn, sao không bật đèn?” Lâm Vi dò dẫm công tắc, đèn đột ngột bật lên chói mắt. Nhớ tới lần hắn ngồi một đồng tại phòng vũ đạo, Lâm Vi lại đau lòng.

“Lâm Vi, nghe nói lần này anh đoạt giải hai?” Đèn sáng lên, Diệp Kính Văn đứng dậy, mặc dù đang cười nhưng Lâm Vi vẫn thấy phía sau lạnh ngắt.

“Ừ...” Lâm Vi ngồi xuống bên cạnh Diệp Kính Văn.

“Tôi không ăn táo” Diệp Kính Văn vẫn cười “Lúc ở nhà anh tôi đã không ăn táo, anh không chú ý sao?”

“Mỗi lần ăn là bị đau bao tử”

“Xin lỗi...” Lâm Vi lung túng rút trái táo lại, không biết phải cất đi đâu.

Diệp Kính Văn nhận lấy cái túi trong tay cậu đặt lên bàn khế thờ dài

“Lâm Vi, ở bên tôi khổ sở lắm sao?”

Nhìn khuôn mặt tươi cười của hắn, Lâm Vi chỉ thấy lòng đau xót, có lẽ đã quá lạnh nhạt nên hắn mới có suy nghĩ đó.

“Không phải vậy, chỉ là... tôi không quen có người can thiệp vào cuộc sống của mình”

“Chu Phóng và Ôn Đình thì được, Diệp Kính Văn thì không được?”

“Không phải, cậu không giống bọn họ...”

“Không giống chỗ nào, mỗi lần anh có chuyện gì cũng tìm đến bọn họ, tôi là bù nhìn, chờ anh rảnh rồi mới nhớ tới phải không?”

“Kính Văn, tôi thích cậu” Lâm Vi nhích lại gần muốn ôm lại bị Diệp Kính Văn đẩy ra.

“Anh thích tôi?” Diệp Kính Văn cười cười “Nhưng tôi chẳng cảm nhận được gì cả”

“Một chút cũng không cảm nhận được, anh có biết không?”

Diệp Kính Văn không nói nữa, cái không khí làm người ta hít thở không thông khiến Lâm Vi đèn nén đến khó chịu.

“Tôi không biết...phải làm gì thì cậu mới cảm nhận được” Lâm Vi chán nản cúi đầu, chưa bao giờ có cảm giác như vậy, giống như khi mất đi một thứ quan trọng nên trái tim đau đớn như bị châm kim.

Nhưng không biết giải quyết thế nào.

“Kính Văn, có lẽ phương thức ở bên nhau có chút khó khăn, hay chúng ta cứ bình tĩnh...”

“Có thể nghiêm túc với chuyện của chúng ta giống như khi anh làm Chủ tịch không” Diệp Kính Văn lạnh lùng cắt lời “Lâm Vi, tôi hỏi lại lần nữa, anh có thích tôi không?”

“Có...thích...”

Lâm Vi khó khăn nặn ra từng chữ, tại sao không khí lại khó chịu như vậy, không thể hít thở được, bỗng cảm thấy Diệp Kính Văn hôm nay thật khác thường.

“Vậy chứng minh cho tôi xem”

Diệp Kính Văn dứt lời thì nhắc bóng Lâm Vi hướng vào phòng ngủ.

Lâm Vi rất sợ, mặc dù biết Diệp Kính Văn không dễ chọc vào nhưng vẫn chưa bao giờ thấy hắn giận đến mức này.

Hắn khỏe như vậy, hai tròng mắt đen lại đáng sợ như bão táp sắp tiến vào đại dương.

Tại sao lại làm vậy? Mình đã làm sai chỗ nào?

Lâm Vi khó hiểu, vừa muốn phản kháng thì đã bị Diệp Kính Văn đẩy lên giường.

Lâm Vi muốn tránh những cái hôn như mưa như bão khắp mặt mình, nhưng cánh tay hắn ghì chặt như sắt thép, Lâm Vi càng vùng vằng đẩy ra chỉ càng cảm thấy đau đớn.

Nụ hôn của hắn rõ ràng là nụ hôn trừng phạt, cái lưỡi trong cổ họng quét qua như cuồng phong bão táp, không còn sự dịu dàng yêu thương như thường này, đây chỉ là sự trừng phạt, sự đầu đòn truyền từ đầu lưỡi ra toàn thân, đặc biệt là trái tim đau đến không đập nổi.

Trong mắt hắn chỉ còn dục vọng trần trụi, mình hiểu, nhưng cứ nhất định phải dùng cách này để chứng minh tình yêu dành cho hắn sao?

Rõ ràng là...đã rất cố gắng thích ứng hắn, vẫn không ngừng cố gắng.

Lâm Vi cảm thấy rất tủi thân, lúc cái lưỡi của Diệp Kính Văn trượt xuống xương quai xanh mới dùng hết sức đẩy hắn ra.

Diệp Kính Văn đang hôn đến nhập tâm nên không kịp phản ứng, lật nhào trên sàn nhà.

Lâm Vi lúng túng nhìn hắn lại thấy đau lòng, nhưng không biết phải làm gì.

Diệp Kính Văn im lặng ngồi trên sàn, dùng tay áo chùi vết thương trên miệng vừa bị Lâm Vi cắn, cười nhạt.

“Kính Văn, đừng làm vậy...” Lâm Vi đưa tay dịu hắn lại bị kéo lại, hai người lăn hai vòng trên giường, Diệp Kính Văn kéo Lâm Vi lên người mình.

“Nếu đó là anh thì tôi có thể xuống nước” Diệp Kính Văn cười rất dịu dàng khiến Lâm Vi bất chợt thất thần.

“Lâm Vi, ôm tôi đi”

Hơi thở nóng rực phả bên tai khiến sóng lưng Lâm Vi khẽ run, Diệp Kính Văn ép sát hông lại thu ngắn khoảng cách giữa hai người.

Hai cơ thể dán chặt không một khe hở giống như sắp tan ra.

Nếu như có thể tan ra, có thể dung hòa vào hắn thì thật tốt biết bao.

Không cần nghĩ đến gia đình, bạn bè, đủ thứ gánh nặng...

Không còn những tự ái, xấu hổ, nguyên tắc...

Nếu như chỉ có hai chúng ta, thế giới này chỉ có hai chúng ta...

Thật là tốt biết bao.

Hôn mãnh liệt dẫn đến sự tăng mạnh của dục vọng, dục vọng chiếm hữu điên cuồng...

Ánh mắt Diệp Kính Văn đổ ngầu đến đáng sợ, Lâm Vi vừa muốn đẩy hắn ra nhưng lại sợ làm hắn tổn thương, chỉ biết mặc hắn chiếm hết khoang miệng, mặc hắn làm gì thì làm.

Chịu đựng như vậy chỉ vì muốn bao dung với hắn.

Diệp Kính Văn nhanh chóng luồn tay vào quần áo Lâm Vi, hai người hôn triền miên, cuối cùng tăng quần áo trên người cũng không còn nữa.

Nhân lúc Lâm Vi còn đang hoảng hốt, Diệp Kính Văn khẽ mỉm cười, tung mình đè lên để Lâm Vi nằm trên giường, trườn xuống há miệng ngậm lấy tinh khí của Lâm Vi.

“Kính Văn!” Lâm Vi sợ hãi kêu lên, không chỉ vì sợ mà còn vì kích động.

Phải làm đến mức này sao? Tại sao lại thấy sự nhiệt tình của cậu ấy chỉ lộ ra sự tuyệt vọng, chỉ cảm thấy thà cậu ấy cứ khóc đi sẽ đỡ khó chịu hơn là cười...

Tại sao phải khó chịu như vậy? Rõ ràng đã tính toán rất nhiều cho buổi tối nay, cùng hắn trải qua sinh nhật.

Lâm Vi phản kháng lung tung, hai tay bị đối phương giữ chặt trên đỉnh đầu không thể nhúc nhích, hấn rất mạnh, có khi sẽ bị bóp nát mắt.

Lâm Vi muốn dùng chân đá, nhưng bộ vị lại nằm trong tay đối phương nên hai chân nhũn ra không chút khí lực.

Lưỡi của Diệp Kính Văn dịu dàng vuốt ve phân thân Lâm Vi, lần lượt phun ra nuốt vào, còn đánh vòng để đối phương chịu những kích thích mạnh liệt.

Lâm Vi đối với chuyện giường chiếu vẫn còn non nớt, từ nhỏ đến giờ chưa bao giờ chịu những kích thích lớn như vậy, lúc cùng Diệp Kính Văn dùng tay làm mặc dù rất thoải mái nhưng cảm giác hôm nay còn mãnh liệt hơn.

Từng đợt khoái cảm như thủy triều tràn ra, từ hạ thân vọt lên đỉnh đầu, Lâm Vi có cảm giác mình đang nằm trên một chiếc thuyền trôi giữa biển, khoái cảm mờ mịt bao vây nhấn chìm cơ thể.

Lâm Vi muốn khống chế dục vọng đang dâng trào, nhưng kỹ thuật dùng miệng của Diệp Kính Văn rất cao siêu khiến Lâm Vi lần lượt lên đỉnh mất đi khả năng suy nghĩ.

“Lâm Vi, ôm tôi, giữ lấy tôi, để tôi biết anh yêu tôi...Tôi muốn biết...”

“Hãy cho tôi cảm nhận được tình yêu của anh, cho tôi được không?”

“Ôm tôi, anh hãy ôm tôi...”

Giọng nói Diệp Kính Văn âm vang bên tai như loại bùa chú kéo Lâm Vi vào đáy vực sâu thăm thẳm.

Nhìn thấy Diệp Kính Văn chủ động ngồi ngang hông mình.

Không thể được...Không thể....

Nội tâm Lâm Vi giằng xé, hung hăng cắn răng, nhân lúc Diệp Kính Văn thả tay ra muốn ngồi xuống thì mạnh mẽ đẩy hấn ra.

Hai người nhìn nhau, hỗn hển ổn định nhịp thở.

Dục vọng vừa rồi như bị tạt một xô nước lạnh, bốc hơi không còn gì, chỉ còn nhiệt độ cơ thể của đối phương, xung quanh nhanh chóng lạnh lẽo.

Rất lạnh.

Bầu không khí như giảm xuống còn mười mấy độ, điều hòa sau lưng vẫn phả từng đợt khí.

Hai người lung túng nhìn nhau, nhưng kia, rõ ràng là người mình yêu, nhìn ánh mắt hấn, sao lại thấy xa lạ đến thế?

Một lúc sau, Diệp Kính Văn khẽ thở dài, khoe miệng kéo nên một nụ cười nhẹ.

“Lâm Vi, đây là lần thứ mấy anh đẩy tôi ra rồi, anh nhớ không?”

Có lẽ anh không nhớ.

Nhưng tôi vẫn nhớ rất kĩ, mỗi lần anh đẩy tôi ra xa tôi lại cảm thấy như anh đang cầm dao đâm thẳng vào trái tim tôi, ngực tôi đau đến không thở nổi.

Tôi bị đau bao tử, bây giờ nó cũng lên cơn tạo phản, toàn thân đều đau nhức.

Anh sẽ không biết đâu, bởi vì anh vốn chẳng quan tâm.

Nụ cười Diệp Kính Văn thật chói mắt, Lâm Vi há miệng nhưng không biết nói gì.

Diệp Kính Văn im lặng xuống giường, lấy khăn tắm trong tủ vắt ngang hông.

“Sinh nhật vui vẻ, Lâm Vi”

“Quà để trên bàn, hy vọng anh thích”

“Tôi đi tắm trước, giờ cũng khuya rồi, hay tối nay cứ ngủ ở đây đi”

“Kính Văn...”

“Tôi sẽ không làm vậy nữa, anh cứ yên tâm”

Từng lời nói càng kéo khoảng cách ra xa.

Bóng lưng đơn bạc của Diệp Kính Văn khuất xa tầm mắt, Lâm Vi đau đớn ôm chặt ngực.

Tại sao không thể hoàn toàn tiếp nhận hắn, tại sao lại né tránh những tiếp xúc thân mật, tại sao phải cảm thấy chán ghét, tại sao không thể vượt qua ranh giới cuối cùng này...

Nếu là trời sinh đồng tính luyến ái thì thật tốt.

Nếu là trời sinh đồng tính luyến ái.

Nếu là vậy.

Có thể thỏa mãn yêu cầu của hắn, có thể không chút cố kỵ cùng hắn lên giường, có thể giúp hắn thỏa mãn dục vọng, có thể vui vẻ yêu nhau.

Chứ không phải khổ sở như bây giờ.

Lâm Vi thở dài thật dài.

Nhặt quần áo trên giường lặng lẽ mặc vào.

Dây chuyền trong túi vừa rồi ở trong túi áo vẫn ấm nóng, mà giờ cầm trên tay lại lạnh băng.

Trong lòng cũng như có một tảng băng, lạnh đến thấu xương.

“Tôi sẽ thay đổi vì cậu, Kính Văn, cho tôi thêm thời gian được không?”

Sau khi lưu lại một tin nhắn trên điện thoại của hắn, Lâm Vi nhẹ nhàng rời khỏi phòng.

Ngày hôm sau, trời quang nắng ấm.

Diệp Kính Văn sáng khoái đến trường.

Vốn thứ hai có thí nghiệm giải phẫu người vì trường có đoàn khảo sát nên dời sang thứ tư, còn đẩy tiết học lên.

Khóa trình tuần này rất nặng nề.

Trong giờ Tiếng Anh Diệp Kính Văn rất nhàm chán nên lôi điện thoại ra nghịch.

Tối qua tắm xong, bao từ hành hạ đến giờ vẫn còn mệt.

Mặc dù biết trước Lâm Vi sẽ đi nhưng nhìn cái giường trống không vẫn thấy đau lòng.

Lại bị đẩy ra, chỉ vì ghét thân mật đồng tính.

Cậu ấy không yêu mình.

Hoặc là, yêu chưa đủ.

Cậu ấy chỉ lợi dụng mình để xóa tan cơn ám ảnh của quá khứ, chỉ muốn thử xem có thể yêu mình không.

Vừa nghĩ như vậy thì một chuyện trước kia lại thêm sắc nét. Ban đầu cậu ấy kéo Chu Phóng có lẽ để dò xét, dò xét Chu Phóng, mình và cả cậu ấy nữa.

Không thể với Chu Phóng nên lấy mình làm vật thay thế, cậu ấy không muốn bị tổn thương, cũng không muốn Chu Phóng khó xử.

Quả là ý tưởng hay.

Lâm Vi, quả nhiên tôi đánh giá thấp anh.

Đáng tiếc không cách nào khác, sớm biết anh không phải thiên sứ thiện lương nhưng tôi vẫn yêu anh.

Xóa dòng tin nhắn được lưu trên máy, đột nhiên nhận được một tin nhắn khác, Diệp Kính Văn mở ra xem, là anh ba của hắn.

“Anh đã về rồi, vẫn muốn nói cho cậu biết một tin tốt, tuần sau anh trai lại tới tìm cậu”

Diệp Kính Văn chỉ biết lắc đầu, tên Diệp Kính Huy này, cái cách thuyết phục người khác vẫn có chút trẻ con”

“Muốn thì tới, miễn là tránh xa tôi ra”

“Không thành vấn đề, còn nữa, cuối tuần sinh nhật rồi, muốn cái gì? Anh mua đồ Mĩ về cho nha”

“Muốn mạng của anh”

“Ha ha, thằng nhóc này nói chuyện làm người ta không thương nổi, được rồi, anh đem về điện thoại đời mới nhất được không? Có chụp hình nữa, có thể lưu hình tình nhân bé bỏng của cậu để tối hôn ngủ cho dễ”

“Tôi không có sở thích biến thái như vậy”

“Được rồi, điện thoại nha, trắng hay đen?”

“Sao cũng được. Tôi đang học, không nói với anh nữa. Đến thì nói một tiếng, tôi ra đón”

“Ừ, bái bai”

Diệp Kính Văn suy nghĩ một chút rồi nhắn tin cho Lâm Vi.

“Lâm Vi, cuối tuần là sinh nhật tôi, anh cùng đón nha?”

Lần này có hồi âm rất nhanh “Tốt, muốn quà gì?”

Rất muốn anh a...Đáng tiếc anh không cho.

“Không cần, anh đến đây là được rồi, chúng ta cùng nhau nói chuyện”

“Ừ, tối đó tôi qua, chuẩn bị bánh sinh nhật đi”

Cả tuần trường học bận bịu với đoàn khảo sát, công việc tăng cao. Lịch học của Diệp Kính Văn thay đổi chóng mặt, cả ngày bù mình trong phòng thí nghiệm, giải lao thì chạy tới chạy lui, bận rộn như vậy nên thời gian trôi qua rất nhanh.

Đã đến cuối tuần.

Sinh nhật Lâm Vi tháng 3 ngày 21, 321, số đẹp, lúc đầu xem hồ sơ của Hội sinh viên đã chú ý ngay lập tức.

Có lẽ mình vẫn không tự chủ được mà chú ý mọi thứ liên quan đến cậu ấy, từ việc cậu ấy thích ăn cay, sinh nhật cậu ấy, màu cậu ấy thích...

Nhưng cậu ấy thì không.

Mặc dù người ta vẫn bảo tình yêu không cần phải công bằng, nhưng Diệp Kính Văn vẫn khó chịu, bởi vì cậu ấy gần như không thèm để ý.

Sinh nhật Diệp Kính Văn cách Lâm Vi đúng một tuần.

Nhớ Lâm Vi đã đồng ý cuối tuần sẽ qua, Diệp Kính Văn vẫn mơ hồ trông đợi.

Có thể nhân dịp này hóa giải khúc mắc giữa hai người.

Không phải gấp gáp muốn thân thiết với cậu ấy, chẳng qua chỉ muốn cậu ấy hiểu hai người là người yêu chứ không phải bạn bè haury thậm chí là người dưng.

Muốn cậu ấy quan tâm mình hơn một chút, không mong cậu ấy nhắn tin hỏi thăm, chỉ cần cậu ấy nhớ trả lời tin nhắn hơn là không nghe điện thoại không thấy mặt mũi, vậy là được rồi.

Nhưng Diệp Kính Văn không nghĩ tới sinh nhật này tạo nên một bước ngoặt lớn trong mối quan hệ giữa hai người

29. Chương 29: H

Sáng thứ bảy, Diệp Kính Văn đã dậy sớm từ để đi siêu thị.

Vốn là muốn cùng cậu ấy ra ngoài ăn, nhưng nghĩ lại vẫn thấy ăn tại nhà vẫn tốt hơn.

Cố ý đi siêu thị chọn nguyên liệu làm lẩu, vẫn theo thói quen chọn một phần hải sản cay, sau đó lục lọi trí nhớ mua những món Lâm Vi thích.

Đậu hủ, thịt bò, thịt cá, thịt heo,...

Mua thật nhiều thứ rồi về nhà nấu, sau đó tắm rửa sạch sẽ chờ Lâm Vi đến.

Vì đêm qua tâm trạng không vui nên ngủ không được ngon giấc, đến chiều thì mệt lả nên ngủ thiếp đi trên sofa.

Lúc thức dậy thì cũng đã gần tối rồi, đồng hồ trong phòng chỉ 7 giờ, trên tivi cũng bắt đầu phát sóng các tin tức trong ngày.

Diệp Kính Văn lấy điện thoại gọi cho Lâm Vi.

“Lâm Vi, sắp tới chưa?”

Bên kia im lặng hồi lâu, giọng nói có vẻ lúng túng “Xin lỗi Kính Văn, đột nhiên có chút việc gấp...”

Diệp Kính Văn chỉ thấy toàn thân lạnh ngắt, lạnh lòng cười với điện thoại.

“Chuyện gì mà gấp?”

“Một người bạn gặp chuyện, bây giờ tôi phải...”

Hình như cậu ấy đang ngồi trên taxi, có thể nghe được tiếng nhạc êm ái âm vang.

“Kính Văn, xin lỗi, tôi sẽ giải quyết mọi chuyện thật nhanh rồi chạy qua...”

“Tôi chờ anh đến 11 giờ”

Diệp Kính Văn nói xong thì cúp điện thoại.

Thời gian chậm chậm trôi qua.

Diệp Kính Văn mặt không cảm xúc ngồi xem những cặp tình nhân đang anh anh em em trên tivi, quan sát cây kim đồng hồ chuyển động.

Chín giờ

Mười giờ

Mười một giờ...

Cậu ấy không tới, ngay cả một cuộc gọi cũng không có.

Diệp Kính Văn nhếch miệng cười lạnh lùng, nếu như mình là con gái thì có lẽ lúc này nên khóc một trận cho đã.

Không sai, cậu ấy vẫn không thay đổi chút nào, xem bạn bè còn quan trọng hơn người yêu, vì không muốn làm cậu ấy tổn thương nên mình luôn bao dung nhẫn nhịn.

Nhưng cậu ấy cho đến giờ vẫn không nghĩ cho tình cảm của mình.

Khi còn bé, cha mẹ làm việc bận rộn, anh hai cũng làm việc, anh ba cả ngày ham mê tửu sắc, chỉ một mình mình trong căn phòng rộng lớn.

Huấn luyện viên rất nghiêm khắc, mỗi khi chân đau muốn rụng rời vẫn cắn răng kiên trì đứng dậy.

Dần dần yêu khiêu vũ, thích nhốt mình trong phòng cả ngày tự do nhảy nhót.

Vốn nghĩ rằng cuộc sống sẽ cô độc như vậy đến già.

Cô độc đến già.

Nhưng rồi một ngày Lâm Vi đột nhiên chen chân vào thế giới này.

Nụ cười ấm áp của cậu ấy, giọng nói bình thản của cậu ấy, đôi khi còn là một người gian xảo....

Điều khiến mình không tự chủ được mà chú ý quan tâm.

Nhưng mình là gì trong thế giới của cậu ấy? Công cụ để thử nghiệm tình yêu? Thằng nhóc để thi thoảng rảnh rỗi mới nhớ đến?

Bạn hữu gặp chuyện liền không thêm giữ lời hứa với mình.

Từ nhỏ đến lớn chỉ đón sinh nhật một mình, lần này chỉ hy vọng có cậu ấy bên cạnh, mà cậu ấy lại ném mình qua một bên mà đi lo cho đám bạn bè khốn kiếp?

Diệp Kính Văn chỉ cảm thấy lòng mỗi lúc một lạnh, mỗi lúc một thất vọng.

Thật muốn dùng sức bóp nát trái tim để xem nó vấn đề gì.

Thực ra có thể dùng chút thủ đoạn để đoạt lấy cậu ấy, nhưng chỉ vì quá yêu nên không muốn cậu ấy khổ sở, nên vẫn phải bao dung nhẫn nhịn.

Còn anh thì sao hả Lâm Vi? Dem tình yêu của tôi để giết chết tôi là điều anh muốn sao?

Kim đồng hồ chỉ 11 giờ rưỡi, điện thoại đột nhiên vang lên.

Diệp Kính Văn nhìn người gọi tới, thở dài thật dài.

“Kính Văn, sinh nhật vui vẻ, hy vọng chúc vẫn chưa trễ” Đã lâu chưa nghe giọng anh hai, bây giờ lại gọi điện tới bỗng cảm thấy thật xa lạ.

“Cảm ơn anh” Diệp Kính Văn khách sáo nói.

“Tặng cậu một cái đồng hồ đeo tay, còn thích gì nữa thì cứ bảo anh. Được rồi, anh cúp máy đây, bảo trọng nhé”

“Vâng, cảm ơn anh”

Anh em nhà họ chính là mối quan hệ xa lạ lúng túng thế này.

“Con trai, sinh nhật vui vẻ! Không biết con thích cái gì, mẹ chuyển cho con ít tiền, thích cái gì thì cứ mua a”

Giọng nói của mẹ vẫn âm vang như những nốt nhạc, mỗi từ mỗi tiếng đều rất trong trẻo.

“Con biết rồi”

“Còn nữa nha, anh ba về nước mẹ có gửi nó một bộ đồ vest màu trắng rất đẹp nha, con mặc vào đảm bảo sẽ rất đẹp trai”

“Ngày mai nhất định phải chụp hình gửi cho mẹ xem”

“Dạ, con biết, cảm ơn mẹ”

Thở dài cúp điện thoại.

Điện thoại cứ reo lên thật lâu, lại là một đồng tin nhắn chúc mừng.

Nhưng người mong đợi nhất vẫn chưa thấy mặt mũi đâu.

Thực ra chỉ cần cậu ấy nhắn một tin giải thích một chút, ví dụ như nói người bạn kia gặp chuyện cấp bách, nói Kính Văn sinh nhật vui vẻ, nói xin lỗi vì đã thất hẹn, sang năm sẽ cùng nhau đón...

Mình cũng sẽ tìm một lí do để tha thứ.

Đáng tiếc Lâm Vi không làm vậy.

Diệp Kính Văn thở dài. Dem bánh sinh nhật và nến ném hết vào thùng rác, sau đó vào phòng ngủ.

Điện thoại lại reo vang lần nữa.

“Alo” Diệp Kính Văn khó chịu, tên anh ba hằng năm cứ phải canh đúng 12 giờ mới gọi điện qua chúc, hẳn thật là...

“Em trai, sinh nhật vui vẻ nha~” Diệp Kính Huy có vẻ đang rất vui “Năm nay anh ba chuẩn bị cho em một món quà vô cùng vô cùng đặc biệt, sinh nhật tuổi trưởng thành nhất định phải trải qua đặc biệt một chút mới phải có đúng không?”

“Ừ cảm ơn anh. Em muốn đi ngủ”

“Ừ, em trai cố gắng lên, để trở thành một người đàn ông chân chính”

Nói xong cười rất buồn nôn rồi cúp máy.

Diệp Kính Văn bỗng có một linh cảm rất xấu, quả nhiên chuông cửa vừa lúc vang lên.

Chạy như bay ra mở cửa.

“Chúc anh vui, đây là quà sinh nhật của anh, kí nhận giúp tôi”

Diệp Kính Văn liếc nhìn cái hộp thật to, sau đó kí nhận rồi chuyển hộp vào phòng.

Thấp thỏm mở hộp ra, Diệp Kính Văn lập tức hóa đá.

Lâm Vi...

Trên người chỉ trùm một cái khăn tắm mỏng dính, hai tay bị trói ra sau lưng, hai chân thon dài lộ hết ra ngoài khiến người ta ham muốn.

“Anh...” Diệp Kính Văn khiếp sợ nhìn Lâm Vi.

Nghe được giọng nói, cơ thể Lâm Vi đột nhiên run rẩy co rúc lại.

“Đừng đụng vào tôi... Cút ngay....”

Giọng nói khàn khàn, có vẻ tử thần, lông mi bất an rung động, hai chân cũng khép chặt lại, bởi vì giấy giữa nên áo ngủ tuột xuống, hai chân trắng nõn lộ ra nhiều hơn.

“Lâm Vi, anh sao vậy?” Diệp Kính Văn tỉnh táo lại, nhẹ nhàng ôm Lâm Vi ra ngoài.

Lâm Vi mở to mắt, mơ hồ thấy cái bóng Diệp Kính Văn.

“Kính Văn? Là cậu sao?” Cảm nhận được hơi thở của đối phương, Lâm Vi mới bình tĩnh lại, ngoan ngoãn nằm yên trong ngực của Diệp Kính Văn để hắn bế lên giường trong phòng ngủ.

Bởi vì giằng co lôi kéo mà áo ngủ tuột hết xuống.

Lâm Vi nằm trên giường, hai tay siết chặt ga giường, hai chân thon dài siết chặt, hô hấp dần dần rối loạn.

“Tên khốn Diệp Kính Huy này...” Diệp Kính Văn trầm mắng trong lòng, gọi điện cho anh hắn nhưng đối phương đã tắt máy rồi.

Nhìn Lâm Vi thế này chắc là bị tiêm thuốc rồi.

“Lâm Vi, thấy tôi không? Tôi là Kính Văn đây” Diệp Kính Văn sát qua dịu dàng ôm Lâm Vi.

“Tôi biết là cậu, Kính Văn...” Lâm Vi có lẽ đã bình tĩnh lại, nhẹ nhàng tựa vào ngực Diệp Kính Văn “Người tôi khó chịu quá...Có chuyện gì vậy?”

Tên anh ba biến thái của tôi dùng đồ SM trên cơ thể anh...

Diệp Kính Văn thở dài, đau lòng hôn lên trán Lâm Vi.

“Lâm Vi, có thể giao anh cho tôi không?”

Lâm Vi ngẩn người một lát mới hiểu ngụ ý của đối phương, bắt đầu liều mạng giãy giụa.

“Không được...”

Diệp Kính Văn mặt mày u ám “Anh chịu nổi sao?”

Lâm Vi gật đầu một cái rồi chui vào chăn.

Được tính phát tán khiến toàn thân Lâm Vi đỏ hồng xinh đẹp, toàn bộ máu trong người dồn thẳng xuống hạ thân, thân thể vừa nóng vừa nhột, vừa giống như bị nung nóng trong lò lửa, lại vừa giống bị hàng vạn con kiến gặm cắn...

Rất khó chịu, toàn thân như bốc cháy đến điên rồi.

Lâm Vi lật tới lật lui, hạ thân đã cứng rắn đến phát đau, nhưng tay bị trói lại nên chỉ có thể trượt lên trượt xuống ma sát với ga giường.

Không kéo dài được bao lâu...

Mồ hôi túa đầy khắp người, hạ thân sưng đến phát đau nhưng không thể dùng tay giải quyết, hô hấp càng lúc càng dồn dập, thật là nhớ...Thật là nhớ những khi Diệp Kính Văn dùng tay chạm vào nơi đó, nhẹ nhàng chạm vào một chút là đủ rồi.

Nhưng ... Tại sao hắn không quan tâm không giúp đỡ. Tại sao ngồi bên cạnh mà không chú ý đến mình?

Lâm Vi rất khổ sở, không hiểu sao lại bị một đám người trói lại đem đi, lúc tỉnh dậy chỉ thấy mình đang nằm tại một căn phòng tối om, trên tường treo rất nhiều hình cụ đáng sợ.

Có một chàng trai nhìn mình cười dịu dàng rồi tiêm vào mình thứ chất lỏng màu xanh lam...

Lúc ấy thật sợ hãi, cứ tưởng gặp phải bọn tội phạm, họ còn lột quần áo rồi lấy khăn bọc mình lại nhét vào hộp.

Sợ càng thêm sợ, lúc đánh không lại bọn chúng, bị ghì xuống đất lại nghĩ tới Diệp Kính Văn, nghĩ nếu mình cứ thế mà chết thì hắn sẽ thế nào?

Từ từ mất ý thức, tỉnh dậy thì đã tới chỗ này.

Lâm Vi lật người nhìn Diệp Kính Văn, chăn cũng bị đá sang một bên.

Chỗ đó đã đứng lên đến như vậy, rõ ràng như vậy...

Rõ ràng nhìn thấy mình tại sao không giúp mình? Tay của mình cũng không cử động được....

Tại sao không để ý đến mình? Hắn sao vậy?

“Kính Văn...” Đẹp tự ái qua một bên, không chút xấu hổ dùng giọng nỉ non cầu xin hắn, được tính mảnh liệt cầu xé lâm Vi đến điên rồi.

Nhưng Diệp Kính Văn vẫn không động đậy.

“Anh không muốn, tôi sẽ không chạm vào anh, tôi không muốn thấy anh hối hận” Khẩu khí của Diệp Kính Văn rất cứng rắn.

Lâm Vi lại lật người áp sát vào ga giường, hai chân như người chết đuối đá tứ tung, hai tay bị trói đến đỏ bừng.

Nhích lại gần Diệp Kính Văn, tay không thể cử động, chỉ còn hai di chuyển, trườn vào lòng Diệp Kính Văn.

“Kính Văn...” Mặt Lâm Vi đỏ bừng, lời nói xấu hổ như vậy cũng thốt ra rồi, được tính càng lúc càng mạnh, cơ thể bị thiêu đốt đến xương...

Đầu Lâm Vi hơi cúi xuống, dùng răng kéo quần áo Diệp Kính Văn, hy vọng vén lên lửa dục của hắn...

Diệp Kính Văn cứng đờ người, nhẹ nhàng đẩy Lâm Vi ra.

Lâm vi sưng sốt.

Tại sao...

Lại trở thành như vậy?

Bị tình dục che mờ ý thức, Lâm Vi như người chết đuối không ngừng hít thở, cơ thể muốn tới gần Diệp Kính Văn lại bị hắt trước sau từ chối, đụng vào cũng không được.

Lâm Vi như người điên ở trên giường lăn qua lăn lại, trong miệng phát ra những tiếng rên rỉ làm người ta phải xấu hổ, khiến Lâm Vi cảm thấy thật khổ tâm.

Tại sao lại biến thành cái bộ dạng như vậy, tại sao không kiềm chế được mà làm ra cái tư thế xấu hổ đó trước mặt hắn, còn nói những lời dâm dăng như vậy?

Đây là Lâm Vi sao?

Ánh mắt dần dần ươn ướt, khuôn mặt lạnh lùng của Diệp Kính Văn cũng trở nên mơ hồ, Lâm Vi cảm thấy mình sắp nổ tung.

Nhìn Lâm Vi toàn thân trần truồng, nằm trên giường cợt cợt lui, Diệp Kính Văn đã sớm bị lửa dục đốt thân, chỉ dựa vào chút lí trí cuối cùng mới có thể ép bản thân vượt qua.

Hết lần này đến lần khác người kia còn không biết đang đùa với lửa! Ở trên người mình nhích tới nhích lui.

Kích thích mình như vậy...Diệp Kính Văn mình có là thánh nhân thì cũng chỉ có một sự nhẫn nại nhất định!

Diệp Kính Văn lạnh lùng nhìn cậu, muốn đứng dậy thì eo lại bị Lâm Vi dùng chân kẹp lại.

“Kính Văn...Khó chịu quá...Giúp tôi”

Giọng nói đứt quãng, tiếng thở dốc dồn dập.

Nói được mấy lời này, mặt Lâm Vi đã đỏ đến mức muốn rỉ máu.

Diệp Kính Văn im lặng một lúc, chỉ còn biết thở dài đẩy nhẹ Lâm Vi xuống giường, sau đó hôn.

Vừa chạm đến đôi môi mềm mại của Lâm Vi, lưỡi cậu liền lập tức chủ động vươn tới, lưỡi hai người quấn quanh một chỗ trong cổ họng mà day dưa.

Sau lưng Lâm Vi một mảng ngọt ngào xâm chiếm.

Muốn....

Muốn nhiều hơn.

Trong cơ thể như có một ngọn đuốc muốn đốt mình thành tro bụi.

Lâm Vi muốn ôm Diệp Kính Văn, tiếc là hai tay bị trói sau lưng, tay lạnh như băng tiếp xúc với thân thể nóng rực, mãnh liệt kích thích từng dây thần kinh của Lâm Vi.

Lâm Vi nằm dưới thân Diệp Kính Văn giãy giụa không thoải mái, dục vọng đứng thẳng không ngừng đâm vào bụng Diệp Kính Văn, chẳng qua chỉ cần nhẹ nhàng chạm vào cơ thể hắn sẽ khiến Lâm Vi có một loại khoái cảm mãnh liệt, từ hạ thân lan khắp toàn thân, rất thoải mái...

Diệp Kính Văn thở dài, đứng dậy đi ra ngoài.

Lâm Vi vốn bị tình dục phủ mờ hai mắt bỗng chốc thanh tỉnh lại.

Tại sao muốn bỏ đi?

Đã đến nước này, tôi cũng vất bỏ tự ái giao mình cho cậu, tại sao còn bỏ đi?

Lâm Vi khó chịu rúc trên giường.

Trước đây cũng đã cự tuyệt hắn như vậy không chỉ một một lần.

Thì ra lúc tình dục kéo đến lại bị cắt đứt lại khó chịu như vậy, không chỉ có cơ thể mà còn cả trái tim nữa.

Lâm Vi vùi đầu vào cái gối mềm mại.

Được rồi, cậu không cần lo, tôi ngủ với cái giường này một tối là được. Dù sao cũng không chết được, để tôi tự sinh tự diệt đi.

Lâm Vi khổ sở suy nghĩ.

Nhưng rất nhanh sau lưng vang lên vài tiếng động, Lâm Vi quay đầu thấy Diệp Kính Văn khẽ cười.

“Tôi giúp anh tháo còng tay, anh như thế này không được thoải mái”

Lâm Vi cắn răng, mới vừa rồi còn nghĩ xấu cho hắn, thật là bi ai...

Dĩ nhiên Lâm Vi không chú ý Diệp Kính Văn một tay cầm chìa khóa, còn tay kia là một bình lớn gel bôi trơn.

“Lâm Vi, đừng có lộn xộn” Diệp Kính Văn dứt lời thì cúi người nhẹ nhàng hôn tinh khí Lâm Vi một cái.

Đã cứng rắn một lúc lâu không được thỏa mãn, vừa được chiều chuộng thì nó tiết ra một chút chất lỏng màu trắng.

Bộ dạng thật đáng thương khiến người ta muốn giày vò.

Diệp Kính Văn khẽ cười đưa nó vào miệng, dùng đôi lưỡi yêu chiều vuốt ve.

Quả nhiên chủ nhân của nó bị kích thích mãnh liệt, toàn thân giật bắn lên, hai tay được Diệp Kính Văn thả ra cũng tự nhiên ôm lấy hắn.

Diệp Kính Văn dùng lưỡi linh hoạt chuyển động, tựa như có thể cảm nhận được mạch máu của nó.

Lâm Vi thở hổn hển từng cơn, hay tay siết chặt đầu Diệp Kính Văn, sợ hắn đau nên dùng ngón tay quần quanh những sợi tóc mềm mượt...

Đầu lưỡi Diệp Kính Văn vờn đuổi Lâm Vi, ngón tay cũng không quên chăm sóc hai tiểu cầu đáng yêu.

“Ừ...”

Thật thoải mái...

“Kính văn...” Gọi tên của đối phương cương không phải là chuyện xấu hổ như tưởng tượng.

Diệp Kính Văn nghe thấy Lâm Vi không tự chủ được ngọt ngào rên rỉ tên mình thì động tác càng mạnh mẽ, đầu lưỡi linh hoạt vuốt ve thứ nóng rực kia.

Liếm rồi thả, nuốt ra nuốt vào khiến Lâm Vi rung rẩy thở dốc từng trận.

Cảm nhận được cậu đã không chịu nổi, Diệp Kính Văn hút một hơi, toàn thân Lâm Vi co quắp, chất lỏng màu trắng đục bắn hết vào miệng Diệp Kính Văn.

Dễ chịu hơn nhiều.

Toàn thân thoải mái như đang nằm trên cỏ đón ánh nắng mặt trời, mệt mỏi không muốn di chuyển.

Lâm vi nằm dài trên giường, cao trào qua đi, tròng mắt cũng sáng tỏ vài phần.

Diệp Kính Văn nhẹ nhàng thổi khí bên tai, giọng nói dịu dàng khiến người ta tan chảy.

“Lâm Vi, anh muốn em”

Nhẹ nhàng liếm tai cậu, Diệp Kính Văn nói ra khát vọng bấy lâu mình chôn giấu trong lòng.

“Được không?”

Mong đợi nhìn Lâm Vi, đôi mắt cậu ấy cũng không còn những khổ sở bài xích, nét cười trong đôi mắt cong cong che đi một tia ngượng ngùng.

“Được...”

Lâm Vi vùi đầu trong hõm vai Diệp Kính Văn, nhẹ nhàng cắn một cái “Được hiệu còn chưa hết...Giúp em giải quyết đi” *dụ thụ quá, chịu hông nổi uhuhu*

Diệp Kính Văn cánh vành tai của cậu, thành công khiến cậu khẽ run rẩy.

Ngón tay trượt từ phần lưng bóng mịn, men theo sóng lưng đi xuống.

Cảm nhận được ngón tay Diệp Kính Văn trượt qua hông tiến đến nơi tư mật, toàn thân Lâm Vi cứng đờ. Không khí có chút lúng túng, ngón tay Diệp Kính Văn đánh một vòng ác liệt xung quanh, thỉnh thoảng nhấn một cái ở trung tâm làm Lâm Vi khẽ rùng mình.

Nhưng cơ thể Lâm Vi vẫn căng cứng.

Diệp Kính Văn vẫn kiên nhẫn, ngón tay tại đó vòng tới vòng lui, lướt mãi vẫn không chịu nhét vào.

Cứ như đang cố ý hành hạ cậu.

Đôi môi nóng bỏng hôn dọc từ cổ Lâm Vi xuống, vừa hôn vừa cắn lưu lại nhiều dấu vết mờ ám.

Được hiệu chưa hết, cơ thể Lâm Vi lại nóng lên, thứ cứng rắn của Diệp Kính Văn vẫn tì trên bụng, dĩ nhiên Lâm Vi cảm nhận được, nhưng mà... cái nơi yếu ớt phái sau kia chỉ mới dùng tay chạm vào thôi đã thấy kì quái như vậy, nếu bị nhét vào có thể chịu được sao?

Nhưng Diệp Kính Văn chậm chạp không chịu vào có lẽ cũng chịu đựng rất cực khổ...

Lâm Vi điều chỉnh tư thế một chút, nhẹ nhàng kẹp hai chân ngang hông Diệp Kính Văn.

“Tiếp tục...”

Diệp Kính Văn cười xấu xa gật đầu, tuyệt quá, giây phút này cuối cùng cũng đến.

Ngón tay nhẹ nhàng len vào ấn hai cái, nặn chút gel bôi trơn từ cái bình bên cạnh.

Lâm Vi thấy gel bôi trơn thì mặt đỏ lên, giấu đầu vào ngực Diệp Kính Văn.

Cảm giác lạnh như băng, nhưng tại nơi đó lại có phần thoải mái.

Ngón tay Diệp Kính Văn khẽ thám hiểm bên trong, cảm nhận được sức nóng từ cậu, nơi trước giờ chưa ai chạm vào mềm mại mà nóng chặt, ngón tay cứ thế chuyển động tùy ý, Diệp Kính Văn cảm thấy thật hài lòng.

Mình là người đầu tiên có thể chạm vào cậu ấy, cậu ấy dám vất bỏ tự ái cố chấp, rõ ràng là cũng yêu mình.

Có lẽ người này tính cách mạnh mẽ, chẳng qua là không biết cách biểu lộ tình cảm thôi.

Diệp Kính Văn tăng thêm một ngón tay, cẩn thận quan sát phản ứng của Lâm Vi, chỉ thấy cậu khẽ nhíu mày chứ không có chút gì là không thoải mái, nhẹ thở hắt ra rồi khuyếch trương bên trong.

Hai ngón tay nhẹ nhàng nới rộng tràng bách, tìm kiếm một điểm nhạy cảm bên trong.

Thân thể Lâm Vi đột ngột run rẩy kịch liệt.

Rồi nhẹ nhàng thở dốc.

“Kính Văn, đừng làm vậy” Mặt Lâm Vi đỏ đến dọa người, nắm lấy cái tay đang làm loạn trong cơ thể mình.

30. Chương 30: H

Diệp Kính Văn dừng lại một chút, nhẹ nhàng cười khẩy.

“Hà? Đừng làm vậy, vậy em bảo phải làm thế nào?”

Ngón trở đột ngột ấn một cái.

“A...” Sự kích thích mãnh liệt khiến Lâm Vi sợ hãi la lên.

Cảm giác đó thực khác thường.

Phía trước được vuốt ve sẽ cảm thấy thư thái, phía sau được vuốt ve cảm giác còn mãnh liệt hơn thế nữa.

Giống như toàn thân bị chích điện, không hẳn là không thoải mái, chỉ là cái cảm giác mãnh liệt đó khiến Lâm Vi bất chợt hoảng sợ.

Vốn không quen với việc thân mật đồng tính, nhưng có thật là vậy không?

Nhưng Diệp Kính Văn đã chớp lấy thời cơ không cho Lâm Vi có cơ hội do dự, dùng vật đã sớm căng cứng của hắn đặt trước huyệt từ từ ấn vào.

Cảm thấy vật cứng rắn sau huyệt, Lâm Vi hít sâu một hơi, nắm chặt bả vai Diệp Kính Văn.

Không bị mạnh mẽ tiến vào như đã nghĩ

Ngược lại rất kiên nhẫn, nhẹ nhàng nhích từng chút một.

Vật cứng rắn nóng đến dọa người từng tắc một tiến vào bên trong.

Cảm giác đau đớn cũng từng chlút một lan khắp cơ thể.

Thân thể của mình giống như từ từ bị hắn nuốt chửng, chậm chạp mà bá đạo đẩy vào...

“Nhẹ một chút....” Lâm Vi nhẹ nói.

“Rất nhẹ này” Diệp Kính Văn bật cười, sau đó dùng chút lực tiến thẳng vào cơ thể Lâm Vi.

“A....”

Lâm Vi hét thảm một tiếng, cơn đau nhức từ huyệt sau truyền lại khiến da thịt co rúc, cậu giãy giụa eo muốn đuổi vật đáng sợ kia đi.

Nhưng hậu quả lại càng nghiêm trọng, vì giãy giụa mà vật kia như lưỡi kiếm muốn tách cậu ra làm hai mảnh.

Vừa tiến vào đã chuyển động, đau đớn lan rộng khắp cơ thể, bên trong giống như bị xé rách, Lâm Vi đau đến phát điên, trên trán toát một tầng mồ hôi lạnh.

Diệp Kính Văn thở hắt ra, người này lúc lên giường thật làm người ta vừa yêu vừa giận, làm như vậy chẳng lẽ muốn mình làm thái giám à!

Chỉ biết vuốt ve sau lưng, tặng cậu một nụ hôn ngọt ngào, Diệp Kính Văn ghé vào tai cậu thì thầm.

“Thả lỏng một chút Lâm Vi, thả lỏng thân thể đón nhận anh...”

Giọng nói của Diệp Kính Văn rất dịu dàng, Lâm Vi nghe được cũng dần dần bình tĩnh lại, sau đó nằm xuống, thả lỏng dù sao cũng chẳng chết được.

Diệp Kính Văn cười cười, bắt đầu chuyển động.

Lúc đầu chỉ nhẹ nhàng đưa, dần dần biến thành mãnh liệt tiến công.

Lâm Vi cắn chặt răng không muốn phát ra những âm thanh xấu hổ, nhưng Diệp Kính Văn cứ ác liệt kích thích vào điểm nhạy cảm bên trong, tiến tiền lùi lùi, khi cậu vừa cảm thấy trống rỗng khó chịu thì hắn lại lập tức đâm vào lấp đầy chỗ trống.

Vừa thỏa mãn được một chút thì lại cố ý rút ra, sau đó lại tiến vào sâu hơn.

Cả người vì mạnh liệt co rút mà ma sát với ga giường, phía sau lưng cũng trở nên nóng rực như lửa đốt.

Diệp Kính Văn vẫn thừa thỏa mãn, phía sau mãnh liệt tiến công, phía trước còn dùng tay vuốt ve tinh khí đã mềm xuống vì mới phát tiết.

Trước sau đồng loạt tấn công, đau đớn kịch liệt biến thành khoái cảm tột đỉnh, sự ngọt ngào xâm chiếm từng tế bào.

Cứ như vậy Lâm Vi chỉ thấy cơ thể của mình bị hắn nắm trong tay mà giãy vò, lúc thì thoải mái như ở thiên đường, lúc lại khó chịu như ở địa ngục.

Bị hắn bức đến không ngừng phát ra tiếng rên rỉ xấu hổ.

Càng về sau càng sa ngã mà rên thật to, âm thanh đã khàn khàn.

Diệp Kính Văn nhờ tiếng rên rỉ của Lâm Vi mà càng thêm hưng phấn, nâng cả hai chân cậu gác lên bả vai để toàn thân cậu hiện ra trước mắt.

Mình tựa như hoa nở rộ trước mặt hấn, mặc hấn hái xuống....

Có chút xấu hổ nhưng còn có một khoái cảm xa lạ mà mãnh liệt.

Thậm chí cảm thấy hạnh phúc ngọt ngào khi cùng với người mình thích hòa làm một

Thì ra không đáng sợ như tưởng tượng.

Thì ra khi hai người hòa làm một sẽ có cảm giác hạnh phúc như vậy.

Hấn rất bá đạo, trong cơ thể đánh ngang chiếm đoạt nhưng vẫn không mất đi sự dịu dàng, không để mình bị thương.

Eo Diệp Kính Văn quả nhiên qua khiêu vũ nhiều...Cử động nhanh mà không gián đoạn phút nào.

Lâm Vi suy nghĩ miên man lại bị Diệp Kính Văn lấy lý do là không chuyên tâm mà trừng phạt bằng cách hung hăng nhấn vào cái.

Không biết qua bao lâu, Diệp Kính Văn phải đâm thật mạnh mấy cái rồi mới chịu buông ra ngoài.

Thứ chất lỏng nóng bỏng bắn vào nơi sâu nhất, Lâm Vi đỏ mặt, thả hai chân bủn rủn đang gác trên vai hấn xuống.

Làm tình kịch liệt như vậy thật khó tin hấn chưa có kinh nghiệm như hấn nói.

Chính mình lại rên rỉ ngọt ngào như vậy để hấn...kích động.

Vậy còn là Lâm Vi sao?

Nhưng, Diệp Kính Văn hình như rất thích một Lâm Vi như vậy...

“Lâm Vi, có yêu anh không?” Diệp Kính Văn cúi người hôn Lâm Vi, vật kia vẫn chôn trong cơ thể chưa rút ra.

“Có...” Lâm Vi khẽ trả lời, khó khăn nói “Anh...Ra ngoài một chút...”

“Ừ” Diệp Kính Văn cười rồi nhanh chóng lùi ra, cảm giác ma sát với tràng bách khi hấn rời đi càng rõ ràng, còn kéo theo thứ chất lỏng màu trắng.

Lâm Vi quay đầu qua chỗ khác, cảm thấy rất xấu hổ.

Có vẻ được hiệu đã hết, thân thể không còn nóng nữa, ánh mắt cũng thanh tỉnh trở lại.

Diệp Kính Văn trước mặt, trán ướt đầm mồ hôi, bộ dáng sáng láng xuất thần, nhìn càng đẹp trai.

Từng giọt mồ hôi chảy xuống như tỏa sáng, đôi môi mỏng mà hồng nhuận, cái mũi cao, cứ thấy hấn bất chợt biến thành một...người đàn ông hấp dẫn như vậy.

Lâm Vi có chút mê mang, một lúc sau lại bị Diệp Kính Văn bế thốc lên.

Chân hai người giao triển một chỗ, ngồi hôn trên chiếc giường lớn.

Lâm Vi thoáng lúng túng, vừa rồi vì còn chịu ảnh hưởng từ dược hiệu mà đem những gì xấu hổ tự ái ném lên chín tầng mây, còn bây giờ...Trí não rất minh mẫn, ánh sáng trong phòng cũng sáng rực, cùng hấn trần truồng tương đối...

“Chuyên tâm đi” Diệp Kính Văn nhay khẽ vành tai Lâm Vi, sau đó lấy tư thế ôm nhau mà tiến vào lần nữa.

“A....Anh....Anh làm gì?” Lâm Vi khẽ hờn trách, vừa rồi đã biết điều mà lui ra ngoài, bây giờ lại....

“Lần đầu mà, dĩ nhiên hơi kích động một chút” Nói xong còn dùng lực đẩy lên, làm Lâm Vi kêu lên sợ hãi.

“Chúng ta đều trở thành đàn ông rồi, nên làm lại lần nữa cũng không sao phải không?”

Lý lẽ hùng hồn, bộ phận bên trong Lâm Vi cũng bắt đầu lớn lối công thành chiếm đất.

“Ừm...”

Một tia rên rỉ tràn ra từ miệng Lâm Vi rồi nhẹ nhàng vùi đầu vào hõm vai Diệp Kính Văn không phản kháng nữa, hay nói cách khác là căn bản không còn sức để phản kháng nữa.

Được rồi, dù gì cũng đã làm rồi, hai lần có là gì, hấn thích là được rồi..

Với lại, mình cũng có hưởng thụ chút xíu.

Không biết giằng co bao lâu, Lâm Vi có cảm giác hấn sắp nặn trái tim mình ra rồi, cái tư thế ngồi trên người hấn thế này vì có trọng lực mà dường như tiến vào còn sâu hơn, được hiệu đã hết nên tinh thần cũng tỉnh táo hơn, cảm giác lúc này hiện lên sắc nét.

Từng đợt khoái cảm vọt thẳng lên đỉnh đầu, hấn ở trong cơ thể mình va chạm ma sát với tràng bách cũng cảm nhận rất rõ ràng.

Trong không khí còn thoang thoảng mùi hương kì quái, cùng tiếng va chạm dâm mỹ.

Lâm Vi nhẹ nhắm mắt vùi đầu vào vai hấn để hấn chủ động làm tất cả

Kỳ thực cũng không đến nỗi đáng sợ như tưởng tượng.

Lại bắn thêm lần nữa, Lâm Vi đã mệt đến sắp ngất, trượt từ trong lòng Diệp Kính Văn xuống giường thở hổn hển.

Một lúc sau, Diệp Kính Văn lại nắm chân cậu kéo lên bả vai.

“Diệp Kính Văn!! Anh còn làm gì....Ừm...”

Vừa tỉnh mẫn thì hấn lại tiến vào lại làm cả ngày mềm oặt, đôi môi cũng bị hấn dụ dàng mút vào.

Lâm Vi đã không chút sức lực, toàn thân nhũn ra mặc hấn làm trời làm đất.

Tên này sao tinh lực tốt như vậy...

Câu trả lời của hấn là “Hôm nay là sinh nhật anh, làm lần nữa đi”

“Em nợ anh nhiều lần lắm rồi, lo mà trả cho hết đi”

“Khó khăn lắm em mới chịu làm, dĩ nhiên anh muốn kiếm lời chút, đúng không nào?”

“Đổi tư thế khác đi”

“.....”

Chính là những lí do như vậy mà kì kèo cả buổi tối.

Đến khi mặt trời ló dạng, phòng ngủ mới tối đèn.

Lúc tỉnh giấc thì đã trưa rồi, cử động cơ thể mềm oặt một chút mới phát hiện ra một chuyện đáng sợ.

“Anh chôn cái thứ đó trong người em cả tối luôn hả?!!!!!!”

Đối với cơn giận của Lâm Vi, Diệp Kính Văn chỉ cười nhạt.

“Bên trong thoải mái nên không muốn ra a”

Sau khi nói xong thì mặt Lâm Vi lại đỏ ửng.

Đột nhiên thấy câu mình vừa thốt ra thật quá bạo dạn

Trời ạ.

Trải qua tối hôm đó, Lâm Vi giống như đã thay đổi, trước đây cười lên rất ảm áp nhưng vẫn cảm thấy giả tạo, còn bây giờ, vừa thấy cậu cười, Diệp Kính Văn chỉ muốn bay qua hôn vài cái.

Bất quá chỉ được vài giây.

“Tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì?” Lâm Vi trầm mặt bắt đầu chất vấn “Lần đó em uống say không làm gì anh, có đúng không?”

Diệp Kính Văn nhún vai “Đúng vậy”

“Tối hôm qua anh sai người trói em?” Giọng nói càng lạnh hơn.

Diệp Kính Văn nhú mày “Thế thì sao”

“Anh lại dùng cách này, anh ...”

“Dù sao em cũng rất hưởng thụ không phải sao? Huống chi anh đã nói sẽ không chạm vào em, là em dán lấy anh”

Không khí lại trở nên lúng túng.

Lâm Vi cúi đầu không nói tiếng nào, Diệp Kính Văn cũng tựa đầu vào giường không thèm để ý.

Một lúc sau Diệp Kính Văn mới thở dài khẽ nói “Lâm vi, chuyện tối qua em muốn trách anh cũng không phản đối”

Diệp Kính Văn làm bộ mặt lớn lối.

Lâm Vi im lặng một lúc, sau đó cử động cơ thể mềm nhũn nhẹ nhàng dựa vào Diệp Kính Văn.

“Diệp Kính Văn, anh dùng cách này em không thích”

“Vậy em dựa vào đây làm gì?” Diệp Kính Văn cười xấu xa, thuận tay ôm Lâm vi hôn lên trán cậu “Không phải tối hôm qua em rất hưởng thụ sao?”

Lâm Vi nhú mày “Em bị hạ độc, được tính che mờ lý trí”

“Sau đó không phải đã tỉnh rồi sao? Vẫn rất hưởng thụ nha”

“Được rồi, không nói vấn đề này nữa” Lâm vi nhẹ nhàng nhắm mắt lại “Tối hôm qua trên đường đến bệnh viện, em bị người lạ tổng lên xe, em rất sợ, cứ tưởng gặp phải bọn tội phạm”

Diệp Kính Văn dịch người một chút để Lâm Vi tựa vào cho thoải mái.

“Việc làm của anh là phạm pháp Diệp Kính Văn, không thấy thủ đoạn này rất đê tiện sao?” Mặt Lâm Vi nhìn không rõ cảm xúc, lông mi nhẹ nhàng đung đưa.

Diệp kính Văn khẽ vuốt vai cậu “Xin lỗi Lâm Vi, anh xin lỗi”

“Sau này đừng chơi cái trò đáng sợ này nữa” Lâm vi nhàn nhạt cười “em sẽ học cách thích ứng anh, dù sao tình yêu không phải chỉ nói bằng miệng là đủ, em cũng không thanh cao gì”

Diệp Kính Văn thở dài, nhẹ nhàng hôn môi đối phương “Đừng nghĩ anh háo sắc như vậy chứ? Anh chỉ muốn em, chỉ muốn biết em có yêu anh không”

“Chỉ cần em quan tâm đến anh nhiều một chút, để ý nhiều một chút, anh đã rất thỏa mãn rồi, có lên giường hay không cũng chẳng quan trọng”

Lâm Vi cười cười “Không quan trọng à, vậy sau này khỏi làm đi”

“Không phải vậy đâu Lâm Vi, cái này khó giữ lời lắm” Diệp Kính Văn chỉ xuống thứ cứng rắn dưới bụng.

Lâm Vi lạnh lùng liếc nhìn cái vật cứng rắn kia “Còn bảo là không háo sắc?”

“Được rồi, anh háo sắc, nhưng chỉ háo sắc em thôi”

Nói xong lại đẩy Lâm Vi xuống giường. ?

Hai người ở trên giường lăn mấy vòng, lát sau Diệp Kính Văn nằm trên giường kéo Lâm Vi lên người.

“Tối hôm qua trúng độc không phản kháng được, không có nghĩa là sau này....Ừm...”

Nụ hôn êm ái ngọt ngào không chút sắc dục, chỉ là áp môi vào nhau, đầu lưỡi nhẹ nhàng tiếp xúc dây dưa, giống như chứng minh đây là điều tất yếu.

Sau nụ hôn dài, hai người nhìn nhau, mặt gần đến mức nhìn thấy mình trong mắt đối phương.

Loại cảm giác này rất tốt.

Lâm vi cười nhạt, lật mình nằm bên cạnh Diệp Kính Văn, nhẹ nhàng đan tay vào tay hắn.

“Lâm Vi, anh muốn nói cho em một chuyện”

“Nói”

“Tối hôm qua là anh ba anh quấy rối, anh đã nói trước hắn là tên biến thái, hắn thích SM, em biết SM là gì không?”

Lâm Vi lắc đầu.

“Nghĩa là thích ngược đãi”

Lâm Vi tròn mắt “Thích ngược đãi...?”

“Em đừng sợ, anh không có sở thích biến thái đó” Diệp Kính Văn buồn cười hôn hai mắt mở to của Lâm Vi “Là anh ba đã trối em lại tặng cho anh, bảo là quà mừng ngày trưởng thành”

“Cái người cười rất quái dị đêm qua thì ra là anh ba anh?” Lâm Vi hít một hơi “Anh nói với anh ta về quan hệ của chúng ta?”

“Không có” Diệp Kính Văn thở dài ủy khuất nói “Mấy ngày em không để ý đến anh đó, anh nằm mơ gọi tên em thì hắn nghe được”

Lâm Vi an ủi nắm tay Diệp Kính Văn “Mặc dù em thích anh, nhưng anh ba anh...em không dám nhận xét”

“Được” Diệp Kính Văn cười rất khoái trá.

“Anh khó chịu không?” Lâm Vi đột nhiên hỏi.

“Khó chịu gì?”

“Mấy thứ trên người đó, anh đỡ em đi tắm một chút, em kiệt sức rồi” Lâm Vi chỉ biết liếc một cái.

Tối hôm qua bị hắn hành hạ suốt đêm, toàn thân cứ như bị xe cán qua, vừa đau vừa mệt.

Diệp Kính Văn hiểu ra cười cười, bế Lâm Vi vào phòng tắm, Lâm Vi cảm thấy hơi xấu hổ vì bị hắn bế nhưng chẳng có sức mà phản kháng.

Lại nói, lúc đi thứ kia chảy xuống đùi càng thêm lúng túng.

Hai người ở trong phòng tắm cẩn thận chà rửa xong, Diệp Kính Văn lại bế Lâm Vi vào phòng ngủ.

Những vết tích trên ga giường lại một lần nữa làm Lâm Vi lúng túng đỏ mặt.

Tên Diệp Kính Văn này, thứ mình thấy sau đêm say rượu đều do hắn bày trí phải không.

Mình say đến như vậy lấy sức đâu mà cưỡng bạo hắn, còn làm chảy máu?

Hại mình vì chuyện đó mà đau lòng lâu như vậy, đúng là đồ quỷ kế đa đoan.

“Lâm Vi, đừng nghiêng răng nghiêng lợi như vậy, trước đây anh lừa em, anh dập đầu xin lỗi” Diệp Kính Văn mỉm cười ấn Lâm vi xuống, vì quá mệt mỏi nên vừa nằm xuống là ngủ thiếp đi.

Điện thoại rung lên.

“Em trai, chịu dậy rồi sao?” Giọng nói cộc nhễ của Diệp Kính Huy truyền lại, Diệp Kính Văn sầm mặt, tiện tay lấy khăn tắm quấn quanh hông rồi ra khỏi phòng ngủ

“Rốt cuộc anh có ý gì?” Giọng nói Diệp Kính Văn lạnh đến dọa người.

“Ha ha, thằng nhóc này, bây giờ làm người lớn rồi sao vẫn không hiểu chuyện như vậy” Diệp Kính Huy thở dài “Sao rồi, tối hôm qua chơi vui không? Đồ anh tiêm cho thằng nhóc của em là đồ chỉ có MB cao cấp mới được dùng nha, anh ba khó khăn lắm mới mua được một hộp, không chút keo kiệt tiêm cho cậu ấy ba liều...”

“Câm miệng!” Diệp Kính Văn tức giận “Em đã nói anh bao nhiêu lần rồi, chuyện của em không cần anh quan tâm, em rất nghiêm túc với cậu ấy, sao anh dám dùng đồ dành cho MB trên người cậu ấy?”

“Ai? KHÔNG tốt sao, dù gì chúng ta chỉ cần kết quả không quan trọng quá trình, không phải em muốn được bù đắp sao? Được tiện nghi còn giả bộ, qua cầu rút ván hả?”

“Em ghét anh nhúng tay vào chuyện của em”

“Em trai, em biết hai chất hóa học không chịu phản ứng thì ta nên làm gì không? Phải thêm chất xúc tác, chứ không phải để nó ăn mòn nhau, hiểu không?”

“Hiểu, tiếc là anh không phải thêm chất xúc tác, anh tưới một thùng dầu”

“Aaaaaa, dù gì em vẫn là được lợi còn giả bộ, chết còn để ý mặt mũi là ngu ngốc. Đúng rồi, chiều anh đưa bộ âu phục của mẹ tới cho em”

“Cậu ấy là người em yêu, hy vọng anh tôn trọng cậu ấy. Nếu như không muốn huynh đệ tương tàn thì đừng làm vậy với cậu ấy” Diệp Kính Văn dừng một chút rồi cười nói “Còn nữa, gel bôi trơn của anh rất tốt, nhớ mang một hộp”

“Biết rồi, muốn thêm BCS không?”

“Tự mình ăn đi” Diệp Kính Văn hừ lạnh một cái ngắt điện thoại.

31. Chương 31: Lâm Vi Rất Gian Xảo

Lâm Vi mơ màng tỉnh dậy vì nghe tiếng động bên ngoài.

Dụi dụi đôi mắt ngái ngủ nhưng không tìm thấy quần áo nên đành ngồi bất động trên giường nghe tiếng cãi vã bên ngoài.

“Đi xin lỗi cậu ấy!”

“Như vậy sao được, anh không xuống nước đâu, nói gì thì nói anh vẫn là anh ba cậu, với lại không phải anh giúp hai đứa rất nhiều sao, hai người chơi đùa vui vẻ cả đêm, hôm sau liền quên ngay người bắt cầu là anh đây?”

“Anh làm cậu ấy sợ”

“Không có a, cậu ta rất mạnh, phản kháng rất quyết liệt, đập phá hết đồ của anh, còn đánh anh một cái, bây giờ bụng anh vẫn còn đau này, ại yêu đau chết mất...”

Lâm Vi trèm chân lại rồi nhẹ nhàng đẩy cửa ra ngoài.

“Kính Văn, sao vậy?”

Diệp Kính Huy ngồi trên sofa thú vị nhìn Lâm Vi, ánh mắt hần bắn trên những vết hồng ngân còn in trên cổ cậu.

“Lâm Vi phải không, chào cậu, tôi là anh ba của Diệp Kính Văn. Chúng ta đã từng gặp nhau” Diệp Kính Huy khẽ cười, giơ cái ly về phía Lâm Vi.

Lâm Vi nhìn Diệp Kính Văn, đây là tên anh trai biến thái mà hần nói sao?

Diệp Kính Văn gật đầu.

“Đúng rồi, em tôi bảo tôi đi xin lỗi cậu” Lại nâng cái ly lên uống café.

“Tôi nhận lời xin lỗi, nhưng vì phép lịch sự” Giọng nói Lâm Vi cũng bất ty bất kháng.

“Cũng đúng” Diệp Kính Huy dịu dàng cười cười “Gọi một tiếng anh ba xem”

Lâm Vi cười cười không nói, Diệp Kính Văn liếc anh hắn một cái rồi chuyển qua nói chuyện dịu dàng với Lâm Vi.

“Lâm Vi đói bụng không? Anh dẫn em đi ăn”

“Được”

“Ai, tiểu tử ngốc, khẳng định Lâm Vi nhúc nhích còn không được, nói gì đến đi ăn cơm...Ha ha, tiểu tử không am hiểu” Diệp Kính Văn cười trừ.

Mặt Lâm Vi đỏ lên, không biết nên tiếp tục đứng hay ngất luôn mới tốt.

Nhà họ Diệp ai cũng thẳng thắn vậy sao.

“Gọi người giao đi, anh cũng không muốn đi” Diệp Kính Huy nói xong thì móc điện thoại gọi người giao hàng.

Lâm Vi và Diệp Kính Văn nhìn nhau chỉ biết lắc đầu.

Tìm cho Lâm Vi một bộ quần áo, Diệp Kính Văn cũng thuận tay đem quà trong tủ quần áo ra.

“Mở ra xem đi” Diệp Kính Văn cười rất dịu dàng “Vốn là quà sinh nhật của em”

“Ừ”

Lâm Vi mở hộp ra, đập vào mắt là cái quần lót màu trắng...

“Đây là...” Một bộ quần áo màu trắng là đủ rồi, đến quần lót và vớ cũng mua sao?

“Anh muốn em từ đầu đến chân đều thuộc về anh a” Diệp Kính Văn cười cười, cố ý dùng ngón tay miết nhẹ vết hôn trên cổ Lâm Vi.

“Nha, quần áo rất vừa vặn” Diệp Kính Huy lại từ đâu chui ra “Tặng người ta quần áo là ý muốn có ngày sẽ đích thân cởi ra đó”

“Ha ha, quần lót mà cũng tặng, không hổ là em trai anh”

“Đừng khiến người ta ghét anh thêm được không?” Diệp Kính Văn đuổi anh trai ra ngoài.

Lâm Vi ngồi trên sofa sờ sờ chất liệu rất tốt của quần lót, khẽ cười.

Sao lại đi yêu một người kỳ quái như thế này.

Thôi thì, so với anh ba, hắn đã tốt hơn nhiều lắm rồi.

Sau chuyện đó, mối quan hệ giữa hai người đã có sự biến hóa.

Lâm Vi hình như vẫn trốn tránh Diệp Kính Văn, vừa nói muốn gặp thì đã lấy đủ lí do để từ chối.

Nhưng ngày nào cũng nhắn tin gọi điện.

“Kính Văn, nghe nói anh sắp thi giữa kì?” Em có chút tài liệu, anh có cần không?”

“Tốt lắm, anh đến lấy”

“Em để trước cửa, anh xuống lấy đi”

Chính là vậy, rõ ràng là quan tâm nhưng vẫn tránh gặp trực tiếp.

Mỗi khi Diệp Kính Văn hung hỏ tìm đến kí túc xá cầu Lâm Vi thì cậu vẫn không thấy mặt.

Hết bạn bè lại bảo bận việc, chẳng biết bận cái gì.

Diệp Kính Văn vào qq của Hội học sinh hỏi các Bộ trưởng, Hội học sinh gần đây cũng không có hoạt động gì.

Diệp Kính Văn suy nghĩ một chút, có lẽ anh ba làm vậy nên cậu ấy không thoải mái, có lẽ giữa hai người đột nhiên phát sinh quan hệ thân mật nên cậu ấy không dám gặp mặt.

Do bận, do ngược?

Nếu cậu ấy không muốn gặp thì chiều vậy.

Ai bảo đêm đó mây quá độc ác làm mộng người ta đau suốt một tuần làm chi.

Diệp Kính Văn thở dài nhắn tin cho Lâm Vi.

“Trong đầu có mười hai dây thần kinh muốn lấy cái nào thì chọn đi?”

Tên này nhất định là cố ý, Lâm Vi thở dài “Mười hai dây thần kinh trong đầu anh không hoàn chỉnh phải không?”

“Em cứ nói đi. Anh thiếu mấy cái?”

“Anh không thiếu, chỉ là gán nhầm vị trí”

“Hôm nay người ta bàn về bệnh phù não, rất có hứng thú, em hình dung thế nào?”

“Ừ, giống bị con chuột gặm nhấm, rất dễ chết”

“Con chuột gặm nhấm là gì?”

“Anh để bánh bao trong phòng ngủ cho chuột cắn thử đi”

“Phòng anh không có chuột”

“Vậy anh tự cắn đi”

Diệp Kính Văn cười.

Thế này cũng không tệ, Lâm Vi còn biết nói giỡn, so với sự lạnh nhạt trước kia thì tốt hơn nhiều.

Cầm một cái bánh bao hung hăng cắn một cái, nhìn dấu răng in trên bánh tâm tình cũng tốt hơn nhiều.

Buổi trưa hôm sau, Diệp Kính Văn hết tiết thì gọi điện cho Lâm Vi.

“Gần đây bận nhiều việc lắm hả?”

“Ừ, thi cử liên tiếp, làm khảo sát tinh thần cho thai phụ, còn nhiều việc trong Hội học sinh nữa”

Diệp Kính Văn im lặng một chút “Được rồi, em chuyên tâm vào cuộc thi đi, hôm khác sẽ đi tìm em”

Tình huống bây giờ không tốt cũng không xấu. Không muốn trói buộc cậu ấy quá nhiều, nhưng sao cứ muốn gạt mình?

Diệp Kính Văn khó hiểu.

Ngay người cả tiết hôm đó, sáng sớm Hàn Dương đã chạy đi mua một bó hoa hồng chuẩn bị tỏ tình.

Diệp Kính Văn nằm trong phòng quan sát hẳn “Hàn Dương, tại sao cậu cứ nhất định chọn ngày này để tỏ tình?”

Hàn Dương gãi gãi cái ót, then thùng nói “Bởi vì hôm nay là sinh nhật chị ấy”

“À”

Diệp Kính Văn cười thâm thúy, khiến cậu ta ngu người cả ngày bà chị Ôn Đình quả nhiên cao tay.

Tuy nhiên, không ngờ rằng Lâm Vi lại chủ động hẹn Diệp Kính Văn ra ngoài.

Nguyên nhân cũng là sinh nhật Ôn Đình.

Diệp Kính Văn nói muốn đi mua quà cùng Lâm Vi, Lâm Vi cũng đồng ý, hai người đi dạo khắp phố, Diệp Kính Văn vỗ đầu một con gấu bông thật lớn, sau đó nhắc lên.

Lâm Vi cau mày “Cô ấy không thích mấy thứ này...”

“Không sao a, gấu bông vừa to vừa mềm, có thể làm bao cát để chị ta luyện quyền cước, lúc buồn bực thì trút lên đầu nó, quá tiện lợi”

Lâm Vi bật cười, quả nhiên cách suy nghĩ của Diệp Kính Văn rất khác người

Hai người xách theo con gấu bông thật to tới phòng KTV gần trường, Chu Phóng đang ngồi đây, Hàn Dương dĩ nhiên cũng có mặt.

“Bà chị sinh nhật vui vẻ” Diệp Kính Văn cười rất chói mắt, đem gấu bông nhét vào lòng Ôn Đình “Tặng chị bao cát này”

Ôn Đình lạnh lùng cảm ơn, lại lạnh lùng nhìn b1o hoa hồng trong t ay Hàn Dương và kính mát trong tay Chu Phóng.

Sau đó vỗ vỗ đầu gấu bông.

Chu Phóng ở bên cạnh nhìn Diệp Kính Văn, cười rất lưu manh, sắp qua nói nhỏ vào tai Diệp Kính Văn “Hình như cậu có gì thay đổi, nhìn đàn ông quá nha”

Diệp Kính Văn cười cười, cộng ly với Chu Phóng “Anh cũng thay đổi, gầy đi nha”

Chu Phóng xụ mặt “Bây giờ cứ nghe chữ gầy này là lại nhức đầu”

Diệp Kính Văn cười khẩy “Ý là ngoài mập trong gầy”

“A, cả ngày bị người ta đem ra bàn tán, gờ Chu Phóng thì tìm ra rất nhiều tin tức, đều là, Chu Phóng là công hay là thụ? Tôi đang rầu muốn chết”

“Anh tìm bạn gái để chứng minh mình là trai thẳng đi”

Chu Phóng than thở “Vấn đề ở đây là tôi không biết mình có thẳng hay không nữa”

Diệp Kính Văn nhún vai “Cái này tôi bó tay”

Lâm Vi tới ngồi bên cạnh Diệp Kính Văn khẽ nói “Anh đừng khích hấn, hấn sẽ hư người mất”.

Diệp Kính Văn cười cười, đưa nửa ly rượu của mình cho Lâm Vi.

Lâm Vi nhúu mày, nhưng vẫn uống sạch.

Từ trước đến giờ chỉ có ba người họ cùng ăn sinh nhật, bây giờ tăng thêm hai người Diệp Kính Văn và Hàn Dương nên không khí trở nên khá khác lạ.

Cơm nước xong, Hàn Dương hẹn Ôn Đình ra ngoài, Chu Phóng cũng về nhà hấn.

Khó có cơ hội tốt như vậy, dĩ nhiên Diệp Kính Văn sẽ không rời Lâm Vi nửa bước.

Ép Lâm Vi vào tường rồi đè ra hôn một phen, đầu lưỡi trong cổ họng điên cuồng xâm chiếm đến đau rát.

Lâm Vi thở hổn hển hưởng thụ nụ hôn kịch liệt, hai tay ôm hông hấn ổn định nhịp tim cuồng loạn vì bị cưỡng hôn.

Một lúc lâu mới tách ra, hai người đều thở không thông.

“Anh làm ơn đừng có lúc nào cũng như con sói đói có được không...”

“Anh thực sự rất đói” Diệp Kính Văn xoa xoa bụng “Vừa rồi ngồi cạnh Chu Phóng anh ăn không vào”

Lâm Vi cười nói “Em cũng không thích bánh ngọt, chúng ta ra ngoài ăn đi”

Nói xong liền dẫn Diệp Kính Văn ra chỗ hai người vẫn thường ăn.

Tìm một chỗ ngồi xuống, Lâm Vi mỉm cười bảo phục vụ “Cho hai phần ma lạt năng”

“Một phần chỉ bỏ ớt không bỏ dấm, phần kia chỉ bỏ dấm không bỏ ớt, bỏ nhiều dấm vào”

Nói xong còn thâm thúy nhìn Diệp Kính Văn một cái.

Diệp Kính Văn nhún vai “Biết anh đang ghen sao?”

“Mỗi lần anh gặp Chu Phóng là sắc mặt là không tốt” Lâm Vi cười nhạt, cầm ly nước uống.

Diệp Kính Văn gạt đầu nắm tay Lâm Vi “Nghĩ thông suốt rồi? Làm sao lại mời anh đi chung?”

“Ừ, gần đây xem nhiều GV, có vài thứ không muốn cũng phải chấp nhận, này đều là hy sinh vì hạnh phúc đi” Lâm Vi nghiêng đầu suy nghĩ một chút, lại nói “Không muốn anh vì mấy chuyện này mà không vui”

“Tiến bộ không ít nha, còn xem GV nữa?” Diệp Kính Văn cười xấu xa.

Lâm Vi lúc này mới phát hiện mình lỡ miệng, đành vội vàng cúi đầu uống trà.

“Em không cần lo lắng, anh sẽ tôn trọng em mà” Diệp Kính Văn nắm tay Lâm Vi như đang trấn an “Anh không phải sợ, đừng sợ”.

“Em gần đây bề bộn nhiều việc, khóa trình đã nhiều còn thêm những rắc rối của Hội học sinh, nên không có nhiều thời gian dành cho anh, sợ anh không hài lòng”.

“Lâm Vi” Diệp Kính Văn khẽ thở dài “Tại sao cứ gạt anh?”

Động tác uống trà của Lâm Vi dừng lại một chút.

“Đừng quên anh cũng là Bộ trưởng bộ văn nghệ, Hội học sinh có bận rộn không chẳng lẽ anh không biết?” Trên mặt Diệp Kính Văn có một chút bi thương “Tại sao có tâm sự gì cũng không nói với anh?”

“Thì cứ liên tiếp, gạt ai đây? Chuẩn đoán thần kinh thai phụ, những thứ này làm gì có trong khóa trình? Dù anh mới học năm nhất, nhưng cũng đâu mù tịt khóa trình của khoa y”

“Em gạt anh, rốt cuộc là tại sao?” Giọng nói Diệp Kính Văn lạnh đi, buông tay ra.

Lâm Vi cúi đầu không nói tiếng nào.

Diệp Kính Văn cũng không nói nữa.

Hai phần ăn trên bàn, một phần cay xé lưỡi, một phần chua nhức răng.

Đáng tiếc đặt trên bàn không ai đụng đến cũng nguội cả đi.

Một lúc sau Lâm Vi mới khẽ thở dài, bình tĩnh nói “Làm người yêu của anh, em chịu áp lực rất lớn”

“Nhưng em nguyện ý vì anh từ bỏ vài thứ”

Diệp Kính Văn im lặng lắng nghe, nghiêm túc nhìn Lâm Vi.

“Lâm Vi, anh và em ở bên nhau giống như không thở nổi”

“Mặc dù vẫn nói đã bỏ ra là có thể không thu hoạch được gì, hai người phải hy sinh như nhau, nếu chỉ có một người cố gắng thì sẽ rất mệt mỏi”

“Về phương diện tình cảm, những thứ khiến em phiền lòng anh cũng đã cố gắng thay đổi. Anh không muốn dùng cách tàn ác để đối đãi em, anh không muốn em tổn thương, em hiểu không?”

“Em hiểu” Lâm Vi cúi đầu nhấp một hớp thang, vì quá cay mà là lưỡi “Em lưỡi giải thích, nhưng cũng muốn cho anh biết, em đang trong thời gian bận rộn để từ chức, hơn nữa cũng muốn suy nghĩ thật tốt về tình cảm của chúng ta. Bao gồm cả xem GV, hiểu rõ về cách thức yêu thương giữa nam giới, em nghĩ mình cũng phải cố gắng một chút”

“Ít nhất, như anh đã từng nói là cho anh cảm nhận được”

Diệp Kính Văn sững sốt, chuyện lớn như vậy lại không nói cho mình, hành động thật xuất quỷ nhập thần.

“Từ chức? Anh cho em nhiều áp lực đến vậy sao?”

“Không riêng gì vấn đề của anh, anh mới vào Hội học sinh mà không biết mâu thuẫn giữa Hội học sinh và Đoàn trường” Lâm Vi khẽ thở dài “Em mệt mỏi chán ghét”

“Lâm Vi, anh không muốn em hy sinh nhiều như vậy. Anh biết em làm Chủ Tịch rất tốt, ai cũng hài lòng”

“Em muốn ở bên anh thật trọn vẹn, Hội học sinh và những thứ khác với em mà nói chỉ là gió thoảng mây bay...” Lâm Vi nhếch miệng cười “Với lại em đã tìm ra một ứng cử viên sáng giá cho chiếc ghế Chủ tịch”

“Ai?”

“Anh”

Hỏi đáp ngắn gọn xong hai người nhìn nhau cười.

Diệp Kính Văn xác định Lâm Vi chính là hồ ly khoác lớp da cừu.

Nhìn cậu ấy cười thật đắc ý.

Cậu ấy từ lúc nào đã thu xếp những việc này tốt như vậy? Chính mình không làm Chủ tịch lui về nhàn hạ ăn cơm, nói hoa mỹ là vì tình yêu, nhưng đúng ra là đem mấy gánh nặng đó đá về phía mình?

Lâm Vi à Lâm Vi, rút cuộc anh nên khóc hay cười đây?

“Mọi thứ đã sắp xếp ổn thỏa, chỉ chờ anh đến nhậm chức thôi, anh làm Chủ tịch cũng không có gì là không tốt, anh mới năm nhất, có đủ thời gian và nhiệt huyết, anh còn có năng lực”

“Được rồi được rồi, đừng để anh uống bùa mê nữa, em cũng biết làm Bộ trưởng có ai vừa mắt” Diệp Kính Văn nhướn mày lại uống một hớp thang chua.

“Em còn tính sẽ chuyển qua ở chung với anh”

“Khụ khụ...” Diệp Kính Văn sém chút nữa là phun hết nước ra.

Không thể nào, có phải Lâm Vi đang có một biến chuyển quá lớn không?

“Em muốn giải thích về chuyện này”

“Đầu tiên, anh sắp làm Chủ tịch, so với em sẽ có nhiều thời gian và sức khỏe, hơn nữa anh mới năm nhất nên không đủ kinh nghiệm, em sẽ là một trợ thủ đắc lực đây”

“Thứ hai, em dọn đến để còn chăm sóc anh, chăm lo cho cái bao tử của anh, em sẽ để mắt đến anh, anh không cần phải gọi đồ ăn bên ngoài hay ăn mì gói để hành hạ cái bao tử đang ngày càng hỏng của anh”

“Thứ ba, em mệt mỏi chán ghét Hội học sinh nhưng lại không thể buông tay không quản, khi anh làm Chủ tịch rồi em vừa yên tâm vừa có thể giúp đỡ anh”

“Thứ tư, em nghĩ chúng ta cần có thêm thời gian ở bên nhau, thích ứng nhau, như vậy là tốt nhất”

Lâm Vi nói một mạch, từng chữ rõ ràng mạch lạc.

“Con nhím nên ở cùng thần tiên, đó là cách ở bên nhau tốt nhất”

“Nhưng tạm thời, anh phải bố trí cho em một cái giường trong phòng đọc sách” Lâm Vi nhìn Diệp Kính Văn cười thâm thúy “Đó là một điều kiện, ok không? Hợp đồng đã ký không thể đổi ý”

Diệp Kính Văn nhếch miệng cười.

“Lâm Vi, em xuống đi bộ để anh đuổi theo, em nghĩ anh có thể không đuổi sao?”

“Lâm Vi nhẹ thở dài “Hy vọng đây là một khởi đầu tốt, nếu anh không thích thì qua học kỳ này hãy từ chức đi”

“Ồ, đến lúc đó Hội học sinh có bị ném đá, người chửi kẻ mắng cũng không nhằm nhò gì với em phải không Lâm Vi?”

“Thông minh”

“Được, đưa hợp đồng đây, anh ký”

“Ký kết bằng miệng là được rồi”

Diệp Kính Văn cười tươi hơn, ký kết bằng miệng hả? Đó là ý nói nếu anh không tuân thủ thì em cũng không có cách gì phạt anh? Chẳng hạn, nếu anh phát bệnh bao tử, sẽ cho anh ăn cơm....

“Còn nữa...” Lâm Vi nhìn nụ cười trên mặt Diệp Kính Văn, cũng nở một nụ cười quái dị.

“Nói tiếp đi, còn yêu cầu gì nữa hả Lâm tiền bối của tôi?”

“Em được quyền từ chối những yêu cầu vô lý của anh, ở nhà anh, em hy vọng được đảm bảo quyền cơ bản nhất của một công dân, đó là quyền tự do cá nhân”.

Diệp Kính Văn thở dài, quả nhiên không thể xem thường hồ ly.

Tiếc là em đang vào hang sói a, dù thông minh cỡ nào cũng khó sống được...

“Được rồi, anh đồng ý” Diệp Kính Văn gật đầu quả quyết.

“Còn nữa...” Lâm Vi tiếp tục cười “Em không muốn thấy anh ba anh, em sợ không kiềm chế nổi mà cho anh ta vài quyền”

“Không sao, đến lúc đó anh một quyền em một quyền, em đánh vào đầu anh đánh vào bụng, cùng xông lên hầu hạ hần”

Lâm Vi cười rộ lên “Anh ghét anh ấy đến vậy sao?”

“Ô, anh ghét người ta đặt anh và hần chung một chỗ bàn tán, gọi hần là Diệp Đại BT còn anh là Diệp Tiểu BT, bị so sánh với hần cũng chẳng phải chuyện đáng để nở mày nở mặt” Diệp Kính Văn buồn rầu nhíu mày.

“A, biệt danh thật đặc biệt. Ai đặt cho hai người cái biệt danh này vậy?”

“Một cô bé có thể gọi là thanh mai trúc mã với anh, tên là Hà Vân” Diệp Kính Văn cười trả lời.

Nụ cười trên mặt Lâm Vi tắt một lúc, sau đó cảm chén thang chua của Diệp Kính Văn uống vào.

“Được rồi, vì phối hợp với anh em đành chịu ăn chút đắng”

32. Chương 32: Tình Địch Xuất Hiện

Quả nhiên Lâm Vi làm việc rất hoàn hảo.

Ngày hôm sau, Hội học sinh mở hội nghị thông báo việc từ chức của Lâm Vi và chọn ra người nhận chức tiếp theo.

Trải qua một tuần bận rộn bàn giao công việc, cuối tuần sẽ tổ chức đại hội để thông báo toàn trường.

Trong phần nghi thức bàn giao Diệp Kính Văn và Lâm Vi nắm tay nhau trên khán đài, những người trong Bộ truyền thông rất nhanh chóng chụp lại nhiều hình ảnh rồi tung lên diễn đàn đại học T.

Trong hình, Chủ tịch vừa từ chức Lâm Vi cười rất vui vẻ, còn Chủ tịch đương thời Diệp Kính Văn cũng cười rất rạng rỡ.

Hai bàn tay nắm chặt kia nhìn sao cũng có mùi mờ ám.

Giống như người này đang gãi gãi tay người kia còn người kia nhéo tay người này...

Dĩ nhiên, cái này đều do một nhóm bát quái lớn mạnh hơn bây giờ đến 4 lần mới phát hiện ra.

Những người có mặt ở đó đều thấy lạnh sống lưng.

Trời ạ, hai vị Chủ tịch đều đẹp mã như vậy, sao cười lên lại thấy nguy hiểm thế này.

Tiền nhiệm Chủ tịch Lâm Vi hết lời tán dương Diệp Kính Văn, hần trở thành sinh viên năm nhất đầu tiên trọng lịch sử đại học T làm Chủ tịch.

Dĩ nhiên, khắp diễn đàn bát quái cũng trăm hoa đua nở, vô cùng náo nhiệt.

Cái gì mà Chủ tịch và Bộ trưởng Bộ văn nghệ có gian tình, từ đó thổi phồng phao tin khắp nơi.

Cũng có người nói có lẽ Lâm Vi từ chức là vì Ôn Đình, hai người họ cùng nhau yêu đương hẹn hò.

Thậm chí có người nói đùa là Lâm Vi về quê xem mắt.

Dĩ nhiên tất cả chỉ là suy đoán không có lấy một bằng chứng.

Hai vị Chủ tịch cũng xem như không thấy gì.

Cuối tuần Diệp Kính Văn hối thúc Lâm Vi dọn nhà, hành lý của Lâm Vi cũng không nhiều, xách theo laptop cùng mấy bộ quần áo rồi chuyển qua.

Những thứ khác cũng không mang theo, xem như kí túc xá vẫn còn một chỗ trống.

Đến nhà trọ của Diệp Kính Văn thấy ngay một hồ cá thật to đập ngay vào mắt.

“Muốn cho em cái cảm giác gia đình” Diệp Kính Văn nói rất buồn nôn rồi ôm lấy Lâm Vi từ phía sau.

Lâm Vi gõ hồ cá hai cái “Đặt tên chưa?”

Đặt cầm lên vai Lâm Vi, Diệp Kính Văn chậm chạp trả lời “Ừ, rồi”

“Con này tên là Diệp Kính Văn yêu Lâm Vi”

“Còn này tên là Lâm Vi yêu Diệp Kính Văn”

“Con này tên là Diệp Lâm yêu nhau”

“Còn con này...”

“Đủ rồi, em phục anh” Lâm Vi bắt đắc dĩ xoay người ôm Diệp Kính Văn, hôn hấn “Bây giờ bắt đầu sống chung, anh chưa quên chuyện đã hứa với em chứ?”

“Ừ...” Diệp Kính Văn ôm Lâm Vi tính hôn lại bị Lâm Vi cản lại.

“Em có quyền từ chối những yêu cầu không hợp lý của anh”

“Hôn một chút cũng không được?”

“Được đằng chân lên đằng đầu, em biết anh sẽ không đơn giản chỉ hôn như vậy” Lâm Vi cười rất gian trá “Không bằng để em hôn anh đi”

Sau đó lại hung hăng hôn Diệp Kính Văn một cái, nhưng chẳng qua chỉ là môi chạm môi mà thôi.

Cuộc sống của hai bắt đầu.

Lâm Vi phát hiện phòng ngủ đã bố trí lại, nhà vệ sinh còn có bàn chải đôi, ly đôi và khăn đôi.

Nhìn cái ly rất cầu kì kia, Lâm Vi chỉ còn biết cười trừ.

Diệp Kính Văn nói “Cái này là anh ba mua, nói là muốn chuộc lỗi với em”

Đêm đó, Lâm Vi ngủ trong phòng ngủ, còn Diệp Kính Văn ôm gối ra thư phòng.

Đúng lúc đó tin nhắn của Ôn Đình tới.

“Chúc mừng quan lớn mới nhậm chức, mong ngài đừng đốt làng bọn dân đen chúng tôi”

Diệp Kính Văn cười cười, bà chị Ôn Đình này nói chuyện vẫn thâm thúy như vậy.

“Bà chị nói chuyện vẫn đáng sợ thật”

“Biết tại sao tôi từ chức không? Biết tại sao Lâm Vi từ chức không? Biết không?”

Diệp Kính Văn khó hiểu, cô nàng này lại lên cơn nửa đêm sao?

“Không biết, mời chị nói”

“Khoa Luật có một người tên Tiêu Phàm, lòng dạ độc ác từng gây xích mích với Lâm Vi, tôi từ chức vì sợ cậu đánh ghen, Lâm Vi từ chức vì sợ trở thành mục tiêu của hắn”

“Bà chị đứng về phía tôi sao? Lúc nào cũng báo tin cho tôi thế này?”

“Lâm Vi đứng phía nào tôi đứng phía nấy, khi còn bé đã quen đứng bên cạnh cậu ấy rồi, ai...”

“Chưa hết, còn bị Hàn sư đệ chọc điên nửa đêm canh ba, cậu đừng để ý”

Diệp Kính Văn cười cười, quả nhiên hoa hồng của Hàn Dương rất có lực sát thương.

Biết đâu tên ngốc Hàn Dương chỉ biết tặng hoa hồng hoa cúc kia lại có thể làm tan chảy núi băng Ôn Đình không chừng.

Diệp Kính Văn hít một hơi mở máy tính ra, vào diễn đàn đại học T dò la thông tin Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm và Lâm Vi cùng giới, từ lúc nhập học đến nay cả hai như lửa với nước, thường xuyên bị các chị em đưa lên diễn đàn bàn tán.

Một Trọng nguyên khoa Y, một thiên tài khoa Luật.

Một khí phách, một ấm áp.

Một thư ký Đoàn trường, một Chủ tịch Hội học sinh.

À, quan trọng nhất là họ Tiêu kia là một người mạnh mẽ, hẳn từng theo đuổi Ôn Đình không quản gió sương. Chuyện này ai cũng biết.

Mà một Lâm Vi “si tình” với Ôn Đình, một Ôn Đình “thủy chung” với Lâm Vi đã khiến hẳn rất ngứa mắt khó chịu.

Vì vậy lúc nào cũng đối đầu với Lâm Vi.

Chuyện này ai trong Hội học sinh cũng biết rõ, chỉ không dám nói ra thôi. Diệp Kính Văn vì mới gia nhập nên không biết mấy chuyện này.

Vì vậy đã bỏ quên ông trùm giấu mặt này.

Diệp Kính Văn nhẹ nhàng mỉm cười, yên tâm đi Lâm Vi, anh sẽ không khiến em mất mặt đâu.

Tra được số điện thoại của Tiêu Phàm, Diệp Kính Văn nhanh chóng gửi qua một tin nhắn.

“Đàn anh Tiêu Phàm sao? Tôi là Chủ tịch Hội học sinh Diệp Kính Văn, về cuộc thi hùng biện sắp tới tạo ra xung đột giữa Hội học sinh và Đoàn trường nên hôm nào chúng ta có thể nói chuyện một chút không?”

“Cậu là Chủ tịch vừa nhậm chức Diệp Kính Văn sao? A, tôi cũng đang muốn nhìn qua đàn em thiên tài được Lâm Vi khen đến tận mây xanh này đây. Cậu chọn địa điểm, lúc nào tán gẫu chút chuyện riêng cũng được”

“Ok, thứ hai 8 giờ, phòng ăn Ẩn Hồ lầu hai”

Gửi tin xong, Diệp Kính Văn khẽ thở dài.

Tung mình lên giường nằm một lát, sau đó vuốt ve Lâm Vi nằm bên cạnh.

Lâm Vi ngủ rất yên bình.

Ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào khiến khuôn mặt càng trở nên dịu dàng.

Len lén hôn một cái.

Không phản ứng.

Hôn thêm một hơi.

Vẫn không phản ứng.

Dẹp, không vui chút nào.

Diệp Kính Văn kéo chăn lại cho cậu, xoay người ra ngoài.

Trong bóng tối, một đôi mắt mở ra chớp chớp, sau đó khẽ cong lên mỉm cười.

Sáng hôm sau lúc Diệp Kính Văn thức dậy thì Lâm Vi đã bận rộn trong nhà bếp, rửa mặt xong thì bánh mì và sữa tươi đã nằm gọn gàng trên bàn.

“Ăn đi” Lâm Vi đẩy sữa tươi qua.

“Uống mới đúng” Diệp Kính Văn cười xấu xa uống một ngụm “Giống hương vị của em”

“Khụ khụ...” Lâm Vi phun chút sữa ra ngoài, không phải đầu óc cậu không thuần khiết, chỉ là ở cùng Diệp Kính Văn lâu như vậy muốn thuần khiết cũng không được, nhất là khi hắn cười quái dị như vậy.

“Đây cũng là thích ứng một phần đi” Lâm Vi thở dài “Lúc nói chuyện anh làm ơn loại bỏ mấy thứ đen tối không tốt cho não bộ được không”

“Sau đi, cũng rất văn vẻ mà”

“Ồ, văn vẻ” Lâm Vi cười cười “Hay là anh tham gia Hội hùng biện đi”

“Anh không có hứng thú với hùng biện. Đúng rồi, hôm qua Bộ học tập có đưa lên vài đề tài, hôm nay em rảnh thì giúp đỡ anh chút đi”

“A, nhớ ra em lớn hơn anh, nhớ ra em là đàn anh rồi sao?”

“Ừ, em là đàn anh, nhưng bị anh ăn rồi”

“Hả?”

“À, anh nói, em là đàn anh còn nấu cơm cho anh ăn, vất vả rồi”

Lâm Vi cười cười không nói nữa.

Hai người yên lặng ăn điểm tâm xong, Diệp Kính Văn liền mở đề tài trong máy tính ra.

“Vốn là không muốn làm phiền em, tiếc là anh mới năm nhất nên không rõ luật lệ, nếu họ chọn chủ đề trên trời để rat thì, anh sợ bị em mắng” Diệp Kính Văn lúc bàn công chuyện cũng rất nghiêm túc.

“Không sai không sai, có chút phong thái Chủ tịch rồi đó, không ngờ anh có phong độ như vậy”

“Lúc tiểu học anh cũng từng làm lớp trưởng chứ bộ, Lâm Vi à, đừng xem thường anh”

“Dạ dạ dạ lớp trưởng” Diệp Kính Văn ngồi trên ghế xoay, Lâm Vi đứng bên cạnh chăm chú nhìn từng đề tài trên máy tính.

Đột nhiên tay bị hắn kéo một cái, Lâm Vi đứng không vững ngã nhào vào lòng Diệp Kính Văn.

“Anh làm gì vậy?”

“Ồ, cái đề tài này, về hôn nhân đồng tính đó, em xem đi” Diệp Kính Văn ôm Lâm Vi thật chặt, ánh mắt nghiêm túc nhìn vào màn hình máy tính.

“Nói cái này sẽ rất khác người”

“Cũng rất thú vị” Nói xong hôn Lâm Vi tới tấp.

Lâm Vi nhú mào, đành chịu, từ khi quyết định ở chung là đã lường trước sẽ bị hắn đánh lén mà.

Nhưng cái thói quen này không tốt chút nào.

Ai, kệ đi, ai bảo hắn còn trẻ, cho hắn thoải mái chút.

“Lâm Vi” Diệp Kính Văn đột nhiên cắn vành tai Lâm Vi “Anh ba có 2 vé VIP, em biết bơi không?”

Bơi...

Đây chẳng phải là muốn cởi sạch quần áo chỉ chừa lại một mảnh nhỏ xíu, rồi cùng ngâm mình trong hồ bơi với hắn sao?

Đầu óc Lâm Vi lại bắt đầu không thuần khiết.

“Đi không? Anh ta tặng cái này để chuộc lỗi với tội mình”

“Ồ...Em bơi không giỏi”

“Không sao, anh chính là phao cứu sinh của em. Nếu em sắp chết đuối thì lôi anh theo, Diêm Vương có thấy anh thì cũng chán ngán không cần em nữa”

Lâm Vi nhú mày, tên này nói chuyện vẫn thiếu đòn như vậy.

Nhưng nhìn vào ánh mắt nghiêm túc của đối phương vẫn mềm lòng “Được rồi, em đi cùng anh”

Thứ hai 8 giờ, phòng ăn Ẩn Hồ lầu hai.

Lúc Diệp Kính Văn đến đã thấy một người ngồi cạnh cửa sổ uống trà.

Một ánh mắt sắc bén quét tới, người đó thú vị quan sát hắn từ đầu tới chân sau đó lộ ra một nụ cười gian tà.

“Chào cậu, Diệp Kính Văn”

Diệp Kính Văn không né tránh, cũng nhìn chằm chằm người nọ đánh giá một phen, lúc này mới cười nói “Chào đàn anh”

Hai người ngồi xuống, Tiêu Phàm cười hỏi “Có muốn dùng chút gì không?”

“Không cần, trực tiếp vào chủ đề đi” Diệp Kính Văn uống một ngụm trà.

“À, thật dứt khoát, mắt nhìn người của Lâm Vi cũng không tệ lắm, tôi cũng muốn ngả về phía cậu rồi” Tiêu Phàm khoanh tay trước ngực nhìn Diệp Kính Văn cười thâm thúy.

“Xung đột giữa Hội học sinh và Đoàn trường, anh có ý kiến gì không?” Diệp Kính Văn lơ đãng nghiêm túc nói.

“À, cuộc thi hùng biện và diễn giảng cùng một ngày, thí sinh muốn tham gia cả hai bên thì không ổn lắm”

“Hội học sinh không thể dời ngày, tháng sau còn có đại hội thể thao”

“Bên này cũng vậy”

“Diễn giảng tranh tài đã quyết định đề tài chưa?”

“Vẫn chưa”

“Chưa quyết định thì không bằng chúng ta hợp tác đi”

“Hả?” Tiêu Phàm có vẻ rất thích thú thu lại nụ cười, nghiêm túc nói “Ý cậu là chọn một đề tài cùng nhau tuyên truyền?”

“Hội học sinh và Đoàn trường vẫn là nước song không phạm nước giếng, thế thì chúng ta đào một con kênh thì thế nào?”

“Cái này có thể suy nghĩ, dù sao cũng là để sinh viên tham gia, cùng nhau tuyên cũng không có gì”

“Diễn giảng tranh tài thì trước buổi trưa, hùng biện sau buổi trưa, cùng một đề tài, thí sinh có thể tham gia đủ”

Diệp Kính Văn nói xong thì nhìn chằm chằm đối phương chờ câu trả lời.

Một lúc sau Tiêu Phàm cũng cười.

“Cậu biết không? Trước khi Lâm Vi từ chức cũng từng nói qua chuyện này”

Diệp Kính Văn mặt không đổi sắc nói “Sau đó thì sao?”

“Là tôi đã nói, nhưng cậu ấy không đồng ý” Tiêu Phàm buồn rầu bóp bóp cái trán “Cậu ấy hình như có thành kiến với tôi, thực ra tôi cũng không cố ý tranh giành bạn gái với cậu ấy”

“Tôi thật lòng thích người ấy...”

Tiêu Phàm dừng một chút, đem điểm mấu chốt nói ra.

“Nếu anh đồng ý thì hãy nhanh chóng thông báo với Bộ truyền thông, thứ tư mở cuộc họp, thế nào?”

“Được”

Diệp Kính Văn cười cười “Chuyện công đã bàn xong, anh muốn nói chuyện riêng gì?”

“Tôi muốn theo đuổi Lâm Vi”

Diệp Kính Văn cười tươi hơn “Anh là đồng tính luyện ái?”

“Thật đáng tiếc, lúc học cấp 2 đã phát hiện tính hướng bản thân có vấn đề. Lên đại học lại yêu phải Lâm Vi nên càng khẳng định hơn”

“Phải không? Vậy nên mới theo đuổi Ôn Đình?”

“Cậu ấy quá kiêu ngạo, không để ai vào mắt, chỉ vì muốn được cậu ấy chú ý tôi mới dùng cách làm đê tiện như vậy”

“Cậu biết không, lúc cậu ấy nhìn tôi vẫn là dùng trông trắng nhiều hơn, cái thái độ khinh thường đó khiến tôi rất buồn rầu”

Diệp Kính Văn khê cười “Tại sao anh nghĩ tôi sẽ giúp anh?”

“Trừ phi cậu có ý với cậu ấy” Tiêu Phàm khê nhếch khóe miệng “Tôi đoán đúng rồi sao cậu em?”

“Ừ, tôi có ý với anh ấy, nhưng không giống anh” Diệp Kính Văn uống một hơi rồi nhìn đối phương cười chói mắt “Tôi xem anh ấy như tình nhân, còn anh xem anh ấy như tình địch”

“A, lại bị cậu nhìn ra rồi” Tiêu Phàm im lặng một chút rồi gơ cái ly về phía Diệp Kính Văn “Kính Văn, tôi thích cậu”

“Cảm ơn”

“Cậu trả lời vượt ngoài dự liệu của tôi”

“Vậy thì anh muốn cái gì? Hôn, ôm, hay trái tim cậu tôi, hửm?”

Tiêu Phàm khê thở dài “Tất cả của cậu”

“Tôi giao hết cho Lâm Vi rồi, anh tìm anh ấy mà xin” Diệp Kính Văn cười cười đứng dậy muốn đi thì bị Tiêu Phàm kéo lại.

“Không thể được sao?”

“Tôi đã có anh ấy, đàn anh chậm một bước rồi”

“Cũng chưa chắc, tôi là cao thủ tình trường, Lâm Vi không địch lại tôi đâu” Tiêu Phàm cười tà ác “Kính Văn, cậu nên yêu tôi, tôi xứng đáng hơn cậu ấy”

“Ô, tiếc là tôi không có hứng thú ôm anh”

“Tôi có hứng thú là được”

Diệp Kính Văn cười cười gỡ tay Tiêu Phàm ra, sau đó xoay người xuống lầu.

Để lại Tiêu Phàm vẫn ngồi một chỗ, lắc lắc chén trà mỉm cười.

Sói nên đi chung với sói, đúng không Diệp Kính Văn?

Ra khỏi phòng ăn, Diệp Kính Văn gãi mũi khê cười.

Tiêu Phàm, tôi không đối phó với Chu Phóng là vì giữ thể diện cho Lâm Vi, còn anh...dám đụng tới hòng sủng, đừng trách tôi vô tình.

Lấy điện thoại ra gọi cho Lâm Vi, nghe được giọng nói của đối phương Diệp Kính Văn mới thở phào một cái.

“Kính Văn, anh ở đâu? Em đang định về nhà”

Nhà à....Nhanh như vậy đã xem đó là gia đình rồi.

“A, hôm nay phòng giải phẫu mở cửa, em có rảnh không? Đi với anh đi”

Lâm Vi im lặng một lúc “Đi cùng anh? Tại sao?”

“Một mình trong căn phòng toàn thi thể, anh rất sợ a” Diệp Kính Văn hướng về phía phòng giải phẫu cười rất vui vẻ.

“Ặc...Vậy em tới đây”

Chỉ một lúc sau Lâm Vi đã chạy tới.

Diệp Kính Văn đứng ngoài cửa đợi.

Lâm Vi nhìn hẩn cười cười, sau đó lôi áo blouse trắng trong túi xách ra mặc vào “Cũng may hôm nay có khóa thí nghiệm nên mang theo áo blouse trắng, không là không có cái mà mặc đâu”

Nhìn nụ cười ầm áp của Lâm Vi, nhìn cậu mặc chiếc áo blouse trắng, Diệp Kính Văn đột nhiên sinh ra một loại ảo giác.

Rất giống...thiên sứ. *tình nhân trong mắt hóa Tây Thy=))))*

“Thay quần áo đi, phòng thí nghiệm 10 giờ phải đóng cửa rồi” Lâm Vi rất rõ giờ giấc phòng giải phẫu.

Diệp Kính Văn gật đầu một cái, mặc áo blouse vào, sau đó lôi khẩu trang trong túi ra đeo cho Lâm Vi.

Lâm Vi khẽ mỉm cười, tên này đến cả khẩu trang cũng chuẩn bị sẵn, không biết có âm mưu gì đây?

33. Chương 33: H Trong Bồn Tắm

Hai người vào phòng giải phẫu, Lâm Vi thuận thực kéo tấm màn che thi thể ra.

“Xem ra em hiểu rất rõ nơi này, còn biết thi thể nào dành riêng cho sinh viên làm thí nghiệm” Khẩu trang che gần hết khuôn mặt Diệp Kính Văn chỉ để lộ ra đôi mắt rất có thần.

“Đương nhiên, năm đó em nhốt mình trong này cả ngày” Ánh mắt Lâm Vi khẽ cong lên lộ ra nụ cười “Không nói nữa, anh muốn giải phẫu phần nào?”

“Chân”

“Được, anh mổ chính, em hỗ trợ” Lâm vi mở hộp công cụ Diệp Kính Văn mang theo ra, lấy dao giải phẫu đưa cho Diệp Kính Văn.

Diệp Kính Văn nhận dao xong liền vùi đầu vào công việc.

Lâm Vi cũng cúi đầu, đầu hai người gần nhau đến nỗi có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương.

“Chỗ này gấp một chút da”

“Ừ, cẩn thận mạch máu ở đó”

Thỉnh thoảng Lâm Vi lại đổi dụng cụ cho Diệp Kính Văn, dùng nhíp kẹp da giúp hẩn, sau đó Diệp Kính Văn có thể dễ dàng lướt một nhát dao cắt lìa da.

Sau đó từng lớp da thịt được cắt gọn gàng.

Hai người phối hợp vô cùng ăn ý, về sau không cần lên tiếng cũng hiểu đối phương cần cái gì.

Ánh đèn phẫu thuật dịu dàng phát ra ánh sáng bàng bạc trên thi thể.

Tiếng da thịt bị cắt lìa cùng hơi thở của hai người hợp lại khiến phòng giải phẫu yên tĩnh lạ lùng.

“Tình mạch đã chia xong, tiếp theo phải làm gì?” Diệp Kính Văn dừng tay nhìn Lâm Vi.

Lâm Vi ngẩng đầu nháy mắt “Em cũng không biết, học lâu rồi nên quên mất”

Nhìn nhau hồi lâu không hện mà cùng cười.

“Được rồi hôm nay tới đây thôi” Diệp Kính Văn cầm dụng cụ đi rửa, Lâm Vi cũng vội vàng đi theo.

Không biết có phải do đeo găng tay quá lâu không mà ngón tay hai người đều tái nhợt.

Diệp Kính Văn nhẹ nhàng cầm tay Lâm Vi xoa thật nhiều xà bông.

“Kính Văn” Lâm Vi đột ngột lên tiếng.

“Hả?”

“Em thấy anh rất có thiên phú về lĩnh vực ngoại khoa”

“Phải không?”

“Ừ” Lâm Vi lau khô tay, vỗ vỗ bả vai hắn “Cố gắng lên, tương lai sẽ trở thành bác sĩ ngoại khoa xuất sắc đó”

Diệp Kính Văn cười cười xếp dụng cụ vào hộp.

“Còn em? Đã nghĩ sẽ vào khoa nào chưa?”

“Chưa biết, đến bây giờ vẫn chưa có khoa nào khiến em thích thú...”

“Hay là chúng ta cùng vào ngoại khoa, anh rất muốn được giải phẫu cùng em, em xem, chúng ta phối hợp ăn ý như vậy”

“Sau hãy nói, chuyện tương lai ai biết được”

Lâm Vi khẽ thở dài, đi theo Diệp Kính Văn ra cửa.

Thực ra hai người họ không nghĩ tới chỉ vì thuận miệng nói ra một câu lại có thể ảnh hưởng rất lớn đến đối phương sau này.

Thứ tư mở hội nghị giữa Hội học sinh và Đoàn, Diệp Kính Văn lại chạm mặt Tiêu Phàm.

Hắn mặc một cái áo sơ mi trắng trông rất trẻ trung, nhìn Diệp Kính Văn cười rạng rỡ.

Hai người chủ trì hội nghị, triển khai kế hoạch, thông báo điều chỉnh tạm thời và phương án khắc phục.

Cuối cùng xác nhận cùng chọn đề tài tình yêu và hôn nhân làm chủ đề cuộc thi.

Sau cuộc họp, hai người sóng vai nhau ra ngoài.

Tiêu Phàm chạy tới nắm tay thì bị Diệp Kính Văn hất ra.

“Tôi ghét cùng người lạ tiếp xúc thân thể” Diệp Kính Văn cười cười, giọng nói giống hệt lúc Lâm Vi đã từng nói với hắn.

“Ai, tại sao mình thích phải một người kì quái như vậy?” Tiêu Phàm nhún nhún vai nhưng chỉ nhận lại một câu trả lời lạnh lùng “Tại sao mình lại bị một người kì quái như vậy thích phải?”

Ánh mắt họ phát tia lửa trong không khí, Tiêu Phàm thở dài thật dài.

“Cậu biết không, lúc cậu đứng trên khán đài nhảy múa, cả người phát ra sức hấp dẫn chết người....”

“Ồ? Khiến cho bộ não anh chết luôn sao?”

“A, chưa chết, chỉ là trúng độc thôi” Tiêu Phàm cười khẽ bên tai Diệp Kính Văn “Trúng độc của cậu”

“Nói cái gì nghe lọt tai hơn đi” Diệp Kính Văn cũng cười.

“Tôi hít phải ma túy mang tên Kính Văn”

Diệp Kính Văn hài lòng gật đầu một cái.

Hai người sóng vai đi đến cổng trường thì vừa lúc gặp được Lâm Vi đang chạy lại.

Lâm Vi gật đầu xã giao với Tiêu Phàm, sau đó bước đến bên cạnh Diệp Kính Văn.

Giọng nói không lớn không nhỏ vừa đủ để Tiêu Phàm nghe thấy.

“Về nhà hả?”

Diệp Kính Văn gật đầu một cái “Đi thôi”

Sau đó kéo Lâm Vi ra khỏi trường.

Chỉ còn lại mình Tiêu Phàm đứng dưới ngọn đèn đường cười chua xót.

Sau hội nghị, Hội học sinh và Đoàn trường đều rất bận rộn.

Vì để chuẩn bị cho cuộc thi vào cuối tuần mà Diệp Kính Văn điều động cả Hội học sinh, phân công đâu ra đấy chỉ còn tập trung vào giai đoạn gấp rút.

Số lần chạm mặt Tiêu Phàm cũng giảm hẳn đi.

Nhưng Tiêu Phàm hình như cũng vậy, không còn thời gian để quanh quẩn bên Diệp Kính Văn.

Chỉ là đôi mắt lấp lánh của hắn khiến cho Diệp Kính Văn rất không thoải mái.

Đến cuối tuần là cuộc hẹn bơi lội với Lâm Vi.

Lâm Vi còn dè dặt làm thí nghiệm đi, gần đây Diệp Chủ tịch nhà chúng ta bề bộn nhiều việc, cả ngày tất bật đến khuya khoắt, Lâm Vi cũng muốn nhân dịp này giúp hắn thả lỏng một chút.

Hai người ra ngoài, Diệp Kính Văn dùng xe của anh hắn để đưa Lâm Vi đi bơi.

Suốt đường đi, Lâm Vi vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ âm thầm trông đợi.

Dù sống chung nhưng dường như vẫn còn chút khoảng cách, mặc dù Diệp Kính Văn thường hay nhân lúc Lâm Vi mà chạy sang hôn lên, nhưng vẫn chưa tính là tiến triển.

Dĩ nhiên, đây là do Lâm Vi tạo nên.

Đến hồ bơi rồi Lâm Vi mới biết là Diệp Kính Văn đã sớm có âm mưu.

Lại là...

Một hồ bơi thật lớn, bên cạnh còn có một hồ nước ngâm mình.

Quan trọng hơn đó là, vắng tanh không một bóng người...

“Vì là vé VIP nên rất yên tĩnh, em không phải sợ. Cứ mặc quần bó sát người cho thoải mái.

Thế nên mới phải sợ.

Nếu có người thì còn sợ gì nữa.

Lâm Vi liếc hắn một cái, sau đó chạy vào phòng thay quần áo.

Cái tên Diệp Kính Văn này cũng thật là, chuẩn bị quần bơi ngắn như vậy, chỉ có thể che được phần cần che nhất, nhìn có vẻ quái dị.

Lâm Vi cảm giác nếu lấy tay che lại thì hơi kì kì, nhất là khi tên Diệp Kính Văn đang cười đến bĩ ổi trước mặt.

Đành phải chịu đựng cảm giác ngứa ngáy mà nhảy thẳng xuống hồ.

Đập nước được hai cái thì Lâm Vi uống liền mấy ngụm nước.

Diệp Kính Văn vẫn đứng khoanh tay trước ngực mà cười.

“Gấp gáp như vậy làm gì? Nước trong suốt nên không thể che hết cơ thể xinh đẹp của em đâu” Diệp Kính Văn dứt lời cũng nhảy xuống bơi tới bên cạnh Lâm Vi, hai tay xuyên từ dưới nách lên ôm chặt lấy cậu.

“Anh thả lỏng ra, nếu không em bị siết đến chết bây giờ” Lâm Vi thở hắt ra giữa giãy giụa.

“Anh là phao cứu sinh của em, thả lỏng ra thì em sẽ chết đuối” Dứt lời ôm Lâm Vi vào lòng.

“Anh dạy em bơi đi” Lâm Vi quay lại thấy khuôn mặt tươi cười của Diệp Kính Văn gần trong gang tấc, bất chợt thấy hân hoan thật đẹp, vì vậy nhẹ nhàng sáp qua hôn hân một cái.

“Mới đây đã bắt đầu câu dẫn anh rồi?” Diệp Kính Văn cười xấu xa hôn lại “Được rồi, anh dạy em bơi”

Ôm cậu đến nơi nước cạn, Diệp Kính Văn buông Lâm Vi ra để cậu tập những động tác cơ bản.

Lâm Vi rất thông minh, rất nhanh đã có thể bơi vài đường dưới nước.

Quanh quần ở nơi cạn một lúc, Lâm Vi không hài lòng với độ sâu này nên bơi qua khúc sâu hơn.

Diệp Kính Văn bơi phía sau làm phao cứu sinh của cậu.

Hai người quần quít trong hồ, Diệp Kính Văn dùng cơ thể như phao để Lâm Vi bám vào.

Thấm mệt thì ngồi nghỉ cạnh bờ hồ.

Tóc ướt nhẹ bết vào trán, Diệp Kính Văn rướn cổ lắc vài cái, nước bắn hết vào người Lâm Vi.

Lâm Vi mỉm cười “Anh làm gì vậy?”

“Câu dẫn em đó” Diệp Kính Văn cười cười, sáp lại hôn khoe miệng khê nhếch của Lâm Vi.

Đụng chạm nhẹ nhàng khiến nhịp tim tăng vọt.

“Lâm Vi, đi tắm đi” Diệp Kính Văn mở to mắt chỉ chỉ bồn tắm thật to phía xa.

Cái hồ đó có thể chứa hơn 10 người...

Nhìn ánh mắt mong đợi của Diệp Kính Văn, Lâm Vi gật đầu một cái.

Đã chuẩn bị tư tưởng rồi, cùng hân đi chơi khăng định không phải chuyện tốt.

Hai người bước vào hồ, cởi hết tầng quần áo cuối cùng, toàn thân trần truồng ngâm trong hồ nước ấm áp, thư thái nói không thành lời.

“Anh xoa bóp cho em” Diệp Kính Văn nhẹ nhàng bơi lại bên cạnh Lâm Vi, cánh tay ôm lấy hông kéo cậu vào lòng.

“Để em làm” Lâm Vi nhẹ nhàng mỉm cười, sau đó xoay lại đối mặt với Diệp Kính Văn, bàn tay vòng quanh hông hân.

Hai người ôm nhau, mặt kề mặt, hơi thở của đối phương phả trên mặt, hơi thở nóng làm nhiệt độ dưới hồ cũng nóng lên.

“Này, em lại học thói hư ở đâu rồi?” Diệp Kính Văn khê cười bên tai Lâm Vi, đàn anh Lâm Vi nhà chúng ta có vẻ bất an, ngón tay khê run...

“Em xem GV nhiều như vậy, không phải anh nên cho em cơ hội thực hành sao” Lâm Vi mỉm cười, ngón tay thăm dò giữa hai đùi Diệp Kính Văn.

Trong bồn tắm nóng rực, xung quanh dần trở nên mơ hồ.

Chỉ có ánh mắt trong suốt của Diệp Kính Văn nhìn Lâm Vi thật chăm chú như muốn hút đối phương vào.

“Vi, anh yêu em”

Lời nói êm ái không chút đột ngột lại khiến trái tim Lâm Vi khê run, ổn định lại hơi thở mới cười nói “Đừng gọi em như vậy, đáng ghét”

“Được rồi, Lâm”

“Gọi đầy đủ vẫn là ổn nhất đúng không, Tiểu Văn?”

Hai người nhìn nhau không hẹn mà cười “Lâm Vi, xem ra da mặt anh vẫn chưa đủ dày”

“Ừ, thua tường thành một chút”

Khi nói chuyện, Lâm Vi không phát ra rằng Diệp Kính Văn đã ôm sát cậu vào lồng ngực, hơn nữa còn siết chặt hai tay cậu ra sau lưng.

“Này... Tay của anh đừng lộn xộn” Lâm Vi nhú mày cục cựa muốn ngăn ngón tay đang làm loạn kia.

“Không có lộn xộn, anh chỉ là viết tên lên người em thôi” Diệp Kính Văn cười đưa tay thăm dò sau huyệt của Lâm Vi “Trong thân thể cũng viết một cái được không?”

“Anh biến thái...”

“Mới biết sao?” Nói xong thì cười tà ác nhét tay vào.

Lâm Vi khó chịu nhúc nhích eo nghiêm túc nói “Lần này tới em làm”

“Em xem GV thêm 1 năm anh sẽ cho em làm”

“Diệp Kính Văn anh....A....” Tiếng hét chói tai bị Diệp Kính Văn dùng môi chặn lại.

“Mặc dù nơi này chỉ có anh và em, nhưng dưới lầu vẫn có người, em nhỏ tiếng chút nha” Diệp Kính Văn cắn tai Lâm Vi nhẹ nhàng nói.

“Anh điên rồi...”

“Ừ, theo lời Tiêu Phàm nói thì anh hít phải ma túy Lâm Vi” Ngón tay của Diệp Kính Văn khuyếch trương bên trong, thỉnh thoảng còn ấn mạnh vào.

“Nói đến hần làm gì? Muốn em ghen?” Lâm Vi cười nhạt “Em thích ăn cay, không ăn chua”

“Hần nói hần thích anh...” Rút ngón tay ra, dùng vật đã sớm cứng rắn nóng rực đặt trước huyệt mềm mại, sự va chạm như sức hấp dẫn kêu gọi hần mau tiến vào.

“Chúc mừng vì bị con sói đó thích” Lâm Vi vừa cười vừa sáp qua hôn lên khóe mắt Diệp Kính Văn “Muốn thay lòng hả? Trả lần đầu lại cho em”

Nói xong bắt được tay Diệp Kính Văn, kéo hần ra bờ hồ.

Phía sau là vách tường lạnh như băng, phía trước là Lâm Vi xinh đẹp, Diệp Kính Văn nhú mày.

“Thì ra em thích sự kích thích lớn hơn?” Mỉm cười buông Lâm Vi ra để cậu dùng tay hoạt động, Diệp Kính Văn thoải mái dựa vào vách tường hưởng thụ.

“Tay mạnh một chút, liếm trước ngực một chút”

“Em xem GV không hiệu quả a Lâm Vi, làm nửa ngày anh cũng chưa có cảm giác...”

“Im miệng” Lâm Vi rống lên một tiếng, hướng mắt về phía thân thể trần truồng đẹp đẽ kia, dù đầu óc quay cuồng hạ thân phát đau nhưng Lâm Vi vẫn mở miệng.

Nên đi từ đâu? Liếm ngực hần?

Bạn đang ?

Được rồi, nhìn hai điểm đỏ hồng rất đáng yêu kia, Lâm Vi cúi đầu nhẹ nhàng liếm láp.

Nghe được tiếng thở dốc của Diệp Kính Văn trên đỉnh đầu, cậu càng tò mò dùng lưỡi liếm.

“Cứ để anh làm đi, bị em hành hạ như vậy, làm xong chắc anh điên mất” Cánh tay Diệp Kính Văn đột nhiên siết chặt trực tiếp nhấc bổng Lâm Vi lên, tách hai chân cậu vòng quanh hông, một tay giữ chặt cái mông.

Lâm Vi bị hần dọa mất hồn, sợ hãi kêu lên muốn phản kháng cũng không kịp nữa.

Hai chân giắt ngang hông hần, trọng tâm không vững nên đành phải lấy tay ôm chặt đầu hần, vừa vặn đem hai quả đào ngon lành đến trước ngực đến trước miệng hần.

“Nên như vậy...” Diệp Kính Văn vừa cười vừa liếm điểm hồng trước mặt, nghe được âm thanh như sắp khóc của Lâm Vi mới hài lòng đổi mục tiêu sang vuốt ve bên còn lại.

“Lâm Vi, nơi đó của em mời gọi anh nha”

Diệp Kính Văn đâm đâm vài cái trước huyết Lâm Vi “Anh vào đây”

Sau lời nói vô liêm sỉ kia thì vật cứng rắn lập tức tiến vào.

Giống như còn mang theo dòng nước ấm áp....

“A....” Lâm Vi lại thét chói tai nhưng nhớ lời của Diệp Kính Văn nên vội lấy tay che miệng lại. Tay kia nắm chặt bờ vai hắn thở hổn hển, cố gắng điều hòa hô hấp buông lỏng cơ thể.

Tư thế giắt trên người hắn càng khiến vật cứng rắn kia như lửa thiêu rụi cơ thể.

“Em xem nơi chúng ta hòa hợp này....” Diệp Kính Văn nắm lấy Lâm Vi ép buộc cậu sờ đến nơi hai người tương liên.

Vật kia nóng đến dọa người vẫn chưa vào hết.

“Làm gì mà nói nhảm nhiều vậy ...” Mặt Lâm Vi đỏ lên, thật lòng không muốn nghe những câu nói thô tục kia nên đành chủ động dang đôi môi lên.

Nụ hôn trở nên mãnh liệt, tiếng thở dốc cũng ngày càng triền miên.

Giọng nói trong trẻo như dòng suối chảy qua sông, từng tiếng đánh vào lòng.

Sương mù giăng phủ khắp hồ, thân thể mãnh liệt va chạm giống như chiếc thuyền đang chao đảo ngoài biển, phải tựa vào nhau để tồn tại.

Lâm Vi không phát hiện khi Diệp Kính Văn dùng tư thế này thì hắn phải chịu đựng sự ma sát đau đớn với vách tường sau lưng, lúc cao trào sau lưng chằng chịt những vết xước đỏ rực.

Diệp Kính Văn cũng không phát hiện lúc Lâm Vi chôn mặt nơi hõm vai hắn, vì quá đau đớn mà cự quây, nhưng nụ cười yên bình trên mặt cậu lúc đó là thứ chưa một ai được nhìn thấy.

Yêu hay không yêu, yêu nhiều hay ít.

Đều giấu trong lòng.

Trong hồ tắm mờ mịt khói, mọi cảnh vật đều trở nên mơ hồ.

Như sương đọng trên cánh hoa, như vầng trăng in dưới mặt nước.

Không thấy rõ đối phương, cũng không nhìn rõ chính mình.

Chỉ có xúc giác do thân thể truyền lại, nhịp tim đập mạnh mẽ mới đủ khiến người ta hoàn toàn quên mất thế giới bên ngoài.

Thật lâu sau này, Diệp Kính Văn đứng ở sân thượng bệnh viện nhìn xe cộ dòng người qua lại bên dưới, khẽ nói.

Đã từng có một người như vậy, người ấy đã từng là cả thế giới của tôi.

Nhưng đó chỉ là hồi ức.

34. Chương 34: Hành Hạ Thống Khổ

Cuộc thi hùng biện và diễn giảng tranh tài thành công khiến mối quan hệ giữa Hội học sinh và Đoàn trường trở nên gần bó hơn.

Vốn là nước sông không phạm nước giếng, không liên quan đến nhau.

Bây giờ hợp tác lại nên thắt chặt hơn tình hữu nghị giữa hai bên.

Đặc biệt là hai nhân vật chủ chốt Diệp và Tiêu kia lại có thêm nhiều thời gian ở bên nhau đàm đạo.

Đây là chủ đề rất sôi nổi trên diễn đàn.

Tiêu Phàm lấy cơ bàn công việc để hẹn Diệp Kính Văn ăn cơm, Diệp Kính Văn cũng không từ chối.

Hai người trên bàn ăn đã phần đều bàn công việc, bàn kế hoạch, những chuyện lý thú trong trường, cách nhìn cuộc sống.

Giống như bằng hữu hiểu rõ nhau.

Đôi lần Tiêu Phàm vô tình nhắc đến vấn đề tình yêu, Diệp Kính Văn chỉ cười tiếp chiêu.

Bởi vì trong lòng đã có người thương nên thái độ của Diệp Kính Văn đối với Tiêu Phàm chẳng qua chỉ là “người tùy tiện nói, ta tùy tiện nghe”.

Tiêu Phàm cũng ở trước mặt hắn khoe sự tài hoa múa mép của mình.

Tài tử khoa Luật rất có tài ăn nói, kiến thức uyên bác, quan điểm đặc biệt, suy nghĩ nhanh nhẹn.

Những ưu điểm này Diệp Kính Văn dĩ nhiên nhìn ra, nhưng vẫn dùng thái độ bình thường, không hài lòng cũng không chối từ.

“Kính Văn a, cậu không cảm thấy như vậy rất không công bằng với tôi?” Tiêu Phàm cười rất bất đắc dĩ “Giữa chúng ta có chung nhiều chủ đề như vậy, tán gẫu cũng hợp nhau, tại sao không thể tiến triển thêm một bước?”

Diệp Kính Văn cười nhạt “Tôi không phải người đa tình”

“Tôi cũng là người thủy chung, nhưng đối tượng vẫn có thể thay đổi, đúng không?”

Lại bàn ra.

Diệp Kính Văn cười cười không trả lời.

“Hay là chúng ta cứ thử gặp gỡ một thời gian?”

“Tôi đã có người yêu, anh biết mà”

“Không định ăn vụng?”

“Xe lửa lệch đường ray chỉ có một con đường chết, hiểu không?” Ngón tay Diệp Kính Văn vô tình học theo động tác gõ mặt bàn của Lâm Vi.

Tiêu Phàm cười cười gật đầu nói “Ừ, có lí”

“Chúng ta chỉ có thể là bạn bè, hoặc là không nhìn mặt nhau, chọn đi”

Tiêu Phàm nhún vai “Có bạn bè như cậu, chỉ có thể nhìn không thể ăn sẽ khiến tôi rất uất ức, cậu biết không?”

“A, tôi biết, nên mới bảo để anh chọn”

“Nhưng là tôi cam tâm chịu uất ức” Tiêu Phàm cười rạng rỡ “Vậy làm bạn bè đi, hai người đàn ông to lớn còn đôi co thật không thuận mắt”.

“Tôi thừa nhận giữa chúng ta rất hợp nhau, chỉ trừ tình yêu” Diệp Kính Văn cụng ly Tiêu Phàm “Chúng ta quá giống nhau, không thích hợp”

Tiêu Phàm rất sảng khoái uống một hơi.

“Được rồi, theo đuổi cậu lâu như vậy còn không khiến cậu động lòng, cái này không phải vì tôi không có sức hấp dẫn mà là do cậu không có mắt”

“Ừ, tiêu cự trong mắt tôi chỉ tập trung vào Lâm Vi”

Hai người nhìn nhau hồi lâu.

Tiêu Phàm đột nhiên cười rất quỷ dị “Cậu biết Chu Phóng không?”

Diệp Kính Văn mặt không đổi sắc “Biết”

“Là bạn bè nên nhắc nhở cậu một chút, Chu Phóng đó là núi lửa ngầm, bất cứ lúc nào cũng có thể phát nổ”

“Dĩ nhiên rồi, dung nham đó có đốt cháy Lâm Vi không tôi cũng không biết”

Diệp Kính Văn thở dài “Chỉ cần anh đừng phát nổ, ngọn núi lửa đó tôi tự biết giải quyết”

“Nhưng tôi cũng muốn phát nổ đây” Tiêu Phàm cười cười “Yên tâm đi, tôi sẽ không làm vậy với Lâm Vi, tôi mặc dù có hơi vô liêm sỉ nhưng chưa đến mức hèn hạ”

“Mặc dù tôi có biết vài chuyện, nhưng để cậu yên tâm tôi sẽ không nói ra”.

“Rất nhiều chuyện phải do cậu tự phát hiện ra, Kính Văn, tôi hy vọng ngày đó sẽ không xa” .

“Cậu rất thông minh mà”

Nói xong thì ưu nhã đứng dậy trả tiền, một đường mà đi.

Diệp Kính Văn cúi đầu cười.

Tên Tiêu Phàm này rốt cuộc đang nghĩ gì? Diệp Kính Văn lần đầu tiên có cảm giác bất lực không phương hướng.

Nửa đêm về nhà cũng không thấy Lâm Vi.

Gần đây Lâm Vi thường tự mình xuống bếp nấu cơm cho Diệp Kính Văn, bảo là muốn chú ý đến cái bao tử của hắn, cậu đột nhiên không có nhà khiến đầu óc Diệp Kính Văn trống rỗng.

Vào tủ lạnh lấy đồ ăn, Diệp Kính Văn tự mình vào bếp.

Thực ra hắn cũng biết nấu ăn, chẳng qua là rất thích cảm giác được Lâm Vi chăm sóc nên mới giả bộ không biết làm gì.

Lâm Vi thường xuyên đuổi hắn ra ngoài, nói hắn vướng tay vướng chân, rất thích nhìn khuôn mặt đắc thắng của Lâm Vi lúc đó.

Diệp Kính Văn thở dài, thật là, trong đầu chỉ có cậu ấy.

Nấu xong thì gọi điện cho Lâm Vi.

“Lâm Vi, khi nào về? Tối nay sẽ cho em nếm thử tài nấu nướng của anh”.

“Kính Văn, em có chút việc gấp, anh cứ ăn đi, tối nay em không về”

“Việc gấp gì? Có cần anh giúp không?”

“Không cần, cúp máy nha”

Diệp Kính Văn thở dài, ăn vào đều thấy vô vị.

Lâm Vi vốn là vậy, cái gì cũng không nói với mình. Việc gấp, bạn bè gặp chuyện, em có chút việc, hôm nay không rảnh....

Nghe những lý do không thể giải thích như vậy bao nhiêu lần mà vẫn chết lặng.

Lời nói của Tiêu Phàm khiến Diệp Kính Văn rất bất an, hắn vừa nhập học chưa bao lâu, đối với chuyện về Chu Phóng và Lâm Vi dĩ nhiên không rõ bằng Tiêu Phàm.

Có lẽ cậu ấy giấu diếm cái gì?

Diệp Kính Văn nhú mày, trong đầu đột nhiên hiện ra một chuyện.

Lúc mới nhập học, cái bài viết tỏ tình kia bị Lâm Vi tháo xuống, còn bài viết của Mưa rơi rả rích hình như không bị tháo xuống? Còn được Lâm Vi hồi âm lại.

Hai bài giống nhau, tại sao thái độ không giống nhau?

Trong đầu Diệp Kính Văn chợt lóe lên.

Vội vàng mở máy tính vào diễn đàn, tìm lại bài viết của Mưa rơi rả rích, phía dưới còn có một hồi âm.

Người gửi: tt vũ hiết.

Đây là Ôn Đình.

Nói cách khác, Ôn Đình thấy bài này rồi báo cho Lâm Vi, một giờ sau Lâm Vi mới nhắn tin lại.

“Cảm ơn vì đã thích tôi, nhưng tôi đã có người mình thích, dù hẳn vẫn chưa chấp nhận nhưng tôi sẽ giống em, vì tình yêu mà cố gắng”

Hắn.

Chứ không phải cô ấy.

Diệp Kính Văn giật mình, với tính cẩn thận của Lâm Vi thì không thể nào gõ sai được.

Mọi văn kiện của Hội học sinh đều do cậu ấy đảm nhận chu toàn, huống chi là một từ ngữ để phân biệt nam nữ.

Như vậy Lâm Vi có ý gì? Không loại bỏ trường hợp cậu ấy không biết Mưa rơi rả rích là mình.

Còn nếu cậu ấy biết thì coi như cậu ấy đang nói đùa.

Nếu như biết Mưa rơi rả rích là Diệp Kính Văn mà còn cố ý viết ra mấy lời này, ban đầu là muốn Diệp Kính Văn biết khó mà rút lui, hay đây là....suy nghĩ thực sự của cậu ấy?

Diệp Kính Văn chỉ thấy tim mình lạnh như băng, có lẽ mình nghĩ đúng.

Lâm Vi thích Chu Phóng, lúc đầu kéo Chu Phóng vào chỉ là để thử xem giữa họ có thể không.

Sau đó biết hai người họ không thể mới “đi thêm bước nữa” lựa chọn Diệp Kính Văn để chữa lành vết thương trong tim cậu ấy.

“Tôi sẽ giống em, vì tình yêu mà cố gắng”

Cậu nói đâm vào tim Diệp Kính Văn khiến hắn đau đến khó chịu.

Ngón tay nhanh chóng rê chuột vào trang web của Chu Phóng.

Gần đây quả nhiên Chu Phóng không được thuận lợi, sách bị đạo, có vẻ như đang kiện cáo với nhà xuất bản.

Ngày Lâm Vi trở lại sau cuộc thi, Chu Phóng đang ngồi trên tòa án.

Ngày sinh nhật người gặp chuyện kia cũng là Chu Phóng phải không?

Diệp Kính Văn cười lạnh gọi điện cho Diệp Kính Huy.

“Em trai, có chuyện gì? Đừng nói lại muốn anh giúp chuẩn bị hồ bơi đi? Làm ơn đi, hồ tắm VIP không phải muốn đến là có thể đến...”

“Em hỏi anh” Diệp Kính Văn dùng khẩu khí nghiêm túc khiến Diệp Kính Huy thu lại nụ cười vĩnh tai nghe “Hôm sinh nhật em, anh gặp Lâm Vi ở đâu?”

“A, anh theo dõi cậu ấy thật lâu, từ trường học đến bệnh viện rồi đến khu dân cư gần đó”

“Là khu dân cư Bắc Sơn sao?”

“Đúng vậy. Thế nào?”

“Không có gì, em có một người bạn ở đó....” Diệp Kính Văn lạnh lùng cười, bàn tay nắm chặt điện thoại “Nhà xuất bản Thế kỷ mới, anh có quen không?”

“Không quen, nhưng có bạn làm việc ở đó, muốn điều tra cái gì? Nói cho anh ba nghe nào?”

“Giúp em điều tra thân phận thật sự của nhà văn Bảo Đình”

“Được, ngày mai sẽ có tin tức” Diệp Kính Huy nhẹ thở dài “Anh ba đã sớm cảnh báo, hai đứa không hợp nhau”

“Cảm ơn, nhưng em sẽ cố gắng lần nữa, một lần cuối cùng” Diệp Kính Văn mỉm cười tắt điện thoại.

Lâm Vi, đừng khiến anh phải thất vọng.

Anh thoải mái nhưng sẽ không vứt bỏ tự ái của mình.

Lúc Lâm Vi về nhà thì thấy Diệp Kính Văn nằm trên giường đọc sách.

Diệp Kính Văn mang mắt kiếng nhìn rất tà ác, sắc mặt không nhìn ra chút nhu hòa.

Lâm Vi bước đến giật lấy quyển sách trong tay Diệp Kính Văn liếc sơ, là tác phẩm [Hồi ức] của nhà văn Bảo Đình.

“Giờ đây, đổi khẩu vị rồi?” Lâm Vi khẽ cười hân lên mặt Diệp Kính Văn, Diệp Kính Văn thuận tay kéo cậu lại tung mình đè Lâm Vi xuống giường.

Nụ hôn cuồng nhiệt như đang trừng phạt.

Lâm Vi cảm thấy bất an, nướng mảy chịu đựng sự đau rát trong cổ họng, cố nén không đẩy hẳn ra.

Nhưng nụ hôn của Diệp Kính Văn càng cuồng nhiệt, đầu lưỡi lật tung trong cổ họng, lướt đến đâu thì đau xót lan tới đó.

Chẳng lẽ vậy cũng là tình thú.

Lâm Vi trợn trắng mắt, tận lực buông lỏng, mở to miệng chịu đựng nụ hôn hung bạo, cánh tay nhẹ nhàng siết bờ vai Diệp Kính Văn.

Mắt kiếng mờ đi, không thấy rõ đối phương, Lâm Vi dứt khoát nhắm mắt chờ đợi nụ hôn kết thúc.

Sau nụ hôn dài, Diệp Kính Văn tháo mắt kiếng ra, ánh mắt sắc bén bắn thẳng vào Lâm Vi.

“Em có đọc sách của Bảo Đình không?”

Lâm Vi sững sốt, ngau sau đó liền lắc đầu cười “Em còn chẳng đọc sách của Chu Phóng”

“Lâm Vi, em thích viết văn sao?” Diệp Kính Văn nói tiếp.

“Sao lại hỏi như vậy?” Lâm Vi nhú mảy, cánh tay siết chặt bên hông khiến cậu không thoải mái.

“Anh thấy đoạn này viết rất hay, đọc cho em nghe chút”

Diệp Kính Văn đằng hắng một tiếng, dùng giọng diễn cảm đọc một đoạn trong [Hồi ức]

“Dưới sân có rất nhiều con nít, hẳn là đứa lớn nhất. Hẳn rất lớn, lúc tôi còn đang tập bò từng bước dưới đất, hẳn đã đá bóng trong sân. Tôi muốn lớn thật nhanh, nhưng vẫn không cách nào đuổi kịp hẳn”

“Hẳn thường trêu ghẹo chúng tôi, còn nói ăn trứng gà sẽ đẻ ra gà con, khi đó tôi ngây ngốc sùng bái hẳn như thần tượng, lén lấy trứng gà chui vào một góc vắng người, cảm giác vừa muốn ăn vừa sợ hãi đó bây giờ nghĩ lại vẫn thấy buồn cười”

“Sau đó, cha mẹ hẳn ly hôn, hẳn theo cha chuyển nhà, tôi nhớ ngày đó, bọn nhóc chúng tôi đứa nào cũng khóc. Tôi đứng một góc nhìn cái bóng cầu hẳn in dưới mặt đường dài thật dài”.

“Sau đó nữa, khu dân cư phải di tản, chúng tôi mất liên lạc thật nhiều năm”

“Thật lâu sau, tôi vẫn nhớ khoảng thời gian mình còn trẻ, không phải lo lắng tiền đồ, những lời đồn thổi, những nguyên tắc sống, những nghi kỵ tính toán đầu đá lẫn nhau, chỉ có sân cỏ xanh mát, dòng sông êm ả, mùi thịt nướng thơm lừng ven đường”

“Tôi thường viết văn khi ngoài trời tối đen chỉ thấy được ngọn đèn dầu, sau đó mừng tượng lại khuôn mặt tươi cười đắc ý của hẳn”

“Hẳn nói, hãy đợi hẳn về, đừng để bị ai bắt nạt”

Diệp Kính Văn cười cười đóng sách lại, ngón trỏ nhẹ nhàng nâng cằm Lâm Vi tặng một nụ hôn dịu dàng.

“Nói anh nghe, cho dù em vẫn yêu hẳn”

Sau lưng lạnh ngắt, Lâm Vi muốn thoát ra lại bị Diệp Kính Văn chặn lại.

“Nhà văn Bảo Đình, anh muốn nghe em giải thích”

Diệp Kính Văn tiếp tục cười gian ác, sáp qua hôn gương mặt Lâm Vi, hôn tai, hôn xương quai xanh...

Từng nụ hôn nóng rực chạm vào da nhưng toàn thân Lâm Vi vẫn cứng ngắc, trong mắt lộ ra sự tuyệt vọng.

“Kính Văn...Anh nghi ngờ em sao...” Ánh mắt Lâm Vi nhìn thật sâu vào Diệp Kính Văn, giọng nói vì kích động mà run rẩy.

“Chúng ta đã như vậy, mà anh vẫn còn nghi ngờ em....Anh thấy giữa em và Chu Phóng có gì sao?”

Giọng nói bị ai khiến Diệp Kính Văn mềm lòng, cứ tưởng tượng bị cậu ấy lừa dối thì cơn giận lại bốc lên.

“Cho anh một lời giải thích hợp lý” Diệp Kính Văn lạnh lùng nói “Lần đó nói đi hát karaoke với bạn, nhưng thực ra là đến chỗ Chu Phóng phải không? Lần đó nói bạn bè gặp chuyện, thực ra cũng là chuyện của Chu Phóng chứ gì?”

“Làm như anh là thằng ngu sao?”

Diệp Kính Văn thô bạo xé quần áo Lâm Vi.

“Đừng làm vậy....Kính Văn, không phải như anh nghĩ đâu” Lâm Vi thở hổn hển chống cự, nhưng Diệp Kính Văn vẫn treo bộ mặt lạnh băng lột quần áo Lâm Vi, hung hăng gặm cắn thân thể cậu.

Lâm Vi thở dốc dồn dập.

“Bài viết kia là em gửi đi”

“Để tỏ tình với Chu Phóng”

Nụ cười Diệp Kính Văn tà ác mà lạnh lùng, Lâm Vi quay đầu đi không nhìn hắn, hai tay nắm tay ga giường.

Chân bị tách ra, Lâm Vi nhắm mắt để hắn thủ tiêu tầng quần áo cuối cùng.

“Kính Văn, em thích anh....Thật....” Giọng nói thoát ra ngoài có chút run rẩy.

“Thích hơn Chu Phóng?”

“Không phải vậy, không phải như anh nghĩ, hiện giờ em không thể giải thích được, nhưng xin hãy tin em....Tin em được không?” Lâm Vi vùi đầu vào lòng Diệp Kính Văn, hai chân chủ động quấn quanh hông hắn “Anh muốn em chứng minh phải không? Em cho anh xác nhận”

Nói xong liền kéo gần khoảng cách, tay chạm vào nửa dưới của Diệp Kính Văn, để huyết sau lưng ngừng trước hạ thân hắn.

“Chứng minh vậy sao?” Diệp Kính Văn lạnh lùng cười “Anh vốn cho là, có được thân thể em sẽ rất vui vẻ”

“Nhưng bây giờ anh mới nhận ra, anh mới là người đáng thương hại nhất”

“Anh rất ngu phải không?”

Diệp Kính Văn cười, dùng sức nhấn eo đi vào.

“A.....” Lâm Vi sợ hãi kêu lên, không được bơi trơn khiến nơi tiếp xúc đau rát.

Sự ma sát mãnh mẽ giống như lộng phá bên trong thành từng mảnh.

Một dòng máu nóng ầm chảy ra.

“Lâm Vi, em phải nhớ anh, phải nhớ nhiều hơn hắn”

Hung hăng đâm vào, hai chân Lâm Vi run rẩy không ngừng.

“Đánh mất anh, em sẽ hối hận”

Mỗi lần tiến vào lại vang lên âm thanh như búa chú, máu trong cơ thể tràn ra vẫn không giảm được chút đau đớn nào.

Lâm Vi há to miệng thở dốc để tỉnh táo lại, nhưng vẫn không thể nào chịu được sự thô bạo của đối phương.

“Đau....đau quá...” Tiếng rên rỉ bi ai nhưng không nhận được sự thương tiếc của người nọ.

“Em biết anh đau đớn lắm không? Lâm Vi, em xem anh như con khỉ để đùa cợt thấy rất vui phải không” Trên đầu truyền đến tiếng khóc sù sùi của Lâm Vi.

“Kính Văn...Tại sao...không....tin em....”

Giọng nói nức nở đứt quãng rồi khàn đặc.

Lâm Vi bị sự đau đớn hành hạ đến ngất xỉu.

Diệp Kính Văn lui ra ngoài, mang theo dòng chất lỏng trắng đục pha đỏ hồng.

“Anh muốn tin em, nhưng em không cho anh tư cách để tin em”

“Lâm Vi, anh mệt mỏi, thật sự rất mệt mỏi”

“Anh yêu em, nhưng anh không phải là thằng ngốc, em biết không?”

Diệp Kính Văn mở điện thoại xem tin nhắn của anh ba hần một tiếng trước.

“Bảo Đình, sinh viên năm ba trường đại học T, giới tính nam, mấy cái khác khỏi bàn nữa”

“Quá trình thành danh, quá khứ, em có thể tự xem”

Diệp Kính Văn nhấn tin lại, đầu ngón tay khẽ run.

“Cảm ơn, em biết phải làm gì rồi”

35. Chương 35: Chúng Ta Chia Tay Đi

Lâm Vi bị cơn đau đánh thức.

Lúc thức dậy thì trời đã sáng, Diệp Kính Văn ngồi bên cạnh mặt không biểu cảm.

Lâm Vi bắt giác nở một nụ cười với hắn, lại đột nhiên nhớ lại đêm qua mà nụ cười đông cứng trên môi.

“Anh xin nghỉ cho em rồi, ngủ tiếp đi” Giọng nói rất bình tĩnh giống như chưa xảy ra chuyện gì “Tối hôm qua còn đau không?”

“Ừ? Không sao....” Lâm Vi cố nặn ra một nụ cười, vừa muốn mặc quần áo lại bị Diệp Kính Văn kéo lại.

“Sẽ cho em thêm một cơ hội, em phải quý trọng đó Lâm Vi” Diệp Kính Văn tựa đầu vào cạnh giường, kéo Lâm Vi ôm vào lòng.

Chỉ cần một lời giải thích hợp lý, anh sẽ tha thứ cho em.

Đừng để anh khổ sở hơn nữa, anh chịu hết nổi rồi.

Diệp Kính Văn nghiêm túc nhìn Lâm Vi, đối phương chỉ né tránh ánh mắt hắn, đẩy hắn ra bước xuống giường.

“Thân thể không thoải mái, đi tắm trước...”

“Lâm Vi” Diệp Kính Văn lạnh lùng gọi “Em một chút cũng không để tâm đến cảm nhận của anh sao?”

“Khi em lừa dối Diệp Kính Văn này, một chút cũng không nghĩ xem hắn sẽ đau đớn đến mức nào sao?”

“Bởi vì hắn yêu em, cho nên em không chút mềm lòng mà tổn thương hắn? Cho dù hắn có mang thêm bao nhiêu thương tích cũng không buông tay em”

Diệp Kính Văn cười tự giễu.

“Diệp Kính Văn này sao lại yêu phải một người như em”

Nói xong thì đứng dậy, dùng sức đá cửa bước ra ngoài.

Thân thể Lâm Vi run cầm cập, ngồi trên giường bị ai nắm chặt ga giường.

Sự việc phát triển ngoài dự đoán của cậu.

Nếu như chuyện của Bảo Đình lộ ra, Chu Phóng sẽ không ổn.

Nhưng còn Diệp Kính Văn....

Nhắc đến cái tên này ngực đau đến không thở nổi.

Ngồi ngây ngẩn trong phòng thật lâu, Lâm Vi khe khẽ thở dài.

Lúc ra ngoài mới phát hiện một hộp thuốc Diệp Kính Văn đặt trên bàn.

Lại một tuần trôi qua.

Buổi trưa tại phòng ăn Ẩn Hồ rộn ràng tiếng cười nói.

Diệp Kính Văn ngồi một góc ăn cơm, đã lâu không ăn ở ngoài, quả rất khó ăn.

Không thể nào sánh được với những món Lâm Vi nấu.

Cố gắng nuốt thức ăn vào họng.

Tình yêu với Lâm Vi gần như thiêu đốt lý trí hắn, thậm chí đã từng nghĩ rằng phải hành hạ Lâm Vi thật nhiều, để từ khối óc đến con tim cậu chỉ khắc sâu một cái tên Diệp Kính Văn.

Nhưng không làm được.

Nên cứ phải nhẫn nhịn.

Nhưng cậu ấy không bao giờ quan tâm đến.

Mấy ngày nay không gặp Lâm Vi, cứ trú chân tại kí túc xá, chỉ sợ bản thân không chịu nổi làm tổn thương cậu ấy.

Lúc rời đi cũng để lại một lọ thuốc, đêm đó làm cậu ấy bị thương mình cũng đau lòng.

Nhưng Lâm Vi không hiểu nổi khổ tâm ấy. Vẫn không cho mình một lời giải thích.

Xuống nước như vậy để làm gì? Để nhận lấy sự thờ ơ vô tâm, còn khi cậu ấy gặp phải chuyện quan trọng lại lập tức tìm đến Chu Phóng.

Xem mình là cái gì? Thú vui tiêu khiển sao?

Diệp Kính Văn dùng sức bóp méo cái muỗng.

“Ngày Kính Văn, ăn một bữa cơm thôi mà đằng đằng sát khí vậy?” Tiêu Phàm ngồi đối diện khẽ mỉm cười.

“Lại là anh? Chuyện gì?”

“Đối xử với người thích mình lạnh nhạt như vậy, thật là người ta khổ tâm....” Tiêu Phàm tủi thân nhìn Diệp Kính Văn một cái.

Diệp Kính Văn hừ một tiếng.

“Tuần sau bên Đoàn có đại hội, họ nói với tôi cậu rất được nên muốn mời cậu chuẩn bị tiết mục mở màn”

“Dĩ nhiên hoạt động lớn như vậy sẽ có thù lao, sẽ không để cậu thiệt thòi đâu, đồng ý nha?”

Tiêu Phàm cười thâm thúy “Cậu biết mà, điệu nhảy của cậu khiến nhiều người mê mết”

Diệp Kính Văn lắc đầu “Tôi không rảnh”

“Không cho tôi chút mặt mũi sao?”

“Anh có mặt mũi sao? Nhìn không ra” Diệp Kính Văn cười cười.

Hồi lâu sau mới thấp giọng nói “Các vị hãy mời đoàn vũ đạo về đi, tôi quả thực rất bận, không thể phân thân đâu”

“Cả đoàn vũ đạo hợp lại cũng chưa bằng cậu” Tiêu Phàm khẽ thở dài “Một người lòng dạ sắt đá như tôi còn bị điệu nhảy của cậu làm cho xúc động”

Diệp Kính Văn cười chê “Đừng buồn nha, tôi vừa mới ăn cơm xong”

“Tôi nói thật, lần đầu nhìn thấy cậu trên khán đài tôi đã bị thu hút, trái tim vì cậu mà đập nhanh thần tốc, cậu biết không?” Tiêu Phàm tiếp tục sến súa.

Diệp Kính Văn nhăn mặt đè chặt bao tử.

“Được rồi, không đùa nữa, cậu đừng ói nha? Cách dùng từ của tôi chưa đến mức buồn nôn vậy chứ?”

Nhưng Diệp Kính Văn vẫn cúi gằm mặt ẩn bao tử, bộ dạng rất đau đớn.

Tiêu Phàm ngừng cười, vỗ nhẹ bả vai hắn.

“Sao vậy? Đau bao tử hả?”

“Không sao hết....” Mặt Diệp Kính Văn trắng bệch, đôi môi cũng phát run.

“Còn nói không sao, tôi đưa cậu đi bệnh viện”

Tiêu Phàm không nói thêm, mặc kệ Diệp Kính Văn phản kháng mà nhấc hắn ra ngoài.

Hai người cao xấp xỉ, Diệp Kính Văn tựa vào người Tiêu Phàm khiến Tiêu Phàm cũng khá vất vả.

Mà Diệp Kính Văn cũng không la hét, chỉ nắm chặt bàn tay, cái trán toát từng trịn mồ hôi lạnh.

Tiêu Phàm vừa đỡ Diệp Kính Văn, vừa lấy điện thoại ra gọi trạm y tế trong trường.

“Alo, tôi có một người bạn bị đau bao tử, vâng, đang ở gần cổng trường, làm ơn đến nhanh một chút”

Cúp máy đi Tiêu Phàm nhẹ vỗ lưng Diệp Kính Văn.

“Kính Văn, chịu đựng một chút, họ sắp tới rồi”

Diệp Kính Văn chỉ cúi đầu không thấy được biểu cảm.

Quả nhiên mới đây đã có người mang cáng tới, Tiêu Phàm vội đi theo vào phòng cứu thương.

Diệp Kính Văn đã ngất đi rồi.

“Không chừng là viêm bao tử cấp tính, lập tức đưa vào bệnh viện” Bác sĩ kết luận xong thì gọi điện đến bệnh viện.

Tiêu Phàm không ngờ lại nghiêm trọng như vậy, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc lạ thường.

“Được, tôi đi làm thủ tục”

Tiêu Phàm vội vã theo bác sĩ ra ngoài làm thủ tục chuyển việc, sau đó móc điện thoại của Diệp Kính Văn ra gọi đến kí túc xá của hắn.

“Alo, tôi là Hàn Dương, anh tìm ai?”

“Giúp tôi một chút, bảo hiểm y tế của Diệp Kính Văn có ở đó không, làm ơn đem tới trạm y tế”

Hàn Dương hình như bị dọa không ít “A? Kính Văn làm sao?”

“Hình như bị viêm bao tử cấp tính”.

“A, tôi lập tức tới ngay” Hàn Dương dứt lời liền cúp máy.

Lúc đến bệnh viện, Tiêu Phàm nhìn Diệp Kính Văn co quắp lại thêm đau lòng.

Dọc đường đi Diệp Kính Văn đã chảy không ít máu, nhưng tay vẫn nắm chặt Tiêu Phàm không thả.

“Lâm....Vi....”

Giọng nói yếu ớt nhưng vẫn nghe rất rõ hai chữ này.

Tiêu Phàm thở dài, nhẹ nắm bàn tay hắn.

Dịu dàng ghé bên tai nói “Kính Văn, có tôi ở đây, sẽ không sao đâu”

Diệp Kính Văn có vẻ bình tâm lại, hôn mê bất tỉnh.

Đến bệnh viện xong thì bị đưa vào phòng cấp cứu, các bác sĩ bận rộn nửa ngày trời ra đầu đầy mồ hôi lạnh.

Hàn Dương vội vã chạy tới cùng làm thủ tục với Tiêu Phàm, vì có bảo hiểm y tế nên được giảm 20% viện phí.

Tiêu Phàm lấy tiền túi ra trả, sau đó cùng Hàn Dương ngồi chờ ngoài cửa phòng cấp cứu.

Cửa mở ra rồi lại đóng, y tá ra ra vào vào, ánh đèn trong phòng sáng thật lâu.

“Hàn Dương phải không? Cậu về trước đi, nơi này cứ giao cho tôi”

“Không sao, tôi phải biết kết quả đã, đi như vậy không yên tâm. Thật đáng chết mà, làm bạn lâu như vậy mà cũng không biết hắn bị bệnh bao tử nghiêm trọng như vậy...” Hàn Dương ảo não vuốt cái ót, thấp thỏm nhìn Tiêu Phàm “Hắn sẽ không gặp chuyện gì phải không?”

“Không rõ lắm, tôi nghe đồn viêm bao tử cấp tính có thể lấy mạng người, không phải cậu học y sao? Không biết hả?”

“A...Tôi mới năm nhất....” Hàn Dương thẹn thùng gãi đầu.

Đúng lúc ấy cửa phòng mở ra.

Hai người vội vàng xông lên “Bác sĩ, cậu ta sao rồi?”

“Thiếu nước và bị ngộ độc thực phẩm, dẫn tới bệnh...”

Lời giải thích Tiêu Phàm nghe chẳng hiểu, cũng chẳng lọt lỗ tai, nhưng kết luận cuối cùng khiến hắn rất yên lòng.

“Cũng may được phát hiện kịp thời nên hậu quả chưa đến mức nghiêm trọng”

“Bây giờ không sao rồi, người nhà sau này phải lưu ý” Bác sĩ thở dài “Thằng bé này lúc mới nhập học có đến đây một lần, tôi đã bảo phải cẩn thận, kết quả là....Ai, vẫn không biết nghe lời, lần này chút nữa là mất mạng”

“Cậu ta là bạn học sao? Vì bị đau bao tử nên không phải học quân sự, nên chú ý một chút, còn trẻ như vậy đừng làm cơ thể suy nhược”

Tiêu Phàm gật đầu “Cảm ơn bác sĩ, bệnh của cậu ta...có thể chữa được không?”

“Sau này phải chú ý đến thói quen ăn uống, bao tử cậu ta bị tổn thương rất nghiêm trọng, phải vô nước biển, tạm thời không được xuất viện”

“Cậu giúp cậu ta xin nghỉ học để dưỡng bệnh vài ngày”

“Sau này có gì còn học tiếp được”

Tiêu Phàm thở phào “Ồn rồi”

Hàn Dương cũng gật đầu chào bác sĩ, sau đó nhìn Tiêu Phàm nói “Làm sao đây, tối nay bắt đầu ôn thi giữa học kỳ, thứ hai cũng phải thi...”

“Cậu giúp tôi làm thủ tục xin nghỉ, chỉ là thi giữa kỳ thôi, nói lại với giám viên là ổn” Tiêu Phàm vỗ vai Hàn Dương “Tối nay thi sao không nói sớm”

“Hà hà, tôi lo cho Kính Văn, cậu ta không sao là tốt rồi, cuộc thi có là gì a”

“Mau đi đi, ở đây có tôi rồi”

“Vâng, tên này xin nhờ đàn anh chiếu cố, tôi đi trước” Nói xong nhìn Tiêu Phàm gật đầu một cái, sau đó chạy như bay ra ngoài.

Tiêu Phàm nhìn bóng lưng cậu ta cười cười.

Thằng nhóc này cũng có khẩu khí, khó trách núi băng Ôn Đình kia cũng tan chảy.

Tiêu Phàm làm xong thủ tục, cầm theo đơn thuốc thì trời cũng tối đen.

Trở về gặp phải bác sĩ khám cho Diệp Kính Văn, một người đàn ông trẻ tuổi thân thiện.

“Kí túc xá sắp đóng cửa rồi, cậu không về sao?” Bởi vì phải trực bệnh viện nên bác sĩ rất hiểu tình hình.

“Không cần, tôi ở đây được rồi”

“A thằng nhóc này thật có nghĩa khí” Bác sĩ cười cười vỗ vai hắn “Sau này chiếu cố cậu ta một chút, học xa nhà, không có người thân bên cạnh, nhiều bạn bè vẫn tốt nhất”

Nói xong thì ra ngoài.

Lúc này đã khuya, bệnh viện rất yên tĩnh.

Bệnh nhân đều đã ngủ, ánh đèn ngoài hành lang cũng mờ ảo.

Tiêu Phàm đứng ngoài lan can, hít một hơi dài gọi điện cho Lâm Vi.

“Alo? Tìm tôi có việc gì” Giọng nói Lâm Vi không lạnh không nhạt, bình bình đạm đạm.

“Anh Lâm đẹp trai có rảnh không, qua đây nhìn Diệp Kính Văn một chút”

Lâm Vi im lặng một lúc “Hắn thế nào?”

“Mới từ Quỷ môn quan trở về, cậu không tới tôi sẽ chiếm hắn đấy, biết không?”

Tiêu Phàm mang theo ngữ khí châm biếm.

“Thật không biết cậu bận rộn gì cả ngày, không phải đã từ chức rồi sao? Không thể rút ra một phần mười thời gian nhìn mặt hắn? Tôi bội phục cậu....”

“Hắn sao rồi?” Lâm Vi cắt ngang Tiêu Phàm.

“Bây giờ đã thoát khỏi nguy hiểm, yên tâm, chưa chết được”

“Kí túc xá đóng cửa, tôi không ra ngoài được...” Lâm Vi dừng một chút “Sáng sớm mai tôi sẽ đến, làm ơn hãy...”

Tiêu Phàm cười lạnh cúp máy.

Hung hăng đá vách tường một cái, Tiêu Phàm kiềm chế ý nghĩ muốn giết người, thở một hơi thật dài.

Làm ơn chiếu cố hắn? Coi tôi là cái gì, người hắn gọi tên cũng là cậu.

Tiêu Phàm nhướn mày xoay người vào phòng bệnh.

Sắc mặt Diệp Kính Văn tái nhợt, môi cũng trắng bệch, mu bàn tay vẫn còn đang vô nước biển.

Chân mày nhíu chặt.

Tiêu Phàm nhẹ nhàng cầm bàn tay kia cậu hắn áp vào má.

“Nếu cậu gặp tôi trước, cậu có yêu tôi không?” Tiêu Phàm cười tự giễu “Không thể nào”

“Bởi vì chúng ta quá giống nhau phải không? Ở bên nhau sẽ không thú vị, giống như đang nói chuyện với tấm gương”

“Nhưng, Lâm Vi cũng không thích hợp”.

“Cậu ta không xứng có được cậu”.

Diệp Kính Văn dường như nghe được lời thì thầm của Tiêu Phàm, chân mày nhíu chặt hơn, ngón tay nắm chặt lấy Tiêu Phàm.

Sáng sớm Diệp Kính Văn đã tỉnh dậy.

Chạm vào cái đầu sát bên, Diệp Kính Văn nhẹ nhàng cười.

“Dậy rồi?” Tiêu Phàm ngẩng đầu, nhìn hắn cười sáng lạn “Quý môn quan vui không?”

Diệp Kính Văn gật đầu một cái “Không tệ, phong cảnh thú vị, khắp nơi âm u”

“A, cậu hành hạ bao tử nên phải ăn cháo trắng hai ngày, tôi đi lấy cho cậu nhé?”

Diệp Kính Văn cười cười “Không cần, tôi không muốn ăn”

Hai người nhìn nhau hồi lâu, Diệp Kính Văn đột nhiên thở dài.

“Cảm ơn”

“Làm sao đây? Lấy thân báo đáp đi?”

Diệp Kính Văn không trả lời, chống người ngồi dậy u uẩn nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Tiêu Phàm, tôi xem anh là anh em tốt, không thì nhận hai nhát dao”

“Sau đó chém tôi hai nhát” Tiêu Phàm cười cười “Nhưng tôi tiếp chiêu”

“Anh sẽ tìm thấy một người toàn tâm toàn ý yêu anh”

“Được rồi, đừng cho tôi uống bùa mê nữa, tôi vẫn có lòng tự trọng, ngàn lần đừng dùng ánh mắt thương hại nhìn tôi, tôi nổi hết da gà”

Nụ cười của Diệp Kính Văn có chút yếu ớt.

“Tôi đi đây, sáng nay có tiết học, giáo viên rất kinh khủng, lúc nào cũng điểm danh” Tiêu Phàm nhẹ nhàng đứng dậy, thấy Diệp Kính Văn gật đầu mới xoay người bước đi.

Nửa tiếng sau, cửa phòng bệnh được một cánh tay thân thuộc đẩy ra.

Diệp Kính Văn nhắm mắt lại.

“Kính Văn...anh sao rồi?” Giọng nói ảm áp của Lâm Vi vang bên tai.

Diệp Kính Văn nhíu mày “Anh còn tưởng em không muốn gặp lại anh”

“Làm sao có thể...” Lâm Vi nắm tay Diệp Kính Văn lại bị hắn né ra.

Lâm Vi lúng túng “Tối hôm qua em rất lo lắng, anh không sao là tốt rồi”

“Anh không sao là tốt rồi...”

Diệp Kính Văn cười nhạt.

Khuôn mặt tái nhợt khiến nụ cười càng thêm chói mắt.

“Lâm Vi, em biết không”

“Ngày hôm qua cận kề cái chết”

“Anh đã rất hy vọng”

“Người ở bên cạnh anh”

“Là em”

Vì quá yếu nên Diệp Kính Văn nói chuyện rất vất vả.

Mỗi từ mỗi câu đều đánh thẳng vào tim Lâm Vi.

Lâm Vi im lặng, Diệp Kính Văn cũng không nói nữa.

Đến tận 8 giờ sáng bác sĩ đến kiểm tra, hai người vẫn chưa nói thêm một câu nào.

Lâm Vi đi theo bác sĩ ra ngoài.

“Cậu học y thì phải hiểu rõ tình hình cậu ta mới phải. Làm sao lại...”

“Xin lỗi...Vâng...Tôi biết rồi”

“Sau này phải chú ý một chút....”

“Tôi biết rồi, tôi sẽ chiều cổ cậu ấy...Cảm ơn....”

Diệp Kính Văn nhắm mắt lại, loáng thoáng nghe được đoạn đối thoại ngoài cửa phòng.

Lâm Vi hình như bị mắng một trận, giọng nói của bác sĩ rất nghiêm nghị.

Lâm Vi bước vào mang theo một tô cháo, ngồi bên giường thổi cho nguội rồi đưa đến miệng Diệp Kính Văn.

“Anh đói không, có muốn uống gì....”

“Lâm Vi, tôi không cần em chăm sóc”

“Chúng ta”

“Chia tay đi”

Ngón tay run lên, cháo nóng rẩy rơi xuống giường.

Lâm Vi bối rối dùng khăn giấy lau chùi, bàn tay lại bị Diệp Kính Văn đè lại dùng sức hất ra.

Mặc dù hần yếu đi, không còn nhiều sức lực.

Nhưng cái sự chán ghét đã truyền đạt phần nào qua những ngón tay ấy.

“Em đi đi”

“Anh mệt mỏi”

Diệp Kính Văn nhắm mắt lại xoay người đi, không để ý đến cậu nữa.

Chỉ còn một mình Lâm Vi một chỗ phát run, cháo đổ đầy bàn tay mà không có chút cảm giác gì.

Chỉ luống cuống đứng đó mất phương hướng, miệng mở ra nhưng không nói được tiếng nào.

36. Chương 36: Đối Đầu Trong Cuộc Thi

Thời gian trôi qua thật mau.

Đã một năm chín tháng kể từ ngày đó.

Cái nắng nóng bao trùm đại học T, nơi đang diễn ra khóa huấn luyện quân sự cuối cùng.

Hội học sinh cùng Đoàn trường mang theo rất nhiều chai nước để chia vui cùng đàn em.

Có vài người đi khảo sát quanh sân, còn có người cầm máy quay phim, chụp hình.

Trong đó có hai người đặc biệt thu hút mọi ánh nhìn.

Đều mặc quần jean, áo sơ mi một đen một trắng.

Cả hai đều rất đẹp trai, tóc mái dài rũ xuống che khuất đôi mắt.

Họ đều đang cười.

Một tà khí, một khí phách.

“Oa, tớ thi vào đại học T quả không sai lầm, mới đây mà đã thấy được hai chàng trai đẹp như vậy!” Có nữ sinh cúi mặt, thì thầm nhận xét.

“Hai người bọn họ a, đừng hy vọng, họ chính là Hắc bạch song lang trong truyền thuyết đại học T đó nha”

“Là sói đó, hiểu chưa?”

Hai người họ đồng thời quay đầu lại, ánh mắt hướng về phía này nhẹ nhàng cười, khiến cho người ta muốn mềm nhũn cả hai chân.

Đoàn người vừa đi khỏi, lại có người nhận xét.

“Này, hai người kia là ai vậy?”

“Một người là thiên tài khoa Y, một người thiên tài khoa Luật, một Chủ tịch Hội học sinh, một Bí thư Đoàn”

“Như hình với bóng, nói không chừng đã sớm đoạn rồi”

“Đoạn cái gì?”

“Đoạn tụ đó, đoạn tụ đó. Đồ ngốc”

“A, vậy tớ hết hy vọng....”

“Không sợ sỏi thì các vị có thể đi hỏi thử xem, tớ nghe nói cả hai đều không có bạn gái nha”

“Không phải đã đoạn rồi sao..”

“Không có chứng cứ đừng đoán bậy, đồ ngốc. Huấn luyện viên đến rồi, tất cả im lặng nào”

“Nghiêm!”

“Nghĩ!”

Những tân sinh viên mới vào trường đều cảm thấy có nhiều thứ mới lạ, truyền thuyết về hai nhân vật bí ẩn kia cũng không ngoại lệ.

Danh tiếng của vị Chủ tịch vừa từ chức lại càng khiến họ đối với vị Chủ tịch đương thời càng thêm kính nể.

Vị này tài giỏi đến mức nào mà có thể soán ngôi vị Chủ tịch tài ba kia, những điều đó đều trở thành những đề tài nóng hổi cho các tân sinh viên thảo luận.

Khóa huấn luyện kết thúc, trong sân trường giảng đầy các băng rôn kêu gọi tham gia hội nhóm .

Có hai nam sinh đang đạp xe, cái bóng kéo thật dài trên mặt đất.

“Cậu nói xem Đoàn và Hội học sinh có chỗ nào khác nhau a..” Nam sinh cao lớn da ngăm đen tháo cái mũ xuống, nhìn hai cái băng rôn màu đỏ đơn giản, bắt mắt dĩ thời dài.

“Băng rôn làm giống nhau, khẩu hiệu cũng giống nhau, không biết khác cái gì nữa...” Nam sinh hướng người đối diện cười, khoe hàm răng trắng tinh.

“Một cái là tổ chức kiểu truyền thống, một cái kiểu hiện đại, quyền lợi như nhau, nếu tinh ý hơn sẽ thấy, Đoàn phụ trách tương đối nhiều hoạt động, còn Hội học sinh gắn liền với sinh hoạt của sinh viên” Người kia thái độ không lạnh không nhạt, khéo môi nhếch lên một nụ cười.

“A, cậu thật lợi hại, nói câu nào chuẩn câu ấy!” Nam sinh dùng đôi mắt trong suốt nhìn đối phương, kéo ra nụ cười sáng lạn “À, tớ đã quen mặt với Hội học sinh lẫn khoa Y, còn cậu có tính tham gia câu lạc bộ nào không?”

Đối phương nhẹ nhàng lắc đầu.

Nam sinh lại đội mũ vào, thở dài nói “La Băng, tớ nói da cậu làm sao mà phơi nắng cũng không đen...Tớ chẳng làm được, trải qua khóa huấn luyện thì đen như than thế này”

“Tớ tình nguyện đen một chút, con trai trắng như vậy để làm gì”

Hai người chạy xe tới, vừa đi vừa cười hướng về phía trường học.

“Không biết nữa, nghe nói Hội học sinh và Đoàn đều đang tuyển thành viên, số lượng khá đông”

“Cậu đã từng nghe qua chuyện xưa về Hắc Bạch song lang chưa?”

“Tớ không có hứng thú với mấy cái đó”

“Nga” Nam sinh có chút tủi thân chu mỏ “Nghe nói hai vị này đều rất ưu tú, đại học T đúng là nơi sản sinh nhân tài”

“Đúng vậy, chắc điểm thi đỗ vào cũng rất cao”

“Thiết, chính là trường trung học Nhân Xuyên, đừng khi dễ họ” Nam sinh giơ ngón giữa “Trung học Nhân Xuyên cho ra toàn quái thai, nói khó nghe hơn đều là biến thái nha”

“Sâm Lâm, lần trước cậu đấu bóng rổ thua người ta nên không phục chứ gì”.

“A, bị cậu đoán được rồi” Hắc Sâm Lâm ngẩng đầu lên cười “Kì thực tớ không nhỏ nhen như vậy, đi thôi, hội diễn sắp bắt đầu rồi”.

Hội học sinh cùng Chi Đoàn kết hợp tổ chức hội diễn, quả nhiên quy mô rất đáng sợ.

Chỉ là không ai hiểu tại sao không tổ chức ở hội trường mà dời qua giảng đường trống gần trường học.

Đến khi hội diễn bắt đầu, mọi người mới hiểu hết dụng ý.

Tầm nhìn thoáng, sân khấu được thiết kế nâng lên cao khiến cho khán giả có thể nhìn bao quát, trông như một rạp chiếu phim cỡ lớn, dù nghe hay nhìn đều rất hoàn hảo.

Ánh sáng từ ngọn đèn thấp sáng cả dãy phòng.

Ánh đèn huyền ảo khiến người ta sinh ra ảo giác.

Hắc Sâm Lâm và La Băng chọn một chỗ ngồi xuống, cùng theo dõi các tiết mục đặc sắc.

Sân khấu rất lớn, rất đẹp, dù có bố trí bao nhiêu đội vũ đạo cũng không tạo cảm giác gò bó chật hẹp.

“Sau đây là tiết mục mà mọi người vẫn đang chờ đợi phải không? Vị này chính là hoàng tử khiêu vũ trong truyền thuyết đó nha” Người phụ trách tiết mục nở nụ cười ngọt ngào.

“Mọi người hãy vỗ tay lớn hơn nào, cùng chào đón màn nhảy đơn bài > của Diệp sư huynh”

Dưới khán đài là một tràng tiếng vỗ tay, tiếng huýt sáo, tiếng cổ vũ làm rung chuyển cả bầu trời đại học T.

La Băng không nhịn được được nhướn mày, tâm tình Hắc Sâm Lâm cũng lên cao, dùng hết sức hô to.

“Diệp Kính Văn, Diệp Kính Văn, Diệp Kính Văn...”

Trong tiếng gào thét ầm ĩ, Diệp Kính Văn ưu nhã cất bước lên sân khấu, trở về làm vị hoàng tử năm nào.

Một thân áo đen bó sát người, tôn lên vóc dáng thon dài hoàn mỹ.

Lộ ra một mảng ngực trắng, khiến cho thị giác người nhìn rung động.

Diệp Kính Văn mỉm cười nhìn xuống khán đài khe khom người, lại vang dội một loạt tiếng cổ vũ đinh tai.

Âm nhạc nhẹ nhàng vang lên, hấn bắt đầu nhảy.

Điệu nhảy tuyệt đẹp, thân thể dẻo dai, khi âm nhạc phát ra triền miên, chân mày hấn giãn ra có nét buồn nhàn nhạt.

Khơi lên sự nhiệt huyết bên dưới, kéo người ta vào thế giới của hấn.

Cuối cùng, Diệp Kính Văn dùng một tư thế mị hoặc đứng trên sân khấu nhìn xuống.

Ánh mắt kiêu ngạo, lạnh lẽo nhìn dòng người đang điên cuồng, khoe miệng giương lên nụ cười tà ác.

Phía dưới vang lên tiếng vỗ tay đinh tai nhức óc, đem hội diễn đẩy lên cao trào

Sau đó hấn dời mắt xoay người xuống sân khấu, không một chút lưu luyến.

Hắc Sâm Lâm há to mồm, mắt như muốn rớt xuống đất.

“Ta nói, còn có người nhảy được như vậy, bệnh tim cũng bị anh ta làm cho tái phát rồi”.

“Kính ngạc. Như vậy mà cậu cũng học Y sao” La Băng cười tà nhìn cậu, hừ một cái.

Hắc Sâm Lâm nghiêng đầu quay sang chỗ khác cười, xa xa có một bóng hình màu trắng đơn bạc.

Lặng lẽ rời khỏi khán đài.

Thật giống như đang sợ bị người ta phát hiện ra.

“Trường này có nhiều thứ kì quái thật” Hắc Sâm Lâm thở dài, nhân cơ hội nắm lấy tay La Băng “Không xem nữa, ăn há cảo không?”

Chẳng hạn như người kia, tâm tình thật khó hiểu.

Rất nhiều thứ đã thay đổi.

Sau khi hội diễn kết thúc, diễn đàn trường sôi nổi hẳn, Hắc Sâm Lâm đăng kí một cái id gọi là “Bánh ngọt thật ngon” vào diễn đàn.

Bên diễn đàn khoa Y, có người lập một topic thảo luận.

Phía dưới lượt hồi âm nhiều lạ thường.

“Tôi cảm thấy Chủ tịch đương thời khác quá, năm đó anh ấy cũng có thi hùng biện nha”

“Đúng vậy đúng vậy, vòng trung kết bị bệnh nên không có tham dự, bây giờ tham dự vòng loại trực tiếp”

“Anh ta thì sao chứ, lần này lw của chúng ta mới thật sự lợi hại, nữ sinh theo đuổi nhiều muốn chết, cái cậu yjw kia á, suốt ngày trưng cái mặt lạnh lẽo thật là hù chết người mà”

“lw chẳng là gì hết, anh ấy đã thuộc về quá khứ rồi, bây giờ là thời đại của họ Diệp”

“Nhắc tới lw tôi lại nhớ tới lời đồn đại, năm đó anh ta từ chối những lá thư tỏ tình, khiến cho nhiều người chán ghét”

“Tôi cũng chán ghét yjw, cả ngày cười như sói đói, đi cùng xf quá hợp, hai con sói đi đi lại lại trong trường, tạo ra nhiều lời đồn đáng sợ”

“Chủ đề quá nhiều người công kích, tôi đành phải xóa vậy”

Chỉ chốc lát sau, topic bị xóa đi.

Sau đó lại có người mở topic mới, bàn luận về hội diễn hôm nay.

Chủ đề này lại tiếp tục thu hút sự chú ý, bài trả lời cứ tăng mãi.

Hội diễn qua đi, bắt đầu giai đoạn học tập, tân sinh viên hăng say tự giác lao đầu vào học.

Một tháng sau, đã quen với môi trường thì bắt đầu cúp vài tiết học.

Sau đó nữa, trốn tiết nhiều như cơm bữa.

Hắc Sâm Lâm rất ít khi trốn tiết, La Băng cũng rất ít khi đi học, cậu ta có thiên phú về phương diện công nghệ thông tin, phần lớn thời gian đều trốn trong kí túc xá nghiên cứu.

Ngày đó khi trở về, La Băng đột nhiên phát sốt.

Hắc Sâm Lâm bận rộn chăm sóc cậu ta, chườm khăn lên trán, thức canh một đêm dài.

Kết quả là quên luôn cuộc thi Toán học ngày thứ hai.

Cũng nhờ vậy, trong số các thí sinh hôm đó, có tên hai cậu học sinh không có điểm.

Chuyện này khơi lên một nỗi bức xúc trên diễn đàn trường.

La Băng cảm thấy hơi áy náy, vì vậy mời Hắc Sâm Lâm đi ăn cơm.

Hai người họ gặp một nam sinh ở quán lẩu, anh ta lặng lẽ ngồi trong góc, một mình ăn lẩu uyên ương.

Cắn một trái ớt, gấp hải sản trong nồi ra, cau mày nuốt xuống.

Cách ăn thật khó hiểu.

Người đó hình như cảm nhận được Hắc Sâm Lâm đang nhìn mình, ngẩng đầu lên.

Ánh mắt của anh ta rất đẹp, khi cười lên, khóe mắt cong cong nhìn rất ấm áp.

Như mặt hồ yên tĩnh.

Chỉ là cảm thấy anh ta quá trầm lặng.

Hắc Sâm Lâm hướng anh ta le lưỡi, vùi đầu vào tán dóc với La Băng.

Cuộc sống cứ thế trôi qua thật nhanh, sau khi kết thúc học kì một, lại bắt đầu học kì hai, sinh viên bước vào một giai đoạn mới.

Sau kì thi, sinh viên được buông lỏng vài ngày, nhưng khoa Y vẫn rất bận rộn.

Cuộc thi kiến thức về cơ thể người được bắt đầu từ năm ngoái, trải qua quá trình bỏ phiếu, 80% yêu cầu hàng năm đều phải tổ chức một lần.

Mỗi lớp chọn ra một người đi dự thi.

Hắc Sâm Lâm không hiểu sao bị bắt đi tham dự.

Không ngờ lớp cậu vượt qua nhiều vòng thi liên tiếp, nằm trong 16 đội mạnh, sau đó vào bán kết, đối thủ là một người cùng khóa khác lớp.

Trận bán kết ở một đội khác, là sinh viên năm cuối cùng sinh viên năm ba tranh tài.

Hắc Sâm Lâm kéo La Băng đi xem náo nhiệt.

Hai lớp tranh tài vô cùng kịch liệt.

Cứ tưởng là những kiến thức đó đối với sinh viên năm cuối và năm ba đã quên gần hết.

Không ngờ bọn họ cũng rất lợi hại, đáp không sai một câu, đến lúc phải giành quyền trả lời thì bầu không khí càng nóng hơn.

Cùng một câu hỏi như nhau, phía dưới điên cuồng gào thét giúp đỡ.

Rất ít đội dùng đến cách này để phân thắng bại, vì vậy tâm trạng hai đội đều căng như dây đàn.

“Xương có cấu tạo gồm...”

Người chủ trì vừa đọc xong câu hỏi, Diệp Kính Văn liền nhấn chuông giành trả lời.

Thái độ lớn lối của hắn khiến cho người ta có một áp lực vô hình, ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm người đối diện, ngón tay khi giành quyền trả lời vẫn rất ưu nhã.

Giống như vị hoàng tử cao quý, không để ai vào mắt.

Hắc Sâm Lâm thì thầm bên tai La Băng “Cậu có cảm thấy anh ta hình như hơi biến thái, cậu xem cái thái độ đó, không giống như đang tranh tài, mà giống như đang chơi mèo vờn chuột..”

La Băng gật đầu, ánh mắt dời về phía người có khuôn mặt tà khí, bờ môi hắn nhẹ nhàng khép mở, giống như đang tán gẫu thông thường.

“Máu, Mô, Tủy” Nói xong khoe miệng khe nhếch lên, như đang cười nhạo câu hỏi quá dễ.

“Năm 3, trả lời chính xác, được thêm 1 điểm!” Người chủ trì mang theo nụ cười ngọt ngào, nhưng vì bầu không khí xung quanh nên giọng nói có chút run rẩy.

“Các cơ trong cơ thể người chia làm 3 loại nào?”

Tiếng chuông phía đối diện vang lên, khoe miệng Lâm Vi mang theo nụ cười nhẹ nhàng, khiến cho mọi người tim đập loạn nhịp.

“Cơ xương, cơ ngực, cơ tim” Thanh âm có lực trầm ổn, mang theo nụ cười hài hòa, tạo nên một sự đối lập hoàn toàn với Diệp Kính Văn.

“Năm cuối, thêm 1 điểm!”

Một hồi một đáp, bầu không khí không ngừng nóng lên.

Diệp Kính Văn nâng cao khoe miệng cười rất quỷ dị, ánh mắt sắc bén bắn về người đối diện, nhưng Lâm Vi trước sau chỉ mỉm cười, không gợn một chút sợ hãi.

Nhưng chẳng ai thấy phía dưới bàn, năm ngón tay nắm thật chặt, do dùng quá nhiều lực mà trở nên trắng bệch.

Dưới đài lần lượt vang lên tiếng cổ vũ, các câu hỏi trong đề đều đã hỏi hết.

Người chủ trì có chút lúng túng “Bởi vì cả hai bất phân thắng bại, cho nên chúng ta sẽ tiến hành phương pháp cuối”

“Đại diện hai bên đồng thời trả lời ba câu hỏi. Ai trả lời đầy đủ hơn sẽ thắng”

Kết quả như dự liệu, một người bị loại.

Bại dưới tay đàn anh năm cuối cũng khiến các sinh viên năm ba tâm phục khẩu phục.

Mọi người sung sướng chạy đến bắt tay đàn anh.

Nhưng Diệp Kính Văn chỉ đi tới trước mặt Lâm Vi, cười tà sáp lại nói.

“Chúc mừng, đàn anh đối trá”

Sống lưng Lâm Vi cứng ngắc, bàn tay nhẹ nhàng run rẩy.

Cuối cùng hai người phải trả lời 3 câu hỏi để phân thắng bại.

Chỉ anh mới biết, Diệp Kính Văn đã sai chỗ nào.

Trong đầu có mười hai dây thần kinh,

Khứu giác, thị giác, ốc tai, vận nhãn, vận nhãn ngoài, phụ, hạ thiệt, sinh ba, mắt, hàm trên, hàm dưới, mặt.

Lâm Vi viết toàn bộ, không bỏ cái nào.

Nhưng Diệp Kính Văn một chữ cũng không viết, hắn để trống toàn bộ, làm cho Lâm Vi mơ màng nhớ lại.

“Trong đầu có mười hai dây thần kinh đều sử dụng rồi, anh vẫn không chịu?”

“Mười hai dây thần kinh trong đầu cậu đều không dùng được”

“Anh cứ nói đi, tôi mất cái nào?”

“Cậu không mất, chỉ là gần sai chỗ thôi”

Những tin nhắn ấy vẫn còn lưu trong điện thoại, lúc gửi tin nhắn vẫn thấy đáy lòng ầm ập như mới vừa hôm qua thôi.

Nhưng bây giờ, hắn đối với mình như kẻ xa lạ.

Như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Có lẽ hắn đã quyết định vứt bỏ tất cả, ngay từ chính thời điểm mình muốn giải thích ngày đó.

Lâm Vi hướng về phía khán phòng người người đang tung hô, cười có chút cô đơn.

Hắc Sâm Lâm lại gặp Lâm Vi tại quán lẩu kia.

Hình như anh ta tâm trạng không tốt, cúi gằm mặt ăn không nói tiếng nào.

Hắc Sâm Lâm rất khó hiểu, anh ta không phải là người chiến thắng sao? Nhìn cứ như sắp chết tới nơi.

Nhìn La Băng một cái, cậu nghĩ định an ủi đàn anh một chút nhưng không biết mở lời thế nào.

Nhưng Lâm Vi đột nhiên cười với cậu.

“Em là Hắc Sâm Lâm sao?”

“Àn”

“Có hứng thú tham gia cuộc thi thí nghiệm học kì này không?”

Hắc Sâm Lâm dừng nửa ngày không biết nói gì.

Theo lý thuyết, tại khoa Y này cậu gần như vô hình, làm sao có thể được vị đàn anh nổi tiếng này chú ý tới?

“Hay là chúng ta lập thành một nhóm đi” Lâm Vi nói tiếp.

Hắc Sâm Lâm sợ hãi đứng dậy “Em không giỏi lắm...”

“Không sao đâu, em có suy nghĩ nhạy bén, như vậy đã giúp được anh rồi” Lâm Vi uống một hớp nước, đi tới bên Hắc Sâm Lâm cười âm áp “Biết cách giết chết một con muỗi không?”

Bạn đang ?

Để giết chết một con muỗi, phương pháp tốt nhất là khi thấy nó lại gần ta, trước tiên ta phải buông lỏng toàn thân, chờ nó đậu trên da chuẩn bị hút máu, khi ta cảm nhận được nó đang hút máu là lúc ta có thể đập chết nó.

Hắc Sâm Lâm trong lúc lơ đãng nói ra cách diệt muỗi mà khoa truyền nhau, nghe đâu chính là do Lâm Vi nói, điều này làm cho Hắc Sâm Lâm càng thêm nể phục.

“Không biết có làm phiền em không, chỉ là...anh không tìm được người giúp đỡ thích hợp” Nụ cười của Lâm Vi rất nhạt, khiến cho Hắc Sâm Lâm dâng lên một chút đau lòng.

“Yên tâm đi, đàn anh, dù có leo núi cao, xuống biển lửa em cũng sẽ theo đến cùng” Mặt Hắc Sâm Lâm đỏ lên, bởi vì da đen nên không thấy rõ lắm.

Trong lúc hồi hộp, không phát hiện lúc đàn anh xoay người, khóe miệng lộ ra một nụ cười hồ ly gian xảo.

yjw: Diệp Kính Văn

lw: Lâm Vi

37. Chương 37: Truyền Thuyết Về Tam Kiếm Khách

Ngày hôm sau, Lâm Vi gọi điện cho Hắc Sâm Lâm bảo bắt đầu khóa thí nghiệm.

Lúc Hắc Sâm Lâm chạy tới đã thấy trong phòng họp có hai người đang lạnh lùng nhìn nhau.

Không khí bỗng nhiên căng thẳng đến khó thở, khiến cho Hắc Sâm Lâm cảm thấy không thoải mái.

“À...”

Hắc Sâm Lâm mở to miệng, cả ngày không nói được chữ nào.

Lâm Vi cúi đầu tựa vào tường, hai tay xoay xoay cây bút, hai tay Diệp Kính Văn khoanh trước ngực, ánh mắt nhìn chằm chằm Lâm Vi, nụ cười có chút chế nhạo.

“Tưởng là ai chứ, lúc nghe Hà lão sư khen đến nứt trời, tôi phải nghĩ ngay tới anh mới phải” Giọng nói Diệp Kính Văn lạnh te, làm cho bầu không khí càng thêm ngột thở.

“Đàn anh...” Hắc Sâm Lâm lễ phép chào hỏi.

Diệp Kính Văn liếc Hắc Sâm Lâm một cái, chê cười “Gọi đàn anh nào vậy? Cậu là ai?”

Giọng nói Lâm Vi rất bình thản “Cậu ấy là bạn đồng hành tôi tìm”

“Ồ, mới năm nhất, da thịt cứng cáp chưa đây” Diệp Kính Văn lạnh lùng cười làm Hắc Sâm Lâm nổi hết da gà.

Người này nói chuyện khiến người ta chán ghét quá.

Cười cũng khiến người ta chán ghét.

“Kính Văn, nếu cậu không muốn vào nhóm của chúng tôi thì hãy tìm nhóm khác đi, đạo này Tiêu Phàm cũng rảnh rồi mà” Đàn anh lúc nào cũng ầm áp, bây giờ nói chuyện cũng có chút cứng rắn.

Hắc Sâm Lâm nắm tóc, nhìn sang hướng Diệp Kính Văn.

“Tìm người học Luật đụng vào mấy cái đồ thí nghiệm kia, anh thật có sáng kiến” Diệp Kính Văn mang theo nụ cười châm chọc “Nếu đây là điều Hà lão sư muốn, tôi sẽ cùng hai người ở chung một nhóm, thôi không nói nhảm nữa, suy nghĩ tên nhóm rồi ghi tên vào, tôi không muốn nhiều lời với anh”

“Được” Lâm Vi cúi đầu, đi tới bên cạnh Hắc Sâm Lâm “Sâm Lâm, giúp anh chọn tên nhóm đi”

“Ách?...” Hắc Sâm Lâm càng lúc càng không hiểu nổi hai vị đàn anh này, không phải cãi nhau nhưng nói chuyện với nhau đằng đằng sát khí.

“Tam kiếm khách nha”

Sát khí nặng quá rồi.

Diệp Kính Văn nhếch miệng, lạnh lùng cười “Cứ như danh hiệu trong võ lâm”

“Cậu có ý tưởng nào không?” Lâm Vi trầm mặt xuống.

Diệp Kính Văn nhún nhún vai.

“Vậy cứ Tam Kiếm Khách đi, tôi ghi tên thành viên”

Bỗng cảm lưng Lâm Vi cứng ngắc

Hai người này, nhìn cứ như có mối thù chín kiếp chưa trả vậy.

Nhưng chữ của Lâm Vi đẹp quá đi.

Hắc Sâm Lâm mê mang lắc đầu.

Nếu như Hắc Sâm Lâm sớm biết “Mối thù chín kiếp” giữa hai người Diệp Lâm, cậu tuyệt đối sẽ không đồng ý với Lâm Vi mà vào nhóm đầu.

Lâm Vi nhất định là diễn kịch.

Điều đó phải đến một buổi chiều, tình cờ đi ngang qua phòng làm việc của Hà lão sư, Hắc Sâm Lâm mới biết được.

Lâm Vi đã sớm biết Hà lão sư muốn anh và Diệp Kính Văn hợp tác, cho nên mới lôi Hắc Sâm Lâm vào, thực chất để làm bia đỡ đạn thôi.

Chẳng hạn, trong quá trình thí nghiệm, hai người Diệp Lâm phải ở chung một chỗ, Lâm Vi thường mỉm cười đứng bên Hắc Sâm Lâm, nói chuyện rất ầm áp, đàn em gần đây rất bận rộn phải không? Đàn em đang tập trung học tập sao, áp lực ngành Y rất lớn, em có thích ứng không...

Cổ ý nói sang chuyện khác để hòa dịu bầu không khí

Sau đó đàn anh Diệp Kính Văn sẽ quét ánh mắt bén nhọn vào Hắc Sâm Lâm, khóe miệng nhếch lên khiến người ta lạnh hết xương cốt.

Hay chẳng hạn như lúc hai người Diệp Lâm bắt đồng quan điểm, Lâm Vi lại cười rất thân thiện với Hắc Sâm Lâm.

“Hay là cứ để Sâm Lâm quyết định đi”

Hắc Sâm Lâm chỉ còn biết gãi đầu, nhìn nhìn Diệp sư huynh đang cười tà ác, lại chuyển qua nhìn Lâm sư huynh đang cười ầm áp.

Được rồi, hai người như vậy, tôi cũng không dám đắc tội.

Ba người hợp tác được một tháng, Hắc Sâm Lâm chỉ thấy tế bào não của mình dần phân chia, không những thế còn tăng lên.

Nhìn thấy Diệp Kính Văn nhún tin qua

“Tiểu Sâm Lâm, tối nay 8h có mặt nha, thân~”

Mây đen bay đầy đầu Hắc Sâm Lâm, vị đàn anh biến thái này hử chút là nhún tin tới, khiến tâm trạng Hắc Sâm Lâm luôn rất ức chế.

Vì vậy thường xuyên viện cớ, em muốn đi nghiên cứu, tối nay em có tiết, hôm nay em đau bụng, hôm qua em bị sốt...

Đề tránh tai nạn Diệp Lâm – Hỏa tinh đụng địa cầu.

“Đàn anh, tối nay là lấy mẫu DNA sao? Em phải đến phòng giải phẫu, cảm phiền hai anh làm xong, tối mai em tới làm xét nghiệm, được không...”

“A, muốn đi giải phẫu hả, hay là để đàn anh đi cùng cậu, anh đã lâu không đụng vào thi thể rồi”

Hắc Sâm Lâm rất buồn bực.

Vốn chỉ định lừa hẩn thôi, giờ phóng lao đành theo lao vậy.

Chuẩn bị áo blouse trắng cùng rương công cụ xong, Hắc Sâm Lâm đi trước, dẫn đường vào phòng giải phẫu.

Diệp Kính Văn đã theo tới, mặc dù hẩn cười rất dịu dàng nhưng Hắc Sâm Lâm vẫn cảm thấy sau lưng toát ra khí lạnh.

“Sâm Lâm cậu mặc áo trắng thật có khí chất” Diệp Kính Văn tán dương, ngón tay thon dài vỗ vỗ bả vai Hắc Sâm Lâm “Nhìn cậu cười, tôi có cảm giác như gặp được...Hắc thiên sứ”

“Vâng, Đàn anh cũng rất giống thiên sứ”

Diệp Kính Văn cười tà, ngón tay nâng nâng cằm Hắc Sâm Lâm “Môi của cậu nhìn được đó, giống như quả táo Tàu” (=)))))) đen quá cũng khổ)

Hắc Sâm Lâm lặng lẽ tránh đi, móc trong túi ra cái khẩu trang che “quả táo Tàu” đi.

“Cậu muốn làm bộ phận nào”

“Khoang ngực đúng không”

Diệp Kính Văn cũng lấy khẩu trang ra, đeo bao tay, lộ ra con người vừa đen vừa sáng, nhìn Hắc Sâm Lâm đang chán nản.

“Đúng vậy” Hắc Sâm Lâm nghiêm túc gật đầu “May được đàn anh giúp đỡ, em thật không biết làm sao”

“A, không nên khách khí”

Hắc Sâm Lâm chịu đựng cảm giác da đầu tê dại, chuyên tâm cúi đầu giải phẫu.

Diệp Kính Văn đứng bên cạnh cười, thỉnh thoảng đưa dụng cụ cho Hắc Sâm Lâm hay giúp cắt lìa da.

“Sư huynh, mạch máu này cắt thế nào.....:” Hắc Sâm Lâm nhìn hẩn đến toát mồ hôi lạnh.

“Ồngngốc, đó là dây thần kinh a”

“Ách...” Hắc Sâm Lâm lung túng cười, lúc ngẩng đầu lên thì thấy Lâm Vi đang đứng trước cửa.

“A...Đàn anh Lâm Vi, anh cũng tới...”

Hắc Sâm Lâm lại bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Diệp Kính Văn quay lại liếc nhìn Lâm Vi, cười xấu xa “Đàn anh, sao hôm nay rảnh rồi đến đây vậy”

Lâm Vi nhẹ nhàng cười “Hai người cũng nhàn nhả mà”

Sau đó đột nhiên nghiêm mặt “Tối nay phải làm thí nghiệm, quên rồi à?”

“DNA tối nay chưa lấy ra, sẽ ảnh hưởng đến tiến độ, tôi xin hai người, đã ghi tên thì phải chuyên tâm một chút, ok?” Về mặt Lâm Vi rất nghiêm túc.

“Ách...xin lỗi” Hắc Sâm Lâm cười lung tung.

“Anh không phải nói em” Lâm Vi nhìn Hắc Sâm Lâm cười cười, sau đó nghiêm mặt nhìn Diệp Kính Văn “Nói xem, cậu rút cuộc có ý gì?”

“Lấy mẫu DNA sao, một mình anh là đủ rồi, anh có tay có chân, có thời gian viết tiểu thuyết, sao lại không có thời gian làm thí nghiệm vậy?” Diệp Kính Văn nhàn nhã cầm dao phẫu thuật cắt da “Tôi đối với thi thể còn hứng thú hơn với anh, không muốn đến nhìn mặt anh, hiểu?”

“Tốt, thí nghiệm sau không cần cậu đến nữa”

“Anh cho rằng tôi muốn đến?” Diệp Kính Văn cười một cái, tháo khẩu trang ra, dùng ánh mắt sâu thẳm thăm nhìn Lâm Vi “Anh nghĩ tôi muốn sao?”

Lâm Vi im lặng thật lâu, sau đó cúi đầu, xoay người đi ra.

“Nếu đã như vậy, tôi sẽ phân công lại, chúng ta tốt nhất tránh gặp mặt nhau”

Hắc Sâm Lâm nhìn bóng lưng cô đơn của Lâm Vi, cảm thấy rất khó chịu.

“Đàn anh, anh làm ơn đối xử với đàn anh Lâm Vi tử tế một chút đi...” Đứng bên cạnh bồn rửa, nhìn Diệp Kính Văn rửa tay, Hắc Sâm Lâm rút cục không chịu nổi phải thốt ra.

“Tôi đối với anh ta rất tốt, là bản thân anh ta không biết quý trọng” Diệp Kính Văn hừ lạnh một tiếng “Đối với người khác, không thể quá tốt, nếu không người ta sẽ đem lòng tốt của mình biến thành vũ khí giết chết mình”

“Nga, có đạo lý” Hắc Sâm Lâm nghiêm túc gật đầu một cái.

“Không thể quá cứng chịu họ, sẽ biến họ thành đứa trẻ hư”

“Cho dù yêu, cũng muốn giữ lại chút tự trọng, hiểu chưa Tiểu Sâm Lâm?” Diệp Kính Văn nhìn Hắc Sâm Lâm cười, Hắc Sâm Lâm không hiểu chỉ biết thuận miệng tán dương.

“Àn, Àn, hiểu”

Chính mình cao một mét tám mấy, bị hắt gọi là Tiểu Sâm Lâm, chỉ thấy da gà mọc như nấm sau mưa.

Bảng phân công của Lâm Vi được gửi qua hòm thư của Hắc Sâm Lâm, cậu cảm thấy giữa hai người họ có chút quái dị, nhưng không biết quái ở chỗ nào.

Có lẽ là tên Diệp Kính Văn kia tương đối quái dị đi. Nguồn :

Ngày tiếp theo, sau khi lấy mẫu DNA ra, Lâm Vi mời Hắc Sâm Lâm đi ăn cơm ở nhà ăn Ẩn hồ.

Hắc Sâm Lâm cũng không khách khí, kêu rất nhiều đồ ăn.

Đồ ăn của Lâm Vi toàn bộ đều là món cay.

“Đàn anh, em nghe nói anh thích ăn cay, dù tính tình âm áp nhưng em vẫn thấy anh có chút dè dặt...”

“Phải không?” Lâm Vi nhàn nhạt cười. cắn một trái ớt đỏ tươi.

Ngẩng đầu lên lần nữa thì bắt gặp ánh mắt thất thần của Lâm Vi, ánh mắt ấy liếc qua sau lưng Hắc Sâm Lâm, sau đó lại tiếp tục cúi gầm đầu.

Hắc Sâm Lâm quay lại nhìn, thấy Diệp Kính Văn đi cùng một người rất đẹp trai.

Bởi vì cách nhau một cây cột nên hắt không nhìn thấy hai người bọn họ.

Hắc Sâm Lâm xoay cổ, vểnh tai nghe họ nói chuyện.

“Tớ quyết định đi học thạc sĩ, hơn nữa cũng tốt nghiệp rồi, cậu khỏi khuyên tớ” Chàng trai kia khi nói phát ra một tầng ngạo khí.

“A, Tiêu Phàm, cậu đừng nói là vì tớ, không rời xa tớ được, muốn đi theo tớ, tớ sẽ ới hết thức ăn ra đây” Diệp Kính Văn cười lạnh.

“Tớ cho rằng cậu chỉ là đứa mắt không trông, không đáng để tớ hy sinh nhiều như vậy, nhiều năm như vậy, tớ đã biết cậu là đứa ngu xuẩn, ngoan cố và rất bảo thủ”

“Tớ cũng thừa biết cậu là đứa dối trá, ích kỉ, và vô liêm sỉ, giống nhau cả thôi”

“Như nhau, kẻ tám lạng người nửa cân” Tiêu Phàm hớp một ngụm bia, sau đó khẽ cười nói “Đại học T vẫn luôn có hợp tác làm ăn với nước ngoài, không biết vị kia có suy tính ra nước ngoài không”

“Cậu ta tốt nhất nên đi thật xa, đỡ khiến tớ phải phiền lòng”

Hắc Sâm Lâm nhìn thấy tay cầm ly của Lâm Vi khẽ run.

Sắc mặt thật kỳ quái.

“Sâm Lâm anh đi trước” Lâm Vi thấp giọng nói.

Hắc Sâm Lâm gật đầu một cái, nhìn Lâm Vi nhanh chóng rời khỏi phòng ăn.

Hai người phía sau cũng đã ăn xong rồi, vừa đứng dậy vừa bàn tiếp chuyện.

“Thật sự muốn cậu ta đi sao?”

“Nếu cậu ta ra nước ngoài, tớ sẽ đuổi theo đến cùng, cậu thả lại trái tim vào lồng ngực đi”

“A, người mạnh miệng như vậy chẳng đáng yêu chút nào”

“Đúng rồi, không phải cậu được cử đi học nghiên cứu sinh sao?”

“Tranh giành muốn bể đầu sứt trán để làm gì” Giọng nói Tiêu Phàm rất lớn lối “Tớ không thêm vào, với bản lãnh của tớ, thế nào cũng đậu thôi”

“Quả nhiên là Tiêu Phàm, rất là tự tin” Diệp Kính Văn nhẹ nhàng cười “Chúc cậu thi tốt”

“Cậu không phải nên đặc ý sao? Chờ đến lúc tớ học thạc sĩ, Đoàn cũng sẽ thay người, chúng ta không còn bị nhét vào chung một chỗ, bị người thảo luận đến chán các vấn đề ‘đoạn tụ’”

“Cũng là cậu hiểu tớ a..” Diệp Kính Văn thở dài “Tính học cái gì?”

“Luật pháp”

“Ừ, vô cùng tích hợp”

“Còn cậu, có phải định học khoa phụ sản? Tớ cảm thấy rất hợp đó, phụ nữ mang thai nhìn tới cái mặt cậu thì đẻ con cũng không nổi a..” Giọng cười Tiêu Phàm rất vang.

“Ngoại khoa đi” Diệp Kính Văn rất nghiêm túc “Tớ sẽ trở thành một bác sĩ ngoại khoa xuất sắc, nếu sau này cậu bị bệnh gì, tớ sẽ tự mình dùng dao tiến cậu về với Diêm Vương”

“Cậu ghét tớ đến vậy à...”

Thanh âm dần dần nhỏ đi, Hắc Sâm Lâm nhìn cái bàn.

Lâm Vi cho quá trời ớt, dùng muỗng đảo tới đảo lui vẫn chưa ăn miếng nào.

Thật là lãng phí.

Hắc Sâm Lâm gấp một miếng ớt cho vào miệng.

“Trời ơi, đây là thứ cho người ăn sao?”

Cay muốn chảy hết nước mắt.

Ba người Diệp Lâm Hắc vẫn tiếp tục hợp tác nhưng Hắc Sâm Lâm làm nhiệm vụ chần chừ, hai vị đàn anh hầu như không thèm nhìn tới nhau.

Lâm Vi chat qq với Hắc Sâm Lâm, nói rằng muốn đẩy nhanh tiến độ để hoàn thành xong thí nghiệm trước khi tốt nghiệp.

Hắc Sâm Lâm đồng ý, sau đó chuyển lời đến Diệp Kính Văn.

Làm bia đỡ đạn kiêm luôn cái máy truyền đạt khiến Hắc Sâm Lâm hoàn toàn bất lực.

Thí nghiệm bước đến giai đoạn cuối cùng, sản phẩm đều đã hoàn thành, chỉ còn phải viết báo cáo nữa là xong.

Lâm Vi là nhóm trưởng, cùng hai người kia thảo luận.

Diệp Kính Văn và Lâm Vi lại bắt đầu tranh luận.

Diệp nói quá trình làm thí nghiệm rất quan trọng, kết quả phân tích cũng không được coi thường, Diệp nói quá trình làm việc phải chặt chẽ, Lâm nói không có kết quả tốt thì toàn bộ quá trình chỉ là lý thuyết suông.

Hắc Sâm Lâm ngồi trên ghế thở dài.

“Hay là ba người chúng ta phân chia công việc ra, mỗi người viết một phần đi”

Lâm Vi mỉm cười gật đầu “Được rồi, Sâm Lâm viết về mục đích của thí nghiệm, Kính Văn viết quá trình làm thí nghiệm, còn tôi sẽ tổng hợp tất cả”

“Mấy hôm nay tôi có đến thư viện tìm tài liệu, lấy được vài tư liệu tham khảo của khóa trước, thứ tư bắt đầu viết đi, thứ hai tuần sau sẽ hoàn thành”

Lâm Vi lấy bút ghi vài chữ vào tài liệu rồi giao cho hai người.

Quả nhiên là tác phong của Chủ tịch ngày nào. Làm việc nhanh, gọn, lẹ.

“Anh sắp tốt nghiệp rồi nhỉ?” Diệp Kính Văn đột nhiên nói.

“Ừm...” Tay cầm bút của Lâm Vi thoáng dừng lại.

“Học lên thạc sĩ, đi du học, hay đi làm luôn?”

Diệp Kính Văn đột nhiên dùng thanh âm bình tĩnh khiến cho Hắc Sâm Lâm có chút không quen.

“Chưa biết, đang bàn chuyện này với giáo sư”

“Nga, thật là thuận lợi còn gì” Diệp Kính Văn nói xong cười một cái, sau đó cầm bản kế hoạch đi ra.

Hắc Sâm Lâm rất khó hiểu, hình như sống lưng Diệp sư huynh cứng ngắc.

Lâm Vi nhẹ nhàng thở dài.

“Sâm Lâm, em có cảm thấy rất khó ở chung một chỗ với anh không?”

Hắc Sâm Lâm sững sốt “Không có đâu, đàn anh rất ăm ắp, bình dị và dễ gần a..”

“Từ nhỏ, anh đã có thói quen tự mình xử lý mọi việc, không thích người khác nhúng tay vào, nhưng hình như anh đã sai rồi”

“Ách...” Không hiểu gì hết.

“Nếu như em yêu một người, em sẽ tâm sự mọi chuyện với người ta phải không?” Lâm Vi đột nhiên cười hỏi.

Hắc Sâm Lâm gật đầu một cái “Đúng, em rất muốn chia sẻ niềm vui với người ta..”

“Cho dù đó là những thống khổ phiền não, em cũng sẽ nói cho người ấy sao?”

“Không đâu, em sẽ không lôi người ấy vào chịu khổ cùng mình”

Lâm Vi nhẹ nhàng cười cười, cầm bản kế hoạch ra ngoài.

Một tuần bận rộn trôi qua, viết bài báo cáo, sau đó dịch sang tiếng Anh...

Kết quả thí nghiệm đã được Hà lão sư duyệt qua, chỉ còn chờ cấp trên phê duyệt.

Không ngờ vào thẳng cuộc thi.

Dưới ánh đèn hư ảo, Hắc Sâm Lâm đứng bên cạnh La Băng.

Toàn trường mở cuộc tổng giới thiệu sản phẩm thí nghiệm, Lâm Vi đứng trên bục đọc bài báo cáo, thanh âm trầm ấm, trên mặt luôn mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Ánh đèn chớp chớp trên cao, bài báo cáo hoàn hảo khiến cho khán giả dưới đài được một phen âm thầm tán thưởng.

Thí nghiệm của ba người họ giành chiến thắng, được đại học T cử đi tranh tài khắp cả nước.

Có lẽ nhiều năm sau vẫn có người nhớ lại giây phút này.

Ba chàng trai với ba khí chất hoàn toàn trái ngược nhau, đứng cùng nhau trên khán phòng.

Bên trái là Diệp Kính Văn cười kiêu ngạo, chói mắt như ánh sáng ngọc lục bảo, khiến cho người ta nhức mắt.

Hắc Sâm Lâm chỉ cười ngượng ngùng, cậu ta khi đó vẫn là một thiếu niên mới lớn.

Nhưng không ai chống lại nổi nụ cười không chút vui vẻ của Lâm Vi.

Anh ta giống như viên ngọc xinh đẹp, phát ra ánh sáng nhàn nhạt, sẽ không làm hỏng mắt người khác, đội lên cái mặt nạ thật dày để che giấu nội tâm chân thật.

So với một Lâm Vi đậm mạc, một Diệp Kính Văn quý dị, cậu chàng Hắc Sâm Lâm khuôn mặt sáng sủa thỉnh thoảng cười ngượng ngùng lại thu hút hơn.

Trên diễn đàn, người tung hô lw, người tăng bốc yjw, bài trả lời “Thật thích Sâm Lâm sư đệ” nhận được nhiều phản hồi hơn.

Đàn anh Lâm Vi thần bí dần dần bị quên lãng, diễn đàn không còn tin tức gì về anh, cái id “Vi Vi đích vi tiểu” cũng không xuất hiện nữa.

Như một cao nhân lui về ở ẩn tránh xa giang hồ hiểm ác, nếu tình cờ gặp lại anh trong sân trường, chỉ thấy anh mỉm cười như cũ, khóe miệng khẽ nhếch lên, tỏa ra thứ ánh sáng ấm áp.

Khiến người ta khắc sâu.

38. Chương 38: Cuộc Chiến Sinh Tử Trên Diễn Đàn

Sau buổi lễ tốt nghiệp, Ôn Đình đột nhiên hẹn gặp Diệp Kính Văn khiến hắn rất bất ngờ.

Từ lúc chia tay Lâm Vi, hắn đã cứng rắn nhốt hết mọi cảm xúc yêu đương trong lòng.

“Tôi tìm cậu chỉ để nói một chuyện” Hai người vừa đụng mặt, Ôn Đình liền đi thẳng vào vấn đề.

“Lâm Vi học năm ba đã có cơ hội được đi du học, nhưng cậu ấy từ chối”.

“Khoảng thời gian đó cậu ấy đang viết đơn kiện cáo với Chu Phóng”

“Nhưng tác phẩm mới của Bảo Đình vẫn đăng liên tục nhiều kỳ”

Diệp Kính Văn lặng lẽ ngồi nghe, thái độ không nhạt không mặn

“Chị muốn nói cái gì?”

“Tôi chẳng qua chỉ muốn hé lộ một chút sự thật, tôi ghét sự hiểu lầm, chỉ muốn dập tan lớp sương mù để cậu nhìn rõ sự vật. Trước khi đi, tôi nghĩ cũng nên gõ cho cậu hồi chuông cảnh tỉnh cuối cùng”

“Đi? Chị định đi đâu?”

“A, tôi muốn học khám nghiệm tử thi, chúc mừng tôi đi nào” Ôn Đình khẽ cười uống cạn ly bia “Tôi sẽ đi du học”

“Hàn Dương thì thế nào?”

“Tôi ở nước ngoài chờ cậu ấy”

“Được rồi, hy vọng tình cảm của hai người sẽ vượt qua khoảng cách không gian này” Diệp Kính Văn uống sạch bia, vừa định đứng dậy thì bị Ôn Đình ngăn lại.

“Nóng vội gì, còn chưa nói chuyện quan trọng nhất mà” Ôn Đình khẽ thở dài “Tôi đăng kí một id tên Bảo Đình, viết ra một chương tiểu thuyết sầu não, kết quả là mới một buổi trưa đã có hồi âm, khen mắng đều đủ cả”

“Sau đó, tôi đổi tên thành Đình Đình, kết quả là không ai thèm nhìn tới nữa”

Ôn Đình buồn cười lắc đầu “Hiệu ứng của người nổi tiếng thật là đáng sợ”

“Đàn chị nói chuyện rất gợi hình, tôi nghe cũng hiểu, nhưng...” Diệp Kính Văn cười cười “Tôi rất thất vọng về anh ấy”

“Không thể chỉ vì quá yêu một người mà vất bỏ lòng tự trọng của chính mình, tôi nghĩ chị hiểu điều này” Diệp Kính Văn dùng ngón tay thon dài vuốt miệng ly “Bởi vì một Lâm Vi, mà quên đi mình là Diệp Kính Văn, những chuyện như vậy sẽ không bao giờ lặp lại nữa”

Diệp Kính Văn tự rót một chén rượu, cụng ly với Ôn Đình, sau đó ngửa đầu uống cạn.

“Chúc bà chị thuận buồm xuôi gió, nếu sau này làm khám nghiệm tử thi có tiếp xúc với người chết cũng đừng xỉu...”

“Yên tâm đi, tôi sẽ không ới đâu”

“Ừ, tới lúc chị ới được thì đã trở thành bà mẹ rồi” Diệp Kính Văn nâng khước miệng trêu chọc “Đứa bé đặt tên là Hàn Đình Đình phải không?”

Ôn Đình nghiêm mặt, Diệp Kính Văn cười cười đứng dậy trả tiền.

Tin tức Lâm Vi từ bỏ cơ hội đi du học, trở thành nghiên cứu sinh nhanh chóng tràn lan khắp trường,

Lại trở thành Trưởng khoa nghiên cứu là điều ai cũng đoán ra.

Mà Tiêu Phàm từ chối lời mời gia nhập nhóm nghiên cứu sinh, có lẽ chẳng qua là không muốn gặp lại một người.

Giáo sư của Lâm Vi là giáo sư rất nổi danh ở trường đại học T”

Được tung hô là “Bà la sát Hà”

Mẫu thí nghiệm đã có kết quả chính thức, bài báo cáo của 3 người Diệp Lâm Hắc được công nhận.

Vào ngày trao giải toàn trường, hai người Diệp Lâm lại gặp nhau.

Diệp Kính Văn cười rất chói mắt, mặc dù đã không ít lần thấy hắn cười như vậy, nhưng hôm nay lại đặc biệt chói mắt.

Tân sinh viên năm nay lại càng năng động hơn, đa số đều là những hủ nữ góp phần vào sự phát triển rực rỡ ở diễn đàn trường.

Buổi tối nọ, trong diễn đàn khoa Y lại xuất hiện một topic thảo luận khiến cho mọi người được dịp mở mang kiến thức.

“Chủ đề là “Đàn ông có thể sinh con không?” Người tạo “Bầu trời trong xanh”

“Hôm nay tôi có học qua một vấn đề, lão sư nói đàn ông có thể sinh con. Mọi người cho xin chút ý kiến nào”

Lượt trả lời tăng vọt, đạt kỉ lục nhiều nhất từ trước đến giờ.

Diệp Kính Văn rất ghét bát quái, nhưng do cùn kí túc xá có Hàn Dương đặc biệt quan tâm đến bát quái nên phát hiện ra topic này.

“Đứa nào nhảm chán vậy, vấn đề này cũng đưa lên diễn đàn được?”

Diệp Kính Văn cười lạnh, xoay người đi tắm.

“A, nửa tiếng đã hơn một trăm lượt trả lời, trời ạ, còn khoa trương hơn cái lá thư tỏ tình Lâm Vi năm nào! Kính Văn, cậu lại xem này...”

“Không có hứng thú” Một câu nói làm Hàn Dương cứng họng.

Hàn Dương tiếp tục cúi đầu vào bài viết, không nhìn tên Diệp Kính Văn lạnh lùng nữa.

“Không chừng là bài này quá hay, có thể ngồi giết thời gian ha ha ha...” Cái này là Hàn Dương trả lời.

“Xin lỗi, khổ chủ muốn biết quá trình nào?”

“Đàn ông có thể sinh con, cái này mà đem đi hỏi lão sư có khi em bị đuổi học đấy. Đàn em có rảnh rồi thì lo đi giải phẫu đi. Đừng vào diễn đàn dọa người”

“Ha ha ha, đàn em thật to gan, em muốn bọn anh sức dài vai rộng còn phải đi để em bé sao? Giờ vừa thôi~~”

“Không có gì đáng chê bai cả”

“Phía trên là đàn anh Hắc Sâm Lâm trong truyền thuyết sao? Hãy cho chúng em mở rộng tầm mắt một chút nào.”

Hàn Dương nhìn bài hồi đáp cười rất vui vẻ, vừa xem vừa lắc đầu.

“Ai da, Kính Văn, cậu biết Hắc Sâm Lâm không? Cậu ta cũng gửi bài trả lời này, tớ phát hiện ra bài trả lời dễ thương ghê”

“Không biết cái id Vi Vi đích vi tiểu biến đi đâu luôn rồi, không biết còn có ai sử dụng không nữa”

“A, Ôn Đình cũng gửi bài này, tớ thấy id của nàng, trời ạ...Ôn Đình nhà tớ, trời ạ...”

“Không ngờ nha, Hắc Sâm Lâm này gửi bài quá mạnh mẽ”

Diệp Kính Văn từ phòng tắm bước ra, cau mày đi ra sau lưng Hàn Dương, cười lạnh nói:

“Ngài chưa từng thấy diễn đàn sao? Hàn tiên sinh”

Hàn Dương vẫn cười rất vui vẻ, không để ý đến lời châm chọc của Diệp Kính Văn “Đang tham gia cuộc vui a ha ha ha!”

Diệp Kính Văn liếc sơ qua một cái, sau đó xoay người leo lên giường mở laptop đăng nhập vào diễn đàn.

Nhìn vài cái đột nhiên khóe miệng nhếch lên rất ưu nhã.

A, Lâm Vi, anh lại đổi id sao, đừng tưởng tôi nhận ra. Muốn trốn sao? Nếu vậy làm ơn bỏ chữ Vi với hình đại diện là mấy con cá đáng chán kia đi.

Vi tiểu nhân yêu (Tình yêu bé nhỏ), thật là đáng thương nha, cho ai xem đây?

Diệp Kính Văn đánh xuống vài dòng: “Chỉ có những người nhàm chán lắm mới lên diễn đàn, chỉ có những người rảnh rỗi lắm mới lên tán dóc, mọi người đều thật nhàm hạ nha, ăn nhiều muối vào đi?”

Id vừa đăng kí, Diệp tử (Lá cây).

Nhưng Diệp Kính Văn không ngờ, vừa lúc hắn gửi bài thì Lâm Vi cũng vừa đăng hồi âm lên, chỉ kém hắn một giây.

“Trong mắt các người, tình yêu giữa hai người đàn ông đẹp lắm sao? Một người đàn ông có thể vất bỏ tự ái để nằm dưới một người đàn ông khác thì cần bao nhiêu dũng khí? Bản thân là đàn ông còn muốn giống như yêu quái đi để con cho người ấy sao? Mang cái bụng bự là yêu người ta sao! Có hiểu không? Các người đã từng thấy qua những ánh mắt soi mói, có nghĩ rằng thứ tình cảm bị cấm kỵ ấy sẽ không bao giờ nhận được lời chúc phúc từ người thân, bằng hữu, có từng nghĩ rằng cả đời phải sống chui sống lủi như con chuột trong hang, có từng nghĩ mối quan hệ này vĩnh viễn sẽ không được luật pháp thừa nhận? Có từng nghĩ khi các người nắm tay nhau đi trên đường, những ánh mắt xung quanh nhìn các người như thể nhìn thấy thú lạ! Có từng nghĩ đến lúc nói lời yêu hắn, cha mẹ các người tan nát cõi lòng! Đừng nói cái gì vì tình yêu có thể vất bỏ tất cả, chỉ là mớ lý thuyết suông!” Người phản hồi- vi tiểu nhân yêu.

Diệp Kính Văn nhìn bài viết lại một lần, cười lạnh đánh xuống một hàng chữ.

“Vi bạn học ở phía trên cảm xúc thật dồi dào, chẳng lẽ cậu từng bị người ta bắt nằm dưới?”

Rất nhanh đã có phản hồi.

“Tôi chẳng qua chỉ là đứng trên góc độ người xem náo nhiệt phát biểu ý kiến, cậu suy nghĩ quá nhiều rồi”

Những dòng trả lời này càng kéo thêm nhiệt huyết của những người khác.

“Vi bạn học, cậu nói nhiều thứ như vậy, chỉ có thể chứng minh một điều là cậu quá hèn nhát, không dám yêu” Người hồi âm-Bánh ngọt ăn ngon.

“Không phải không dám, mà là không thể. Đợi tới khi cậu phải chờ đợi thật lâu nhưng chỉ nhận lại tuyệt vọng, cậu sẽ hiểu. Cuộc sống không đơn giản như cậu nghĩ, tình yêu không phải là tất cả, thế giới này không phải chỉ có hai người các cậu, có rất nhiều thứ không thể bỏ được” Người hồi âm-vi tiểu nhân yêu.

“Vì tình yêu, mỗi sự chờ đợi đều đáng giá, cứ coi như đến một lúc nào đó sẽ tuyệt vọng thì sao? Nếu như chỉ vì sợ nỗi tuyệt vọng ấy mà buông tay, cậu có khi sẽ hối hận cả đời. Cho nên tôi nguyện ý chờ đợi” Người hồi âm- bánh ngọt ăn ngon.

“Cậu chẳng qua chỉ là đứa bé dễ kích động, cậu hiểu tình yêu là gì sao?”

“Có lẽ tôi không biết yêu, nhưng ít nhất tôi có dũng khí! Ít nhất tôi hiểu được thế nào là cho đi! Không như những người chỉ biết núp một chỗ! Cứ như cậu thì thật tội nghiệp cho người yêu cậu! Cậu nhốt bản thân mình, làm khổ người yêu cậu! Còn đưa ra lý do là vì tình yêu không phải tất cả! Tôi rất ghét người dối trá như vậy!”

“Tôi ghét những người viết chữ đều chèn thêm dấu chấm thang a, nhìn chẳng khác gì đứa nhóc đang lên cơn điên” Người hồi âm- Diệp tử.

“Các bạn bàn luận thật sôi nổi, hãy tiếp tục nào~” Người hồi âm- Bầu trời trong xanh.

“Chính tôi cũng ghét bản thân mình, dù có muốn thì tôi cũng đã mất đi quyền được yêu. Tôi làm trái lại với chính mình, bỏ đi nguyên tắc xưa nay vì người ấy, tôi cũng không can tâm mọi chuyện cứ kết thúc như vậy, tôi đã hy sinh rất nhiều rồi” Người hồi âm- Vi tiểu nhân yêu.

“Tôi không cho đó một sự hy sinh. Cậu chỉ cho tôi thấy một điều là cậu yêu không đủ thành thật”

“Tôi yêu chỉ giấu trong lòng, sâu đậm hay không cũng chẳng ai hiểu được”

“Rất nhiều điều cần phải nói ra miệng, cậu không nói thì ai mà hiểu được ý nghĩ trong đầu cậu. Cậu yêu trong lòng sao? Rất sâu sắc sao? Nhưng không thể bộc lộ ra ngoài? Đừng dùng cách này mà lừa gạt chính mình”.

“Cậu nói không sai, tôi rất ích kỷ, còn dối trá nữa, trái tim tôi không đủ rộng lớn, tôi khiến người ấy yêu nhưng không thể cho người ấy một tình yêu như vậy. Tôi chỉ muốn được ở bên người ấy, không phải cãi nhau, chỉ muốn cùng người ấy yên tĩnh tựa vào nhau, tôi nghĩ sẽ tìm thấy ở nhau một chút an tâm, nhưng tôi sai rồi, tôi chỉ tận hưởng sự an tâm đó mà chưa từng khiến người ấy an tâm”.

“Tôi thật ích kỷ, chỉ muốn hằn hieu cho mình. Chỉ muốn không bị tổn thương mà lại vô tình làm tổn thương đối phương”

“Tôi quá hèn yếu, tôi sợ, tôi không tin tình yêu, tôi sợ phải bỏ ra tất cả để rồi trắng tay”

“Nếu như hần biết đến bài viết này, tôi hy vọng hần có thể hiểu cho tôi, là tôi rất yêu hần, yêu nhiều hơn tôi nghĩ ” Người hồi âm- Vi tiểu nhân yêu.

“Bạn phía trên nên nghĩ về tình yêu đơn giản một chút thì hạnh phúc mới bền lâu được. Tôi thấy bao năm nay cậu đang tự hành hạ chính mình, tôi mong cậu hãy suy nghĩ cẩn thận và vui vẻ hơn” Người phản hồi-Tiểu tiêu vũ hiết.

Bài viết bị khóa vì lượt trả lời vượt quá số lượng cho phép

Bài thảo luận này khiến cho nhiều người phải mất ngủ.

Diệp Kính Văn mặc kệ bài viết bị khóa, chẳng thèm để ý đến những bài trả lời kia nữa.

Nói cách khác, không muốn nhìn thấy sự tủi thân đến đáng thương của ai kia, cứ như bị người ta bỏ rơi vậy.

Nhớ tới lúc đó bị anh ấy đẩy ra khỏi sở biết bao nhiêu.

Nhớ tới lúc mình cần anh ấy nhất thì bị anh ấy nhẫn tâm lừa dối.

Lâm Vi đừng xem tôi là thằng ngu, đêm đó anh không hề ở trong kí túc xá, anh biết rõ tôi vừa thoát khỏi bàn tay tử thần trở về, nhưng anh chỉ nói với Tiêu Phàm hãy chiều cổ tôi.

Nếu như tôi chết thật, có khi nào anh nói với Tiêu Phàm hãy đem tôi đi mai táng đi, ngày mai anh sẽ đến khóc trước phần mộ tôi không.

Lâm Vi, tôi đối với anh không chỉ thất vọng mà còn chán ghét.

Nếu như anh phải vào bệnh viện, cho dù Diệp Kính Văn tôi có bị cảm sốt cũng sẽ lết vào bệnh viện gặp anh.

Bởi vì tôi yêu anh, mà anh không yêu tôi.

Đây chính là sự khác biệt.

Diệp Kính Văn thở dài, cất máy tính đi, nằm dài trên giường.

Nhớ tới buổi tối trong bệnh viện, mình suy kiệt nằm trên giường bệnh gọi điện thoại cho Lâm Vi nhưng không gọi được, gọi vào kí túc xá thì bạn anh ta nói:

“Lâm Vi mấy ngày nay không trở về kí túc xá”

Tiêu Phàm gục trong ngực mình ngủ, trong miệng vẫn gọi mãi cái tên Diệp Kính Văn.

Thật là một sự sỉ nhục.

Hắc Sâm Lâm khi nhận được tin nhắn trong hộp thư diễn đàn thì rất kinh ngạc, nhưng cũng nhẹ lòng.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Anh là Lâm Vi, tối mai rảnh không, gặp nhau một chút”

Vi tiểu nhân yêu quả nhiên chính là Lâm Vi.

Ngày hôm sau gặp ở phòng ăn như đã hẹn.

Lâm Vi đã chờ sẵn ở đó, lúc thấy Hắc Sâm Lâm thì nở một nụ cười nhàn nhạt.

Nhìn có vẻ cô đơn lắm.

Hắc Sâm Lâm qua ngồi đối diện Lâm Vi, kêu một ly nước đá.

“Em thích uống nước đá sao?” Lâm Vi cười hỏi.

“Vâng, bị một người ảnh hưởng nên quen uống vậy rồi”

“Người yêu của em sao?”

Hắc Sâm Lâm ngượng ngùng cười “Đúng vậy, cậu ấy thích uống cái nước này”

“Đúng là đã quen thì khó mà thay đổi được...” Lâm Vi sáng tỏ gật đầu.

“Đàn anh lúc ăn lẩu đều gọi lẩu uyên ương, là vì người ấy sao?”

“Ừ, lúc ăn lẩu một mình, lại đột nhiên nhớ tới bộ dạng cau mày vì cay của hân” Lâm Vi nhẹ nhàng cười “Vì vậy bắt chước hân, sau đó không hiểu sao hình thành luôn cái thói quen này”

“Đàn anh, anh yêu hân sao?”

“Ừ” Lâm Vi nhẹ nhàng lắc lắc cái ly trong tay.

“Em cảm thấy, khi đó anh thật sự yêu người kia, anh nguyện hy sinh vì hân, hơn nữa không sợ mình chịu thiệt, đối với những gì đã bỏ ra anh không oán than, không hối hận” Ánh mắt Hắc Sâm Lâm rất chân thành.

“Anh không so đo được mắt, nói thật là hấn đối xử với anh rất tốt” Lâm Vi nở nụ cười hạnh phúc “Là do anh, anh không biết cách thích ứng hấn”.

“Anh từ nhỏ đã có thói quen tự mình giải quyết mọi chuyện. Sau khi ở cùng hấn, anh không ngừng cố gắng thích ứng hấn, sau đó đã quen có thêm một người nữa trong cuộc sống của mình, có lẽ quá trình thích ứng của anh quá chậm khiến hấn mất hết kiên nhẫn và lòng tin”.

“Có rất nhiều chuyện anh chưa cho hấn biết, chẳng hạn như lúc bị lão sư bắt đi du học anh cảm thấy rất phiền lòng nên không muốn hấn theo anh chịu phiền phức. Khi đó mới bắt đầu sống chung, anh không muốn khiến hấn lo lắng, mà tính tình hấn thì không đoán trước được sẽ làm ra những cái gì, vì vậy anh nói dối hấn là anh đang bề bộn nhiều việc...”

“Anh cứ thế tự giải quyết tất cả, sau đó mới biết hấn thật sự thông minh, sau khi biết anh lừa dối, hấn chia tay và không tin tưởng anh nữa” Lâm Vi nhẹ thở dài.

“Anh đoán hấn đã đọc bài trên diễn đàn, nhưng bây giờ vẫn chưa thấy hấn liên lạc, có lẽ...”

“Có lẽ hấn đã chán ghét anh, thất vọng vì anh rồi”

“Anh xử lí tốt mọi chuyện nhưng đến lúc muốn làm lành thì đã muộn rồi”

“Rút cục là chuyện gì? Anh không thể nói với hấn...” Hắc Sâm Lâm cảm thấy rất ngạc nhiên, thấp thỏm hỏi tiếp.

“Nếu như, em có một người bạn cùng nhau lớn lên, em đồng ý giúp cậu ta một chuyện, hơn nữa cam đoan là không tiết lộ với bất kì ai”

“Nhưng người em yêu lại rất muốn biết điều này, em sẽ thực hiện đúng lời hứa, hay vì muốn người em yêu an tâm mà làm trái với lời hứa, nên chọn cách nào?”

Hắc Sâm Lâm ngẩn người “Cái này... hơi khó...”

“Dù chỉ nói cho một mình hấn nghe thôi, hấn cũng chẳng quen biết nhiều, hơn thế nữa hấn không phải một người lảm lời, nhưng anh đã cam đoan sẽ không nói cho bất kì ai nên anh phải thực hiện cho được. Anh không phải là người không tuân thủ giao ước”.

Lâm Vi khe khẽ thở dài “Anh rất cố chấp và ngu xuẩn phải không?”

“Có lẽ anh nên dùng cách nào đó, giải thích với hấn, em tin hấn sẽ hiểu...”

“Lúc anh muốn giải thích thì đã muộn” Lâm Vi bắt đầu dĩ vãng thở dài “Hấn đột nhiên nhập viện, sau đó ngay trên giường bệnh đề nghị chia tay”

“Thái độ ấy rất kiên quyết, không cho người ta một con đường sống”

Hắc Sâm Lâm há hốc mồm, nhìn nụ cười bi thương trên môi Lâm Vi, lời muốn thốt ra đều nuốt hết vào.

“Không phải em đang muốn nói rằng anh có thể mặt dày đến trước mặt hấn giải thích phải không?” Lâm Vi khẽ lắc đầu “Đáng tiếc... anh làm không được”

“Anh không đủ dũng khí đứng trước mặt hấn, cầu xin hấn tha thứ, anh không thể làm được khi hấn lạnh lùng nhìn anh, còn anh như một đứa trẻ làm sai phải cúi đầu khoanh tay xin tha thứ, nhận lỗi...”

Tâm tình Lâm Vi có chút kích động, lúc nói chuyện bờ vai khẽ run rẩy, chỉ có nụ cười trên mặt vẫn giữ nguyên như vậy.

“Anh... cũng có lòng tự trọng của mình”

“Vì vậy hai người chia tay sao?” Hắc Sâm Lâm tỉ mỉ hỏi.

Lâm Vi mỉm cười gật đầu một cái “Hấn rất quyết đoán, chặn qq, đổi số điện thoại, chôn hết bầy cá cả hai cùng nuôi, đem hết hành lý của anh trả về kí túc xá, những thứ liên quan đến anh đều thủ tiêu bằng hết”.

“Ngay cả bàn chải đôi, khăn đôi, ly nước anh từng uống, cái chăn từng đắp chung cũng vứt hết đi”

“Em nói anh làm sao dám mặt dày bám theo giải thích đây?”

Hắc Sâm Lâm chắc lưỡi, người yêu của anh Lâm Vi thật là kinh khủng, không dễ chọc vào đâu....

“Có lẽ bởi vì anh khiến hắn đau khổ quá nhiều nên hắn mới làm vậy...”

“Anh biết, cho nên cũng không còn mặt mũi nào gặp hắn”.

“Vẫn hy vọng bây giờ có thể ở bên hắn...”

“Kỳ thực vẫn muốn vẫn hồi, trong lòng không cách nào quên nỗi hắn” Lâm Vi nhàn nhạt cười, nắm chặt cái ly, cái động tác le lưỡi trông có vẻ buồn bã đáng yêu.

Đàn anh Lâm Vi đúng là người rất dễ chịu, nói chuyện với anh ấy cảm thấy thật thoải mái, không có chút nào khẩu khí của bậc đàn anh.

Chỉ có nụ cười của anh ấy là khiến người ta đau lòng.

39. Chương 39: Bánh Ngọt Ăn Ngon

“Em biết Bảo Đình không?” Lâm Vi đột nhiên hỏi.

“Đã từng nghe qua, một nhà văn rất nổi tiếng”

Lâm Vi cười rất tươi “Đưa tay ra đây”

Hắc Sâm Lâm khó hiểu, đưa tay ra trước mặt Lâm Vi, bị anh kéo một cái, sau đó lấy trong túi quần ra một cây bút, viết hai chữ vào lòng bàn tay Hắc Sâm Lâm.

Bảo Đình.

Chữ ký rất đẹp khiến cho Hắc Sâm Lâm vô cùng nể sợ.

“A, có lẽ đây là lần cuối cầm bút kí tên rồi, Tiểu Sâm Lâm này, tối nay đừng rửa tay. Cắt miếng da này đi sẽ bán được rất nhiều tiền đó”

Lâm Vi hình như đang rất vui, còn có tâm tư đùa giỡn.

Hắc Sâm Lâm bị dọa không ít.

“Bảo Bảo Bảo Bảo...Bảo Đình? Anh chính là nhà thơ lớn chuyên viết mấy câu văn lấy hết nước mắt người ta sao?”

“Đã từng” Lâm Vi thở dài một hơi, sau đó kéo Hắc Sâm Lâm ra ngoài.

Não của Hắc Sâm Lâm vẫn đang trong quá trình phân tích dữ liệu.

Không phải chứ, Bảo Đình trong truyền thuyết không phải có dáng người thấp bé, tóc vàng, suy dinh dưỡng, cả ngày sầm mi khổ kiếm vì mặt đầy mụn sao?

Tại sao lại là một Lâm Vi đẹp trai ngồi ngồi thế này.

Thế giới này loạn rồi.

Lâm Vi kiên quyết kéo Hắc Sâm Lâm vào siêu thị mua đồ ăn.

Hắc Sâm Lâm ngoan ngoãn đi theo phía sau, gợi ý vài món ăn.

Bây giờ Lâm Vi học nghiên cứu sinh, cho nên kí túc xá điều kiện rất tốt mỗi người một phòng, anh nói hằng ngày vẫn tự mình nấu cơm.

Hắc Sâm Lâm ngưỡng mộ nhìn Lâm Vi, bây giờ con trai biết nấu nướng rất hiếm, bản thân cậu ngay cả há cảo cũng không biết nấu.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, lúc đứng chờ đèn đỏ thì đột nhiên thấy một người rất quen mắt ở phía trước.

Một nam một nữ khoác tay nhau rất thân mật.

Cô gái kia có mái tóc dài qua eo, tướng tá hoàn hảo, lúc bước đi tóc nhẹ nhàng tung bay, tình cờ nghiêng đầu có thể nhìn thấy má lúm đồng tiền đáng yêu.

Người con trai đi bên cạnh mang nụ cười tà ác, sao mà quen quá vậy?

Đàn anh, người kia là ai...” Hắc Sâm Lâm nghi ngờ hỏi.

Lâm Vi mặt lạnh “Một tên biến thái, đừng để ý đến hắn”

Dứt lời liền xoay người băng qua đường.

Kết....

Tiếng phanh xe chói tai vang vọng, một đồng hồ ăn vừa mưa rơi đầy trên mặt đường.

Hắc Sâm Lâm chỉ cảm thấy hoa hết cả mắt, kêu to “Anh à...”

Lâm Vi chống nạng, vịn vào Hắc Sâm Lâm mà bước, nhìn rất tức cười.

Khuôn mặt Hắc Sâm Lâm rất nghiêm nghị, cho anh dựa vào mình.

“Sao anh lại bất cẩn như vậy, đang đèn xanh lại xông ra ngoài”

Lâm Vi cười ảm áp “Tự nhiên không thấy đường”

“Cũng không nghiêm trọng lắm, nhưng phải bó bột đến hơn nửa tháng” Hắc Sâm Lâm lè lưỡi, điều chỉnh tư thế để Lâm Vi dựa vào thoải mái hơn.

“Không sao đâu, tài liệu có thể đem về kí túc xá làm, nói với Hà lão sư một tiếng là ổn. Chỉ là bó bột đi lại thật vất vả”

“Hôm nào mua một cái xe lăn đi cho vui vậy”

Lâm Vi nói xong, cười rất thoải mái.

Hắc Sâm Lâm đưa Lâm Vi tới cổng kí túc xá, Lâm Vi bảo có thang máy rồi không cần dẫn đi nữa, kiên quyết đuổi Hắc Sâm Lâm về.

Vừa vào thang máy đã gặp hai người không muốn gặp nhất.

Tiêu Phàm cũng ở trong kí túc xá của nghiên cứu sinh nên xuất hiện ở đây cũng không có gì lạ

Diệp Kính Văn chắc là đến tìm Tiêu Phàm, hai người họ đang nói chuyện thì Lâm Vi bước vào, đoạn đối thoại đột ngột ngừng lại.

Không khí lúc này rất lúng túng.

Lâm Vi cúi đầu bước vào thì cửa thang máy đóng lại.

Vì vậy, cái chân bó bột bị cạnh cửa kẹp lại.

Lâm Vi lúng túng đứng một chỗ, cửa thang máy kẹp vào chân lại mở ra.

Tay chống nạng, chân bị thương không nhích lên được, đụng phải cửa thang máy lại tự động mở ra.

Đóng mở đóng mở, cứ như một vở hài kịch tức cười.

Tiêu Phàm dựa vào tường thưởng thức cuộc vui, khóe miệng mang theo một tia cười lạnh.

Diệp Kính Văn nhướng mày nhìn Lâm Vi.

“A, cậu đang đóng vai cương thi sao?” Tiêu Phàm cất tiếng châm chọc.

Kể từ ngày Diệp Kính Văn nằm viện, thái độ của Tiêu Phàm đối với cậu luôn không tốt, nếu tình cờ chạm mặt nhau, hắn cũng chỉ hừ lạnh một tiếng xem cậu như không khí.

Hai ánh mắt bắn trên đỉnh đầu, Lâm Vi cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nếu biết trước gặp họ trong thang máy thì trực tiếp leo thang bộ là được rồi.

Còn bây giờ, trước mặt một Tiêu Phàm lớn lối làm sao có thể rút lui một cách nhục nhã như vậy.

Lâm Vi nhìn Tiêu Phàm lộ ra nụ cười bình thản.

“Thấy người tàn tật chẳng những không giúp đỡ còn mở miệng châm biếm, bạn học Tiêu Phàm thật không có phép tắc gì”

Tiêu Phàm cười lạnh.

Lâm Vi cúi gầm mặt, trán đổ một tầng mồ hôi lạnh.

Đột nhiên cảm nhận được một hơi thở quen thuộc.

Cái mùi hương nhàn nhạt đã từng vây quanh mình, mùi hương thuộc về hắn.

Diệp Kính Văn nghiêng người tới, dùng tay chặn cửa lại, thân thể Lâm Vi nằm gọn trong lồng ngực đối phương.

“Anh đổi lại tay chống nạng đi, như vậy sẽ thoải mái hơn” Thanh âm êm ái vang đều bên tai.

Lâm Vi đổi nạng sang tay khác, nhẹ nhàng nhắc chân bước vào, sau đó ngẩng đầu lên cười với Diệp Kính Văn “Cảm ơn”

Khuôn mặt hai người gần trong gang tấc, nhưng Diệp Kính Văn vẫn rất bình tĩnh giống như đang giúp đỡ một kẻ xa lạ.

“Không dám” Diệp Kính Văn nói xong, mặt không chút biểu cảm nhấn nút đóng cửa, sau đó lùi ra sau như không có gì xảy ra, hai tay khoanh trước ngực, đứng bên cạnh Tiêu Phàm, tựa lưng vào tường.

Thang máy đi lên, Lâm Vi cúi đầu không nói gì.

Tiêu Phàm dường như xem người đang đứng như không khí, tiếp tục bàn chuyện.

“Kính Văn, cậu muốn tớ hỗ trợ đuổi người bạn thanh mai trúc mã kia đi chẳng phải càng thuận lợi cho tớ sao?” Tiêu Phàm vừa nói vừa liếc nhìn Lâm Vi.

Diệp Kính Văn im lặng một hồi

“Thuận lợi chỗ nào?”

“Nếu như không phải giả trang thì tớ sẽ suy tính” Thanh âm không lớn không nhỏ, vừa đủ cho Lâm Vi nghe thấy.

Diệp Kính Văn nhẹ nhàng cười “Làm một thằng đàn ông bị một thằng đàn ông khác đè phía dưới, cậu không cảm thấy rất hy sinh nguyên tắc, rất đau khổ tự ái sao?”

Tiêu Phàm ngẩn người, sau đó nhẹ nhàng cười nói “Không cần phải bận tâm cái vấn đề này”

Thang máy dừng lại, Diệp Kính Văn đưa Lâm Vi ra ngoài, mang theo một trận gió lạnh.

Tiêu Phàm đi trước một bước, sau đó quay đầu lại nói nhỏ vào tai Lâm Vi.

“Lâm Vi, đã muộn rồi”

Lúc nói chuyện lộ ra nụ cười của kẻ thắng trận.

Lâm Vi lê chân bó bột về kí túc xá, mỗi một bước đi toàn thân đau nhói.

Có lẽ không phải chân đau, mà là trái tim đau.

Diệp Kính Văn cố ý nói như vậy.

Hắn nhìn bài viết đó không những không liên lạc với mình mà còn cất lời châm chọc.

Lâm Vi đau khổ lấy chìa khóa phòng ra, sau khi vào phòng thì trượt dài trên tường cố gắng hít thở.

Thật khó chịu.

Vốn là đã sớm tuyệt vọng trong tình yêu nhưng nhờ hấn, mình đã rung động, đã biết thế nào là tình yêu thiêu đốt.

Bây giờ cũng do đích thân hấn dập tắt ngọn lửa ấy.

Rất muốn yêu hấn, nhưng không biết phải đổi mặt thế nào.

Cho dù đôi lúc hấn đưa ra những yêu cầu vô lí, làm mình khó lòng tiếp nhận nổi.

Nhưng vẫn chấp nhận, cố gắng học cách thay đổi bản thân để thích ứng với hấn.

Thích ứng dùng cái nơi xấu hổ của mình để khiến hấn vui vẻ.

Thích ứng để hấn ôm trong lòng đi ngủ, đôi khi còn lỏm ngủ, không còn được tự do lăn qua lăn lại như lúc trước.

Thích ứng với việc dậy sớm hơn 10 phút nấu cơm cho hấn, điều chỉnh thời gian học tập buổi tối, không đi tụ tập bạn bè, về nhà cùng hấn ăn cơm, chuyện trò.

Thậm chí còn sợ vì công việc quá bận rộn mà lơ là chuyện yêu đương nên từ chức Chủ tịch.

Đáng tiếc vẫn chưa đủ.

Cố gắng như vậy vẫn bị hấn bỏ rơi.

Có lẽ hấn vẫn không tin là mình yêu hấn.

Lâm Vi thở dài thật dài.

Tự ái, trong mắt hấn một thằng con trai quá để ý danh dự chắc buồn cười lắm.

Diệp Kính Văn, chẳng lẽ cứ phải suốt ngày quanh quẩn bên anh nói lời yêu thương thì anh mới tin tôi yêu anh sao?

Buổi trưa hôm sau, Lâm Vi đột ngột nhắn tin tới.

“Kính Văn, tối nay có rảnh không? Đến chỗ tôi ăn cơm đi”

Diệp Kính Văn nhếch môi lạnh lùng cười.

Trời vừa sập tối, Diệp Kính Văn vào siêu thị mua một trái táo thật bự thì bắt gặp Hắc Sâm Lâm đang mua mì gói.

“Tiểu Sâm Lâm, sao mua nhiều mì gói vậy?”

“À, đàn anh, em hay ăn đêm nên vào mua mì gói”

“Tội nghiệp quá, hay là chúng ta cùng qua phòng anh Lâm Vi ăn cơm đi”

“Hả? Hình như không ổn lắm”

“Có gì đâu, anh ấy nấu ăn ngon lắm, cậu không muốn ném thử một chút sao?”

Hắc Sâm Lâm thẹn thùng sờ sờ cái ót, đi theo Diệp Kính Văn vào kí túc xá của nghiên cứu sinh.

Lâm Vi làm rất nhiều món, đang ngồi chờ trên ghế sofa.

Chuông cửa vừa vang lên thì vội vàng lật ra mở cửa, nhưng không ngờ lại nhìn thấy Hắc Sâm Lâm.

?

Ánh mắt u ám hấn,, sau đó nhích người cho hai người kia bước vào.

“A, đàn anh nấu ăn có mùi thật thơm” Hắc Sâm Lâm đi tới, ngửi ngửi đồ ăn trên bàn như con chó con.

“Ba kiểm khách đã lâu chưa tụ tập phải không?” Diệp Kính Văn cũng cười rất rạng rỡ.

“Đúng vậy, ăn nhanh lên kéo nguội” Lâm Vi nhìn Hắc Sâm Lâm cười cười, sau đó cầm đũa đi vào bếp.

“Anh à, nơi này gọn gàng quá đi” Hắc Sâm Lâm vừa ăn vừa cười “Làm nghiên cứu sinh được đối xử khác hẳn, kí túc xá của em thật nhìn chán muốn chết”.

Nụ cười của Lâm Vi vẫn rất ấm áp, nhưng lúc nhìn Diệp Kính Văn lại xuất hiện một chút bi ai.

Khó khăn lắm mới có thể vứt bỏ sự kiêu ngạo, chủ động hẹn hẳn.

Để rồi thế này đây.

Ghét nhìn thấy mình nên lời Hắc Sâm Lâm theo sao? Cũng giống như mình ban đầu lời Hắc Sâm Lâm vào cuộc thi để tránh đôi bên cùng lúng túng

Lâm Vi nuốt cơm nhưng chỉ cảm thấy lòng kiêu hãnh bị tên này dẫm đạp dưới chân.

Một bữa cơm kì quái cứ thế trôi qua.

Lâm Vi cầm trái táo họ đặt trên bàn.

“Anh không ăn cái này đâu...Hay là Hắc Sâm Lâm mang về ăn đi”

Hắc Sâm Lâm khó hiểu.

“Trái táo này rất tốt đấy, vừa ngon lại vừa ngọt”

“Ăn vào bao tử không thoải mái...” Lâm Vi nhìn Diệp Kính Văn một cái, sau đó thở dài “Sâm Lâm, em mang về đi”

“Đàn anh đã nói như vậy thì Tiểu Sâm Lâm cũng đừng khách khí nữa” Diệp Kính Văn cười cười lấy trái táo, đặt vào tay Hắc Sâm Lâm “Đàn anh, đã làm phiền rồi, bọn em đi đây”

“Ừ...”

Nhìn bóng lưng bọn họ xa khuất, Lâm Vi ngồi phịch xuống ghế, những món ăn rải rác trên bàn cũng không muốn dọn đi.

Mở điện thoại ra, đọc lại những tin nhắn trước kia.

Vẫn không thể vứt bỏ phần kí ức đó được.

Dù sao đó cũng là lần đầu tiên cũng là lần duy nhất mình thực sự yêu một người.

Trước kia rất khó yêu.

Bây giờ đã yêu nhưng không thể vứt bỏ được.

Giống như có một bức tường vô hình bao quanh mình, chỉ có thể vào nhưng không thể ra.

Có lẽ, đã bỏ lỡ biết bao cơ hội, từ giờ sẽ không còn nữa.

Trước đây đã không biết quý trọng, bây giờ còn tìm cách hàn gắn, chắc hẳn sẽ thấy mình rất buồn cười.

Diệp Kính Văn cùng Hắc Sâm Lâm vừa đi ra ngoài thì điện thoại Hắc Sâm Lâm reo lên.

Chỉ thấy cậu ta nghe điện thoại xong thì sắc mặt rất khó nhìn.

“Có chuyện gì vậy, Tiểu Sâm Lâm?”

“Bạn em bị bắt ” Thanh âm Hắc Sâm Lâm trở nên rối loạn “Cậu ấy kiêu ngạo như vậy nhất định sẽ không chịu vào đồn cảnh sát đâu, em phải đi gặp cậu ấy...”

Diệp Kính Văn ngừng cười “Bị bắt? Tại sao bị bắt?”

“Nghe nói có virus trong đường truyền mạng, bây giờ mạng trường cũng bị xâm nhập rồi, virus đang truyền đi khắp nơi”

“Bạn cậu làm à?”

“Em tin là không phải, cảnh sát điều tra theo tên trường mà tới, cả đám bị tình nghi nên cậu ấy cũng bị bắt đi”

“À, chỉ vậy thôi sao?” Diệp Kính Văn phì cười “Tôi còn tưởng giết người phóng hỏa chứ, nếu bị tình nghi thì chỉ bị giữ lại điều tra thôi, yên tâm đi, vài tiếng là được thả chứ gì”

“Em muốn đến gặp cậu ấy một chút..”

“Được rồi,nhìn cậu lo lắng đến vậy, tôi sẽ giúp một lần”

Diệp Kính Văn cười cười sau đó móc điện thoại ra gọi cho anh hấn.

Lúc Hắc Sâm Lâm tới đồn cảnh sát thì thấy cả đám La Băng đang bị thẩm vấn.

Nghe nói cái con virus kia rất đáng sợ, rất nhiều cơ quan phải chịu nhiều tổn thất về kinh tế.

Thật không may lại chính là do sinh viên của đại học T làm.

La Băng và Nhung Tử là hai nghi can đầu tiên.

Bây giờ đã tối rồi, Hắc Sâm Lâm vẫn không chịu về trước, đứng ngoài đồn cảnh sát đi đi lại lại.

Diệp Kính Văn sáng tỏ cười cười, vỗ vỗ bả vai Hắc Sâm Lâm.

“Luật sư đến rồi, đừng lo lắng”

“Vâng...Cảm ơn đàn anh, anh cứ về trước đi, em chờ ở đây”

“Dĩ nhiên tôi muốn về trước, nhưng tôi thật khờ, đứng đây chờ với cậu” Diệp Kính Văn nhún nhún vai, sau đó lôi giấy bút trong túi quần ra “Tôi đã giúp cậu, cậu cũng nên giúp lại tôi, chúng ta sẽ không còn thiếu nợ nhau, nghe được không?”

“Vâng..anh cứ nói đi”

“Cho tôi mượn id diễn đàn của cậu một chút, sau khi xong việc cậu cứ đổi lại mật khẩu”

Hắc Sâm Lâm sững sốt, cứ tưởng anh ta muốn mình giúp việc gì đáng sợ lắm chứ, thì ra chỉ là mượn cái id này...

“A, đàn anh thích cái id đó thì cứ lấy, em rất ít khi dùng”

“Không cần” Diệp Kính Văn nhún mày”Qua đêm nay sẽ trả lại cho cậu”.

“Vâng, được rồi”

Hắc Sâm Lâm suy nghĩ một chút, sau đó viết id và mật khẩu vào giấy.

Chỉ là một cái id diễn đàn thôi mà, chắc anh ta không làm cái gì mờ ám đâu.

Buổi tối, Lâm Vi dọn dẹp bát đĩa xong thì ngồi xem tivi nhưng cảm thấy chẳng vào đầu chút nào.

Mở máy tính đi chơi game cũng thua liên tiếp mấy ván.

Làm gì cũng không chuyên tâm vào được.

Thở dài đăng nhập vào diễn đàn, có khi Diệp Kính Văn đọc được bài viết kia sẽ để lại tin nhắn không chừng.

Quả nhiên vừa vào thì báo có tin nhắn.

Mở ra xem thấy người nhắn tin là “Bánh ngọt ăn ngon” thì thất vọng vô cùng.

“Anh à, anh và người yêu đã làm lành chưa?”

Lâm Vi ngăn người, sao Hắc Sâm Lâm lại đột ngột hỏi như vậy? Cậu ấy đâu phải người nhiều chuyện.

“Không, có lẽ hấn không yêu anh”

“Tại sao lại nghĩ như vậy? Giữa anh và hấn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà không thể giải quyết?”

“Anh không quen với tính chiếm hữu của hấn, hấn lại nghĩ là anh không yêu hấn, cho nên tình hình càng ngày càng tệ”

“Không bằng hãy từ bỏ quá khứ, tiếp nhận một mối quan hệ khác. Chẳng lẽ anh không quên được hấn sao?”

“Hắn là người duy nhất anh yêu, hắn đã khiến anh tiêu hao hết mọi cảm xúc yêu đương, anh không thể yêu thêm một ai khác nữa”

“Cho dù có một người vẫn đang đứng sau lưng chờ đợi anh, anh cũng không cho người ta cơ hội sao?”

Lâm Vi nhả mặt, không hiểu tại sao Hắc Sâm Lâm lại nói những lời này.

“Anh sẽ không từ bỏ, nếu làm vậy đối với cả anh lẫn hắn đều là sự sỉ nhục. Trong lòng anh từ đầu đến cuối chỉ yêu duy nhất một người, không còn cách nào khác”

“Tình cảm sâu nặng ghê, chắc là yêu nhau nhiều năm rồi”

“A, khiến em chê cười rồi, anh và hắn quen nhau chưa bao lâu, hết hồn chưa?”

“Anh viết bài phản hồi sâu sắc như vậy, chẳng lẽ lúc ở bên hắn, anh phải nằm dưới sao?”

Tại sao lại hỏi thẳng thẳng như vậy

Tay cầm chuột của Lâm Vi đổ một lớp mồ hôi.

“Em rất tò mò về người yêu anh, anh nói em nghe với, không thể nói ra trước mặt hắn vậy thì cứ nói chuyện với em như người bạn tri âm, có thể sẽ cảm thấy nhẹ nhõm hơn phải không?”

Lâm Vi gạt bỏ cái cảm giác kì quái đó.

Sâm Lâm và Lâm Kiệt gần bằng tuổi nhau, mình luôn xem cậu ấy như em trai, hơn nữa nói chuyện với cậu ấy cũng rất hợp.

Dù sao cũng đã nói quá nhiều rồi, cũng nên thành thật giải tỏa nỗi phiền muộn, có khi sẽ cảm thấy thoải mái hơn.

“Được rồi, anh cứ nói hết ra đi. Để em biết đường tránh đi vào vết xe đổ của anh”

“Hắn làm gì cũng đều chú trọng hiệu suất, sau khi để ý anh thì muốn nhanh chóng có được anh, hắn khiến anh rất khó thở. Lúc đầu, anh nghĩ cách trốn tránh hắn, nhưng thực chất chỉ là đang sợ bản thân sẽ động lòng thôi. Cùng hắn chơi trò trốn tìm, anh không nghĩ mình đã bỏ cuộc nhanh như vậy, còn tiếp nhận tình yêu của hắn”.

“Nhưng tính chiếm hữu của hắn rất mạnh, muốn nắm bắt anh, còn muốn thân mật hơn một chút. Anh mới đầu rất ghét, lại đang bận rộn bàn chuyện đi du học, nên cố ý lẩn trốn hắn, khiến hắn nổi giận. Sau đó bị anh hắn tiêm cho một liều thuốc, dù sao thì mối quan hệ được cải thiện nên hắn cũng hài lòng. Anh giải quyết xong mọi chuyện thì chuyển vào ở cùng hắn”

“Người anh nói tới là Diệp Kính Văn?”

Dòng tin nhắn này khiến Lâm Vi sững sốt một hồi lâu.

Sao lại cảm thấy Hắc Sâm Lâm hôm nay có gì khác khác.

Cứ như giọng điệu quen thuộc mà đặc biệt của tên đó.

Chẳng lẽ mình suy nghĩ quá nhiều? Có khi..thật sự chính là hắn đang giở trò.

“Bởi vì xem em như bạn tri âm nên anh mới dám nói cho em biết, em đừng suy nghĩ nhiều, anh bị vậy là trời phạt đáng lắm~~ em đừng thương hại anh, mọi sự thống khổ mà anh đang chịu đều do chính anh tạo ra, không thể trách hắn, cũng không thể hận hắn. Muốn trách thì chỉ trách chính anh không biết cách làm hắn vui, lại còn mạnh miệng không giải thích cho hắn hiểu, nguyên tắc đặt ra quá nhiều, hắn không chịu nổi anh cũng đúng lắm”.

“Em đoán không sai, người đó chính là Diệp Kính Văn, anh vẫn luôn yêu hắn, tiếc là hắn không tin, em nói xem anh có nên đánh hắn một trận cho hả giận không? Lôi anh xuống nước rồi phui phui cái mông bỏ đi, quên mất rằng anh không biết bơi sao?”

Diệp Kính Văn, là anh phải không?

Là anh dùng id của Hắc Sâm Lâm đăng nhập phải không?

Nói chuyện với anh, em có thể cảm nhận được.

Lâm Vi nhẹ nhàng cười, có phải anh vẫn nghi ngờ em, không dám đứng trước mặt em hỏi trực tiếp nên mới dùng cách này để em nói ra phải không?

“Nếu như em muốn biết điều gì nữa thì hãy tới chỗ anh, anh sẽ kể tất cả với em”.

Nhưng, không còn ai trả lời lại nữa.

“Bánh ngọt ăn ngon” đã thoát khỏi diễn đàn rồi.

40. Chương 40: Rốt Cuộc Cũng Làm Hòa

“Người anh nói là Diệp Kính Văn?”

Ngón tay Diệp Kính Văn phát run, gửi tin nhắn đi, hoảng loạn chờ đợi tin nhắn phản hồi lại.

Chẳng lẽ là hiểu lầm sao?

Chẳng lẽ cả hai hành hạ nhau bao nhiêu năm qua, nhưng người cậu ấy yêu là mình chứ không phải là Chu Phóng sao?

Cậu ấy viết những lời “Chờ đợi nhiều năm chỉ đổi lại tuyệt vọng” không phải ám chỉ Chu Phóng sao?

Vậy tại sao lúc mình gần tiêu đời còn đi gặp Chu Phóng? Tại sao lại viết thứ tiểu thuyết mờ ám kia? Tại sao lúc bị mình hiểu lầm cũng không thêm giải thích?

Nắm chặt tay chờ đợi tin nhắn của đối phương, cảm thấy toàn thân đang run lên từng hồi.

Không ngờ bản thân mình cũng đã kiên quyết như vậy.

Vốn cho là mình cắt đứt mọi liên lạc là vì mình hận cậu ấy.

Nhưng thực ra...là sợ chính mình không thể chịu nổi, vứt bỏ sự kiêu ngạo này, hèn nhát đi van xin cậu ấy quay đầu lại, sợ bị cậu ấy đẩy ra một lần nữa.

Dùng id của Hắc Sâm Lâm nói chuyện với cậu ấy, thì nghe được một ít chân tướng sự việc.

Nếu mình không chủ động hỏi cậu ấy, có khi nào tên ngốc đó sẽ giấu diếm sự thật cả đời không?

Diệp Kính Văn nhìn chằm chằm màn hình máy tính, bên kia vẫn chưa có hồi âm, có khi đang do dự, hoặc là đánh rất nhiều chữ.

Đúng lúc này thì điện thoại đột nhiên reo lên.

Diệp Kính Huy bảo hấn phải đến ngay lập tức, còn nhấn mạnh là có chuyện vô cùng hệ trọng.

Diệp Kính Văn sầm mặt tắt máy tính, đến quán bar của anh trai.

Dưới sàn có ánh đèn mập mờ, trên tường vẽ rất nhiều hoa văn kì quái.

Diệp Kính Văn rất ghét chỗ này, một đường đi tới chỗ anh hấn đang ngồi.

Diệp Kính Huy ngồi trên ghế sofa với tư thế ung dung lười nhác, bên cạnh có một cô gái trang điểm lòe loẹt đang rót rượu cho hấn.

Diệp Kính Văn nhú nhú mày “Anh kêu tôi tới đây làm gì? Xem anh làm trò mèo à?”

Diệp Kính Huy mỉm cười ngồi dậy “Cậu Út à, anh nói này, cậu cũng gần hai mươi tuổi rồi, còn thủ thân như ngọc làm cái gì..”

Diệp Kính Văn xoay người muốn đi thì bị Diệp Kính Huy kéo lại.

“Anh trai sẽ cho chú em làm một người đàn ông chân chính, cậu vẫn chưa thưởng thức hương vị phụ nữ phải không..”

“Tự anh hưởng thụ đi. Tôi nuốt không nổi” Diệp Kính Văn liếc hấn một cái, đứng dậy muốn đi.

“Này, đừng ép anh phải mạnh tay với cậu” Diệp Kính Huy nghiêm mặt chặn lại.

“Anh dám sao, hình như anh đang vô cùng tự tin thì phải”

Diệp Kính Văn hừ lạnh, đá đầu gối thật cao.

“Ai da.....” Một tiếng hét thảm, Diệp Kính Huy ôm bụng, lăn qua lăn lại trên ghế sofa “Chết thật chết thật, thật là vô lễ, còn gì là gia pháp nhà họ Diệp...ai da...”

“Không biến anh thành thái giám là may rồi, trong đầu anh ngoài phụ nữ còn có cái gì nữa?”

“Còn có giường...”

“Chân thành muốn đem anh vào trại cải tạo, anh thật là thiếu đòn đó anh trai”

“A... anh đây quá tốt bụng, là đàn ông, thư giải một chút dục vọng là việc nên làm, cậu cứ chịu đựng như vậy, anh sợ cậu sẽ mắc bệnh mất. Những cô này đều là tốt nhất, công phu trên giường cũng rất tuyệt, hơn nữa còn tuyệt đối sạch sẽ, thử một chút xem?”

“Anh trai, nếu anh đã có lòng như vậy không bằng anh nằm xuống để tôi phát tiết đi? Tôi đối với huyết sau của anh còn có một chút hứng thú” Diệp Kính Văn hừ lạnh một tiếng, bàn tay dùng sức kéo cái áo của Diệp Kính Huy, nhưng không ngờ lại phát hiện ra hai sợi dây chuyền bằng bạc.

Cau mày lấy ra “Đây là cái gì?”

“Ai, mới đây đã phát hiện quả không khiến anh thất vọng” Diệp Kính Huy tươi cười đứng dậy, phát tay ra hiệu cho mấy cô kia ra ngoài “Hôm nay anh tìm cậu, chính là muốn trả lại cái dây chuyền này cho cậu đó. Vừa nãy chỉ là đùa thôi, anh trai làm sao có thể nhẫn tâm đem em trai thuần khiết thế này vấy bẩn được”

Diệp Kính Văn liếc hẩn một cái, mở đèn lên nhìn kĩ hai sợi dây chuyền trong lòng bàn tay.

Hai miếng kim loại giống nhau, xung quanh khắc nhiều hoa văn tinh xảo.

Chính giữa, khắc hai chữ.

Một Diệp.

Một Lâm.

Diệp Kính Văn và Lâm Vi, chính là họ của hai người.

Đầu ngón tay Diệp Kính Văn run lên, bắn ánh mắt sắc bén về phía Diệp Kính Huy.

“Đừng nhìn anh như vậy, anh chính là anh cậu đó” Diệp Kính Huy nhìn em trai cười cười, nâng ly bia nhân nhĩ uống “Anh chỉ muốn đeo thử thôi, em cần gì phải làm cái mặt như sắp giết người đến nơi vậy”

“Em cần anh giải thích nguồn gốc sợi dây chuyền này” Diệp Kính Văn nghiêng răng nghiêng lợi nhấn mạnh từng chữ.

“Ngô, nguồn gốc sao, chính là cái đêm em trở thành đàn ông đó, anh trói người ta lại, lúc lột quần áo cậu ấy thì thấy nó rơi ra khỏi túi quần jean, anh thấy đẹp nên giữ lại, sau đó quên bég đi mất, đến bây giờ mới nhớ ra”

“Anh...” Diệp Kính Văn rất muốn bóp chết cái tên đang cười rất vô tội kia “Đừng nói với tôi là anh cố ý”

“Không có a, anh làm sao cố ý làm vậy với em mình được, từ nhỏ anh đã thương em như vậy mà” Diệp Kính Huy cười rất vô tội “Anh quên thật, đảm bảo đó”

“Thật đó...”

Diệp Kính Văn vợ lấy một gối ném vào ngực hẩn, hừ một tiếng.

“Em trai à, Cậu Lâm đẹp trai đó đã là một người đàn anh chân chính, còn em vẫn chưa đủ trưởng thành” Diệp Kính Huy đột nhiên ngừng cười, nói một câu rất nghiêm túc.

Diệp Kính Văn gật đầu một cái, nắm chặt dây chuyền trong tay, toan đi ra ngoài.

“Em trai, anh đã giúp cậu thì cậu phải trả ơn anh đi chứ”

Vừa ra khỏi cửa lại bị Diệp Kính Huy gọi lại. Quả nhiên người nhà họ Diệp không bao giờ chịu bị thiệt, cho dù là anh em một nhà cũng phải công tư phân minh.

Diệp Kính Văn gật đầu “Nói đi, muốn trả ơn thế nào?”

“Hà Vân đến Trung Quốc rồi phải không? Hôm đó anh thấy cô ấy bám riết lấy cậu. Cô gái đó, cậu giải quyết cho ổn thỏa”

“Cứ yên tâm” Diệp Kính Văn khẽ mỉm cười, xoay người đi ra.

Nhiệt độ từ dây chuyền truyền ra khiến côi lòng ấm áp.

Nhưng thật sự muốn đánh cho tên Lâm Vi kia một trận, sau đó để cậu ấy đánh lại.

Lâm Vi, tại sao yêu mà không dám nói? Đồ ngốc.

Mới đó mà đã 12g khuya rồi, chuông cửa vang lên một lần nữa.

Lâm Vi lết ra ngoài mở cửa.

Diệp Kính Văn lạnh lùng đứng bên ngoài.

Ánh mắt phức tạp bắn vào Lâm Vi.

“Kính Văn?...” Lâm Vi mở miệng, không nói thêm được chữ nào.

“Em ngu ngốc sao?” Diệp Kính Văn lạnh lùng trợn mắt nhìn cậu một cái, sau đó đột nhiên đưa tay ra hung hăng ôm cậu vào lòng

Chân Lâm Vi vốn đang bị thương đứng không vững, bị ôm như vậy thì cả người chơi vơi nằm trong lòng hắn.

Diệp Kính Văn trực tiếp bế Lâm Vi vào phòng ngủ.

Sau đó ném cậu lên giường.

“Đầu tiên hãy giải thích đi, giải thích xong thì cứ đánh anh mạnh vào, anh sẽ không đánh lại.” Thanh âm lạnh lùng, sắc mặt cũng rất khó nhìn, ánh mắt Diệp Kính Văn thẳng tắp nhìn chằm chằm đối phương.

Lâm Vi trầm mặc chốc lát, cúi đầu thở dài.

“Anh sẽ tin sao?”

“Chỉ cần là em nói, anh sẽ tin.” Diệp Kính Văn nâng lên khóe miệng cười cười.

“Anh đoán không sai.” Lâm Vi thở dài, “Em chính là Bảo Đình.”

“Nhưng, em không có yêu Chu Phóng.”

“Từ đầu đến cuối, em chỉ yêu một người là tên quái thai Diệp Kính Văn.”

“Mặc dù, hắn rất bá đạo, không hề coi em là một đàn anh, cũng không tôn kính em như những đàn em khác.”

“Nhưng hắn đối với em rất tốt, cùng hắn ở chung một chỗ mặc dù nhiều áp lực, nhưng cũng rất vui.”

“Em cho tới bây giờ không có cảm xúc mạnh như vậy, muốn luôn luôn được ở bên hắn, nhưng không hiểu sao mọi việc em làm chỉ khiến hắn tổn thương.”

“Thấy hắn khổ sở, trong lòng em cũng không chịu nổi, nhưng không tìm được nguyên nhân.”

“Em kiên trì, em bỏ mặc nguyên tắc và tự ái, nhưng trong mắt hắn, điều đó biến thành trẻ con buồn cười.”

“Em không muốn vì tình yêu mà đánh mất chính mình, nhưng em càng không muốn vì lòng tự ái này mà mất đi tình yêu.”

“Anh nói em nên làm cái gì bây giờ?”

Lâm Vi lúc nói chuyện luôn luôn ngẩng cao đầu.

Trợn to hai mắt, màn nước bao quanh khiến tầm mắt của cậu trở nên mơ hồ.

Nhưng không khóc.

Nhẹ nhàng cười, ở trước mặt hắn xé mở vết thương của mình.

Tự ái? Kiêu ngạo? Chẳng qua là đang hành hạ lẫn nhau đến khổ sở.

Hai năm qua chưa từng thoát khỏi vòng lẩn quẩn đau khổ của chính mình, nguyên tắc của bản thân còn gì để mất không ?

Diệp Kính Văn thở dài, sáp qua kéo cậu vào trong lòng, cầm đặt lên bả vai cậu.

“Lâm Vi, em đó, yêu mà chỉ biết im lặng, còn rất kiêu ngạo, nguyên tắc lại nhiều.”

“Bình thường rất thông minh, nhưng đến lúc quan trọng thì lại ngốc không chịu nổi ”

“Quá tự trọng, miệng chặt hơn cua.”

“Yêu em sẽ rất cực khổ. Nhưng là.....”

“Anh nguyện ý tiếp tục.”

Diệp Kính Văn nhanh chóng cởi hết quần áo leo lên giường, ôm Lâm Vi tựa lưng vào đầu giường.

“Được rồi, không khí bây giờ rất ấm áp, em có thể vứt bỏ lớp vỏ bọc của mình rồi, muốn nói cái gì thì nói đi, tối nay anh sẽ không đi đâu hết.”

“Kính văn.....” Lâm Vi ngẩng đầu, ánh mắt ướt át, nhìn thẳng tắp vào Diệp Kính Văn.

“Nói đi, nghe đây”

“Em yêu anh”

“Ừ.”

Diệp Kính Văn bình thản đáp ứng một tiếng.

Làm ơn đi, bản thân lấy hết dũng khí mới nói ra miệng, hắn lại không mặn không nhạt phản ứng như vậy sao?

Lâm Vi có chút lúng túng gãi gãi mũi.

Diệp Kính Văn nhìn nhìn sáp qua, hôn vào mũi Lâm Vi

“Anh làm gì thế?”

“Em không phải đang bảo anh yêu em nơi đó sao? Bằng không làm gì sờ sờ nơi đó, còn nhìn anh mà ngoắc ngoắc ngón tay?”

Lâm Vi sửng sốt ngồi đó nửa ngày không kịp phản ứng.

Mình gãi mũi mà bảo mình câu dẫn hắn sao?

Tên Diệp Kính Văn này, đã lâu không gặp mà sao càng ngày càng quá đáng vậy.

“Vậy em giải thích anh rốt cuộc có muốn không muốn nghe không đây?” Lâm Vi nghiêm mặt nghiêm túc hỏi.

“Tùy em, chỉ cần biết em không yêu tên lưu manh Chu Phóng kia, mà yêu Diệp Kính Văn này là đủ rồi, nếu em có nỗi khổ tâm không muốn giải thích cũng không sao, dù sao đối với anh, có người yêu là một nhà văn cũng không có gì xấu, lại nói anh đã nhận được dây chuyền tình nhân của em, càng thêm xác định trong lòng em chỉ có anh.” Diệp Kính Văn nói xong tới đây lại hôn Lâm Vi một hớp.

Lâm Vi lần nữa sửng sốt.

Cái gì người yêu? Cái gì dây chuyền? Tại sao càng ngày càng theo không kịp suy nghĩ của hắn vậy? Do hắn là người sao Hỏa hay do mình chậm chạp? Hay là, do bao năm trôi qua nên khoảng cách giữa hai người bây giờ xa quá ?

Diệp Kính Văn nhìn ra sự băn khoăn của Lâm Vi, không biết từ đâu lấy ra hai sợi dây chuyền.

Cặp dây chuyền phát sáng dưới ánh đèn mờ ảo, khiến người ta hoa cả mắt

“Dây chuyền này làm sao anh có? Em còn tưởng rằng đã mất.....” Lâm Vi có chút nghi hoặc nhìn Diệp Kính Văn.

“Định lúc nào thì đưa anh ?”

Đề tài thay đổi thành công.

Lâm Vi có chút thẹn thùng, cúi đầu, “Em đi ra ngoại ô tham gia hùng biện, thấy rất nhiều người mua loại dây chuyền này, nghe nói khắc tên hai người lên, hai người sẽ hạnh phúc lâu dài, em nhất thời cao hứng, liền bảo khắc 2 chữ Diệp Lâm. Kết quả là hôm sinh nhật của em, buổi tối đó tới nhà anh thì cãi nhau, vì vậy nên..... không lấy ra.”

“Cái đêm anh chủ động hấp dẫn, bị em đẩy ra?”

Lâm Vi có chút áy náy gật đầu một cái.

“Sau đó định tới sinh nhật sẽ tặng anh, kết quả là bị anh trai anh lôi đi nên không biết làm mất ở đâu.”

“Bây giờ tìm ra rồi, tới đây đeo lên giúp anh.” Diệp Kính Văn cười được rất rục rờ, đem dây chuyền khắc chữ Lâm nhét vào lòng bàn tay Lâm Vi.

“Sai rồi, Diệp là cái kia.” Lâm Vi mỉm cười nhìn Diệp Kính Văn.

“Làm ơn đi, anh biết chữ hán.” Diệp Kính Văn buồn cười nhìn cậu một cái, “Đổi lại thì sao, em mang chữ Diệp tựa như đánh dấu chủ quyền, tình địch xuất hiện tức khắc sẽ biết đường rút chạy”

Lâm Vi nín cười đeo dây chuyền cho Diệp Kính Văn, sau đó cúi đầu để hắn đeo cho mình.

Diệp Kính Văn bắt đầu cởi quần áo Lâm Vi, Lâm Vi cũng không phản kháng mà phối hợp với hắn.

Hai người ngồi đối diện, sợi dây chuyền trên ngực lấp lánh dưới ánh đèn mờ ảo.

“Anh trai nói, Lâm Vi đã trở thành một người đàn ông chân chính rồi, còn anh vẫn chưa thực sự trưởng thành” Tròng mắt Diệp Kính Văn đen lại, nghiêm túc nhìn Lâm Vi.

Lâm Vi không tránh ánh nhìn của hắn, hai người yên lặng nhìn nhau.

“Cho nên anh quyết định rồi”

Diệp Kính Văn dừng một chút, sau đó duỗi người tựa vào vai Lâm Vi.

Lâm Vi sờ tóc hắn, khẽ cười “Anh quyết định cái gì? Sẽ vì em mà chững chạc lên sao?”

“Anh quyết định, chấp nhận em là một người đàn ông chân chính, dù sao em cũng đã lớn rồi”

Nói xong còn giả bộ ngượng ngùng chui vào lòng Lâm Vi “Sau này hãy yêu anh, bảo vệ anh nhé. Đàn anh Lâm Vi, anh chợt nhớ ra là em hơn anh hai tuổi, lẽ ra phải để em chiều cổ anh mới đúng”

Đột nhiên nhớ ra em lớn hơn? Trước đây Lâm Vi đã từng cảnh cáo hắn, làm sao mà không nhớ ra được.

Lâm Vi bất đắc dĩ thở dài, nhớ tới lần say rượu trước đây, Diệp Kính Văn như con mèo lười chui vào lòng mình.

“Lạnh quá, anh ôm tôi đi”

“Anh nói, anh thích tôi, rồi 데 tôi, tuy con trai bị 데 có chút khó chịu, nhưng vì là anh nên tôi chấp nhận. Còn là lần đầu tiên, rất đau đấy”

Bao nhiêu da gà đều dựng hết lên.

“Kính Văn, đừng nhắc lại chuyện đó nữa, em không quen đâu”

Vốn chính là sói lại biến thành thỏ con hiền lành chui vào lòng hồ ly, tình cảnh đó đương nhiên rất kì lạ.

Diệp Kính Văn cười cười ngồi dậy, tựa đầu trên giường, ôm Lâm Vi vào lòng “Có lẽ anh chưa đủ trưởng thành, quá coi trọng tình yêu, khiến em chịu nhiều áp lực như vậy”

Thả lỏng toàn thân dựa vào người hắn, Lâm Vi nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại.

“Anh quá nóng vội, bởi vì...” Diệp Kính Văn khẽ thở dài “Từ nhỏ anh đã được gia đình giáo dục rất nghiêm khắc, dạy làm việc gì cũng phải tốc chiến tốc thắng”

“Mấy ông anh trong nghề kinh doanh sử dụng rất nhiều thủ đoạn tàn nhẫn khiến anh phần nào bị ảnh hưởng, anh cứ nghĩ là khi yêu một người phải dùng cách nhanh nhất để có được người đó, anh chẳng để ý đến cảm nhận của em, cứ dồn ép em, anh ba nói rất đúng, anh vẫn chưa thực sự trưởng thành”.

“Vi, cảm ơn em” Ánh mắt Diệp Kính Văn rất chân thành, bàn tay đang ôm Lâm Vi khẽ vuốt ve thất lưng cậu.

Lâm Vi nhàn nhạt cười, một Diệp Kính Văn như vậy khiến cậu cảm thấy thật thoải mái.

“Em cũng sai, từ nhỏ đã quen tự mình làm mọi việc, ở chung với nhau mà còn xem anh như người ngoài, cái gì cũng không nói rõ với anh, khiến anh phải bận tâm” Lâm Vi cũng nhẹ nhàng thở dài “Cũng cảm ơn anh vì đã nhận nhận em”

Thân thể hai người áp sát vào nhau, xung quanh trở nên rất ấm áp.

Giống nhau trước đây thật lâu, ngồi trên xe tựa vào nhau cùng về nhà.

Lúc này có thể ngồi trước mặt nhau chỉ ra những khuyết điểm của bản thân khiến cho cả hai cảm thấy rất thoải mái.

Kỳ thực trước mặt người mình yêu để xuống lòng kiêu ngạo, bộc lộ những tình cảm chân thật cũng không quá khó khăn như tưởng tượng.

“Cha mẹ anh đã từng dạy, muốn cái gì phải dùng mọi thủ đoạn để đoạt lấy cho bằng được, nếu không có được thì phải phá đi”

“Lúc nhỏ, nhà kế bên có nuôi thỏ, anh muốn mượn chơi mấy ngày, nhưng bọn họ không cho, vì vậy anh giết luôn con thỏ”

“Đêm đó thấy anh trai đối xử với em như vậy, anh cũng không đau lòng một chút nào”

“Lâm Vi, một Diệp Kính Văn như vậy, em có thể chấp nhận không?”

Diệp Kính Văn dùng đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm Lâm Vi, không còn bộ mặt cười cợt, khiến cho Lâm Vi nhói lòng.

“Chịu thôi, em cũng chẳng tốt lành gì, hai chúng ta rất giống nhau” Lâm Vi mỉm cười nhìn hắn.

“Đã từng nghe qua câu nói này chưa” Diệp Kính Văn đột nhiên hỏi.

Lâm Vi lắc đầu “Chắc chưa từng nghe, bởi vì em rất ít khi đi du lịch sao Hỏa”

Diệp Kính Văn cười cười sắp lại hôn lên môi Lâm Vi.

“Ái tình nồng nhiệt khi hôn môi chỉ kéo dài vài giây”

?

Sau đó vươn tay nhéo nhéo phần bụng dưới của Lâm Vi.

“Khoái cảm dâng trào khi làm tình chỉ kéo dài vài phút”

Lâm Vi im lặng lắng nghe, nằm yên nhìn hắn biểu đạt tình yêu bằng lời nói và hành động.

Một lúc sau, cảm nhận được những ngón tay được hắn siết chặt, mười ngón tay thon dài đan chặt vào nhau.

“Còn sự tin tưởng trong cái nắm tay, lại theo ta đến hết cuộc đời”

Lâm Vi ngẩng đầu, thấy đôi con ngươi đen lầy lặng lặng nhìn mình.

Lông mi thật dày, nhưng không thể che đi ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt.

Lâm Vi siết chặt bàn tay, cảm nhận sự ấm áp.

“Kính Văn, chỉ cần anh nguyện ý tin tưởng em”

“Ừ, anh nguyện ý” Diệp Kính Văn gật đầu một cái, cười hỏi “Còn em? Có nguyện ý trở thành một nửa của đời anh không?”

“Em nguyện ý”

“Được rồi, tôi tuyên bố, từ giờ phút này Diệp Lâm sẽ chính thức trở thành vợ chồng”

Lâm Vi sững sốt “Anh vừa nói cái gì?”

“Có muốn kết hôn không?”

“Chưa đủ tuổi phải không?” Lâm Vi chê cười “Mới mười mấy tuổi mà đã đòi cưới, coi chừng vào tù”

“Tuổi tác không thành vấn đề, hôm nào độn tuổi đi làm giấy đăng ký kết hôn, viết tên hai chúng ta là được rồi” Diệp Kính Văn ngáp một cái “Giờ đi ngủ cái đã, em đưa cái chân bó bột đây, để anh ôm đi ngủ”

Diệp Kính Văn ôm chân Lâm Vi giả bộ ngủ.

Nhìn cái mặt kì quái của hắn, Lâm Vi cũng nhẹ nhàng nhếch khóe miệng.

Sấp qua, hôn lông mày, cái mũi, còn cố ý vươn đầu lưỡi liếm liếm môi hắn.

Lâm Vi dán môi lên Diệp Kính Văn, dịu dàng nói.

“Kính Văn, được bên anh một lần nữa, dù thế nào em cũng sẽ không buông tay”

Lời cam kết đáng yêu như vậy khiến cho tên Diệp Kính Văn đang giả bộ ngủ cũng không để ý hình tượng, nhếch miệng cười thật tươi.

Đáng tiếc, lời hứa hẹn bất chợt cũng giống như ngọn đèn treo trước gió.

41. Chương 41: Chuyện Xưa Của Bảo Đình

Sáng hôm sau, Diệp Kính Văn dụi dụi mắt thức dậy, bởi vì tối qua có cậu ấy bên cạnh nên ngủ đặc biệt ngon giấc.

Ngồi dậy mặc quần áo vào thì phát hiện gối bên cạnh có một lá thư.

Mặc dù lá thư không có tên người nhận nhưng ắt hẳn là viết cho mình rồi, nơi này chỉ có hai người họ.

Diệp Kính Văn cau mày mở thư ra.

Đập vào mắt chính là những nét chữ xinh đẹp của Lâm Vi

Về chuyện của Bảo Đình, em nghĩ nên nói rõ với anh.

Năm năm trước, lúc em mới học năm nhất đại học thì đột nhiên có phong trào viết nhật ký trên mạng, bởi vì thời gian học tập dư giả nên em đã đăng ký một id tên là Bảo Đình để viết nhật ký.

Trang blog đó rất dễ sử dụng, em rất thích nên chọn làm chỗ thư giãn, dùng để viết tiểu thuyết, mỗi ngày đăng một chương truyện.

Tiểu thuyết tên là Đã trải qua, bởi vì trong đó chứa đựng những hồi ức.

Sau đó có một nhà biên tập tìm đến, hỏi em có muốn xuất bản sách không.

Em cũng không suy nghĩ nhiều, chẳng qua chỉ viết chơi chơi nhưng được người ta chú ý nên cũng cảm thấy thích thú, vì vậy đã đồng ý.

Nhà biên tập đưa hợp đồng cho em ký, có quy ước là trong vòng một năm các tác phẩm đều thuộc bản quyền của nhà xuất bản, em không để tâm lắm, nghĩ rằng sau này cũng không còn viết blog nữa, ký vào thì cũng không có giống ký khế ước bán thân nên cũng chẳng ảnh hưởng gì.

Trong sách em kể lại những chuyện thời bé, biên tập viên vì muốn tăng tính hấp dẫn nên giữ lại những chi tiết mập mờ, sách xuất bản thuận lợi và Bảo Đình cũng được nhiều người biết đến.

Thời gian đó, Chu Phóng gặp phiền toái ở bên ngoài nên cũng sử dụng blog cá nhân.

Anh ta lúc đó đã có chút danh tiếng rồi, sự gia nhập của anh ta khiến phong trào viết blog cũng tăng lên, mọi diễn đàn đều hoan nghênh các bài viết của anh ta, như trở về thời kì huy hoàng vậy.

Biên tập viên mời anh ta ở lại tòa soạn, cũng có mời em nữa. Khi đó đã bước vào khóa học tập, chương trình học của khoa Y cũng trở nên bận rộn, em bảo không còn thời gian viết tiểu thuyết nữa nhưng biên tập viên cứ quẩn lầy không thả, họ rất nhiệt tình bảo em cứ thử việc một tháng, em bắt đầu dĩ nhận lời, ký tên vào hợp đồng nhưng nửa năm cũng không viết được chữ nào.

Sau đó có một cậu cùng chơi với bọn em từ bé đã liên lạc với em, khi ấy blog cá nhân của cậu ta bị hack phải đóng cửa tạm thời, mà cậu ấy rất thích viết truyện ở đó nên xin em tặng lại id cho cậu ấy, để đó cũng lãng phí, hơn nữa chỉ là viết tiểu thuyết thôi, em cũng không cần cái id đã đem lại hư danh ấy nữa.

Em suy đi tính lại, dù sao cũng không còn viết nữa, hướng chỉ cậu ấy từ nhỏ đã rất giỏi, văn chương xuất chúng, sẽ không khiến người ta nghĩ rằng Bảo Đình viết thứ văn rác rưởi, vì vậy đã cho cậu ấy biết mật mã, chỉ cần cậu ấy sửa thông tin về tác giả lại là ổn.

Nhưng em không nghĩ rằng, cậu ấy vẫn không sửa lại thông tin tác giả trên blog, cái id Bảo Đình kia vẫn ghi rõ họ tên Lâm Vi

Danh tiếng cậu ấy càng lúc càng rộng, thậm chí còn có thể tranh tài cùng Chu Phóng, hết người này đến người kia ra sách, nhưng tất cả mọi hợp đồng gửi đến đều tìm tới em. Cậu ấy giải thích với em, bảo rằng cậu ấy có nhiều nỗi khổ tâm, nói chuyện một lúc thì cũng bắt tay nhau, tiểu thuyết do cậu ấy viết, còn kí kết hợp đồng đều tìm đến tên tác giả trên trang blog, đều là em ra mặt.

Bảo Đình thực ra là hai người, một người phụ trách viết sách, một người phụ trách xuất bản sách.

Bởi vì có vài nguyên nhân chủ quan, em đã đồng ý với cậu ấy là sẽ không nói chuyện này với bất kì ai, cậu ấy sợ bị lộ thân phận.

Cho nên khi anh hỏi em có phải Bảo Đình không, em thật khó nghĩ.

Năm năm nay em không bỏ được những quyển sách, tất cả hợp đồng đều do em ký, cậu ấy chỉ đứng phía sau, nên lúc anh kiểm tra tòa soạn đó thì chỉ có thể tìm ra em.

Cậu ấy là một người bí ẩn, bởi vì đã cam kết với nhau nên tha thứ cho em vì không thể khai ra tên cậu ấy.

Diệp Kính Văn cười cười, bỏ thư vào phong bì, quay đầu lại thì thấy Lâm Vi đang chống nạng đứng ngoài cửa.

“Có nhiều chuyện em nghĩ nên nói rõ với anh, em không muốn anh hiểu lầm này nọ” Lâm Vi nhàn nhạt cười “Anh không muốn nghe nên em đành viết ra cho anh đọc”

Diệp Kính Văn nhẹ nhàng ôm Lâm Vi, đặt cằm lên vai cậu.

“Nói thế thì những năm nay mấy chuyện xích mích đều do em ra mặt sao? Thậm chí em cũng phải ra mặt viết đơn kiện?”

Lâm Vi cũng ôm lấy Diệp Kính Văn, khẽ gật đầu.

“Tại sao lại gánh hết mọi trách nhiệm cho cậu ta? Đứng trên tòa án vui lắm sao?”

Lâm Vi thở dài “Không còn cách nào khác, cậu ấy có lí do của cậu ấy, cậu ấy không thể ra mặt, cậu ấy dính dáng đến nhiều mối quan hệ phức tạp , bao gồm cả Chu Phóng”

Diệp Kính Văn ôm Lâm Vi chặt hơn, ghé vào tai Lâm Vi nhẹ giọng thở dài “Khổ cho em rồi”

“Không sao cả, em chẳng qua chỉ ký có một chữ ký, nhân tài viết sách mới thật sự khổ, mười mấy quyển sách mấy trăm vạn chữ. Khi sách được xuất bản cậu ấy nhất quyết chia cho em một nửa nhuận bút, đôi khi còn ép em nhận nữa. Số tiền đó một đồng em cũng chẳng dám tiêu xài hoang phí”

Diệp Kính Văn cười, ngón tay chạm nhẹ tóc Lâm Vi.

“Tại sao lại chọn cái tên Bảo Đình vậy?”

“So với mấy cái tên như Mưa Rơi Rả Rích thì em thấy cái tên Bảo Đình rất đáng yêu” Lâm Vi cố ý nói chậm mấy cái tên Mưa Rơi Rả Rích.

“Bị độc giả đặt cho mấy cái biệt danh như đậu nhỏ, đậu hà lan, đậu que, toàn tên món ăn” Diệp Kính Văn cười “Đúng là rất đáng yêu”.

“Đủ rồi, mau ăn cơm đi, còn phải đi học” Lâm Vi tránh khỏi cái ôm của Diệp Kính Văn.

“Buổi chiều em định đi kiểm tra cái chân bó bột phải không?”

Lâm Vi sững sốt “Làm sao mà anh biết?”

“À, anh vẫn âm thầm quan tâm em mà, chân em bị thương lúc nào anh cũng biết luôn đó”

Lâm Vi mỉm cười gật đầu “Đi với em không? Đi một mình thật bất tiện”

“Dĩ nhiên rồi, hôm nay không có tiết gì quan trọng, có lẽ nên xin nghỉ học vài ngày, chúng ta phải bồi đắp tình cảm mà”

“Chân của em tại sao bị thương anh có biết không?”

“Không phải bị xe đụng sao?” Diệp Kính Văn nghi ngờ nhìn Lâm Vi “Tại sao không biết cẩn thận, nghe nói em băng qua đường khi đèn xanh”

“Hắc Sâm Lâm nói chứ gì” Lâm Vi nhẹ nhàng cười “Thật ra là do nhìn thấy anh thân mật với một cô gái, nên ăn phải dấm chua ngu người đi”

Diệp Kính Văn ngẩn người.

Thì ra cậu ấy cũng biết ghen nữa...

Trong lòng dâng lên nhiều thứ cảm xúc vừa ầm ập vừa đau lòng.

Nghĩ đến những gì cậu ấy phải chịu đựng, chỉ muốn tự chém mình một nhát, yêu cậu ấy nhiều như vậy...Diệp Kính Văn mà thật đáng chết.

Ảo não siết chặt tay, sau đó dịu dàng nói “Hà Vân đó ra sao, để anh nói em nghe”

“Hà? Là người đã gọi anh là Diệp BT còn anh anh là Đại BT sao? Thanh mai trúc mã à?”

“Đúng, cô ấy đã đến Trung Quốc” Diệp Kính Văn thở dài “Cô ấy thăm yêu anh của anh, và muốn làm chị dâu anh đó”

“Ông anh trốn không chịu gặp cô ấy, thế là cô ấy đổ hết lên đầu anh”

“A, thích anh trai anh sao” Lâm Vi mỉm cười.

Xế chiều, Diệp Kính Văn đưa Lâm vi đến bệnh viện, Lâm Vi an tâm dựa vào lòng hắn, để hắn gánh hết sức nặng từ mình.

Hai người đi bên nhau không nói gì, tới cổng trường thì bắt gặp Hắc Sâm Lâm và La Băng.

La Băng nhìn hai người họ một cái, không nói gì đi thẳng một đường, Hắc Sâm Lâm nhìn hai đàn anh chào một cái sau đó hối hả đuổi theo La Băng.

Diệp Kính Văn nhìn theo bóng lưng của Hắc Sâm Lâm, cười sâu xa “Em nói xem có phải Tiểu Sâm Lâm thích cái khối băng kia không? Nhìn cậu ta hồi hã như vậy thật là đáng yêu”.

Lâm Vi quay đầu lại nhìn Diệp Kính Văn “Anh muốn phá đám tụi nó hả?”

“Anh không có dư hơi sức vậy, anh chỉ để ý đến Lâm Vi nhà anh thôi, những người khác đều là gió thoảng”

“Ai vậy kìa?” Lâm Vi chép miệng cười.

Diệp Kính Văn quay đầu lại, thấy một cô gái tóc dài thướt tha nổi bật hai lúm đồng tiền đáng yêu đang vừa chạy vừa hô “Kính Văn à...”

“Ừ” Diệp Kính Văn bình tĩnh gật đầu với Hà Vân.

“Cậu này là ai vậy?” Hà Vân đứng trước mặt hai người, thở hổn hển hỏi.

“Cậu ấy là người yêu tôi” Diệp Kính Văn mỉm cười giới thiệu “Cô này là Hà Vân, người làm chân em bị thương đó”

“Khụ Khụ...” Hà Vân sắc nước, khiếp sợ nhìn Lâm Vi.

Lâm Vi cũng không thêm chối, nhìn Hà Vân nhẹ nhàng cười cười đưa tay ra “Tôi là Lâm Vi”

“A, xin chào” Hà Vân bắt tay lại, cười ngọt ngào “Lâm Vi chẳng phải là người hấn ta ngủ mơ gọi tên sao, nghe danh đã lâu hôm nay mới có dịp gặp, đàn anh Lâm Vi quả nhiên rất có phong độ”

Lâm Vi nhìn nhìn tên Diệp Kính Văn đang cười quái dị, sau đó nghiêm túc gật đầu.

“A, yên tâm đi đi, tôi sẽ không lăm mồm nói ra đâu” Hà Vân nghiêm túc lắc đầu, vén tóc lên “Kính Văn, anh cậu đâu rồi?”

“Anh ta về Mỹ rồi”

“Không tin...”

“Bị cha gọi về, ngày mai sẽ lên máy bay”

Nói xong liền lôi Lâm Vi đến bệnh viện, không để ý gì đến Hà đại tiểu thư vẫn còn đứng như trời trồng.

“Sao vậy? Sắc mặt không tốt lắm” Lâm Vi nhẹ giọng hỏi.

“Lâm Vi, em tin anh có thể mang lại hạnh phúc cho em đúng không?”

“Ừ”

“Bất luận chuyện gì xảy ra, cũng đừng buông tay anh”

Diệp Kính Văn nắm tay đối phương, siết chặt hơn một chút, Lâm Vi dịu dàng nắm lại.

Nhìn bàn tay tái nhợt của hấn, đột nhiên cảm thấy Diệp Kính Văn cũng không mạnh mẽ như vẻ bề ngoài, hấn thật ra cũng yếu đuối, nhưng không ai nhìn ra,, vì vậy mọi người chỉ cho rằng hấn rất kiêu ngạo, chỉ nhìn vào vẻ bề ngoài cứng rắn của hấn.

Người như vậy nhất định nội tâm rất mỏng manh, ảm áp

Thực ra hai người họ đều như nhau, dùng sự bén nhọn để che giấu bản chất thật sự bên trong.

Cuộc sống trở nên yên bình đến lạ.

Sau khi đi bệnh viện về, Diệp Kính Văn lấy cớ chân Lâm Vi bị thương, chủ động gánh hết mọi việc.

Buổi sáng thức dậy làm sandwich và chuẩn bị sữa tươi, buổi trưa đi học về cũng chui vào bếp, buổi tối cũng ngủ lại đây luôn.

Lâm Vi muốn làm vài chuyện, nhưng vừa vào bếp thì bị hấn bế ra ngoài ném lên ghế sofa.

Cũng rất thích cảm giác được Diệp Kính Văn chăm sóc, mặc dù hấn còn nhỏ hơn mình hai tuổi.

Những món ăn có mùi kỳ quái, không đông không tây, nhưng Lâm Vi vẫn cảm thấy ngon.

Buổi tối bị hấn ôm ngủ cũng cảm thấy rất ấm áp, mặc dù chính giữa bị cái chân bó bột ngăn cách nên cái ôm kia chẳng chặt bao nhiêu.

Đến cả việc tắm cũng làm hộ luôn.

Thật là một sự hành hạ đáng sợ.

Bởi vì lúc đi bệnh viện kiểm tra, bác sĩ bảo chân bị thương không nên tiếp xúc với nước.

Vì vậy Diệp Kính Văn lãnh luôn nhiệm vụ tắm rửa.

Mỗi lần tắm Lâm Vi đều cảm thấy lúng túng vì hấn tắm kỹ quá, mấy chỗ khó nói cũng không bỏ qua.

Ngón tay Diệp Kính Văn như có ma thuật, làm phép trên da thịt láng mịn của Lâm Vi, hương thơm vây quanh cả hai, hơi nước trong phòng tắm cũng góp phần làm không khí trở nên mờ ám.

“Vi, dựa vào đây” Diệp Kính Văn luồn tay qua nách Lâm Vi, bắt đầu xoa bụng Lâm Vi.

“Em tự làm” Lâm Vi nắm lấy cái tay đang đốt lửa khắp nơi kia “Muốn làm loại chuyện đó thì chờ chân em lành đã”

“Không có nha, anh chỉ đang tắm rửa giúp em thôi..” Thanh âm rất vô tội “Đừng nói em có phản ứng nha” ?

Lâm Vi đỏ mặt.

Đúng vậy thì sao, lúc đầu thì không thích tiếp xúc thân thể với hấn, bây giờ còn sợ bị hấn đụng vào sẽ có phản ứng, chẳng lẽ vì yêu hấn nên không ngần ngại nữa?

“Được rồi, tùy ý anh, có những chỗ không cần chà kỹ quá đâu” Lâm Vi thả lỏng người, thoải mái dựa vào Diệp Kính Văn.

“Ừ, tắm thật sạch, lỏa ngủ thoải mái luôn”

Lâm Vi mấy năm nay đều có thói quen lỏa ngủ, Diệp Kính Văn nói muốn Lâm Vi giữ vững thói quen “Có lợi cho sức khỏe” này, kể từ lúc hấn chuyển vào ở, mỗi lần Lâm Vi tắm xong, hấn sẽ lau khô người cậu rồi ôm lên giường.

Sau đó hai người ôm nhau ngủ.

Hai năm xa cách, một lần nữa được ở bên nhau khiến cho họ hiểu cách trân trọng nhau.

Nếu xảy ra xích mích, hai người sẽ im lặng chứ không cãi nhau.

Ngày tiếp theo sẽ thấy trên đầu giường có một lá thư.

Hai người học cách bình tĩnh viết ra những suy nghĩ của mình, như vậy so với phải nói thẳng trước mặt nhau sẽ đơn giản hơn, mà cũng đỡ phải trực tiếp gây lộn.

Qua 11 ngày, chân Lâm Vi do được Diệp Kính Văn chăm sóc cẩn thận nên đã hoàn toàn bình phục, hai người đến bệnh viện tháo bột.

Trước kia Lâm Vi làm Chủ tịch nên quen rất nhiều bạn bè, vì vậy đã xin được hai vé đi du lịch.

Ngày 29/12, Diệp Kính Văn trở về rất sớm để ăn mừng cái chân của Lâm Vi, hấn đặc biệt chuẩn bị thật nhiều món Lâm Vi thích.

Bởi vì chân bị thương nên suốt một tháng không được ăn cay, Lâm Vi rất khổ sở.

“À... em ăn cơm rồi” Lâm Vi lúng túng ngồi trên ghế sofa.

Diệp Kính Văn cúi đầu im lặng một lúc, sau đó ngẩng đầu lên tươi cười “Vay cứ ăn một chút đi, cảm nhận tâm ý của anh”

Dứt lời thì gấp một miếng đậu hũ, đưa tới miệng Lâm Vi

Lâm Vi mở miệng nuốt vào, lè lưỡi “Cay quá...”

Diệp Kính Văn cười cười sáp qua hôn cậu.

Từ lúc trở lại bên nhau đây là nụ hôn đầu tiên, đầu lưỡi truyền tới vị cay.

Lâm Vi cuốn lấy đầu lưỡi Diệp Kính Văn, vốn định khiến hắn vì chịu cay không nổi mà bỏ cuộc, ai ngờ Diệp Kính Văn ôm chặt Lâm Vi, hôn thật sâu.

Có lẽ muốn nụ hôn này kéo dài mãi mãi.

Vị cay đầy đầy khoang miệng, làm cho cả thân thể đều nóng ran.

“Lần sau muốn ăn bên ngoài thì phải gọi điện về” Diệp Kính Văn buông Lâm Vi ra, liếm liếm sợi chỉ bạc trên khóe miệng, vừa hôn vừa nói khiến lòng Lâm Vi ấm áp lạ lùng.

Lâm Vi mỉm cười gật đầu.

Nếu là trước đây thế nào Diệp Kính Văn cũng phát điên, hỏi đi đâu làm gì với ai.

Nhưng bây giờ chỉ tin tưởng hôn với nụ cười tà ác trên mặt.

Có lẽ muốn thay đổi vì đối phương, sợ làm tổn thương đối phương nên thu hồi sự cứng rắn, không còn so đo tính toán.

“Kính Văn, em lúc này đi ăn với vài người bạn, từ chỗ họ xin được hai tấm vé” Ánh mắt Lâm Vi cong lên, nụ cười rất gian xảo “Muốn cho anh vui vẻ một chút, nên mai chúng ta sẽ đi du lịch Quế Lâm xem sông nước”

Diệp Kính Văn cười cười “Có phải vì ở chung lâu nên có thần giao cách cảm không?”

“Hả?”

“Anh cũng có hai tấm vé này”

“A...” Lâm Vi ôm đầu, bất đắc dĩ cười “Làm sao bây giờ? Em lấy vé rồi trả tiền cho người ta luôn”

“Anh cũng vậy”

“Ngày mấy vậy? Ngày mười một sao?”

“Ừ”

“Vắt một đôi đi”

Diệp Kính Văn cười rất kì quái “Không cần vắt, cho người khác đi”

“Cho ai?”

“Em cho Chu Phóng, anh cho Tiêu Phàm” Diệp Kính Văn cười sâu xa.

“Ngược lại thì tốt hơn” Lâm Vi cũng nở một nụ cười kì quái

42. Chương 42: Chân Tướng Sự Việc

Diệp Kính Văn hẹn gặp Chu Phóng tại một quán café

Tinh thần Chu Phóng có vẻ rất tốt, nhìn Diệp Kính Văn cười xấu xa.

“Hẹn tôi ra đây làm gì? Tính sổ sao?”

“Tôi và Lâm Vi định đi du lịch nhưng mua dư vé, muốn tặng cho anh một cặp”

“Vé tình nhân hả?” Chu Phóng cười sáng tỏ “Tấm vé còn lại cho ai?”

“Một người thật dễ nhìn, anh không hiểu sao?”

“Tôi từ chối ý tốt của cậu. Thứ nhất, tôi không thích đi cùng người lạ, vé tình nhân thì thế nào cũng sẽ bị xếp vào một phòng, trong phòng sẽ có bốn tấm thật lớn, dĩ nhiên còn có giường đôi nữa”

Chu Phóng nhìn Diệp Kính Văn nháy mắt mấy cái “Cậu cho rằng tôi có thể lên giường với ai cũng được sao? Đừng đùa”

Diệp Kính Văn mỉm cười gật đầu.

“Thứ hai, tôi không rảnh, dạo này phải viết sách bù đầu bù óc, nếu tôi đi du lịch thế nào cũng bị độc giả giết chết, hiểu chưa?”

Diệp Kính Văn tiếp tục gật đầu.

“Thứ ba, tôi không thích Quế Lâm, tôi ghét nước. Tôi sợ chưa ngắm hết cảnh đẹp, thì đã phiền đến người bạn kia phải đem quan tài trở về”

Chu Phóng bắt đầu dĩ cười “Cho nên cậu đem cho người khác đi”

“Nếu anh nói vậy thì hết cách” Diệp Kính Văn xoa xoa tay.

Chu Phóng uống cạn ly café, cười nói “Tôi nghĩ cậu và Lâm Vi đã hòa rồi, hèn chi thấy giả tượng tình địch còn bình tĩnh như vậy”

“Đúng vậy”

“A, cho nên muốn tính sổ với tôi chứ gì? Cái tên Lâm Vi đó miệng còn chặt hơn cua”

Diệp Kính Văn cúi đầu cười cười “Anh biết đó, cậu ấy rất yêu mặt mũi, rất nhiều chuyện không chịu nói ra, tôi cũng không muốn hỏi. Hôm nay tôi tới tìm anh cũng chẳng phải tính sổ gì, chỉ là muốn hàn huyên một chút, khoảng thời gian tôi và cậu ấy chia tay, cậu ấy có qua được không”

“Diệp Kính Văn, cậu đột nhiên ám áp thế này khiến tôi không quen chút nào” Chu Phóng nhíu mày “Không phải cậu nên cười tà ác, sau đó gõ gõ ngón tay lên mặt bàn nhìn tôi sao?”

“Con người không nên thay đổi sao?”

“Ý cậu là cậu đã trở nên tà ác hơn hả ?”

“Ừ, anh thật hiểu tôi”

“Cậu không biết sao? Tôi đã từng viết tiểu thuyết về sói” Chu Phóng nhẹ nhàng cười “Tôi có nghiên cứu về loài vật này”

“Trùng hợp ghê, tôi cũng đã đọc cuốn tiểu thuyết đó” Diệp Kính Văn trở lại vẻ tà ác.

“Tôi cũng không giấu gì chuyện cậu muốn hỏi, nhưng hãy nhớ cậu nợ tôi phần nhân tình này, sau này cậu phải trả lại cho tôi. Dù cho có phải tự sát đấy”

“Nhớ kỹ, tôi sẽ không uống thuốc ngủ, Diệp Kính Văn tôi có chết cũng phải uống thứ độc hơn, chẳng hạn như thuốc chuột”

“Khụ...” Chu Phóng phun ra một hơi café, thấy Diệp Kính Văn đang cười tà ác, hấn ảo não trừng lại một cái.

Tên này, nói chuyện thật khiến người ta khiếp sợ.

“Khoảng thời gian hai người giận nhau đó, tôi ở ngoại ô viết đơn kiện, sau đó thấy Lâm Vi lê lét tìm đến, hình như bị cậu cưỡng bạo đúng không?”

Diệp Kính Văn nhíu mày “Cậu ấy nói vậy à?”

“Tôi không mù, đoán ra được” Chu Phóng cười cười “Đối với thú vui trên giường của hai người tôi không dám nhận xét”

“Một tuần đó cậu ấy luôn ở bên tôi, tôi lo viết đơn kiện, Lâm Vi giúp một tay, tôi ra mặt còn cậu ấy ở phía sau hỗ trợ, không ngờ rằng cậu ta đối phó với mấy tên trong nhà xuất bản cũng rất giỏi”

“Sau đó tôi thắng kiện, vì muốn tạ ơn nên mời cậu ấy đi ăn cơm, uống chút rượu. Cậu đừng ăn giấm nha”

Diệp Kính Văn mỉm cười lắc đầu “Không ăn, nói tiếp đi”

“Nga, lúc ấy tâm tình cậu ấy không tốt lắm, uống hơi nhiều rượu, sau đó ôm tôi bảo muốn hôn tôi, tôi cũng đã ngà ngà say rồi, vì vậy cũng ôm cậu ấy muốn gần gũi cậu ấy, kết quả là hai đứa giằng kéo trên đất, hung hăng vật lộn với nhau, miệng toàn mùi hơi rượu.

“Nếu không có thì cũng đừng nói” Diệp Kính Văn nhú nhú mày, trợn mắt nhìn Chu Phóng đang cười tà.

Anh cũng dám chọc tức tôi? Muốn ăn thua đủ sao Chu Phóng.

Chu Phóng ngừng cười, nói tiếp “Sau đó cậu ấy có điện thoại, cậu không biết khoảnh khắc ấy ấn tượng thế nào đâu, khiến cho tôi đến giờ vẫn nhớ rất rõ”

“Cậu ấy đang nằm dài trên mặt đất thì lập tức bật dậy một góc chín mươi độ, trông rất đáng yêu”

Diệp Kính Văn cau mày, chịu đựng không nổi điên, tiếp tục nghe Chu Phóng kể chuyện.

“Sau đó thì sao ta, cậu ấy nói vào điện thoại mấy câu thì tôi đã đoán ra cậu gặp chuyện không hay, lúc cúp máy đi mặt cậu ta rất khó nhìn, giật chìa khóa xe của tôi rồi lái xe đi”

“Tôi gọi taxi đuổi theo cậu ấy, mà tên kia lái xe nhanh kinh khủng”

“Kết quả là hôm ấy cảnh sát giao thông không phải ăn cơm trắng, cậu ấy say rượu lái xe quá tốc độ, còn vượt đèn đỏ nên bị bắt vào đồn cảnh sát nguyên buổi tối” .

“Từ nhỏ đến giờ tôi chưa bao giờ thấy Lâm Vi phát điên như vậy, sau khi ới hết rượu ra thì tỉnh táo lại, trời vừa sáng thì được thả ra, cậu ấy lập tức leo lên taxi đến bệnh viện”

“Lúc thấy Lâm Vi gấp gáp như vậy, tôi cứ tưởng nhất định là do ông trời thấy chương mắt nên muốn giết chết Diệp Kính Văn rồi”

“Nói xong rồi” Chu Phóng khẽ cười đứng dậy “Chuyện của tôi đã đủ đau đầu rồi, cảm phiền hai vị có việc gì cũng đừng lôi tôi vào, tôi không phải con nợ của hai người. Lúc thì lôi ra cảnh cáo, lúc thì lôi vào tố khổ, ảnh hưởng rất nhiều đến đầu óc của tôi và cũng ảnh hưởng đến tâm tình của độc giả nữa hiểu không?”

Đưa mắt nhìn Chu Phóng đi xa, Diệp Kính Văn nhẹ nhàng thở dài.

Lâm Vi yêu mình nhưng lại chỉ biết giấu trong lòng, một người phức tạp như vậy thật khiến người ta vừa tức giận vừa đau lòng.

Một mình ngồi trong đồn cảnh sát gấp gáp mà không thể làm gì.

Đêm đó, mình suy yếu gọi điện cho cậu ấy, chỉ biết oán giận cậu ấy, trách cứ cậu ấy, thất vọng chán ghét cậu ấy

Còn cậu ấy cô độc tại đồn cảnh sát, nhìn song cửa sổ lạnh ngắt kia sao?

Lúc ấy cậu ấy thế nào? Lo lắng cho mình nhưng không thể ra ngoài, không thể đến bệnh viện gặp mặt, chỉ có thể sợ hãi đi tới đi lui.

Hèn gì ngày hôm sau tinh thần không tốt lắm, giọng nói cũng khàn đặc.

Đồ ngốc, say rượu lái xe, nếu như em xảy ra chuyện gì chắc anh phải hối hận cả đời.

Diệp Kính Văn nhìn ngọn đèn ngoài cửa sổ, khóe miệng nâng lên một nụ cười thản nhiên.

Lâm Vi, anh sẽ không phụ em, không bao giờ.

Lâm Vi và Tiêu Phàm hẹn gặp trong phòng ăn trường học.

Tiêu Phàm ngồi đối diện, hai tay khoanh trước ngực, lạnh lùng nhìn Lâm Vi.

“Tôi không cần tấm vé này, không cần hai người bố thí”

“Cậu hiểu lầm rồi, tớ chỉ muốn nói chuyện với cậu một chút” Lâm Vi cười cười “Biết cậu không nhận nên tớ cũng chẳng mang theo vé”

“Nói cái gì? Về Diệp Kính Văn à?” Giọng nói Tiêu Phàm lạnh lẽo.

“Tiêu Phàm, tớ không phải lấy tư cách người thắng cuộc tới đây khoe khoang, cũng không phải là Thánh mẫu muốn thương hại cậu, tớ biết cậu không cần”

“Chúng ta làm đối thủ bao nhiêu năm như vậy, tớ tin rằng hai chúng ta hiểu nhau rất rõ”

Tiêu Phàm gật đầu “Vậy thì hôm nay cậu muốn cái gì?”

“Cảm ơn”

“Cảm ơn tôi sao? Cảm ơn tôi vì đã nhận nuôi hấn vào cái ngày cậu vứt bỏ hấn sao?”

Lâm Vi cúi đầu cười cười “Trước đây tớ luôn suy nghĩ rất nhiều, một người như tớ có gì đáng để cậu thích”

Tiêu Phàm mặt biến sắc, ngay sau đó vừa cười vừa bỏ đi.

“Cậu thông minh hơn so với tớ tưởng tượng”

“Tớ không ngốc, nhưng không thể nói ra trước mặt cậu, hôm nay tớ chỉ muốn cam đoan một điều, hơn nữa chân thành muốn cảm ơn cậu. Tớ sẽ xem cậu như người bạn mà tớ trân trọng nhất, có lẽ nên gọi là- tri kỷ.”

“Những gì tớ bỏ ra đều là cam tâm tình nguyện, nếu cảm thấy có lỗi với tớ thì hãy dùng hạnh phúc của hai người mà bù đắp đi.

Tiêu Phàm đứng dậy, mỉm cười tự nhiên mà ưu nhã.

Lâm Vi nhìn bóng dáng hấn biến mất, nhẹ nhàng cười.

Tiêu Phàm, có một tri kỷ như cậu, tìm đâu cũng không ra.

Đã là rất lâu trước đây, lúc mới vừa nhập học.

Một Lâm Vi được lão sư khoa Y khen đến tận trời xanh, một Tiêu Phàm được sinh viên khoa Luật tung hô kính nể, hai người thường xuyên bị đem ra so sánh với nhau, thậm chí trở thành tài tử khoa Lý và khoa Văn.

Bởi vì cùng giới, nên khi hai người gia nhập Hội học sinh thì có rất nhiều cơ hội chạm mặt nhau.

Lần đầu Tiêu Phàm gặp Lâm Vi là khi cậu ta đang ngồi trong góc lớp cười nhàn nhạt, chăm chú theo dõi ông thầy giảng bài toán tích phân.

Trong nháy mắt đã động tâm.

Đã yêu cái tên ngụy thiên sứ này, cũng đã thử hết cách để tiếp cận nhưng biết mình không có hy vọng.

Cho nên lấy thân phận tình địch đi dò xét những người bên cạnh cậu ấy, muốn biết họ có đủ tư cách mang lại hạnh phúc và giúp đỡ cậu ấy không.

Giống như đã từng cố ý theo đuổi Ôn Đình

Hay lúc đột nhiên đi hấp dẫn Diệp Kính Văn.

Nhưng trong lúc dò xét đã không quản nổi trái tim mình.

Đã yêu chính người cậu ấy yêu.

Yêu sự kiêu ngạo, sự tà ác ấy, còn cả sự yếu đuối không thể chạm tới của hấn.

Nhưng biết rõ đoạn tình cảm kia sẽ không bao giờ có kết quả.

Thừa dịp người ta gặp nạn mà đào bức tường của người khác là việc làm Tiêu Phàm rất khinh thường.

Hấn khinh thường việc đi giành tình yêu.

Cuối cùng, lại một lần nữa phải buông tay, nói rằng mình không cần tình yêu, chỉ cần là một người bạn để ở bên cạnh hấn.

Hai năm, hoàn thành đúng công việc của một Bí thư đoàn, chỉ vì muốn có thể được sống vai cùng hấn.

Ở bên nhìn hấn chờ đợi người kia – người mà mình đã từng yêu – sẽ quay đầu lại.

Chờ đợi ngày bọn họ tương phùng, để rồi nói vẫn xem mình là bạn tốt.

Bạn tốt mà thôi.

Tiêu Phàm ngược nhìn bầu trời trong xanh trên cao, bất đắc dĩ mỉm cười.

Tại sao Tiêu Phàm tôi lại có bạn như hai người chứ? Tôi chẳng có gì tốt sao, chẳng lẽ không có quyền được yêu một người toàn tâm toàn ý sao?

Cứ sống thế này, sẽ không khổ sở nữa.

Hai người mà không hạnh phúc thì biết tay tôi đây.

Lâm Vi và Diệp Kính Văn về kí túc xá cùng lúc.

Không hẹn mà gặp khiến hai người nhìn lâu thật nhau, sau đó cùng nhau cười,

Diệp Kính Văn mở lời “Em và Tiêu Phàm không làm gì nhau chứ?”

“Không có. Còn anh? Có đánh nhau với Chu Phóng không?”

“A, trong lòng mọi người tự biết” Diệp Kính Văn cười cười, lấy chìa khóa ra mở cửa.

“Vé chưa tặng được phải không?” Lâm Vi theo sau, nhẹ giọng hỏi.

Diệp Kính Văn vừa tìm công tắc đèn vừa nói “Anh không đem theo, biết chắc hần sẽ không nhận”

Lâm Vi cười nhẹ.

Ở một phương diện nào đó, bốn người họ cũng khá giống nhau.

Một chút kiêu ngạo. Còn có một chút quái dị và rất tự trọng

“Ngày mai đã phải khởi hành đi Quế Lâm rồi, vé này tính sao bây giờ?”

“Hả? Cho không ai lấy, hay giữ lại làm kỷ niệm đi?”

“Hay là như vậy, để anh hỏi một cô bé xem có muốn đi không” Diệp Kính Văn lấy điện thoại ra gọi một lúc sau đó nhìn Lâm Vi mỉm cười một cái “Xong nhiệm vụ”

“Đàn em sao?”

“Ừ, đừng có ghen tuông mù quáng, chính là cô bé trên diễn đàn lập ra bài thảo luận về đàn ông sinh con
-“Bầu trời trong xanh”

Lâm Vi sáng tỏ cười cười “Lá gan mấy em gái bây giờ lớn thật”

“Cô ấy là hủ nữ, thích đọc mấy loại truyện nam nam sinh tử” Diệp Kính Văn cười cười, sau đó đóng cửa lại, lôi Lâm Vi vào phòng tắm.

Mặc dù chân đã khỏi hẳn, nhưng Diệp Kính Văn vẫn rất kiên trì tắm cho Lâm Vi.

Nói gì thì nói, đã quen tắm chung rồi, không giúp người kia tắm rửa thì cảm thấy tay chân ngứa ngáy.

Lâm Vi cũng thấy ngứa ngáy tay chân, nên hai người ở trong phòng tắm ta tẩy người chà.

Vì lúc trước chân Lâm Vi bị thương, hai người lại ở chung nên ở phương diện kia vẫn rất kiềm chế.

Mỗi ngày đều trần truồng ôm nhau ngủ, cho dù là ai thì tư tưởng cũng không thuần khiết nổi.

Có lúc bức bách quá thì đành lấy tay giải quyết cho nhau.

Bây giờ cục bột kia đã được tháo ra, có thể chạm vào hai chân thon dài trắng nõn của Lâm Vi, Diệp Kính Văn cũng không muốn làm Liễu Hạ Huệ nữa, nhân cơ hội sờ tới sờ lui ăn thật nhiều đậu hũ.

Lâm Vi mỉm cười phối hợp, mặc hần trên dưới đốt lửa.

“Vi, được không?” Diệp Kính Văn nhẹ nhàng rù rì bên tai.

Mỗi lần hắn dùng giọng nói âm áp nói chữ “Vi” thì Lâm Vi lại cảm thấy tim mình mềm nhũn, không suy nghĩ được gì.

“Lần trước đã làm em đau, lần này anh sẽ thật dịu dàng”

Lâm Vi nhắm mắt lắng nghe.

Kỳ thực bản thân cũng có chút mong đợi.

Không còn bài xích gì nữa, lúc này Lâm Vi như lần đầu tình nguyện trải nghiệm việc này, có chút mong chờ, còn có cảm giác ngọt ngào xâm chiếm.

Hai người một đường ôm hôn thẳng tới phòng ngủ, Lâm Vi được Diệp Kính Văn đặt lên chiếc giường mềm mại.

Bởi vì có thói quen lả ngửa nên lúc dọn vào kí túc xá, Lâm Vi đã đặt một cái giường thật lớn trong phòng ngủ.

Hai người ôm nhau lăn lộn mấy vòng cũng không té xuống đất.

Nụ hôn từ êm ái trở nên triền miên, từ triền miên trở nên mãnh liệt, nụ hôn này nhanh chóng khơi lên lửa dục.

Mặt của đối phương gần trong gang tấc, có thể nhìn thấy trong mắt nhau tia sáng lấp lánh và tâm tình bên trong,

Có lúc chỉ cần nhìn vào mắt nhau, là đã có thể cảm nhận được tình yêu của nhau.

Tại sao trước đây không phát hiện ra điều này?

Hai người mỉm cười ôm chặt lấy đối phương.

Diệp Kính Văn tiến vào rất ôn nhu, ôn nhu đến mức Lâm Vi đỏ rần mặt.

Cử động đi, đừng có đứng yên như gỗ vậy chứ.

Mấy lời như vậy Lâm Vi không dám nói ra miệng, đành phải nhẫn nhịn theo hắn.

Thân thể đã buông lỏng để đón nhận hắn, mà hắn còn sợ mình bị thương nên ôn nhu quá đáng.

“Diệp...Kính...Văn...”

Hơi nghiêng răng nghiêng lợi.

“Sao? Có thể động chưa?”

Thấy cái tên đang cười tà ác kia, Lâm Vi biết ngay hắn cố ý. Ở trên giường so lại dùng nhiều kỹ thuật như vậy? Không thể nghiêm túc sao?

Điều chỉnh eo để thân thể dắm vào nhau chặt hơn, bộ phận trong cơ thể cũng tiến vào sâu hơn.

Lâm Vi chủ động khiến cho Diệp Kính Văn càng thêm hưng phấn, hắn ôm chặt hơn và bắt đầu chuyển động.

Có lẽ là do đã hoàn toàn chấp nhận, Lâm Vi rên rỉ còn to hơn gấp 3 lần so với trước đây, khiến người ta mất hồn.

Động tác Diệp Kính Văn dịu dàng mà bá đạo, mỗi lần tiến vào đều thật sâu, khiến cho nơi tương liên giữa hai người sinh ra ma sát kịch liệt, khoái cảm từ bên trong truyền thẳng lên đỉnh đầu, đúng là một loại hưởng thụ tuyệt vời.

“Vi, tình yêu của em không hề nhỏ bé” Diệp Kính Văn ghé vào tai Lâm Vi nhẹ nhàng phun khí.

Lâm Vi trong ngực Diệp Kính Văn gật đầu một cái, nhớ tới lúc đăng kí cái id kia khổ sở biết bao nhiêu lần ôm đối phương chặt hơn.

Thân thể bởi vì lần lượt bị kịch liệt đụng chạm mà khẽ run rẩy.

“Anh thích khuôn mặt mỉm cười của em” Giọng nói Diệp Kính rất dịu dàng, giống như thần chú mê hoặc lòng người.

Lâm Vi ngẩng đầu, mỉm cười nhìn Diệp Kính Văn.

Bởi vì lây tình dục mà cả khuôn mặt ửng hồng khiến cho nụ cười kia trở nên thập phần đáng yêu mà áp áp.

Mười ngón tay tương liên, như chứng minh cho lời thề bên nhau trọn đời.

Sự tin tưởng trong cái nắm tay trước kia bị bỏ quên, một lần nữa nằm trong tay hai người.

Tựa như hạnh phúc này sẽ một lần nữa được mười ngón tay này nắm giữ.

Do ngày hôm sau còn phải đi du lịch nên mới làm một lần hai người đã dừng lại.

Dây chuyền trước ngực thấm mồ hôi càng trở nên sáng bóng.

Hai người lại chui vào phòng tắm, rửa sạch thân thể, những chất dịch màu trắng vương vãi khiến Lâm Vi rất lúng túng, nhưng khi thấy Diệp Kính Văn nhẹ nhàng giúp mình rửa huyết sau, thậm chí dùng ngón tay lấy ra những thứ còn bám bên trong thì Lâm Vi cũng không còn căng thẳng nữa.

Cái gì cũng làm rồi còn gì để ngược ngùng nữa.

Lâm Vi nghĩ vậy nên thả lỏng người để hân kì cộ.

Hai người đổi lại ga giường rồi ôm nhau ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau còn muốn đi du lịch thì bây giờ cần phải giữ lại chút thể lực và tinh lực.

43. Chương 43: Chuyến Du Lịch Ngọt Ngào

Mười một giờ sáng hôm sau, Diệp Kính Văn lái xe đến đón Lâm Vi.

Xe đua màu trắng chạy xé gió, vạt áo sơ mi màu trắng của Diệp Kính Văn bị gió thổi tung, có thể nhìn thấy một chút da thịt màu mật ong khỏe mạnh, còn lộ cả phần bụng dẻo dai.

Trên mặt đeo một cái kính mát màu đen thật to.

Lâm Vi nhìn phong cách mới của Diệp Kính Văn, khoe miệng

không khỏi nhếch lên một nụ cười.

“Cười cái gì?” Diệp Kính Văn bật nhạc lên, vẫn là giai điệu quen thuộc của bản nhạc the rain.

“Anh có thể đi làm siêu sao được đấy”

“A, siêu sao có gì hay, anh lười đi lắm” Giọng nói lớn lối như một Diệp Kính Văn lúc đầu gặp gỡ không để ai vào mắt.

Lâm Vi mỉm cười, gác tay ra sau đầu.

“Anh muốn đưa em đi đâu?”

“Anh đâu phải bọn bắt cóc, em sợ cái gì” Diệp Kính Văn cũng lộ ra một nụ cười “Đi với đoàn du lịch thì nhiều người quá, anh chỉ muốn hai chúng ta đi cùng nhau, đi đâu tùy thích”

Tốc độ xe càng nhanh, hai hàng cây xanh nhanh chóng tụt về phía sau, từng trận gió mát lạnh phả vào mặt.

“Sau này có lái xe thì phải cho anh biết” Diệp Kính Văn nhìn thẳng, bàn tay bắt giắc siết chặt vô lăng.

Lâm Vi nhắm mắt, thả lỏng thân thể tựa vào ghế.

“Anh đã biết rồi sao?” Dùng giọng nói bình thản nói chuyện.

“Có thể khiến em phát điên vì anh một lần thật khiến anh cao hứng, nhưng không phải đang khen em đâu”

Lâm Vi quay đầu sang nhìn Diệp Kính Văn, khoe miệng nhẹ nhàng gợn lên một nụ cười.

“Ừ”

Hai người không nói gì nữa, chỉ lắng nghe tiếng nhạc du dương truyền ra, hòa lẫn với tiếng gió xào xạc bên tai.

Lúc Lâm Vi tỉnh dậy, xe đã dừng trên một bãi biển, trên người đắp một cái áo khoác không phải của mình.

Biển xanh cùng bầu trời trên đầu nối với nhau một mảnh xanh ngắt, trên mặt biển có mấy con chim hải âu đang tự do bay lượn, sóng biển đập vào bờ cát từng đợt từng đợt rồi hòa lẫn vào nhau.

Bờ biển ẩm ướt, trong gió còn có thể ngửi thấy mùi biển.

Lâm Vi duỗi eo, nhìn thấy Diệp Kính Văn đang mỉm cười nhìn xa xăm.

Một mình hần lẳng lặng đứng giữa bờ biển, áo sơ mi bị gió thổi tung, bay phấp phất trong gió.

Đó là một loại tiêu sái bất kham, sánh cùng trời đất. Một Diệp Kính Văn như vậy có cảm giác như sẽ không bị bất cứ cái gì ràng buộc.

Lâm Vi lấy điện thoại ra, nhắm cái bóng lưng.

Vừa nhấn nút chụp hình thì Diệp Kính Văn quay lại như có linh cảm.

Một tấm hình vì quá xa mà không nhìn rõ mặt, nhưng Lâm Vi biết là hắn đang cười,

“Dậy rồi sao?” Diệp Kính Văn từng bước chạy đến.

Lâm Vi nhẹ nhàng gạt đầu “Anh nói đi du lịch, chính là muốn đi ngắm biển sao?”

“Dĩ nhiên là không” Diệp Kính Văn chỉ vào cái biệt thự xa xa “Chúng ta ở lại đây 7 ngày, bồi đắp tình cảm cho thật tốt”

“Ở lại 7 ngày?”

“Ừ, ban ngày lái xe dạo phố, buổi tối trở lại đây, không phải rất tuyệt sao? Em không thích à?”

“Làm gì có”

Chẳng qua chỉ là ở một nơi như thiên đường thế này, cảm giác cứ mơ hồ không thật.

Nhưng sau đó, Diệp Kính Văn đã cho Lâm Vi cảm nhận được tình yêu rất “chân thật” của hắn.

Lúc hai người ôm ấp nhau, nhìn ra cửa sổ vẫn thấy từng đợt sóng đập mạnh vào vách đá.

Bờ biển ban đêm lạnh lẽo, nhưng thân thể hai người nóng đến đáng sợ, đặc biệt là nơi tương liên kia nóng rực như muốn dán cả hai lại với nhau.

Trong phòng, thân thể va chạm phát ra những âm thanh dâm mỹ, bên ngoài cửa sổ tiếng sóng cũng liên tiếp vang lên, cảm thấy thật hài hòa.

Một thế giới chỉ có hai người, an tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng tim đập trong lồng ngực.

“Kính Văn, nhẹ một chút...”

Vẫn luôn là thanh âm đậm đặc, bởi vì lấy tình dục mà trở nên khàn khàn mê người.

“Em có nghe thấy tiếng sóng biển không?” Giọng nói Diệp Kính Văn đều đều bên tai, động tác phía dưới đột ngột dừng lại.

“Nghe... được” Vì đối phương đột ngột dừng lại nên Lâm Vi có chút khó chịu, thở hổn hển.

“Rất mạnh mẽ phải không” Diệp Kính Văn nhếch miệng cười gian xảo “Anh cũng yêu em mạnh mẽ như vậy nha”

Nói xong bên dưới lại bắt đầu một vòng chuyển động kịch liệt.

Lâm Vi ôm bả vai hắn siết chặt, hai tròng mắt mờ sương, bên tai vang lên từng đợt sóng biển mạnh mẽ.

Nhắm mắt lại, hưởng thụ cảm giác được bao phủ bởi từng đợt sóng khổng lồ.

Làm tình kịch liệt và kết quả là toàn thân đều bủn rủn vô lực, ngày hôm sau Lâm Vi sẽ được nằm trên giường hưởng thụ sự chăm sóc của Diệp Kính Văn.

Diệp Kính Văn đưa cho Lâm Vi một ly sữa, Lâm Vi liền cầm tay hắn uống cạn, sau đó Diệp Kính Văn lại ra ngoài bận rộn.

Sau huyết thật khoan khoái dễ chịu, nhất định là do hôm qua ngủ quên được hắn đem vào phòng tắm.

Sự tiếp xúc giữa da thịt và cái chăn mềm mại khiến Lâm Vi thoải mái rên rỉ.

Chỉ khi được ở bên nhau, mọi phiền não đều tan biến.

Lâm Vi khẽ cười, coi như chưa đọc tin nhắn Hà lão sư muốn cậu trở về làm nghiên cứu.

Điện thoại reo lên, Lâm Vi không muốn ngồi dậy, chẳng biết Diệp Kính Văn đi đâu mà quên mang điện thoại theo.

Điện thoại vẫn reo hết lần này đến lần khác.

Lâm Vi thờ dãi, móc điện thoại trong túi quần jean của Diệp Kính Văn ra nghe.

“A lô?”

Bên kia không trả lời lại.

Lâm Vi nhíu mày, nhìn dây số xa lạ sau đó ngắt cuộc gọi.

Buổi trưa Diệp Kính Văn trở lại, toàn thân ướt nhẹp, áo sơ mi dính vào da, làm nổi bật những đường nét cơ thể.

Lâm Vi nằm trên giường, áp áp nhìn Diệp Kính Văn.

“Ướt như chuột lột, mới đi đâu về?”

“Anh đến một thị trấn nhỏ mua đồ ăn, tối nay sẽ cho em nếm thử tay nghề” Diệp Kính Văn vẩy vẩy mái tóc ướt, nhìn vô cùng đẹp trai.

Nhìn Lâm Vi nhẹ nhàng cười, sau đó xoay người người thay đồ trước mặt Lâm Vi.

Mặc dù hai người đã có nhiều hành động thân mật, nhưng Lâm Vi rất ít khi nhìn vóc dáng của Diệp Kính Văn, mỗi khi làm chỉ lo ôm chặt hắn thả lỏng chính mình, lúc đến cao trào hai mắt mơ màng chẳng thấy rõ cái gì.

Diệp Kính Văn cởi quần áo rất chậm, chậm đến mức Lâm Vi nghe rõ tiếng tim mình đang đập thình thịch.

Do học khiêu vũ nên động tác nhìn rất bắt mắt, nhẹ nhàng nắm vạt áo sơ mi, sau đó trông qua đầu, lộ ra da thịt khỏe mạnh, được nước mưa thấm vào càng bóng loáng như phát quang.

Lâm Vi chưa bao giờ nhìn chằm chằm thân thể người đồng giới, nhìn không chớp mắt.

Nhất định là do ở cùng Diệp Kính Văn quá lâu nên đầu óc bị nhiễm độc mất rồi.

Áo sơ mi rõ ràng có cài nút mà Diệp Kính Văn lại trông lên đầu như cởi áo thun.

Nhìn những đường nét hoàn mỹ nửa thân trên, Lâm Vi đã muốn đổ mồ hôi lạnh, nhưng Diệp Kính Văn lại tiếp tục chậm rãi cởi quần.

Vẫn chậm chạp khiến người ta hít thở không thông.

Bờ mông dẻo dai cong vút, hai chân thon dài trắng nõn...

“Kính Văn, anh cởi quần áo chưa xong nữa hả...” Lâm Vi rớt cục nhẹn không nổi phì cười “Ban ngày ban mặt mà muốn hấp dẫn người ta sao?”

“Cởi quần áo mà lâu gì? Tại quần áo dính vào người không chịu ra thôi, mệt quá đi” Lộ ra nụ cười vô tội khiến cho Lâm Vi bất đắc dĩ thờ dãi.

Tên sắc lang này, còn dám giả bộ.

“Anh tắm nhanh lên, coi chừng bị cảm bây giờ” Giọng nói ầm ập lộ sự ân cần.

“À, tốt thôi” Diệp Kính Văn cầm theo đồ ngủ, ưu nhã bước từng bước, vòng quanh cái giường xoay một vòng rồi bước ra ngoài, sau đó nhìn Lâm Vi cười một cái “Em muốn ôm anh sao?”

Lâm Vi sững sờ ngồi trên giường một lúc mới kịp phản ứng lại, thì đã thấy Diệp Kính Văn khuất khỏi tầm mắt.

Một lần nữa thở dài bất lực.

Diệp Kính Văn này, muốn thay đổi một Lâm Vi từ nhỏ dù gặp chuyện gì đều đeo một bộ mặt ung dung, không cảm xúc, không đổi sắc sao....

Tại sao chỉ nói một câu mà lập tức biến mình thành đứa nhóc ngây ngô thế này? Cách suy nghĩ của tên này thật khiến người ta vừa yêu vừa giận mà.

Nhưng cuộc sống thế này mới có ý nghĩa.

Đêm đó quả thật Diệp Kính Văn khiến Lâm Vi rất kinh ngạc.

Một bữa ăn tây đơn giản bày trước mặt.

Lâm Vi ngồi trên bàn, cắt một miếng thịt bò bỏ vào miệng.

“Tuyệt vời không?” Ánh mắt Diệp Kính Văn lộ ra một chút mong đợi.

“Không ngon” Lâm Vi bình tĩnh nhai thịt, nghe Diệp Kính Văn khê hừ một tiếng mới cười nói “Ý em là, ngon hơn bình thường”

Diệp Kính Văn ngẩng đầu nhìn khóe mắt cong cong của Lâm Vi.

“Em cũng bắt đầu học cách đùa bốn anh rồi”

“Là anh dạy”

“À, vẫn còn nhớ cảnh đẹp buổi trưa chứ gì?” Diệp Kính Văn nâng lên khóe miệng tà ác, cắt nhanh một miếng thịt bò.

“Lúc ăn cơm không cần phải nói những vấn đề này, tránh để thức ăn bị nghẹn ở cổ họng, gây hậu quả nghiêm trọng”

Lâm Vi nghiêm túc gõ gõ mặt bàn.

“Nghe rồi, đàn anh” Diệp Kính Văn nhẹ gấp thịt bò cho Lâm Vi.

Một bữa cơm ngồi thật lâu, cả hai đều yên lặng không nói gì nữa, chỉ thỉnh thoảng gấp đồ ăn cho nhau, lộ ra sự ân cần.

Sau khi ăn xong, họ ngồi trên sofa xem tivi.

Hôm nay trời rơi tầm tã cả ngày, bờ biển càng thêm ẩm ướt, trong phòng cũng có chút lạnh lẽo.

Cũng may là mới mùa hè, hai người nằm trên ghế đắp chung một cái chăn lông, vô cùng ấm áp.

Trên tivi vẫn là trận bóng đá, Diệp Kính Văn xem bóng đá có vẻ rất quả quyết.

Nhưng hắn xem bóng đá mà một chút kích động cũng không có, chỉ có những lúc đội hắn không thích ghi bàn, thì chân mày mới khê nhíu lại, sau đó lập tức đổi kênh khác.

10 phút sau lại quay lại xem tiếp.

Nhìn hành động “cá tính” như vậy, Lâm Vi lại cảm thấy thật đáng yêu.

Dù sao hắn vẫn nhỏ hơn mình hai tuổi mà.

Cho dù bình thường cười rất tà ác, làm mấy chuyện kia rất chuyên nghiệp, nhưng vẫn còn nhỏ, đôi khi vẫn lộ ra nét trẻ con.

Lâm Vi dựa vào Diệp Kính Văn mỉm cười.

“Đừng có hờ một chút là cười, mỗi khi em cười, tim anh lại loạn nhịp” Diệp Kính Văn đột nhiên cúi đầu, dùng ngón trỏ nâng cằm Lâm Vi.

“Biết tại sao mắt lại nằm phía trước không?”

“Để nhìn về phía trước” Lâm Vi trả lời.

“Biết tại sao tim anh lại nằm bên trái không?”

Lâm Vi lắc đầu, chờ đợi một câu trả lời không tưởng tượng nổi của hắn.

“Là để yêu em”

Lâm Vi ngẩng đầu lên, nhìn Diệp Kính Văn đang cười xấu xa, dùng giọng nói vô cùng nghiêm túc nói với hắn.

“Diệp Kính Văn, suy nghĩ của anh vượt quá phạm vi hiểu biết của em”

“Hay là hai ta làm thí nghiệm tình yêu, xem tim đập có nhanh không?”

Lâm Vi mỉm cười đặt tay lên tim Diệp Kính Văn “Đập nhanh hơn bình thường”

“Động mạch đâu?” Diệp Kính Văn đưa tay chạm vào cổ tay Lâm Vi, Lâm Vi nắm tay hắn chạm vào một chỗ khác.

“Làm ơn đi Diệp đại bác sĩ, động mạch không phải ở đó”

“Trên tivi người ta đều bắt mạch ở đó”

“Bởi vì đạo diễn không học ngành Y”

Diệp Kính Văn sáp qua “Động mạch của em cũng đang đập rất nhanh nè”

Áp mũi vào nhau, cảm nhận từng hơi thở của đối phương.

“Nhanh thật” Diệp Kính Văn hôn chớp mũi Lâm Vi một cái, bốn mắt nhìn nhau sau đó rất tự nhiên mà hôn, sau khi hôn xong lại nhìn nhau có chút thẹn thùng, vì vậy lại dời mắt sang tivi.

“Kính Văn, nghiêm túc thì em vẫn là đàn anh” Lâm Vi nhìn ánh mắt của hắn, khóe miệng lộ ra nụ cười hồ ly gian xảo.

“Đúng vậy, Lâm tiền bối” Diệp Kính Văn nhàn nhạt trả lời sau đó lại tiếp tục cắm đầu vào trận bóng đá.

Trên tivi lại vang lên tiếng cổ vũ thất thanh, đội kia lại ghi bàn.

“Cả tiếng vẫn chưa có điểm nào, hừ” Đổi kênh khác.

“Kính Văn”

“Vâng? Tiền bối có gì muốn chỉ giáo?”

“Hôm nay em nhận điện thoại của anh, bên kia không nói gì hết”

Diệp Kính Văn nhìn chằm chằm Lâm Vi như muốn đem đối phương nhốt vào lòng.

“Em muốn nói gì? Nghi ngờ anh có bồ nhí hả?”

“A, không có nghi, em chỉ muốn cho anh biết, em sợ bạn bè gọi tới mà không gặp lại trễ nãi công việc”

Diệp Kính Văn nhẹ nhàng cười “Không cần lấp lửng quanh co như vậy, cho dù em không hỏi, anh cũng sẽ nói cho em nghe”

Lâm Vi tìm một tư thế thoải mái dựa vào Diệp Kính Văn.

Phía ngoài trời vẫn mưa, vẫn lạnh, nên càng phải ôm chặt hơn một chút, đem chăn lông quần quanh cơ thể.

Giọng nói Diệp Kính Văn nhẹ nhàng vang lên hòa vào tiếng sóng biển trở nên êm ái như đang kể chuyện.

“Cha mẹ anh đang định cư ở nước ngoài, vì công chuyện làm ăn bận rộn nên rất ít khi về nhà”

“Anh hai và anh ba là anh em sinh đôi, anh nhỏ hơn họ 8 tám, bởi vì ít khi gặp nhau nên tình cảm rất nhạt”.

“Ba anh làm ăn lớn nên có nhiều thù địch, từ nhỏ đến lớn anh không có một người bạn nào, vả lại ở trường học cũng có rất ít người thật lòng xem anh là bạn, một ít chỉ muốn lợi dụng, một ít cảm thấy sợ anh”

Diệp Kính Văn nhìn màn hình tivi chăm chăm, rốt cục đội bóng hấn thích cũng ghi điểm.

Nhưng sau đó lại phải đá phạt.

Vì vậy hấn đổi kênh khác, khoe miệng vẫn cười.

“Mẹ anh tên Văn Tích Tuệ, anh hai tên Diệp Kính Hi, anh ba tên Diệp Kính Huy, đến anh thì đặt tên Diệp Kính Văn”.

Diệp Kính Văn dừng một chút, cánh tay siết chặt Lâm Vi.

“Tên hai người anh đều rất đẹp, chỉ có anh, nếu mẹ anh họ Vương, chẳng lẽ sẽ đặt tên anh là Diệp Kính Vương sao?” Lâm Vi nở một nụ cười thản nhiên, Diệp Kính Văn lại sáp qua hôn cậu một hồi “Ba anh rất cố chấp, nếu như mẹ anh họ Vương thật thì thế nào ông ấy cũng đặt tên anh là Diệp Kính Vương”

“Ừ, cha anh đối xử với anh rất nghiêm khắc sao”

“Không phải nghiêm khắc, mà rất bạo lực” Diệp Kính Văn ngừng cười, ánh mắt lộ ra một chút buồn.

“Hôn nhân của anh hai thất bại, sau khi ly hôn vợ thì một mình mang theo đứa con trai rời khỏi Diệp gia tự lập nên sự nghiệp, anh hai và cha nói chuyện không hợp lắm”

“Anh ba là một hoa hoa công tử nổi tiếng, anh ta tìm vui khắp nơi, nhưng chỉ vì không muốn kế thừa sản nghiệp của cha, anh ta cả ngày hái hoa bắt bướm vì muốn để cha hết hy vọng”

“Anh nhỏ nhất, cũng là niềm hy vọng cuối cùng của cha, nhưng anh giống họ, rất ghét bị cha mẹ tự ý sắp đặt tương lai của mình”

Ngón tay Diệp Kính Văn nhẹ nhàng vuốt mái tóc Lâm Vi, xúc cảm mềm mại khiến cho tâm tình hấn dần ổn định.

“Anh thật may mắn vì đã quyết tâm về nước học, như vậy mới được gặp em” Diệp Kính Văn mờ mờ chắn chắn nắm tay Lâm Vi.

“Lâm Vi, anh sẽ không để họ làm em tổn thương, chỉ cần em đừng buông tay anh ra”

“Yên tâm đi, em sẽ luôn ở bên anh” Lâm Vi tặng cho người kia một nụ hôn khẳng định.

Hai người không hẹn mà cùng hướng mắt về tivi.

Từng đợt gió ngoài cửa sổ thổi vào, bên dưới tấm chăn, hai bàn tay vì nắm quá chặt mà có chút đau đớn.

Có lẽ sự đau đớn đó là một phần trách nhiệm.

Sau cơn mưa, bờ biển xinh đẹp khác thường.

Sáng sớm Lâm Vi chạy bộ dọc bờ biển, cao hứng đến mức dứt khoát không mang giày.

Nước biển lạnh băng, cát mềm mịn, mỗi khi bàn chân chạm vào lại cảm thấy thoải mái như đang được xoa bóp.

Lâm Vi chạy một vòng lớn, sau đó vẫy vẫy cái chân ướt nhẹp, nhìn thấy xa xa, Diệp Kính Văn đang đeo tạp dề đứng một góc.

“Ồ, sáng sớm đã hăng hái đến mức chạy trường sao?”

Diệp Kính Văn vẫn cười tà ác, nói chuyện vẫn đáng sợ như vậy.

Chẳng qua là Lâm Vi đã dần quen với cách nói chuyện đáng sợ của hấn.

“Anh mặc tạp dề rất ra dáng một người vợ hiền nha”

Lâm Vi ngẩng đầu, nhìn Diệp Kính Văn cười thâm thúy.

“Chuyện đó, nếu như đàn ông có thể sinh con, anh sẽ để cho em một đứa đặt tên là Lâm Diệp, em nghĩ sao?”

Diệp Kính Văn cúi đầu nướng bánh mì, nói chuyện không mặn không nhạt.

“Lão công, tối ăn điểm tâm nào”

Lâm Vi ngượng ngùng gãi đầu, mang giày vào. Sáng sớm tính chọc hấn một chút, ai ngờ bị hấn chọc lại.

Định lực của Diệp Kính Văn đúng là mạnh hơn mình nhiều.

Là do cha hấn giáo dục bằng bạo lực sao?

Sữa tươi và bánh mì đều được dọn ra, Lâm Vi nhìn Diệp Kính Văn đang cởi tạp dề.

“Kính Văn, sao hôm nay dậy sớm vậy?” Lâm Vi vừa ăn vừa cười.

“À, định dẫn em đi dạo xung quanh một chút, sáng sớm đã thấy em chạy trường như vậy chắc là đăng sau đã hết đau rồi”

“Khụ...” Trước kia mà nghe vậy thế nào cũng phun hết cơm ra, bây giờ chỉ hơi sặc một chút thôi “Đừng có nói chạy trường, cứ như em là biến thái vậy”

“Chân không mang gì chạy như điên thì gọi chạy trường có gì sai?” Diệp Kính Văn nhú lông mày.

“Không có sai” Lâm Vi gật đầu, lấy ngón tay xoa xoa khoe miệng Diệp Kính Văn “Cười nhìn ác quá, trông gian ghê”

Diệp Kính Văn nhẹ nhàng nhếch khoe miệng, nụ cười càng thêm tà ác.

Lâm Vi thâm than, quả nhiên là Chủ tịch đương thời, định lực thật mạnh.

Mặc dù mình cũng từng là Chủ tịch, đáng tiếc đã về hưu rồi, khắp diễn đàn đều bảo bây giờ là thời đại của họ Diệp.

Mặt biển sóng sau xô sóng trước, cứ thế chết lặng nhách trên bờ cát.

44. Chương 44: [h] Lâm Vi Phản Công

Thị trấn nhỏ trên bờ biển sau cơn mưa trở nên xinh đẹp tươi mát.

Nước mưa ẩm ướt đọng trên mặt đường nhà cửa, được ánh mặt trời soi rọi càng trở nên sáng bóng.

Trên đất những khối đá lồi đường lồi chồm.

Trông như một bức họa đậm mực.

Hai người dừng xe tại một con hẻm nhỏ, Diệp Kính Văn dắt Lâm Vi đến một cây cầu gần đó.

Trần nhỏ đó không phải khu nổi tiếng, cho dù bao quanh là núi cao trập trùng nhưng cũng không có bao nhiêu người.

Không khí buổi sớm thật dễ chịu, trên cầu từng đoàn người qua lại, nơi này có vẻ là một khu dân cư, mùi bánh mì thơm phức tràn ngập trong không khí.

Diệp Kính Văn và Lâm Vi tựa vào một cột đá ở giữa cầu, vẻ ngoài tuấn mỹ, khí chất đặc biệt, hấp dẫn biết bao ánh mắt người đi đường.

Có lẽ họ cho rằng hai người họ chẳng qua chỉ là bạn bè, hay anh em.

Những ánh mắt bắn về phía họ không có một chút khinh rẻ nào, bất quá chỉ nhàn nhạt cười.

Loại cảm giác này khiến họ rất thoải mái.

Trực tiếp hóng gió biển làm mái tóc trở nên xốc xếch, Diệp Kính Văn vuốt vuốt tóc mái Lâm Vi.

“Cây cầu đó gọi là Cầu phu thê”

“Tên kỳ quái thật”

Lâm Vi ngẩng đầu nhìn hấn, trong ánh mắt hấn có loại nghiêm túc không hề tầm thường, trông mắt đen láy nhìn xoáy đến tận trong lòng Lâm Vi.

“Anh muốn nói gì? Đừng nói anh thật sự muốn kết hôn nha?” Về mặt Lâm Vi cũng trở nên nghiêm túc.

“Chỉ là muốn thôi, ở Trung Quốc là không thể được” Diệp Kính Văn tùy ý lắc lắc cái đầu “Chờ sau này chúng ta có sự nghiệp, có tiền, ra nước ngoài kết hôn cũng không tệ”

Bởi vì tuổi còn trẻ, đối với những lý tưởng trong tương lai luôn thật nghiêm túc và tốt đẹp.

Lâm Vi nhàn nhạt cười “Chuyện tương lai ai mà biết trước được, cứ quý trọng hiện tại là đủ rồi”

Dùng giọng nói thật thoải mái để che giấu cõi lòng dâng lên cảm giác mất mát.

“Kính Văn, nếu anh đã nghĩ lâu dài như vậy, em cũng có lời muốn nói cho rõ ràng” Nhìn thẳng vào mắt hấn, nhưng những lời nói cứ tắc nghẽn trong cổ họng.

“Chúng ta hãy cùng nhau cố gắng để có thể được ở bên nhau, nếu sau này...”

“Nếu như...”

Mỗi từ ngữ như dao đâm vào yết hầu, khó khăn thốt ra.

Diệp Kính Văn chăm chú nhìn Lâm Vi đang nhẹ nhàng hé đôi môi trắng bệch.

“Nếu như sau này không thể không chia xa, em hy vọng chúng ta...”

“Còn có thể làm bạn bè sao?” Khóe miệng Diệp Kính Văn mang theo nụ cười lạnh lùng “Quả là một câu nói ngu ngốc”

“Yêu một người bằng cả trái tim, thì không bao giờ trở thành bạn bè”

Ánh mắt Diệp Kính Văn hướng về một nơi thật xa, những con thuyền đánh cá đã nhổ neo, lưới bắt cá lấp lánh dưới ánh mặt trời, mặt nước trong xanh đến rung động lòng người.

“Em chỉ hy vọng, anh đừng hận em” Lâm Vi ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Diệp Kính Văn “Không cần biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì, em vẫn sẽ nhớ đến chúng ta của bây giờ”

Bởi vì thứ tình cảm này đã khắc trong xương tủy, bởi vì trái tim này vốn cô độc nhờ có anh mà có thể đập lại.

Cho nên em sẽ không hận, sẽ chỉ biết ơn anh.

Diệp Kính Văn vẫn nhìn nụ cười nhàn nhạt trên môi Lâm Vi.

Trên cầu càng lúc càng nhiều người qua lại, nhưng trong mắt họ chỉ có nhau.

Nhìn nhau thật lâu, sau đó Diệp Kính Văn vẽ nên một nụ cười khổ sở.

“Anh rất sợ”

“Sợ em sẽ bỏ đi”

“Nhưng, anh không có quyền trách cứ em”

“Là anh đã đẩy em xuống nước”

“Em không biết bơi, và anh cũng không phải thủy thủ ưu tú”

“Nếu như có một ngày em sẽ bỏ đi, vậy thì cứ đi đi, anh không muốn thấy em khổ”

Diệp Kính Văn thở dài bên tai, Lâm Vi khẽ mỉm cười nhìn Diệp Kính Văn, nhẹ nhàng nắm tay hấn.

“Cùng cố gắng” Thanh âm của Lâm Vi bình tĩnh lại, nhấn mạnh từng chữ.

Hai người vào một quán hải sản trong thị trấn, mùi tôm cá mới lạ cũng khiến tâm trạng vui vẻ lên.

“Miệng của em rất giống con cua” Diệp Kính Văn cười cười gắp cho Lâm Vi một con cua đã lột vỏ “Sau khi lột vỏ, vừa ngọt vừa ngon”

Ánh mắt sâu xa dời đến miệng Lâm Vi.

Lâm Vi dịu dàng cười “Thân thể của anh cũng rất ngọt rất ngon. Lúc cởi quần áo cũng giống như đang lột vỏ tôm vậy”

“Em lén cắn anh phải không?” Diệp Kính Văn nhìn Lâm Vi, mặt Lâm Vi thoáng ửng hồng.

“Mặc dù dấu răng ở sau lưng không thấy được, nhưng mà lúc tắm có thể nhìn thấy đó...” Diệp Kính Văn tiếp tục nói, mặt không đổi sắc.

“Khụ, trên bàn ăn không được thảo luận mấy vấn đề này, coi chừng thức ăn nghẹn ở cổ họng gây hậu quả nghiêm trọng”

Lâm Vi cúi đầu chăm chú lột vỏ tôm, Diệp Kính Văn cười nhàn nhạt.

Lại lấy lý do này, còn dùng giọng điệu giáo huấn, thật khiến người ta nghe không vào a.

Vốn là chuyến du lịch 7 ngày, chỉ vì một tin nhắn mà phá hỏng tất cả.

Diệp Kính Văn nhìn di động của Lâm Vi, người gửi là “Hà lão sư” mà nhe răng nhếch miệng, nhưng vẫn không thể lay chuyển được Lâm Vi.

Thực sự ở lại đây càng lâu, thì càng không muốn trở về.

Cho nên hai người phải từ bỏ ý định muốn đi thật xa, thoái ẩn giang hồ, tu luyện thành tiên và trở về.

Lâm Vi nói như vậy. Còn rất nhanh biến lời nói thành hành động cụ thể, đêm đó đã bắt đầu thu dọn hành lý.

Diệp Kính Văn chỉ nhàn nhã ngồi trên ghế chơi game.

Thiệt tình, làm nghiên cứu sinh còn cực khổ như vậy, cái bà la sát họ Hà kia bắt Lâm Vi trở về như đòi mạng để làm gì....

Ngày hôm sau, Lâm Vi dậy rất sớm làm bữa sáng, chờ Diệp Kính Văn lè mề rời khỏi chăn, sau đó ném hân vào phòng tắm rửa mặt cho nhanh.

Dĩ nhiên, Lâm Vi rất chủ động giành ghế tài xế lái chiếc xe đưa.

Diệp Kính Văn bộ mặt đầy oán khí, ngồi bên cạnh than thở.

“Được rồi, trở về có gì mà không tốt, ban ngày em vào trường làm thí nghiệm, buổi tối rất nhàn rồi” Nói xong lại cảm thấy mập mờ quá, nên vội vàng im miệng.

Diệp Kính Văn hừ một tiếng, dựa vào ghế mở nhạc nghe.

Về đến trường, Lâm Vi đã vội vàng đến phòng thí nghiệm, Diệp Kính Văn trở về nhà trọ của mình một chuyến.

Vì mấy hôm nay luôn ở cùng Lâm Vi, bước vào nhà trọ trước đây, nhìn phần mộ mấy con cá lại cảm thấy trống rỗng.

Cá vàng và bunn đất đã hòa làm một rồi, Diệp Kính Văn liếc nhìn hồ cá trống trơn, nhẹ nhàng mỉm cười.

Anh mình nói rất đúng, mình vẫn chưa chín chắn, lúc chia tay quá đau khổ nên giết chết mấy con cá, chẳng khác gì một đứa trẻ

Nhưng bây giờ...

Diệp Kính Văn nhìn vào gương, sờ sờ cằm, sau đó cười hài lòng.

Không sai, trưởng thành hơn nhiều, đứng cùng Lâm Vi sẽ không lộ ra vẻ trẻ con .

Xoay người vào phòng ngủ, nằm trên giường một chút, nhớ tới đêm Lâm Vi say rượu bị mình đùa giỡn lại nở một nụ cười thản nhiên.

Giật lấy điện thoại bàn bên cạnh, để xem trong lúc mình đi vắng có ai tìm không.

Hơn mười cuộc gọi nhỡ.

Đều cùng một số.

Gọi điện thoại qua thì nghe giọng nói trầm thấp của đối phương

“Kính Văn, mấy hôm nay con đi đâu?”

“Con luôn ở trong trường”

“Hèn gì gọi không được” Đối phương im lặng chốc lát “Ngày nghỉ về nhà một chuyến, ta có chuyện muốn nói với con”

“Dạ được, cha”

Sau khi cúp máy, Diệp Kính Văn thở dài một hơi.

Là phúc thì không phải là họa, mà đã là họa thì tránh không được.

Buổi chiều trở về kí túc xá của Lâm Vi, không ngờ Lâm Vi cũng đang ở đây.

Lâm Vi ngồi trên sofa xem tivi, mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Diệp Kính Văn sắp lại ngồi bên cạnh, nhẹ giọng hỏi “Bà la sát kia thả em ra rồi sao?”

“Ừ, thực ra cô ấy gọi về vì chuyện luận văn”

“Thật không?” Diệp Kính Văn nhìn Lâm Vi “Đừng giấu diếm anh”

“Nhưng thực ra là cô ấy muốn em cùng ra nước ngoài, cô ấy có nhiều việc phải làm ở nước ngoài, muốn em hỗ trợ” Lâm Vi trả lời chi tiết.

“Em đồng ý?”

Bàn tay siết chặt.

“Không, em nói muốn thương lượng với người quan trọng nhất của mình”

“Người quan trọng nhất, là anh sao?” Diệp Kính Văn cười rạng rỡ

“Dĩ nhiên rồi” Lâm Vi nhích người, dựa vào lòng Diệp Kính Văn, chỉnh tiếng tivi nhỏ lại “Chúng ta cách nhau hai năm, có những lúc thật phiền toái”

Đúng vậy, nếu như bằng cấp độ thì đã có thể cùng làm việc với nhau.

“Em muốn đi sao?” Giọng nói trở nên dịu dàng.

“Nói thật là rất muốn đi, anh cũng biết ở nước ngoài Y học rất phát triển, có thể học được rất nhiều thứ” Lâm Vi ngẩng đầu hôn gương mặt Diệp Kính Văn “Nhưng em không muốn bỏ anh một mình”

“Nên sẽ không đi”

“Dù sao sau này cũng còn nhiều cơ hội, đi công tác cũng có thể ra ngoài học hỏi”

Lâm Vi nói nghe rất dễ dàng, thật ra có cơ hội ra nước ngoài không hề dễ chút nào.

Diệp Kính Văn vuốt tóc Lâm Vi, hết cọng này đến cọng khác, xúc cảm trên tay thật mềm mượt.

“Nếu như em muốn đi, hãy đi đi” Diệp Kính Văn mỉm cười hôn gương mặt Lâm Vi “Anh nói rồi, anh không muốn vì anh mà em làm khổ chính mình”

“Nhưng...”

“Đi đi” Diệp Kính Văn nhẹ nhàng hôn trán Lâm Vi.

Nếu như là trước đây, thế nào anh cũng sẽ ngăn cản em.

Nhưng bây giờ anh đã biết, tình yêu không phải là tất cả, một người ưu tú như em, không thể vì Diệp Kính Văn này mà bỏ qua cơ hội hiếm có.

“Một năm thôi, em sẽ trở về, đến lúc đó, anh cũng đã tốt nghiệp, trực tiếp đi làm hay học lên thạc sĩ, mà nếu không tốt nghiệp nổi em sẽ nuôi anh luôn” Lâm Vi mỉm cười dựa vào Diệp Kính Văn, trong đôi mắt cong cong sáng ngời tưởng như có thể nhìn thấy tương lai tươi đẹp.

“Anh rất khó nuôi” Diệp Kính Văn ôm chặt Lâm Vi “Mặc dù anh không giống em, cho ăn cơm mà giống như nuôi heo..”

“A, em cũng không hiểu, em ăn nhiều vậy nhưng vẫn không mập nổi” Lâm Vi dựa vào người Diệp Kính Văn, đùa giỡn với ngón tay hằn trước ngực mình.

“Em không mập sao? Vậy sao lúc anh ôm em lại cảm thấy mềm nhũn vậy kìa”

“Lúc nào cũng nói thẳng như vậy”

“Muốn ôm anh không? Anh không mập, ôm có thể thấy hơi cứng” Diệp Kính Văn thổi khí bên tai.

Lâm Vi sưng sốt quay đầu nhìn hắn “Có ý gì?”

“Có vậy cũng không hiểu?” Diệp Kính Văn kéo Lâm Vi đi, tiện tay tắt luôn tivi tiến vào phòng ngủ, sau đó đồng loạt ngã xuống giường.

Diệp Kính Văn nằm dài trên giường, kéo Lâm Vi lên trên người, ghé vào tai cậu trầm thấp nói, âm thanh giống như đang đọc một thứ bùa chú cổ xưa.

“Vi, hãy ôm anh”

Bị hấn dùng giọng nói mềm mại như vậy gọi tên, da đầu Lâm Vi tê rần, hô hấp trở nên dồn dập.

Nhìn Diệp Kính Văn mở rộng tứ chi cười mỉa hoặc, đột nhiên cảm thấy máu dồn hết xuống dưới.

Người này, quả không hổ danh Diệp yêu nghiệt.

“Anh chắc chắn chứ?” Lâm Vi mỉm cười ôm hấn, mặc dù đã quen bị hấn đùa, quen hấn chủ động làm mọi việc, nhưng là một người đàn ông dĩ nhiên cũng muốn chủ động một lần.

Người lính nào mà không muốn làm tướng quân thì không phải người lính giỏi.

Không muốn phản công chút nào...

Lâm Vi đột nhiên nghĩ kỳ quái như vậy, mặt ửng đỏ, thấy Diệp Kính Văn đang cười gian ác đành phải cúi đầu hôn hấn, nhắm mắt không thèm nhìn tới.

“Để anh cảm nhận được tình yêu của em” Diệp Kính Văn dán môi, giọng nói khàn khàn, giống như con mèo con mới tỉnh ngủ, liếc mắt đưa tình.

Lâm Vi gạt đầu một cái, ngón tay dờ đến cái mông của hấn.

“Gel bôi trơn đâu?”

Mặc dù bây giờ mà đi hỏi cái này rất không lãng mạn chút nào, nhưng ai bảo lúc hấn làm không chịu quan sát, chỉ thấy hấn giống như làm ảo thuật, trong tay có thể biến ra một cái bình.

“A, nguy rồi” Diệp Kính Văn lúc nói chuyện vẫn mang một bộ dạng mèo lười, vẻ mặt rất vô tội “Ồ biển dùng hết trơn rồi”

Lâm Vi nhướn mày không dám tin hấn nói thật.

“Còn có thứ có thể thay thế gel bôi trơn mà, trước kia anh tốt với em ra sao, bây giờ đối tốt với anh đi” Trên mặt giả bộ ngượng ngùng, vùi đầu vào vai Lâm Vi dụi dụi mấy cái.

Nhìn Diệp Kính Văn như vậy, dù biết hấn giả vờ nhưng Lâm Vi vẫn không cưỡng nổi động lòng.

Hít vào thật sâu, đè nén tiếng tim đập bình bịch, nhịn cơn khát như nước thủy triều, Lâm Vi cúi người, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng mơn trớn hai điểm trước ngực Diệp Kính Văn.

“Àn...” Chỉ khẽ đánh lưỡi nhưng nghe âm thanh từ miệng Diệp Kính Văn tràn ra, kỹ thuật của Lâm Vi không tốt nhưng vẫn đem lại đôi phương từng đợt khoái cảm mãnh liệt.

Liếm da thịt nhẵn nhụi, có lẽ do khiêu vũ mà vóc người rất đẹp, đầu ngực rõ ràng, vòng eo dẻo dai bền bỉ, khiến cho Lâm Vi rất thỏa mãn về thị giác.

Còn cả cái bộ phận kia, đã đứng thẳng kiên cường.

Mặt Lâm Vi nóng rực, do dự một chút, sau đó há miệng ngậm vào.

Mùi kì quái đầy đầy khoang miệng khiến Lâm Vi hơi khó chịu, nhưng nhớ đến hân cũng đã đối đãi với mình như vậy lại cảm thấy thần nhiên vô cùng.

Hai tay Diệp Kính Văn ôm chặt đầu Lâm Vi, ngón tay thon dài siết chặt mái tóc.

“Thật thoải mái...Lâm Vi...”

Được giọng nói mỉa hoặc khích lệ, Lâm Vi càng thêm tò mò mút vào.

Vuốt ve như vậy thật lâu, Lâm Vi đã cảm thấy da thịt đau nhức, cảm đã muốn rụng xuống, Diệp Kính Văn rốt cục hít vài hơi, hai tay ôm sau ót Lâm Vi, đâm kịch liệt vài cái trong cổ họng rồi bắn ra ngoài.

“Khụ khụ” Lâm Vi nuốt vào một ít chất lỏng, vuốt vuốt cái cảm đau nhức.

Ánh mắt Diệp Kính Văn đang mơ màng sau cao trào, sau đó rất nhanh đã sáng lên, trông mắt đen láy nhìn thẳng vào mắt Lâm Vi.

Lâm Vi cúi người hôn hân, Diệp Kính Văn thả lỏng cho cậu chủ động, hôn rất kém mà lại khiến người ta thoải mái.

Hai chân tự động gác lên eo Lâm Vi, sau đó đưa lưỡi liếm liếm đôi môi Lâm Vi “Tối đi, anh chuẩn bị xong rồi”

Lâm Vi dạ một tiếng, chất lỏng vừa bắn ra còn đọng lại một ít ở dưới đùi, cảnh tượng dâm mỹ trước mắt khiến ngón tay Lâm Vi phát run.

Nhẹ nhàng tìm được huyết sau của hân, ngón tay mang theo tinh dịch tiến vào.

“Đau không?” Lâm Vi dịu dàng hết sức, vừa cử động tay vừa quan sát sắc mặt Diệp Kính Văn.

Diệp Kính Văn mở to hai mắt nhìn Lâm Vi, trên mắt không có một chút thần sắc đau đớn nào.

Lâm Vi thở phào nhét thêm một ngón.

“Đau không?”

Mặt ửng hồng.

Diệp Kính Văn cười “Hả? Em có làm nhanh đi không?”

Lâm Vi cúi người, khóa cái miệng khiến người ta chán ghét kia lại, sau đó đưa tay vào trong, bắt chước động tác trong GV, nhẹ nhàng khuyếch trương bên trong.

“Dùng sức một chút, em cứ lẽ mề như vậy...A....”

Lâm Vi hung hăng nhấn một cái, khiến Diệp Kính Văn biến lời nói của Diệp Kính Văn thành tiếng rên rỉ mê người.

Diệp Kính Văn vẫn la hét, động tác Lâm Vi đã dừng lại, mà hân vẫn cứ nằm đó ân ân a a mãi.

Lâm Vi khẽ cười, ghé vào lỗ tai hân, hạ thấp giọng “Giữ lại khí lực đi, lát nữa lại la tiếp”

Quả quyết đem phân thân cứng rắn đi vào, quả nhiên khiến Diệp Kính Văn thét một tiếng chói tai.

“Đau không?” Không biết đã hỏi câu này lần thứ mấy rồi, nhưng nhìn thấy Diệp Kính Văn cau mày là Lâm Vi lại đau lòng.

“Kiên nhẫn một chút...” Nhẹ nhàng hôn lên môi hắn, sau đó bắt đầu chuyển động.

Diệp Kính Văn cắn môi, ôm chặt bả vai Lâm Vi, khẽ run.

“Nhanh hơn nữa, lần nữa....Ngoan hơn nữa, để anh có thể cảm nhận được...Em...yêu anh thật nhiều...” Diệp Kính Văn phun khí bên tai, giọng nói đứt quãng, tiếng thở dốc và rên rỉ vang đều đều.

Lâm Vi làm theo lời hắn, hung hăng đâm vào, dục vọng được ôm ấp, vừa nóng vừa chặt, mỗi lần ra vào đều đau rát, bên cạnh đó còn có khoái cảm cực hạn.

“Kính Văn, em yêu anh”

Ghé vào lỗ tai hắn nói ra điều mình vẫn muốn nói, cảm thấy cơ thể hắn nhẹ nhàng run rẩy, ôm hai tay mình chặt hơn.

Không biết anh dùng cách này để chứng minh cái gì.

Nhưng Lâm Vi em đây, nơi sâu nhất trong đáy lòng chỉ dành cho một mình anh.

Lâm Vi cứng chịu cười, hết lần này đến lần khác hôn đôi môi trắng bệch của Diệp Kính Văn.

Ngọn đèn ngoài cửa sổ đã dần tắt đi, nhưng tiếng thở dốc trong phòng càng thêm kịch liệt

Dưới tấm chăn, hai thân thể trẻ tuổi ôm hôn giao triền, mười ngón tay tương khẩu không hề tách rời.

45. Chương 45: Vấn Đề Của Diệp Gia

Thời gian trôi qua thật nhanh.

Lâm Kiệt thi vào một trường cùng thành phố, sau khi kết thúc khóa huấn luyện quân sự thì tới thăm anh trai.

Diệp Kính Văn lấy thân phận anh trai rất nhiệt tình chiêu đãi cậu em đáng yêu này, còn tự mình xuống bếp nấu cho Lâm Kiệt một bữa ra trò.

Lâm Kiệt ăn cơm rất giống anh trai mình, ăn cái gì cũng thấy ngon, hơn nữa còn ăn rất nhiều.

“Nhóc con đang trong giai đoạn trở mã, phải ăn nhiều một chút thì sau này mới dễ theo đuôi bé gái nha”

Diệp Kính Văn cười trêu nói.

Lâm Kiệt đột nhiên dừng ăn cơm, hai mắt mở to nhìn tới nhìn lui.

“Em nói này, hai anh đều không có bạn gái sao?”

Diệp Kính Văn nhìn Lâm Vi, Lâm Vi tặng cho hắn một nụ cười trấn an.

“Anh hai tạm thời không cần bạn gái, đàn ông phải có sự nghiệp mới nghĩ đến tình yêu, nếu không làm sao nuôi lão bà” Ý vị thâm trầm nhìn Diệp Kính Văn.

Diệp Kính Văn gật đầu phụ họa “Đúng vậy, nuôi lão bà không dễ chút nào”

Ý vị thâm trầm nhìn lại.

Trong không khí hai mắt phát điện giao nhau, Lâm Kiệt nhìn Diệp Kính Văn một cái, lại nhìn Lâm Vi một cái, mê mang lắc đầu.

Đêm đó Lâm Kiệt nhất quyết đòi ngủ cùng anh hai, Diệp Kính Văn rất biết điều trở về kí túc xá.

Không khí học tập trong kí túc xá rất căng thẳng, bọn họ sắp đối mặt với kì thi gian nan nhất của khoa Y.

Trong ngoài đều sôi sục ý chí, áp lực dồn lên vai, Diệp Kính Văn cũng dần dần tập trung vào việc học.

Lâm Vi bận rộn trong phòng thí nghiệm cuối cùng cũng xong việc, tới ngày nghỉ phải theo Hà lão sư sang Mĩ du học.

Thời gian ở bên nhau với đi một chút.

Mỗi giây mỗi phút đều trở nên quý giá.

Sau khi tiễn Lâm Kiệt đi, Diệp Kính Văn lại dọn về kí túc xá của Lâm Vi.

Hôm đó là một buổi chiều nắng đẹp, Diệp Kính Văn không có tiết liên đến kí túc xá của Lâm Vi, Lâm Vi vừa tắm xong đang nằm trên giường.

Diệp Kính Văn đi tới, tung mình nhảy lên ngồi trước bụng Lâm Vi, nở nụ cười mỉa hoặc.

“Lần đó em uống say, anh đã dùng tư thế này”

Lâm Vi nhếch khóe miệng, cầm ngón tay Diệp Kính Văn “Anh gạt em”

“Vậy thì biến lời nói dối thành sự thật đi”

Nói xong bắt đầu cởi quần áo.

Ánh mắt Lâm Vi nhìn thật sâu vào Diệp Kính Văn, khe khẽ thở dài.

“Chuyện đã qua lâu rồi, em không để bụng vì bị anh gạt đâu”

“Anh để bụng” Động tác vẫn không dừng lại, rất nhanh vất bỏ một tầng quần áo bao quanh hai người. trần truồng đối diện nhau

Mắt thấy Diệp Kính Văn sẽ phải ngồi xuống, Lâm Vi vội vàng giữ hân.

“Anh sẽ bị thương đó”

“Vậy em tự làm đi”

Đáng chết, lần sau mà bị Diệp Kính Văn đánh lén như vậy nhất định phải mang theo gel bôi trơn.

Lâm Vi kéo Diệp Kính Văn lên, nhẹ nhàng hôn hân.

“Anh đang lo lắng điều gì? Lấy cách này giao mình cho em, muốn chứng minh cái gì đây?”

Diệp Kính Văn ôm Lâm Vi, nhẹ nhàng cười.

Muốn chứng minh cái gì? Chính anh cũng không biết.

Có lẽ chỉ muốn cảm nhận được em tiến vào nơi sâu nhất trong anh, giống như đem em giấu mãi ở trong đáy lòng.

Trên đời này, người duy nhất có thể được Diệp Kính Văn này đối đãi như thế, chỉ có Lâm Vi thôi.

Sau đó họ chẳng làm gì nữa, chỉ ôm nhau thật chặt.

Trời sắp vào thu, cửa sổ mở ra mang theo chút hơi lạnh, mơn man trên da thịt trần trụi.

Lâm Vi kéo chăn đắp lên hai người.

“Kính Văn, Hà lão sư đã chuẩn bị xong hết, qua Giáng sinh em phải...”

“Đừng nói những thứ này” Diệp Kính Văn đưa tay kéo Lâm Vi vào lòng “Để cho anh an tĩnh ôm em một lát”

Ôm ấp khiến toàn thân ấm áp, cơn buồn ngủ cũng tự nhiên kéo tới.

Sau đó hai người ngủ thiếp đi.

Cửa sổ không đóng, bên ngoài trời đang đổ cơn mưa phùn, bọn họ vẫn chìm trong giấc mộng đẹp nhất của mình.

Mùa đông, thời tiết nhanh chóng trở lạnh.

Từng trận mưa phùn chỉ càng làm lòng người thêm lạnh.

Kì thi của khoa Y làm cho rất nhiều sĩ tử mất ngủ.

Diệp Kính Văn ngồi trên giường chuyên tâm đọc sách, Lâm Vi ngồi cạnh hắn, thỉnh thoảng nói với nhau vài câu, thảo luận về các căn bệnh nghiêm trọng.

Cảm giác ấm áp tràn ngập trong lòng.

Gần đến Giáng sinh, qua nửa tháng ôn tập điên cuồng cuối cùng cũng bước vào kì thi gian khổ.

Kết thúc kì thi cũng đã tới Giáng sinh rồi, sinh viên được buông lỏng tinh thần sau những ngày miệt mài kinh sử.

Vũ hội hóa trang đêm Giáng sinh náo nhiệt vô cùng, Diệp Kính Văn không biết ở đâu thuê được hai bộ y phục.

Một đen một trắng, phía sau gắn một đôi cánh.

Bắt Lâm Vi mặc, sau đó tham dự vũ hội.

Hai nhân vật nổi tiếng cùng xuất hiện khiến vũ hội nóng hổi lên, hai bộ y phục một đen một trắng rất xứng đôi, khiến mọi người được dịp mở rộng tầm mắt.

“Yêu, hắc bạch vô thường sao?” Tiếng cười lãnh lẽo vang lên phía sau, chính là Tiêu Phàm.

Diệp Kính Văn nhìn Tiêu Phàm cười rất chói mắt, phát hiện ra đối phương chỉ mặc một bộ vest đơn giản, nhìn rất ra dáng một vị luật sư.

“Cậu mặc luôn áo sơ mi thắt cà vạt đến vũ hội hóa trang, không thấy quá nghiêm túc sao?”

“Mời từ tòa án về” Tiêu Phàm nhìn một lượt hai người, cười lạnh “Đắp giẻ rách lên người, đội cái bồn rửa mặt lên đầu, lại còn gắn mấy cái dây rườm rà, chân mang giày trượt, tớ không có hứng thú với mấy trò con nít này”

Lâm Vi giương mắt, nhìn xa xa thấy một người rất giống những gì Tiêu Phàm miêu tả, nhẹ nhàng nhìn về đó, khóe miệng không khỏi vẽ nên một nụ cười.

“Ui da” Quả nhiên, cậu nam sinh kia ngã lộn nhào, cái bồn rớt xuống, miếng giẻ trên người cũng rách một đường.

Tiêu Phàm nhướn mày “Hóa ra vũ hội hóa trang chỉ là nhà trẻ của bọn con nít”

Nói xong liền hừ một tiếng, vòng qua hai người, hai tay đút vào túi quần bỏ đi chỗ khác.

Hai người Diệp Lâm liếc mắt nhìn nhau, bất đắc dĩ thở dài.

Qua Giáng sinh lại tới năm mới, những ngày lễ liên tiếp nhau khiến cả thành phố đều trở nên náo nhiệt.

Từng giọt mưa vẫn rơi.

Cho dù muốn níu kéo thời gian thì cũng đã đến lúc Lâm Vi phải đi rồi.

Ngày hôm đó mưa rất lớn.

Lâm Vi vừa đi, căn phòng đã bị trường học thu lại.

Hai người kéo hành lí đứng trước cửa hôn từ biệt, Lâm Vi bảo không cần tiễn, Diệp Kính Văn cũng không muốn tiễn.

Ghét cái cảm giác biệt ly khi máy bay cất cánh, hai người đều nghĩ rằng, bất quá chỉ là cuộc chia ly ngắn ngủi vì một tương lai ở được bên nhau lâu dài.

Cho đến khi bóng lưng Lâm Vi biến mất nơi cuối hành lang, Diệp Kính Văn mới khẽ thở dài, gọi điện thoại cho cha.

Diệp Kính Văn chạy đến sân bay là lúc 8g30, máy bay chở Lâm Vi đã cất cánh rồi.

Cùng một phương trời, bất đồng thời gian, những ngày tháng bên nhau đã qua rồi.

Cái sân hoa lệ này vẫn in sâu trong trí nhớ.

Khi còn nhỏ từng ở suốt trong này, đứng một mình giữa cái sân thật lớn khiêu vũ, lúc té đau chỉ biết tự mình gượng dậy.

Thỉnh thoảng, cha sẽ đứng ngoài thư viện trên lầu nhìn xuống, khi hắt khấp người đầy thương tích lăn qua lăn lại trên mặt đất, ông chỉ khẽ cau mày.

Đây là cách giáo dục con cái của cha mẹ hắn, cho thoải mái tự do nhưng đối xử lạnh lùng tàn khốc.

Gian phòng kia có một cây dương cầm, ngón tay đẹp như bây giờ có lẽ cũng nhờ từng ngày ở trong phòng luyện tập.

Đã lâu ngày không đụng đến bởi vì đến bây giờ cũng không hề thích, những thứ hắn có, cho dù chỉ là những điều nhảy điêu luyện đều là do bị ép buộc.

Diệp Kính Văn giao hành lý cho người giúp việc, mở cửa phòng khách bước vào.

Phòng khách rất lớn, tiếng tivi cũng rất vang.

Cha mẹ ngồi trên ghế sofa, anh ba đang cười rất rạng rỡ, thậm chí còn có anh hai nhiều năm chưa gặp, và đứa cháu nhỏ.

“Chú út về rồi” Trẻ con luôn ngây ngô như vậy, vừa thấy Diệp Kính Văn đã nhào tới ôm chặt.

“Ừ” Diệp Kính Văn thả lỏng nhóc xuống, đứng trước mặt cha mẹ “Con đã về”

Cái gọi là họp mặt gia đình, chính là bị gọi vào thư phòng của cha.

Cha mẹ ngồi giữa phòng, khuôn mặt anh hai vẫn lạnh lẽo như cái máy điều hòa, còn có anh ba bộ mặt cười cợt ngồi bất chèo chân nhún tin, Diệp Kính Văn ngồi đối diện cha mẹ, khéo miệng nở nụ cười thần nhiên.

Một gia đình kỳ quái như vậy đã cho ra đời ba anh em tính tình quái dị nhưng tự lập, kiêu ngạo.

“Cha, nếu Kính Văn đã về thì cứ nói hết đi, con còn bề bộn nhiều việc” Diệp Kính Hi mở lời, hướng đầu nhìn em trai bằng ánh mắt lạnh băng nhưng cũng rất ân cần “Kính Văn nếu thấy mệt thì để hôm khác”

“Không cần đâu, chỉ ngồi máy bay vài tiếng thôi mà” Diệp Kính Văn ngẩng đầu nhìn anh hai cười cười.

“Đơn giản là vì chuyện của Lâm Vi, cậu cũng đoán ra mà, nhưng đừng có trách anh, bởi vì giúp cậu giấu diếm mà anh bị cha đánh một trận này” Diệp Kính Huy lắc lắc đôi chân thon dài, bộ dạng lười biếng cười cười.

Chủ nhân của Diệp gia, ánh mắt nhàn nhạt lướt qua 3 anh em, sau đó bắt đầu nói.

Thanh âm lạnh như băng nhưng vẫn lộ rõ uy quyền không dễ kháng cự.

“Kính Huy, tháng sau phải kết hôn với Hà Vân rồi, trước ngày cưới ta không muốn nghe những tin đồn không hay về chuyện trêu hoa ghẹo nguyệt của cậu Ba nhà họ Diệp nữa. Những cô gái con đang bao nuôi, ta sẽ cho bọn họ một khoản tiền”.

“Theo như lời cha đây, nếu như tiền có thể giải quyết được mọi chuyện, vậy con cũng không cần suy nghĩ nhiều, những cô gái đó đã đủ phiền rồi” Diệp Kính Huy ngáp một cái “Nhưng con sẽ không kết hôn với Hà đại tiểu thư, con vẫn còn trẻ, không muốn tự buộc gông vào cổ mình”.

“Lễ cưới đã được ấn định, con nghĩ đây là trò đùa sao?”

Diệp Kính Huy cười cười “Anh hai chẳng phải đã sinh cháu cho hai người rồi sao, nôn nóng làm gì”

“Thái độ của con là thế nào?”

Không khí đột ngột giảm xuống.

Một lúc sau, Diệp Kính Huy mới thả hai chân xuống, lười biếng duỗi eo.

“Nếu như Hà gia kia hủy hôn ước trước, thì cũng không phải lỗi của con” Diệp Kính Huy trừng mắt nhìn Diệp Kính Văn, khóe miệng nâng lên nụ cười gian ác.

“Con tốt nhất đừng chọc giận ta”

“Con nào dám”

Tiếp theo là chuyện của Kính Văn.

Rốt cục cũng đến lượt mình rồi sao?

Diệp Kính Văn gật đầu khẽ cười, cảm giác như 3 anh em hắn là những miếng thịt heo đang nằm trên thớt, chờ người đến xẻ thịt.

“Con biết Lâm Vi chứ?” Âm thanh vẫn luôn cao ngạo như vậy, đối với con trai cũng dùng một giọng nói ra lệnh.

“Cha, con tin chắc là cha đã sai người điều tra rồi, từ chuyện con và Lâm Vi gặp gỡ rồi yêu nhau, đến chuyện ông tổ của Lâm Vi sinh mất ngày nào có lẽ cha cũng đã nắm rõ trong lòng bàn tay”

“Cho nên hãy vào vấn đề chính đi” Diệp Kính Văn chú tâm cúi đầu, đùa nghịch với những ngón tay của mình.

“Con tính làm thế nào?”

“Con yêu cậu ấy”

“Thế thì sao?”

“Con muốn ở bên cậu ấy”

“Chúng mày đều là đàn ông đấy”

“Con biết”

“Nhưng, đối với con và cậu ấy, đây không phải là lí do” Diệp Kính Văn cười rất tự tin “Chúng con yêu nhau là đủ rồi”

“Rất tốt”

Khó lắm mới thấy nụ cười trên mặt cha hắn “Nếu như cậu ta bỏ con, chắc con cũng sẽ không oán hận đâu nhỉ?”

Diệp Kính Văn đưa mắt nhìn anh ba, sau đó vô tội lắc đầu.

“Cậu ấy sẽ không bỏ rơi con, cậu ấy đã hứa rồi, chúng con ở bên nhau rất hạnh phúc”

“Các người còn quá trẻ, đôi vai các người không thể gánh nổi cái gọi là hạnh phúc” Sắc mặt Diệp Trí Viễn trở nên âm trầm, giọng nói nghiêm túc “Con có thể cho cậu ấy hạnh phúc được bao lâu? Một năm? Hai năm? Cả đời?”

“Đừng có ngông cuồng”

“Con nghĩ đàn ông và đàn bà chung sống chỉ là hình thức thôi sai? Còn là hôn nhân, là gia đình, là con cái, ở với nhau một thời gian, tình yêu kia rồi cũng bị cuộc sống này bóp nghẹt không còn một giọt máu thừa.

“Đàn ông với nhau sao? Hai người đàn ông không hôn nhân, gia đình, không con cái, mà nghĩ rằng những từ ngữ như bách niên giai lão có thể sử dụng tùy tiện sao?”

Bầu không khí khiến người ta hít thở không thông.

Diệp Kính Văn chỉ nhàn nhạt cười, không trả lời.

Một lúc sau Diệp Trí Viễn mới khe khẽ thở dài “Ta không phải người không hiểu chuyện, ta biết con rất có mắt nhìn người, người con yêu nhất định sẽ không kém cỏi chút nào”

“Nhưng, không có bậc cha mẹ nào nguyện ý nhìn con trai biến thành đồng tính luyến ái, hơn nữa, con không phải trời sinh đồng tính luyến ái”

“Con thử suy nghĩ xem, cậu ta có đáng giá đến vậy không”

“Ta hy vọng con lý trí một chút, chia tay với Lâm Vi đi”

Khóe miệng Diệp Kính Văn khẽ nâng lên, xuất ra một nụ cười nhạt.

“Tại sao không nghe con nói?”

“Tại sao mỗi khi con muốn nói với cha mẹ về những suy nghĩ trong lòng mình, là cha mẹ cứ không ngừng đập nát mở suy nghĩ ấy?”

“Cha mẹ cho con học khiêu vũ, học dương cầm, học này học nọ, mà tới tận bây giờ chưa từng hỏi xem con có thích không”

“Đây là lần đầu tiên con nghiêm túc yêu một người, cha mẹ cứ thế muốn phá hủy tất cả”

“Con là cái gì chứ? Là người cha mẹ sinh ra để thực hiện những lý tưởng của cha mẹ sao?”

Diệp Kính Văn đứng dậy, gương mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Những cái cây ngoài vườn do chính tay mình vun trồng, hôm nay đã lớn đến như vậy, tán lá thật rộng có thể che khuất ánh mặt trời từ tầng lầu thứ hai.

“Cái sân thật to này, tới tận bây giờ vẫn không có cảm giác của một gia đình”

“Mà là phần mộ”

Nụ cười rất nhẹ rất hiền, tựa như đang nhớ đến sự ấm áp của người nào đó.

Cậu ấy chính là cười như vậy, thật ấm áp thân thiết, khiến người ta không khỏi muốn lại gần.

Mặc dù lại gần rồi sẽ phát hiện ra nụ cười ấy chỉ là sự ngụy trang, phát hiện ra cậu ấy cũng không hoàn hảo như mình nghĩ, nhưng cái cảm giác ấm áp toát ra từ người cậu ấy khiến người ta muốn ôm thật chặt, mãi mãi không buông tay. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Con yêu cậu ấy”

“Rất nghiêm túc yêu cậu ấy”

Thanh âm nhẹ như có thể hòa vào ngọn gió bay ra ngoài, bay đến bên cạnh người đó, người đó sẽ nắm lấy tay mình, khóe miệng nở nụ cười ấm áp.

“Kính Văn, có thể được ở bên anh lần nữa, em sẽ không bao giờ buông tay”

Đêm đó, bờ môi áp vào nhau, cậu ấy đã dịu dàng mà kiên định nói như vậy.

“Con sẽ không rời xa cậu ấy:

Diệp Kính Văn quay đầu nhìn cha mẹ và hai người anh nhẹ nhàng cười “Lần này muốn xử lý con thế nào đây? Nhốt vào căn phòng tối tăm không cho ăn uống, hay là trực tiếp cho vài nhát roi?”

46. Chương 46: Tất Cả Là Quá Khứ

Lúc bị giam trong phòng, Diệp Kính Văn đã suy nghĩ rất nhiều.

Từ lúc gặp nhau cho đến bây giờ, giữa hai người đã trải qua bao nhiêu chuyện, những nghi kỵ và bất an trước đây so với được ở bên nhau nói lời yêu thương chỉ như chớp mắt, thì ra thật nhỏ bé như vậy.

Đã xác định được tâm ý của đối phương, do dù gặp nhiều khó khăn hơn nữa, cũng sẽ có đủ lòng tin và nghị lực.

Chẳng qua chỉ là, mấy ngày không gặp, đặc biệt nhớ cậu ấy.

Tình hình so với dự tính còn tốt hơn, ít nhất, cửa phòng không khóa và cũng có ánh sáng.

Diệp Kính Văn thở dài, lại nghe giọng nói rất thiếu đánh của anh ba.

“Này, lại đang nhớ Lâm Vi sao?”

“Mắc mớ gì tới anh” Diệp Kính Văn trợn mắt nhìn hấn “Anh lo mà nghĩ cách làm sao để không bị trói lại đem đến lễ đường đi”

“Yên tâm đi, anh vẫn xem Tiểu Vân như em gái, anh sẽ không kết hôn với cô ấy đâu” Diệp Kính Huy huyết sáo “Chỉ có em thôi, những gì em và Lâm Vi đã làm chẳng khác gì vợ chồng cả”

Hấn nâng cao giọng khiến Diệp Kính Văn khẽ nhú mày.

“Ngày hôm qua cậu ấy gọi điện thoại cho em, cha nhận...”

“Anh, nói, cái gì?” Diệp Kính Văn nhìn chằm chằm anh hấn, nghiêng răng nghiêng lợi.

“Nga, Lâm Vi của em gọi điện thoại về, cha tiếp, hai người họ nói tiếng Anh, chơi được ghê”

“Cậu ấy nói gì?”

“Lúc từ sân bay về, có gần máy nghe lén vào điện thoại của em nên nghe được hết”

“Em muốn nghe hả? Có muốn anh nói không?”

Diệp Kính Văn nhàn nhạt liếc hấn, hừ một cái.

“Điều kiện là gì, nói đi”

“Quả nhiên là em trai anh, thật dứt khoát” Diệp Kính Huy cười rất vô tội “Ai, chúng ta là anh em tình như thủ túc, anh hai khối băng kia đã không thể trông cậy vào rồi, cả ngày cứ công việc, chúng ta có chết chắc ảnh cũng chỉ cau mày thôi. Cho nên bây giờ chúng ta đã cùng ngồi trên một con thuyền rồi”

“Anh giúp em liên lạc với Lâm Vi, em giúp anh giải quyết chuyện Hà Vân, trao đổi bình đẳng”.

“Tốt” Chân mày Diệp Kính Văn không nhú một chút nào gật đầu.

“Lâm Vi của em gọi điện đến, liền gọi Kính Văn thật ngọt ngào, kết quả là bị cha hừ một cái, cậu ấy nhận thấy không ổn, lập tức đổi giọng nói, nói cậu ấy là đàn anh của Diệp Kính Văn, đang ở Mỹ du học, có chút chuyện muốn nói. Sau đó cha nói một câu, Lâm Vi à, Kính Văn đang suy tính chuyện chia tay với cậu, cậu tạm thời đừng quấy rầy nó, hãy để nó dùng lý trí quyết định đi, rồi ngắt điện thoại” Diệp Kính Huy nở nụ cười, nhớ lại nội dung cuộc nói chuyện đêm qua.

“Thế là một lát sau, Lâm Vi lại không sợ chết gọi điện tới nói, nếu như cậu ấy muốn chia tay với tôi thì ít nhất hãy để tôi nói chuyện với cậu ấy, tôi nghĩ mình cũng là người trong cuộc nên tôi cũng phải có quyền này” Cha giận đến tối tăm mặt mày, bao nhiêu năm nay chưa có ai dám dùng cái khẩu khí đó nói chuyện với mình, mặc dù ám áp đó nhưng vẫn lộ ra khí thế kiên định, không thể kháng cự. Ha ha, Lâm Vi của em đáng yêu chết đi được, nghe giọng nói cậu ấy, một người luôn thanh tâm quả dục như anh cũng không chống cự nổi.

“Chuyện của Hà Vân em sẽ giúp anh, không thể để cô ấy vào tay một tên lưu manh háo sắc như anh được” Diệp Kính Văn cắt ngang câu nói “bất kính” của hấn đối với Lâm Vi.

“Vậy thì tốt, điện thoại này cho em” Diệp Kính Huy rạng rỡ cười, lấy một cái điện thoại màu trắng trong túi quần ra.

Diệp Kính Văn mở ra nhìn, điện thoại chỉ lưu hai số điện thoại.

Một Lâm Vi, một Hà Vân.

“Anh ba, cảm ơn anh”

“Bao nhiêu năm có nghe cậu gọi anh ba bao giờ đâu, thằng nhóc này” Diệp Kính Huy bắt đắc dĩ thở dài, bộ mặt buồn bã ra khỏi phòng của Diệp Kính Văn.

“A, cha....Con đến thăm em, không ngờ bộ dạng lúc ngủ của nó vẫn rất đáng yêu” Thanh âm không lớn không nhỏ, nhưng Diệp Kính Văn có thể nghe rất rõ ràng.

Diệp Kính Văn lập tức chui vào chăn.

Cửa phòng khẽ mở ra, rồi lại nhẹ nhàng đóng lại.

Mãi đến khuya, Diệp Kính Văn mới lén núp trong chăn gọi điện cho Lâm Vi.

Không ai bắt máy, Diệp Kính Văn vẫn kiên trì gọi.

Rốt cục gần sáng mới có người bắt máy.

“Hello...” Giọng nói Lâm Vi lộ ra sự mệt mỏi, khiến Diệp Kính Văn rất đau lòng.

“Lâm Vi, anh đây”

Bên kia hình như đang ngủ ngáy cả người, im lặng thật lâu.

“Kính Văn...”

Âm thanh phát ra có chút run rẩy, không thể che giấu được tâm tình đang kích động.

“Mấy hôm nay em không liên lạc được với anh, điện thoại của anh bị cha anh giữ, ông ấy không cho anh nghe điện thoại...”

Nghe giọng nói tủi thân của Lâm Vi, trong lòng Diệp Kính Văn một trận đau xót. Hắn hận không thể mọc ngay một đôi cánh để bay đến bên cạnh Lâm Vi.

Nhưng bây giờ bị cha nhốt trong phòng, chỉ có thể nửa đêm nửa hôm lắng nghe giọng nói mệt mỏi của cậu.

“Kính Văn, bọn họ làm khó anh sao? Cha anh rất...” Lâm Vi dừng một chút, có lẽ đang tìm một từ thích hợp để diễn tả.

“Rất đáng sợ phải không?” Diệp Kính Văn cười cười.

“Một chút thôi”

“Lâm Vi” Giọng nói Diệp Kính Văn rất dịu dàng, cũng rất nghiêm túc “Có thể được ở bên em một lần nữa, anh sẽ không bao giờ buông tay”

“Cho nên...dù ông ấy có nói gì, em cũng đừng dao động, đừng bỏ cuộc”

“Tin anh, được không?”

Lâm Vi im lặng một chút, sau đó nở một nụ cười.

“Dĩ nhiên là em tin anh, anh phải sống tốt đó Diệp Kính Văn”

“Anh sẽ cố gắng, bây giờ không thể gặp nhau, em cũng phải cố gắng lên”

“Ừ, cùng nhau cố gắng”

Nói chuyện xong, Diệp Kính Văn nằm trong chăn mỉm cười.

Nếu như có Lâm Vi bên cạnh, nhất định phải hưng hăng yêu cậu ấy.

Cửa lại bị đẩy ra, một tia sáng lọt vào, sau đó là tiếng bước chân êm ái.

“Kính Văn, đã ngủ chưa?” Giọng nói của mẹ rất dịu dàng.

Diệp Kính Văn ngồi dậy, bật một ngọn đèn.

“Mẹ”

“Mẹ biết con không ngủ” Văn Tích Tuệ thở dài, sau đó ngồi bên giường Diệp Kính Văn.

“Cha của con hôm nay hơi quá đáng phải không?”

Diệp Kính Văn nhún mày không trả lời.

“Thực ra những gì cha nói là vì muốn tốt cho con”

“Chứ không phải ông ấy coi thường đồng tính luyến ái sao?” Diệp Kính Văn nhẹ nhàng cười “Nếu Lâm Vi là con gái, con cũng không tin ông ấy không chấp nhận”

“Nói gì mà ngốc quá” Văn Tích Tuệ vỗ nhẹ bả vai con trai “Mẹ đã xem qua tài liệu về cậu bé kia rồi, cậu ấy rất ưu tú, chẳng thua kém con chút nào, cha mẹ không xem thường ý kiến của cậu ấy, ngược lại rất thích cậu ấy, lúc nói chuyện với cha, cậu cũng rất bình tĩnh, lễ phép”.

“Mẹ có thể hiểu được con yêu cậu ấy, nhưng các con vẫn còn nhỏ, không thể chịu trách nhiệm với việc làm của mình”

“Kính Văn, không nên nghĩ về tình yêu quá vĩ đại, có rất nhiều thứ các con gánh chịu không được. Bây giờ các con vẫn còn trẻ, rất kiêu ngạo, dễ kích động, cảm thấy cha mẹ phản đối chỉ vì muốn phá hủy tình yêu của các con”

“Nhưng mà cuộc sống và tình yêu không giống nhau”

“Huống chi là cuộc sống giữa hai người đàn ông”

“Thực tế so với con nghĩ rất tàn khốc”

Sau khi tiễn mẹ đi, Diệp Kính Văn đứng trên ban công hứng gió.

Không có cậu ấy bên cạnh, cảm thấy thật cô đơn.

Có lẽ cha mẹ nói đúng, tình yêu của chúng tôi tựa như cơn gió, xinh đẹp nhưng yếu ớt.

Nhưng dù không biết tương lai sẽ ra sao, mình vẫn sẽ từng bước nắm tay cậu ấy tiến về phía trước, bởi vì mình yêu cậu ấy như vậy, không thể rời xa cậu ấy được.

Ba ngày sau, Diệp Kính Văn bị cha gọi lên thư phòng.

“Suy nghĩ đến đâu rồi?”

“Con sẽ không chia tay với Lâm Vi”

“Tốt lắm, cho con suy nghĩ thêm ba ngày nữa”

Hành hạ đến khi khuất phục, Diệp Trí Viễn đối với phương diện này rất kiên nhẫn.

Cứ kiên trì hết ba ngày rồi lại ba ngày.

Điện thoại anh ba cho bị cha ngắt đường truyền, mất đi tin tức về cậu ấy, chính mình cũng cảm thấy một nỗi buồn chết đi.

Bởi vì không thể buông tay, bởi vì cậu ấy nói sẽ kiên trì, cho nên dù không gặp cậu ấy, không thể nghe giọng nói của cậu ấy, vẫn tin cậu ấy sẽ biết chăm sóc bản thân, cuộc chiến dài đằng đẳng này không biết sẽ kết thúc với tỷ số thế nào.

“Nếu Kính Văn bị đuổi khỏi nhà, tôi sẽ nuôi anh ấy đến khi tốt nghiệp. Nếu Kính Văn không còn người nhà, tôi sẽ là người nhà của anh ấy”

Đó là mấy hôm trước Lâm Vi và cha hẳn lại nói chuyện điện thoại, cha bảo muốn trục xuất Diệp Kính Văn ra khỏi nhà họ Diệp, Lâm Vi đã trả lời như vậy.

Diệp Trí Viễn không hổ là một thương nhân thông minh và gian xảo, bên này đem con trai nhốt lại, bên kia cho Lâm Vi thêm áp lực, một mũi tên giết hai con nhạn.

Hai đứa trẻ cách xa tuổi đời, dù trái tim hay sự nhẫn nại đều kém xa ông, chỉ là tình yêu và lòng tin tưởng lắt lư trước gió, bên cạnh đó, thời gian dài không thể liên lạc với đối phương sẽ nóng lòng, một thời gian dài không biết tình hình của đối phương, khiến hai người đều sức cùng lực kiệt.

“Nếu như Kính Văn bị đuổi ra khỏi nhà, tôi sẽ nuôi anh ấy đến khi tốt nghiệp. Nếu Kính Văn không còn người nhà, tôi sẽ trở thành người nhà của anh ấy”

Diệp Kính Văn lại nghe đoạn ghi âm thêm lần nữa.

Giọng nói của Lâm Vi rất ảm áp, nhưng kiên định, khiến cho khoe miệng Diệp Kính Văn không khỏi nâng lên, lộ ra nụ cười sáng lạn.

“Lâm Vi, em thật mạnh miệng, dám dọa cha anh” Diệp Kính Văn lén dùng điện thoại của anh ba gửi tin nhắn, thật lâu sau mới thấy Lâm Vi trả lời.

“Em không thể tỏ vẻ mềm yếu trước mặt người nhà anh, nếu em mềm yếu, có khi anh còn bị áp lực hơn nữa”

“Ở chiến trường này, em sẽ làm viện binh của anh, chứ không phải tù binh”

Diệp Kính Văn cười rất vui vẻ.

Một Lâm Vi kiêu ngạo như vậy, một Lâm Vi không thể hạ gục, đã cho mình đủ lòng tin và nghị lực, cho mình có thể trước mặt cả nhà hùng hồn nói rằng, tôi yêu cậu ấy

Chuyện không đơn giản như họ nghĩ.

Một tuần sau, cha của Diệp Kính Văn trở về, hai anh cũng về.

Cả nhà lại họp mặt gia đình trong thư phòng, lần này Hà Vân cũng có mặt.

Lúc Hà Vân cần môi bảo muốn từ hôn, Diệp Kính Huy chỉ cười cười xin lỗi.

Diệp Kính Văn lén gọi cho Hà Vân, nói cho cô nàng, anh ba tôi là đồng tính luyến ái, hơn nữa trời sinh đã vậy, nếu như cô gả cho hắn sẽ phải hối hận cả đời.

Diệp Kính Huy đưa hắn cái điện thoại chứa các hình hắn ta bị nhiều gã đàn ông đặt dưới thân.

Diệp Kính Văn cũng chẳng còn xa lạ gì, nhìn là biết hình ảnh đã qua chỉnh sửa, nhưng Hà Vân không biết.

Hà Vân nước mắt nước mũi dòi từ hôn, còn nói với Diệp Kính Huy “Diệp đại BT, cho dù anh là gay, chúng ta không thể kết hôn, nhưng tôi vẫn chúc anh gặp được người chồng tốt, hu hu...”

Kết quả là Hà Vân đi, nhà họ Diệp nổi bão.

“Quá tốt, hai người các cậu đều là gay, có câu Nước sông không phạm nước giếng, tự mình giải quyết đi” Giọng nói người anh cả lạnh như băng, ánh mắt lướt qua hai đứa em, hừ một tiếng.

Một người anh cả vẫn luôn lạnh lùng vô tình như người ngoài, thật hợp với cha.

“Người đâu, đem cậu Ba nhốt lại, cấm ra ngoài ba tháng” Ba Diệp hạ lệnh, không ai dám hó hé gì, Diệp Kính Huy vẫn cười rất vui vẻ, so với việc bị đeo gông vào cổ thì bị cấm dục ba tháng không thành vấn đề, dù sao cũng lâu rồi không dùng đến bàn tay phải.

Anh ba bị nhốt, mối liên lạc cuối cùng giữa Diệp Kính Văn và Lâm Vi cũng bị chặt đứt.

“Kính Văn, con vẫn không chịu chia tay với Lâm Vi?” Giọng nói của cha rất uy nghiêm nhưng đã lộ chút mệt mỏi “Hay là một tháng nữa đi, ta hy vọng con nhanh đưa ra quyết định của mình”

Diệp Kính Văn cúi đầu suy nghĩ một chút, lúc ngẩng đầu lên, trong đôi mắt vẫn là tia kiên định chưa hề biến mất.

“Con đã nói rồi, con sẽ không chia tay”

“Tình yêu không thể cho cơm ăn” Diệp Trí Viễn thở dài thật dài.

Ánh mắt Diệp Kính Văn sáng rực lên “Nếu con nói có thể thì sao?”

“Có ý gì?”

“Hay là chúng ta đánh cược một phen đi. Cha mẹ cho rằng con không thể đem lại hạnh phúc cho cậu ấy, không thể kiên trì, không đủ trưởng thành, đôi vai quá yếu ớt, không thể đối mặt với đau khổ...Có phải không?”

“Đây là sự thật” Diệp Trí Viễn khinh miệt liếc nhìn con trai “Con còn nhỏ, không hiểu sự phức tạp của xã hội”

“Vậy thì đánh cược đi, cha à, nếu con có thể vì cậu ấy, bảy ngày không ăn cơm, khiêu chiến với sự đau khổ của loài người, cha có thể tin tưởng con đủ lòng quyết tâm để yêu cậu ấy không”

Diệp Trí Viễn nhú mày.

“Hay lại không tin con có thể đối mặt với đau khổ” Diệp Kính Văn nói tiếp, trong đôi mắt có tia sáng lấp lánh.

“Không có gì là đau khổ, so với cái chết vẫn còn đáng sợ hơn”

Diệp Kính Văn xoay người, nụ cười trên khóe miệng rất tà ác, giống như ác quỷ tìm thấy con mồi.

Chỉ là bóng lưng có một chút đơn bạc, không thể che giấu được sự mệt mỏi và cô đơn.

Sau khi bị tịch thu điện thoại, một tháng không có tin tức gì về Lâm Vi. Anh ba bị nhốt lại, người đưa tin đã không còn.

Nếu cứ tiếp tục thế nào, tôi sợ mình sẽ điên mất.

Lâm Vi, nếu anh có thể qua chuyện này, chúng ta sẽ được ở bên nhau.

Diệp Kính Văn nhẹ nhàng siết chặt tay, hướng về căn phòng không chút ánh sáng.

Bảy ngày, dài cũng không phải dài, ngắn cũng chẳng phải ngắn.

So với lúc được ở bên em trên bãi biển, nhìn từng đợt sóng vỗ bờ, bảy ngày chỉ như thoáng qua rồi tan biến.

Một mình trong căn phòng tăm tối, sự tĩnh lặng và đói bụng đồng thời lên tiếng kêu gào, có thể vượt qua từng giây từng phút quả thật dài như vô tận.

Diệp Kính Văn cô độc trong căn phòng tối đã ba ngày.

Càng về sau, mẹ hắn không đành lòng, khóc lóc bảo hắn ra đi, hắn chỉ nhàn nhạt cười, thanh âm suy yếu, nhưng vẫn kiên định mà cố chấp như vậy.

“Hãy cho con và cậu ấy ở bên nhau”

Cha không xuống nước, con trai cũng không thỏa hiệp, hai cha con về phương diện này cố chấp như nhau.

“Tốt thôi, tôi cũng muốn nhìn xem nó còn sống mà bước ra ngoài không” Đối diện với sự van xin của vợ, Diệp Trí Viễn chỉ lạnh lùng cười “Bắt đầu từ hôm nay, mỗi ngày đều phải đưa thức ăn đến phòng cậu út, ta không tin nó có thể nhịn ăn được”

Cơ mình lại mùi thức ăn lại bay đến.

Đối với người đang vô cùng đói bụng, món ăn ngon như vậy đúng là sự hấp dẫn trí mạng.

Nhưng Diệp Kính Văn vẫn chịu đựng, không ngừng nuốt nước miếng.

Nhắm mắt lại, gọi tên Lâm Vi, bởi vì đói bụng mà sinh ra ảo giác, thấy Lâm Vi đang nhàn nhạt mỉm cười.

“Anh phải sống, em chờ anh đó Diệp Kính Văn”

Chỉ nghe được trong những ảo ảnh, lại khiến hắn tràn đầy lòng tin và nghị lực.

Đó là một loại hành hạ đáng sợ như thế nào, dù bao nhiêu năm trôi qua, Diệp Kính Văn cũng không dám hồi tưởng lại.

Người cha tàn nhẫn đem thức ăn đặt trước mặt hắn, chỉ cần đưa tay là có thể chạm đến.

Vốn bị đau bao tử, sau mấy ngày hành hạ, bao tử gắt lên từng hồi.

Giống như có một bàn tay vô hình đang bóp bao tử, dùng sức nhéo một góc 90 độ, sau đó buông ra, rồi lại vắt...

Trơ mắt chịu đựng sự đau đớn của bao tử, trơ mắt nhìn những món ăn hấp dẫn, thân thể và tinh thần bị hành hạ, không một ai tin rằng hắn có thể sống sót.

Nhưng đến tận 12g sáng ngày thứ thứ bảy, Diệp Kính Văn vẫn chưa hề đụng tay đến bàn thức ăn.

Chỉ nắm thật chặt dây chuyền trước ngực.

Trong mắt mọi người nhà họ Diệp, ngày đó vẫn còn là một nỗi ám ảnh.

Rạng sáng trời đổ mưa rất to, tiếng mưa rơi lộp bộp, nhưng không thể vùi lấp tiếng chuông trong phòng khách trống trải.

Cậu cả luôn bình tĩnh lại xông lên lầu, một cước đá bay cửa, Diệp Kính Văn đang co lại một khối nằm trên giường

Đôi bụng lâu ngày, đôi môi xám trắng, nhưng trên mặt vẫn không một chút tức giận.

Anh hai bế hắn xuống lầu, hắn nhìn cha mẹ nhẹ nhàng cười cười, đôi môi xám trắng khê khép mở, nhưng không phát ra âm thanh, chỉ là từ khẩu hình miệng của hắn vẫn có thể đọc được điều hắn muốn nói.

“Con đã thắng”

Đêm đó tại bệnh viện trong trung tâm thành phố New York, tiếp nhận một bệnh nhân người Trung Quốc.

Bị bỏ đói lâu ngày khiến thân thể hắn gầy sọc, khớp xương ngón tay đều nhô hết ra, trông đáng sợ như bộ xương khô ngoài chiến trường.

Chỉ có nụ cười chiến thắng vẫn nở trên khóe miệng.

Ba ngày sau, Diệp Trí Viễn đến thăm hắn, người cha lòng dạ độc ác của hắn lộ ra nụ cười mệt mỏi và bất đắc dĩ.

“Con thắng ta”

“Những đã thua Lâm Vi”

“Cậu ấy thực tế hơn con”

Trong nháy mắt, nhìn thấy được nếp nhăn hằn sâu trên trán cha, sống lưng lộ ra già nua và cô độc.

Lâm Vi trước đó đã về nước.

Nghe nói là trong nhà có chuyện.

Một thời gian sau, lại cùng Hà lão sư chuyển đến một trường ở nước Anh, thi đậu nghiên cứu sinh ở đó.

“Cậu ấy từ bỏ, cậu hiểu chưa?” Diệp Kính Hi ngồi bên cạnh em trai, trên khuôn mặt lạnh lùng toát ra chút dịu dàng.

“Không thể nào” Giọng nói Diệp Kính Văn rất yếu ớt, như ngọn gió thổi bên tai, nếu không chăm chú nghe sẽ không phát hiện ra

“Cậu ấy đã đồng ý với ta”

“Chúng ta đã nói xong”

“Nói xong”

“Đoạn ghi âm này, con nghe một chút đi”

Diệp Kính Văn mở di động của cha ra, nhấn nút bật ghi âm.

Một hồi im lặng thật lâu mới nghe thấy giọng nói mệt mỏi của Lâm Vi.

“Được, tôi sẽ chia tay với anh ấy”

Ngày đó những bác sĩ và y tá đi ngang qua phòng bệnh số 7, đều nhớ đến nụ cười nhàn nhạt của chàng trai trẻ người Trung Quốc.

Vì quá đói mà sắc mặt tái nhợt, khiến cho nụ cười kia rất khó nhìn.
Nhưng hắn vẫn cười, khoe miệng nhếch lên, nụ cười rất nhạt rất tự nhiên.
Ngón tay tái nhợt đặt trước tim, luôn luôn nắm thật chặt sợi dây chuyền màu bạc.
Một lúc sau, hắn ta giật dây chuyền ra, nhẹ nhàng thả ra ngoài cửa sổ.
Sau đó, chàng trai kia bị gọi về nước.
Sau đó nữa, vì say rượu đánh người nên bị đưa vào đồn cảnh sát.
Sau đó nữa, lại trở về Trung Quốc, lột xác thành một học sinh ngoan ngoãn.
Chỉ là hắn rất ít cười.
Luôn đeo tai phone đi một mình trong sân trường, cúi gầm mặt, thích ở một mình.
Hàn Dương từng tìm cách gỡ tai nghe của hắn ra, nhưng chỉ nghe một câu nói duy nhất lặp đi lặp lại.
“Tôi sẽ chia tay với anh ấy...”
“Tôi sẽ chia tay với anh ấy...”
Năm ấy, Tiêu Phàm gỡ tai nghe của Diệp Kính Văn ra, ném đi động xuống đất, tại sân trường đánh Diệp Kính Văn đến học máu.
Chuyện này lại trở thành đề tài nóng hổi của diễn đàn trường, đối với Tiêu Phàm, trên hồ sơ học bạ đã có một khoản cảnh cáo, bị kéo dài thời gian tốt nghiệp đến nửa năm.
Trong một góc sân trường, chiếc điện thoại màu trắng mà Tiêu Phàm vất đi bị mấy cậu bé nghịch ngợm nhặt được.
Không biết của ai, nhấn một nút mở ghi âm, sau một hồi im lặng, đột nhiên vang lên một giọng nói ồm ồm.
“Kính Văn, xin lỗi, em không thể để anh vì em mà hy sinh nhiều như vậy, em không từ bỏ tình yêu của chúng ta, sau này cũng không. Diệp Kính Văn mà tôi yêu là một kẻ rất kiêu ngạo, không muốn anh ấy từ bỏ sự kiên trì cố gắng suốt hai mươi năm ròng, không muốn lưu lại trong cuộc đời anh ấy những nỗi tiếc lớn lao đến thế, không muốn cả đời này anh ấy đều vì tôi để rồi ân hận. Có được tình yêu của anh ấy, Lâm Vi tôi đây cả đời không hối hận...”
“Cái gì đây, không muốn nghe mấy cái này đâu, xem xem có bài hát nào hay không?”
“Điện thoại này nát quá rồi, không thể dùng được nữa”
Bọn nhỏ cười rất rộ, ném cái điện thoại vỡ nát vào thùng rác bên cạnh.
Đoạn ghi âm đó, không còn ai nghe nữa.
Có lẽ, người được ghi âm kia cũng đã quên mất rồi.
Thời gian trôi qua thật nhanh, năm tháng như thoi đưa.
Lúc này Diệp Kính Văn lấy tư thái du học kiêu ngạo về nước, trở thành một vị bác sĩ ngoại khoa xuất sắc.
Còn Lâm Vi bấy giờ lấy hình tượng ồm ồm đứng trên bục giảng, trở thành vị giáo sư được người người kính nể.
Mọi thứ, đều đã là quá khứ.

47. Chương 47: Bác Sĩ Và Thầy Giáo

Bác sĩ Diệp là một bác sĩ sắc lang, ai cũng nói vậy.
Bác sĩ Diệp cũng là chủ nhiệm trẻ tuổi nhất trong bệnh viện, còn là khoa não.
Bác sĩ Diệp lớn lối.

Trẻ tuổi, có ngoại hình, có cá tính, còn có nhiều tiền.

Phụ nữ nói bác sĩ Diệp rất tuần tú, đàn ông nói bác sĩ Diệp rất hấp dẫn, nói tóm lại hẳn là người duy nhất có thể đem đẹp trai và hấp dẫn hòa vào nhau để tạo thành một người hoàn mỹ.

Chỉ có một thiếu sót, là khi hẳn mở miệng.

Mở miệng cũng không phải khó nhìn, ngược lại đôi môi mỏng rất hấp dẫn, có màu hồng rất tự nhiên, còn ướt át sáng bóng hơn son môi, khiến cho người ta muốn hung hăng giày xéo một phen. Hơn nữa, khi đôi môi ấy nhếch lên lại mang theo nụ cười thần nhiên, trông rất thư sinh.

Đặc biệt là khi khoác vào chiếc áo blouse trắng, hai tay khoanh trước ngực, nhìn người khác dẹt dẹt mỉm cười thì ai cũng nói hẳn là thiên sứ.

Nhưng khi hẳn mở miệng nói chuyện, nhìn như sói đói, hơn nữa còn là sói điên.

Tính tình quái gở.

Khi hẳn trong trạng thái tốt, cả ngày treo bộ mặt tươi cười, khiến cho người ta cảm thấy như mùa xuân đang đến, trái tim đập thình thịch.

Khi hẳn trong trạng thái không tốt, vẫn treo bộ mặt tươi cười, cười đến mức người ta mềm nhũn hai chân, sóng lưng bị một trận gió lạnh thổi qua, chỉ muốn nhanh chóng biến khỏi tầm mắt hẳn để khỏi lên cơn đau tim.

Mà trạng thái không tốt của hẳn chỉ vì mấy nguyên nhân khác thường.

Chẳng hạn như tối qua gặp ác mộng, chẳng hạn như café không bỏ đường, chẳng hạn như làm việc riêng bị hẳn bắt gặp, chẳng hạn như bút hết mực.

Đó chính là chủ nhiệm khoa não của bệnh viện, Diệp Kính Văn.

21 tuổi tốt nghiệp đại học T, được học bổng đi du học nhưng bỏ qua, làm việc trong bệnh viện một năm, nhưng vì một lần phẫu thuật thất bại nên bị người nhà đưa đi Mỹ du học, lấy được bằng tiến sĩ về nước.

Đây là hồ sơ của hẳn tại bệnh viện, khiến cho người người bội phục.

Có người từng hỏi hẳn, tại sao làm bác sĩ?

Đầu tiên hẳn ưu nhã cười, sau đó nghiêm túc nói, bởi vì có người từng nói tôi sẽ trở thành một bác sĩ ngoại khoa xuất sắc, cho nên tôi phải làm bác sĩ.

Người đó là ai?

Có lẽ là thầy của hẳn, có lẽ là người nhà của hẳn, cũng có lẽ là người quan trọng nhất của hẳn.

Không ai biết, cũng không ai hỏi.

Chỉ là thỉnh thoảng có người nhìn ra sân thượng thật lớn của bệnh viện, sẽ thấy hẳn đứng yên nhìn ra ngoài, bóng lưng cô đơn không nói nên lời.

“Số lượng sinh viên học Y lúc đầu được bồi dưỡng tăng lên rồi, vì sau này ngành Y sẽ là ngành trụ cột nên rất mong các bạn sinh viên đừng ngại thời tiết rét nóng, hãy đến bệnh viện thực tập đi, vừa có kinh nghiệm thực tập vừa có thêm điểm học phần trong trường đại học T, ngày xx tháng yy”

“Trường học thật quá đáng, được mấy ngày nghỉ lại bắt đi thực tập”

“Đúng vậy, muốn người ta chết luôn hay sao, trời nóng như vậy”

Lâm Vi vừa nghe loa phát thông báo, vừa nghe học sinh đi bên cạnh thấp giọng oán trách.

Lâm Vi cúi đầu cười cười, sau đó bước nhanh qua.

“Người đó là ai vậy? Làm sao chưa từng nghe nói có một người hoàn hảo để nhìn như vậy?”

“Đồ ngốc, thầy giáo Lâm mà cũng không biết, tới tiết người ta là cúp, muốn bị đánh chết không?”

“Không, không, tớ muốn chết...”

Giọng nói cười đùa của học sinh chỉ còn loáng thoáng phía sau.

Bây giờ là giờ tan tầm, trạm xe lửa bắt đầu hoạt động, dù trong cả biển người, Lâm Vi vẫn tỏa sáng.

Xách laptop, bàn tay đổ một tầng mồ hôi, vì vừa rồi đuổi theo xe đến mấy trăm mét nên tóc mái ướt nhẹp dính hết vào hai bên má, lộ ra cái trán bóng loáng.

Nóng quá đi.

Lâm Vi dùng một tay cởi nút áo trước ngực, lộ ra một mảng ngực trắng nõn mịn màng.

Áo sơ mi trắng và quần tây đen khiến cho thân người toát ra vẻ trẻ tuổi thư sinh, khoe miệng nhẹ nhàng nâng lên, mang theo một nụ cười vô hình.

“Chào mừng đến phía bắc Quang Lâm”

Giọng nữ qua loa rất trong trẻo.

“Làm ơn chờ một chút” Lâm Vi khẽ mỉm cười đứng trước cửa với mấy đĩa nhỏ, tay giữ lấy lan can, thân thể dựa vào cạnh xe, nhẹ nhàng thở hổn hển.

Xe điện nhanh chóng chuyển bánh, nhịp độ của cuộc sống thành thị vẫn bận rộn như vậy.

Sau khi về nhà, Lâm Vi đổi lại dép, đặt máy tính lên bàn, đi ngang qua phòng khách, dừng trước hồ cá.

“Chết thật, mấy ngày nay không cho tụi mày ăn”

Từ bên cạnh lấy ra vài hạt thức ăn cho cá, thả xuống nước, những con cá thấy đồ ăn thì phe phẩy cái đuôi bơi tới.

Trong đầu đột nhiên xuất hiện một hình ảnh quen thuộc, nhưng Lâm Vi nhanh chóng gạt bỏ.

Vỗ tay một cái rồi vào bếp nấu cơm, được một lúc thì điện thoại reo vang.

“Anh hai, em có việc cần tới thành phố B” Giọng nói của Lâm Hạ vẫn lãnh đạm như mọi khi.

“Chờ nào tới? Anh hai mời em ăn cơm” Lâm Vi mỉm cười xé một miếng giấy, lau lau tay.

“Anh tự nấu cho em ăn đi, đã lâu chưa được thưởng thức tài nấu ăn của anh. Chắc khoảng cuối tuần”

“Được”

Lâm Vi cúp điện thoại trở vào bếp, chờ cháo nóng một chút rồi bỏ thịt bò vào, điện thoại lại reo lên.

“Đàn anh, em có việc cần nói! Tuần này là sinh nhật mẹ em, trong danh sách khách mời có Diệp Kính Văn! Em nghe nói hai người có mâu thuẫn cho nên muốn nói trước với anh một tiếng...”

Ngón tay cầm điện thoại của Lâm Vi khẽ run rẩy, sau đó mỉm cười “Cảm ơn sự muội, sinh nhật này anh sẽ đi”

Cúp điện thoại xong liền ngồi im một lúc lâu, trong bếp truyền ra mùi khét mới khiến Lâm Vi tỉnh lại.

Lâm Vi bật dậy, vội vàng chạy vào bếp.

Trong bếp toàn khói, làm đôi mắt Lâm Vi cay xè, khoe mắt chảy ra một giọt nước mắt.

Vừa ho vừa tắt bếp, giở nắp lên thì đã thấy khét đen.

Xem ra tối nay lại phải ăn mì gói.

8g sáng, tại phòng họp của khoa não, bác sĩ ý tá ngồi đây, một mảng màu trắng tràn ngập nhìn rất nghiêm trang.

“Chúc mọi người buổi sáng tốt lành, bắt đầu báo cáo” Một y tá trẻ cầm bệnh án bắt đầu liệt kê các hoạt động trong bệnh viện.

“Hôm qua có tổng số 28 bệnh nhân, nhập viện 0 người, xuất viện 1 người, xin về 8 người, giường 16, giường 20”

“Giường 12 báo cáo, hôm qua...”

“Cốc cốc cốc”

Một tràng gõ cửa vang lên cắt ngang sự nghiêm túc trong phòng họp.

Chàng trai trẻ ngồi trung tâm khẽ nhúu mày, ánh mắt bén nhọn đảo ra cửa.

“Mời vào!”

Giọng nói lạnh lùng khiến một y tá đang đọc báo cáo run lên, xém nữa làm làm rơi bệnh án.

Xong đời, không biết ai mà dám đi trễ, nhìn có vẻ như Chủ nhiệm Diệp của chúng ta sắp dạy cho một bài rồi.

Bác sĩ và y tá, ta nhìn người người nhìn ta, trong lòng bàn tay đổ một tầng mồ hôi.

Người này là ai vậy?

Mặc bộ đồ bó sát người, vóc dáng thon gầy, mái tóc cắt ngắn nhìn rất nhẹ nhàng khoan khoái, trên mặt là nụ cười ngây thơ, có vẻ vẫn còn là sinh viên.

Đôi mắt đen láy lướt khắp phòng rồi dừng lại trên người Diệp Kính Văn, mở to hai mắt, khom người nói “Chào mọi người”

Chủ nhiệm Diệp dịu dàng cười, ánh mắt lướt đến đâu cả phòng im lặng đến đó.

“Đây là chỗ làm việc, không phận sự thì miễn vào, cậu không thấy tấm biển đang họp ngoài cửa sao?”

Từng chữ thốt ra như ngọc ngà đá quý, khiến da đầu mọi người tê dại, chỉ muốn chuồn ra ngoài ngay.

Đáng sợ hơn là khuôn mặt cười xấu xa của Chủ nhiệm Diệp, đem nhiệt độ trong phòng giảm đi đáng kể.

“Xin lỗi, tôi đến thực tập” Người vừa đến cười vô tội trông rất rạng rỡ.

“Đến thực tập?” Diệp Kính Văn nhúu mày, quay đầu nhìn bác sĩ kế bên “Bộ phận bác sĩ, này là sao?”

“Chuyện là vậy, hôm qua trường học bảo chúng ta sẽ tiếp nhận vài sinh viên thực tập, chúng ta chọn một người. Tên là Lâm Vĩ”

“Tên là gì?”

Giọng nói trong nháy máy băng lãnh, khiến cả phòng yên lặng như tờ.

Sinh viên đứng ngoài cửa cũng bị ánh mắt người này làm cho sợ đến rụt cổ.

Bên bác sĩ ho một cái, quyết tâm về nhà luyện cách phát âm “Lâm trong rừng cây, Vĩ trong vĩ đại, tên là Lâm Vĩ...”

Một lúc sau, Diệp Kính Văn nhàn nhạt cười “Đến thực tập? Đại học T đạo này chẳng quy củ chút này”

Lâm Vĩ rất vô tội cắn môi “Tôi cũng không muốn, hôm qua trường mới thông báo”

“Bác sĩ thực tập một đồng, bác sĩ tập sự cũng một đồng, bây giờ còn dự bị nữa, cái gì cũng nhét vào đây, làm như đây là cái tiệm bách hóa vậy”

Diệp Kính Văn nhúu mày, ánh mắt quét khắp phòng một lượt, lướt tới đâu thì người ta cúi mặt đến đó

Diệp Kính Văn nhếch miệng cười, lấy di động gọi đến trường.

“Alo, ông Ngô à, tôi là Diệp Kính Văn, người đến thực tập là sinh viên của khoa sao? Tối khoa ngoại thì học được cái gì? Cũng đâu được vào phòng mổ, lúc ẩn lúc hiện nhìn rất phiền. Cái gì? Toàn người giỏi? Như vậy sao không học cho giỏi đi? Không muốn tốt nghiệp sao? À, được, cảm ơn”

Diệp Kính Văn nói một lúc rồi ngắt điện thoại, ngón tay thon dài thả điện thoại vào túi áo, ngẩng đầu nhướng mày, nhìn chàng trai trước cửa “Năm mấy rồi?”

“Năm ba”

“Sao tới bệnh viện mà không mặc đồng phục quy định?”

“Trường học không phát”

Chủ nhiệm Diệp cười lạnh “Hôm nay cậu đến trễ, cắt ngang cuộc họp của chúng tôi, còn trẻ mà không có chút khái niệm về thời gian sao? Chưa từng nghe nói thời gian chính là sinh mạng sao? Nếu không giữ thể diện cho cậu, không chừng tôi đã phải dạy bảo cậu một chút”

“Xin lỗi” Thấy vị bác sĩ này không hề dễ chịu, chàng trai le lưỡi, cúi đầu đóng vai một sinh viên đáng thương bị ức hiếp.

Diệp Kính Văn khoanh tay trước ngực, nhìn chằm chằm cậu ta 5 giây, rồi đột nhiên nở nụ cười hấp dẫn, sau lưng mỗi người lại chạm phải gió lạnh.

“Tiểu Trương, đem đồng phục cho cậu ta. Tiểu Vương, tiếp tục báo cáo”

“Vâng” Tiểu Trương vội vã chạy ra ngoài lấy đồng phục, tiện thể thở phào một cái.

Tiểu Vương nơm nớp lo sợ tiếp tục đọc.

Công việc mỗi ngày vẫn tất bật, buổi sáng kiểm tra phòng, chỉ dạy bảo ban, buổi chiều sửa sang bệnh án, khó được một ngày không phải vào phòng giải phẫu.

Cũng không phải thứ tư, không cần kiểm tra phòng toàn khoa, vị chủ nhiệm lúc này bắt chột nhàn rồi.

Nhàm chán lại nhìn ra ngoài cửa sổ, cảm thấy vô cùng muộn phiền.

Về nước đã gần một tháng mà vẫn chưa có tin tức gì về người đó.

Mặc dù đã nhờ anh hai tìm, nhưng anh hai dù có biết cũng sẽ không nói cho mình đâu.

Chẳng biết cậu ấy đang làm ở bệnh viện nào.

Điện thoại reo lên, Diệp Kính Văn vẫn ngẩn người. Nguồn :

Cắt đứt dòng suy nghĩ của người khác thật là vô phép! Cho nên giọng nói của Diệp Kính Văn không tốt chút nào.

“Ai đó?” Âm thanh phát ra lạnh như băng, giống như sát thủ lạnh lùng trong tiểu thuyết kiếm hiệp.

“Alo, anh Diệp Kính Văn phải không? Em gọi điện là muốn báo anh, cuối tuần này là sinh nhật Hà lão sư”

Giọng nói của đối phương có thể nghe ra một nụ cười, có lẽ bây giờ đang cười tươi như hoa.

“Được, tôi biết rồi, tôi sẽ sắp xếp” Ngón tay Diệp Kính Văn gõ nhẹ mặt bàn, mặt không đổi sắc.

“Vâng, tại nhà Hà lão sư, bảy giờ tối”

“Biết rồi”

Buổi chiều không làm gì, Diệp Kính Văn đi vòng quanh bệnh viện, nhìn những cảnh vật quen thuộc.

Bệnh viện này đã thay đổi nhiều, từ sân thượng nhìn xuống có thể thấy dòng người tấp nập, trông như những con kiến bé nhỏ.

Quảng trường đối diện có một cái đồng hồ thật lớn, kim đồng hồ chỉ 3g.

Diệp Kính Văn dập tàn thuốc, xoay người xuống lầu.

“Tuần này là sinh nhật mẹ em, trong danh sách khách mời còn có Diệp Kính Văn! Em nghe nói hai người có mâu thuẫn, nên muốn nói trước với anh một tiếng...”

Hà Diệp đứng ngoài hành lang gọi điện, đột nhiên cảm thấy một luồng khí lạnh phía sau.

“Sư muội?” Âm thanh Diệp Kính Văn truyền đến bên tai, Hà Diệp sợ đến mức xú nữa là làm rơi điện thoại.

“A! Anh anh....Diệp Diệp...”

“Anh là Diệp Kính Văn nè, không nhận ra sao?”

“Không phải vậy, a, đàn anh về nước rồi...”

“Ở nước ngoài chán chết nên trở về” Diệp Kính Văn khẽ cười đứng bên cạnh Hà Diệp “Sư muội vừa nói chuyện với ai vậy? Làm sao mà có tên anh nữa?”

“A...Là...Lâm...”

Diệp Kính Văn nghe tới đây ép Hà Diệp vào góc tường “Lâm gì?”

“Em nói chuyện với anh Lâm Vi, a...”

“Là sao” Ánh mắt khẽ nheo lại, Diệp Kính Văn ưu nhã dựa vào vách tường, lưỡi biếng duỗi eo “Anh và Lâm Vi cũng có chút thân thiết, không biết bây giờ anh ấy đang làm ở bệnh viện nào, anh rất muốn đến nói chuyện một chút”

Hà Diệp le lưỡi “Anh ấy không có ở bệnh viện, anh ấy làm giáo viên ở trường học, anh không biết sao?”

“Dĩ nhiên là biết, anh ấy dạy Văn ở trường cấp 3 sao?” Diệp Kính Văn dựa vào tường, hai tay gác ra sau đầu, nhàn nhàn nói từng câu.

“Không phải đâu, làm giảng viên đại học T, giáo viên Sinh học”

“Anh ấy sống ở đâu?”

“Căn hộ Long Hoa số 77, phòng 77, tầng 7”

“À, biết rồi, chừng nào rảnh rồi phải đi thăm anh ấy một chút. Sư muội, em tiếp tục gọi đi, anh có việc” Diệp Kính Văn cười rất chói mắt.

Chờ bóng lưng hần biến mất cuối hành lang, Hà Diệp dựa vào tường ôm tim.

“Đàn anh Lâm Vi, tại hần tra hỏi đáng sợ quá nên em lỡ khai hết ra rồi...Em không cố ý bán đứng anh, nhưng mà ánh mắt của hần đáng sợ quá, trước kia ở trường cũng biết tính cách hần khá quái dị, nhưng giờ tu luyện thành tinh rồi, em không thể chịu nổi ánh mắt phát điện của hần, xin lỗi anh, xin lỗi...”

Ánh nắng gay gắt của buổi chiều làm cho sinh viên mơ màng buồn ngủ, nhưng giảng đường đại học T lại hưng phấn lạ thường.

“Thầy ơi! Nội dung kì thi giữa kì giới hạn ở phần nào?”

“Đến phần bệnh truyền nhiễm” Thầy giáo trên bục giảng vẫn còn trẻ tuổi, nhìn học sinh cười ảm áp “Nhưng mà, bệnh viêm nhiễm cấu trúc não cũng rất có thể ra nữa”

Kết thúc câu nói, phía dưới bắt đầu rên la.

“Thi nhiều quá, điên mất thôi” Có người oán trách.

“Thầy cho bọn em biết trọng tâm đi...” Có người la lên.

Giảng đường lan tỏa không khí ảm áp, có lẽ một trong những nguyên nhân chính là vị giáo viên sinh học tài giỏi này đây.

Dĩ nhiên còn có một nguyên nhân khác, đó là vị này vừa có tài ăn nói xuất sắc, vừa có dung mạo khí chất của một hoàng tử.

“Lần này trường học cải cách, bài thi sẽ có một câu phân tích”

Lâm Vi dốc chai nước suối uống một ngụm, nhìn học sinh khẽ mỉm cười “Câu hỏi sẽ rất khó, về nhà ôn bài cho kĩ, đừng có làm bài xong lại tìm tôi khóc lóc than khổ, kém một điểm tôi cũng không cho qua đâu đấy”

“Thầy ơi, làm ơn cho tụi em biết trọng tâm đi...” Bọn học sinh vẫn không cam lòng, cử một đại diện phát biểu.

Lâm Vi nhìn nữ sinh vừa đứng lên, khẽ mỉm cười.

“Lúc em phát bệnh, có thể dùng cái trọng tâm đó mà chữa được không?”

Nữ sinh đỏ mặt.

“Các em đó, thái độ học tập phải nghiêm túc một chút thì mới mong vượt qua bài kiểm tra”

“Nhưng mà...”

Tinh thần mọi người lại bắt đầu căng thẳng.

“Trọng tâm là bệnh truyền nhiễm đó”

Phía dưới một trận hô hào, Lâm Vi dừng một chút lại nói “Dù chỉ chiếm 20 điểm”

“Còn 80 điểm sẽ nằm trong nội dung khác...”

Bọn nhỏ vẫn đồng tai lên nghe, còn lấy bút chuẩn bị ghi chép.

“Dù sao thì...”

“Cũng sẽ không nằm ngoài phạm vi của sách giao khoa đâu”

Ánh mắt của những đứa trẻ đang sáng rực thì lập tức ảm đạm.

“Tôi tin nếu bình thường các em nghiêm túc học hành thì lần này sẽ không quá khó khăn”

Phía dưới bất đắc dĩ than thở.

Thầy giáo này đúng là hồ ly trong truyền thuyết mà.

Không dễ chọc đâu.

Lâm Vi nhìn những học sinh đang ảm đạm, ánh mắt vô tình liếc qua hàng ghế cuối cùng, ngón tay lập tức nắm chặt.

Người đang ngồi trong góc kia, nụ cười tà ác quen thuộc biết bao. Lúc hất ra ngoài bằng cửa sau, bóng lưng thẳng tắp.

Là ảo giác phải không?

Lâm Vi đứng thộn mặt ra, nhưng sau đó lại bị học sinh hỏi này hỏi nọ, dòng suy tư lại trở về giảng đường.

48. Chương 48: Gặp Lại Sau Ly Biệt

Hà lão sư từng vang danh thiên hạ nên sinh nhật mừng thọ 60 tuổi cũng tổ chức khá long trọng.

Ngày cuối tuần, trời đột nhiên đổ mưa, nhưng vẫn không thể ngăn được nụ cười trên mặt bà.

Giáo sư Hà Thục Mẫn mặc một bộ áo dài đỏ, đứng trong sân cười nói với học sinh.

Nụ cười của bà la sát thật đáng sợ.

Bọn học sinh đã từng truyền tai nhau như vậy, nhưng hôm nay nhìn nụ cười trên môi bà lại thấy như mẹ hiền.

Hôm nay, bên cạnh việc chúc mừng sinh nhật, còn có một chuyện vui khác, đó là con gái duy nhất Hà Diệp đã tìm được một người chồng có thể nương tựa, hôm nay còn là ngày đính hôn của hai người.

Mặc dù nghe đồn chàng trai kia đã từng có vô số bạn gái, một điển hình của thể loại hoa hoa công tử.

Nhưng bây giờ chàng lãng tử đã quay đầu lại, mọi người cảm thấy cô bé Hà Diệp thật may mắn.

Hắc Sâm Lâm đến đại học T có việc, tình cờ gặp được Lâm Vi nên thuận tiện cùng đàn anh ghé qua.

Hai người vừa tới khiến đám đông nhốn nháo.

Hắc Sâm Lâm vẫn đến bệnh viện thực tập nên quen biết nhiều người, chào hỏi xong thì tới nói chuyện với vài đàn em.

Còn đàn anh Lâm Vi đến bây giờ vẫn là sự tồn tại thần bí trong lòng mọi người.

Không cần đề cập đến chuyện anh ta đột nhiên nghỉ học ra nước ngoài về vang lầy bằng thạch sĩ ra sao, được các giáo viên trong trường tung hô như thế nào, chỉ như vậy cũng đủ khiến anh trở thành ngôi sao không thể với tới trong lòng nhiều người.

Đàn anh quả nhiên phong độ ngồi ngồi, mặc một bộ vest trắng nhìn chẳng khác như hoàng tử.

Khóe miệng nở nụ cười ấm áp, ân cần thăm hỏi mọi người, sau đó mỉm cười đi về phía Hà lão sư.

“Chào cô”

“Lâm Vi à, đã lâu không gặp, cô nghe nói em đi dạy học phải không?”

“Đúng vậy, em dạy sinh học ở khoa Y” Lâm Vi nhìn lão sư rất tôn kính.

“Ai, dạy học sao, tại sao không làm bác sĩ” Hà lão sư một bộ mặt tiếc hận, thở dài thật lâu.

“Em cảm thấy làm bác sĩ không hợp lắm” Lâm Vi cúi đầu nhàn nhạt cười.

Hà lão sư vỗ nhẹ bàn tay Lâm Vi “Trong tất cả, người cô an tâm nhất vẫn là em, đứa bé có ý tưởng lớn, suy nghĩ chừng chạc, dù em quyết định cái gì, cô đều tin vào chủ ý của em, không những vậy còn làm tốt nhất”

Lâm Vi mỉm cười gật đầu, mọi người chìm trong tình thầy trò ấm áp.

Đột nhiên tiếng thắng xe chói tai vang lên, mọi người quay mặt lại nhìn liền thấy một bóng hình cao lớn.

Người đó mặc quần jean đính một hàng đinh bạc, áo sơ mi màu đen cởi bỏ ba nút, lộ ra một tảng lớn da thịt màu đồng.

Tóc mái tùy ý phủ lên lông mày, một đôi mày kiếm, ánh mắt sáng quắc.

Nhìn như sói kiếm ăn.

Diệp Kính Văn lạnh lùng quét mắt một cái, sau đó đi về phía Hà lão sư đang ngồi.

“Lão sư, em nhớ cô muốn chết”

Dứt lời thì đến trước mặt Hà lão sư ôm một cái.

Về mặt Lâm Vi và Hắc Sâm Lâm đồng thời cứng ngắc.

Hà lão sư phản ứng không kịp, há to miệng “Em là...”

“Em là Diệp Kính Văn, cô không nhận ra em sao?” Diệp Kính Văn buông lão sư ra, cười chói mắt lạ thường.

“Diệp Kính Văn sao?” Hà lão sư lặp lại cái tên này trong miệng “Em là Diệp Kính Văn sao?”

Ngón tay bóp bóp huyệt thái dương, dĩ nhiên rất nhức đầu với cậu học sinh này.

“Không nhận ra sao?” Ánh mắt thâm thúy nhìn hai người Lâm Hắc “Chẳng lẽ em thay đổi nhiều như vậy?”

Lâm Vi nhẹ nhàng lắc đầu sau khi từ biệt ánh mắt với hắn.

“Vì muốn mọi người nhận ra mà em đã cố ý chọn một bộ quần áo từ thời đại học”

Quả nhiên, một người đã đi làm như hắn, mặc vào bộ đồ khi xưa thu hút biết bao ánh mắt.

Hà lão sư dừng bóp huyệt, vỗ vỗ bả vai hắn “Diệp Kính Văn, đương nhiên là biết”

Sự xuất hiện của Diệp Kính Văn khiến hiện trường lập tức hỗn loạn, một lúc sau mới khôi phục lại không khí náo nhiệt.

Bữa tiệc của Hà lão sư, cùng nhau ăn uống, quả là buổi tối nhiệt huyết.

Thân thể Hà lão sư luôn không tốt liền mặc bọn học sinh náo nhiệt, bà vào nhà nói chuyện với con gái và con rể.

Diệp Kính Văn có vẻ rất vui, trước mặt đàn em nhảy vài điệu.

Một điệu nhảy của giới trẻ, âm nhạc chói tai, không khí sôi trào.

Lâm Vi ngồi bên cạnh Hắc Sâm Lâm liên tục nốc rượu.

“Anh à, sắc mặt anh không tốt lắm, hay là em đưa anh về nhé?” Hắc Sâm Lâm lo lắng hỏi.

“Không cần đâu” Lâm Vi nhẹ nhàng cười “Em xem mọi người đang vui vẻ như vậy, em về thì thật không phải”

Ánh mắt liếc qua cái bóng hình đang nhảy giữa sân, lại tiếp tục uống rượu

“Sâm Lâm, có những thứ đã vứt đi thì sẽ không thể tìm lại được phải không”

Hắc Sâm Lâm mơ hồ cảm thấy lời nói có liên quan đến Diệp Kính Văn, không biết nên trả lời thế nào thì nghe thấy giọng nói của Diệp Kính Văn vang bên tai.

“Thứ đã vứt đi dù tìm lại được thì nó cũng đã không như ban đầu rồi”

Diệp Kính Văn ngồi bên cạnh Hắc Sâm Lâm rót một chén rượu, vì mới nhảy xong nên người đầy mồ hôi, dưới ánh đèn mờ lại càng thêm sáng bóng.

Ngước cổ lên uống rượu lại thấy hấp dẫn vô cùng.

Đôi môi mỏng khẽ khép mở, phun ra một câu.

“Hay là cứ ném đi rồi mua lại cái mới”

Lâm Vi nhàn nhạt cười.

Đáng tiếc, có thứ không thể mua được, đó là tình yêu.

Buổi tiệc kéo dài đến tận khuya, Hà lão sư bảo không say không về nên đám học sinh đều rất nghe lời uống rất nhiều rượu.

Đến lúc tối đen mới chịu tách ra về nhà.

“Xin lỗi đàn anh, em..có việc phải đi trước...” Khuôn mặt Hắc Sâm Lâm vì ngượng ngùng mà ửng hồng.

Lâm Vi hiểu ra gật đầu một cái “Em đó, nhìn mặt là hiểu rồi, đi nhanh lên”

“Thật lòng xin lỗi, em không thể đưa anh về nhà được” Hắc Sâm Lâm áy náy cười, chui vào xe.

“Đàn anh, tôi đưa anh về nhé” Diệp Kính Văn tựa vào xe cười.

“Không cần, tôi có thể tự về được...”

“À, vậy tùy anh”

Diệp Kính Văn chui vào xe, chạy thẳng một đường.

Thì ra hần chỉ đang mời cho có lệ mà thôi.

Lâm Vi ngẩng đầu nhìn sắc trời, mưa vẫn chưa tạnh, đã vậy còn quên đem theo dù.

Thở dài đi bộ đến trạm xe điện.

Từng hạt mưa bắn vào người, đột nhiên cảm thấy đau đớn.

Không ngờ còn có thể gặp lại hần.

Không ngờ lúc gặp lại nhau chỉ như người đứng nước lã.

Hần vẫn vậy, tâm cao khí ngạo không gì trói buộc, không thay đổi gì cả.

Còn mình thì sao? Dừng nụ cười ảm áp để che dấu một Lâm Vi ngày nào, cho dù cuộc sống vẫn rất tốt, nhưng chỉ như làn gió thoảng, như một bệnh nhân mắc căn bệnh hiểm nghèo, từng ngày chờ đợi cái chết đến với mình.

Lúc tới được trạm xe điện thì đã hơn 12g, chuyến xe cuối cùng cũng đã đi mất rồi.

Bất đắc dĩ dựa vào cột đèn đường, nước mưa làm cho mọi thứ trước mắt đều trở nên mơ hồ

Đột nhiên nghe một tiếng thắng xe chói tai, Lâm Vi ngẩng đầu, nhìn thấy gò má góc cạnh của Diệp Kính Văn qua lớp cửa sổ.

Đường nét cương nghị, so với trước đây đã mất đi vài đường nét ngây thơ, thêm nhiều nét chững chạc, hẳn như vậy lại khiến người ta không dám cãi lời.

“Lên xe”

Giọng nói Diệp Kính Văn rất lạnh nhạt, ánh mắt vẫn nhìn thẳng phía trước, khiến cho Lâm Vi sinh ra ảo giác, thấy một Diệp Kính Văn nhìn mình cười dịu dàng.

Nhưng người trước mặt cậu là sự thật.

Lâm Vi không muốn lên xe, Diệp Kính Văn cũng không nói thêm gì, hai người lúng túng giằng co.

Không biết đứng bao lâu, mưa rơi càng lớn hơn, từng hạt nện trên mặt đất, dòng nước như muốn nhấn chìm người khác.

“Rất thích mưa sao?” Diệp Kính Văn đột nhiên nhếch khóe miệng “Hay là cố ý làm vậy, muốn khiến tôi đau lòng sao?”

Lâm Vi ngẩn người, trợn mắt chống lại ánh mắt thâm thúy của hắn.

“Tôi chỉ sợ làm dơ xe cậu”

“Không sao, ngày mai tôi rửa”

Lâm Vi xoay người lên xe, sự ảm áp vậy lấy thân thể tránh xa cái lạnh lẽo bên ngoài.

Lúc này đứng tắm mưa nên giờ lạnh muốn phát run.

Diệp Kính Văn lấy một cái áo khoác từ ghế sau ném cho Lâm Vi.

Lâm Vi đắp cái áo lên người, trên đó vẫn còn lưu lại nhiệt độ ảm áp, mùi hương quen thuộc ấy khiến toàn thân thoải mái.

Chỉ có người đàn ông bên cạnh vẫn lạnh lùng cười.

Diệp Kính Văn đưa tay mở nhạc, một giọng hát bi thương vang lên.

Chất giọng khàn khàn của nữ ca sĩ mang đến cảm giác tuyệt vọng khiến cho không khí loảng đi.

“Chúng ta nói rằng sẽ không buông tay nhau ra, nhưng thực tế là chúng ta yêu nhau chưa đủ, đến ngã ba đường, anh rẽ trái em rẽ phải, chúng ta vẫn quyết không quay đầu lại”

“Chúng ta nói rằng dù chia tay vẫn sẽ làm bạn tốt, thời gian nói rằng chúng ta không có kiếp sau, trong vạn người đang đứng đó, em đã gặp như vậy....”

Lâm Vi đưa tay tắt nhạc đi.

“Âm nhạc lớn quá, mưa to như vậy, lái xe cẩn thận một chút”

Vì cúi đầu nên không thể nhìn thấy vẻ mặt lúc này.

Mưa tạt vào cửa sổ, tiếng mưa vang lên như muốn che đậy mọi tâm tình.

Hai người trong xe, chẳng qua chỉ là hai kẻ xa lạ hiểu nhau nhất.

Đến ngã tư xe dừng lại khiến cho không khí đỡ căng thẳng một chút, Diệp Kính Văn nhẹ giọng hỏi “Anh ở đâu?”

“Vườn Long Hoa số 77”

“Nhiều số 7 vậy” Diệp Kính Văn khẽ cười “tôi rất ghét con số này”

Lâm Vi khó hiểu nhìn hắn, chỉ thấy gò má lạnh như băng của Diệp Kính Văn, hắn cười tự giễu, quay đầu nhìn ngọn đèn đường ngoài cửa sổ.

Nước mưa làm tầm nhìn mờ hồ, chỉ có thể loáng thoáng phân biệt được màu sắc của đèn giao thông.

Đến khu Long Hoa, đèn đường càng nhiều hơn, một chuỗi màu sắc bất đồng ẩn hiện khiến cho khí lạnh ngoài trời yếu ớt vài phần.

Xe dừng ở số nhà 77, cách nhà Lâm Vi không xa lắm, Lâm Vi vừa xuống xe bước thêm bước nữa là có thể vào nhà.

“Đến rồi, cảm ơn cậu”

“Làm sao tạ ơn đây?” Diệp Kính Văn cười tà ác.

Lâm Vi liếc nhìn ngón áp út lấp lánh chiếc nhẫn của hắn, cố kéo lên một nụ cười “Thế hôm nào mời cậu đến ăn cơm vậy”

“Ăn cơm sao? Tôi thích ăn thịt người hơn, nhất là thịt anh”

Bóng xe chạy vào màn đêm, Lâm Vi đứng một chỗ cười khổ.

Mặc dù hắn đã chứng chặc nhiều, khó nắm bắt hơn trước. Nhìn nụ cười của hắn chỉ thấy cả người phát run.

Xương cốt lạnh rét, giống như nhiều năm trước, tại căn phòng treo đầy hình cụ, lần đầu tiên tiên gặp anh ba hắn.

Lâm Vi về nhà vội vã chui vào nhà tắm, mặc dù sức khỏe khá tốt nhưng tắm mưa lâu như vậy nên liên tục hắt xì mấy cái.

“Hắt...xì...”

“Hắt...”

Điện thoại ngoài phòng khách reo vang, Lâm Vi lấy khăn giấy chùi chùi cái mũi ửng đỏ, ngồi trên sofa nghe điện thoại.

“Alo”

“Bị cảm rồi hả? Làm sao nghe điện thoại mà còn hít nước mũi thế này” Giọng nói truyền qua khiến đáy lòng ấm áp.

Lâm Vi chùi chùi nước mũi, bất đắc dĩ cười “Gặp mưa, chưa cảm sốt là ông trời còn thương rồi”

Chu Phóng vẫn cười.

Lâm Vi đằng hắng một cái “Đại tác gia, anh gọi điện cho tôi để tìm cảm hứng viết hiện trường gây án sao? Cười đến mức làm tôi nổi hết da gà rồi này”

“À, anh nghe nói người cậu ngày nhớ đêm mong đã về nước rồi hả?”

Sắc mặt Lâm Vi trầm xuống, hít mũi một cái, lạnh nhạt nói “Trở lại rồi, cùng với lão bà của hắn”

Chu Phóng ngưng cười, im lặng một lúc mới nhẹ giọng hỏi “Hắn kết hôn rồi?”

“Đàn ông mà, lấy vợ sinh con, có một gia đình thật tốt biết bao, cứ một mình cô đơn mấy năm trời thì sẽ rất tịch mịch”

“Cậu nói rất đúng, cậu cũng đâu phải đồng tính luyện ái, sao không chịu kết hôn đi?” Giọng nói của Chu Phóng cũng lạnh đi.

“Không có người thích hợp”

“Đừng có viện cớ, anh nghe đến mệt mỏi rồi”

“Anh nghĩ là tôi không mệt sao?” Lâm Vi ném khăn giấy vào thùng rác, đầu ngón tay nhẹ nhàng chùi chùi khóe mắt “Tôi còn không biết mình đang kiên trì vì cái gì”

Lâm Vi dừng một chút “Có lẽ chỉ là một thói quen nên không thể bỏ được”

“Anh có biết lúc tôi thấy cái nhẫn trên ngón tay hẳn tôi đã nghĩ gì không? Tôi nghĩ đến thời điểm hẳn đề lên người tôi...”

“Đủ rồi” Chu Phóng lạnh lùng cắt ngang lời Lâm Vi “Cậu không cần phải tự hành hạ chính mình, cậu không có lỗi gì với hẳn cả”

“Một Lâm Vi bề ngoài tươi cười nhưng bên trong lạnh nhạt đến đáng sợ, anh cũng biết mà, Chu Phóng...”

Nhẹ nhàng thở dài, Lâm Vi cúp điện thoại.

Nếu như lúc đầu em không bỏ đi, chúng ta có thể nào vẫn còn ở bên nhau không? Lâm Vi nhẹ nhàng cười, đứng dậy đi đến bên hồ cá, đổ hết cả bịch thức ăn xuống nước.

Ngày hôm sau, những con cá vàng đều chết phoir bụng trên mặt nước, Lâm Vi đem xác cá chôn xuống bồn hoa.

Sau đó chùi chùi nước mũi đến bệnh viện.

“Hắt...xì!” Lâm Vi ngồi trước ghế lấy khăn giấy lau nước mũi, cảnh vật trước mắt cứ mơ mơ hồ hồ “Kê thuốc cho tôi đi, tôi không muốn bị chích đâu”

“Đàn ông con trai còn sợ chích sao?” Nữ bác sĩ trẻ tuổi ngồi đó trêu chọc, nhìn cái mũi hồng hồng của Lâm Vi, chỉ muốn bắt nạt cậu ấy một chút.

“Tôi không sợ chích, chỉ là ghét phiền phức”

“Bị cảm rất nghiêm trọng, đã sốt đến thế này, cổ họng cũng sưng như vậy, anh nên trị liệu cho lành đi”

Lâm Vi do dự một chút, nhớ lại thời khóa biểu hôm nay, hình như không có tiết dạy, vì vậy gật đầu cười “Vây cũng được”

“Tôi viết đơn thuốc cho anh rồi, anh đi truyền nước biển vài lần là ổn thôi”

Bác sĩ vừa kê đơn vừa quan sát Lâm Vi.

Chàng trai này có vẻ vẫn còn trẻ, chắc khoảng hơn hai mươi một chút, ăn mặc rất giản dị, có loại khí chất thanh tân thoát tục. Cái mũi ửng hồng nhìn rất đáng yêu, đôi mắt rất đẹp, lúc cười lên khóe mắt cong cong, đem đến cảm giác rất ấm áp, khiến người ta muốn đến gần ôm chặt, tìm chút ấm áp.

A, nếu bỏ qua động tác lau mũi của cậu ta, còn bỏ qua cả tần số hắt xì rất nhiều, cậu ta quả thực là một vị hoàng tử không chê vào đâu được.

Nữ bác sĩ cười đưa bình đựng tiêm dịch cho cậu, đưa mắt tiễn cậu ra ngoài.

Lâm Vi xách cái bình thật to đi trên hành lang, cảm thấy choáng váng cả đầu.

Mặt đất như đang xoay tròn, từng bước đi nặng trĩu, một tay cầm mấy bình chứa tiêm dịch, một tay vịn tường đi về phía trước.

Đụng phải một cánh cửa đang mở, tay vịn không được, chút nữa là té vào trong.

Mơ mơ màng màng đến phòng truyền nước, đặt mấy cái bình lên bàn, ngồi trên ghế thở hổn hển.

Thiệt tình, biết trước vậy thì hôm qua đừng đấu lí với hẳn làm gì, hẳn bảo đưa về thì cứ lên xe cho rồi.

Cuối cùng không chịu lên xe, còn đứng tắm mưa lâu như vậy, cảm lạnh là đúng rồi.

Đang dùng khăn giấy chùi chùi nước mũi, đột nhiên thấy một cái bóng trắng trắng đứng đưa trước mặt.

“Bác sĩ Diệp, anh đến đây có việc gì?” Cô y tá trẻ tuổi nhận ra người kia, sắp qua cười hỏi.

“À, hồi nãy có người vịn tường đến khu này, tôi muốn xem xem cái người đi đứng lảo đảo kia đến đúng nơi không” Giọng nói lạnh nhạt khiến cho những lời muốn thăm hỏi của cô y tá đều nuốt vào.

“Cảm rất nặng, cần vô nước biển ba ngày” Y tá nhìn giấy chuẩn bệnh rồi đem thuốc vào phòng.

“Như vậy đi, hay là cứ để tôi tiêm cho cậu ấy, tôi cũng khá quen thuộc máu của cậu ấy mà” Diệp Kính Văn nhìn y tá cười rạng rỡ

Lâm Vi thầm mắng trong lòng, cái gì mà máu khá quen thuộc...

“Động mạch của cậu ấy rất mỏng manh, trước đây ghim mấy cũng không vào, à quên nói nữa, cậu ấy là đàn anh của tôi” Diệp Kính Văn tiếp tục giải thích.

“Cái này....không ổn lắm, bệnh viện nhất định không cho đưa ra ngoài châm...”

“Tôi không về nhà châm, mà châm trong phòng làm việc, như vậy có đúng nội quy không?” Nụ cười sâu hơn một chút.

“A, Bác sĩ Diệp đã nói thế thì đương nhiên phải yên tâm rồi” Y tá vừa vào bệnh viện chưa bao lâu đổ một tầng mồ hôi lạnh, lén lén đưa hết kim châm và thuốc cho Diệp Kính Văn.

“Cảm ơn cô” Diệp Kính Văn nở nụ cười đẹp trai tà mị, cô y tá trẻ vội cúi đầu lau mồ hôi.

Đối với vị này tất cả đều kính nể, nghe những người làm việc chung với hắn nói, vị này tính tình quái dị, không dễ chọc vào. Cho nên hắn muốn châm cứu thì cứ tùy hắn đi, vừa vào mà phải đặc tội với một nhân vật vĩ đại như vậy, mình vẫn còn muốn sống thêm vài năm.

Ý tá trẻ tuổi nhìn bác sĩ Diệp đi đến bên cạnh chàng trai kia, nhắc cậu ta ôm vào lòng.

Mặc dù cái động tác đó chỉ vì muốn cậu ta bước đi thoải mái một chút, nhưng...sao lại thấy mập mờ như vậy?

Hơn nữa lúc bác sĩ Diệp dìu cậu ta đi, động tác thật dịu dàng...

Lâm Vi mơ màng thấy chính mình đang bước đi, nhúu mày muốn mở miệng thì cổ họng tê rần không thể nói.

Nên chỉ có thể mặc kệ người nào đó đỡ mình, hay nói đúng hơn là ôm mình vào thang máy.

“Tại sao bị cảm?” Giọng nói của Diệp Kính Văn vang bên tai.

Lâm Vi đem đầu tựa vào bả vai hắn, hít hít nước mũi, lại nghe thấy giọng cười buồn buồn trên đỉnh đầu.

“Bộ dạng thật là đáng thương, làm người ta chỉ muốn bắt nạt một phen”

Lâm Vi chỉ thấy cả người không còn một chút sức lực, lời hắn nói cũng chỉ nghe được mơ hồ.

49. Chương 49: Yêu Nhiều Hơn Hận

Lúc Lâm Vi tỉnh lại đã thấy mình nằm ở một nơi xa lạ.

Vừa ngồi dậy thì thấy mu bàn tay đau nhói, máu cũng chảy ra.

Hồng bét, mu bàn tay đang ghim châm mà mình giật mạnh quá nên kim đâm vào mạch máu rồi.

Lâm Vi nhúu mày, xé băng gạc ra, rút cây kim.

Làm sao bây giờ? Chỗ này hình như không phải phòng truyền nước biển, một người cũng không có, chẳng lẽ bắt mình tự ghim?

Mặc dù Lâm Vi đã học Y, ghim châm không thành vấn đề, nhưng vấn đề là không thể dùng tay trái ghim loạn xạ vào tay phải được.

Lâm Vi nhướn mày bước xuống xô giày, sau đó đi ra ngoài.

Có vẻ như đây là phòng làm việc của bác sĩ, điều kiện rất tốt, có thể loáng thoáng nghe các âm thanh bên ngoài.

“Bác sĩ Diệp, ba tôi phẫu thuật não xong gãy đi đến 10 kg đó!” Giọng nói của một cô gái.

“VẬY Ạ? Não nặng có 10 kg thôi sao?” Đó là nụ cười lãnh đạm mà mình rất quen thuộc.

Lâm Vi nhớ lại, hình như vừa rồi mơ mơ màng màng thấy Diệp Kính Văn, cứ tưởng là nằm mơ, thì ra đúng là bị hấn kéo đến đây rồi.

Nhìn nhìn mu bàn tay, chẳng lẽ hấn ghim châm cho mình?

Trong lòng nảy lên một chút chộn rộn.

“Bác sĩ Diệp, tôi không phải có ý đó” Giọng nói cô gái khẽ bối rối “Cha tôi không quen với mùi bệnh viện, cho nên tôi muốn cho ông ấy xuất viện sớm...”

“Không phải đã dặn là phải nằm đây một tháng sao?” Âm thanh Diệp Kính Văn trầm xuống.

“Nhưng cha tôi ghét mùi bệnh viện...”

“Không có ai thích vào bệnh viện cả, nhưng tôi sẽ không cho bất kì người nào đang gặp nguy hiểm về tính mạng xuất viện hết”

“Nhưng mà, đã phẫu thuật xong rồi...” Giọng nói rất tủi thân.

“Một tháng sau, cho dù mấy người không muốn đi tôi cũng sẽ đuổi đi” Diệp Kính Văn cười lạnh một tiếng “Đừng tưởng làm phẫu thuật xong là tai qua nạn khỏi nhé, nếu chẳng may xảy ra chuyện gì, mấy người biết hậu quả sẽ thế nào không?”

“Dạ dạ, bác sĩ nói rất đúng, tôi sẽ trở về khuyên ông ấy, mà ông ấy cũng quá cố chấp đi...”

“Ừ, bảo ông ấy phối hợp điều trị đi, nếu không thì vấn đề không còn nằm ở chỗ giảm 10kg đâu...”

“Vâng vâng, cảm ơn bác sĩ, rất cảm ơn anh”

Sau một đồng cảm ơn thì vang lên tiếng giày cao gót bước đi.

Sau đó Diệp Kính Văn nhẹ nhàng thở dài.

Lâm Vi leo lên giường nằm, trong lòng rối loạn vô cùng, Diệp Kính Văn đẩy cửa bước vào.

“Anh tỉnh rồi?” Diệp Kính Văn nhẹ nhàng bước tới, Lâm Vi thấy một bóng đen bao phủ phía trên, che hết ánh sáng.

Diệp Kính Văn liếc mu bàn tay đã khô máu của Lâm Vi, giọng nói lạnh đi mấy phần “Anh tự gỡ kim ra đấy à?”

“Tự nó rớt ra” Lâm Vi cười vô tội, nhét tay vào chăn.

Diệp Kính Văn lạnh lùng trợn mắt nhìn Lâm Vi, sau đó xoay người ra cửa, một lúc sau cầm một hộp thuốc nhỏ trở lại.

“Mu bàn tay có đau không?” Giọng nói mặc dù lạnh nhạt nhưng lại làm lòng Lâm Vi ấm áp.

“Cũng ổn”

Diệp Kính Văn dùng bông gòn thấm rượu, xoa xoa chỗ ra máu, sau đó lấy cồn lau lại lần nữa, tẩy trùng thật sạch.

“Đưa tay kia đây, vẫn chưa xong mà” Diệp Kính Văn mò vào chăn kéo tay Lâm Vi ra, sau đó sờ sờ cổ tay gây gò.

Lâm Vi nhắm mắt lại, lúc da thịt đang lạnh lạnh thì chợt thấy nhói lên lên một chút, kim đã châm xong.

Ngón tay chạm vào nhau vẫn là cảm giác thân thuộc mà Lâm Vi đã cố ý bỏ quên.

“Cậu không phải rất bận sao? Hay để tôi tự đi truyền nước biển...”

“Anh chờ ở đây đi, giờ truyền nước biển coi chừng chết luôn đó” Diệp Kính Văn nhú mào, đứng dậy đổ một ly nước “Tôi không vội gì, hồi sáng đến khu châm cứu vừa vặn gặp anh nên dẫn anh tới đây thôi”

“A...cảm ơn cậu”

“Không cần khách sáo”

Diệp Kính Văn sờ sờ cái trán Lâm Vi, Lâm Vi theo phản xạ lùi lại phía sau.

“Lùi cái gì, cổ họng anh sưng rất nghiêm trọng, tôi nhờ người kê thuốc, lúc về nhớ mang theo”

“Ừ...”

“Vậy tôi ra ngoài, anh thấy chán thì đọc tạp chí đi” Diệp Kính Văn lấy ra một đồng tạp chí từ bàn bên cạnh.

“Ừ, cậu bận gì thì cứ làm đi”

Giống như cuộc đối thoại giữa hai người xa lạ, khuôn mặt họ không một chút thay đổi.

Chờ Diệp Kính Văn ra ngoài, Lâm Vi mới buồn buồn thở dài một hơi.

Xa hán bao nhiêu năm vậy mà lúc gặp lại tim vẫn đập loạn thế sao? Đã rất cố gắng khống chế nhưng không cách nào khống chế được tình cảm.

Lâm Vi ngồi trên giường suy nghĩ lung tung một lúc thì đã đến 12g, chắc hẳn xong việc rồi.

Đang tính gọi hán về nghỉ thì cửa lại bị đẩy ra.

Diệp Kính Văn cầm trên tay hai hộp cơm, mùi thơm nghi ngút.

“Xem chừng khoảng hai giờ nữa mới xong, ăn trưa ở đây rất tiện” Nói xong đem hộp cơm để trước mặt Lâm Vi.

“Tay phải cẩn thận một chút” Diệp Kính Văn nhìn tay phải ghim châm của Lâm Vi, nhẹ nhàng đặt sang một bên, sau đó đặt hộp cơm lên đùi cậu.

“Ăn bằng tay trái không sao chứ?”

Lâm Vi gạt đầu cầm đũa, lúc mở hộp cơm ra thì mũi đột nhiên cay xè.

Đều là những món ăn mình thích, rất lâu trước đây, cả hai đi ăn lẩu đều kêu những món này.

Không ngờ hán vẫn còn nhớ rõ.

“Cậu...” Lâm Vi đang tính nói chuyện thì phía ngoài đột nhiên vang lên vài tiếng gõ cửa.

Diệp Kính Văn cau mày để hộp cơm xuống, sau khi ra ngoài liền đóng cửa phòng lại, Lâm Vi có thể mơ hồ nghe được đoạn đối thoại ngoài đó.

“Đại bác sĩ, tìm được cậu quả không dễ dàng chút nào” Đó là giọng nói của Tiêu Phàm, mang theo một khí chất mãnh mẽ, lạnh như băng.

“Có chuyện gì? Gọi điện thoại là được rồi, còn khiến Tiêu đại luật sư chiếu cố đến đây” Giọng nói của Diệp Kính Văn có thể nghe ra một nét cười thản nhiên.

“Chuyện là, tớ có một người bạn bị bệnh đau dạ dày, cần tìm cậu hỏi vài vấn đề”.

“Bạn của cậu có bao tử nằm trong đầu sao? Diệp Kính Văn cười một tiếng “Đại luật sư, chỗ này của tớ là ngoại khoa nào đó”.

“Tớ không muốn nói nhảm với cậu” Tiêu Phàm hừ một tiếng “Nhờ cậu giới thiệu vài chuyên gia mà thôi, ai bảo bạn tớ toàn là cảnh sát, luật sư cùng tội phạm, chỉ có mỗi cậu là bác sĩ thôi”.

“Bạn gì? Bệnh bao tử gì? Hai cái này không phải cứ nói mà giải quyết ngay được” Giọng nói có chút tà ác.

“Tớ biết bệnh gì còn tới tìm cậu sao?”.

Phương thức đối thoại của hai tên này cứ đang gây lộn.

“Cậu hãy tìm Hàn Dương, hắn làm tại khoa chuyên về bao tử đó” Diệp Kính Văn đùa giỡn đủ mới viết cho Tiêu Phàm một dãy số điện thoại.

“Cám ơn” Tiêu Phàm nhận lấy rồi quay đầu bỏ đi, đi được hai bước lại đột nhiên cười nhẹ một cái dừng lại.

“Làm cái gì? Đừng có mang cái mặt điều tra hiện trường gây án ấy đối với phòng làm việc của tớ chứ” Giọng Diệp Kính Văn lãnh khốc, đứng dậy muốn ngăn Tiêu Phàm bước vào.

Cánh cửa bị Tiêu Phàm đẩy ra.

“A, bằng lực quan sát nhạy cảm của tớ, cậu đúng là khó nắm bắt”.

Tiêu Phàm cười cười đi vào trong, thấy Lâm Vi ngồi trên giường, nụ cười có chút cứng ngắc sau đó liền xoay người bước ra ngoài.

“Thì ra là cậu ấy a” Giọng nói Tiêu Phàm mang theo chút cười nhạo.

Chỉ chốc lát sau, Diệp Kính Văn tiễn Tiêu Phàm đi rồi trở lại, trên mặt vẫn lạnh nhạt.

“Anh không ăn sao?” Diệp Kính Văn trợn mắt nhìn hộp cơm trong tay Lâm Vi.

“Không muốn ăn”

Diệp Kính Văn cúi đầu ăn cơm, đột nhiên nói một câu “Chẳng lẽ là Tiêu Phàm làm mất khẩu vị của anh?”

“Tiêu Phàm...giờ cậu ấy làm luật sư hả?”

“Đúng rồi, vị Bao Công của tòa án”

“Cậu ấy chưa kết hôn sao?”

Lâm Vi loay hoay tìm đề tài, chỉ cảm thấy hai người họ mà cứ giữ yên lặng thì lại khiến không khí rất khó thở.

“Không kết hôn, hắn thích con trai mà, kết cái gì mà hôn”

“Vậy cậu...”

“Tôi cũng thích con trai mà, anh không phải đã từng trải nghiệm qua sao?” Diệp Kính Văn ngẩng đầu nhìn Lâm Vi cười vô tội.

Lâm Vi căng thẳng, những lời muốn nói đành nuốt xuống.

Còn bây giờ, anh còn thích tôi không? Giữa chúng ta đã có một khoảng cách, những tình cảm đã chia xa có phải sẽ không bao giờ trở về?

Cơm nước xong là lúc nghỉ trưa, Diệp Kính Văn ngồi ở sofa bên cạnh lật tạp chí, Lâm Vi ngồi như tượng trên giường, ngẩng đầu nhìn từng giọt nước biển chảy xuống.

“Nếu anh mệt thì nằm nghỉ một chút đi” Diệp Kính Văn đột nhiên nói.

Lâm Vi nhìn hắn, hắn vẫn cúi đầu lật tạp chí.

“Không sao đâu”

“Vậy cũng không cần ngồi một góc 90 độ, đây là giường chứ không phải ghế”

Lâm Vi hơi lúng túng vịn mép giường nằm xuống.

Có lẽ vì đang bị sốt nên mặt mỗi trong người, cậu nhanh chóng tiến vào mộng đẹp.

Một lúc sau, Diệp Kính Văn nhẹ nhàng đứng dậy đi đến bên cạnh giường của Lâm Vi, lấy ngón tay chạm vào khuôn mặt lạnh mìn.

Những xúc cảm sắc nét như mới hôm qua thôi, chỉ là cái thân thể mềm mại trước đây bây giờ đã gầy đi rồi, xương cũng nhô ra ngoài.

Đặc biệt là xương quai xanh kia, hiện ra tinh tế xinh đẹp làm người ta chỉ muốn cắn một hớp.

Diệp Kính Văn khẽ thở dài.

“Nhớ gì không, em đã từng nói cho dù sau này phải chia xa, thì cũng mong là đừng hận nhau”

“Nhưng”

“Anh làm không được”

Ngón tay đề lên cái cổ thon gầy của Lâm Vi, cảm nhận một mạch đập, Diệp Kính Văn nhẹ nhàng cười.

“Anh hận em, Lâm Vi”

“Yêu nhiều...thì hận cũng nhiều”

Lúc Lâm Vi tỉnh lại một lần nữa thì không còn thấy ai trong phòng, bình nước biển cũng đã truyền hết, kim châm trên tay cũng đã lấy ra rồi.

Có phải do động tác của hắn quá nhẹ không, tại sao mình chẳng có cảm giác gì.

Lâm Vi ngồi dậy xỏ giày vào, do vừa ngủ một giấc khá dài, mặc dù cổ họng vẫn còn đau nhưng ít nhất cũng đã nhìn rõ ràng, đầu cũng không còn choáng váng.

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra vẫn không thấy Diệp Kính Văn.

Đến bàn làm việc của hắn thấy trên bàn có một cái máy tính, bên cạnh để mấy quyển hồ sơ bệnh án, trên tờ lịch trắng hắn dùng bút khoanh vài kí hiệu, có lẽ là ngày một bệnh nhân nào đó phẫu thuật hay xuất viện.

Lâm Vi thở dài.

Bao nhiêu năm trôi qua, hắn giờ đây đã là một bác sĩ ngoại khoa xuất sắc, không còn là một Diệp Kính Văn đầy tham vọng của trước kia nữa.

Mặc dù sự lớn lối không hề suy yếu, mặc dù vẫn ung dung tự tại, giờ đây hắn cư xử bình tĩnh hơn, còn có khí chất chững chạc, đều khẳng định hắn đã là một người đàn ông thành đạt, không còn là chàng trai hay nỡ nệ cười, thân mật dựa vào mình và gọi ‘Vi’ nữa.

Đây không phải điều mình mong muốn sao?

Nhưng tại sao, một chút mừng rỡ cũng không có, mà lại cảm thấy khó đối mặt như vậy.

Vì Lâm Vi hiểu rõ, một Diệp Kính Văn như vậy sẽ càng kéo khoảng cách giữa hai người ra xa.

Khoảng cách từng yêu nhau bao năm cũng sẽ xa.

Hắn bây giờ, mỗi một hành động đều nhắc nhở mình rằng những thứ kia đã là quá khứ.

Như mây như khói, đó là một quá khứ không thể trở lại.

Lâm Vi ngồi trên ghế xoay, vốn định chờ hắn trở lại nhưng chợt nghĩ hắn bề bộn nhiều việc, có gặp cũng bằng thừa, tốt nhất là không gây thêm phiền toái.

Rút ra một tờ giấy, viết vài chữ “Tôi đi trước, cảm ơn cậu”

Ngày hôm sau, Lâm Vi đến bệnh viện, thực ra thì bị cảm không nghiêm trọng lắm nhưng cái ý nghĩ tha thiết muốn gặp hắn, làm bản thân không tự chủ được mò đến bệnh viện.

Còn mấy bình nước biển cần phải truyền.

Lâm Vi nghĩ vậy liền nhẹ nhàng gõ cửa phòng làm việc của Diệp Kính Văn, không ai trả lời.

Lúc này Lâm Vi mới nhớ ra, giờ là sáng sớm, có lẽ Diệp Kính Văn phải đi kiểm tra phòng.

Lâm Vi thấy xa xa một đoàn bác sĩ đang tiến lại thì trốn vào phòng dành cho bệnh nhân.

Mặc dù làm vậy có chút kì cục, nhưng không muốn gặp mặt rồi khiến hắn khó xử.

Một lúc sau, Diệp Kính Văn đẩy cửa vào, phía sau còn dẫn theo mấy người nữa

Diệp Kính Văn kéo cái ghế ngồi xuống, rút ra một tờ giấy “Đây là nước nào?”

“Trung Quốc” Là giọng nói yếu ớt của con gái.

“Lầu mấy đây?”

“Hả? Lầu một?”

Diệp Kính Văn nhíu mày “ $97 + 7 = ?$ ”

“107...”

“Cộng thêm 7 nữa?”

“100...”

Diệp Kính Văn vợ lấy điện thoại trên bàn gọi một cú điện thoại.

“Alo, khoa thần kinh phải không? Tôi là Diệp Kính Văn, tôi sắp chuyển một bệnh nhân đến, một cô gái họ Vương. Còn phòng không? Được”

Nói xong thì nhìn cô gái cười “Từ đây đi thẳng, xuống lầu quẹo phải, đến khoa thần kinh”

“Tôi không đi, tôi không bị thần kinh”

Diệp Kính Văn lạnh lùng nhìn cô ta một cái, gọi y tá “Tiểu Vương, dẫn cô ấy đi”

Ngoài cửa vang lên vài tiếng ồn ào, chỉ nghe cô gái nói là do uống thuốc giảm cân nên tinh thần thất thường.

Lâm Vi ngồi trên sofa, chờ bên ngoài yên tĩnh một chút mới nhẹ nhàng đẩy cửa ra ngoài.

Diệp Kính Văn đang cúi đầu sắp xếp hồ sơ thì nghe âm thanh từ phía sau, giơ mắt lên nhìn “Đến rồi à?”

“Ừ”

“Tôi cứ nghĩ anh sẽ không đến chứ” Diệp Kính Văn cười nhẹ một tiếng “Tôi cứ nghĩ là anh rất sợ tôi”

“Tôi sợ cậu làm gì” Lâm Vi ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hắn.

Diệp Kính Văn cười nhạt, xoay người tìm hộp thuốc.

Ghim châm vào tay trái xong, Diệp Kính Văn đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi “Anh không sợ tôi sao?”

Lâm Vi mỉm cười gật đầu.

Diệp Kính Văn tiến đến bên tai Lâm Vi, hạ giọng nói “Anh sợ”

Nói xong cười sâu xa rồi xoay người ra ngoài.

Mặt Lâm Vi cứng ngắc.

Kính Văn, nếu như tôi nói những việc tôi làm cũng chỉ vì anh, chắc chắn anh sẽ không tin.

Đã quá lâu, tôi còn không tin chính mình.

Buổi tối về nhà, Lâm Vi rất hoảng sợ.

Trên bậc thềm có một đôi giày da màu đen rất lạ, không phải của mình, tại sao lại ở trong nhà mình?

Đang bán tin bán nghi thì nghe tiếng tivi vọng ra từ phòng khách.

Lâm Vi nhanh chóng thay dép chạy vào phòng khách, thấy một người đang nhàn nhã nằm trên sofa thì toàn thân cứng ngắc.

“Cậu...làm gì ở đây?” Lâm Vi hít sâu một hơi mới nói được.

Diệp Kính Văn không trả lời, vẫn hướng mắt vào tivi.

“Tại sao cậu vào nhà tôi..”

“Thân thể của anh tôi cũng đã vào rồi, có mỗi căn phòng cũng không vào được sao?” Diệp Kính Văn ngồi dậy, khoe miệng nâng lên nụ cười tà ác.

Lâm Vi nghiêm mặt “Đi ra ngoài”

“Này, không ngờ anh vẫn còn độc thân đấy” Diệp Kính Văn nở nụ cười ngọt ngào “Không phải vì tôi chứ?”

“Diệp Kính Văn, tôi nhìn cậu lắm rồi đấy” Lâm Vi sầm mặt đi tới, định đuổi Diệp Kính Văn đi.

“À, quên nói với anh một tiếng, tôi đã thương lượng với chủ nhà rồi, tôi sẽ mượn một căn phòng trong nhà” Diệp Kính Văn nhàn nhã uống một ngụm café “Vốn là phải thương lượng với anh một chút, nhưng chủ nhà nghe nói chúng ta là bạn học thì đồng ý luôn”

“Tôi không muốn nói lần thứ ba, Diệp Kính Văn, mong cậu tôn trọng...”

“Anh có tôn trọng tôi sao?” Diệp Kính Văn nhẹ nhàng cười “Phòng này là tôi mượn, nếu anh không vừa mắt thì anh đi đi”

Nhìn bóng lưng Diệp Kính Văn, Lâm Vi chỉ cảm thấy toàn bộ khí lực bị rút cạn.

Hắn hận mình sao?

Bị người mình yêu nhất ghi hận thế này sao?

Ý thức được điều này, Lâm Vi chỉ cảm thấy trái tim đau thắt từng cơn.

50. Chương 50: Cuộc Chung Sống Kỳ Quái

Cuộc chung sống kì quái lại bắt đầu.

Ngay từ lúc Diệp Kính Văn biết tin tức về Lâm Vi thì hắn đã nhanh chóng liên lạc tìm cách mượn phòng, nhân lúc Lâm Vi không biết gì thì âm thầm chuyển vào.

Khoa trường hơn là còn mang theo một con chó rất lớn.

Lâm Vi bắt đấm dĩ nhìn con chó chạy tới chạy lui trong nhà, nó còn liếc cậu mà nhe răng nhếch miệng.

Quả nhiên là chủ nào chó nấy.

“Tối đây ViVi, tối đây ôm nào” Diệp Kính Văn cười mập mờ, ôm chó vào lòng tiện thể vuốt vuốt lông nó.

Chó kia cũng rất biết nghe lời, ngoắt ngoắt cái đuôi liếm ngón tay Diệp Kính Văn.

Lâm Vi lạnh lùng liếc con chó lông xám, xoay người vào bếp nấu cơm.

Thái độ của Diệp Kính Văn làm Lâm Vi không được thoải mái, nụ cười độc ác của hắn thật giống anh ba hắn, cứ như rễ cây đâm thẳng vào trái tim yếu ớt của Lâm Vi.

Mối quan hệ lúng túng này phải làm sao để cải thiện? Lâm Vi cảm thấy mờ mịt.

Lúc đó nói lời chia tay, đau đớn như lấy máu và thịt cắt ra từng mảnh.

Tại nơi đất khách quê người, một mình trong căn phòng trống, suy tính trong một tuần rốt cục nói ra hai lời chia tay.

Khi nói ra miệng, cảm nhận được máu trong huyết quản đều bị rút hết, bỗng chốc biến thành cái xác khô.

Tối bây giờ cũng không dám nghĩ, Diệp Kính Văn hận mình đến mức này.

Có lẽ thật sự chỉ vì yêu càng nhiều thì hận càng sâu thôi, nếu đổi lại người buông tay là hắn, thì mình cũng sẽ có chút oán hận hắn.

Nhưng nếu không buông tay thì sẽ được hạnh phúc sao?

Theo lời cha hắn nói, hai người tạm buông tha nhau, đến khi hắn đến công ty của ông ấy làm việc, từ từ làm ăn, sự nghiệp sẽ vượt xa.

Đó là thứ hạnh phúc hần muốn sao?

Cả ngày phải hầu người uống rượu, chỉ vì một hợp đồng mà vất óc tính toán.

Một Diệp Kính Văn như vậy, Lâm Vi thật không dám nghĩ đến.

Vì trong lòng Lâm Vi, sự kiêu ngạo của Diệp Kính Văn là sự tồn tại không thể vùi lấp.

Nếu để hần vì mình mà phải xuống nước hầu hạ người khác, Lâm Vi không làm được.

Cậu chỉ là một người ích kỉ, muốn giữ lại một Diệp Kính Văn không bị cuộc sống tiền tài bóp méo, khiến hần không phải đau khổ và tiếc nuối, cho hần một cuộc sống thật vui vẻ tự do.

Chứ không phải vì tình yêu mà biến thành đầy tớ của cuộc sống.

Sai lầm rồi sao?

Có lẽ cho dù đứng trên thương trường, với năng lực đó hần cũng có thể làm ra sự nghiệp.

Nhưng lúc đưa ra quyết định, trong đầu chỉ nhớ đến lúc hai người thảo luận về nghề nghiệp tương lai, trong mắt Diệp Kính Văn rất nghiêm túc.

Hần thích Y học, đây là điều duy nhất Lâm Vi dám khẳng định.

Thực tế cũng chứng minh, Diệp Kính Văn chính là một thiên tài về ngoại khoa. Nhìn hần thành thực xử lí khó khăn của từng người một, nhìn hần tỉ mỉ chú thích trên tờ lịch, Lâm Vi mới cảm thấy những hy sinh mình bỏ ra đạt được thành tựu như vậy thật là đáng giá.

Trái tim trống rỗng, nhờ lý do này sẽ nhanh chóng vượt qua.

“Đang suy nghĩ gì vậy? Khét rồi này” Nụ cười thật thấp vang lên sau lưng.

Lâm Vi vội vàng tắt bếp.

Vừa định xoay người thì bị tên phía sau ôm chầm lấy, toàn thân Lâm Vi cứng ngắc, lúc ngón tay kia ác liệt cởi nút áo cậu mới kịp phản ứng.

“Anh không kết hôn, không thấy cô đơn sao?”

Âm thanh trầm thấp vang lên bên tai giống như câu thần chú.

Lâm Vi giãy giụa kịch liệt “Buông tôi ra...”

“Mấy năm nay, anh không cô đơn sao?” Ngón tay ác liệt dừng trước ngực, nhắm một điểm đỏ mà hung hăng nhéo.

Lâm Vi đau đến chảy nước mắt, bắt được tay của Diệp Kính Văn lại bị đối phương nắm chặt lại, đem hai tay khóa ở sau lưng.

“Cô đơn không?” Giọng nói ác ma lại tiếp tục âm vang “Có muốn tôi giúp một tay không, hả?”

“Cậu rốt cục muốn làm gì!” Lâm Vi nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Muốn làm chuyện tôi vẫn muốn đấy” Diệp Kính Văn nói xong, liền nhanh tay cởi áo Lâm Vi.

Cảm giác được vật cứng rắn đặt đằng sau, Lâm Vi tuyệt vọng ngẩng cao đầu.

“Kính Văn...đừng bắt tôi hận cậu”

Giọng nói ai oán, bờ vai run rẩy, trong lòng Diệp Kính Văn dâng lên một cổ chua xót.

Tại sao phải mềm lòng? Mỗi khi nhìn thấy cậu ấy là lại không thể quyết tâm được? Tại sao dòng máu tàn nhẫn của nhà họ Diệp không thể phát huy tác dụng đối với cậu ấy.

Rất muốn hung hăng giãy vò cậu ấy, để cậu ấy biết mình quá yêu cậu ấy, quá hận cậu ấy!

Liều mạng giữ gìn hạnh phúc thì cậu ấy lại dễ dàng từ bỏ, rõ ràng đã hứa dù thế nào cũng phải kiên trì, rõ ràng đã nói Diệp Kính Văn anh phải sống em chờ anh, rõ ràng đã nói dù cha mẹ mình nói gì cũng sẽ không từ bỏ.

Quay đầu lại sau bảy ngày bị hành hạ, trên giường bệnh chờ đợi cũng là cậu ấy từ bỏ trước.

Hỏi tôi làm sao không tức không hận!

Tôi nguyện ý vì em từ bỏ tất cả vì tình yêu, trong mắt em chẳng đáng giá một đồng phải không?

Diệp Kính Văn khẽ thở dài, buông Lâm Vi ra.

“Gọi người giao đi, không cần làm đâu” Bóng lưng đi khỏi bếp nhìn rất cô đơn.

Hai người ăn xong liền vào phòng ngủ, tránh nhìn mặt nhau.

Lâm Vi mở máy tính, vào trò chơi quen thuộc mới có thể khiến cậu cảm thấy nhẹ lòng.

Đó là một gia tộc gồm những người rất đáng yêu, mọi người gặp nhau, cùng nhau kiếm tiền thăng cấp, giúp đỡ mình trải qua những giai đoạn khó khăn trong cuộc sống.

Sợ gặp ác mộng nên mỗi ngày đều thức thật khuya, cười cười nói nói với những người trong game.

Sợ cô đơn nên mới tìm thật nhiều bạn bè, mặc dù chẳng biết gì về họ ngoài đời cả.

[lão ni cô]: Vẫn đề đàn ông sinh con.

Tin nhắn trong nhóm khiến lòng Lâm Vi khẽ đau nhói.

Giống như thật lâu trước đây đã có người bàn luận vấn đề này, lúc ấy đang chiến tranh lạnh với Diệp Kính Văn mà vẫn lên diễn đàn phát biểu dữ dội.

Bây giờ nghĩ lại, những chuyện cũ trở nên rõ ràng, ngay cả hình ảnh của người đó cũng trở nên sinh động hơn.

Chỉ là cái người lạnh nhạt trong trí nhớ với người rất chừng mực ưu nhã bây giờ, từ từ hòa lẫn vào nhau, không cách nào phân biệt.

Lâm Vi thở dài, đánh một hàng chữ.

[vi sinh vật]: Theo góc độ y học, đàn ông có thể sinh con. Có thể cấy phôi thai vào cơ thể đàn ông, sẽ có thể khiến đàn ông thụ thai và sinh con.

[lão ni cô]: Đàn ông có thể sinh con sao?

[vi sinh vật]: Đúng vậy, ở nước ngoài đã có trường hợp thành công.

[đội đến hôn mê]: Hừ, sao anh không nói phôi thai kia là tinh trùng và trứng kết hợp lại, trứng muốn thụ tinh phải có sự kết hợp của tinh trùng, đàn ông không thể có tế bào trứng, nói cách khác, nam thụ thai cũng chỉ là mượn phúc sinh con thôi. Bản chất vẫn là nam nữ cùng nhau mới có thể sinh được.

Lâm Vi vuốt vuốt cái mắt đau nhức, cái người Đợi đến hôn mê kia nói chuyện thật giống một người trên diễn đàn trường, là cậu em được kéo vào làm bia đỡ đạn.

Cái cậu bé cười ngượng ngùng kia bây giờ đã rất có phong cách đàn ông, bao nhiêu năm nay vẫn không có bạn gái, chẳng lẽ...

Lâm Vi nhẹ nhàng cười, trong gia tộc cái người tên La La Băng Băng có lẽ chính là La Băng, còn người sư phụ chạy theo sau lưng cậu ta không chừng là Hắc Sâm Lâm.

Thì ra hồi đó người mà Hắc Sâm Lâm nói phải bảo vệ, chính là người anh em cùng nhau lớn lên – La Băng. Nhìn kết cục của mình bây giờ, thật chẳng đành lòng nói với cậu ấy con đường này rất khó đi.

Lâm Vi khẽ thở dài, đang định gửi tin nhắn thì bên tai vang lên một giọng nói tức cười.

“Đang làm gì vậy?”

Lâm Vi cứng đờ người, vội vàng tắt qq trò chơi.

“Nói chuyện với ai mà hưng phấn như vậy? Nằm trên giường vừa nhún vừa nhảy, hả?”

“Không liên quan đến cậu”

“À, vậy anh cho mượn dầu gội được không? Tôi dùng hết rồi”

Lâm Vi quay đầu lại, nhìn đôi mắt ngây ngô của Diệp Kính Văn, sau đó xoay người lấy dầu gội.

Diệp Kính Văn vào phòng tắm, Lâm Vi lại tiếp tục tán gẫu.

Mấy người trong trò chơi gia tộc rất đáng yêu, Lâm Vi thấy nói chuyện với họ rất vui, chẳng qua chỉ là không muốn Diệp Kính Văn thấy, không muốn làm hắn khinh miệt nói mình trẻ con, nói những người kia nhàm chán.

Lâm Vi nói chuyện với họ thật lâu mà vẫn chưa thấy Diệp Kính Văn ra ngoài.

Căn nhà này chỉ có 1 phòng tắm, sát vách, tiếng nước chảy ào ào không ngừng.

Hắn tắm lâu vậy? Rửa thịt heo cũng đâu cần lâu đến vậy.

Thấp thỏm ngồi nghe tiếng nước chảy cách vách nhưng chẳng nghe được tiếng bước chân.

Lại nữa tiếng trôi qua, Lâm Vi nhảy từ trên giường xuống chạy vào phòng tắm, gấp gáp gõ cửa.

“Kính Văn, cậu sao vậy?”

“Kính Văn?”

Bên trong không có tiếng động, Lâm Vi một cước đá bay cửa thì thấy một cảnh đau lòng.

Diệp Kính Văn nằm co lại một đống, hai tay dùng sức ấn bao tử, toàn thân không ngừng co quắp.

Trái tim Lâm Vi cũng đau theo hắn.

“Bệnh bao tử tái phát sao?” Lâm Vi đi cẩn thận, sợ giẫm phải hắn.

Diệp Kính Văn chỉ cúi đầu run rẩy, cả khí lực để nói cũng không còn.

Lâm Vi giật lấy cái khăn tắm quấn hắn lại “Chịu đựng một chút, tôi đưa cậu đến bệnh viện”

Vừa tính đứng dậy thì bị đối phương hung hăng nắm cánh tay “Không cần, tôi không đến bệnh viện”

Lâm Vi ngăn người, nhẹ nhàng ôm hắn “Đau lắm hả? Cậu để thuốc ở đâu, tôi đi tìm...”

Nhưng Diệp Kính Văn chỉ bám chặt lấy Lâm Vi, tham lam lấy đi chút ấm áp trên người cậu.

Lâm Vi không biết tại sao lại nhiệt tình như vậy, ý muốn bảo vệ hắn chiến thắng hết cả lý trí.

Không để ý thân thể tiếp xúc, trực tiếp nhấc Diệp Kính Văn lên, đỡ hắn vào phòng ngủ, thuận tiện đập con chó đang ngoắc ngoắc cái đuôi một cước.

Nhìn Diệp Kính Văn đang toát mồ hôi lạnh, Lâm Vi tỉ mỉ lau đi từng lớp mồ hôi trên trán hắn.

Mà lúc này Diệp Kính Văn toàn thân co quắp không ngừng lại nhân cơ hội luồn tay qua nách Lâm Vi, kéo Lâm Vi ôm vào lòng.

Khóe miệng Diệp Kính Văn lộ ra một nụ cười gian trá, sau đó buộc chặt tay, Lâm Vi sợ hắn đau nên chỉ dám nằm yên không nhúc nhích trong ngực hắn.

Cái ôm như khơi lên những tình cảm chôn sâu trong đáy lòng, lúc Lâm Vi mở mắt lần nữa thì hai người đã hôn nhau rồi.

“A...” Lâm Vi sợ hãi thét một tiếng đẩy Diệp Kính Văn ra, nhưng tên kia lại lâm vào trạng thái mê mang, lúc bị Lâm Vi đẩy ra lại nhắm mắt lại, giống như đang ngủ thiếp đi.

Mặt Lâm Vi ửng hồng, vội vàng đứng dậy tìm thuốc đau bao tử.

Nói ra thì hơi mất thể diện, bao lâu này vẫn luôn dự trữ thuốc trị đau bao tử, ngoài miệng thì cứ nói là chuẩn bị cho bản thân, thực ra thì chẳng lẽ được chính mình, chuẩn bị mấy thứ này chỉ để chờ hấn trở lại.

Chẳng hạn như lúc đầu muốn một căn hộ có hai phòng ngủ, tình nguyện trả thêm tiền.

Chẳng hạn như nuôi cá vàng trong phòng khách.

Chẳng hạn như chén đũa trong bếp đều mua từng cặp.

Cứ như đang yên lặng chờ đợi hấn thành tài về nước, hấn vẫn sẽ yêu mình và hai người sẽ sống chung với nhau như lúc trước.

Mặc dù đây chỉ là hy vọng xa vời.

Bao lâu như vậy làm sao trái tim hấn không thay đổi được.

Lâm Vi xoay người lấy thuốc, không thấy được Diệp Kính Văn đang cười bén nhọn và gian ác phía sau.

Lúc Lâm Vi tỉnh dậy đã thấy mình nằm trên giường Diệp Kính Văn, còn Diệp Kính Văn đang trợn mắt chăm chú nhìn mình.

Không có chán ghét, không có yêu thương, chỉ là một ánh mắt lạnh như băng mang chút tâm tình.

“Anh đè ép tôi, tôi dậy không nổi”

“Tôi làm bữa sáng, cậu phải làm việc, đừng nên tới trễ” Lâm Vi nói xong nhẹ nhàng đi ra.

Nhìn bóng lưng cứng ngắc của cậu, Diệp Kính Văn bất đắc dĩ cười cười, còn nói không sợ tôi? Làm sao vừa thấy tôi thì tay chân cũng không biết để ở chỗ nào.

Lâm Vi dọn cơm ra, Diệp Kính Văn vừa ăn xong thì nhanh chóng ra ngoài.

Lâm Vi cảm thấy rất khó hiểu, nhưng nghĩ lại thấy mình cũng phải vào trường, không cần để ý nhiều như vậy làm gì.

Diệp Kính Văn lái xe đến cao ốc Long Hoa, lên một mạch tới tầng 13.

“Xin hỏi ngài tìm ai?” Một cô gái cười rất rạng rỡ.

Diệp Kính Văn liếc nhìn cái vật trang trí như viên ngọc lục bảo trên trần nhà, cười nhẹ “Xin lỗi, tôi nhầm”

Sau khi vào thang máy, Diệp Kính Văn gọi một cuộc điện thoại.

“Alo Nhung Tử, một tiếng nữa đến quán café bên cạnh, tôi cần nói chuyện với cậu”

Ngồi chờ trong góc quán café, một chàng trai cao gầy, tóc nhuộm tím bước tới.

Chàng trai có thần sắc ảm đạm, mi dày mắt to, nhìn rất mơ hồ, cứ như đã lâu chưa được ngủ đủ giấc.

“Cậu út tìm tôi có việc gì?”

Diệp Kính Văn khẽ mỉm cười “Không cần khách sáo vậy, chúng ta vẫn là bạn học mà”

“Vâng, có chuyện gì? Không có gì thì tôi về”

Diệp Kính Văn thở dài, thằng nhóc này chẳng nên người chút nào.

“Tôi muốn cậu giúp điều tra một chuyện”

Nhung Tử nghi ngờ nhìn hấn “Thù lao là gì?”

“Dạo này cậu gặp chuyện phiền toái phải không?” Diệp Kính Văn nhẹ nhàng cười.

Cái tên Lâm Vi ngu ngốc kia, có cần tới hôm qua được nằm cạnh mình nên ngủ say như chết vậy không.

Nửa đêm mò vào phòng ngủ cậu ấy, mở máy tính ra thì biết được một chút chuyện.

Táy máy trò chơi một chút thì biết Hắc Sâm Lâm và La Băng cũng ở đây, lại táy máy hỏi chuyện một chút thì biết Nhung Tử muốn La Băng giúp đỡ cái gì.

Diệp Kính Văn tôi đây ăn cơm trắng, núp trong lòng người ta, mà còn được người ta tưởng thật mà ôm lấy nữa chứ.

Nghĩ tới đây, Diệp Kính Văn toạc mồm ra cười.

Lâm Vi ơi là Lâm Vi, bao nhiêu năm rồi mà chẳng tiến bộ gì, đối với con sói tôi đây cũng không thêm đề phòng, cho nên mới bị ăn sạch sẽ, đã vậy toàn là tự dâng mình nằm ngoan ngoãn trước miệng tôi.

Nhung Tử khó hiểu nhìn cậu chủ đẹp trai đang cười đến dâm dăng, rốt cục không nhịn nổi.

“Rốt cục muốn tôi giúp cái gì?”

“Tôi biết, mọi nguồn tin mà anh hai nắm trong tay đều do cậu điều tra, tôi cũng biết cậu điều tra vừa nhanh vừa chuẩn” Trước là tung hô tài năng, sau đó nở nụ cười tà ác “Tôi muốn cậu giúp tôi điều tra chuyện của 5 năm trước”

Nhung Tử nhú nhú mày, do dự một lúc mới gật đầu “Được rồi, mời cậu nói”

“Một người tên là Lâm Vi, du học sinh của Trung Quốc, hãy cho biết tất cả thông tin trong một tháng qua, còn phải có những nơi cậu ấy đi qua, những người cậu ấy tiếp xúc”.

“Cái này rất khó”

“Tôi biết cậu có cách”

“Điều kiện trao đổi là gì?”

“Tôi giúp cậu giải quyết rắc rối trong trò chơi, còn giải quyết luôn La Băng nữa”

“Được, đồng ý” Nhung Tử nhẹ nhàng cười, nụ cười rất ngây ngô đáng yêu.

Vừa muốn đứng dậy thì nghe Diệp Kính Văn nói “Chuyện này, tôi biết cậu biết”

“Ngay đến cậu cả cũng không nói ra sao?”

“Hai anh tôi, cả cha mẹ nữa, toàn bộ đều liệt vào danh sách bảo mật”

“Được”

5 năm trước, anh hai làm việc ở Trung Quốc, thành lập tập đoàn Long Hoa, chiêu mộ rất nhiều người giỏi.

Làm ăn chân chính, còn có cơ sở ngầm nhưng có thể khẳng định là không phải làm ăn bất lương, ít nhất cũng không phải là mua bán quang minh chính đại.

Anh ba vì không muốn bị ép đi cưới vợ nên mở một quán bar, cả ngày vui đầu hưởng thụ cuộc sống.

Chỉ có mình bình thường hơn so với hai anh trai, chỉ hơi biến thái một chút.

Lúc chia tay Lâm Vi 5 năm trước, tình cảm đối với người nhà cũng phai nhạt. Cho nên bình thường, Diệp Kính Văn chẳng bao giờ hỏi cha mẹ về việc làm ăn của anh trai.

Chỉ biết anh hai quen biết rất nhiều người, anh ấy cũng có cách liên lạc với một ít người quan trọng.

Diệp Kính Văn lúc đầu chỉ nghĩ là do Lâm Vi gặp quá nhiều áp lực, còn bị cha đứng bên cạnh thêm dầu vào lửa, quá mệt mỏi nên chia tay.

Cho nên vẫn rất thất vọng về cậu ấy, cảm thấy cậu ấy không có lòng tin vào tình yêu nên dễ dàng bị cha đánh bại.

Nhung...

Diệp Kính Văn nhắm mắt cười cười.

Theo như tình hình tối qua, Lâm Vi vẫn còn rất yêu mình, thấy mình núp trong phòng tắm, cậu ấy sợ đến không dám hít thở, nhìn đáng yêu chết được.

Sau đó còn đá con chó một cước, thôi rồi, mấy ngày nay thân mật với chó nên người ta ghen.

Sau đó nữa còn dịu dàng ôm mình an ủi, còn hôn lại nữa chứ.

Nói em không yêu anh sao? Quỷ mới tin.

Vẫn không biết trong lòng cậu ấy còn mình không, cảm thấy 5 năm có thể thay đổi bất cứ điều gì.

Nhưng trải qua đêm dò xét này, có thể khẳng định là tình yêu của cậu ấy vẫn còn.

Như vậy lúc chia tay nhất định có lí do bất đắc dĩ. Đây vẫn luôn là tác phong trước giờ của cậu ấy, suy tính trước sau, cái gì cũng giấu trong lòng không nói, cứ thế tự gặm nhấm đau khổ.

Lâm Vi, tính tình như con rùa rụt cổ làm người ta ức chế.

Nếu em quá để ý mặt mũi thì anh đành phải tự mình hành động thôi.

Trước đây quá kích động, biến nghi kỵ thành vũ khí làm khổ em.

Nhưng bây giờ anh đã có năng lực, cũng có đủ thủ đoạn để em ngoan ngoãn nằm trong lòng anh, giờ đây anh cũng có thể đem lại hạnh phúc cho em, em đừng hòng giống như trước đây mà chui đầu vào vỏ ốc.

Là em bắt anh phải “thành thực” lên, nếu em thấy anh quá biến thái thì cũng là do em tạo ra thôi, tự mình gánh chịu hậu quả đi.

Diệp Kính Văn khẽ cười, uống sạch café.

Ngoài cửa sổ, ánh nắng tràn ngập tươi sáng.

51. Chương 51: Ngày Sinh Nhật Đau Khổ

Trò chơi của Lâm Vi quả nhiên có vấn đề.

Có một băng Vô Cực Môn đáng sợ cầm đầu đuổi giết, cuối cùng gia tộc tan nát và Vô Cực Môn triển khai cuộc chiến.

Kết quả là đệ nhất cao thủ của gia tộc, chính là Hắc Sâm Lâm, vì vắng mặt nên cuối cùng thua thảm bại, phải chấp nhận giải tán gia tộc.

Lâm Vi đối với trò chơi này vẫn dành rất nhiều tình cảm, dù thế nào thì trong lúc mình cô đơn vẫn có những người trong gia tộc chọc cười bầu bạn.

Bây giờ gia tộc giải tán, chỉ còn cách chat nhóm trên qq.

Lâm Vi đang tập trung nói chuyện thì nghe tiếng động ngoài cửa, Diệp Kính Văn ôm chó trở về.

Con chó vừa vào cửa lại chui vào lòng Diệp Kính Văn, Diệp Kính Văn cưng chiều vuốt lông nó.

“ViVi, mà thật biết nghe lời”

“Gâu gâu...”

“ViVi, ôm cái nào”

“Gâu gâu gâu..”

Lâm Vi nhướng mày bước ra khỏi phòng ngủ, lạnh lùng liếc con chó một cái, rồi quay sang Diệp Kính Văn “Sao hôm nay xong việc sớm vậy?”

“Ngày mai phải làm phẫu thuật, cho nên hôm nay được về sớm” Diệp Kính Văn vẫn cưng chiều xoa đầu chó.

“Vậy cậu nghỉ ngơi sớm đi, bao tử đã không tốt rồi, ngày mai muốn đến phòng mổ phải để ý sức khỏe một chút”

Cũng không phát hiện ra đây là những điều vợ chồng thường nói với nhau, Lâm Vi chỉ nhanh chóng vào bếp chuẩn bị cơm tối.

Diệp Kính Văn nhìn bóng lưng Lâm Vi, cười rất tà ác, vỗ vỗ cái mông con chó “Tự đi chơi đi”

Sau đó xoay người vào phòng ngủ của Lâm Vi.

Con chó ngoắt ngoắt cái đuôi chạy vòng vòng bên Diệp Kính Văn, phát hiện ra chủ nhân không còn để ý đến nó nữa đành phải tủi thân chạy vào bếp, người kia lại càng đối xử độc ác với nó hơn, ném cho một cục xương rồi đạp nó ra ngoài.

Tôi không ăn xương, tôi có thức ăn đặc biệt dành riêng cho chó mà...

Con chó vòng qua vòng lại trong phòng khách rên ư ử, nhưng không được ai chú ý đến nên đành nằm im một góc lim dim ngủ.

Lúc này Lâm Vi quên tắt qq, Diệp Kính Văn nhanh chóng tận dụng cơ hội.

Đúng như đã hứa, hắn lên qq nói vớ vẩn, khiến cho mọi người nghi ngờ Hắc Sâm Lâm. Sau đó đem danh sách thành viên gửi hết cho Nhung Tử để cậu đổi hết số liệu chỉ để lại La Băng.

Theo Diệp Kính Văn nghĩ, cậu ta muốn hành hạ cả thân xác và tinh thần La Băng, hơn nữa còn không thể dựa dẫm Hắc Sâm Lâm, có vậy La Băng mới phải nhờ cậu ta giúp.

Ăn cơm xong Lâm Vi đi ngủ.

Đối với việc tên nằm sát vách đang làm trò trên qq, Lâm Vi không hề biết.

Sáng hôm sau, Diệp Kính Văn vào bệnh viện, ca phẫu thuật rất thuận lợi, làm xong rất nhanh.

Nhưng hôm nay là thứ sáu, phải ở phòng họp nghe báo cáo.

Diệp Kính Văn vào phòng làm việc, vuốt huyệt thái dương, đảo mắt thấy một dấu tròn khoanh trên tờ lịch.

Nhẹ nhàng mỉm cười, sau đó gọi điện thoại.

“Alo, Tiểu Triệu hả? Có thể đổi lịch làm việc với cậu không? Tối nay tối bận, ừ, cuối tuần hả? Được”

Lúc Lâm Vi về đến nhà thì giật cả mình.

Nguy to, hôm nay em gái muốn ghé qua, nếu nó nhìn thấy Diệp Kính Văn thì nó sẽ nghĩ gì đây?

Lâm Vi thấp thỏm mở cửa, quả nhiên thấy em gái và em rể.

“A, Lâm Hạ, đến sớm vậy?” Lâm Vi mỉm cười với em gái.

Cô em gái vẫn đeo khuôn mặt lạnh lùng, chỉ có cậu em rể Từ Tiểu Huy vẫn cười sáng lạn “Anh, chúng em biết anh giờ mới xong việc nên chỉ mới tới thôi”

Lâm Vi nhìn khuôn mặt lạnh lùng của em gái, vỗ vỗ bờ vai cậu “Vất vả rồi”

Mở cửa mời hai người vào phòng khách, đột nhiên con chó khổng lồ lông xám lao ra.

Từ Tiểu Huy sợ hãi hét một tiếng “Chó ở đâu mà to thế này?”

Con chó kia quả thực rất to, lúc đứng thẳng lên có thể đến thắt lưng người, cả người là lớp lông trắng, nhìn thoáng qua rất giống con dê.

“Gâu gâu gâu...”

Lâm Vi lúng túng vỗ đầu nó “Con này là anh nhầm chán, nên nuôi...”

Lâm Hạ lạnh lùng nhìn con chó một cái “Tên là gì?”

“Tên...Bối Bối”

“Anh hai, anh nuôi chó làm gì? Anh không phải rất ghét con này sao?” Ném cho con chó một ánh mắt sắc bén, Lâm Hạ vẫn đeo khuôn mặt lạnh tanh.

“Thói quen thay đổi” Lâm Vi cười ầm áp.

“Con chó thật đáng yêu” Từ Tiểu Huy cũng tới làm quen với chó, sờ sờ đầu nó.

Hai người vừa uống được li nước thì bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa.

Trái tim Lâm Vi đập mạnh, chẳng lẽ Diệp Kính Văn về? Không nên chút nào, hẳn cũng có chìa khóa.

Đứng dậy mở cửa thì thấy Hàn Dương, Ôn Đình và Chu Phóng.

Lâm Vi toát hết mồ hôi lạnh, hôm nay là ngày gì mà lắm người tụ tập lại thế này.

“Eo ơi, nhanh quá vậy, chẳng lẽ trong nhà có ma?” Chu Phóng cười tà vòng qua Lâm Vi, thấy Lâm Hạ thì ngăn người.

“Lâm Hạ?”

“Dạ, anh Chu Phóng”

“A, lớn lên xinh đẹp ghê. Anh vẫn còn nhớ bộ dạng ăn đậu phộng của em lúc bé” Chu Phóng cười xấu xa ngồi phịch xuống sofa, lấy ra một điều thuốc.

Lâm Vi nhú mày, giật điều thuốc trong miệng Chu Phóng ra “Ngọn gió nào thổi mọi người đến đây?”

“Anh không muốn tới đâu, là Ôn Đình gọi bảo anh hôm nay là sinh nhật Lâm Vi, cho cậu ngạc nhiên chút” Chu Phóng tiếp tục cười, không để ý Ôn Đình đang nhìn khinh bỉ.

“Sinh nhật?” Lâm Vi vỗ cái trán “Tôi quên mất. Nhiều năm chưa chúc mừng rồi”

Ôn Đình nhẹ nhàng cười “Đúng vậy, nghe nói tâm tình cậu không tốt nên cả đám kéo qua giúp cậu giải sầu này, không ngờ Lâm Hạ cũng ở đây”

“Dạ, em có việc, tiện thể qua thăm anh hai”

“Hắc hắc, càng đông càng vui, mọi người nói xem, chúng ta nên ra ngoài ăn mừng hay ăn tại nhà cho ấm áp?” Người nói chính là Hàn Dương, mặc dù đã là người đàn ông thành đạt rồi nhưng lúc nói chuyện vẫn có cảm giác như một cậu bé ngây ngô.

“Ba ba, ăn mừng là sao...” Ôn Đình ôm một bé gái nhỏ xíu đang bập bẹ nói.

Lâm Vi bắt đắc dĩ nhìn bạn bè người thân xung quang, hai đôi vợ chồng, một tên Chu Phóng không dễ chọc vào, sắp vào rất đáng sợ.

“Ở nhà đi, chúng tôi mang bánh sinh nhật tới này” Chu Phóng cười thâm thúy, ôm con chó nựng vài cái, hết nựng rồi lại hôn “Cậu nuôi con này từ bao giờ thế?”

“Mấy ngày trước”

“À, nuôi chó làm gì, để một đứa không phải tốt hơn sao, còn có thể trò chuyện” Dứt lời thì nhìn đứa bé trong lòng Ôn Đình.

“Anh ghen tị thì tự mình đẻ đi, cấm đụng vào con gái tôi” Ôn Đình nghiêm mặt.

“Anh mà ghen tị? Giỡn hoài, anh đây rất ghét bọn con nít” Chu Phóng không thèm để ý nhún vai một cái, tiếp tục cấu ngắt con chó, đến khi lông chó rối xù lên mới chịu dừng tay.

Sau khi tốt nghiệp, mỗi người đều bề bộn nhiều việc, mặc dù vẫn thường gọi điện hỏi thăm nhau nhưng cũng đã lâu không gặp rồi.

Ôn Đình học khám nghiệm tử thi, Hàn Dương làm việc trong khoa bao tử, Chu Phóng trở thành biên tập viên, em gái cũng đã có công việc ổn định và một gia đình.

Chỉ có mình vẫn đơn độc.

Bao nhiêu năm nay không hề nghĩ đến việc tìm bạn gái, những người này hình như cũng hiểu ý nghĩ của cậu, đến nay cũng không tính toán giới thiệu này nọ, tránh cho cậu lúng túng.

Nhưng chỉ có một người, quả thật rất cô đơn.

Nhìn Ôn Đình một nhà ba miệng ăn thật hạnh phúc, em gái và em rể cũng ngọt ngào, nói không cảm động là giả, nhưng căn bản là không thể yêu một người nào khác.

Giống như đã đem hết yêu thương và nhiệt tình vào cuộc tình này rồi.

Diệp Kính Văn có lẽ cũng rất cô đơn, nên mới lựa chọn kết hôn, cái nhẫn trên tay hẳn nhìn thật đẹp.

Lâm Vi thở dài, cắt bánh ra.

Ôn Đình và Lâm Hạ vào bếp nấu nướng, trong phòng khách là ba người đàn ông, một đứa bé, một con chó, vây quanh tivi nói chuyện.

Nhiều năm không gặp nên nói rất nhiều, hàn huyên một chút mà đã 10g rồi.

Lâm Vi lấy cớ đi vệ sinh, gọi điện cho Diệp Kính Văn.

“Kính Văn, trễ vậy rồi còn không về sao?”

Đầu dây bên kia truyền đến âm thanh huyền não trong quán bar.

“Tôi không về, anh không cần chờ cơm đâu”

“À, được”

Đáng lẽ phải vui mừng mới phải, Diệp Kính Văn sẽ không gặp đám Chu Phóng, đỡ phải lung túng khó xử.

Nhưng tại sao mình thấy mất mát quá.

Mặc dù tin Diệp Kính Văn sẽ không giống anh ba hẳn, trêu hoa ghẹo nguyệt này nọ, nhưng , 5 năm có thể thay đổi một con người mà.

Lâm Vi đang suy nghĩ miên man thì nghe tiếng em gái, sau đó mỉm cười hòa vào cuộc vui.

Không vui một chút nào, nhìn bọn họ cười hạnh phúc chỉ thấy nhức mắt.

Mỗi người đều đã tìm thấy một nơi mình thuộc về, mỗi người đều có được hạnh phúc, còn tôi vẫn một mình.

Mỗi khi đến những chốn huyền não, cứ muốn, sẽ giống như họ có người mình yêu bên cạnh, có một ánh mắt dõi theo mình, thật là tốt.

Nhưng tất cả chỉ là hy vọng, rồi cũng sẽ bị chính mình giẫm nát thôi.

Một đám người từng bừng đến tận khuya, lúc bọn con trai uống quá nhiều rượu muốn nổi loạn thì ngoài cửa vang lên tiếng mở cửa.

Thân thể Lâm Vi cứng đờ, Diệp Kính Văn nhanh chóng xuất hiện.

Diệp Kính Văn nhìn đám người trong phòng khách thì ngẩn người, sau đó bình tĩnh bước vào.

Đám người kia hoặc quá kinh ngạc hoặc quá tò mò mà nhìn chằm chằm hẳn, bao nhiêu ánh mắt bắn trên người hắn.

“Nóng quá nổi loạn hả” Diệp Kính Văn sáp lại, kéo con chó trong tay Chu Phóng ra, ôm vào lòng “Mọi người cứ tiếp tục, tôi đi ngủ trước”

“Anh hai , em đi đây” Lâm Hạ mặt lạnh đẩy cửa ra.

“Lâm Vi, bọn tớ cũng phải đi đây” Ôn Đình tiến đến chào hỏi Diệp Kính Văn rồi lôi Hàn Dương ra ngoài.

Chỉ còn lại một người vẫn đang cười xấu xa- Chu Phóng.

“Không ngờ hai người lại ở chung” Chu Phóng cười thầm nhìn khuôn mặt ửng hồng của Lâm Vi “Phục hai người thật, phân phân hòa hòa bao nhiêu lần cũng không hề mệt mỏi”

“Chúng tôi chẳng qua chỉ là bạn cùng phòng...Cậu ấy muốn một phòng” Nụ cười của Lâm Vi cứng ngắt.

“Giường cùng đã lên rồi còn bảo bạn cùng phòng? Còn có thể an tâm mà ở chung một chỗ? Anh nên nói là cậu ngu ngốc hay là nói cậu đang tạo cơ hội cho hắn đây?” Chu Phóng thở dài, cầm lấy cái áo khoác giắt trên sofa. “Lâm Vi, đầu óc cậu quá phức tạp, rất nhiều chuyện không thể chu toàn được, cứ chọn điều mình muốn đi, đừng quan tâm đến những thứ khác”

“Anh biết cậu hiểu rõ, chỉ là không đủ khôn ngoan” Chu Phóng vỗ vỗ bả vai Lâm Vi “Nhân lúc còn men rượu trong người, hãy làm cho thật tốt, cơ hội không có nhiều, cố gắng mà giữ lấy”

Nói xong thì cười xấu xa bỏ ra ngoài.

Lâm Vi thở dài, đẩy cửa phòng Diệp Kính Văn.

“Đã ăn tối chưa? Ở đây còn bánh này” Lâm Vi lấy ra một miếng bánh, lúc dọn dẹp mới phát hiện mình cố ý giữ lại cho hắn một miếng.

Diệp Kính Văn liếc nhìn miếng bánh trong tay Lâm Vi, nắm lấy tay cậu đưa lên cắn một chút bánh.

“Ngọt quá”

Lâm Vi cười cười cất bánh đi.

“Cậu...tối nay đã đi uống rượu sao?” Lúc này gọi điện cho hắn thì nghe những âm thanh kì quái khiến Lâm Vi rất bất an.

Nếu như Diệp Kính Văn trở nên giống anh ba hắn, thì cậu phải làm gì bây giờ?

“Tôi đến chỗ anh ba đó”

Lâm Vi lúc này mới phát hiện mùi rượu nồng nặc trên người hắn, còn cả mùi nước hoa không thuộc về hắn.

Trong lòng đột nhiên lạnh như băng.

“Vậy cậu ngủ sớm đi, tôi đi tắm”

Vừa muốn quay đi thì bị Diệp Kính Văn ôm vào lòng.

“Cậu làm gì...”

“Nhân lúc còn men rượu trong người, phải làm cho thật tốt” Diệp Kính Văn cười xấu xa, học theo Chu Phóng, chăm chú nhìn rồi cúi đầu hôn môi cậu.

Lâm Vi bắt đầu giãy giụa nhưng lại bị đối phương khống chế.

Nhưng nụ hôn này, quá êm ái, quá ngọt ngào, đầu lưỡi dịu dàng chạm từng góc ngách, giống như đang nhẹ nhàng vuốt ve những vết thương tróc vảy.

Lâm Vi không thể buông ra.

Nhắm mắt thừa nhận sự yếu đuối của chính mình, Lâm Vi đưa tay ôm lại hắn, hãy sống thật với chính mình một lần.

Đợi 5 năm.

Vô số lần lạc trong những giấc mơ, cứ ôm và hôn thật ngọt ngào, bây giờ đã trở nên chân thật như vậy.

Đến khi tỉnh giấc thì lại hiểu ra rằng, những điều ngọt ngào ấy ngày càng xa tầm tay.

Giống như ngồi trên xe nhìn thấy gốc cây bên cạnh nhanh chóng tụt về phía sau, muốn giữ cũng không được.

Diệp Kính Văn hôn Lâm Vi, cảm nhận được cơ thể run rẩy của đối phương thì khẽ cười, xâm nhập sâu hơn trong khoang miệng.

Cái mùi vị ngọt ngào tuyệt đẹp đã khắc sâu trong trí nhớ, hôm nay như ngọn núi lửa phun trào, những tình cảm bị đè nén cũng tràn ra không thể che giấu.

“Không được...” Lúc bị lột sạch nằm trên giường, Lâm Vi thấy cái nhẫn trên tay Diệp Kính Văn lóe sáng.

“Tôi có nói không được sao, anh cứ nằm đó hưởng thụ là được rồi, dài dòng làm gì” Diệp Kính Văn thổi khí bên tai Lâm Vi, nhẹ nhàng nhảy nhảy tai cậu, nhanh chóng làm toàn thân cậu run rẩy kịch liệt.

“Tay của tôi thoải mái hơn tay anh nhiều phải không?” Diệp Kính Văn dùng giọng nói mỉa mai, lấy ngón tay làm ma thuật trên người Lâm Vi.

Lâm Vi nghiêng đầu đi, lông mi dày khẽ rung động.

Cứ như vậy, giống như trước đây mỗi lần được vuốt ve thân mật, khoái cảm nhanh chóng kéo đến chỉ bằng đôi bàn tay này.

Nhưng xúc cảm rõ ràng nhất vẫn là cái lạnh đến thấu xương của cái nhẫn kia. Thân thể nóng như lửa, còn kim loại lạnh như băng, đâm một nhát vào đáy lòng.

Lúc hấn bỏ tay ra, khoái cảm dâng lên nhưng trong lòng vẫn trống rỗng không cảm xúc.

Cả người đều trống rỗng, nhất là trái tim đau đến khó chịu.

Đây là cái gì chứ? Biết rõ giữa hai người không phải cái loại quan hệ đó mà còn làm, thì coi là cái gì?

Chỉ là thư giải dục vọng? Chỉ là phát tiết? Chỉ để bớt cô đơn?

Từ bao giờ mà đáng buồn như vậy...

Sau khi giúp cậu giải quyết xong, Diệp Kính Văn lại vùi đầu ngủ thiếp đi, khoe miệng Lâm Vi nâng lên nụ cười tự giễu.

Bắt đầu yêu hấn, từng chút thay đổi, từng bước từ bỏ nguyên tắc và sự cố chấp.

Đến bây giờ đều là vô ích.

Xem này, anh ấy hận tôi, cho nên mới đùa giỡn với tôi như vậy, còn tôi không đủ sức, ngay cả khí lực phản kháng cũng không có.

Chẳng lẽ, cô độc 5 năm qua chỉ để nhận lấy sự trả thù của hấn?

Lâm Vi nhắm mắt lại. Có lẽ đây chỉ là sự ngu muội nhất thời.

Sáng hôm sau, lúc Lâm Vi tỉnh dậy, Diệp Kính Văn vẫn ngủ say.

Lâm Vi bóp huyết thái dương nhức nhối, bước xuống giường vào phòng tắm rửa sạch thân thể.

Hôm nay là thứ bảy, không phải đi làm, nên Lâm Vi cứ ngẩn ngơ ngâm mình trong nước.

Hấn không mất đi sự dịu dàng mạnh mẽ, lúc hôn mình nhìn rất nghiêm túc giống như chẳng có gì thay đổi.

Nhưng đây chỉ là giấc mơ tình cờ có khi say rượu.

Cứ hy vọng đó là sự thật.

Ngâm mình thật lâu, thân thể thư thái hẳn, lúc này mới đứng dậy khoác một bộ quần áo rộng thùng thình mặc ở nhà.

Lúc mở cửa ra lại thấy Diệp Kính Văn đang quấn cái khăn lông ngang eo, chờ trước cửa.

Lâm Vi lúng túng vòng qua người hấn, muốn trở về phòng ngủ của mình.

“Này, lại muốn làm con rùa rụt cổ hả?” Diệp Kính Văn đưa tay ngăn cản Lâm Vi “Tối hôm qua thích muốn chết, mà sao trời vừa sáng đã thay đổi rồi?”

Lâm Vi hít thật sâu, lúc này mới xoay người lại trừng mắt với Diệp Kính Văn.

“Kính Văn, tôi nhìn cậu, không có nghĩa là cậu có tư cách sỉ nhục tôi”

Diệp Kính Văn lạnh lùng nhìn chằm chằm Lâm Vi, khẽ nghiêng răng nghiêng lợi “Anh nghĩ rằng đó là sỉ nhục hả?”

Lâm Vi nhẹ nhàng nhắm mắt lại “Nếu cậu đã...đã có gia đình của mình, cậu làm như vậy là đặt tôi ở đâu?”

Diệp Kính Văn ngẩn người “Gia đình cái gì?”

Lại bị Lâm Vi hiểu lầm là thái độ không chịu trách nhiệm “Cậu nên có trách nhiệm với gia đình mình đi!”

Giọng nói vì tức giận mà khàn đặc.

Diệp Kính Văn cười xấu xa sấp qua hôn tai Lâm Vi, ghé vào tai cậu thì thầm “Anh sẽ có trách nhiệm với em mà”

Lâm Vi hung hăng đẩy hấn ra, xoay người bỏ vào phòng ngủ, đưa lưng ra ngoài.

Diệp Kính Văn đi theo vào phòng, nhìn thấy cái bóng lưng cứng ngắc không khỏi đau lòng.

Nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh cậu, chạm tay vào những sợi tóc mềm mại, Diệp Kính Văn dán môi bên tai Lâm Vi.

“Tối hôm qua, tôi rất chân thành muốn giúp em thư giải dục vọng mà”

Lâm Vi kéo chăn trùm kín đầu, không thèm để ý đến hấn.

Diệp Kính Văn ôm cả người lẫn chăn vào lòng, gác cằm trên đầu cậu, cười tà ác “Em có biết cái rương thật to trong phòng anh là gì không?”

Lâm Vi nằm cứng ngắc, không có phản ứng.

“Trong cái rương đó là các loại hình cụ mà anh ba cho đó. Em biết không? Anh rất muốn dùng những thứ đó để đổi phò với em, để em không bao giờ rời xa anh được, để em phải khuất phục anh”

“Nhưng...một Lâm Vi như vậy, không phải Lâm Vi của anh”

Sức nặng trên người chợt nhẹ đi, Diệp Kính Văn đã buông cậu ra, xoay người bước ra ngoài.

Lâm Vi bật dậy, trái tim đập liên hồi.

“Anh có ý gì?” Nhìn khuôn mặt tà ác của Diệp Kính Văn, Lâm Vi bắt đầu hối hận vì đã nói ra mấy lời này.

“Anh không có kết hôn nha, nhấn cũng đâu phải đeo ở ngón áp út, mắt em sai tiêu cự rồi” Diệp Kính Văn trừng mắt, nghênh ngang bước đi.

Lâm Vi nằm im trên giường, suy nghĩ thật nhiều lời hấn nói, đôi mắt đột nhiên sáng ngời.

Diệp Kính Văn không kết hôn, vậy ý hấn nói là vẫn còn yêu mình sao?

Đột nhiên tràn ngập vui sướng, khiến khóe miệng Lâm Vi cong lên một đường, mục tiêu trong lòng cũng đã được xác định.

Chỉ cần anh còn yêu em, em nguyện ý cố gắng một lần nữa.

52. Chương 52: Tiếp Tục Yêu Nhau

Diệp Trí Viễn vẫn giống như trước đây, lạnh lùng mà mạnh mẽ, chỉ có cái nón thật to đội trên đầu và ngón tay tái nhợt nhìn có vẻ yếu ớt.

Ông ấy bị bệnh sao? Đã bao năm mà cơ thể vẫn chẳng khá hơn?

Lâm Vi ngồi đối diện, khe mỉm cười gật đầu, không mất sự tôn kính và cũng chẳng lộ vẻ nhỏ bé.

“Cậu tìm tôi có việc gì?” Diệp Trí Viễn lạnh lùng liếc đối phương.

Cậu bé này đã mất đi cái ngây ngô ban đầu, bộ dạng ôn hòa nụ cười dịu dàng kia càng khiến người ta không khỏi muốn đến gần.

“Bác làm ăn bận rộn như vậy nên cháu sẽ trực tiếp vào vấn đề”

Lâm Vi cúi đầu uống một ngụm café, ngón tay thon dài lướt quanh miệng ly.

“Cháu nghĩ bây giờ bác không còn lí do gì để chia cắt hai người yêu nhau nữa phải không?”

“Chúng cháu đều đủ trưởng thành, cũng đã có sự nghiệp của riêng mình, cháu nghĩ mình có thể đi tiếp đoạn tình cảm này rồi”

Diệp Trí Viễn cười khẩy một cái “Yêu nhau? Làm sao cậu biết nó vẫn còn yêu cậu?”

“Con tôi từ nhỏ đến lớn đều không thích người khác đụng vào đồ của nó, đặc biệt nếu người ta không cho thì nó cũng tìm mọi cách lấy về”

“Đây chẳng qua là vì nó quá kiêu ngạo, chứ không phải yêu. Bởi vì lúc đầu cậu phản bội nó, bây giờ nó đi tìm cậu chỉ là vì nó không phục mà thôi, cậu cho là xa nhau 5 năm thì tình yêu nó dành cho cậu vẫn nguyên vẹn sao? Cậu không biết rằng sau đó nó đã tìm bao nhiêu tình nhân à?”

“Hơn nữa, nó đã đồng ý với tôi rằng sau khi giải quyết mọi chuyện của cậu, nó sẽ kết hôn, không thấy cái nhẫn tay nó sao?”

Ngón tay cầm ly của Lâm Vi khẽ run rẩy, lúc ngẩng đầu lên ánh mắt vẫn kiên định nhưng lộ ra một chút yếu ớt.

“Cháu sẽ đem hết toàn bộ khí lực để làm lại với anh ấy, nếu như anh ấy vẫn còn chút tình cảm với cháu, chỉ mong bác hãy tuân thủ ước định ban đầu, đừng ngăn cản nữa”

“Bây giờ tôi cũng chẳng quản được nó nữa” Diệp Trí Viễn khẽ thở dài “Nhưng mà xem ra cậu cũng quá ngây thơ rồi”

Diệp Trí Viễn cười cười, rút một cái hộp trong túi xách đưa cho Lâm Vi.

“Nếu lời cậu nói thành sự thật thì tôi sẽ tuân thủ ước định” Bóng lưng của Diệp Trí Viễn có vẻ rất cô đơn, cứ như một ông già đơn độc chứ không còn là một thương nhân lòng dạ độc ác nữa.

Lâm Vi nằm trên giường, cuộc trò chuyện ấy vẫn như đang đóng cửa trước mặt.

Diệp Kính Văn cũng không phải không có khả năng này, lúc hấn ở chung với mọi người cũng cười rất vui vẻ mà.

Có lẽ đúng như lời cha hấn nói, hấn chỉ là không phục mà thôi.

Không phục vì những gì hấn bỏ ra vẫn chưa có kết quả? Ghét bị người khác phản bội? Hay vì sự kiêu ngạo của hấn không cho phép hấn bị tổn thương vì tình yêu?

Cho nên hấn lấy sự thành công ngày hôm nay để trừng phạt kẻ phản bội này?

5 năm, thời gian đâu phải ngắn.

Tình yêu của mình đối với hấn không hề thay đổi bởi vì đã không còn đủ khí lực để yêu một người khác, chỉ có kiên trì chờ đợi được gặp hấn mới đủ khiến trái tim mình đập lại.

Nhưng hấn không giống vậy, hấn không có lí do gì để chung thủy với mình, huống chi mình còn là người buông tay trước nữa.

Lật qua lật lại trên giường, Lâm Vi lại bật máy tính đăng nhập qq, định vào trò chơi xả chút khổ sở đang đè nén.

Vừa đăng nhập thì bị bắn ra, bảng thông báo hiện lên “Tài khoản của bạn đã có người đăng nhập”

Lâm Vi rất khó hiểu, tiếp tục đăng nhập lại bị bắn ra.

Đáy lòng dâng lên một cảm giác quái dị nhưng cậu nhanh chóng gạt đi rồi ra ngoài tìm nước uống, lúc đi ngang qua phòng Diệp Kính Văn thì phát hiện cửa đang đóng, bên trong vang lên vài âm thanh.

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đứng sau lưng nhìn hấn chăm chú gõ bàn phím.

[vi sinh vật] A, mọi người cứ tin vào Hôn mê đi nhé, mọi người biết cô ấy là ai không?

Tại Diệp Kính Văn rất thính, cảm giác được phía sau có người thì quay lại nhìn Lâm Vi một cái, sau đó lộ ra nụ cười tà ác, tiếp tục đánh chữ.

[vi sinh vật] Muốn biết không? Hắc hắc

~~ [vi sinh vật] Thực ra cậu ấy là...À, có muốn tôi nói không đây, nói đi, tôi nên nói hay không nói...

“Hôn mê” mà Diệp Kính Văn nói chính là id của Hắc Sâm Lâm trong trò chơi. Cậu ấy vì muốn thân thiết với La Băng mà lập một nhân vật nữ, tình cảm giữa hai đứa vẫn êm đềm nhưng cậu ấy sợ đối phương phát hiện ra điều đó sẽ giận nên luôn giấu diếm thân phận thật.

Diệp Kính Văn làm vậy là sao? Hắn cố ý làm vậy là muốn đập nát cái tình yêu mà Hắc Sâm Lâm khó khăn lắm mới tạo nên sao?

Lâm Vi nghiêm mặt nhìn Diệp Kính Văn chằm chằm “Kính Văn, anh đang làm gì vậy?”

“Anh đang giúp em đó” Diệp Kính Văn cười rất vô tội.

Lâm Vi liếc nhìn dòng chữ hắn gõ “Anh đang cố ý quấy rối sao?”

Vì quá tức giận mà hai vai Lâm Vi run bần bật, nếu anh đã không yêu tôi thì còn trở về, còn quấy rối cuộc sống của tôi làm gì?

Thậm chí chút yên bình trên mạng mà anh cũng không cho được?

Hận tôi đến mức này, muốn trừng phạt để trả thù, phải khiến tôi mệt mỏi thì anh mới vui sao?

Diệp Kính Văn quay đầu lại, tiếp tục gõ chữ, giọng điệu càng lớn lối hơn.

[vi sinh vật] Nhiều người chat riêng vậy tôi trả lời không kịp, hắc hắc, vậy tôi nói ở đây luôn.

[vi sinh vật] thầy giáo sinh vật của mọi người á, bây giờ đang nằm trong lòng tôi, ai da thật là không biết nghe lời, cứ nhích tới nhích lui thật là phiền mà.

[vi sinh vật] Tôi nghĩ phải cường bạo cậu ấy thôi, hay là nên trói cậu ấy đánh một trận cho hả giận, mọi người cho ý kiến đi.

[vi sinh vật] Ai da sao không ai nói gì vậy?

[vi sinh vật] Cái người Đợi đến hôn mê thực ra chính là %#*&@%\$^%#*^

Lâm Vi tối mặt ngăn bàn tay gõ phím của Diệp Kính Văn, giật máy tính đánh xuống một hàng chữ

“Xin lỗi, máy tính của tôi bị nhiễm virus rồi, rút đây”

Sau đó đưa tay tắt luôn máy tính.

Nhìn thẳng vào mắt Diệp Kính Văn, một chút bi thương tràn ra ngoài.

“Bây giờ tôi rất mệt mỏi, vừa ý anh không, anh có vui không? Hài lòng chưa?!”

Lâm Vi hạ thấp giọng, âm thanh lộ ra sự mệt mỏi, thật trầm thấp, quanh quẩn khắp phòng.

“Kính Văn, anh hận tôi sao? Hận đến mức phải khiến tôi khổ sở cả đời anh mới vừa lòng phải không?”

“Anh thành công rồi đó, những năm qua tôi chẳng vui vẻ chút nào”

“Sau này...cũng sẽ không vui vẻ”

Lâm Vi xoay người ra ngoài, tiếng dép nện xuống nền đất phát ra tiếng bình bịch, thật là bi thương.

Diệp Kính Văn vươn tay ra kéo Lâm Vi vào lòng.

“Anh làm gì...Úm?!”

Lời nói của Lâm Vi bị ngăn lại, Diệp Kính Văn lướt khắp khoang miệng Lâm Vi hôn như cuồng phong bão táp, một tay ép chặt sau ót, một tay ôm sát hông, giam cả người cậu vào lồng ngực khiến cậu không thể phản kháng.

Cái lưỡi linh xảo luôn vào trong, thô bạo cuốn lấy lưỡi đối phương mà mút.

Lâm Vi rùng mình, đầu lưỡi bị mút trở nên tê dại, trong lòng chỉ thấy chua xót, hung hăng cắn hấn một cái.

Đầu lưỡi bị cắn nhưng Diệp Kính Văn cũng không buông tha, mùi máu tươi đầy đầy khoang miệng như rượu khiến người ta choáng váng.

Một lúc sau, Diệp Kính Văn lui ra, nhìn ánh mắt tức giận của Lâm Vi, nhẹ nhàng cười cười, sau đó lại không biết xấu hổ hôn tiếp.

“Ừm...” Lâm Vi giãy giụa trong lòng hần, đáng tiếc cả người bị ép xuống ghế, còn bị hần ôm chặt trong lòng, giãy giụa cũng bằng không.

Sau nụ hôn dài làm người ta khó hô hấp. Diệp Kính Văn mới hài lòng buông Lâm Vi ra.

“Kính Văn...tha cho tôi đi” Giọng nói Lâm Vi có chút bi thương “Anh phải nhẫn nại tôi đến mức nào mới hài lòng?”

Tròng mắt đen láy của Diệp Kính Văn xoáy vào Lâm Vi, không nói lời nào.

Lâm Vi đứng dậy, thanh âm nhẹ như gió thoảng.

“Dùng chính tình yêu của tôi để nhẫn nại tôi, trừng phạt tôi...Đây là điều anh muốn sao?”

“Người từ bỏ anh là tôi, người qua ngàn ấy năm không thể quên anh, cũng là tôi...”

“Bởi vì tôi còn yêu anh, anh thấy buồn cười lắm phải không?”

“Tôi cũng từng thấy mình nực cười đến đáng thương, không thể yêu một ai khác, trong mơ cũng chỉ có anh, bị anh chạm vào còn có phản ứng, đêm đó anh đùa bỡn tôi thậm chí còn mong đợi, tôi đã biến thành như vậy mà anh vẫn chưa hài lòng sao? 5 năm qua, tôi không có sự lựa chọn”

“Anh không phải đã đồng ý với cha sẽ kết hôn sao? Tôi tin rằng anh sẽ rất hạnh phúc. Về phần tôi, cái tên từng phản bội anh, cái tên khiến anh hận, hãy quên đi”

“Hãy cho cái tên Lâm Vi vào dĩ vãng đi”

“Chỉ xin hãy để lại cho tôi một chút tôn nghiêm cuối cùng”

Mặt Lâm Vi lúc nói chuyện không hề thay đổi, đôi mắt vô hồn nhìn thật bi thương.

Cho tận khi nhìn thấy bóng lưng của cậu biến mất, Diệp Kính Văn mới kịp phản ứng.

Cho đến tận bây giờ vẫn không dám nghĩ cậu ấy còn yêu mình nhiều như vậy, đau khổ như vậy.

Vẫn luôn chờ đợi lời tỏ tình của cậu ấy, đến khi cậu ấy nói ra mà sao tim lại đau đến thế này?

“Hôm nay Lâm Vi đã đến gặp cha của cậu, 3g chiều, tại quán café T”

Tin nhắn đến kéo Diệp Kính Văn về thực tại.

“Tình hình La Băng thế nào rồi?”

“Cậu ấy đồng ý giúp rồi, cảm ơn cậu, tôi sẽ gửi tài liệu cho cậu, cứ xem đi”

Tại sao Nhung Tử muốn tìm La Băng, Diệp Kính Văn không cần biết, chỉ có chuyện Lâm Vi đột ngột chia tay năm ấy vẫn khiến hần không hiểu, bây giờ mới ra tay mặc dù có hơi muộn, nhưng lúc trước cha mẹ không yên lòng về mình, phái người giám sát nên muốn ra tay cũng không được.

Say rượu gây chuyện, sau khi về nước uể oải như xác chết, thực ra chỉ muốn tạo lớp chắn để cha buông lỏng phòng bị.

Khi đó lực lượng của mình vẫn còn quá yếu, đặc biệt còn có anh hai ở bên cạnh giúp đỡ cha ngăn cản, thậm chí bùng nổ hết tin tức về Lâm Vi. Anh ba không có tự do, tin tức trung gian cũng bị chặn đứt. Hơn nữa vì phải phát triển sự nghiệp, Diệp Kính Văn đành phải tạm thời giấu những nghi ngờ vào lòng.

Nhìn tài liệu Nhung Tử gửi tới, Diệp Kính Văn khẽ bóp huyết thái dương.

Trong một tuần mình tuyệt thực, cha và Lâm Vi đã gặp nhau, hơn nữa không chỉ gặp một lần.

Mỗi lần đều nói chuyện rất lâu.

Tài liệu có kèm một tấm hình, không biết do sinh viên nào vô tình chụp được đưa lên diễn đàn, cũng được Nhung Tử tìm ra.

Trong tấm hình, hai mắt Lâm Vi thâm quầng, đôi môi trắng bệch, ngồi trước đài phun nước trước quảng trường mà ánh mắt vô hồn.

Cậu ấy mặc bộ đồ đen rất rộng, bởi vì gầy đi rất nhiều nên y phục cũng rộng thùng thình.

Trong tay nắm chặt một sợi dây chuyền, chính giữa khắc chữ Diệp, nhờ góc chụp nên nhìn rất rõ.

Bàn tay cậu ấy vì dùng quá nhiều sức mà khớp xương nhô hết cả lên.

Nhìn ngày được in trên tấm hình, chính là ngày Lâm Vi nói lời chia tay.

Diệp Kính Văn nắm chặt tấm hình, vẻ mặt vụn vẹo.

Lâm Vi, năm đó em đã phải chịu bao nhiêu tủi thân? Cha anh cho em bao nhiêu áp lực? Mà khiến một người mạnh mẽ thích mỉm cười như em biến thành cái xác không hồn?

Bản thân lại từng hận Lâm Vi như vậy, mà quên mất, cha dùng những thủ đoạn tàn nhẫn với Lâm Vi sẽ gây ra bao nhiêu thương tổn cho cậu ấy?

Lúc nói chia tay, trong lòng cậu ấy ắt hẳn rất đau đớn.

Vậy mà bao nhiêu tủi thân và đau khổ, cậu ấy đều giấu trong lòng, đến giờ cũng chẳng hé môi, trước kia vẫn biết cậu ấy rất quật cường, bây giờ vẫn thích làm khổ chính mình như vậy.

Diệp Kính Văn khẽ nhắm mắt thở dài, xoay người vào phòng ngủ của Lâm Vi.

Lâm Vi co rúc trong chăn nhìn chẳng khác gì con tôm, nhìn thật đáng thương.

Vẫn luôn dùng nụ cười để che giấu mọi tâm tình, chỉ bộc lộ thái độ ảm áp lễ độ, nhưng thực ra cậu ấy rất khổ sở, rất đau đớn, rất tủi thân, và yếu đuối.

Chẳng qua là không biểu lộ trước mặt người khác, cho dù có người yêu bên cạnh, cậu ấy cũng chỉ tươi cười, giấu khổ đau vào lòng và tự mình gánh chịu.

Đây là cách em yêu anh sao?

Diệp Kính Văn đi tới, nhẹ nhàng ôm lấy thân thể đang run rẩy kia.

“Buông tôi ra!” Giọng nói Lâm Vi rất kích động, tặng cho hắn một bạt tai, âm thanh vang vọng khắp phòng.

Diệp Kính Văn vuốt vuốt gò má vừa bị đánh, quay đầu lại cười với Lâm Vi.

Lâm Vi ngẩn người, đôi môi khép mở chỉ phun ra một câu

“Tha cho tôi đi, tôi bị anh làm cho lên cơn điên rồi”

“Không thả” Diệp Kính Văn mặt dày ôm chặt cậu vào lòng “Không bao giờ thả”

“Anh rốt cục muốn thế nào?” Lâm Vi rất bất đắc dĩ “Nếu như đã không yêu tôi thì đừng trêu chọc tôi, rốt cục tôi phải khổ đến mức nào thì anh mới vừa lòng đây?”

“Ai nói anh không yêu em? Hả?” Diệp Kính Văn ép môi vào một bên tai Lâm Vi.

Thân thể Lâm Vi cứng đờ, bất đắc dĩ thở dài “Anh yêu chỉ vì anh quá kiêu ngạo, anh không cho phép tôi phản bội anh, cho nên bây giờ anh muốn trả thù tôi, chỉ có vậy mà thôi”

“Kính Văn, đừng vậy nữa, muốn gì thì nói thẳng ra, tôi bù đắp cho anh được không?”

Nhìn đôi mắt nghiêm túc của Lâm Vi, Diệp Kính Văn chẳng biết nên khóc hay nên cười.

Cái tên này, sao cứ thích nghĩ mọi chuyện phức tạp như thế? Cái gì yêu kiêu ngạo, cái gì chỉ là trừng phạt trả thù, chẳng lẽ cậu ấy không phát hiện được ra, mỗi lần mình hôn cậu ấy đều rất nghiêm túc, đều sẽ đan chặt mười ngón tay? Âm hiệu rõ ràng như vậy mà cũng không chịu hiểu?

“Được rồi, anh nói thẳng đây, cái anh muốn là trái tim của em” Dứt lời thì dời ngón trở đến trước ngực Lâm Vi “Lần này đừng có mà phá đây”

“Trái tim của tôi?” Lâm Vi rất kích động, hình như vẫn chưa hiểu ý đối phương.

Diệp Kính Văn thở dài, đành phải áp sát cậu, dùng một ít cử chỉ ngôn ngữ để giải thích.

Mười ngón tay tương khấu, hôn như nước nhỏ giọt, rơi trên lông mi, chớp mũi, gương mặt....

Cuối cùng, đầu lưỡi tìm được hơi lạnh của môi, nhẹ nhàng khai mở khớp hàm, sau đó tiến vào.

Hôn thật dịu dàng, giống như hương rượu vang, mùi vị ngọt ngào lan tỏa khắp răng môi. Lâm Vi khẽ nghi ngờ, một nơi trong lòng dần trở nên mềm mại, không tự chủ được mà dùng hai tay ôm vai hắn.

Nụ hôn ngọt ngào kéo dài thật lâu, nhẹ nhàng quét khắp khoang miệng, trong miệng đều tràn ngập hơi thở thân quen của người nọ, hai lồng ngực áp sát vào nhau, hai trái tim đồng thời nảy lên.

Diệp Kính Văn dùng sức nắm tay Lâm Vi “Hiểu chưa?”

“Anh và em giống nhau, những năm tháng yêu đương kia đã làm tiêu hao hết mọi nhiệt tình, không thể có một khởi đầu mới, cho nên, chỉ có duy nhất một lối thoát”

Đôi mắt Diệp Kính Văn lấp lánh giống như muốn ăn sống Lâm Vi.

“Chúng ta chỉ có thể tiếp tục yêu nhau”

“Đợi đợi, anh nói là....Ừm...”

“Trực tiếp hành động là đủ hiểu rồi” Khóe miệng Diệp Kính Văn khẽ nhếch lên gian xảo, bắt đầu hôn khắp mặt Lâm Vi.

“Anh chờ một chút đã”

“Không đợi nổi nữa rồi” Diệp Kính Văn nhanh tay lột hết quần áo hai người.

“Anh còn yêu em?” Ánh mắt Lâm Vi thoáng hoài nghi, sau đó lại biến thành bi thương “Em vốn không tin tình yêu, không thể yêu một ai khác, nhưng, theo em anh không giống vậy, 5 năm qua, anh chưa gặp ai khiến anh động lòng sao?”

“Nói thật, đã gặp qua” Diệp Kính Văn nhẹ nhàng cười, nhìn vào mắt đối phương tràn ngập dịu dàng “Nhưng nơi sâu nhất trong trái tim anh chỉ dành cho một mình em”

Lâm Vi nhìn vóc dáng cương nghị của Diệp Kính Văn, trong lòng thật rối loạn

Chàng trai lúc trước đã xa rồi, Diệp Kính Văn của bây giờ, vóc dáng hấp dẫn, tròn mắt sắc bén, trên người toát ra hơi thở thành thực.

Không còn gì để nghi ngờ hắn đã là một người đàn ông thành đạt.

Mình cũng không còn là chàng trai cố chấp lúc trước nữa.

5 năm lăn lộn trong xã hội đã cho cậu học được cách làm người, đến lúc học xong thì những nguyên tắc trước kia cũng không còn nữa.

Lúc vừa bắt đầu làm việc, học sinh không tôn trọng, người đi trước khinh thường, đồng nghiệp cạnh tranh khiến cho cậu trong một thời gian ngắn chịu rất nhiều vết thương.

Vi vậy phải thu lại những đau thương, dùng nụ cười nhạt nhẽo để ngụy trang, trải qua nhiều năm tu luyện, bây giờ đã trở thành một giáo sư, có thể cùng học sinh hòa thuận, hiểu được thái độ sống, hiểu được cách dùng nụ cười để ngụy tạo.

Lúc đứng trên bục giảng, thỉnh thoảng lại nhớ đến năm đó bài nghiên cứu của Tam Kiếm Khách thành công, mình đứng trên bục giảng đọc báo cáo.

Có lẽ từ lúc đó đã thích không khí giảng đường.

Nhìn những giáo viên, học sinh phía dưới chăm chú lắng nghe, nhìn đôi mắt hâm mộ của Hắc Sâm Lâm, thỉnh thoảng còn có ánh mắt tán dương của Diệp Kính Văn.

Bây giờ lý tưởng được thực hiện.

Dù trong lòng có một chút lạc lối, đó là lúc đẩy Diệp Kính Văn ra xa vẫn còn lưu lại một sự trống trải.

Có lẽ chỉ có hắn mới lấp đầy được.

53. Chương 53: Con Sói Vô Lương Tâm

“Lại thơ thần, phải trừng phạt một chút” Nụ cười thật thấp bên tai kéo Lâm Vi về thực tại, lúc kịp phản ứng thì toàn thân trần truồng đã dấy dựa một chỗ.

Hai chân bị hấn kéo lên vai, cơ thể mở rộng mặc hấn ngấm.

Lâm Vi then quá hóa giận “Anh làm gì thế?!”

“Em đã vào đường cùng rồi, đừng cố gắng chống đối nữa, chờ anh tấn công đi” Diệp Kính Văn trưng ra khuôn mặt cười cợt ưu nhã, dùng môi lưỡi châm lửa khắp người Lâm Vi.

“Không được, ngày mai em...”

“Đừng kiêu căng, ngày mai em không có tiết dạy” Diệp Kính Văn gian ác cắn bắp đùi Lâm Vi một cái, khiến Lâm Vi rùng mình.

“Anh...Anh không phải muốn kết hôn sao, tôi được coi là...ừm...” Lâm Vi vừa định mở miệng oán trách thì cái nơi đang mềm nhũn dưới đùi bị nhét vào miệng đối phương, nhanh chóng biến thành tiếng rên rỉ mãnh liệt.

Diệp Kính Văn vừa liếm phần yếu ớt của Lâm Vi, vừa mơ màng trả lời.

“Muốn kết hôn mà”

Ngón tay trên vai đột nhiên nắm chặt, móng tay đâm vào da thịt khiến Diệp Kính Văn nhăn mày một chút.

“Cho nên động phòng trước đã”

Không cho Lâm Vi kịp phản ứng, ngón tay mang theo chất lỏng trong suốt nhẹ nhàng do thám ở huyệt sau.

“A...” Lâm Vi thở hổn hển, ngược cổ lên, thân thể bên dưới trắng nõn như thiên nga xinh đẹp, khiến người ta bị hấp hồn phải cúi xuống cắn một ngụm.

Diệp Kính Văn cắn yết hầu của Lâm Vi, dùng hàm răng khê liếm láp, Lâm Vi bị hấn tấn công trên dưới nên chẳng còn khí lực chống cự nữa, chỉ biết hô hấp thật sâu để ổn định nhịp tim.

“Anh muốn vào rồi nha, chuẩn bị xong chưa?”

Diệp Kính Văn đem thứ cứng rắn nóng rực đặt trước lối vào ngượng ngùng.

Lâm Vi không dám giãy giụa, điều chỉnh tư thế và buông lỏng toàn thân để đón nhận hấn.

“Được...rồi...” Nghiến răng nghiến lợi rặn ra hai chữ, cảm tức nhìn đối phương, vì nhiệm tình dục mà đôi mắt ướt át mê người.

Diệp Kính Văn sáp qua hôn khoe mắt Lâm Vi, dùng hết sức đẩy vào.

Toàn thân Lâm Vi co quắp một trận, huyệt sau lâu ngày không sử dụng nên quá chật hẹp, không đủ gel bôi trơn khiến cậu đau đến cắn chặt đôi môi.

Diệp Kính Văn hôn cậu hết lần này đến lần khác, mỗi lần đều liếm vào vết thương trên môi cậu.

Lâm Vi chỉ biết ôm chặt lấy lưng Diệp Kính Văn cào ra từng vệt máu, bởi vì quá đau đớn mà cả hai đều rất kích động, Diệp Kính Văn không hề khách khí, bắt đầu đâm điên cuồng trong cơ thể Lâm Vi.

“Bi cực sinh lạc” Diệp Kính Văn thì thầm câu thần chú “Anh muốn em phải nhớ kĩ cái cảm giác, nhớ kĩ anh cử động trong thân thể em, cái cảm giác đó...Ừm...”

Lâm Vi cảm tức chủ động hôn lại, khoe miệng Diệp Kính Văn nâng lên nụ cười tà ác.

Tình yêu của chúng ta vốn phải kịch liệt một chút, nếu không kịch liệt làm sao xứng đáng với tính cách khó chiều của em và danh hiệu Diệp Tiểu BT của anh đây.

“Đúng rồi, cuối tuần này anh phải đi giải phẫu nữa rồi, nhân lúc em không có tiết dạy trong ba ngày này thì lo mà nạp năng lượng cho anh đi”

Đối với cái lí do kì quái này, Lâm Vi chỉ còn biết trợn mắt một cái, sau đó hờ hững là bị hất đẩy lên hành hạ.

Trước đây cho dù vẫn cuồng nhiệt, nhưng chỉ giống như cách bộc lộ tình thú của tuổi trẻ thôi.

Còn bây giờ, tên Diệp Kính Văn càng đáng sợ hơn, cứ như một con sói đói nhào vào xâu xé con mồi, động tác mạnh mẽ và hung ác.

Mặc dù cũng đã quen rồi nên khoái cảm kéo đến rất nhanh....

Mặc dù cách làm đó khiến người ta bị kích thích, có cảm giác yêu mãnh liệt.

Nhưng làm ơn ném cái rương anh ba anh cho đi? Nhìn đến là lạnh hết sống lưng.

Đây là nguyện vọng duy nhất của Lâm Vi.

Vốn nghĩ là Diệp Kính Văn nói ba ngày chỉ là cho vui thôi.

Nhưng mới sáng ngày thứ hai yên bình, lại bị hất lấy lí do “Sáng sớm hưng phấn là chuyện thường” đè ép cậu triền miên mấy lần thì Lâm Vi mới nổi lên một dự cảm xấu.

Không biết Diệp Kính Văn đã đem quần áo của Lâm Vi giấu đi đâu hết, hai người mặc áo ngủ đi lại trong phòng ngủ mất to trống vắng, nhanh chóng dẫn đến một vài hậu quả nghiêm trọng.

“Anh gọi người giao cơm đến, nên em không cần nấu đâu” Lúc Lâm Vi muốn chui vào bếp thì Diệp Kính Văn nói như vậy, lúc này hắn đang ngồi nhàn nhã trên sofa đọc sách.

“Anh rút điện ra rồi, nên đừng hòng lên mạng kêu cứu với bạn em” Lúc Lâm Vi định ôm máy tính thì Diệp Kính Văn nói như vậy, lúc này hắn đứng như ma sau lưng Lâm Vi, dựa vào tường cười gian ác.

“Anh rốt cuộc muốn cái gì đây?” Lâm Vi nổi điên, tức giận nhìn cái tên đang cười đến vô tội kia.

“Anh muốn em ở bên anh ba ngày, em đã đồng ý rồi mà” Diệp Kính Văn vô tội giương mắt “Rõ ràng là tối hôm qua em đã đồng ý rất lớn tiếng, kêu ầm ầm nhiều lần lắm”

Nhớ tới chuyện kịch liệt tối hôm qua, mặt Lâm Vi đỏ bừng.

Diệp Kính Văn không biết xấu hổ nói tiếp “Sau ba ngày anh phải làm phẫu thuật rồi, anh cần em giúp nạp năng lượng và cả lòng tin nữa”

“Anh còn biết sau ba ngày em có một tiết dự giờ quan trọng, cho nên em cũng cần anh nạp năng lượng và tình yêu”

Tại sao lại yêu phải tên này? Chẳng lẽ mình có khuynh hướng tự ngược? Vấn đề này Lâm Vi đã suy nghĩ cả buổi chiều vẫn không ra, chỉ còn biết thở dài.

Yêu thì cứ yêu thôi, ai cần biết lí do.

Tính tình hắn lớn lối cuồng nhiệt, còn mình ảm áp dễ gần, ở bên nhau cũng quá xứng đôi mà.

“Nếu như em tìm ra một người khác để yêu, anh đoán chừng ba năm mới cho ôm, năm năm mới cho hôn, mười năm mới được lên giường a” Diệp Kính Văn đẩy cửa ra, cười rất rạng rỡ “Tình yêu của anh dù quá mãnh liệt, thì cũng do em không chịu mãnh liệt thôi”

“Anh câm miệng được chưa?”

“Cho nên em rất may mắn vì đã gặp được anh, người đã giúp em giải quyết rất nhiều vấn đề mà một người cổ chấp dễ ngưng ngừng như em không thể làm đó”

“Bảo anh câm miệng mà”

“À, nếu em cứ kiên trì với mấy cái nguyên tắc của mình, thì em cũng giống như đội bóng kia, một tiếng đồng hồ vẫn chưa đá vào một trái...”

“Bộp”

Lâm Vi tối sầm mặt, quăng một cái gối vào ngực Diệp Kính Văn.

“Sao anh lại vô liêm sỉ như vậy?” Lúc hai người tựa vào nhau xem bóng đá, Lâm Vi đột nhiên hỏi.

“Từ nhỏ anh đã vô liêm sỉ rồi, bây giờ tu luyện thêm thôi” Diệp Kính Văn sắp qua hôn trán Lâm Vi.

Lâm Vi lạnh lùng nhìn hắn “Da mặt anh dày đến mức em không thể chấp nhận nổi”

“Em biết tại sao Vạn Lí Trường Thành chắc chắn vậy không?” Diệp Kính Văn mỉm cười nắm tay Lâm Vi, tiếp tục giảng bài “Không phải vì nó dài, mà vì nó đủ dày”

“Da mặt dày, còn em thì có bao nhiêu yêu thương đều giấu trong lòng, tạo thành con dao tự giết chết mình”

“Nếu anh cũng da mặt mỏng như em, có khi mỗi ngày phải ngượng ngùng bàn luận việc học mất” Diệp Kính Văn ngáp một cái, đôi bóng hắc ghét lại ghi bàn.

“Đi thôi, đến giờ ngủ rồi”

Rất nhanh sau đó trong căn phòng tối tăm truyền ra tiếng thở dốc mãnh liệt.

“Thoải mái không? Kêu lớn lên đi” Diệp Kính Văn hung hăng đấm, Lâm Vi ngồi trên bụng hắn thở hổn hển.

Đột nhiên một tiếng nhạc chói tai reo vang, toàn thân Lâm Vi cứng đờ, đang muốn nghe điện thoại thì bị Diệp Kính Văn đè lại.

“Tiếp đi, anh sẽ giúp em” Diệp Kính Văn ngồi dậy, dùng tư thế ôm nhau mà chuyển động trong người Lâm Vi, đặt điện thoại bên tai cậu.

Lâm Vi liếc hắn một cái, nhận cuộc gọi thì nghe một giọng nói gấp gáp bên kia.

“Alo anh à, tài khoản qq của anh bị hack sao?”

Hắc Sâm Lâm vẫn đang hoài nghi trong lòng, cái người vào gia tộc nói nhầm thật ra không phải là Lâm Vi.

“Ừm.....” Lâm Vi vừa tính mở miệng thì Diệp Kính Văn ác ý đấm một cái, Lâm Vi vội vàng che miệng lại nhưng tiếng rên rỉ vẫn tràn ra ngoài, Hắc Sâm Lâm bên kia chóng hết cả mặt, từ đó Hắc Sâm Lâm rút ra một kết luận, vị đàn anh thường ngày rất bình tĩnh và ảm áp kia, lúc lên giường kêu...rất đáng sợ.

Bên kia vừa cúp điện thoại thì Lâm Vi hung hăng liếc Diệp Kính Văn.

“Sao? Sao mà nhìn anh như vậy? Tiểu Sâm Lâm vẫn là một thằng nhóc con, cho nó biết cách làm đàn ông có gì xấu đâu”

“Anh....” Lâm Vi bất đắc dĩ thở dài, lần nữa chịu đựng từng đợt công kích điên cuồng của hắn.

Thực ra hắn vẫn biết chừng mực, biết là Hắc Sâm Lâm và mối quan hệ giữa hai đứa nên mới dám chọc thôi.

Hy vọng là vậy.

Hy vọng con sói mà mình yêu còn sót lại chút tự trọng và lương tâm.

Tối ngày thứ ba.

“Em muốn ra ngoài?” Diệp Kính Văn lạnh lùng nhìn Lâm Vi.

“Ừ, hôm nay trường có thông báo lịch làm việc” Lâm Vi mỉm cười giải thích.

“Được rồi, đi đi” Diệp Kính Văn đồng ý rất nhanh, lúc Lâm Vi bước chân ra ngoài thì hắn lẻo đẻo đi theo.

Lâm Vi đến một quán bar.

Nói ra thì hơi mất mặt, mình lớn ngần này rồi mà còn đi tụ tập giao lưu với bọn trẻ.

Diệp Kính Văn mà biết chắc sẽ cười cho thúi mặt.

Nhưng lại rất muốn gặp những người cùng chơi trong game nên đành nói dối ra ngoài.

Tại quầy bar thì thấy hai người Hắc Sâm Lâm và La Băng, không ngoài dự tính.

Lâm Vi có một tình cảm đặc biệt với Hắc Sâm Lâm, cảm thấy cậu ta rất giống em trai mình. Hắc Sâm Lâm đối với cậu cũng ba phần tôn trọng bảy phần hợp ý, lúc hai người ở bên nhau Lâm Vi không bao giờ để ý lớn nhỏ này nọ, mà nói chuyện rất thoải mái, thỉnh thoảng còn đùa giỡn với đối phương.

Dù sao cái tôn nghiêm của một đàn anh cũng bị Diệp Kính Văn ko đặt vào mắt rồi.

Bị một thằng nhóc nhỏ hơn hai tuổi dùng cái ánh mắt cương chịu nhìn chăm chú dù Lâm Vi có nổi da gà cũng là chuyện thường.

Không khí trong quán bar rất náo nhiệt, một nhóm người dù chưa gặp nhau bao giờ cũng thân thiết rất nhanh, tụ tập một chỗ nói chuyện phiếm.

La Băng và Hắc Sâm Lâm đứng chung, Lâm Vi mở to mắt nhìn Hắc Sâm Lâm thì thấy mặt cậu ta ửng hồng, thầm nghĩ chẳng lẽ cậu ta muốn tỏ tình.

Nhưng mà cái đứa ngốc này muốn tỏ tình trước mặt bao nhiêu người như vậy thì chỉ có một kết quả là ăn tát.

Tỏ tình phải chọn nơi riêng tư mới tốt, thứ nhất sẽ không khiến đối phương áp lực, thứ hai có bị cự tuyệt thì cũng không sợ mất mặt.

Trước mặt nhiều người như vậy sẽ phản tác dụng.

Làm đàn anh, Lâm Vi vẫn dõi theo Hắc Sâm Lâm, thấy cậu ta vẫn chờ đợi tình yêu này suốt bao năm nay thì hy vọng cậu ta sẽ có một kết cục tốt đẹp, ít nhất sẽ không giống mình và Diệp Kính Văn cứ kẻ đuổi người trốn chỉ đem lại đau khổ cho nhau.

Lúc cả đám vào phòng hát karaoke, Lâm Vi nhanh chóng chọn bài, không thể để Hắc Sâm Lâm nói thẳng ra được, cuối cùng thì chính mình hại mình.

Bất đắc dĩ cười cười, trước mặt cả bọn cầm micro lên.

Đã lâu chưa hát hò rồi, trước kia chỉ hát > cho cô bạn trên thiên đường nghe.

Sau đó, Diệp Kính Văn đột ngột xuất hiện, cũng đứng trước mặt mình hát >, mặc dù hắn hát không hay lắm, nhưng nghe nhiều thành ra nghiện.

Hắn dùng cách như vậy để vạch trần vết thương trong lòng mình, rồi sau đó tìm cách chữa lành.

Có lẽ mình nên biết ơn hắn.

Cho dù biết hắn vì bị gia đình ép buộc mới phải kết hôn, biết rằng dù ngọt ngào hạnh phúc đến mấy cũng không thể ở bên nhau.

Lâm Vi chọn bài hát

“Lặng lẽ ở bên cạnh người lâu thật lâu, ngay cả khi khóe mắt đỏ lên rồi vẫn chưa phát hiện, nghe người nói về những thay đổi trong hiện tại, ngắm mãi nụ cười của người mà tôi yêu nhất”

“Con đường ngày đó thì chẳng hề thay đổi, trước đây mỗi lần đi qua con đường này trời đều rất đẹp, nhớ về những gì chúng ta đã trải qua, nước mắt từng giọt từng giọt bắt đầu rơi”

Cố gắng nén lại những giọt nước mắt chực tuôn, Lâm Vi nhìn mọi người khẽ mỉm cười, tiếp tục hát.

Thực lòng, cho dù không thể ở bên anh, em cũng muốn cảm ơn anh, Diệp Kính Văn.

Là anh dạy em cách yêu một người, là anh giải thoát cho em khỏi những ám ảnh trong quá khứ, là anh cho hiểu tình yêu thật mãnh liệt và ngọt ngào biết bao, dù cho những vết thương nó gây ra chẳng nhẹ chút nào.

Nhưng một người không tin tình yêu, chỉ biết nhốt mình trong bóng tối như em, nguyện ý được yêu một lần.

Những ngày tháng chung sống vui vẻ, dù đôi khi chúng ta hiểu lầm giận dỗi, khổ sở vì chia xa hay vui sướng vì trùng phùng, có những đau khổ, cả những giây phút ngọt ngào.

Những điều đó vẫn in sâu trong tâm trí, em vốn một trái tim cô độc cũng nhờ anh mà có thêm nhiều sắc thái tình cảm đa dạng như vậy.

Có lẽ cả đời em này em cũng không thể quên được anh, cũng giống như anh đã từng nói rằng trong một lúc nào đó, tên anh đã khắc sâu trong đáy lòng em rồi.

Không ai có thể chạm vào.

Lâm Vi cầm micro nhàn nhạt cười, âm thanh huyền ảo trong quán bar bắt chợt yên tĩnh lại.

Nghe được giọng hát trầm ấm của chàng hoàng tử tình ca trong truyền thuyết, giống như không phải đang hát mà đang đứng trước mặt tình nhân khẽ thì thầm.

“Tôi từng hôn lên gương mặt người, đôi tay đó siết chặt bờ vai tôi, cảm giác ngọt ngào ấy tôi vẫn còn lưu luyến, mỗi khi nhắm mắt lại thì tôi đều có thể thấy, những hẹn ước bị phá vỡ đó sẽ được thực hiện”

“Tôi từng hôn lên gương mặt người tuy người không còn bên tôi, tôi vẫn chúc người sẽ có nhiều hạnh phúc, cắt đứt đường ngăn tình này....”

Diệp Kính Văn tung cửa đuổi tới nơi vừa lúc nghe được Lâm Vi hát đến đoạn cao trào nhất.

Tiếng hát của cậu vẫn như trước khiến người ta say đắm, sự ưu tư nhàn nhạt khiến người ta không đoán được tâm tình.

Nhưng chỉ Diệp Kính Văn biết bài hát có ý nghĩa gì.

“Lâm Vi, em rốt cuộc cũng tặng cho anh một bài hát sao?” Diệp Kính Văn nâng lên một nụ cười si ngốc “Hát một bài buồn thảm như vậy, anh vẫn biết em luôn suy nghĩ tiêu cực, nhưng anh sẽ không để nó bám tới mãi đâu”

“Thật là, không biết rằng em tự hành hạ mình cũng chính là đang hành hạ anh sao, chỉ giỏi khiến anh đau lòng” Diệp Kính Văn vừa lẩm bẩm vừa đẩy cửa vào.

“Wow, thật là đông vui” Diệp Kính Văn mỉm cười bước vào, mang theo một luồng gió lạnh tràn ngập khắp không.

“Sao vậy? Không phải em muốn đi làm nghiên cứu sao? Nghiên cứu với nhiều người như vậy là muốn nghiên cứu cái gì đây? Hửm?”

Vừa nói vừa dùng ngón trỏ nâng cằm Lâm Vi, ngón cái miết nhẹ môi dưới cậu.

“Em nghiên cứu vi khuẩn hả? Còn chạy đến quán bar nghiên cứu? Ha hả, nói dối cũng không biết lừa người, em lừa gạt tình cảm của anh như vậy bảo sao anh không tức giận đây”

Lâm Vi cười lạnh hất tay hất ra “Tôi làm gì không liên quan đến anh, anh đừng quản nhiều”

Diệp Kính Văn híp mắt cười “Ừm, nói rất hay, vậy em tiếp tục làm nghiên cứu đi. Anh cũng biết chút ít, có thể trao đổi kiến thức với em này”

Diệp Kính Văn ưu nhã xoay người đứng trước mặt Hắc Sâm Lâm “Là cậu?”

Vì bị cắt ngang kế hoạch tỏ tình mà Hắc Sâm Lâm mặc dù đang tức tối trong lòng nhưng cũng không dám trút giận lên đầu đàn anh, đành phải cắn răng tiếp lời “Đàn anh, đã lâu không gặp”

“Ừ, lâu không gặp. Đúng rồi, cậu tên gì?”

“....Sâm Lâm”

“Ai da Sâm Lâm à, khó tưởng tượng rằng gần đây năm mà tôi vẫn còn nhớ tới cậu đó” Nói xong còn giả ngu lại ôm chầm Hắc Sâm Lâm, ôm xong mới đột ngột hỏi : “Cậu họ gì?”

“....Hắc”

Diệp Kính Văn lại nhìn Hắc Sâm Lâm cười quỷ dị “Cậu to gan thật, cậu không phải là Đợi, đợi đến...”

Vừa nói còn khẽ nháy mắt với Lâm Vi.

Quả nhiên Lâm Vi dùng đôi môi hồng nhuận chặn miệng hắn lại, ngăn chặn lời nói tiếp theo của hắn. Diệp Kính Văn cười đắc thắng, thuận tay ôm chặt cậu hung hăng ăn đậu hủ.

Lâm Vi mặt lạnh đẩy hắn ra, quay đầu nhìn Hắc Sâm Lâm cười xin lỗi, sau đó trợn mắt nhìn Diệp Kính Văn một cái lạnh nhạt nói “Đi ra ngoài nói chuyện”

Đường phố về đêm trở lạnh.

Lâm Vi mặt lạnh, Diệp Kính Văn cũng mặt lạnh, mặc dù hai người đang nắm tay nhau nhưng vẫn thấy lạnh.

“Tại sao gạt anh?” Diệp Kính Văn hít khí lạnh, giọng nói lạnh tanh.

“Tôi muốn gặp bạn chẳng lẽ cũng cần anh đồng ý?” Giọng nói Lâm Vi cũng lạnh tanh.

“Chẳng lẽ em thấy đi cùng anh mất mặt lắm sao?” Giọng nói ai oán “Anh rất tự hào đứng trước mặt người thân bạn bè nói rằng, tôi yêu Lâm Vi, bởi từ ngày chúng ta bắt đầu anh đã tin chúng ta sinh ra là dành cho nhau, chưa bao giờ cảm thấy mất mặt vì đi cùng em, cho dù chúng ta đồng tính, anh cũng không bao giờ nghĩ muốn đem em giấu đi”

“Anh yêu em, đây là thứ tình cảm có thể quang minh chính đại. Chúng ta cũng không phải những con chuột chỉ có thể sống lén lút trong hang. Anh mong em hiểu rõ điều này”.

Lâm Vi quay sang nhìn Diệp Kính Văn, tên này dùng bộ dạng nghiêm túc như để dạy bảo người khác.

Được rồi, hắn đã là một người đàn ông trưởng thành rồi, là người lớn rồi, không thể xem hắn như con nít mãi được

Nhưng...

Dùng giọng nói nghiêm túc như vậy để nói chuyện, Lâm Vi vẫn cảm thấy khá đáng yêu.

“Em không phải không dám giới thiệu anh, em không nói là vì biết anh đâu có hứng thú với mấy chuyện tụ tập này nọ” Lâm Vi mỉm cười vỗ vai hắn “Em nói này, sao nhìn anh như cô dâu mới bị mẹ chồng bắt nạt thế này”

Diệp Kính Văn vẫn rất nghiêm túc, nhìn Lâm Vi đang chọc ghẹo cũng chẳng phản ứng gì.

“Chúng ta đã đủ lớn để biết xã hội không thể chấp nhận tình yêu này, nhưng Diệp Kính Văn này sẽ không bao giờ chịu thua đâu” Giọng nói kiên định giống như lời cam kết “Anh không muốn em xem tình yêu này như một gánh nặng, cũng không muốn lúc người khác hỏi về người em yêu, em lại không dám nói. Đồng tính luyến ái không có gì xấu, tình yêu của chúng ta là quang minh chính đại, em không cần tránh để anh gặp mặt bạn bè em giống như đang che giấu bí mật như vậy, có được không?”

Nhìn ánh mắt nghiêm túc mà sắc bén kia, Lâm Vi chỉ nhẹ nhàng cười, sau đó giang tay ôm hắn.

Chỉ là một cái ôm đơn thuần nhưng đã khơi lại những niềm tin đã đánh mất.

“Em biết anh yêu em là đủ rồi” Lâm Vi vui đầu vào hóm vai hắn khẽ cười.

54. Chương 54: Lời Giải Thích Cuối Cùng

Sau khi về nhà, Lâm Vi liền bị Diệp Kính Văn tha lên giường.

Phải thực hiện đúng cam kết, hai người trẻ tuổi quấn chặt lấy nhau, Diệp Kính Văn ở trên giường rất bá đạo mãnh liệt khiến Lâm Vi kiệt sức, nhưng hắn như vậy, lại khiến cậu thêm tin tưởng rằng cánh tay hắn đã đủ cứng cáp.

Nếu như anh vì bị gia đình ép buộc phải kết hôn, thì em sẽ chờ anh. Bởi vì anh đã từng nói, nơi sâu nhất trong tim anh chỉ dành cho một mình em.

Lâm Vi mỉm cười ôm bả vai Diệp Kính Văn, cảm nhận từng trận ma sát mãnh liệt, vui mình trong những đợt khoái cảm.

Cơ hội được ôm nhau thế này không còn nhiều nữa. Sau khi vấn đề của chúng ta được giải quyết, anh phải kết hôn rồi.

Nhưng giờ đây em chẳng còn đau khổ nữa, vì em nhận ra rằng chỉ cần ở bên anh như vậy, cho dù gặp bất kì khó khăn nào cũng sẽ qua thôi.

“Vi” Tiếng gọi đã lâu không nghe giờ đây vang vọng bên tai.

Nghe hẳn dùng giọng nói trầm trầm gọi tên, nỗi xúc động tràn lan khắp cơ thể.

Diệp Kính Văn dừng lại, hôn lên lông mi của Lâm Vi, tìm kiếm bàn tay Lâm Vi đan chặt lại.

Mười ngón tay tương khẩu.

“Hiểu chưa?”

Lâm Vi nhẹ nhàng cười, cắn cắn lỗ tai hắn.

“Dĩ nhiên là hiểu”

Lúc ôm chặt hắn thở dốc, mọi trống rỗng tịch mịch đều được đối phương lấp đầy.

Diệp Kính Văn dậy sớm đi làm phẫu thuật, sau đó nhận được điện thoại của mẹ.

“Kính Văn, mai con về nhà một chuyến nhé”

Lúc Diệp Kính Văn lái xe về nhà, bầu trời đang trong xanh bỗng dưng đen kịt, từng hạt mưa ào ạt rơi xuống.

Diệp Kính Văn tăng tốc.

Giọng nói của mẹ lộ ra sự bi thương và mệt mỏi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Bà không nói rõ.

Mặc dù rất lo lắng, nhưng vẫn kiên trì hoàn thành ca phẫu thuật, sau đó mới phóng xe về nhà.

Mấy năm nay vì muốn cha lơ lửng phòng bị mà cố tình biểu hiện uể oải để được trở về Trung Quốc.

Từ nhỏ rất ít khi cảm nhận được tình yêu của cha mẹ, ở cùng họ mấy ngày không những không thấy ấm áp mà còn cảm thấy không quen.

Vì vậy chuyển ra ngoài sống một mình.

Mặc dù tình cảm gia đình rất lạnh nhạt, nhưng dù sao họ vẫn là cha mẹ mình.

Cho dù ông ấy tìm mọi cách chia rẽ mình và Lâm Vi khiến cho cả hai đều đau khổ, nhưng ông ấy vẫn là cha mình, sự thật này không bao giờ thay đổi.

Vừa vào cửa thì không khí u ám bao trùm.

Một chiếc xe quen thuộc đậu trước cửa, anh hai và anh ba cũng về.

Diệp Kính Văn nhấc bước vào phòng, anh hai ngồi trầm mặc trên sofa, anh ba vẫn khuôn mặt tươi cười bây giờ lại không nói gì.

“Sao vậy?” Diệp Kính Văn đưa mắt nhìn người mẹ tiều tụy.

“Cha...qua đời rồi” Lời nói thật tàn nhẫn nhưng khuôn mặt anh hai vẫn lạnh lùng, chỉ có ngón tay khẽ run rẩy lộ chút tâm tình.

“Sao mà đột ngột...” Giọng nói Diệp Kính Văn cũng khàn đi, đối với cái tin dữ này hắn sợ nhiều hơn là đau thương.

“Thực ra năm năm trước, lúc con và Lâm Vi chia tay, ông ấy đã biết mình bị xuất huyết bao tử”

“Lúc ấy ông ấy nói muốn về nước giám sát con, thật ra là muốn nhìn lại nơi mình từng sinh ra”

Đôi vai mẹ run rẩy, giọng nói nghẹn ngào “Nhưng ông ấy luôn nói dối các con, ngay cả lúc đi cũng không muốn các con đưa tiễn”

“Cha các con quá kiêu ngạo cổ chấp....Dù ông ấy chưa bao giờ khiến các con vui, nhưng ông ấy luôn yêu thương các con, luôn hy vọng các con trở thành những người thành đạt...”

“Ông ấy nói, mình đã một tay dựng lên tập đoàn nhưng ba người con trai không một ai muốn kế thừa sự nghiệp, đây là thất bại lớn nhất của ông, một người cha quá kiêu ngạo”

“Ông ấy để lại 5% cổ phần cho mẹ để an hưởng tuổi già, còn lại đem làm từ thiện, ông ấy nói, nếu ba đứa con đều không muốn, thì số tiền ông kiếm được cả đời cũng không còn giá trị nữa”

“Kính Hi, Kính Huy, hai con làm ăn bận rộn, tham dự tang lễ xong thì hãy đi”

“Kính Văn, con ở lại một hôm, mẹ có vài chuyện muốn nói”

Âm nhạc bị ai hòa vào tiếng mưa khiến cho không khí trở nên đau thương, ba anh em nhà họ Diệp đau buồn nhưng không hề khóc.

Tang lễ không một tiếng khóc càng trở nên vắng lạnh, người một nhà đứng trước phần mộ cúi người, từ nhỏ đến lớn chưa hề cảm nhận được tình yêu của người cha.

Nhưng lúc cha khuất rồi, họ mới hiểu được một điều.

Có lẽ cách giáo dục của cha rất tàn nhẫn, nhưng không thể phủ nhận là đã nuôi lớn ba anh em độc lập và khí phách, dù có chuyện gì xảy ra cũng có thể tự mình giải quyết.

Chẳng hạn như một Diệp Kính Hi làm chủ tập đoàn lớn, kiếm tiền như nước.

Chẳng hạn như một Diệp Kính Huy đường tình duyên vô số, nhưng chưa bao giờ bị tình cảm trói buộc, ung dung tự tại.

Chẳng hạn như một Diệp Kính Văn vượt qua mọi sóng gió, hôm nay trở thành một bác sĩ ngoại khoa xuất sắc, tay nghề điêu luyện.

Ba anh em kiêu ngạo, mạnh mẽ từ trong xương tủy, có lẽ đều được kế thừa từ cha.

Cha đi rồi, ba anh em không hề có cảm giác giải thoát, mà chỉ thấy trống rỗng.

Giống như một nhánh lá cây bền bỉ đã học xong cách kiên trì liều mạng sống, lúc rời khỏi cành lại cảm thấy trống rỗng.

Không biết trên trời cao nhìn thấy ba đứa con mặt mày không cảm xúc, Diệp Trí Viễn nên khóc hay nên cười.

Anh hai trước khi đi đứng bên cạnh Diệp Kính Văn nghiêm nghị “Cậu đã liên lạc với Nhung Tử phải không?”

“Đúng vậy, em cần điều tra vài chuyện”

“Anh không muốn cậu lấy danh nghĩa em trai để sử dụng người trong công ty. Cậu không nên can thiệp vào chuyện làm ăn của anh”

“Em và cậu ấy giao dịch chuyện riêng, không liên quan gì đến anh”

“Vậy thì tốt”

Anh ba Diệp Kính Huy nhìn di ảnh của cha thật lâu, cha à, con không kết hôn thì cha cũng không trách con phải không? Con nhất định sẽ không kết hôn.

Sau khi nói xong cũng lao xe đi.

Cái sân rộng lớn chỉ còn mẹ và Diệp Kính Văn, trong phòng khách càng trở nên u ám.

“Thực ra, lúc con tuyệt thực, cha và mẹ đã đi gặp Lâm Vi”

“Con biết rồi, mẹ nói rõ ràng cho con nghe đi”

Văn Tích Tuệ khẽ thở dài “Bây giờ cha của con đi rồi, mẹ muốn con biết cũng đừng oán trách ông ấy. Ông ấy quá để ý mặt mũi nên không nói, cho nên mẹ phải nói”

Diệp Kính Văn nhú mày, đối với người cha tàn nhẫn dù hay lộ ra sự chán ghét, nhưng tôn kính và biết ơn vẫn nhiều hơn.

“Năm đó, lúc cha mẹ nhốt con lại thì nhà Lâm Vi gặp chuyện”

Diệp Kính Văn yên lặng nghe, ngón tay trong túi quần nhẹ nắm chặt

“Em trai cậu ấy bị tai nạn, chắc con cũng nghe được giọng nói một mỗi lúc cậu ấy nói chuyện điện thoại với con”

“Đừng tưởng là cha con không biết, ông ấy đặt máy quay trong phòng con, lúc đó ông ấy thả con không thêm tịch thu điện thoại”

“Sau đó, con và Lâm Vi bị cắt đứt liên lạc một thời gian dài, cậu ấy vừa lo lắng cho con vừa lo lắng em trai, hơn nữa vừa ra nước ngoài công việc chồng chất, cậu ấy chịu áp lực rất lớn, cha con nhắm đúng thời cơ tìm cậu ấy đàm phán”

Văn Tích Tuệ vuốt vuốt khóe mắt đau nhức, viễn cảnh năm đó tái hiện trước mắt.

“Cậu ấy là một cậu bé kiên cường, cha con dùng bao nhiêu cách cậu ấy vẫn không chịu khuất phục, những lời cậu ấy nói ra khiến cha mẹ chút nữa là dao động”

“Nhưng cứ tìm gặp nói chuyện thì cậu ấy cũng mệt mỏi, lúc cha nói sẽ đuổi con đi, cậu ấy nói, nếu Diệp Kính Văn không có người thân thì tôi sẽ làm người thân của anh ấy. Nhưng nói vậy chỉ muốn con nhẹ lòng một chút”

“Lúc con muốn tuyệt thực, cha con lại đi tìm cậu ấy trao đổi một điều kiện”

Diệp Kính Văn nghiêm mặt, đã sớm biết chuyện năm ấy không hề đơn giản, thì ra đúng là cha ngăn cản thật.

“Điều kiện gì ạ?”

“Chỉ cần hai đứa đồng ý gây dựng sự nghiệp, vào công ty làm việc, sau đó kế thừa Diệp gia, như vậy sẽ cho hai đứa ở bên nhau. Diệp Kính Văn đã đồng ý, nó nguyện ý cố gắng vì cậu, còn cậu thì sao?” Mẹ thuật lại đoạn nói chuyện ngày ấy.

Ngón tay Diệp Kính Văn nắm chặt, quả nhiên chiêu này của cha quá tàn độc.

Nếu như Lâm Vi đồng ý thì ý định muốn mình kế thừa Diệp gia sẽ được như ý, mọi cố gắng suốt hai mươi năm sẽ tan thành bọt biển.

Nếu Lâm Vi không đồng ý thì ý định muốn hai người chia tay sẽ được như ý, hơn nữa ông đã điều tra về Lâm Vi chắc chắn biết Lâm Vi tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Với tính tình Lâm Vi sẽ không chịu thua như vậy, tuyệt đối không vì tình yêu mà từ bỏ sự cố gắng bao năm, không dám làm ngược lại. Huống chi, Lâm Vi sẽ không để người mình yêu chịu tủi thân, cả đời bị cha giam cầm, cả đời chỉ vì một lựa chọn mà hối hận.

Hơn nữa lúc ấy gặp quá nhiều áp lực từ gia đình đến công việc, cho nên Lâm Vi chấp nhận.

“Ngày ấy cậu ấy đứng trước mặt cha con biểu hiện rất kiên cường, đến tận lúc chia tay vẫn mang theo nụ cười” Văn Tích Tuệ khẽ thở dài “Nhưng mẹ đã thấy, lúc xoay người đi...cậu ấy khóc”

Diệp Kính Văn lấy tay ôm chặt đầu, siết chặt những sợi tóc.

Thì ra lúc đó cậu ấy chịu đựng ngần ấy đau khổ tủi thân. Còn bị mình hiểu lầm nhiều năm như vậy.

“Lúc đó, mẹ đột nhiên phát hiện ra rằng, chàng trai bề ngoài kiên cường nội tâm thiện lương kia thật đáng để con yêu sâu sắc như vậy”

“Bao năm qua, mẹ biết con vẫn không thể quên được cậu ấy, nói cậu ấy còn yêu con thì hãy tìm cách làm lành đi, đây là ý nguyện cuối cùng của cha con, ông ấy sẽ không nói xin lỗi đâu, chỉ để lại cho con một cái hộp”

Diệp Kính Văn mở hộp ra, một sợi dây chuyền nằm an tĩnh bên trong.

Sợi dây chuyền ấy khắc chữ Lâm ở giữa, vì quá lâu mà ánh sáng đã ảm đạm, thậm chí bám bụi.

Diệp Kính Văn nhìn di ảnh của cha nhẹ nhàng cười.

“Cha trả Lâm Vi cho con sao? Có lẽ cha đã quên, một sợi dây thừng sau khi bị chặt đứt, dẫu được nối lại thì ở giữa luôn tồn tại một nút thắt không thể xóa bỏ.”

“Con và cậu ấy không thể quay trở về điểm xuất phát.”

“Thế nhưng con sẽ bắt đầu một lần nữa.”

“Cha ở trên trời có thấy con không cha, cha sẽ hối hận về quyết định lúc trước, nhưng cũng sẽ kiêu hãnh vì con.”

Lúc Diệp Kính Văn ngồi trong nhà lại có một dự cảm không lành.

Giống như đám mây đen kịt trên bầu trời kia vậy.

Ngoài trời mưa vẫn nặng hạt, Diệp Kính Văn không để ý lời khuyên của mẹ mà phóng xe đi.

Tới gần nhà vì trời mưa mà kẹt xe thật dài.

Diệp Kính Văn đỗ xe ngoài bãi, khóa xe xong thì chạy như bay về nhà.

Mưa nện vào người nhưng không hề thấy đau, chỉ liều mạng chạy, chạy mãi, chạy như nếu mình dừng lại một khắc thì sẽ mất cái gì.

Đến khu Long Hoa, một chiếc xe quen thuộc định chạy đi, phóng qua Diệp Kính Văn.

Diệp Kính Văn xoay người đuổi theo.

Thật may là tối nay mưa to nên xe đi đến đầu đường thì bị kẹt, đành phải dừng lại.

Chu Phóng đang nói chuyện với Lâm Vi thì thấy phía trước một ánh mắt khát máu đáng sợ đang chăm chăm nhìn mình, nhìn như con sói đã phát hiện được con mồi.

A....Hồngбет.

Chẳng lẽ hần tưởng mình đang dẫn lão bà của hần chạy trốn? Làm gì mà bày ra bộ mặt như muốn giết người đến nơi vậy...Chu Phóng bất đắc dĩ nhún vai, ngón tay chỉ chỉ bên cạnh muốn ám chỉ Lâm Vi.

Lâm Vi hóa thành khúc gỗ cứng ngắc nhìn Diệp Kính Văn.

Chu Phóng khẽ cười nói “Xem chừng em đi không được rồi, ra ngoài nói chuyện để anh dễ thở chút”

Chu Phóng nói chưa hết câu thì Diệp Kính Văn đã đẩy cửa xe lôi Lâm Vi ra ngoài.

Bị Diệp Kính Văn lôi đến một góc, nhìn đôi mắt đỏ ngầu của hần, Lâm Vi khẽ thở dài.

“Anh đừng nóng giận, em quả thật muốn bỏ đi, nhưng...Nếu anh muốn kết hôn, em ở bên cạnh cũng không ổn lắm, em sẽ đợi anh”

“Đợi anh làm gì? Chờ anh cưới vợ sinh con sau đó ly hôn rồi đi tìm em sao?” Diệp Kính Văn nghiêng răng nghiêng lợi, nắm cổ áo cậu nhìn chăm chăm.

“Em biết xã hội không chấp nhận, nếu như đó là lựa chọn của anh, em...”

“Em không ăn giấm một chút nào sao?” Diệp Kính Văn lạnh lùng cắt ngang Lâm Vi, ánh mắt giống như đang đem đối phương đi lăng trì “Anh cùng một cô gái đến lễ đường tuyên thệ, cùng cô ta lên giường, em cũng không khó chịu một chút nào sao?”

Lâm Vi trầm mặc thật lâu, lúc ngẩng đầu lên đôi mắt chợt trở nên hung ác.

“Em khó chịu! Biết anh đồng ý đi kết hôn em đã phát điên rồi! Nhưng em làm được gì? Em không muốn chuyện của 5 năm trước lặp lại nữa! Chỉ cần cuối cùng được ở bên anh, bao nhiêu đau khổ em cũng chịu”

được! Kết hôn thì sao chứ? Chỉ cần biết người anh yêu nhất là em, cho dù em có tủi thân, có khổ sở, có ghen tức, nhưng chỉ cần được ở bên anh, thì những thứ đó không còn là gì cả”

Lâm Vi cúi đầu, giọng nói khàn khàn thật thấp”Em chỉ biết nếu cứ nín kéo thì cả hai đều đau khổ, chỉ cần được ở bên anh, em nguyện ý chấp nhận...”

“Tại sao chỉ biết tự làm khổ mình? Tại sao không tin anh?”

Diệp Kính Văn ngấu nghiến hôn Lâm Vi, cắt ngang lời cậu, Lâm Vi thoáng sửng sốt, sau đó cũng hung hăng hôn lại, ngọn lửa kích tình càng làm tâm tình thêm kích động.

Giống như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương, môi lưỡi mãnh liệt giao tranh, trong cổ họng nồng nặc mùi máu tươi.

Hai người giống như đang đấu tay đôi, sau khi tách ra mới thở hổn hển nhìn chằm chằm đối phương.

Trợn mắt nửa ngày, sau đó đồng loạt cười.

“Đồ ngốc, anh đồng ý kết hôn thật, nhưng đâu phải cưới phụ nữ” Diệp Kính Văn bắt đắc dĩ thở dài, cứng chiu hôn khéo miệng Lâm Vi.

“Chẳng lẽ muốn cưới đàn ông?” Lâm Vi trợn mắt nhìn hắn, sau đó hít sâu lấy lại nhịp tim.

“Đối tượng anh muốn kết hôn chỉ có thể là em, không phải đã động phòng rồi sao? Em làm sao mà chậm hiểu như vậy”

Lâm Vi mở to hai mắt “Anh điên rồi hả?”

“Anh không điên” Diệp Kính Văn nhanh chóng phủ nhận, dứt lời thì đưa tay lên “Chiếc nhẫn trên tay anh là nhẫn đôi, còn một cái để dành cho em đó”

“Không tin thì anh cho xem nè, anh bắt chước em ngày đó, khắc bên trong hai chữ”

Tháo nhẫn ra, Diệp Kính Văn tỉ mỉ để trước mặt Lâm Vi.

“Khốn kiếp, vậy mà không nói sớm” Lâm Vi đánh vào bụng Diệp Kính Văn một cái, nhưng đây chẳng qua chỉ là hành động làm nũng đối với Diệp Kính Văn mà thôi.

Hung hăng kéo Lâm Vi vào lòng, Diệp Kính Văn ghé vào tai cậu khẽ thì thầm

“Bất kể thân thể hay trái tim, Diệp Kính Văn này chỉ thuộc về em”

“Này” Một giọng nói vang lên phía sau “Hai người có muốn ôm ấp thì về nhà mà ôm. Ông trời đã khốc rồi, hai người còn muốn lấy nước mắt người khác nữa hả”

Lâm Vi đỏ mặt đẩy Diệp Kính Văn ra, liếc Chu Phóng một cái.

“Ô, sao lại nhìn anh kiểu đó? Anh đây có lòng tốt nhắc nhở thôi, đã là bác sĩ giáo viên cả rồi, mặt mũi tèm lem thế kia thật khó coi”

Nói xong huýt sáo chui vào xe.

“Tôi đi trước, hai người cứ tiếp tục” Sau đó lái xe đi.

“Khó hiểu thật, làm sao mà anh ta làm nhà văn được vậy” Diệp Kính Văn hừ lạnh một cái, dắt Lâm Vi về nhà.

Lâm Vi nhẹ cười “Anh ta chỉ xấu miệng thôi, lúc viết văn vẫn nghiêm túc mà”

“Trước mặt anh đừng khen người đàn ông khác, đặc biệt là tên tình địch giả tượng đó” Diệp Kính Văn quay lại hừ một cái.

Lâm Vi dịu dàng nắm tay hắn.

55. Chương 55: Kết Thúc Viên Mãn

Nguồn : kamochan.wordpress.com

Sau khi về nhà, nhìn cả hai ướm sững không hẹn mà cùng cười.

Đã trải qua biết bao sóng gió, bây giờ đã được ở bên nhau, hơn nữa hai người đàn ông mà dắt tay nhau đi kết hôn sao? Nghĩ sao cũng thấy buồn cười

Diệp Kính Văn chột eo Lâm Vi.

“Em cười cái gì?”

“Này khỏi cần kết hôn đi, sống chung là được rồi”

“Không được, anh không thể nuốt lời với cha” Diệp Kính Văn kiên quyết từ chối lời đề nghị của Lâm Vi
“Đây là di nguyện của ông ấy”

Lâm Vi sững sốt, lần đó gặp cha hắn đã thấy sắc mặt không tốt lắm, thì ra...đã qua đời rồi.

Lâm Vi nhẹ nhàng ôm hắn, vỗ vai hắn giống như an ủi con nít, mà không biết đang chui vào miệng sói.

Người được an ủi cười rất gian ác, hưởng thụ sự dịu dàng như anh cả hiếm có của Lâm Vi.

“Nếu lần trước vẫn chưa hiểu được, thì tối nay động phòng lại nha”

Lúc bị kéo lên giường Lâm Vi mới ý thức ra, nhưng đáng tiếc đã muộn khi từng cái hôn ồ ạt rơi xuống.

Diệp Kính Văn giống như muốn ăn tươi nuốt sống Lâm Vi, một đường gặm cắn từ trên xuống dưới không chừa một chỗ, lướt tới đâu lưu lại những dấu vết mập mờ đến đó.

Lâm Vi dùng tay che mắt lại, trên mặt đỏ ửng.

Đến cái nơi xấu hổ kia cũng phải hôn, Diệp Kính Văn nhất định là bị điên rồi.

Nhưng do được hắn hôn mà cảm thấy thật ngọt ngào, toàn thân như từng chút một bị đoạt lấy, nhưng cũng không hoàn toàn là vậy, giống như sự trống rỗng dần dần được lấp đầy.

Viên mãn, hạnh phúc.

Mọi tình cảm ẩn giấu trong lòng đều tràn ra ngoài

“Lâm Vi, nơi này của em lại có nốt ruồi này” Diệp Kính Văn cười gian ác ngồi dậy, giống như muốn đối phương cảm nhận được mà ngón cái nhẹ chạm vào bên trong.

Lâm Vi rùng mình mấy cái, bắt lấy cái tay đang đốt lửa kia.

“Muốn làm thì nhanh đi. Lắm chuyện” Dứt lời thì vòng hai chân quanh hông hắn, Diệp Kính Văn buồn cười nhìn khuôn mặt ửng đỏ của Lâm Vi.

Lâm Vi vẫn luôn ngượng ngùng đối với mấy chuyện này.

Trước kia thì như con rùa rụt cổ chỉ ngậm chặt miệng, qua khóa huấn luyện của mình vẫn là con rùa rụt cổ, mặc dù đã biết nghe lời mà phát ra vài tiếng nhưng vẫn kìm nén, muốn cậu ấy năng động lên trừ phi mình nằm dưới.

“Hay là anh xuống nước vậy” Mắt Diệp Kính Văn sáng lên, kéo Lâm Vi lên người.

Đầu óc Lâm Vi đơ ra, đến lúc kịp phản ứng thì đã bị hắn nhẹ nhàng thả từ đỉnh vào.

Cầm tức nhìn hắn một cái, nhưng đối với tên Diệp Kính Văn da mặt dày thì ánh mắt này chẳng có tác dụng, vẫn cười thật gian ác.

“Như thế này thì em sẽ không phải kìm nén cảm xúc, còn có thể kêu thật to, thật tuyệt” Diệp Kính Văn vừa nói vừa cử động eo lên xuống trong nơi nhỏ hẹp kia.

“Anh có thể...bớt nói nhảm được được không”

Dĩ nhiên Lâm Vi phải nhanh chóng khóa cái miệng người người chán ghét kia lại, trong phòng chỉ còn tiếng rên rĩ và tiếng thở dốc mãnh liệt.

Cuối tuần khí trời quang đãng.

Lúc Lâm Vi về nhà, thì thấy một tờ giấy trong phòng khách.

“Anh đi giải quyết chương ngại cuối cùng cho cuộc hôn nhân của chúng ta”

Lúc Lâm Vi đen hết mặt mũi chạy về nhà cha mẹ để thì đã thấy Diệp Kính Văn mở một cuộc họp tại gia.

Cha mẹ Lâm Vi nghiêm nghị ngồi ở trung tâm, lúc thấy Lâm Vi chỉ ngẩng đầu hỏi một câu

“Cậu ta nói thật hả?”

Nhìn Diệp Kính Văn cười rạng rỡ như hoa, mặc dù Lâm Vi không biết hắn đã nói gì nhưng cũng kiên quyết gạt đầu

“Bất luận ai nói gì thì cả đời này cháu chỉ yêu Lâm Vi, cho nên mong cả nhà đồng ý cho chúng cháu ở bên nhau được không? Cháu hy vọng tình yêu này được sự chúc phúc của người nhà, năm năm qua, chúng cháu đã hiểu rất rõ, chúng cháu chỉ có thể là của nhau” Diệp Kính Văn chân thành tỏ tình, sau đó lại nháy mắt với Lâm Vi.

“Ừm....Cha mẹ, con muốn ở bên anh ấy...” Lâm Vi cũng nghiêm túc.

Cha mẹ gọi Lâm Vi vào phòng ngủ, Diệp Kính Văn vẫn ngồi trên sofa cười rạng rỡ, tự nhiên như ở nhà mình.

“Hắc hắc, anh Kính Văn, không ngờ anh sẽ trở thành anh.... dâu.... em....” Lâm Kiệt bứt bứt tóc, suy nghĩ một lúc vẫn chưa nghĩ ra từ thích hợp để hình dung mối quan hệ kì lạ này.

“Hừ” Lâm Hạ hừ một cái “Tôi sớm đã biết bao năm qua anh hai không chịu tìm bạn gái chính là để chờ đợi anh”

Lâm Hạ kéo Lâm Kiệt vào phòng ngủ, trong phòng chỉ còn lại Diệp Kính Văn và Từ Tiểu Huy.

“Em ủng hộ quyết định của anh hai” Từ Tiểu Huy cười rạng rỡ “Đôi khi tình yêu thật kì quái, em và Lâm Hạ cũng đuổi bắt nhau bao nhiêu lần mới phát hiện ra người mình yêu chỉ có đối phương, có một bài hát rất hay, có người nói không có người tốt, ai cũng vậy hết sao. Có lẽ người thích hợp với nhau đã được duyên phận quyết định rồi”

Dứt lời thì ngửa cổ thở dài một hơi, sau đó lúng túng nhìn Diệp Kính Văn.

“Tình yêu của anh và Lâm Vi chỉ hy vọng sẽ nhận được lời chúc phúc của cả nhà, anh biết nếu Lâm Vi không được cả nhà công nhận, cậu ấy sẽ không vui” Diệp Kính Văn lười biếng nằm dài trên ghế, đùa giỡn với tách trà trong tay “Với tính cách của cậu ấy, cái gì cũng giấu trong lòng, nhất định sẽ giả vờ hạnh phúc trước mặt anh, lúng túng không dám nói trước mặt bạn bè người thân”

“Hắc hắc, miệng anh hai rất chặt, năm đó ảnh cãi nhau với Hạ Hạ, ảnh chỉ mỉm cười lắc đầu không nói gì, cuối cùng Hạ Hạ cũng đành chịu thua”

“Đúng vậy, miệng chặt như cua” Diệp Kính Văn bắt đắc dĩ nhún vai, quay đầu nhìn cửa phòng còn đóng chặt của Lâm Vi.

“Thực ra, đồng tính luyến ái cũng chẳng có gì lạ, thời đại học em có một cặp đồng tính, cuộc sống của họ rất hạnh phúc, người lớn lúc đầu hơi khó chấp nhận, chỉ là cha mẹ đau lòng vì con nhỏ, nhưng anh hai không phải là đứa trẻ, em tin cha mẹ sẽ tôn trọng quyết định của anh ấy” Từ Tiểu Huy cười sáng lạn, mặc dù trong mắt Diệp Kính Văn cậu cười thật ngốc.

Ít ra cậu ta nói chuyện rất hay.

Quả nhiên cửa phòng Lâm Vi mở ra, Lâm Kiệt nhìn rất thích thú, Lâm Hạ vẫn lạnh tanh, còn cha mẹ Lâm Vi đang mỉm cười.

“Nếu hai đứa đã quyết định như vậy thì bác không có ý kiến” cha Lâm Vi rất nghiêm túc, mẹ Lâm Vi cười dịu dàng.

“Thực ra mấy năm qua, tâm trạng Lâm Vi vẫn không vui, phận làm cha mẹ cũng thấy đau lòng, nếu hai đứa thật lòng yêu nhau, thì cô chú sẽ tôn trọng quyết định này” Lâm Vi vỗ vỗ bả vai Diệp Kính Văn “Hai đứa hạnh phúc là được rồi”

Cha mẹ Lâm Vi vào phòng của họ, có lẽ vẫn còn gì muốn bàn bạc với nhau.

Lâm Kiệt nhìn Diệp Kính Văn làm mặt quỷ “Em gọi anh là chị dâu hình như không đúng lắm? Phải gọi là gì?” Cậu chàng vẫn rất băn khoăn vấn đề này.

Diệp Kính Văn trừng mắt “Anh rể”

Nói xong không thêm để ý ánh mắt lạnh lùng Lâm Hạ mà chạy thẳng vào phòng Lâm Vi.

Lâm Vi đang thu dọn đồ đạc, thấy Diệp Kính Văn vào thì mỉm cười.

Diệp Kính Văn như sói đói nhào tới.

Lâm Vi chỉ xoa xoa đầu hắn “Hài lòng chưa? Ba em suýt nữa thì bị anh dọa đến đau tim”

“Ừm, khi nào mới kết hôn?” Diệp Kính Văn dán bên tai Lâm Vi “Đi Pháp nha, không cần lo lắng thủ tục, anh có người quen bên đó rồi”

Lâm Vi cười cười, dịu dàng nói “Nhanh lên đi”

“Em còn gấp hơn anh sao?”

“Em sợ anh rồi, kết hôn cho nhanh, chứ không em không biết anh còn làm ra chuyện gì nữa” Lâm Vi bắt đầu dĩ thử dài.

Ngày hôm sau khi cả nhà cùng ăn tối xong, vợ chồng Lâm Hạ lái xe về thành phố B, Lâm Kiệt đi chung xe với Diệp Kính Văn về trường.

Suốt đường đi, Lâm Kiệt mãi hi hi ha ha với Diệp Kính Văn

“Anh Kính Văn quả là lợi hại, dám dùng chiêu tuyệt thực, em thì đừng nói bảy ngày, một ngày không được ăn cũng sẽ chết”

Lâm Vi quay đầu nhìn chằm chằm Diệp Kính Văn “Tuyệt thực cái gì?”

?

“Anh Kính Văn nói với cha mẹ, anh ấy vì anh, nguyện ý...”

“Lâm Kiệt, không phải muốn ăn hải sản sao? Để anh đưa em đi” Diệp Kính Văn cười cười với Lâm Kiệt. nhanh chóng lái sang chuyện khác.

Nhưng mặt Lâm Vi vẫn nặng như đeo chì, đến tận lúc về đến nhà cũng chẳng cải thiện chút nào.

“Anh tuyệt thực hả? Thấy thành tựu lắm sao?” Lâm Vi lạnh lùng nhìn Diệp Kính Văn “Đừng nói muốn em chờ lấy tro cốt của anh? Sao anh trẻ con như vậy!”

Đối với cơn giận của Lâm Vi, Diệp Kính Văn chỉ dịu dàng cười, sau đó kéo cậu vào lòng.

“Lúc đó anh không biết làm sao hết. chia xa em lâu như vậy anh không chịu nổi, nên muốn đánh nhanh thắng nhanh” Bây giờ nghĩ lại đúng là quyết định đó thật sai lầm, nếu như không qua nỗi có khi nào sẽ khiến Lâm Vi đau khổ cả đời không?

“Anh có nghĩ tới hậu quả không? Bao tử đã không tốt, nếu như...” Lâm Vi cúi mặt xuống, bả vai khẽ run rẩy.

“Đã qua rồi, cái tên Diệp Kính Văn hành động không biết suy nghĩ kia cũng đã chết rồi” Diệp Kính Văn nhẹ nhàng hôn khẽ môi Lâm Vi.

Sau đó, Diệp Kính Văn biết được, sau khi Lâm Kiệt gặp chuyện, anh ba đã về nước giúp đỡ rất nhiều. Khi đó cha mẹ Lâm Vi đã biết quan hệ giữa họ rồi, nhưng không nói thẳng ra mà muốn con trai tự nói, còn mình quyết định.

Hôn lễ cử hành tại Pháp, rất nhiều bạn bè đến chung vui.

Vì công việc bận rộn nên vài người không thể có mặt được, chỉ tặng quà chúc mừng.

Chu Phóng tặng họ một chồng sách có chữ kí của hắn, gói thành một hộp nhét vào hòm thư ngoài cửa, mặc dù Diệp Kính Văn chỉ nhận cho có lệ thôi nhưng Lâm Vi tỏ ra rất thích thú, bọc bì từng quyển một. Nhưng quá đáng ở chỗ, sau hôn lễ, hắn lấy lí do cuộc sống của hai người sẽ bị quấy rầy nên ngang nhiên dắt chó đi, đổi ViVi thành Đần Đần.

Tiêu Phàm chỉ nhắn tin qua chúc mừng, viết bốn chữ Tân hôn vui vẻ rồi thêm một biểu tượng cười lạnh lùng vào.

Diệp Kính Huy tặng họ một cái rương khổng lồ, bên trong có rất nhiều thứ kì quái, Lâm Vi không thèm nhìn tới, sau khi về nhà thì tổng hết vào nhà kho.

Anh cả Diệp Kính Hi rất rộng lượng, trực tiếp chuyển một khoản tiền lớn vào tài khoản ngân hàng của hai người.

Giây phút trao cho nhau chiếc nhẫn cưới, Lâm Vi mới hiểu được hạnh phúc chân chính mà bấy lâu mình mong đợi là do người đàn ông trước mặt này đem lại.

Không cần phải lén lút yêu đương, không cần lo lắng hiểm nghi của người thân, cũng không cần lo sợ tình yêu bị đe dọa.

Chỉ là một tờ giấy thật mỏng manh nhưng có thể dập nát mọi nghi ngờ, băn khoăn, tủi thân và bất an.

Sự hạnh phúc viên mãn, không có tiếc nuối, không có hối hận, không có thống khổ.

Lời hẹn ước thành hiện thực, sự nghiệp rộng mở, giờ đây họ đã trưởng thành một lần nữa nắm chặt tay nhau, trao lại cho đối phương sự tin cậy không gì so sánh được.

Ánh mặt trời buổi sớm chiếu xuyên qua tấm màn cửa mỏng, trên mặt đất đều là những màu sắc rực rỡ.

Chàng trai trên giường vuốt vuốt đôi mắt buồn ngủ, nhẹ nhàng cử động cơ thể, cái chăn mềm mại đắp trên người chạm vào da thịt khiến cho lòng khoan khoái.

“Dậy đi” Nhẹ nhàng đẩy người đang nhắm tịt mắt nằm bên cạnh và đôi tay không biết quy củ kia ra, Lâm Vi vén chăn bước xuống giường.

Một lát sau phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy ào ào, Diệp Kính Văn lười biếng duỗi eo, ngáp một cái rồi đi vào bếp, bỏ sữa tươi vào lò vi sóng.

Rửa mặt qua loa xong hai người ngồi đối diện ăn sáng.

“Hôm nay là thứ tư, anh phải kiểm tra phòng phải không?”

“Chính xác, hôm nay có vài người xuất viện nên phải bận rộn cả ngày”

“Sắp hết học kì rồi, em sẽ nhàn rồi một khoảng thời gian dài”

“Quá tốt, nhàn rồi thì vận động cơ thể một chút cho khỏe mạnh đi”

“Anh thật háo sắc”

“Em không háo hả? Cứ chậm một chút nhanh một chút, anh thật là cực khổ mà”

“Trên bàn ăn đừng thảo luận mấy vấn đề này”

“Ừ, vậy... tối thảo luận tiếp nha?”

Dù là sói hay hồ ly, mặc áo vest vào đều biến thành một bộ dạng quân tử nghiêm chính.

Diệp Kính Văn lái xe đến bệnh viện, vì trường đại học T và bệnh viện cùng đường nên Diệp Kính Văn kiêm luôn nhiệm vụ đưa đón Lâm Vi mỗi ngày.

Trong bệnh viện, Diệp Kính Văn nhìn dòng người bên dưới qua khung cửa sổ, lấy điện thoại gọi cho Lâm Vi.

“Đến bệnh viện rồi, còn 10 phút nữa nên tranh thủ gọi cho em”

“Em 8 giờ bắt đầu dạy, 8 giờ anh cũng đi họp phải không?” Giọng nói của Lâm Vi rất nhàn nhã, không khẩn trương chút nào.

“Em chuẩn bị xong chưa? Buổi dự giờ ấy”

“Làm sao anh biết?”

“Anh có lưu lại thời khóa biểu của em mà” Diệp Kính Văn nhàn nhã nói chuyện, khóe miệng nâng lên nụ cười nhàn nhạt.

“A, em quên mất anh nắm rõ lịch hoạt động làm em như lòng bàn tay, Diệp Kính Văn, em phục anh”

“VẬY, ĐI VỆ SINH MỘT CHÚT ĐI THẦY GIÁO LÂM THÂN MẾN, EM PHẢI ĐỨNG LỚP 3 TIẾT MÀ”

“Đang đi đây, tự nhiên nhớ lại kỉ niệm lần đầu gặp gỡ tại nhà vệ sinh”

Lâm Vi khẽ cười, gật đầu với học sinh trên hành lang một cái.

“VẬY XONG VIỆC ANH SẼ GỌI LẠI”

“Chờ một chút” Lâm Vi dừng lại nhìn đồng hồ, sau đó cười nói “Chiều không có tiết, nói xem tối nay muốn ăn gì?”

“Tốt nhất là em đừng mặc gì cả, anh rất thích ăn từ đầu đến chân không thừa một tấc”

“Sắc lang” Lâm Vi bắt đầu cười cười “Ăn lẩu đi, không cần chờ em, trưa nay em tự về”

“Ừ, biết, anh chờ món lẩu uyên ương của em” Nói xong còn nhẹ nhàng hôn vào điện thoại một cái.

Trong phòng họp, Diệp Kính Văn ngồi bàn giữa khẽ mỉm cười.

Trước đây nụ cười của hắn làm người ta lạnh xương, còn bây giờ đôi mắt sắc bén kia mỗi khi gọi điện thoại xong lại lấp lánh ánh sáng.

Mặc dù sẽ nhanh chóng lạnh lẽo lại.

“Hôm nay kiểm tra phòng, mỗi bác sĩ hãy tự trao đổi với bệnh nhân. Còn Tiểu Vương thống kê danh sách bệnh nhân xuất viện trong tuần”

“Cuộc họp bắt đầu”

“Các em, hôm nay thầy sẽ giảng về nội dung bệnh, cơ sở phát sinh, cách truyền bá, đề phòng và chữa trị...”

Thầy giáo trẻ tuổi đứng trên bục giảng nở nụ cười ấm áp, bóng áo trắng vội vã qua lại nơi hành lang bệnh viện.

Từng ngày yên bình trôi qua, họ cứ bắt đầu công việc của mình rồi trở về ngôi nhà ấm áp.

Giống như hai nửa elip quay một vòng sẽ trở thành một vòng tròn xinh đẹp.

Một bác sĩ, một giáo viên.

Hai người đàn ông này, một gia đình.

Hoàn

56. Chương 56: Phiên Ngoại 1: Tình Yêu Đau Dạ Dày

Nguồn : kamochan.wordpress.com

Phiên Ngoại 1: Tình yêu đau dạ dày.

Bên ngoài đột nhiên vang lên vài tiếng gõ cửa.

Diệp Kính Văn cau mày để hộp cơm xuống, sau khi ra ngoài liền đóng cửa phòng lại, Lâm Vi có thể mơ hồ nghe được đoạn đối thoại ngoài đó.

“Đại bác sĩ, tìm được cậu quả không dễ dàng chút nào” Đó là giọng nói của Tiêu Phàm, mang theo một khí chất mạnh mẽ, lạnh như băng.

“Có chuyện gì? Gọi điện thoại là được rồi, còn khiến Tiêu đại luật sư chiếu cố đến đây” Giọng nói của Diệp Kính Văn có thể nghe ra một nét cười thản nhiên.

“Chuyện là, tớ có một người bạn bị bệnh đau dạ dày, cần tìm cậu hỏi vài vấn đề”.

“Bạn của cậu có bao tử nằm trong đầu sao? Diệp Kính Văn cười một tiếng “Đại luật sư, chỗ này của tớ là ngoại khoa não đó”.

“Tớ không muốn nói nhảm với cậu” Tiêu Phàm hừ một tiếng “Nhờ cậu giới thiệu vài chuyên gia mà thôi, ai bảo bạn tớ toàn là cảnh sát, luật sư cùng tội phạm, chỉ có mỗi cậu là bác sĩ thôi”.

“Bạn gì? Bệnh bao tử gì? Hai cái này không phải cứ nói mà giải quyết ngay được” Giọng nói có chút tà ác.

“Tớ biết bệnh gì còn tới tìm cậu sao?”.

Phương thức đối thoại của hai tên này cứ đang gây lộn.

“Cậu hãy tìm Hàn Dương, hẳn làm tại khoa chuyên về bao tử đó” Diệp Kính Văn đùa giỡn đủ mới viết cho Tiêu Phàm một dãy số điện thoại.

“Cám ơn” Tiêu Phàm nhận lấy rồi quay đầu bỏ đi, đi được hai bước thì dừng lại đột nhiên cười khẩy một cái.

“Làm cái gì? Đừng có mang cái mặt điều tra hiện trường gây án ấy đối với phòng làm việc của tớ chứ” Giọng Diệp Kính Văn lãnh khốc, đứng dậy muốn ngăn Tiêu Phàm bước vào.

Cánh cửa bị Tiêu Phàm đẩy ra.

“A, bằng lực quan sát nhạy cảm của tớ, rất khó để điều tra cậu”.

Tiêu Phàm cười cười đi vào trong, thấy Lâm Vi ngồi trên giường, nụ cười có chút cứng ngắc sau đó liền xoay người bước ra ngoài.

“Thì ra là cậu ấy a” Giọng nói Tiêu Phàm mang theo chút cười nhạo.

Nơi hành lang ngoài cửa, một y tá đi ngang qua, ánh mắt dừng lại trên hai người Tiêu Diệp sau đó vội vã bước tiếp.

Hai người đẹp trai, không chỉ có mùi mập mờ mà còn có mùi thuốc súng nồng nặc.

“Xem chừng cậu vẫn không quên được cậu ta” Tiêu Phàm lúc nói chuyện, ánh mắt luôn nhìn thẳng vào đối phương, làm cho người ta có cái cảm giác bị áp bách.

Dĩ nhiên, Diệp Kính Văn cũng chẳng yếu thế chút nào, trợn mắt nhìn lại, nụ cười trên mặt vẫn rất tà ác “Nếu có thể dễ dàng từ bỏ như vậy, mấy năm yêu nhau còn có ý nghĩa gì? Bây giờ buông tay, tớ sẽ có cảm giác mình rất thảm bại”.

“Cậu cho rằng cậu ta sẽ hoàn toàn thay đổi vì cậu sao?” Tiêu Phàm cười lạnh.

“Tớ không cần cậu ấy thay đổi” Diệp Kính Văn khoanh hai tay trước ngực, nhàn nhả thở ra một hơi “Hơn nữa, tớ quá hiểu tính cách cậu ấy, không những vậy đã tìm được cách thích hợp để ở cùng cậu ấy. Tớ còn dự tính cùng cậu ấy kết hôn”.

Tiêu Phàm trầm mặc chốc lát, nhẹ nhàng cười một cái “Cái câu đi nước ngoài kết hôn của cậu không lo lãng sau này làm thủ tục ly hôn cũng rất phiền toái à?”

Nói xong liền phát tay, một đường mà đi.

Nhìn bóng lưng vội vã của hắn, Diệp Kính Văn cúi đầu thở dài.

Cái tên Tiêu Phàm này, bề ngoài lúc nào cũng lạnh lùng cường thế, kỳ thực đáy lòng vẫn khát khao ấm áp phải không? Đáng tiếc cái ấm áp mà cậu muốn, dù tôi hay Lâm Vi cũng cho nổi.

Bởi vì cậu mặc dù mạnh mẽ, nhưng không đủ hiềm ác, nên không thể nào chinh phục được Lâm Vi, phải biết, Lâm Vi chỉ thích cứng không thích mềm.

Mà tôi....Dù mềm hay cứng cũng không ăn, chỉ ăn Lâm Vi.

Tiêu Phàm, cậu rút cục đến bao giờ mới có thể lột bỏ cái bề ngoài ấy đây.

Tôi rất mong đợi tới ngày tận mắt thấy cậu lột bỏ lớp da sói để lộ ra bộ mặt yếu đuối của ngày đó, đợi cậu chảy một giọt nước mắt cá sấu đây.

Diệp Kính Văn nâng khoe miệng cười cười, xoay người vào phòng.

Sau khi đi Pháp kết hôn trở về, cuộc sống hai người coi như áp áp bình thản.

Buổi sáng cùng nhau ăn điểm tâm cùng đi làm, buổi tối tựa vào nhau cùng xem tivi cùng nhau ngủ, thỉnh thoảng cùng nhau tắm, giống như cuộc sống vợ chồng bình thường.

Chỉ có kẻ kia hơi phiền lòng sau khi con chó bị Chu Phóng dắt đi, lúc hai người đang thân thiết không nghe được tiếng sủa gâu gâu cũng khiến Lâm Vi buồn rầu và lung túng.

Cuối cùng mấy con cá mới nuôi lần nữa bị Diệp Kính Văn cho ăn tới chết, Lâm Vi cũng từ bỏ ý định nuôi cá.

Nhưng là được Ôn Đình tặng cho mấy chậu hoa quý, trang trí cho ban công càng trở nên xinh đẹp.

Diệp Kính Văn thích đứng ngoài ban công ngắm cảnh đêm, một mình hắn đứng giữa bụi hoa tạo ra cái cảm giác sói gian đang đứng giữa những bông hoa xinh tươi, dù thế nào cũng thấy không hợp mắt lắm.

Vì vậy Lâm Vi bảo hắn ngắm cảnh từ phòng ngủ, mở cửa sổ cũng giống như đứng ngoài ban công a.

Diệp Kính Văn nói rất tà ác, trong phòng ngủ anh chỉ hướng về phía em, làm gì có tâm tình ngắm cảnh đêm a? Em không biết nguyên nhân tại sao anh thường ra ban công hứng gió lạnh sao? Có muốn anh dùng thân thể nói cho em biết không?

Lâm Vi cảm thấy cùng tên sói dối này nói những chuyện như thế quả thực là đáng xấu hổ.

Mặc dù đã ở cùng nhau khá lâu, đối với cái phương thức gần gũi đã theo thói quen tiếp nhận hơn nữa cũng rất hưởng thụ, Lâm Vi sau khi vận động kịch liệt còn có thể đứng không nhúc nhích trên bục giảng suốt ba giờ đồng hồ.

Tạm thời không muốn chú ý đến việc đứng giữa bụi hoa ngắm cảnh của Diệp Kính Văn nữa. Về phần nhìn không hợp mắt cũng không để tâm nữa.

Kết thúc một tuần, Lâm Vi buổi chiều không có lớp, báo lại rồi về nhà, lúc đi ngang qua siêu thị thấy rất nhiều món ăn và gia vị lẩu, vì chiếu cố Diệp Kính Văn, nên cố ý lựa chọn lẩu hải hải sản, ngoài ra còn mua một phần tương ớt cho mình.

Cái dự tính cuối tuần cùng nhau ăn lẩu, quả là một lựa chọn không thích hợp.

Sau khi về nhà, mới vừa dự định làm cơm tối thì điện thoại bắt chọt reo lên.

Lau tay chạy tới phòng khách nhận điện thoại, thì ra là Tiêu Phàm.

“Diệp Kính Văn có ở nhà không?”

Giọng nói rất lạnh đậm.

Lâm Vi nâng khóe miệng “Anh ấy vẫn còn ở bệnh viện, cậu gọi vào di động cho anh ấy đi”.

“Tớ không tìm hần, tớ tìm cậu”

Lâm Vi ngẩn người, không phải cậu ta luôn không thích mình vì chuyện của Diệp Kính Văn sao? “Tìm tớ có chuyện gì?”

“Nga, tớ cảm thấy hai người kết hôn, làm bạn thì cũng nên chúc mừng một chút”.

“A a, bưu phẩm của cậu bọn tớ nhận rồi” Mặc dù miệng cười nhưng mặt lạnh ngắt.

“Tớ có món quà cần tặng cho hai người, tối nay tớ mời, cậu đi cùng Kính Văn nhé”.

Lâm Vi gọi điện cho Diệp Kính Văn, giọng nói rất thấp giống như có chuyện gì.

“Chờ chút, anh ra chỗ khác rồi gọi cho em”

Sau một lúc lâu, Diệp Kính Văn mới được an tĩnh, bây giờ mới gọi điện thoại hỏi “Anh phải hơn 5 giờ mới xong việc, em tìm anh có chuyện gì?”

“Tiêu Phàm vừa gọi đến đây, muốn mời chúng ta ăn cơm” Lâm Vi nói thẳng không kiêng kỵ.

“Em đồng ý?”

“Đồng ý rồi. Sao vậy?”

“Hần tìm chúng ta chắc là chuyện gì không tốt rồi. Được rồi, chúng ta đi, xem hần lại muốn cái gì” Diệp Kính Văn khẽ cười “Anh còn tưởng rằng em muốn anh nên mới gọi điện thoại”.

Lâm Vi không nghe hần nói nhảm nữa, tiếp “Hồi này đang họp sao? Em có quấy rầy anh ko?”

“Có một bệnh nhân suýt chết, hình như có liên quan đến một án mạng gì đó, mấy tên cảnh sát đang điều tra ở đây”.

“A, anh có sao không?” Giọng nói Lâm Vi có chút khẩn trương.

“Yên tâm, chuyện không liên quan tới anh, chẳng qua họ muốn hợp tác điều tra mà thôi. Đã đưa đi xét nghiệm”.

“Vậy là tốt rồi, không quấy rầy anh nữa, anh xong việc về thẳng nhà luôn hả?”

“Anh về nhà đón em, chúng ta cùng đi”

“Hảo, bye bye”

“Đợi chút đã, em yêu”

“Làm gì?”

“Hôn một cái nào”

Lâm Vi sầm mặt cúp điện thoại.

Người này càng ngày càng lớn lối rồi, không lẽ anh ấy cảm thấy chọc mình rất vui sao? Thật không hiểu nổi, đều là vợ chồng già rồi còn sến súa như vậy làm gì.

Buổi tối, Diệp Kính Văn lái xe đưa Lâm Vi đến địa điểm được hẹn.

Khúc đường này, gần đây mới mở quán lẩu, thức ăn ngon nổi tiếng, dọc đường đi có thể thấy rất nhiều sinh viên đại học, phần lớn là tình nhân, nắm tay nhau cùng ăn, cười rất vui vẻ.

“Anh nhớ em hồi đó rất thích tới đây ăn lẩu” Bởi vì nhớ lại chuyện cũ, nụ cười của Diệp Kính Văn trở nên đặc biệt dịu dàng.

“Sau khi tốt nghiệp em cũng thường tới đây” Nhưng chỉ ăn một mình, lúc ăn lẩu lại nhớ tới nụ cười lớn lối của cái người từng ngồi đối diện, nhớ tới hần vừa ăn vừa xuýt xoa rất kì quái. Lúc ăn một mình liên cảm thấy bao nhiêu đồ ăn cay nuốt vào cổ họng cũng chẳng có vị gì.

Đoạn thời gian khó khăn ấy vẫn ở trong tâm trí. Bởi vì đã từng nếm trải đau thương nên càng muốn quý trọng hạnh phúc bây giờ.

“Con đường này thay đổi nhiều quá” Diệp Kính Văn nhẹ giọng nói.

“Bây giờ trường học cũng thay đổi rất nhiều, đặc biệt là hội học sinh, không còn cái phong cách của ngày đó nữa” Lâm Vi dứt lời đột nhiên nhớ tới chuyện gì, nhìn Diệp Kính Văn nói “Sắp tổ chức kỷ niệm thành lập một trăm khóa của Hội học sinh, anh đã nhận được giấy mời chưa?”

Diệp Kính Văn gật đầu một cái “Nhận được rồi, em đi không?”

“Em vốn làm công tác giáo dục, học sinh đích thân đến mời, không đi thật không phải. Nhưng anh không giống vậy, em biết anh bề bộn nhiều việc...”

“Đi chứ, vì có em, anh tất nhiên phải đi rồi” Diệp Kính Văn cắt lời Lâm Vi.

Hai người đồng thời quay đầu, nhìn thẳng vào đối phương, trên mặt lấp lánh nụ cười.

Có những lúc ăn ý như vậy, lại khiến người ta cảm thấy vui vẻ khác thường.

“Em đừng nhìn anh như vậy, anh sẽ nghĩ là em đang câu dẫn anh đó” Diệp Kính Văn cười tà sáp lại, hôn môi Lâm Vi một cái.

Lâm Vi liếc hắt một cái, người này đúng là kẻ phá hỏng bầu không khí.

“Đến rồi, xuống xe đi”

?

Tiêu Phàm đứng đó chờ từ sớm, thấy hai người liền tiến đến đón.

Đến căn phòng đặt trước, hai người Diệp Lâm đều có chút khiếp sợ.

Chỉ thấy một chàng trai, có lẽ nên gọi là thằng nhóc, đầu cúi thấp, tay trái nắm con cua, tay phải xé chân con cua.

Sau khi nhìn thấy ba người, thì ngẩng đầu cười cười, sau đó thả con cua vào chén, dùng khăn giấy lau ngón tay và cái miệng vẫn còn bóng lưỡng.

“A a, chào mọi người”

Là một dạng tự nhiên, không chút ngượng ngùng.

Diệp Kính Văn nhìn đối phương thâm thúy, sau đó nhẹ nhàng cười ra tiếng.

“Thì ra là cậu”

Trên bàn ăn, ba người nhìn nhau như phát điện, Lâm Vi không hiểu, vì vậy không để ý tới họ nữa, an tâm ăn phần của mình.

Chỉ chốc lát sau, một con cua được gấp tới.

“Ăn rất ngon, anh ăn thử đi hắc hắc” Cậu nhóc cười rất đơn thuần.

Lát sau, lại gấp tới một con tôm càng.

“Cái này cũng ngon, hắc hắc, ăn thật ngon”

Cậu ta ở đó hắc tới hắc lui, làm cho Lâm Vi dở khóc dở cười, cuối cùng đành phải nhìn Diệp Kính Văn nhờ cứu viện.

“Diệp Kính Văn đem thức ăn chất đống trong chén Lâm Vi gấp vào chén hắc”

Cậu nhóc thấy thế hình như có chút ngượng ngùng, nắm tóc, sau đó tập trung vào Tiêu Phàm đang lột vỏ con cua.

Tiêu Phàm cũng là một bộ dáng rất hưởng thụ.

Lâm Vi lấy cốc đi rửa tay, Diệp Kính Văn hiểu ý cũng đi theo ra ngoài.

“Thằng nhóc ngồi cùng Tiêu Phàm, anh nghĩ không chừng là..” Diệp Kính Văn giải thích.

Lâm Vi cười cười “Tên Tiêu Phàm kia bảo chúng ta tới đây làm gì?”

“Cái tên u uất kia, thấy hai ta kết hôn, không phục chứ gì?”

“Phải vậy không?”

“Chắc là vậy”

Trong phòng ăn, còn lại hai người không nói gì.

Hồi lâu Tiêu Phàm bắt đầu thở dài.

“Anh nói em ghen đủ chưa? Hai người họ đều kết hôn, bây giờ hạnh phúc ngọt ngào rồi, em vẫn chưa tin anh sao?”

“Yên tâm yên tâm” Chàng trai ghé vào tai Tiêu Phàm, cười tà một tiếng “Sau khi nhìn thấy Lâm Vi, em liền xác định hai người họ trời sinh một cặp, anh với không tới đâu”

“Anh cũng không muốn với a” Tiêu Phàm dùng một bộ mặt vô tội, sắp qua muốn thân thiết thì cậu ta đột nhiên nhảy dựng lên “Phắc, lão tử lại đau bụng!”

Nói xong liền chạy tóe khói

Vừa lúc hai người Diệp Lâm bước ra, chỉ cảm trận trận hoa mắt, chỉ kịp thấy một người mở tung cửa bước vọt vào phòng vệ sinh.

“Khi Thượng đế vì cậu đóng đi một cánh cửa, nhưng cũng vì cậu mở ra một cái cửa sổ, Tiêu Phàm, cửa chính không có, cậu muốn leo cửa sổ sao?”

“Kính Văn, anh lại nói chuyện văn vẻ, thật khiến em không quen” Lâm Vi cũng cười.

Đối với sự trêu chọc của hai người họ, Tiêu Phàm cười có chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn nghiêm túc gật đầu một cái.

“Đúng rồi, đây là quà mừng hôn lễ của hai người” Tiêu Phàm lấy trong túi ra một cặp đồng hồ. Món quà đơn giản, vốn là đồ dùng tình nhân, hai người đeo lên cũng rất thích hợp xứng đôi.

“Cám ơn”

Cậu trai bị tiêu chảy, phải tới cuối bữa tiệc mới trở lại, nói lời chúc phúc với ánh mắt hiền lành, nhìn chăm chăm, mặt có chút đỏ.

“Cái kia....Hai vị bác sĩ cho hỏi, có thể giới thiệu vài loại gel bôi trơn tốt không? Thật sự rất sợ sau khi làm xong lại bị tiêu chảy!”

“Khụ khụ khụ khụ khụ...” Lâm Vi bị dọa tới sặc nước.

“Ha ha ha ha...” Diệp Kính Văn cười đến mắt hết cả hình tượng.

Tiêu Phàm cảm tức nhìn hai người họ, đáng tiếc hai vị bạn cũ cũng chẳng cho hấn tí mặt mũi nào.

Tiêu Phàm, quá trình leo cửa sổ có thuận lợi không?

Phong cảnh ngoài cửa sổ có đẹp không?

57. Chương 57: Phiên Ngoại 2: Chỗ Ở Của Chó

Nguồn : kamochan.wordpress.com

Phiên ngoại 2: Chỗ ở của chó

Lễ Quốc khánh cuối cùng cũng tới.

Diệp Kính Văn trước đó đã đặt được vé, dự tính cùng Lâm Vi đi du lịch. Trong khoảng thời gian này hai người đều bề bộn nhiều việc, không có nhiều thời gian ở bên nhau, mặc dù mỗi ngày vẫn ngủ cùng một giường, nhưng thường thì lúc người này về tới nhà thì người kia đã chìm trong mộng đẹp rồi. Thân thể có loại cảm giác áp bách muốn bộc phát, rốt cuộc cũng tìm được cách giải quyết ổn thỏa.

Đêm đó, lúc Lâm Vi về tới đã cảm thấy không khí trong nhà có chút quái dị.

Diệp Kính Văn trần truồng cười rất rục rỡ, khiến cho mắt cậu hoa hết cả lên.

Người này, lại bắt đầu tìm xin kích thích rồi sao?

Lâm Vi mới vừa xong việc trở về, khắp người đau mỏi, không thềm để ý đến tên Diệp Kính Văn đang bận rộn lượn tới lượn lui trong phòng khách, đi thẳng một đường vào phòng tắm.

Hình như Diệp Kính Văn đang có tâm tình rất tốt, đi tới đi lui trong phòng khách lại còn rên rĩ mấy bài hát kỳ quái.

Lâm Vi vừa tắm vừa nghe hắn hát lắm nhảm, cảm thấy khá thú vị.

Tắm rửa xong, vừa mở cửa liền bị kéo vào trong một cái lồng ngực quen thuộc.

Lâm Vi cũng không phản kháng, mặc kệ hắn vừa ôm vừa hôn, ánh mắt – lỗ mũi – đôi môi – hầu kết – xương quai xanh đều bị tấn công, vốn thân thể vừa lau khô lại trở nên ướt nhẹp.

“Thôi đi, anh còn muốn em tắm lại lần nữa hả?”

“Giúp em sạch sẽ mà” Giọng nói Diệp Kính Văn buồn buồn vang lên trước ngực, sau hắn lại ngẩng đầu khẽ mỉm cười, lại gặm một đường đi lên, tìm được đôi môi liền một đường tiến thẳng vào.

Lâm Vi phối hợp ôm lấy vai hắn, hôn thật sâu khiến không khí xung quanh cũng trở nên ngọt ngào.

“Ngày mai đi du lịch không?” Lúc hai người tựa vào nhau xem tivi, Diệp Kính Văn đột nhiên nói

“Đi đâu?”

“Quê Lâm” Diệp Kính Văn quay đầu qua hôn Lâm Vi một cái, cười nói “Năm đó em mua dư hai tấm vé, đổi tới đổi lui thì tới tay Tiêu Phàm, em cũng được xem như được làm ông mai một lần”

“A, anh nói là lần đầu gặp cậu nhóc kia? Bọn họ đi du lịch quen nhau sao?”

“Đúng vậy. Nhưng mà thằng nhóc kia đã là “đàn ông” rồi.

“Nga” Lâm Vi cười thâm thúy, ôm eo Diệp Kính Văn, đặt hắn trên ghế sa lon.

“Ồ...Quá chủ động...Thật không quen chút nào” Một cánh tay vươn tới, khiến cho thân thể hai người dính chặt vào nhau không một khe hở.

Hai người đang hôn nồng nhiệt thì điện thoại vang lên.

Diệp Kính Văn nghiêm mặt nhận lấy, chưa gì đã nói một tràng “Gọi thật đúng lúc”.

“A, quấy rầy chuyện tốt của hai người sao?”

“Đúng vậy, có gì thì nói mau, nói xong thì cúp máy đi” Diệp Kính Văn nhìn Lâm Vi cười tà, Lâm Vi cũng chỉ nhẹ nhàng cười.

“Cậu đưa điện thoại cho Lâm Vi đi, tôi có chuyện cần nói với cậu ta”

“Nói nhanh lên một chút” Diệp Kính Văn đưa điện thoại cho Lâm Vi, cũng thuận tiện đem Lâm Vi kéo vào lòng.

Lâm Vi nắm lấy cái tay không quy củ kia, cười vào điện thoại “Có chuyện gì? Sao mà nghiêm túc vậy”

“Chó của anh, mang thai rồi”

Nụ cười Lâm Vi cứng ngắc, mặt của Diệp Kính Văn dần ra, giật lấy điện thoại lạnh lùng nói “Đại tác gia, anh không đủ cảm hứng viết văn nên tìm chúng tôi xin kích thích hả”

“Thật mà, chó của tôi chính là cái con ViVi hồi đó cậu nuôi đó, nó mang thai rồi”

Giọng Chu Phóng nghe rất buồn rầu, Diệp Kính Văn hừ một tiếng, cười lạnh nói “Mong anh hiểu cho, tôi không phải bác sĩ thú y”

“Ai, thương lượng chút, con chó kia, cậu đem nó về được không? Cậu không phải rất thích nó sao, trước kia toàn ôm nó còn gì”

“Anh lén dắt cho của tôi đi, bây giờ nó mang thai lại đem trả về? Chu Phóng, anh hình như hiểu thế nào là ‘Không biết xấu hổ’ hả?”

“Khụ, vậy đành nói thật, người kia nhà tôi không thích sống chung với chó lắm, cậu ấy sợ động vật nhỏ, a...”

Diệp Kính Văn và Lâm Vi nhìn nhau cười, cúp điện thoại không chút do dự.

Chuyện này nhắc tới cũng kì quặc, Chu Phóng từ nhỏ đã rất thích nuôi thú cưng, những năm nay chó mèo một đồng, nhưng phần lớn đều không sống nổi ba tháng.

Ban đầu lúc ViVi bị dắt đi, Diệp Kính Văn còn tính gọi điện bắt trả lại, nhưng thấy Lâm Vi hình như rất ghét nó, hơn nữa Chu Phóng đặc biệt thích con chó khổng lồ lông trắng này nên Diệp Kính Văn cũng đành để hần nuôi.

Không ngờ con chó vẫn sống tận hơn nửa năm, còn rất khỏe mạnh.

Nghe đâu con chó còn là bà mai, giúp Chu Phóng và người yêu hần nối lại tình xưa, về chuyện nối lại thế nào, Chu Phóng kiên quyết không chịu nói, Lâm Vi trong lòng cũng hiểu rõ.

Chu Phóng thả chó cắn người, sau đó ăn vạ, quần người ta không chịu tha.

Đại tác gia ngoài mặt rất có phong độ.

Lâm Vi nói, kỳ thực Chu Phóng tên đó, từ nhỏ đã là một tên du côn mặt dày, không biết xấu hổ. Lừa gạt một đứa trẻ ăn trứng gà sống đã là quá không biết xấu hổ rồi, hơn nữa thì thật chẳng dám nhìn tới. Hần ỷ vào bản thân có tài văn thơ, viết văn cũng theo cảm tính, điều độc giả muốn làm nhất là lôi hần ra đánh một trận, bởi vì hần thường xuyên đăng cùng lúc nhiều kỳ tiểu thuyết lên mạng, lúc quan trọng nhất thì chẳng thấy mặt mũi.

Lâm Vi trước kia nhờ hần giúp kích thích Diệp Kính Văn, bảo phải đáp ứng hần một chuyện, chuyện gì thì hần chưa nghĩ ra, chừng nào nghĩ ra sẽ nói cho cậu biết.

Cho nên vừa rạng sáng hôm sau, lúc Chu Phóng đem chó đến trước cửa, Lâm Vi chỉ còn biết thở dài.

“Vào đi, chó để đây được rồi”

“Không quấy rầy, bye bye”

Chu Phóng làm việc thật dứt khoát, đem chó qua thì liền bỏ chạy, còn không thềm vào uống một ngụm trà.

Diệp Kính Văn nhăn mặt nhìn con chó khổng lồ trong ngực Lâm Vi, lát sau đột nhiên nói “Anh có cách rồi, đem chó này qua Tiêu Phàm đi, người kia của hần đặc biệt thích động vật nhỏ, động vật lớn cũng thích luôn”.

Lâm Vi không phản đối, hai người lái xe đến nhà Tiêu Phàm.

Vừa nhấn chuông cửa chỉ thấy một người tóc tai rối bù, quần áo xộc xệch ra mở cửa, thấy hai người Diệp Lâm thì mặt hơi nghếch ra, sau đó thay ngay một nụ cười sáng lạng “Hắc hắc, ra là hai người, vào đi, vào ngồi một chút”.

Cậu nhóc này thật nhiệt tình, hai người nhìn nhau cười, đi theo cậu ta vào nhà.

Tiêu Phàm đã dậy từ sớm, quần áo gọn gàng, khi nhìn thấy đôi Diệp Lâm thì xụ mặt một cái “Hai vị có chuyện gì vậy?”

“À, mọi người nói chuyện đi, tôi đi rửa mặt chút” Chàng trai có mái tóc rối bù nhìn hai người Diệp Lâm cười cười rồi nhanh chóng vào phòng tắm.

“Vệ Đằng, khăn lau anh vừa giặt, em chờ đó, anh đi lấy cho”

Tiêu Phàm đi theo Vệ Đằng vào phòng vệ sinh, để lại hai người Diệp Lâm đứng đực một chỗ.

“Khụ, hình như chúng ta không được hoan nghênh lắm” Lâm Vi cúi đầu cười, nắm lấy tay Diệp Kính Văn.

Diệp Kính Văn gật đầu, ghé qua nói nhỏ “Thằng nhóc Vệ Đằng kia, hình như là cái bình dấm, hai chúng ta chính là tình địch giả tưởng của nó a, em nghĩ Tiêu Phàm có thể vui vẻ hoan nghênh chúng ta sao? Nhìn xem hần khăn trương chưa kìa”

“Anh đã biết vậy mà còn vác mặt tới? Da mặt anh dày thật đấy” Lâm Vi bất đắc dĩ trợn mắt.

“Ày, nhưng con chó cũng không thể đem đi làm thịt được. Em yên tâm, Tiêu Phàm rất thích hợp với danh hiệu Bạch lang, đối phó với cậu ngốc Vệ Đằng cũng có rất nhiều thủ đoạn đó”

Hai người cũng không khách sáo, tìm chỗ ngồi xuống, Diệp Kính Văn càng tự nhiên như ở nhà, tìm cái ly rót nước uống, thuận tiện rút một quyển tạp chí.

Một lúc sau, Tiêu Phàm dắt Vệ Đằng ra, tai Vệ Đằng còn hơi đỏ.

Diệp Kính Văn cười tà, nhìn Vệ Đằng nói “Vệ Đằng, cậu có thích nuôi thú cưng không?”

Vệ Đằng liếc nhìn con chó to lớn, lại quay lại liếc nhìn Tiêu Phàm “Con chó to quá đi”

“Đúng vậy, to thế nhìn mới cá tính, cậu có thích không? Thích thì giữ lấy mà nuôi” Diệp Kính Văn tiếp tục nói thêm vào.

“Hắc hắc, tôi không dám nhận đâu... Tôi nuôi động vật không tốt lắm a”

Con chó nhìn thấy Vệ Đằng thì nhào vào lòng cậu dụi vài cái, phe phẩy đuôi không chịu đi.

Vệ Đằng vuốt lông nó, đẩy tới trước mặt Diệp Kính Văn, nó lại chui vào lòng Diệp Kính Văn.

“Bác sĩ Diệp, sao anh không nuôi nó? Nó cùng anh trông thật xứng... thật hợp vậy mà?” Vệ Đằng sờ lỗ mũi, cười rất rạng rỡ.

“Xem như cho tôi chút mặt mũi đi, nuôi vài ngày thôi” Diệp Kính Văn cũng trưng ra một khuôn mặt tươi cười.

“Mặt của tôi vừa vừa rửa rồi, không có dư mà cho anh đâu. À, Tiêu Phàm anh không nói gì với bạn anh sao?”

Tiêu Phàm nhúc nhích đầu bóp thái dương, lạnh lùng nhìn Diệp Kính Văn “Chẳng lẽ con chó này có bệnh chó điên nên cậu mới đem cho tôi đấy chứ?”

“Không có, nó mang thai, hai chúng tôi công việc bề bộn không có thời gian chăm sóc nó, nghe nói Vệ Đằng rất thích động vật nên tớ muốn nhờ chia sẻ giữ chút cực nhọc thôi” Lâm Vi cuối cùng cũng lên tiếng, giọng nói ầm ập, cười rất dịu dàng “Nếu cậu không thích thì bọn tớ dắt về vậy”. Dứt lời thì ầm ầm lòng bàn tay Diệp Kính Văn, ra hiệu cho hần trở về.

Ba người đều nhìn vào Vệ Đằng, chỉ thấy cậu ta nhẹ nhàng tiến về phía con chó bên cạnh, ngồi chồm hồm xuống ôm nó vào ngực, vuốt vuốt lông nó.

“Bọn họ không cần mày nữa, nhưng tao cần mày a, ngoan nhé, sau này ở cùng tao, dù tao có ăn cháo, tao cũng sẽ chia phần cho mày”

“Chó không ăn cháo...” Tiêu Phàm vừa muốn nói chuyện thì bị Vệ Đằng trừng mắt một cái, đành phải ngưng lại.

Hai người Diệp Lâm đứng đó cười thâm thúy.

Cả đám ngồi chung một hội, cũng chẳng có gì để tán gẫu, chỉ thấy trong không khí bốc mùi chua kỳ quái nên Diệp Lâm rất hiểu tình hình mà kéo nhau về.

Tiến hai vị ôn thần đi khỏi, Vệ Đằng xụ mặt, ôm chó vào phòng ngủ.

Tiêu Phàm nhẹ nhàng kéo tay Vệ Đằng, đặt cậu cùng ngồi xuống sa lon “Tức giận sao?”

“Không dám”

“Ghen?”

“Không rảnh”

“VẬY em xị mặt như vậy làm gì, hả?”

“Mặt em vốn như vậy”

Tiêu Phàm cười cười, sáp qua hôn vào khuôn mặt Vệ Đằng “Ừ không xị chút nào, chỉ là... rất chua thôi”

“Nói lắm, anh xem hai tên khôn ấy, không nuôi chó lại đem cho em, coi em là ai chứ, cho gì cũng nhận sao?”

“Như vậy đi, chúng ta giết nó đi, tối nay anh làm thịt chó cho ăn”

“Khốn kiếp, trong bụng nó còn có chó con, anh muốn một dao giết hai mạng hả... Với lại, cũng rất đáng yêu, hắc hắc” Vệ Đằng vuốt loạn đầu con chó, làm nó gừ nhẹ mấy cái “Dù sao cũng đã giữ lại rồi, vậy thì nuôi nó đi, chừng nào nó sinh chó con em sẽ đưa cho em gái vui đùa một chút”

Nguồn :

“Chó à mày tên gì vậy? Hay gọi là suy suy đi”

Vệ đằng ôm chó đi, để lại Tiêu Phàm một chỗ.

Tiêu Phàm bất đắc dĩ thở dài, cái con người này lúc ăn dấm vào thật là đáng sợ, thôi thì tối nay chuẩn bị tinh thần ngủ ngoài ghế sa lon đi.

Quả nhiên, ăn tối xong Vệ Đằng liền ôm chó vào phòng ngủ, khóa cửa lại, Tiêu Phàm gõ cửa nửa ngày cũng không hé một lời.

Tiêu Phàm bất đắc dĩ chui vào ghế sa lon trong thư phòng, nửa đêm bởi vì lạnh nên tỉnh giấc.

Vừa muốn đứng dậy chỉnh lại điều hòa thì nghe tiếng cửa mở, phòng ngủ le lói một tia sáng, Vệ Đằng rón rén cầm theo một cái chăn mỏng, đi đến bên cạnh Tiêu Phàm đắp chăn cho hắn.

Vừa muốn đi thì bị Tiêu Phàm kéo vào trong ngực, tung mình đè lên.

“Bị mộng du bước vào đây sao?”

Tiêu Phàm hôn lên đôi môi mềm mại của Vệ Đằng, thấy Vệ Đằng không phản kháng, hắn nhẹ nhàng liếm môi cậu, sau đó đưa lưỡi tiến vào.

Tìm thấy lưỡi Vệ Đằng thì mút vào, dịu dàng lướt khắp khoang miệng cậu.

Vệ Đằng ôm hông hắn, mặc kệ hắn hôn lâu khiến hô hấp của cả hai đều rối loạn.

Ánh mắt đen láy của Vệ Đằng nhìn thẳng tắp vào Tiêu Phàm, một lúc sau, vùi vào ngực hắn, buồn buồn nói “Anh thấy em rất nhỏ nhen phải không?”

“Không có”

“Em chính là ghen đó, hai người họ cùng đem chó đến, hừ”

Tiêu Phàm thở dài, nhẹ nhàng ôm Vệ Đằng vào lòng “Những chuyện ấy đã qua rồi, em vẫn không hiểu tình cảm của anh sao?”

Vệ Đằng gật đầu một cái “Hiểu thì hiểu, lão tử đúng là thích ăn dấm, cái tật này anh phải chịu, không chịu được thì thôi. Ngủ đi” Dứt lời, vừa muốn đứng dậy thì bị Tiêu Phàm kéo về.

“Anh rất thích cái tật này của em”

Nói xong lại hôn xuống một lượt.

“Ngô ..ngô...Đừng hôn ở đây..Ghế sa lon nhỏ quá...Coi chừng té...Ui da”

Vừa mừng xong thì cả hai đã té xuống đất.

Tiêu Phàm liếc nhìn cái ghế một cái, quả quyết ôm Vệ Đằng lên “Vây đổi chỗ khác”

Nói xong hướng phòng ngủ ma bước vào.

“Không được, chó ở trong đó! Chó...”

“Đuổi ra đi”

“Ngô...Tiêu Phàm...Anh buông ra cái đã, lên giường nói tiếp. Này! Anh đồ sói đói! A..”

Tiếng kêu đáng sợ từ từ lắng xuống

Lúc Diệp Kính Văn mua con chó này, rồi nó được đem đi khắp nơi, cuối cùng vào tay hai người Tiêu Vệ, cái này giống như đem tình yêu đến mọi nhà, mặc dù tình yêu không còn oanh oanh liệt liệt như ban đầu nữa, nhưng lại có cảm giác ấm áp yên tâm khi được ở bên nhau.

Lúc con chó được gọi là ViVi, Lâm Vi nổi ghen, Chu Phóng dắt nó đi.

Lúc con chó được gọi là Đần Đần, người yêu Chu Phóng là Đoan Mộc Ninh không thích, lại đem trả về.

Hôm nay nó được gọi là Suy Suy, rốt cuộc thì một người thích ăn dấm là Vệ Đằng, không thèm ghen vì con chó nữa, hai người một chó sống chung rất hòa hảo.

Nghe nói sau đó con chó đẻ được ba con chó con, gọi là Bao tử đau, Bao tử trưởng, bao tử chua đều được chia đều cho Vệ Nam, Tiêu Tinh và Ngưu San San, ba chị em gái họ.

Còn sau đó nữa, dòng họ nhà chó ngày càng lớn mạnh, con cháu ở đâu cũng có.

Vệ Đằng thường ôm chó nói, bọn họ không cần mày thì tao cần, bọn họ không trân trọng mày thì tao sẽ trân trọng.

Bên cạnh tao có Tiêu Phàm, bây giờ còn có một con chó đáng yêu bầu bạn, cuộc đời này không còn gì để tiếc nuối nữa.

Đúng không, suy suy.

58. Chương 58: Phiên Ngoại 3: Cách Anh Yêu Em

Nguồn : kamochan.wordpress.com

Phiên ngoại 3: Cách anh yêu em.

Sau khi trở về, Lâm Vi mới biết Diệp Kính Văn đã mua hai vé máy bay đi du lịch.

Khó trách được vì sao hắn gấp gáp đem chó đi gửi, thật ra là không yên lòng.

Hai người cùng nhau chuẩn bị hành lí, sáng hôm sau sẽ lập tức khởi hành, nhưng thật không may, đêm đó xảy ra một việc ngoài ý muốn.

Ba giờ sáng, ngoại khoa nào có vài bệnh nhân xuất hiện mấy triệu chứng dị thường, Diệp Kính Văn bị cấp trên chỉ thị vào bệnh viện. Trải qua một đêm cấp cứu, bệnh nhân đã thoát khỏi nguy hiểm, nguyên nhân cũng được điều tra là do bệnh viện nhập vào mấy loại thuốc có vấn đề. Mấy ngày tiếp theo để tránh phát sinh trường hợp ngoài ý muốn, Diệp Kính văn phải trực tiếp ở luôn trong bệnh viện, không được về nhà.

Vậy là kế hoạch đi chơi lễ quốc khánh cũng tan tành.

Lâm Vi cũng không để tâm lắm, sau khi nghe Diệp Kính Văn gọi điện qua xin lỗi, thì sáng hôm sau phải chạy ra sân bay trả lại vé, một mình còn hơn đi mua vé nữa.

Mấy ngày nghỉ, Diệp Kính Văn bận rộn đến bể đầu sút trán, Lâm Vi ở nhà một mình rất nhàm chán nên vào trường làm thí nghiệm cùng vài nghiên cứu sinh.

Công việc này cũng đã quá quen thuộc rồi, bởi vì Diệp Kính Văn thường xuyên bị gọi đi lúc nửa đêm, nên Lâm Vi cũng nhốt mình cả ngày ở phòng thí nghiệm.

Đột nhiên rất nhớ cuộc sống ở trường đại học năm nào, cả ngày đều ở bên cạnh nhau, cho dù chỉ là cùng nhau nằm trên giường đọc sách cũng cảm thấy thật ấm áp.

Bây giờ hai người đều có sự nghiệp của riêng mình, không còn nhiều thời gian quan tâm đến nhau như trước nữa.

Lâm Vi thì không sao cả, chỉ có Diệp Kính Văn thường hay than thở, nói cái gì thật là bận rộn muốn chết, không có thời gian ở bên em, vài ngày không gặp thì lại gửi mấy tin nhắn rất sến súa “Rất nhớ em a”...

Trong lòng Lâm Vi cũng nhớ hần ghê gớm, nhưng cho tới tận bây giờ cũng không dám mặt dày gửi mấy loại tin nhắn như vậy.

Nhưng lần này thấy Diệp Kính Văn mệt mỏi như vậy, Lâm Vi lại cảm thấy có chút đau lòng, nhắn tin hỏi thăm.

“Bệnh viện thế nào rồi? Anh cũng đừng cố gắng quá, phải chăm sóc bản thân cho tốt”

Diệp Kính Văn vốn đang cực kì mệt mỏi, đọc được tin nhắn thì lập tức cảm thấy vô cùng vui vẻ “Em yêu, được em quan tâm thì dù có bao nhiêu mệt mỏi cũng cảm thấy xứng đáng a”

Lâm Vi không thêm để ý hần đùa giỡn, tiếp tục nghiêm túc nhắn tin “Bệnh nhân thế nào rồi?”

“Vừa phẫu thuật xong, cứu được rồi”

“Mấy ngày nay ăn cơm có ngon không?”

“Không biết nữa, toàn ăn ở ngoài” Diệp Kính Văn nâng khóe miệng cười cười, Lâm Vi lúc nhắn tin cũng nghiêm túc như đang giảng bài vậy, nhưng mình hiểu rõ em ấy lo lắng, quan tâm mình biết bao. Tin nhắn đơn giản mà tình ý không đơn giản chút nào a.

“Lại ra ngoài ăn hả? Thôi vậy đi, tối nay em đem cơm cho anh, anh làm việc tốt, đừng cố gắng quá”

“Tuyệt, anh muốn ăn thịt bò hầm”

“Được”

“Còn có cá nướng nữa”

“Được”

“Còn phải có Lâm Vi hầm nữa”

“Cút”

Gửi xong tin nhắn, hai người đồng loạt cười.

Diệp Kính Văn tiếp tục bận rộn, còn Lâm Vi vội ra ngoài mua thức ăn.

Tối cả buổi trưa làm thật nhiều món ăn, còn nấu một tô cháo gà đem vào cho Diệp Kính Văn.

Hai người cùng ngồi ăn tại bệnh viện, sau khi ăn xong, Lâm Vi đang thu dọn hộp cơm tính đi thì bị Diệp Kính Văn kéo lại, hôn một cái thật nóng bỏng.

“Tên khốn Tiêu Phàm vừa gọi điện bảo đang đi Paris với Vệ Đằng thật lãng mạn”

Lâm Vi khẽ cười “Ai bảo lúc trước anh chọc cậu ấy, bây giờ người ta khích lại anh như vậy là đáng lắm”

“Lâm Vi, anh không phải là người dễ bị khích như vậy, hần cũng vậy”

“Em hiểu”

Diệp Kính Văn nhẹ nhàng ôm Lâm Vi “Anh chỉ là cảm thấy rất có lỗi, không thể ở bên em nhiều hơn, dù chỉ là một chuyến du lịch cũng không thực hiện nổi”

Lâm Vi dựa vào bờ vai Diệp Kính Văn, nhẹ nhàng mỉm cười “Em không để tâm đâu, bởi em hiểu anh mà”

Diệp Kính Văn siết tay chặt hơn một chút, đặt cằm lên vai Lâm Vi nói “Về nhà nghỉ ngơi thật tốt, dạo này em cũng vất vả rồi”

“Ừ, em ở nhà đợi anh”

Bảy ngày nghỉ Quốc khánh, người thì đi du lịch, người thì ở nhà chơi điện tử, xem tivi, Diệp Kính Văn phải túc trực ở bệnh viện, Lâm Vi rảnh rỗi cảm thấy rất chán, vì vậy chạy vào trường bạn rợn. Bạn rợn bảy ngày, hai người đều kiệt sức.

Rốt cục chuyện trong bệnh viện cũng giải quyết xong, thí nghiệm cũng hoàn tất, Diệp Kính Văn xin viện trưởng nghỉ phép một thời gian, muốn được ở bên Lâm Vi nhiều hơn.

Lâm Vi cũng điều chỉnh lịch dạy, muốn rảnh rỗi ở nhà chăm sóc Diệp Kính Văn thật tốt.

Hai người rất hiếm khi có nhiều thời gian bên nhau như vậy, ăn lẩu xong thì tựa vào nhau xem tivi.

Đội bóng đá Diệp Kính Văn yêu thích sắp ghi điểm, Diệp Kính Văn lại bật sang kênh khác, rõ ràng trong lòng đang rất phấn khích nhưng ngoài mặt lại tỏ ra chẳng có chuyện gì, dùng giọng nói bình thản với Lâm Vi “Thắng rồi”.

Lâm Vi mỉm cười, dựa hân vào vai hân “Dạo này anh mệt lắm sao?”

“Đúng là mệt mỗi muốn chết, em hôn anh một cái anh sẽ không mệt nữa”

Người này da mặt rất dày, nhưng ở bên cạnh hân đã lâu, đối với mấy lời buồn nôn của hân Lâm Vi cũng cảm thấy bình thường, rất tự giác sắp qua hôn hân một hồi.

Diệp Kính Văn đặt Lâm Vi trên ghế sa lon, cuồng nhiệt hôn thật lâu, cắn cắn tai Lâm Vi thì thầm “Hình như lâu rồi chưa làm thì phải”

Mặt Lâm Vi đỏ lên, người này nói chuyện thật thẳng thắn.

“Tiêu Phàm đi du lịch Paris rồi” Diệp Kính Văn lại nói một câu ngoài lề như vậy.

Lâm Vi gật đầu “Em biết, anh đã nói rồi mà”

“Chúng mình cũng đi đi”

Lâm Vi nghi ngờ “Bây giờ đi Paris làm gì? Anh cũng đâu được nghỉ phép lâu như vậy, nếu muốn đi du lịch hay là....Ngô...”

Lời nói của Lâm Vi bị nụ hôn của Diệp Kính chặn lại, một lúc sau, Diệp Kính Văn mới nhếch khóe miệng dán vào đôi môi còn thở hổn hển của Lâm Vi nhẹ nhàng nói “Ý của anh là đi trên giường, ăn thức ăn kiểu Pháp”

Lâm Vi sững sốt một hồi mới kịp phản ứng.

Người này đúng là hồng từ bên trong rồi.

“Bữa ăn kiểu Pháp thật phiền phức, không cần ăn đâu” Lâm Vi khê cau mày.

“Đến đây đi, lần này em nằm trên, đếm xương toàn thân anh một chút a” Diệp Kính Văn nở nụ cười kéo theo mị lực mãnh liệt.

Diệp Kính Văn nhìn hấp dẫn như vậy, hô hấp của Lâm Vi có chút dồn dập, tiếng tim đập rõ ràng bên tai.

Hai người bắt tri bắt giác môi lưỡi day dưa, hôn một đường đến bên giường, Diệp Kính Văn kéo Lâm Vi lên trên người.

“Đến đây đi” Giọng nói êm ái như bùa chú làm lòng người mê muội, Lâm Vi cúi đầu hôn trán hân, dán môi nói nhỏ “Lại muốn dùng chiêu gì đây? Cho em ở trên, sau đó chẳng phải anh sẽ ...”

Còn chẳng phải là anh vẫn là người chủ động, chỉ là thay đổi vị trí

Câu nói tiếp theo vẫn là không thể nói ra, bị đôi mắt đen láy của hân nhìn chăm chú vào, mặt Lâm Vi nóng ran lên.

“Em cũng là đàn ông, cũng muốn đòi lại quyền lợi, không phải sao?”

Đó là điều tự nhiên thôi, đáng tiếc em đâu không lại anh.

Lâm Vi lung túng cười cười “Chỉ cần đó là anh, thì điều đó cũng không cần thiết lắm”

“Em không muốn ôm anh?” Diệp Kính Văn nâng mi.

Câu trả lời của Lâm Vi là một nụ hôn sâu.

Ở chung với nhau đã lâu như vậy, nhưng trên giường Lâm Vi vẫn luôn rất thận trọng, Diệp Kính Văn mỗi lần đều dùng hết mọi kỹ năng từ khiêu khích đến chọc ghẹo cậu, nhưng cậu vẫn liều chết cắn chặt môi, chỉ có lúc cao trào mới phát ra những âm thanh tuyệt vời. Càng khỏi cần bảo cậu chủ động yêu cầu điều gì. Hôm nay bị châm lửa dục còn có thể chủ động hôn thật khiến Diệp Kính Văn cảm thấy rất vui vẻ, mặc dù kỹ thuật hôn của Lâm Vi vẫn còn rất kém cỏi.

Lâm Vi hôn chớp mũi Diệp Kính Văn, nhẹ nhàng cười nói “Đồ ngốc, anh không cần làm vậy a”

Nhìn thấy những người công việc thanh thoi cả ngày ở bên nhau, anh không cần hâm mộ họ, không cần áy náy với em. Bởi vì em hiểu anh rất thích công việc này. Năm đó, em bỏ anh chính vì thành công mà anh mà anh đạt được ngày hôm nay, chỉ cần chúng ta yêu nhau, cho dù không thể thường xuyên ở bên cạnh nhau thì cũng chẳng sao. Cũng không cần vì muốn bù đắp cho em mà phải xuống nước như vậy....

Diệp Kính Văn nhìn Lâm Vi chăm chú, một lúc sau mới thở dài, đan những ngón tay thon dài với nhau.

Trên hai ngón áp út kia đeo một đôi nhẫn, là minh chứng tốt nhất cho tình yêu của chúng ta.

“Không cần phải làm như vậy, em biết anh cũng muốn em, vậy thì theo ý anh hãy đến đây đi” Lâm Vi mặt dày nói xong sau đó nằm bất động trên người Diệp Kính Văn.

“Tốt lắm, anh sẽ khiến em thật thoải mái” Diệp Kính Văn nhẹ nhàng nói bên tai Lâm Vi, tung mình đè lên người Lâm Vi.

Bữa ăn kiểu Pháp, bắt đầu từ nụ hôn nóng bỏng kiểu Pháp.

Đầu lưỡi triển miên khiến hai người tim đập loạn nhịp, hô hấp rối loạn.

Thân thể mẫn cảm bị những tiếp xúc quen thuộc làm sinh ra những phản ứng thành thật.

Diệp Kính Văn cúi người nuốt vào những tiếng thở dốc của Lâm Vi, dùng đầu lưỡi và tay đồng loạt đốt lửa.

Lâm Vi hình như đã kìm nén quá lâu cuối cùng chẳng còn để ý ngược ngừng kêu lên, tiếng rên dễ nghe tràn ra ngoài, lại còn bị những ngón tay Diệp Kính Văn kích thích mà có cảm giác như đang đứng trên đỉnh núi. Bạn đang ?

Sau đó mặt mũi đỏ hồng, tim đập sai nhịp.

Ngón tay Diệp Kính Văn như có ma lực, ở bên trong Lâm Vi mà lực lại khuếch trương khiến Lâm Vi run rẩy từng trận.

Có lúc còn chạm vào điểm nhạy cảm, làm cho Lâm Vi bật người dậy kêu to, những lúc như vậy khóe miệng Diệp Kính Văn sẽ mang theo một nét cười gian ác.

Thật tình, lần nào cũng dùng nhiều kỹ thuật như vậy.

Nhất định là do anh hấn dạy, cái tên ca ca biến thái kia của hắn, lần trước khi hai anh em hắn nói chuyện điện thoại với nhau, Lâm Vi chỉ nghe cái gì mà đạo cụ , dùng để hành hạ rất đáng sợ.

“Không chuyên tâm nha” Diệp Kính Văn rút ngón tay ra, đem thứ đã sớm cứng rắn đặt trước huyệt sau thận thường của Lâm Vi “Thả lỏng đi, em yêu”

Lâm Vi dời mắt đi, không nhìn nụ cười của tên khốn kia.

“A.....”

Tiến vào rất ôn nhu, nhưng cũng đầy kinh nghiệm, cái cảm giác từ từ bị tiến vào giống như thân thể từng chút một thuộc về đối phương.

Chập chập tiến vào khiến cho xúc cảm trở nên sắc nét. Lâm Vi dường như có thể cảm giác được thành ruột đang dần mở rộng để dung nạp cái thứ to lớn của hắn.

“Nếu là một bữa ăn kiểu Pháp thì phải từ từ thưởng thức vậy” Diệp Kính Văn thở hổn hển, cử động eo, chạm vào nơi mẫn cảm của Lâm Vi.

“Anh bớt nói nhảm đi, nhanh lên một chút” Lâm Vi bị hắn hành hạ đến sợ hãi, nơi tiếp xúc vẫn chập chập lê mê, cảm thấy ngứa ngáy đến thống khổ.

“Từ từ mới đúng, chúng ta đã lâu chưa làm, anh muốn em cảm nhận thật rõ ràng” Diệp Kính Văn cười cười hôn môi Lâm Vi “Em chỉ cần nằm đó hưởng thụ là được rồi”

Lâm Vi quay đầu đi chỗ khác, nhẹ nhàng điều chỉnh eo để tư thế thoải mái một chút, sau đó nhắm mắt nằm bất động “Tùy ý tận hưởng” “Mặc sức hành hạ” khiến Diệp Kính Văn vô cùng vui vẻ.

Động tác mạnh mẽ nhưng cẩn thận không làm cậu bị thương, nhiều ngày không được thân mật khiến bây giờ hai người đều cảm thấy một mảnh ngọt ngào xâm chiếm.

Ăn một bữa tới hơn nửa đêm, chờ tới lúc Diệp Kính Văn hài lòng dừng lại thì toàn thân Lâm Vi đã mềm nhũn, cả người giống như vừa bị xe cán qua, đến giờ tay cũng không nổi.

Sau đó lại bị một người tinh lực dồi dào ôm đi tắm, lát sau thì mơ mơ màng màng bị xách vào giường, ôm vào trong lòng ngủ.

Cả đêm mộng đẹp.

Kỳ thực tối hôm qua cũng không phải là không muốn ôm hắn, chỉ là, không tự tin chút nào vào kỹ thuật của mình, trải qua một thời gian dài bị hắn dạy dỗ, thân thể đã theo thói quen tiếp nhận hắn. Hơn nữa, kỹ thuật của Diệp Kính Văn càng ngày càng cao siêu, Lâm Vi dĩ nhiên rất thích nằm trên giường hưởng thụ sự phục vụ chu đáo của hắn, thật ra thì hắn luôn khiến mình cảm thấy vô cùng thoải mái, thừa nhận cái nơi đó đã quen với hắn nên không còn cảm thấy đau đớn, rất nhanh sẽ sinh ra khoái cảm mãnh liệt.

Nếu như đổi lại thì mình có thể thoải mái nhưng Diệp Kính Văn nhất định sẽ bị thương, không chừng đứng không vững té trên bàn mổ thì cũng không tốt chút nào.

Có đánh chết Lâm Vi cũng không thừa nhận chỉ vì bản thân rất lười nghiên cứu mấy vấn đề này, lại còn vì kỹ thuật không tốt nên không dám ôm hắn.

Có thể khiến hắn hiểu mình yêu hắn đến mức không thềm phản công, như thế cũng tốt.

Nhưng ngày tiếp theo tỉnh dậy thì vừa lúc nghe Diệp Kính Văn lén lút nói chuyện điện thoại.

Vì vậy Lâm Vi giả bộ ngủ nhưng thực chất đang vênh tai lên nghe ngóng.

“Em cũng biết mà, thường xuyên phải chịu đựng sẽ không thoải mái, em đây cũng đau lòng vì cậu ấy a, cho nên em muốn để cậu ấy ôm em, đáng tiếc người ta hồng chịu, cậu ấy lười ghê lắm, anh đoán xem, không chừng là do được em tận tình phục vụ nên lười làm việc đi”

“Cậu ấy không giống anh, không vì cả ngày bị áp bách khi dễ mà tức giận không phục”

“Lâm Vi nhà em rất yêu em, nên không đành lòng thấy em đau. Diệp Kính Huy, em cảnh cáo anh, đừng nhúng mũi vào chuyện của tụi em nữa”

Diệp Kính Văn nhẹ nhàng hôn trán Lâm Vi một cái “Dậy rồi sao? Để anh đi làm điểm tâm”

Lâm Vi mở mắt thấy Diệp Kính Văn đang cười rất xấu xa.

Bị Diệp Kính Văn nhìn thấu suy nghĩ khiến Lâm Vi rất căm tức, quay đầu đi chỗ khác hừ một tiếng.

“Được rồi, đừng để ý đến tên Diệp Kính Huy ấy. Anh vẫn luôn luôn dịu dàng với em, đêm qua không cảm nhận được sao?”

Dĩ nhiên biết anh không giống với tên biến thái kia.

Đáng tiếc hai người là anh em, không thể thua kém nhau được. Anh cho rằng em không biết đêm qua anh cố ý hành hạ em sao? Lấy cái vỏ bọc ôn nhu, đem hành hạ người ta đến tận tận ma dại mới đúng là phong cách của Diệp Kính Văn mà.

Diệp Kính Huy thích dùng đạo cụ hành hạ người, còn Diệp Kính Văn lại thích dùng kỹ thuật hành hạ người.

Nhưng đáng ghét nhất ở chỗ, chính mình lại sớm thích ứng và thậm chí yêu thích sự hành hạ dịu dàng này của hắn.

Lúc Lâm Vi muốn đứng dậy, đột nhiên ngoài cửa vang lên một tràng tiếng gõ cửa.

Diệp Kính Huy đi vào, Lâm Vi mở to mắt nhìn hắn đứng không vững dựa vào cạnh cửa, toàn thân đều là những vết thương đáng sợ.

Hai người nhất thời không nói được gì, Diệp Kính Văn bước ra dìu hắn vào nhà.

“Anh lại làm trò gì vậy? Đóng phim hả?”

“Kính Văn, chú nuôi anh mấy ngày đi, làm ơn đi....Anh cùng đường rồi ” Diệp Kính Huy nói xong gục luôn trong lòng Diệp Kính Văn.

Hai người Diệp Lâm đưa mắt nhìn nhau, rút cục đành lôi hắn lên giường, khê vén áo hắn lên xem xét một lượt...Toàn thân hắn chỉ chít những vết tích.

Dĩ nhiên, thẳng ngu nhìn sơ qua cũng biết đó là những dấu hôn do làm quá kịch liệt còn lưu lại.

Cuối cùng thì anh ba thích dạy dỗ người khác cũng không thoát khỏi số phận bị người ta dạy dỗ lại.

59. Chương 59: Phiên Ngoại – Giai Đoạn Ngọt Ngào

Nguồn : kamochan.wordpress.com

Phiên Ngoại – Giai Đoạn Ngọt Ngào

1. HÌNH NỀN ĐIỆN THOẠI.

Một học kỳ mới lại bắt đầu, Lâm Vi nhận khóa trình từ phòng giáo vụ, nhìn kỹ thì phát hiện học kỳ này được phân công dạy sinh viên năm hai, mỗi sáng thứ hai, thứ ba và thứ năm, phòng học số 507.

Lâm Vi lấy điện thoại ra ghi chú cẩn thận thời gian địa điểm dạy học, dọn dẹp lại giáo án và tài liệu một chút rồi chuẩn bị về nhà soạn thời khóa biểu.

Vừa đến cổng trường thì điện thoại đột ngột reo vang, Lâm Vi rút điện thoại ra thì thấy màn hình nhấp nháy cái mặt của Diệp Kính Văn—

Mấy hôm trước bị hắn lấy điện thoại nghịch một hồi, lúc lấy về thì hình nền đã bị thay bằng hình của hắn, báo cuộc gọi đến cũng thay bằng hình hắn nốt....

Diệp Kính Văn trên màn hình đang trưng ra nụ cười gian ác, Lâm Vi nhú mày muốn đổi hình khác thì bị hắn ôm chầm từ phía sau, vừa gác cằm lên vai vừa nói một cách rất tội nghiệp :”Điện thoại của anh chỉ để hình nền là em, vì thế mỗi khi lấy điện thoại ra là có thể nhìn thấy em, tâm tình anh cũng trở nên tốt hơn,...cho nên em cũng phải để hình anh, như vậy thì lúc nào anh cũng có thể ở bên cạnh yêu thương em hay đại loại vậy.”

Lâm Vi liếc nhìn điện thoại trong tay Diệp Kính Văn khê cười “Đây chẳng phải là âm hồn bất tán đó sao?” Diệp Kính Văn siết chặt tay, giọng nói nguy hiểm trầm thấp :”Lâm Vi”

“Hả?”

“Em rất ghét nhìn thấy anh sao? Còn dám so sánh anh với âm hồn bất tán?”

“.....” Cái này còn không phải sao?

Mặc dù không đến nỗi ghét, nhưng mà việc dùng hình nền người yêu khiến Lâm Vi có hơi ngượng, nếu mà bị đồng nghiệp hay đám học sinh nhìn thấy chẳng phải sẽ rất khó xử sao?

“Cũng không phải là ghét....”

Lâm Vi còn chưa nói hết câu thì Diệp Kính Văn đã cố chấp nói “Không cho em thay hình nền khác, mỗi tối anh đều sẽ kiểm tra”.

“.....” Lâm Vi cứng họng.

“Nếu mà em dám đổi thì anh sẽ trừng phạt em” Diệp Kính Văn mặt dày sáp lại hôn vào tai Lâm Vi một cái “Em biết trừng phạt có nghĩa là gì không? Có cần anh làm luôn không?”

Nhớ tới màn “trừng phạt” cực kỳ dịu dàng tối qua, tai Lâm Vi lập tức đỏ lên, vội vàng đẩy người ra, đen mặt nói “Được rồi được rồi, chỉ là một hình nền thôi mà, em không đổi là được chứ gì” Vừa nói vừa bỏ đi động vào túi.

Diệp Kính Văn đắc ý nhường mảy, nhẹ nhàng nâng cằm Lâm Vi lên hôn một cái thật ngọt ngào, thấp giọng nói “Người ta yêu nhau toàn đặt hình nền như vậy, em không cần phải ngại, chúng ta vốn đang yêu nhau mà”

Đã lão phu lão thê cả rồi còn chơi mấy trò sến súa đó, cái này chắc chỉ có mình Diệp Kính Văn mới chơi hoài không biết chán mà thôi....

Lâm Vi lại rất khó xử, dù sao cũng là hai người đàn ông lớn tướng, vậy mà cả ngày hắn chỉ biết duy nhất một lý do là “trời lạnh” để bám dính lấy cậu ở trên giường mà “vận động làm ấm người”, cái này cũng đủ khiến người ta phải đỏ hết mặt rồi, bây giờ còn bị bắt ép đổi hình nền tình nhân....

Đáng sợ hơn hình nền kia chính là hình bán nude của hắn! Cái này có nghĩa là mỗi khi mở điện thoại lại phải nhìn thấy hắn trần truồng ?!

Cách suy nghĩ của Diệp Kính Văn thật là....

Nhìn hắn mỉm cười đắc ý, cảm giác bại cuộc lại dâng lên trong lòng Lâm Vi.

2. ĐÓN VỢ

Điện thoại vẫn reo không ngừng, Lâm Vi ngừng dòng suy nghĩ, tiếp điện thoại ” Sao vậy, Kính Văn?”

“Xong việc chưa? Anh đến đón em”

“Không cần, em đến trạm xe rồi, ngồi hai trạm là về tới nhà, anh không cần chạy qua đây, phiền lắm.....” Lâm Vi vừa nói vừa tiếp tục đi”.

Diệp Kính Văn mỉm cười “Ngẩng đầu, nhìn qua bên phải đi”

Lâm Vi khẽ nâng đầu lên, liếc thấy một cái xe quen thuộc đang đỗ gần đó.

Quả nhiên là Diệp Kính Văn đã phục kích trước cổng trường....

Lâm Vi không còn cách nào khác là nhắm mắt đi về hướng xe đang đợi.

Diệp Kính Văn xuống xe, khẽ cười đi qua mở cửa xe cho Lâm Vi ngồi.

Lời nói dối khi nãy bị vạch trần khiến Lâm Vi rất lúng túng, ngồi vào xe một lúc thì nhẹ nhàng đằng hắng một tiếng, Diệp Kính Văn sáp qua thắt dây an toàn cho Lâm Vi “Em là sợ phiền nên mới không cho anh đi đón sao?”

“Anh xong việc ở bệnh viện rồi không chịu về thẳng còn vòng lại trường thiệt là phiền muốn chết” Lâm Vi hơi nhịu mảy, giọng nói mang theo ý trách cứ “Em ngồi xe điện chỉ cần qua hai trạm, khoảng năm phút là về tới nhà rồi, anh không cần phải đến đón em”

“Anh biết” Diệp Kính Văn cười cười, quay qua dùng ánh mắt dịu dàng nhìn Lâm Vi “Nhưng Lâm Vi à, có thể được đưa đón em đi làm, chính là phúc phận của anh”

“.....”

Có cần phải quan trọng hoá việc đưa đón mình đến vậy không? Chỉ một câu nói đơn giản như vậy lại khiến Lâm Vi thấy nhứt đầu vô cùng.

“Đừng có tước đoạt quyền lợi được đưa đón em mỗi ngày của anh, có được không?” Diệp Kính Văn dịu dàng nhìn đôi mắt tròn trắng của Lâm Vi, cậu cũng không biết làm gì hơn là mỉm cười gật đầu một cái “Được rồi, tùy anh”

Diệp Kính Văn bất giác cười thật to, sáp qua hôn Lâm Vi một cái, nhẹ nhàng dán trên môi cậu thì thầm “Đi siêu thị mua chút đồ về nấu cơm cho em ăn nha?”

Lâm Vi gật đầu “Được đó”

Diệp Kính Văn khởi động xe, một đường chạy tới siêu thị, nụ cười gian ác vẫn thường trực trên môi, nhìn kiểu nào cũng thấy một dạng bất chính, nhưng thỉnh thoảng lại dịu dàng vô cùng, nó khiến Lâm Vi không cách nào chống đỡ được.

Bao nhiêu năm như vậy, vẫn là thua trong tay hắn mà.

thê nô quá vậy anh=)))))))

3. DẠY HỌC

Hôm đó là thứ sáu, Lâm Vi được phân công dạy lớp lâm sàng chuyên nghiệp cho các sinh viên năm hai ở phòng 507, thời gian từ 8 giờ đến 9 giờ 30, đứng lớp hai tiết, cùng dạy cả ba lớp.

Lâm Vi chuẩn bị kĩ lưỡng giáo án, micro, đồng hồ rồi chạy tới phòng học, đáng ngạc nhiên chính là trong phòng không còn một chỗ trống, theo như danh sách trường phát xuống thì ba lớp có 120 sinh viên, phòng này dư sức chứa, vậy thì trong giảng đường đen kịt toàn người thế kia hắn là không có ai trốn tiết đâu nhỉ.

——Mấy đứa này đúng là học sinh chăm ngoan mà.

Lâm Vi không nhịn được nở nụ cười, lấy laptop ra kết nối với máy chiếu.

Chuông báo tiết reo vang, Lâm Vi liền cầm micro bắt đầu giảng bài “Chúc các em buổi sáng tốt lành, tôi là người phụ trách lớp lý luận sinh học của các em ngày hôm nay, tôi họ Lâm, các em có thể gọi tôi là thầy Lâm.” Ngừng một chút “Lúc nào cũng giới thiệu như vậy có nhàm quá không nhỉ”

Phía dưới học sinh cười ầm lên. Quả nhiên đàn anh đàn chị khoá trên nói không sai, thầy Lâm tốt tính, tính cách ôn hoà, đáng vẻ lại đẹp trai, khó trách tại sao lại được nhiều người yêu thích như vậy.

Thấy học sinh cười không ngừng, Lâm Vi cũng khẽ cười “Đây là email của tôi, có gì không hiểu cứ hỏi” Lâm Vi viết email lên bảng “Hôm nay tôi sẽ giảng cho các em cái nhìn tổng quát về sinh vật học, đầu tiên chúng ta hãy cùng tìm hiểu xem thế nào là sinh học”.

Lâm Vi mở giáo án ra, bắt đầu nghiêm túc giảng bài, dưới khán phòng học sinh cũng rất chăm chú lắng nghe.

Hai tiết học trôi qua thật nhanh, vừa lúc chuông báo hết tiết reo vang thì Lâm Vi cũng đã giảng xong toàn bộ nội dung của chương đầu tiên, trong phòng bất chợt vang lên một tiếng vỗ tay vô cùng nhiệt liệt.

Tiếng vỗ tay làm náo động cả phòng thế này chính là của Diệp Kính Văn.

Không giống môn của Lâm Vi là môn trực thuộc giáo trình, khoá trình khoa lâm sàng bao gồm nội khoa và ngoại khoa và chia thành từng tiết riêng biệt. Diệp Kính Văn học kỳ này cũng được phòng giáo vụ mời vào làm giáo sư, dù sao hắn cũng là chủ nhiệm ngoại khoa não tại bệnh viện, được hắn giảng dạy thì quá là hợp lý. Thế nên Diệp Kính Văn phụ trách lớp lý luận ngoại khoa não tiết ba và tiết bốn ở phòng 507, cũng có nghĩa là hắn nằm trong ban phụ trách của Lâm Vi, cùng dạy một phòng.

Lâm Vi vừa tan lớp đang thu dọn tài liệu trên bàn thì cảm giác có người đang nhìn, quay đầu lại thì thấy Diệp Kính Văn đứng sau lưng đang cười.

“Thầy Lâm, đã lâu không gặp” Diệp Kính Văn mỉm cười bước lên bục giảng, còn chìa tay ra muốn bắt tay với cậu.

“.....” Trong nháy mắt, da đầu Lâm Vi tê dại một trận.

Tối hôm qua ai là người đã bám dính lấy mình hành hạ mấy lần mới buông tha cho, bây giờ còn dám nói “đã lâu không gặp”. Da mặt người này đúng là dày không chịu được rồi !

Phía dưới học sinh tò mò nhìn lên, Lâm Vi bất đắc dĩ bắt tay hẩn một cái. Diệp Kính Văn hôm nay diện một cái áo sơ mi đen thui, cổ áo mở rộng lộ ra làn da mặt ong khỏe mạnh, quần tây bó sát nổi bật hai chân thon dài, vóc người cao ngất, cộng thêm khoé môi nhếch cao ý cười thâm thúy, mị lực đặc biệt hấp dẫn tất cả ánh nhìn.

Có người thấp giọng bàn tán “Đây là ai vậy?” “Đứng cùng thầy Lâm đúng là đối lập hoàn toàn mà!”.

Đúng vậy, thầy Lâm chính trực ôn hoà, tình tình không chê vào đâu được, còn người kia, vừa nhìn là thấy khó nhân rồi....

Bị đám học sinh nhìn chăm chăm, Lâm Vi hơi giận cất giọng nói “Làm gì mà chạy đến đây vậy, anh đứng có phá phách nữa”.

Diệp Kính Văn khẽ cười “Anh đã lớn ngần này rồi, em đừng nghĩ anh vẫn còn giống như trước đây thích chạy tới lớp em gây chuyện chứ”

“.....” Cũng đúng, cách suy nghĩ của anh thường không ai hiểu nổi.

Lâm Vi nuốt nước miếng một cái “VẬY anh tới đây làm gì?”

“Nha, anh là tới để dạy học, trùng hợp là lại dạy cùng một phòng với em” Diệp Kính Văn vô tội cười cười, để laptop lên bàn, quả nhiên một nhóm sinh viên năm hai vừa lục tục rời đi thì một nhóm khác lại chạy vào.

Lâm Vi lúc này mới tin lời hẩn.

Nhưng mà...

“Sao trường lại bắt anh đứng lớp?” Đây không phải là hại chết học sinh sao?

Diệp Kính Văn liếc cậu một cái “Ai mà biết, có lẽ là vì anh đẹp trai”.

Lâm Vi quyết định chấm dứt cuộc nói chuyện để tránh máu nóng lên não mà chết “Được rồi, em tan lớp rồi, anh cứ tự nhiên” Vừa nói vừa xoay người ra ngoài, quẹo ra hành lang đi tới phòng nghỉ.

Chuông báo lại ngân vang, Diệp Kính Văn bước lên bục giảng, hẩn hơi nheo mắt lại khiến từng lớp học sinh phải rợn tóc gáy.

Thấy giáo tính tình quái đản, cách giảng bài cũng thật khác người, vừa vào bài đã mở ngay một bộ phim đầy bạo lực > có một đoạn nhân vật bị một cây sắt đâm xuyên qua đầu....cả lớp yên lặng như tờ, mọi người bị một màn khởi đầu này làm choáng váng hết cả đầu óc.

Nhìn một đám bị dọa đến ngu người, Diệp Kính Văn lúc này mới cầm micro lên bắt đầu tự giới thiệu “Chào mọi người, tôi là giáo viên phụ trách ngoại khoa não của lớp, tôi họ Diệp, các em có thể gọi tôi là thầy Diệp” Dừng lại một chút, khoé miệng nhếch lên nụ cười “Lúc nào cũng giới thiệu mấy cái như vậy đúng là quá nhàm tai”

Bắt chước cách nói của Lâm Vi, nhưng nghe hẩn nói chỉ khiến người ta có cảm giác gió lạnh đang thổi sau lưng.

Nhất là sau lưng người đó là hình ảnh của >, khiến bọn học sinh bất chợt so sánh với nụ cười ảm áp của thầy Lâm, và cả sự đối lập giữa thiên đường và địa ngục.

“Khẩn trương như vậy làm gì? Vừa rồi tôi cho các em xem phim kinh dị chỉ là muốn kích thích thần kinh các em một chút, tôi biết rất nhiều em đêm qua ngủ không ngon giấc nên sáng ra vừa đi vừa ngủ gật, bây giờ ắt hẳn các em đều đã...phần chấn tinh thần phải không?”

“.....” Không một ai nói gì.

“Tốt lắm, chúng ta vào bài, tổn thương nào”

Suốt tiết học, mọi người đều có cảm giác cùng hần đi tàu siêu tốc, suy nghĩ của Diệp Kính Văn quả thật khác người, học lớp hần dạy đúng là đáng sợ còn hơn xem phim kinh dị nữa.

Diệp Kính Văn mặt không đổi sắc, chuông hết tiết vừa vang lên hần đã xoay người đến phòng nghỉ ở khúc cua hành lang.

Lâm Vi vẫn đang ngủ bên trong, quả nhiên đêm qua cậu ấy ngủ không ngon, vừa ngồi nghỉ ngơi một chút thì đã thiếp đi lúc nào không hay, Diệp Kính Văn nhẹ nhàng đi đến ngồi xuống bên cạnh cậu, Lâm Vi gặp ác mộng choàng tỉnh giấc, dụi dụi con mắt thì thấy Diệp Kính Văn đang nhìn mình.

Lâm Vi ngồi dậy nói “Anh tan lớp rồi? Khụ, tự nhiên lại ngủ quên mất” Lâm Vi vừa nói vừa đứng dậy thì bị Diệp Kính Văn nhấn trở lại.

Diệp Kính Văn đau lòng vuốt tóc Lâm Vi, cúi người dụi dụi hôn cậu.

“Ừm...Kính Văn....” Lâm Vi bị hần đè trên sofa hôn, thoáng hoảng sợ đẩy hần ra “Chỗ này là trường học đó, ừm....”

“Yên tâm , anh khóa cửa rồi” Diệp Kính Văn cười cười, trực tiếp đưa lưỡi vào khuấy động vòm họng Lâm Vi , chậm chạp mà tỉ mỉ hôn cậu.

“.....” Lâm Vi chỉ còn biết nhắm mắt lại phối hợp cùng hần.

Triền miên một lúc, Diệp Kính Văn lúc này mới hài lòng lui ra, dán trên môi người yêu thầm thì “Tối hôm qua chắc là mệt lắm phải không?”

Lâm Vi trừng hần một cái “Còn dám nói”

“Xin lỗi, anh không biết em đã đổi thời khóa biểu, nên không biết hôm nay em có tiết dạy” Diệp Kính Văn đau lòng vuốt tóc cậu “Sau này lúc nào em phải đứng lớp, anh sẽ cố gắng kiềm chế, đứng trên bục giảng suốt hai tiếng nhất định rất mệt phải không? Chỗ đó còn đau không?”

Lâm Vi bị hần nói trực tiếp như vậy đỏ cả mặt “Đủ rồi....”

Diệp Kính Văn mỉm cười “Anh xúc thuốc cho em nha, mặc dù tối qua làm hơi nhiều nhưng động tác cẩn thận như vậy chắc sẽ không làm em đau....”

“Em nói, đủ rồi!” Lâm Vi trực tiếp dùng tay bịt miệng hần “Anh không biết nói chuyện cho người ta yêu mến một chút sao, mỗi lần mở miệng là em lại muốn đánh anh”

Diệp Kính Văn vô tội chớp mắt mấy cái, le lưỡi liếm ngón tay Lâm Vi, cầm tay cậu nói “Anh đây là rất đau lòng đó” Hoàn toàn không nhìn ra chút áy náy nào.

Lâm Vi liếc hần một cái “Sau này kiềm chế một chút, với lại tối qua...”

“”Vớ lại tối qua, cũng là do em đốt lửa trước đúng không?”

“....” Lâm Vi lúng túng nghiêng đầu qua chỗ khác.

Tối hôm qua nghiêm túc mà nói thì là đúng là lỗi của cậu...bởi vì quên mang đồ ngủ nên chỉ mặc độc mỗi cái quần lót mà long nhong chui vào phòng ngủ, kết quả là vừa lúc đụng mặt tên Diệp Kính Văn.

Vì vậy Diệp Kính Văn liền lấy cái lý do hoang đường “Em đã có lòng thì anh đây không thể cự tuyệt” mà đè ép trên giường....

Lâm Vi nhớ lại liền nghiêng răng.

Diệp Kính Văn thấy vậy cũng không nhẫn tâm chọc ghẹo nữa, khẽ nói “Mệt thì nghỉ chút đi, dù sao thì cũng chưa có việc gì phải làm mà”

“Nhưng...”

“Lâm Vi” Diệp Kính Văn cắt ngang “Nghe lời anh, ngủ một chút đi”

Bạn đang ?

Sau đó liền lấy áo khoác đang cầm trên tay dịu dàng đắp lên người cậu “Ngủ ngoan, chờ anh tan lớp sẽ chở em đi ăn trưa”

Lâm Vi quả thực rất mệt, không thể làm gì hơn là nhìn vào hai mắt sáng rực của hắn rồi nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Cũng không biết là ai xếp lớp khéo như vậy, trùng hợp cho hai người dạy cùng một lớp cùng một ngày, chẳng lẽ đây chính là nghiệp duyên trong truyền thuyết? Lâm Vi khó hiểu.

Đoán chừng đám học sinh kia sẽ bị Diệp Kính Văn dạy cho một trận ra hồn, với tính cách của hắn, có khi còn cho học sinh xem phim kinh dị không chừng....

Lâm Vi suy nghĩ một lúc thì mơ mơ màng màng chìm vào mộng đẹp.

Lúc này trong lớp, Diệp Kính Văn quả nhiên bắt học sinh xem phim kinh dị.

Có lẽ sống chung quá lâu nên tâm linh tương thông đây mà.

4. MÓN LẨU UYÊN ƯƠNG

Sau khi tan học, Diệp Kính Văn đến phòng nghỉ gọi Lâm Vi dậy, họ ra cổng sau ăn lẩu.

Lâm Vi nổi tiếng là cao thủ ăn cay, trước đây còn học ở đại học T, cậu thường ra cổng sau ăn lẩu cay, lúc Diệp Kính Văn mới quen cậu, hắn không có thói quen ăn cay, mỗi khi đi ăn lẩu đều gọi một nồi lẩu uyên ương, một bên lẩu hải sản, một bên lẩu cay để cùng ăn.

May mắn là, khu ăn vặt năm xưa giờ đây không những không giải tán mà còn có quy mô rộng hơn, tầng ba tòa nhà đã trở thành một quán lẩu lớn, những cô tiếp viên trước cửa nhìn cũng rất chuyên nghiệp.

Lâm Vi mặc dù làm giáo sư ở trường nhưng cũng rất ít khi dùng cơm ở đây, dù sao cũng là “người đã lập gia đình”, sau khi kết hôn với Diệp Kính Văn, Lâm Vi mỗi ngày đều đúng giờ có mặt ở nhà, lúc nhìn thấy quán lẩu kia cũng không khỏi kinh ngạc, nhẹ thở dài “Không ngờ qua nhiều năm, nơi này vẫn còn”

Diệp Kính Văn gật đầu một cái “Tháng trước vừa xây rộng hơn, nghe nói có một người mua lại toàn bộ tầng ba tòa nhà, xây một quán lẩu thật lớn”

Lâm Vi hơi ngần ra “Những tin đồn này mà anh cũng biết luôn hả?”

Diệp Kính Văn quay lại cười nói “Diệp Kính Văn chồng em mà, có gì mà không biết cơ chứ”

“....” Lâm Vi lại cứng họng, người này chỉ có một tật xấu là da mặt quá dày, tự luyện quá đáng, đã vậy còn dám tự xưng là chồng?!

Lâm Vi xì mặt “Chú ý cách xưng hô”

Diệp Kính Văn quay lại “Chẳng lẽ anh không phải là chồng em?”

“.....” Lâm Vi nghiêng răng.

“Không phải em đã quen bị anh....”

“Đủ rồi” Lâm Vi đỏ mặt ngắt lời hắn “Đi ăn cơm”

Diệp Kính Văn cười một cái, nhìn theo bóng lưng cứng ngắc của Lâm Vi bước vào quán lẩu.

Cô phục vụ thấy hai người thì chạy ra đón “Hai vị, rất xin lỗi, quán chúng tôi đã hết chỗ”.

Quán lẩu làm ăn rất được, lúc nào cũng phải đặt chỗ trước, bây giờ lại ngay giờ ăn trưa, trong sảnh chật kín người.

Lâm Vi quay đầu lại “Vậy đành đi thôi”

Diệp Kính Văn đi tới quầy “Xin lỗi, hôm qua tôi có đặt chỗ trước, tôi họ Diệp”

“Vâng, ngài Diệp vui lòng chờ một chút” Cô phục vụ cúi đầu tra danh sách một chút rồi nói với một người khác “Đưa hai vị đây đến phòng số bảy”

Lâm Vi đi theo Diệp Kính Văn lên lầu, trong lòng không khỏi cảm thán “Quả nhiên là đặt chỗ trước”

Diệp Kính Văn quay lại mỉm cười “Hiếm khi ra ngoài ăn, làm sao có thể để em mất hứng được chứ”

Lâm Vi cười cười “Anh thật chu đáo”

Diệp Kính Văn đắc ý nhướn mày “Còn phải nói”

Người gì vậy trời, được khen một câu mà cái mặt đã hất lên trời rồi, mà thôi, bình thường thì mặt hấn cũng đã vậy rồi.

Quán lẩu hôm nay hẳn là lời to rồi, vì tự nhiên lại có hai người này bao hết một phòng, diện tích phòng không lớn lắm, nhưng cách bày trí ấm cúng, mặt đối mặt trên ghế sofa mềm mại, ngay cả chén đĩa cũng là đồ đôi, cách âm cũng tốt, so với bên ngoài náo nhiệt thì đúng là một không gian yên tĩnh.

Theo thói quen gọi một lẩu uyên ương, chọn thêm vài món ăn và thịt bò, Diệp Kính Văn trả thực đơn lại cho phục vụ rồi nói “Một lần dọn lên hết được không?”

Người phục vụ gật đầu “Được ạ”

Một lúc sau, phục vụ đẩy bàn đồ ăn đến, bày biện món ăn lên bàn.

Diệp Kính Văn nói “Cần gì tôi sẽ gọi thêm”

Phục vụ mỉm cười lấy lòng “Vâng, mời quý khách thông thả dùng bữa” Ánh mắt nghi ngờ lướt qua mặt Lâm Vi sau đó nhanh chóng xoay người, còn tiện tay đóng cửa lại thật chặt.

Lâm Vi bị nhìn đến ngượng chín mặt, sờ mũi nói “Khoa trương quá đi. Hai người đàn ông còn bao phòng tình nhân...”

Diệp Kính Văn bắt mắt cười một tiếng “Gì mà tình nhân, chúng ta là vợ chồng”

“Này!”

“Không đúng sao? Hay là em muốn ly hôn với anh?”

“....” Lâm Vi thật muốn tát nồi lẩu cay lên khuôn mặt tươi cười của hắn.

Diệp Kính Văn biết điều dừng chủ đề này lại, gấp một miếng thịt bò nhúng vào nồi lẩu cay ngút khói, thịt chín thì gấp bỏ vào chén Lâm Vi “Ăn đi” Động tác dẹt dẹt như đang dỗ thú cưng ăn cơm, ánh mắt lấp lánh ánh sáng.

Lâm Vi cũng gấp một miếng thịt bò nhúng vào nồi lẩu sủi bọt vào chén hắn, nói “Anh cũng ăn đi”

Bắt chước bộ dáng của hắn, khẽ mỉm cười nhìn chăm chú, ánh mắt dẹt dẹt như đang nhìn thú cưng.

Thiệt tình, này là ăn miếng trả miếng sao.....

Diệp Kính Văn bị nhìn đến da đầu tê dại, rốt cuộc chịu thua nói “Tốt lắm, cứ tiếp tục vậy thì ăn hết vô mất”

Lâm Vi cong ánh mắt cười “Biết là tốt rồi”

Hai người không nói nữa, cúi đầu ăn phần của mình.

Một lúc sau, Diệp Kính Văn đột nhiên nói “Biết sao hôm nay anh đưa em đến đây không?”

Lâm Vi ngẩng đầu nhìn hắn “Là ngày gì sao?”

Chắc là không phải, Không phải sinh nhật hắn, cũng chẳng phải lễ tình nhân, chẳng lẽ muốn ăn mừng học sinh tựu trường?

Diệp Kính Văn nói “Là ngày kỉ niệm”

“Kỉ niệm gì?”

“Ngày này mười năm trước, lần đầu tiên anh và em đi ăn lẩu, có thể nói hôm nay là ngày....kỉ niệm ăn lẩu của chúng ta”

“.....” Cái này mà cũng nhớ rõ như vậy, thật không biết phải nói gì với hân.

Diệp Kính Văn cười cười “Khoảng thời gian chúng ta chia xa, anh vẫn nhớ dáng vẻ ăn lẩu cay mặt không đổi sắc của em...sau đó anh thường một mình đến đây ăn lẩu cay, bởi vì vị cay xé lưỡi sẽ khiến anh nhớ em hơn”

Nhớ lại những năm tháng chật vật ấy, lòng Lâm Vi cũng không khỏi trào lên cảm giác chua xót.

Không phải mình cũng vậy sao, khi không có hân bên cạnh, một mình chạy đến đây, học theo hân, gấp thịt bò nhúng vào nồi lẩu cay rồi nhúng vào nồi lẩu hải sản, giống như chỉ cần làm vậy là lại thấy người kia đang ngồi đối diện mỉm cười với mình.

Nồi lẩu uyên ương, là cách để hai người họ nhớ đến nhau

“Kính Văn...” Lâm Vi khẽ nói “Dạ dày anh không tốt, đừng ăn cay quá, thật ra thì không cần học theo em”

“Không sao đâu, anh đây vốn không thích ăn cay, nhưng ăn nhiều thành quen” Diệp Kính Văn gấp một miếng thịt bò từ nồi lẩu cay bỏ vào miệng.

Miếng thịt cay xé tan trên đầu lưỡi, Diệp Kính Văn mỉm cười “Anh đã quen có em, Lâm Vi”

“....”

“Cho nên, anh không thể mất em thêm một lần nào nữa, em hiểu không?” Diệp Kính Văn nhẹ nhàng nắm tay Lâm Vi, hai chiếc nhẫn trên ngón áp út chạm vào nhau vang lên một tiếng, xúc cảm ấm áp truyền qua da thịt, đi thẳng đến cõi lòng.

Lâm Vi khẽ nâng đầu nhìn chăm chú vào mắt Diệp Kính Văn, nghiêm túc nói “Yên tâm đi, anh sẽ không mất em nữa đâu”.

——Chúng ta vĩnh viễn sẽ không lạc mất nhau một lần nào nữa.——

60. Chương 60: 100 Câu Hỏi Phỏng Vấn Diệp Lâm

Nguồn : kamochan.wordpress.com

100 CÂU HỎI PHỎNG VẤN DIỆP LÂM

Hôm nay là sinh nhật của Diệp Kính Văn, thân mẹ để không thể không dành thời gian viết một chương phiên ngoại, chỉ là muốn giữ lại chút thể diện, khụ khụ, mọi người hãy làm chứng cho tôi nhé, có gì thì cũng mong đừng chê nha

~~ 1. Xin hỏi quý danh của hai vị.

Lâm Vi: Lâm Vi

Kính Văn: Diệp Kính Văn

Má Diệp:khởi đầu rất ăn ý, hy vọng hai vị vẫn tiếp tục phát huy nha

2. Mấy tuổi rồi?

Lâm Vi (quay lại): Anh nói trước đi.

Diệp Kính Văn (cười): Khách khí như vậy làm cái gì?

Lâm Vi (cười): Bởi vì em không nhớ rõ lắm, trả lời sai thì ngại chết mất, anh trả lời xong em cộng thêm hai tuổi là được rồi.

Diệp Kính Văn (nhún vai): Em đúng là biết cách lợi dụng người ta a....

Lâm Vi (quay lại mỉm cười): Vâng, mọi người cứ biết là tôi lớn hơn anh ấy hai tuổi là được rồi ^_^

3. Giới tính?

Má Diệp: đều là đàn ông

4. Tính cách của hai người thế nào?

Lâm Vi: rất cá tính

Diệp Kính Văn: dịu dàng thân thiện

Má Diệp:.....có nói ngược không vậy?

5. Tính cách của đối phương?

Lâm Vi: rất khó hình dung tính cách anh ấy

Diệp Kính Văn (cười khê): tính cách của Lâm Vi là tốt nhất trên thế giới

Lâm Vi:.....Nói vậy thì, tính cách của anh ấy chính là độc nhất vô nhị

6. Lần đầu hai người gặp nhau là lúc nào? Ở đâu?

Lâm Vi: WC

Diệp Kính Văn (gật đầu): Em nói WC thì chính là WC đi.

Lâm Vi (ngghi hoặc): Không phải sao?

Diệp Kính Văn (cười): Em nói phải thì là phải thôi.

Lâm Vi không nói.

7. Ấn tượng đầu tiên về đối phương?

Lâm Vi: rất đáng ăn đập

Diệp Kính Văn: rất buồn cười

Má Diệp:.....Sao lại buồn cười?

Kính Văn: cái bộ dáng giả bộ nghiêm nghị lên giọng dạy bảo tôi, nhìn thế nào cũng thấy rất đáng yêu a (đáng yêu =buồn cười....)

8. Thích điểm nào của đối phương nhất?

Lâm Vi (bất đắc dĩ lắc đầu): chắc là tiêu cự trong mắt tôi hư rồi mới nhìn trúng anh ấy

Diệp Kính Văn (mỉm cười): Thích toàn bộ, thích đến từng lỗ chân lông.

9. Ghét điểm nào ở đối phương nhất?

Lâm Vi: Ghét toàn bộ, ghét đến từng lỗ chân lông.

Diệp Kính Văn: Yêu càng nhiều hận càng sâu, đây là do Lâm Vi quá yêu anh nên ra nông nổi này, anh cảm động quá.

Lâm Vi: Hiện tại thì tôi ghét từng tế bào của anh ấy.

Diệp Kính Văn: Anh rất vui.

Má Diệp: Tôi thật muốn chết.....

10. Bạn thấy tính cách của mình và đối phương có hợp nhau không?

Lâm Vi: chắc có, vẫn sống tốt.

Diệp Kính Văn (mỉm cười ôm vai Lâm Vi): Rất tốt, rất hợp

11. Bình thường gọi đối phương thế nào?

Lâm Vi: Kính Văn

Diệp Kính Văn: Lâm Vi, thỉnh thoảng còn gọi “Vi” nữa.

Má Diệp: khi nào?

Diệp Kính Văn: lúc lên cao trào

Lâm Vi:.....Anh vẫn thẳng thừng như vậy.

Diệp Kính Văn tỏ ra vô tội: Không thẳng thừng a, anh có nói xạo đâu?

Lâm Vi:.....

12. Lúc nào cảm thấy vui vẻ nhất?

Lâm Vi: Ừm, lúc anh ấy cầu hôn

Diệp Kính Văn: Lúc ôm cậu ấy.

Lâm Vi im lặng.

Má Diệp: Diệp Kính Văn cậu có thể nói rõ hơn không.....

Diệp Kính Văn: Không nói.

13. Thấy đối phương giống loài vật nào?

Lâm Vi: sói

Diệp Kính Văn: hồ ly ngọc

Lâm Vi: Được nói lại không? Là “Sói điên”

14. Muốn tặng gì cho đối phương?

Lâm Vi: Cà vạt hoặc đồng hồ vậy, dù sao thì cũng không thể tặng vài nhát dao được.

Diệp Kính Văn (cúi đầu nhẹ nhàng hôn trán Lâm Vi): Anh tặng chính mình cho em nha, được không?

Lâm Vi (cười lạnh): Được thôi, suốt đời tôi cũng không thêm nhận quà.

Diệp Kính Văn: Kiếp sau nữa cũng tặng em.

Lâm Vi (bất đắc dĩ): Kiếp sau tôi không muốn làm người nữa.

Diệp Kính Văn: Không sao, em không muốn làm người thì anh sẽ tặng trái tim của mình cho em.

Lâm Vi:.....Không cần

Diệp Kính Văn: Lúc nào cũng bảo không cần, cuối cùng còn không phải là rất rất cần sao?

Lâm Vi:.....Còn bao nhiêu câu hỏi nữa?

Má Diệp: Hơn 80 câu nữa.

Lâm Vi: Được, tôi nhận nhặn.

15. Vậy muốn được tặng gì?

Lâm Vi: Ừm, không phải anh ta là được.

Diệp Kính Văn: Tôi chỉ cần cậu ấy là được rồi.

Lâm Vi (trợn mắt): Anh nói đủ chưa?

Diệp Kính Văn: Anh trả lời rất thật lòng đó, anh chỉ cần em a

~ Lâm Vi:.....Đủ rồi, em không cần anh.

Diệp Kính Văn: Không phải sao, em còn không phải rất thích chuyện kia sao.

Lâm Vi: Tôi không muốn phỏng vấn nữa

Má Diệp:.....Nhấn nhin, hãy nhấn nhin.

16. Có bất mãn gì với đối phương không? Đó là gì?

Lâm Vi: Ngoại trừ tính cách biến thái và cách nói chuyện khác người, các phương diện khác cũng không đến nỗi nào.

Diệp Kính Văn: Bất mãn việc cậu ấy lừa dối

Lâm Vi: Không dám vậy nữa.

Diệp Kính Văn: hừ!

Lâm Vi: thật là nhỏ nhen.

Diệp Kính Văn: hừ!

Lâm Vi: thật ra cuối tuần em đi ăn cơm cùng Hắc Sâm Lâm mà không nói với anh là vì anh đang giải phẫu, sợ ảnh hưởng đến anh thôi.

Diệp Kính Văn: hừ!

Lâm Vi: Còn có La Băng nữa.

Diệp Kính Văn: Ừm, anh hừ mấy cái là vì anh đang bị nghẹt mũi, em không cần khẩn trương đến mức khai hết tội trạng vậy chứ.

Lâm Vi:.....

17. Sở thích của bạn là?

Lâm Vi: Ừm.....Diệp Kính Văn.....Buông ra.....

Kính Văn: cái này phải trả lời bằng ngôn ngữ cơ thể, đừng có lộn xộn....

Má Diệp: Mọi người đến mà xem sở thích của hai người họ này.

Lâm Vi (đẩy Diệp Kính Văn ra, nghiêm túc đứng lên): Tôi chỉ thích ăn lẩu cay.

Diệp Kính Văn (cười khê): Sở thích của tôi là Lâm Vi.

Má Diệp: Cậu quả nhiên không lúc nào là không nghĩ mấy chuyện này a.....

Diệp Kính Văn: Tôi chính là người nghiêm túc như vậy đó, nghĩ gì thì nói vậy thôi.

18. Tật xấu của đối phương là gì?

Lâm Vi: Đâu đâu cũng có tật xấu.

Diệp Kính Văn: Lâm Vi không có tật xấu.

19. Tật xấu nào của đối phương khiến bạn không hài lòng?

Lâm Vi: Anh ấy rất hay khiến tôi mất hứng

Diệp Kính Văn: Ừm, cậu ấy quá bận rộn khiến tôi rất phiền lòng.

Lâm Vi: Em ước gì anh chết ngập trong đồng công việc để không đến làm phiền em.

Diệp Kính Văn: Thật có lỗi đã khiến em thất vọng, viện trưởng đã cho phép anh nghỉ ngơi dài hạn để anh được ở nhà với em nha

~ Lâm Vi: Hiện tại em rất không hài lòng.....

Diệp Kính Văn: khi về nhà anh sẽ cho em được sung sướng, em sẽ tin vào khả năng của anh ngay thôi

~ 20. Thực lòng muốn đối đãi thế nào với đối phương?

Lâm Vi: Trước đây thì muốn ôm chặt lấy anh ấy, giờ thì chỉ muốn đá cho mấy cái.

Diệp Kính Văn: Một người chung thủy như tôi đây, đương nhiên là từ đầu đến cuối chỉ muốn ôm cậu ấy

21. Mỗi quan hệ của hai người đến mức nào rồi?

Lâm Vi (mỉm cười): Kết hôn rồi.

Diệp Kính Văn (gật đầu): chung chăn chung gối

22. Lần đầu hẹn hò là ở đâu?

Lâm Vi: hình như là ở căn tin trường học.

Diệp Kính Văn (vẻ mặt nghiêm túc): chúng tôi rất ít khi chính thức hẹn hò, chúng tôi giống như tri kỷ vậy.

Má Diệp: Tri kỷ là thế nào?

Diệp Kính Văn: Nói đúng hơn là khi không ở bên nhau thì trong đầu luôn có suy nghĩ ham muốn đối phương

Lâm Vi: Em không có.

Diệp Kính Văn (quay đầu mỉm cười): Anh biết rồi, em muốn từng tế bào của anh.

23. Khi đó bầu không khí giữa hai người thế nào?

Lâm Vi: Tốt.

Diệp Kính Văn: Ừ, không tồi, nhìn bộ dáng cảm cú ăn cơm của cậu ấy, tôi thấy rất đói.

Lâm Vi (nhú mày): Trước mặt nhiều người yêu cầu dùng từ phù hợp.

Diệp Kính Văn (vô tội): Đói thì sao? Là anh rất đói a, nhất là khi nhìn em ăn cơm anh bụng anh lại kêu đói.

24. Lúc đó đã đến giai đoạn nào rồi?

Lâm Vi: Vừa dọn đến sống chung

Diệp Kính Văn: Ừm, giai đoạn thích ứng.

25. Thường hẹn hò ở đâu?

Lâm Vi: Hầu như không có hẹn hò.

Diệp Kính Văn: Ừ, không có thời gian.

Má Diệp: Hai người cả ngày có bận gì đâu.....

Lâm Vi: Gần đây phải học

Diệp Kính Văn: Tôi phải rèn luyện kỹ thuật.

Lâm Vi (khẽ thở dài): Đúng, anh ta rèn luyện kỹ thuật trên người tôi.

26. Chuẩn bị gì cho sinh nhật của đối phương?

Lâm Vi: lẩu.

Diệp Kính Văn: thấp nển.

27. Ai tỏ tình trước?

Lâm Vi: anh ấy

Diệp Kính Văn: Đương nhiên là tôi, chờ cậu ấy nói ra chắc tóc tôi bạc trắng hết.

Lâm Vi (xấu hổ gãi mũi): Em sẽ không nói mấy lời buồn nôn đó.

Diệp Kính Văn (ánh mắt nghiêm túc): Thực ra anh cũng không quen.

Diệp Kính Văn (cười sáng lạn): Nhưng đối mặt với Lâm Vi, không tự chủ được mà nói ra miệng hết.

Lâm Vi (bất đắc dĩ): Nói vậy là lỗi của em sao?

Diệp Kính Văn: Đương nhiên, nếu em không quyến rũ anh thì còn lâu anh mới nói ra mấy câu buồn nôn đó
28. Thích đối phương đến mức nào?

Lâm Vi: Đặt anh ấy vào nơi sâu nhất trong lòng. ^__^

Diệp Kính Văn: tiến vào nơi sâu nhất trong cơ thể cậu ấy.

Lâm Vi:.....Tại sao tôi lại gặp phải người như anh?

Diệp Kính Văn: Là để yêu anh.

29. Vậy, bạn có yêu đối phương không?

Lâm Vi (cúi đầu): Có

Diệp Kính Văn: Tôi chỉ yêu một mình cậu ấy, yêu đến không thể...tự kiềm chế.

30. Câu nói nào của đối phương khiến bạn không thể nào cự tuyệt?

Lâm Vi: Khi anh ấy nói chuyện dịu dàng tôi lại không thể chống cự, nhất là mấy lần còn giả bệnh, đóng kịch, ôm tôi làm nũng. Anh ta là đồ vô liêm sỉ.

Diệp Kính Văn: Lúc Lâm Vi trở nên yếu ớt, nói gì tôi cũng không thể cự tuyệt được.

Diệp Kính Văn: Lúc Lâm Vi nghiêm túc nói chuyện, tôi lại chỉ muốn chọc cậu ấy để nhìn bộ dáng tức giận của cậu ấy.

Má Diệp: Tại sao cậu không có chỗ nào là bình thường vậy....

Diệp Kính Văn (nhướn mi): Cô có thể tạo ra một Diệp Kính Văn bình thường mà.

Má Diệp: Vậy thì không còn là Diệp Kính Văn nữa rồi -__-

31. Nếu cảm thấy đối phương đang thay lòng, bạn sẽ làm gì?

Lâm Vi: Anh ta dám thay lòng đổi dạ, tôi sẽ không tha thứ.

Diệp Kính Văn (vội vàng ôm chặt Lâm Vi): Trong tim anh chỉ có em, làm sao có thể thay lòng đổi dạ được?

Má Diệp: Nếu Lâm Vi thay lòng thì sao?

Diệp Kính Văn (nhướn mi): Bắt tên đã cướp mất cậu ấy vào bệnh viện để giải phẫu.

32. Có thể tha thứ khi đối phương thay lòng không?

Bỏ qua vậy.

33. Nếu hẹn hò mà đối phương đến trễ 1 tiếng, bạn sẽ làm gì?

Lâm Vi: Anh ấy chưa bao giờ trễ hẹn, làm bác sĩ nên rất để ý giờ giấc.

Diệp Kính Văn: Lâm Vi cũng rất ít khi trễ hẹn, nếu thật sự đến muộn tôi dĩ nhiên sẽ đợi.

Má Diệp: Nếu trễ đến 2 tiếng?

Diệp Kính Văn: Không đợi nữa, phải đi đón cậu ấy.

34. Thích nhất bộ phận nào trên cơ thể đối phương?

Lâm Vi: Tôi không thích cơ thể anh ta thì thế nào?

Diệp Kính Văn: Tôi thích từng bộ phận trên cơ thể cậu ấy, chúng tôi bổ sung cho nhau thật là xứng.

35. Biểu hiện khiêu gợi nhất của đối phương là?

Lâm Vi: Lúc dịu dàng hôn môi.

Diệp Kính Văn: Lúc ngại ngùng đỏ mặt.

36. Việc khiến hai người cảm thấy tim đập nhanh?

Lâm Vi: Ặc....Hôn môi.

Diệp Kính Văn: Đúng là lúc hôn tim đập rất nhanh, nhưng lúc làm mấy chuyện khác còn đập nhanh hơn nữa kia

37. Đã từng nói dối đối phương chưa? Nói dối có giỏi không?

Lâm Vi: Đã từng. Không giỏi.....

Diệp Kính Văn: Đã từng.

Lâm Vi: Sau này không vậy nữa.

Diệp Kính Văn (ánh mắt chân thành): Anh cũng vậy.

38. Lúc nào cảm thấy hạnh phúc nhất?

Lâm Vi: Xóa tan hiểu lầm, được ở bên nhau.

Diệp Kính Văn: Anh cũng vậy.

39. Từng cãi lộn vì việc gì chưa?

Lâm Vi: Cãi nhau

Diệp Kính Văn: Thường xuyên, nhưng lên giường là ổn thỏa.

40. Vì đâu mà cãi nhau?

Lâm Vi: căn bản là vì hiểu lầm mà không giải thích rõ ràng.

Diệp Kính Văn: căn bản là do em không chịu giải thích

Lâm Vi: Anh không phải cũng vậy sao?

Diệp Kính Văn: Thế mới nói chúng ta thật xứng đôi

41. Sau đó làm lành thế nào?

Lâm Vi: Không tính lúc còn trẻ , bây giờ ở cùng nhau lâu rồi nên ngồi lại một chỗ cũng sẽ mau hết giận thôi.

Diệp Kính Văn: dưới giường cãi nhau lên giường làm hòa cũng là một loại tình thú.

42. Tư thế ngủ của đối phương thế nào?

Lâm Vi: Ừm....cũng được.

Diệp Kính Văn: Lâm Vi lúc ngủ rất đáng yêu a, toàn chui vào ngực tôi cọ cọ như con mèo con.

Lâm Vi (lạnh lùng): Em không có, anh đang nằm mơ hả?

Kính Văn (mỉm cười): Em ngủ rồi nên không biết mình đáng yêu cỡ nào đâu.

Lâm Vi (mỉm cười): Mong mọi người cố chịu đựng, Diệp Kính Văn vẫn luôn nói chuyện một cách biến thái như thế.

Diệp Kính Văn (cười xấu xa): Ai là người đã yêu tên biến thái này vậy nhỉ?

Lâm Vi: Cái này.....Có lẽ em có khuynh hướng tự ngược.

43. Khi nào cảm thấy mình được yêu?

Lâm Vi: Khi anh dịu dàng hôn tôi.

Diệp Kính Văn: Khi cậu ấy chủ động hôn tôi.

44. Khi nào bạn cảm thấy đối phương không còn yêu mình nữa?

Lâm Vi: Trước mắt chưa biết cảm giác này.

Diệp Kính Văn: Khi nghe cậu ấy nói lời chia tay.

Lâm Vi (nắm tay Diệp Kính Văn): Sau này không vậy nữa.

Diệp Kính Văn (cười rạng rỡ): Anh biết em không dám nữa.

45. Cách thể hiện tình yêu của bạn là?

Lâm Vi: Chủ động hôn anh ấy, chắc vậy....

Diệp Kính Văn: Ừm hết sức để ôm cậu ấy.

46. Thấy đối phương thích hợp với loài hoa nào?

Lâm Vi (gãi mũi): Anh ấy thì xứng với hoa gì.....

Diệp Kính Văn: Tôi thấy Lâm Vi rất hợp với hoa bách hợp, hoa bách hợp nhẹ nhàng nở rộ làm say đắm lòng người (ánh nhìn si mê)

Lâm Vi: Còn bao nhiêu câu hỏi nữa?

Má Diệp: Mới được một nửa.....

Lâm Vi: Hôm nay tôi tới đây để rèn luyện sức chịu đựng.

Má Diệp: Tôi cũng vậy.....

47. Đã từng giấu diếm nhau chuyện gì chưa?

Lâm Vi: Có

Diệp Kính Văn: Hiện tại thì không

Lâm Vi: Thật không?

Diệp Kính Văn: Thật đó

Lâm Vi (mỉm cười): Em tin anh.

48. Khi ở bên nhau có lúc nào cảm thấy tự ti không?

Lâm Vi: Không có, sao lại phải tự ti?

Diệp Kính Văn: Không tự ti, chỉ là hơi tự kỷ xiu

Lâm Vi: Cũng biết nữa hả?

49. Quan hệ giữa hai người là bí mật hay công khai?

Lâm Vi: công khai

Diệp Kính Văn: ừm, muốn mọi người đều biết.

50. Tình yêu với đối phương có thể kéo dài đến cuối đời không?

Lâm Vi: có thể

Diệp Kính Văn: dĩ nhiên rồi!

51. Xin hỏi bạn là công hay thụ?

Lâm Vi (mỉm cười)

Diệp Kính Văn (rất vô tội): tôi nguyện ý làm thụ mà cậu ấy không chịu.

Lâm Vi (im lặng không nói)

52. Sao lại quyết định như vậy?

Lâm Vi: Không còn cách nào khác, tôi bị anh của anh ta ép buộc.

Diệp Kính Văn: Em không muốn sao?

Lâm Vi: Em không nói vậy.

Diệp Kính Văn: Thực ra cái tên Diệp Kính Huy kia quá nôn nóng mà thôi, vì muốn chúng ta nhanh chóng vượt qua được ranh giới cuối cùng nên mới đánh thuốc em, vậy còn hơn là ổng dùng đến cái miệng dẻo quẹo như đường mà gạt người, ít nhất còn tiêm cho em xuân dược cao cấp a, không cần ngại, mặc dù đêm đó em đúng là rất nhiệt tình..

Lâm Vi: Mong anh chú ý miệng mồm, bao nhiêu người đang nhìn kìa!

Diệp Kính Văn: Có làm sao, mọi người đều thích tôi nói thẳng mà phải không nào? (quay đầu lại cười)

53. Có hài lòng với người hiện tại không?

Lâm Vi: hoàn hảo.

Diệp Kính Văn: rất hài lòng.

54. Lần đầu H là ở đâu?

Lâm Vi: phòng anh ta.

Diệp Kính Văn: Ừ, quà tặng cho tuổi mười tám thật tuyệt, là quà tặng tuyệt nhất trên đời.

55. Cảm nhận lúc đó?

Lâm Vi (ngại ngừng cúi đầu): nóng quá....

Diệp Kính Văn: Rất tuyệt, tâm linh hòa hợp.

56. Bộ dáng đối phương lúc đó thế nào?

Diệp Kính Văn: Cậu ấy bị tiêm thuốc, bộ dáng thẹn thùng rất mê người.

Lâm Vi: Rất, cảm, thú.....

Diệp Kính Văn: Anh chỉ là hơi nôn nóng.

57. Nói câu gì vào buổi sáng sau khi H?

Lâm Vi: Tối hôm qua là thế nào? Lần đó em say rượu không có làm gì anh hết đúng không?

Diệp Kính Văn: Đúng vậy!

Lâm Vi: Tối hôm qua là anh sai người trối em sao?

Diệp Kính Văn: Thế thì sao nào?

Má Diệp: Nổi giận ghê thật.....

58. Mỗi tuần H mấy lần?

Lâm Vi (áp úng): Trước đây thì một lần...Giờ thì anh đang nghỉ phép, tôi không biết.

Diệp Kính Văn: Hai ba lần

Má Diệp: Òa, vẫn biết tiết chế lắm.

Diệp Kính Văn: Tôi sợ thân thể cậu ấy chịu không nổi.

Lâm Vi: Thật ra em không sao.

Diệp Kính Văn (hai mắt phát sáng): Thật không?

Lâm Vi: Đã quen bị anh hành hạ rồi.....

59. Khi không thể H cảm thấy thế nào?

Lâm Vi: Tôi thì không sao, chỉ có anh ấy.....

Diệp Kính Văn: Thời điểm ham muốn đến còn phải nghĩ xem bao nhiêu lần sao? Thực ra bình thường vẫn hai ba lần liền, lúc nào cũng than không chịu nổi, cậu ấy còn phải đứng bực giảng dạy học, tôi quá đau lòng.

60. H phải thế nào?

Lâm Vi: Dịu dàng.....

Diệp Kính Văn: Đương nhiên phải dịu dàng, anh sợ em đau

61. Nơi nhạy cảm nhất của bạn là?

Lâm Vi: không biết

Diệp Kính Văn: chỗ nào của cậu ấy cũng rất nhạy cảm.

62. Nơi nhạy cảm của đối phương?

Lâm Vi: Hình như là tai? Mấy lần lỡ cắn phải thì anh ấy rất kích động.

Diệp Kính Văn: Khắp người cậu ấy đều nhạy cảm, nhất là những lúc được tôi vuốt ve thì đến cả những lỗ chân lông cũng vô cùng nhạy cảm.

Lâm Vi: Diệp Kính Văn.

Diệp Kính Văn: Hả?

Lâm Vi: Anh thấy được lỗ chân lông của em sao?

Diệp Kính Văn: Không chỉ lỗ chân lông, trong lòng em nghĩ gì anh cũng có thể nhìn thấu

Lâm Vi: Thế mới bảo anh là người ngoài hành tinh

63. Nếu phải dùng một câu để miêu tả đối phương lúc H?

Lâm Vi: Như sói điên

Diệp Kính Văn: Rất mê người, nhất là những lúc hai mắt mờ sương ôm chặt tôi gọi Kính Văn à.

64. Nói thật đi, bạn có thích H không?

Lâm Vi: cũng được

Diệp Kính Văn: Ừm, có, rất thích

65. Thường H ở đâu nhất?

Lâm Vi: Phòng ngủ

Diệp Kính Văn: Trên giường, thảm, bàn ghế, sofa trong phòng ngủ, sau đó bế ra phòng tắm.

Lâm Vi:.....Anh không cần bổ sung.

Diệp Kính Văn: Không thể được, anh rất thành thật.

66. Có muốn thử ở nơi nào khác không?

Lâm Vi: Không cần, đã đủ phong phú lắm rồi.

Diệp Kính Văn: Chúng ta còn chưa thử làm trên xe mà.

Lâm Vi: Không hứng thú.

Diệp Kính Văn: Không sao, ném thử một lần cũng được mà.

67. H trước hay sau khi tắm?

Lâm Vi: Để sạch sẽ thì vẫn là tắm rồi H, sau đó lại H rồi tắm.

Lâm Vi (mỉm cười): Thế nên tiền nước nhà chúng tôi rất cao.

68. Khi H có hứa hẹn gì không?

Lâm Vi: Không, có hứa hẹn cũng bị ai kia lật lọng thôi.

Má Diệp: Ví dụ?

Lâm Vi: Ví dụ như mới đầu bảo là chỉ làm một lần thôi, nhưng sau đó anh ta lại không giữ lời.

Diệp Kính Văn (gãi mũi): Đó là vì khái niệm một lần của anh và em không giống nhau

69. Có phát sinh tình cảm với người khác không?

Lâm Vi: không có

Diệp Kính Văn: không, tôi rất thật lòng với Lâm Vi, từ ngoài vào trong chỉ thuộc về một mình cậu ấy.

70. Câu nói “Nếu không chiếm được trái tim, thì ít nhất cũng phải chiếm được thể xác” bạn ủng hộ hay phản đối?

Lâm Vi: phản đối

Diệp Kính Văn: Thật ra thì đôi khi đây cũng là biện pháp hay

Lâm Vi: Anh cứ thử xem.

Diệp Kính Văn: Không thử, đợi Diệp Kính Huy thử vậy.

71. Nếu đối phương bị kẻ xấu cưỡng gian, bạn sẽ làm gì?

Diệp Kính Văn: Quyền cước của tôi cũng không tệ, đối phó với bọn chúng chẳng cần tốn sức.

Lâm Vi: Không ai dám cưỡng gian anh ta đâu, nếu có, tôi sẽ chuẩn bị quan tài cho người kia.

Diệp Kính Văn: Nếu có người mạo phạm đến Lâm Vi, tôi sẽ khiến hắn sống không bằng chết

Lâm Vi: Làm gì?

Diệp Kính Văn: Sử dụng tuyệt chiêu một dao cổ lia khỏi đầu.

72. Trước hoặc sau khi H có ngại ngùng không?

Lâm Vi: Lúc nào cũng ngượng.....

Diệp Kính Văn: Sao? Anh lại thấy đôi lúc em rất nhiệt tình.

Lâm Vi: Câm miệng.

Kính Văn (mỉm cười): Phải như anh đây này, có gì phải ngượng a, H bắt quá chỉ là một cách thức để người ta gần gũi nhau thôi.

73. Nếu một người bạn nói “Tôi thật cô đơn, nên chỉ một đêm thôi, hãy...” để yêu cầu H, bạn sẽ làm gì?

Lâm Vi: Tôi không có loại bạn này.

Diệp Kính Văn: Mọi người đều đã biết mối quan hệ của chúng tôi nên sẽ không có kẻ ngu nào dám sớ rớ đâu.

Má Diệp: Chẳng hạn như Chu Phóng, Tiêu Phàm, Diệp Kính Huy bla bla, tự nhiên lên cơn muốn OOX thì sao?

Diệp Kính Văn: Vậy thì không đến lượt chúng tôi ra tay đâu, cứ để người yêu của bọn họ xử lý, cứ ngồi đây mà xem kịch vui thôi.

Lâm Vi (khẽ cười): Đúng vậy, Vệ Đằng và Đoan Mộc Ninh lúc ăn giấm chua thì rất đáng sợ, Chu Phóng và Tiêu Phàm đều tự biết an phận không dám xằng bậy.

Diệp Kính Văn: Về phần Diệp Kính Huy, dám đụng tới Lâm Vi, không cần tôi xuống tay thì ông thần nhà ông cũng tự tay dạy dỗ ông ra trò.

Diệp Kính Văn (nhún vai): Thế mới nói bạn bè của chúng tôi còn hơn cả chính trực, nên không cần lo lắng.

Má Diệp: Ai cũng đều chính trực....

74. Cảm thấy mình có am hiểu về H không?

Lâm Vi: Không biết, này phải hỏi anh.....

Kính Văn: Lâm Vi tuyệt lắm.

Lâm Vi (mỉm cười): Anh ấy cũng không tệ, dù sao thì tôi thấy rất thoải mái, không thua kém ai cả,.

75. Còn đối phương?

Lâm Vi: Như trên

Má Diệp: Vậy qua câu khác.

76. Khi H thì hy vọng đối phương sẽ nói gì?

Lâm Vi: Cái gì cũng đừng nói, đối xử dịu dàng là được.

Diệp Kính Văn: Thích được cậu ấy gọi tên.

Má Diệp: Hình như Lâm Vi cũng chẳng chịu gọi.

Diệp Kính Văn:.....Đó là vì cậu ấy đã kích động đến không nói nên lời.

77. Thích nhất biểu hiện nào của đối phương trong lúc H?

Lâm Vi: Ánh mắt nóng rực muốn thiêu cháy mọi thứ.....

Diệp Kính Văn: Thích đôi mắt ảm ướt mờ sương.

78. Nếu được H cùng người yêu và một người nữa thì thế nào?

Lâm Vi: Không thể được.

Diệp Kính Văn: Đương nhiên là không.

Má Diệp: hai người thật ăn ý thật khiến người ta yên tâm, không cần lo lắng những vấn đề khác.

79. Có hứng thú với SM không?

Lâm Vi: Không.

Diệp Kính Văn: Không, nhưng Diệp Kính Huy có hứng thú và kết quả là bị người ta SM, đúng là báo ứng.

Má Diệp: Cậu hình như rất thích chí khi thấy anh trai bị người ta.....

Diệp Kính Văn: Ừ, tôi thấy với bản chất thiếu đánh của ổng, bị người ta giáo huấn dạy dỗ cũng phải thôi

Lâm Vi: Anh và anh ta kẻ tám lạng người nửa cân

Diệp Kính Văn: Anh rất thích bị em dạy dỗ, tiếc là em không chịu, tài nguyên đa dạng lại không được dùng, anh thật chẳng biết làm gì a.

80. Nếu đối phương không yêu cầu cơ thể của bạn nữa, bạn sẽ làm gì?

Lâm Vi: Thật là tốt quá.

Diệp Kính Văn: Cậu ấy chưa bao giờ yêu cầu, thế nên tôi đành phải chủ động.

81. Bạn nghĩ gì về cường gian?

Lâm Vi: Chỉ có kẻ vô liêm sỉ mới làm việc này.

Diệp Kính Văn: Ừm, đó là tình huống bất đắc dĩ, đúng là hơi vô liêm sỉ một chút.

Má Diệp:

82. Cho đến nay, lần H nào khiến bạn hưng phấn và lo âu nhất?

Lâm Vi: bể bơi.....

Diệp Kính Văn: Đúng là hưng phấn thật, nhưng anh không có lo âu chút nào.

83. Chuyện đáng sợ nhất khi H?

Lâm Vi: Làm nhiều quá, rất là đau

Diệp Kính Văn: Giờ còn đau không?

Lâm Vi: Ừ, đỡ hơn rồi

Diệp Kính Văn: Anh sẽ nhẹ nhàng hơn.

84. Thụ đã từng chủ động quyến rũ chưa?

Lâm Vi: Rồi, lần bị tiêm thuốc đó.....

85. Lúc đó phản ứng của công thể nào?

Lâm Vi: Anh ấy kinh ngạc.

Diệp Kính Văn: Chính xác, làm người ta sợ muốn chết.

86. Công đã từng có hành vi cường bạo không?

Lâm Vi: Có

Diệp Kính Văn: Trước đây vì hiểu lầm nên đã có hành vi thô lỗ với cậu ấy, làm sai thì phải nhận lỗi, về sau sẽ không làm vậy nữa, cơ thể cậu ấy đau đớn lòng tôi càng đau đớn hơn.

Lâm Vi: Anh toàn nói là dạ dày đau.

87. Phản ứng của thụ lúc đó.

Lâm Vi:.....

Diệp Kính Văn: Im lặng chịu đựng, thể có tức không cơ chứ?.

Má Diệp: Chẳng lẽ cậu cho cậu ta giãy giụa sao.....

88. Đối tượng H lý tưởng của bạn là?

Lâm Vi: Một mình Diệp Kính Văn là đủ chết rồi.....

Diệp Kính Văn: Lâm Vi, tuyệt lắm.

89. Người hiện tại có phù hợp không?

Lâm Vi: Hợp

Diệp Kính Văn: Đúng, vô cùng hợp.

90. Lúc H có dùng đạo cụ không?

Lâm Vi: Không.

Diệp Kính Văn: Anh rất ngoan, đúng không?

Lâm Vi: Không có đạo cụ nhưng lại dùng kỹ thuật để tra tấn người khác, đây là tra tấn sống.

Diệp Kính Văn: Anh không dùng đạo cụ trên người em, chỉ còn biết tự mình ra trận.

91. Lần H đầu tiên phát sinh vào năm bao nhiêu tuổi?

Lâm Vi :20

Diệp Kính Văn: 18

92. Đối tượng khi đó có phải là người yêu hiện tại không?

Lâm Vi: Đúng vậy.

93. Thích được hôn ở đâu?

Lâm Vi: môi

Diệp Kính Văn: Dù là như con mèo nhỏ hôn nhẹ khóe môi hay nhắm mắt thẹn thùng hôn tôi, tôi đều thích tất.

94. Thích hôn đối phương ở đâu?

Lâm Vi: môi

Diệp Kính Văn: toàn thân, như lưng nè, ngực nè, đùi nè, còn có.....

Lâm Vi: Đừng có liệt kê!

Diệp Kính Văn (gãi gãi mũi): Liệt kê mãi cũng chưa hết, nói chung là muốn hôn toàn thân cậu ấy.

95. Làm gì để lấy lòng đối phương?

Lâm Vi: chủ động một chút

Diệp Kính Văn: dịu dàng một chút.

96. Khi H thường nghĩ đến chuyện gì?

Lâm Vi: Nghĩ rằng anh ấy rất yêu tôi, hiển nhiên rồi.

Diệp Kính Văn: Khi H đương nhiên chỉ nghĩ H, tôi rất chuyên tâm.

97. Mỗi đêm H mấy lần?

Lâm Vi: hai ba lần

Diệp Kính Văn: Ừ

98. Lúc H bạn thường tự cởi quần áo hay đối phương cởi giùm?

Lâm Vi: Anh ấy cởi

Diệp Kính Văn: Vẫn là tôi tự cởi, hiếm hoi lắm ai kia mới giúp đỡ.

99. Với bạn thì H chính là?

Lâm Vi: cách bộc lộ tình yêu của anh ấy.

Diệp Kính Văn: cách bộc lộ tình yêu với cậu ấy.

Má Diệp: Hai người đúng là rất xứng đôi.

100. Hãy nói với người yêu một câu đi.

Lâm Vi: Kính Văn, em.....

Diệp Kính Văn: Anh yêu em

Lâm Vi (mỉm cười): Anh nói rồi, em không cần nói nữa.

Diệp Kính Văn (mỉm cười): Em không cần nói, chỉ cần hành động thôi.

Cuối cùng buổi phỏng vấn cũng kết thúc rồi, Diệp Kính Văn và Lâm Vi cũng đã trở về tổ ấm của mình, tiếp tục âm áp ngọt ngào.

Mọi người đã có thể yên tâm, hai người họ trải qua nhiều sóng gió, bây giờ đã được ở bên nhau và sẽ không bao giờ chia lìa nữa ^_~

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-vi-dich-vi-tieu>